

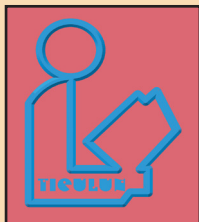
XUÂN VŨ

Tôm Hình Huyết Sáo

TÔM HÙM HUÝT SÁO

XUÂN VŨ

Chương 1

Trời mưa dầm, lại thêm lụt. Càng mưa càng lụt. Cái phố con ngõ cụt đuôi voi này ngày nay sao mà lảm người. Lúc nào cũng nhặng xị cả lên. Chín Ủi ngồi bó gối nhìn xe đạp xe ba gác lội nước. Nhà thì đắp bờ be như đê sông Hồng nhưng cũng không ngăn nổi nước. Chân đê có lỗ rò nước rỉ vào một lúc là vỡ to ra như các đường dây hạm.

Chín Ủi - có tên là Chính Ủy vì người ta đồn rằng trước kia có thời hấn làm chính ủy một đơn vị nào đó. Nay không biết tại sao hấn lại về nhà và không trở lại đơn vị, nhưng không có mặt nào dám cách hỏi lý do. Vì hấn hung lắm. Hỏi ba câu thì hấn gầm gừ. Ai còn dám hỏi đến câu thứ tư thì hấn mắng cho vuột mặt không kịp. Để trả thù thái độ ấy, dân trong cái hẻm Đuôi Voi này xén bớt một nét trong tên hấn - vì thế Chính Ủy thành ra Chín Ủi. Ủi hóa ra Ủi. Rồi gọi mãi thành quen, hấn cũng không phản đối. Đời này là đời cù cưa, có ai phản đối cái gì mà được thành công như ý. Ví dụ như dân phản đối cán bộ ăn hối lộ, dâm ô, hiếp dân, riết rồi «lòn thuốc», kẻ phản đối mỗi miệng chùn chân nên quay ra nghĩ xã hơi dài hạn còn những kẻ bị phản đối thì không sút miếng da đầu rùa nào mà lại lên chức !... Xã lên

5 | Tôm Hùm Huyết Sáo

huyện, huyện lên tỉnh. Tỉnh lên trung ương, trung ương vô bộ chính trị. Bộ chính trị bị phản đối thì vẫn làm chủ tịch, cố vấn, lương lậu, xe nhà còn nguyên, mặc cho chúng bay phản đối «tao cứ lên chun». Thế nhưng Chín Ủi bị phản đối mà không lên gì. Ủy vẫn còn là Ủi. «Y dài» đòi ra «i cụt». Nhưng mà thôi, đời có những ngoại lệ, hơi nào mà kêu ca ta thán ! Chín Ủi làm điều thuốc Lào, gạt gù nhả khói như ông tiên hóa phép phủ mây quanh chính mình. Bỗng có tiếng chân lội nước lỏm bồm. Chín Ủi nhướn mắt nhìn qua làn khói vừa tan, thì thấy Sáu Xèng đang lội về hướng mình. Chín Ủi mừng quỳnh như gặp tri âm, kêu to :

- Bác Cả Sáu đi đâu vất vả thế ?

Sáu Xèng đang lội dè dặt, bàn chân mò mẫm nơi đặt cơ sở cho chắc, nghe Chín Ủi gọi thì ngược lên, bỗng trượt ngã lặn xuống nước. Nhưng nước không sâu, chỉ nửa ống chân, nên anh Sáu đứng dậy nhanh và giờ quyền sách trong tay lên, sợ ướt của quý :

- Cái gì thế ? - Chín Ủi đứng lên đưa tay vờn bạn, hỏi.

Đã té một phát nên không sợ té nữa, Sáu Xèng bước ào tới và chụp bệ cửa của Chín Ủi, bước qua con đê nhỏ vào nhà, an toàn, chỉ ướt quần áo.

- Cuốn gì thế ?

- «Lê Duẩn toàn tập». Tớ mang lại cho cậu học đây !

Sáu xèng trao quyển sách cho Chín Ủi, vừa rửa nước trên quần áo, vừa nói :

- Thời buổi này, con người phải : nhất lập trường, nhì điểm tựa, ba mới tới khả năng.

- Nhất điểm tựa, nhì lập trường, ba mới khả năng - Chín Ủi cãi lại - Đủ ba điều ấy mới thành đích thị đầy tớ của dân được.

- Ba cái đó thì để đó ! Nằm điều thuốc nào cho ấm rồi ta bàn tiếp.

Chín Ủi đỡ lấy tập sách trên tay bạn và dỡ ra xem cái bìa bên trong lớp giấy dầu cặp nẹp tre cẩn thận

- «Lê Duẩn toàn tập» đâu ? - Chín Ủi hỏi.

- Thì đã cầm trên tay rồi đó, còn hỏi !

- Truyện Tàu thì có !

- Giở vào bên trong xem !

- Những chữ là chữ như rừng Việt Bắc ấy !

7 | Tôm Hùm Huýt Sáo

- Thì đọc vài dòng đã ! Chưa chi đã kêu với chả gọi! Vẽ đường cho dân nổi dậy đẩy phông !

Chín Ủi xem, rồi lằm nhằm đọc. Một lúc, chép miệng bảo :

- Thằng cha ấy tài nhỉ ! Thế gian cóc có thằng nào bằng !

Sáu Xềng đã lấy lại hơi hơi ầm với điều thuốc Lào. Hắn nuốt chừng mớ khói rồi ngất ngư nói qua giọng ư ảm :

- Thời xưa khôn hơn thời này. Ngày nay có minh quân thánh chúa... rờm chứ không có thật. Còn thần dân thì đầu óc bị nhét những bùn đen cống rãnh. Cán bộ từ lớn tới nhỏ đều là một lũ ma trời đĩa đói chứ có làm nên tích sự gì !

- Chỉ tài buôn lậu - Chín Ủi thêm vào - và ăn, chúa ăn tạp ăn bản, cái không ăn được cũng nuốt.

- Nhưng buôn lậu mà cũng chẳng bằng ai. Bác nó cứ xem cái đoạn truyện này thì rõ. Xem thì mỗi mắt thật đấy nhưng chả bù bằng xem mấy cột báo Ngu Dân, ủa báo Nhân Dân. Thôi, bác nó cứ xem đi. Tôi đến đây là cốt đưa cho bác xem cái truyện này đấy. Tôi đi đằng này một lát sẽ trở lại, ta thảo luận phương châm làm ăn

nhé ! Phi bác ra không có ai để tôi bàn luận.

Nói rồi Sáu Xèng đứng dậy bước ra con đê lội lồm bồm ngoài đường đã biến thành sông mà trên đó xe đạp đang chạy thua thuyền con và người đi bộ.

Chín Ủi vốn quen đọc chữ in, chữ viết nên lia mắt qua là xong phéng mấy trang. Rồi sẵn hấn đọc nốt. Chuyện hấp dẫn thế ấy ! Ngày xưa người ta viết chữ nghĩa có ai lãnh đạo hướng dẫn cái đết gì sao đọc mê thế, còn bây giờ bọn văn sĩ cô đầu viết sách cố đọc dăm trang là vút quyển sách vào xó hoặc dóm bếp, làm dóm hút thuốc Lào chả tiếc. Truyện thể này mà không in cho nhân dân đọc, lại in những thứ gì gì gọi là «Tuyển tập Lê Duẩn». Bớ cu đọc rách cả mắt, tịt cả mũi chẳng hiểu cụ Lê nói gì. Quanh đi quẩn lại chỉ có ba cái thông cáo kêu gọi tiến lên, ra sức đẩy mạnh, quyết tâm... bài nào cũng lằng nhằng như bài nầy chỉ khác ngày tháng thôi.

Chín Ủi đọc đi đọc lại cái đoạn truyện «Lã Bất Vi buôn vua», thì tám tắc khen : «Bố Lã tài thật». Tiên sư lão học ở đâu mà có bài «buôn vua» này ? Cổ Kim, Đông Tây lịch sử chỉ một mình bố Lã, ngoài ra không ai ! Buôn gì không buôn lại «buôn vua». Thế mà thành công tuyệt vời chứ ly. Lão chỉ là một anh lái buôn, nhưng sau lại trở thành thừa tướng và là bố của vua. Bố của ai không bố, lại bố của Tần Thủy Hoàng là ông vua

9 | Tôm Hùm Huýt Sáo

uy quyền và tàn ác nhất lịch sử. Cái anh lái buôn này chỉ dùng trí óc và tiền. Tiền làm nên tất cả. Trí óc chỉ cần tí tẹo thôi. Nhưng mà cái tí tẹo ấy nó quyết định sự khôn ngoan của đồng tiền. Có tiền mà không biết sanh phương cũng chả làm ra tiền được. Nhưng có tiền mà ngu như bò thì suốt đời cũng chỉ ôm lấy hộp tiền chứ chẳng ai nể phục. Chín Ủi kết luận : tiền và trí óc. Tiền đẻ ra trước. Trí óc giúp tiền mọc cánh. Như Lã Bất Vi. Lã Bất Vi muôn năm !

Chín Ủi lên phản nằm dài gác tay lên trán đợi Sáu Xềng về. Bỗng nghe có tiếng lồm bồm trước cửa và tiếng Sáu Xềng :

- Nào, đã xong chưa ? Ta thảo luận để đi đến kết luận, sau đó sẽ thi hành.

Chín Ủi ngồi bật dậy :

- Tôi chờ bác nó về để mở đại hội, xem ta có áp dụng được phần nào không.

Sáu Xềng bước vào ngồi lên phản thì có tiếng loa ở đầu hẻm : «Toàn dân quyết tâm đắp xây xã hội chủ nghĩa...»

Chín Ủi hát hàm sang Sáu Xềng :

- Bác nó thấy lời kêu gọi có gì đổi mới không ?

- Mới chứ lý !

- Trước kia là xây dựng, nay là đắp xây. Trước kia là chủ nghĩa xã hội, nay là xã hội chủ nghĩa. Ông Lê tổng bí đã tuyên bố là dù mất một trăm năm để tiến lên xã hội chủ nghĩa cũng mất mà ! Thằng thế mà làm đầu đảng !

Độc giả thân mến - tôi xin đả thông quý đồng hồ về phần này một tẹo kéo có vị bảo là nhà văn bịa tạc - Xin thưa rằng năm hai ngàn này khác hẳn với năm 1975 - 1978 ạ ! Dân không còn sợ C.S. chút nào mà cứ nói thẳng như tát nước cống vào mặt chúng nó vậy. Nhiều cán bộ lại chửi lãnh đạo, ngu như bò, ăn như lợn, chơi gái như dê, bắn như chồn v.v... (nguyên văn) là sự thường.

Thực tế để ra ngôn ngữ. Nếu có thấy trong thiên truyện này nhiều đoạn đối thoại «hốt hèn» thì cũng đừng hết hồn, bảo chàng nhà văn này phịa hoặc lên gân chống cộng. Mà đó là sự thật chằm phần chằm em ơi, chỉ e rằng kẻ cầm bút này viết ra không hết thôi. Nếu có dịp về bên hoặc gặp bà con ở bên qua đây, quý vị «double check», nếu sai sự thật thì tôi sẽ chịu tội chém ngang lưng. Ngay lúc viết truyện này, đến ngay dòng này, một người bạn vừa ở Sài Gòn mới qua có cho tôi biết «y

chang» như vậy, nghĩa là «VC làm nát đất nước và dân coi chúng không ra xu teng nào cả ! Chúng nó bán hết đất, bán luôn cả bàn thờ ông vải rồi !» Ông bạn kêu to trong phone với tôi như thế.)

Chuyện C.S. bán đất, xin tìm đọc thêm bài viết của Yên Tử Cư Sĩ Trần Đại Sỹ đăng trên www.thuvienvietnam.com với đầy đủ chi tiết và hình ảnh.

Bây giờ xin trở lại chuyện của Sáu Xèng và Chín Ủi. Chín Ủi hát hàm sang Sáu Xèng :

- ... Thằng ngu thế mà cũng làm đầu đảng. Đảng gì ?
- Đảng gì thì đảng, bác nó đã biết rồi, còn phải hỏi.
- Đó là lời «phản phúc» của Trung Quốc. Biết rồi, nói mãi nên người ta phải in vào trí.
- Cũng như cụ cố Hồng à ?
- Cụ cố Hồng nào ?
- Trong «Xuân Tóc Đỏ» của Vũ Trọng Phụng !
- Ô Xuân Tóc Đỏ với Hạ Tóc Vàng ấy à ?
- Vạ tóc mai ! Trong «Làm Đĩ» hay «Lục Xì» gì đó của Vũ Trọng Phụng tôi quên rồi !

- Ở đâu bác nó biết những nhân vật lạ vậy ?

- Lạ trong «đồng rác» xã hội chủ nghĩa ấy ! Cái gì xã hội chủ nghĩa trước đây quăng đi cho là tàn dư của phong kiến và tư bản đế quốc để lại, thì bây giờ chính xã hội chủ nghĩa lại nhặt lên liếm cho «sạch bụi». Không cần đem hấp ở lò Mác xít Nguyễn Ái Quốc, mà cứ đem xài - chẳng những nguyên xi mà còn nhân lên gấp bội. Và chính tác giả của những «tàn dư» ấy thấy cũng phải lắc đầu chào thua.

Chín Ủi nói :

- Thời bây giờ tôi tin là có nhiều cái cần phải «lục xì» hơn thời trước anh bạn à !

- Tôi cũng không biết nói sao, nhưng cuộc sống bắt buộc chúng ta phải ngoi lên để sống và muốn sống sướng, sống ngon lành phải có tiền.

Chín Ủi tiếp :

- Tôi nảy ra ý định muốn đi buôn vua như họ Lã nhưng mà có người đã làm trước mình rồi. Không biết ông ta noi dấu người xưa mà tiến bước hay nhắm mắt tiến bước rồi trùng dấu người xưa ?

13 | Tôm Hùm Huýt Sáo

- Không biết được ! Những ông sử gia có khi ngay thẳng, cũng có lắm ông cong queo nhất là những chuyện trong cung cấm, nếu nhà vua cầm tay sử gia bắt họ viết theo ý mình thì kẻ hậu thế làm sao mò ra sự thật được? Còn vụ buôn vua của Lã Bất Vi thì đời nay có ai làm được đâu !

- Bác nó nói thế là nhầm, nhầm to rồi !

Sau đây là tóm tắt câu chuyện Lã Bất Vi buôn vua mà Chín Ủi vừa đọc trong truyện Tàu. Tôi xin ghi đại nét theo trí nhớ của tôi (XV)

Lã Bất Vi là một tay thương buôn ngọc ngà châu báu ở nước Triệu vào thời chiến quốc, tức là cái thời mà nước Tàu phân ra hàng trăm nước lớn nhỏ. Ai hùng cứ được một phương, chiếm được lòng một số dân thì có thể xưng vương xưng bá và rạch chia ranh giới do mình làm chủ. Thời đó có thể kể các nước lớn là Tần, Tề, Ngụy, Sở, Hàn, Triệu, Yên, còn nước nhỏ thì không đếm hết, cũng không thể biết hết. Chiến tranh như cơm bữa. Đánh nhau như bằm bằm. Sáng bạn chiều thù, nay hòa mai đánh, tình lân bang không thể bền chặt môi răng gì cả. Vì một người đàn bà hay chỉ vì một hiềm khích nhỏ hai nước bạn cũng có thể sôi mạt đánh nhau chí chết.

Lã Bất Vi làm ăn trong tình hình chính trị này. Họ Lã không hoạt động chính trị, không làm quan, chỉ lo làm giàu bằng nghề buôn ngọc. Lúc bấy giờ hai nước Tần và Triệu đang hục hặc nhau, Tần yếu thế hơn Triệu nên nước Tần phải đem con trai là Dị Nhân giao cho nước Triệu để làm con tin, một sự bảo đảm Tần không dám xâm lăng Triệu. Khi tình hình gay go, Triệu muốn đem Dị Nhân giết đi để tuyên chiến với Tần. Nhưng có kẻ khuyên can nên Dị Nhân còn sống sót và bị đày ở một miền biên thùy heo hút của nước Triệu. Một hôm Lã Bất Vi vượt biên thì bắt gặp Dị Nhân, một thanh niên khôi ngô tuấn tú, bèn làm quen thì biết được hoàn cảnh của Dị Nhân. Lã Bất Vi một tay bán trời không mời thiên lôi, bèn nghĩ ngay :

- Đây là món lãi to, sao ta không nắm lấy cơ hội để buôn bán ?? (Thật là một ý nghĩ táo bạo và thiên tài. Trong nghề buôn chính trị, từ xưa tới nay chỉ có họ Lã «là một !» So với ý nghĩ trồng cây 10 năm, trồng người 100 năm của ông Hồ, thì ông Hồ còn kém họ Lã mấy phân gà. Họ Lã trồng người như nấu mì ăn tức thì !)

Khi về đến nhà họ Lã bèn hỏi bố :

- Buôn gì lời nhất hả bố ?

15 | Tôm Hùm Huýt Sáo

Người bố đáp :

- Thì buôn châu ngọc là lời nhất, mày còn phải hỏi.
Lã Bất Vi thưa :

- Buôn ngọc lời nhưng buôn vua còn lời hơn.
- Làm sao có ông vua nào cho mày làm của mà buôn?

Lã Bất Vi bèn kể lại trường hợp của Dị Nhân. Và họ Lã quyết chí buôn vua như ý định đã có từ lúc gặp Dị Nhân. Lã bèn dùng vàng bạc mua chuộc vị tướng quân chịu trách nhiệm canh phòng Dị Nhân không cho trốn về nước Tần.

Nhờ mua chuộc được vị quan và đám lính canh, Lã rả rê làm quen với Dị Nhân rồi ngày lại ngày trở thành bạn. Trong những lần trà rượu, Lã khêu gợi lòng nhớ quê hương của anh chàng thái tử này và nắm được sơ yếu lý lịch của anh ta như sau : Dị Nhân là con của một cung phi vua Tần tên là Hạ Cơ nhưng Hạ Cơ đã chết. Vua Tần có hằng trăm con trai rơi rớt không ai chăm sóc, thậm chí chính vua cha cũng không biết hết. Dị Nhân đang chịu số phận hẩm hiu của bầy con vua đó. Nhưng vua Tần lại có bà Hoa Dương chánh cung hoàng hậu rất xinh đẹp rất được vua sủng ái mê đắm. Vua Tần chưa già song cũng đã luống tuổi nên ước mong có con

để kế vị nhưng bà chánh hậu lại không để được một cái bọc điều nào cho vua nhờ.

Lã Bất Vi nắm được những yếu tố ấy nên lại đem tiền bạc lo lót để vào ra mắt Hoa Dương Hoàng Hậu nước Tần. Đồng tiền luôn luôn là đạo quân tiền phong giúp cho họ Lã chiến thắng. Thời nào cũng thế nếu tiền không tiên phuông thì cũng là chủ soái.

Vào bệ kiến Hoa Dương hoàng hậu, họ Lã đánh ngay chỗ yếu của người đàn bà. Đây là chỗ yếu tinh thần không phải chỗ «kia» - xin nói rõ - nhưng cái chỗ yếu tinh thần này còn quan trọng gấp mấy chỗ yếu «kia». Họ Lã giảng giải :

- Đức vua (Tần) nay đã già mà hoàng hậu chưa có con, rũi vua băng hà thì có người kế vị mà người ấy không phải là con của hoàng hậu, liệu hoàng hậu có giữ được ngôi vị thái hậu chăng ? Chi bằng nhận Dị Nhân làm con thì ngôi vị ấy không mất.

Hoa Dương hoàng hậu nghe chí lý, bèn nghe lời Lã Bất Vi nhận ngay Dị Nhân làm con, cố nhiên Dị Nhân trở thành Đông cung thái tử. Trở về nước họ Lã đem nàng hầu là Triệu Cơ gả cho Dị Nhân để giúp Dị Nhân sống những ngày xa quê hương thiếu thốn tình cảm, nhưng Dị Nhân không biết rằng Triệu Cơ đã có thai với

Lã Bất Vi ba tháng rồi !

Hoàng thiên lại giúp cho gã lái buôn thành đạt mọi mưu đồ. Vua Tần băng hà, Dị Nhân được triệu về lên ngôi. Triệu Cơ làm hoàng hậu là dĩ nhiên. Lã Bất Vi được phong làm thái phó hưởng lộc ba vạn nóc nhà. Nhưng chưa hết. Hoàng thiên lại giúp gã lái buôn lần thứ 2. Triệu Cơ mang thai 12 tháng mới sanh con nên Dị Nhân cứ tưởng là con của mình và đặt tên là Chánh. Không ngờ Chánh là hòn máu của gã lái buôn - tức là Tần Thủy Hoàng sau này. Nhưng vẫn chưa hết. Lúc Thái tử Chánh được 13 tuổi thì Dị Nhân ốm nặng. Triệu Cơ a tòng với Lã Bất Vi đánh thuốc độc cho Dị Nhân chết để con mình sớm lên ngôi và Lã Bất Vi sớm nắm toàn bộ quyền hành nhiếp chính. Thế là Lã Bất Vi buôn vua thành công hoàn toàn. Bây giờ với quyền hành tóm thâu trong tay : Họ Lã là Thái Thượng Hoàng tha hồ ra vào với thái hậu là Triệu Cơ cố nhân chớ còn ai khác ! Người đời có ghê răng anh lái buôn chưa ?

Chín Ủi nói :

- Nếu bác nó bảo là chuyện buôn vua độc nhất vô nhị cổ kim chỉ có Lã Bất Vi là nhầm rồi.

- Còn ai nữa bác thử kể ra xem.

Chín Ủi thông thả đáp :

- Lịch sử chỉ là một sự lặp lại khéo léo của hóa công. Đôi khi người ta phải có mắt tinh đời thì mới nhận ra được.

- Thì đâu, chỉ xem nào !

Chín Ủi chậm rãi tra liều thuốc vào nỏ, châm hút rồi khật khà, khật khù nói :

- Ở ngay bên hè đây chứ đâu. Ông bạn không thấy không nghe gì hết hay sao ?

- Tôi đâu có mù cũng chưa có điếc, nhưng nghe thấy cả trăm chuyện, biết chuyện nào ?

- Ông bạn không thấy thằng Mán lên ngôi thiên tử hay sao ?

- Thời đại dân chủ xã hội chủ nghĩa này làm gì có vua, mà có thằng mọi rùng làm vua ?

- Người ta đồn rùm. Ta đang sống thời mạt cộg. Cho nên khiến xui Nông Đức Mạnh làm tổng bí thư một đảng có hơn 2 triệu đảng viên và xưa nay vẫn tự hào là lãnh đạo dân tộc Việt Nam đi từ thắng lợi này sang thắng lợi khác.

Chín Ủi nói xong ngồi im như phỗng, chỉ cặp môi dày hơi giật giật hình như muốn phát ngôn thêm. Sáu Xềng bị cái nhận định chống ngược phao câu của bạn làm cho nghệt cuống hòng, chưa biết phản ứng cách nào. Thì Chín Ủi lại tiếp :

- Ông thủ tướng chết đúng ngày 30-4 là ngày giải phóng miền Nam. Ông chủ tịch nước theo tổ Mác đúng vào ngày 2-9 quốc khánh. Đó là điềm phi sa tầu thạch. Rồi linh qui chết cạn trên đường Tràng Thi, liên với việc cây đa lập quốc tróc gốc. Và sét đánh sạt một góc lăng Bác. Nay tên Mạnh sắp làm vua cả Hà Nội đều hay, quả là trời muốn tuyệt diệt nòi giống Lạc Hồng mình rồi đấy.

Sáu Xềng như tỉnh giấc mộng dài, bèn dẫu môi ra :

- Dè ! Bác nó nhận định sự việc chẳng có «liệng trùng thối hoắc» chút nào. Đó là những dữ kiện xã hội đúng theo nhà Mác. Có sinh tất có diệt. Bác và thủ tướng ra đi những ngày đó có chi là gở ? Còn việc đồng chí Nông Đức Mạnh lên làm tổng bí thư là một sự kiện lịch sử rất ngoạn mục. Xìa kia, đồng chí Hoàng Văn Thụ là người gì mà cũng làm tổng bí thư ? Trong đảng hể ai có tài có đức thì được giao cho nhiệm vụ cao. Chớ không phải là điềm điều gì cả. Nó càng không phải là sự lặp lại của lịch sử «Lã Bất Vi buôn vua» ở bên Tàu ngàn

năm trước !

Chín Ủi chống chế giọng gạo :

- Thì tôi cũng nói chơi cho bỏ cái công bác nó không ngại đường sá bị ngập lụt mang quyền truyện lại cho tôi xem vậy mà !

Sáu Xềng cười :

- Anh đã từng làm chánh ủy mà không có lập trường vững. Mới bị người ta phản kích có một hèo đã vội đầu hàng, thỏa hiệp. Thế thì chính ủy cái gì ?

- Tôi chỉ làm chánh ủy một đội dân công thô gạo thôi chứ có phải là cấp bậc gì trong quân đội đâu. Tôi không dám đầu mép với bác Sáu nó nữa.

Sáu Xềng được thể làm già :

- Những điều bác nó vừa tương ra đều đúng cả. Tức là «Lã Bất Vi buôn vua» tái diễn. Nhưng hiềm một nỗi là ta không biết đích xác Lã Bất Vi là ai.

- Đó là một tên Mán đứt đuôi con nòng nọc đi rồi - Chín Ủi quả quyết - Nhưng lý lịch hấn ra sao chưa ai nắm được ! Chẳng có lẽ hấn lại cùng họ «Lã» hay sao ?

- Nhưng nếu không, sao lại có sự trùng hợp lạ kỳ như vậy ?

- Ủ nhỉ. Lã Bất Vi gả nàng hầu của mình cho Dị Nhân lúc nàng đã ôm cục máu họ Lã trong bụng được 2 tháng. Còn Nông Đức Mạnh lên làm tổng bí thư lúc 61 tuổi nghĩa là từ năm 1940 đã có sự «buôn ngọc» rồi mà chưa ai biết ! Ngay cả người bỏ «vốn» ra cũng không hay.

- ... Và cũng không chắc rằng mình được lãi to thế !

- Hay đây chỉ là một sự vô tình mà hóa ra cố ý ? Không ai biết được ! Có điều là thằng cu Mạnh lúc học ở Hà Nội thì ở trọ nhà sàn của bác trong khi dinh Toàn Quyền Lịch Sử cứ lơ lửng con cá vàng vậy thôi thì ai mà dám quyết đoán một điều gì khi người trong cuộc thì chối, còn bọn nha traỏ thì lại che đậy.

Sáu Xềng nói :

- Tên Mán kia không có óc thương mại buôn vua như Lã Bất Vi đâu. Đó chẳng qua là sự ngẫu nhiên. Vợ hắn đi hái củi ở trong rừng rồi bị «tai nạn» trong hang «Pác Pó». Anh chẳng nghe Nông Đức Mạnh trả lời một thằng Tây Ba-lô ngớ ngẩn hay sao ? «Tất cả người Việt Nam đều là con cháu Bác Hồ !» Khi thiệt.

Chín Ủi gật gù, tổng kết như bài học chính trị :

- Sở dĩ Lã Bất Vi thành công là nhờ mấy yếu tố sau đây :

Trí tuệ phi thường, dám nghĩ dám làm một việc cổ kim chưa từng có.

Nhờ đồng tiền mở đường.

Biết đánh trúng điểm yếu của đối tượng.

Ngoài ra còn những thủ đoạn khôn khéo khác, linh động ứng phó tùy lúc tùy thời cơ. Sáu Xèng vỗ tay khen:

- Thế mới gọi là Chính Ủy chứ ! Tôi mang quyền truyện lại cho anh đọc để áp dụng mà tìm cách tiến thủ lập nghiệp. Ở cái tuổi của chúng ta thì cũng không phải là sớm nhưng cũng chưa phải là muộn. Nhưng ông bạn nên nhớ rằng tên Mán này nghèo rớt mồng tơi chứ không phải giàu có như Lã Bất Vi. Đây là trời giúp vận cho nó hoàn toàn.

Chín Ủi nói :

- Cái lối làm ăn của Lã Bất Vi không có thể đem áp dụng vào thời dân chủ này được đâu anh ạ ! Như anh biết, thời dân chủ tiến bộ đã lấn át hẳn thời quân chủ. Nước nào cũng bầu tổng thống, chủ tịch, chứ có vua

nước nào cha truyền con nối đâu, ngoại trừ nước Triều Tiên của Kim Nhật Thành, truyền ngôi cho con làm trò cười cho thế giới. Vì thế dù có một chục Lã Bất Vi tái sinh cũng không thi hành việc «buôn vua» được ! Tôi lấy ví dụ như anh có một bà vợ bé sắc nước hương trời đã mang bầu tâm sự với anh hai tháng. Anh đem bà ta gả cho Trần Bất Lương, hay Phan Văn Khi, thì khi hòn máu của anh ra đời nó cũng chỉ muôn ngàn đứa trẻ khác chứ nó không thể ngang nhiên là chủ tịch nước hay thủ tướng chính phủ như con của Lã Bất Vi đẻ ra là «vua con» được !

Sáu Xềng thở dài buồn chán :

- Vậy thì ta còn cách gì tiến thân vừa nhanh vừa cao và vừa lâu bền bây giờ ? Tôi đem truyện lại cho anh đọc để mong nhờ cái cao kiến của anh, mà nghe anh phát biểu, tôi hết ham sự đời ! Mình phải làm thẳng khổ rách áo ôm trọn kiếp hay sao ?

Chín Ủi nói :

- Đâu phải buôn vua mới được lãi to. Xã hội ngày nay có hàng trăm đường tiến thủ. Cứ gì ngồi trên ngai vàng mới là vua ? Có những ông «vua» hơn cả vua.

- Nghĩa là thế nào ?

Chín Ủi xòe tay ra, xĩa từng ngón một :

- Vua buôn lậu, vua chạy áp phe, nữ hoàng sắc đẹp, vua bịp, vua... lắt.. Ở các nước tư bản người ta đâu có nô nức tranh ghế tổng thống bằng làm vua dầu hỏa, vua xe hơi, vua khí dầu. Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh. Ai đã bò lên tuyệt đỉnh của nghề mình cũng là vua cả. Tuy không mũ miện long bào nhưng vẫn là vua. Đường tiến thân ở chế độ ta thênh thang hơn nhiều hơn những chế độ xưa chứ !

Sáu Xềng nhìn Chín Ủi và bật ra tiếng :

- Anh đùa đấy à ? Anh mỉa mai đấy à ?

Chín Ủi khoa tay quả quyết :

- Không ! Tôi không đùa ! Tôi không mỉa mai ! Tôi nói thật ! Tôi nhìn xã hội ngày nay với cặp mắt duy vật «liệng tướng xuống đáy thực ấu luận» đảng hoàng chứ không có phiếm diện và thiên vị đâu !

Xã hội là cái gì ? Đó là một tổ hợp của các giai cấp. Không có xã hội nào không có giai cấp. Xã hội không giai cấp là một xã hội láo toét, không có trên thế gian này. Nếu xã hội cộng sản là một xã hội trong đó «con người làm việc theo khả năng và hưởng theo nhu cầu» thì một là : không ai muốn có xã hội đó vì thẳng siêng

năng, tài giỏi và kẻ lười biếng, bất tài đều hưởng như nhau - hai là xã hội đó chỉ có trong đầu thằng ngốc Các Mác thôi chứ không thể có trên mặt đất được. Anh thử tưởng tượng một thằng thợ hồ làm việc một ngày 8 giờ đổ mồ hôi xót con mắt cũng lãnh khẩu phần như một tên quét rác, thì ai thèm đi làm việc chi cho mệt. Hự hợ suốt ngày rồi cũng lãnh lương ngang với kẻ làm lụng như trâu, chẳng khỏe hơn sao ? Xã hội nào dư thừa sản phẩm để phân phát cho những tên ăn không ngồi rồi nhót thây chứ ? Anh cứ tưởng tượng một ông thủ tướng ăn lương bằng một anh thừa phái thì ai thèm ra làm thủ tướng chi cho mệt ?

Sáu Xềng xua tay :

- Tôi xin can bố non ! Nói một hồi nữa bố sẽ trở thành phản động và vô nhà pha bây giờ ! Chín Ủi nói :

- Tôi hăng quá nên phun ra cả những điều chất chứa trong lòng. Bây giờ xin trở lại vấn đề. Chúng ta đang đứng trước ngã năm, ngã bảy của cuộc sống : buôn lậu, chạy áp phe, chủ động đi, buôn người v.v... đường nào cũng có thể phát cao được cả, chỉ cần ta chọn đúng đường nghĩa là hợp với khả năng ta hay không thôi !

Sáu Xềng đột ngột hỏi :

- Anh chọn đường nào cho tôi theo với !
- Tôi đang phân vân trước các ngõ đường, nhưng tôi đã ngắm nghĩa ba đường chính.
- Những đường nào ?
- Buôn lậu trước nhất.
- Tại sao anh chọn con đường bất lương đó ?
- Tất cả những con đường tôi vừa kể trên đều giành cho những kẻ bất lương cả. Những ai còn có chút đỉnh lương tâm đều không khứng đi vào đó, dù chỉ là một bước. Sở dĩ tôi chọn con đường buôn lậu là vì chỉ có buôn lậu thì mới phát nhanh được. Có tiền trong tay rồi anh đi trên đầu thiên hạ chớ đâu có đi trên mặt đất. Ủa, tôi nói thật mà. Thằng đại úy Vũ Xuân Trường buôn lậu cả chục lần, bao nhiêu tấn bạch phiến lọt lưới, mà nó chỉ bị bắt có một lần !
- Là tử hình !
- Tử hình là tử thẳng khác, còn thằng đại úy thì vẫn đi buôn với cái thẻ chứng minh mang tên khác của bộ bắt an cấp cho, anh hiểu không ?

- Tôi chẳng hiểu đêch gì cả.

- Anh ngu bỏ mẹ đi, thế mà đòi «buôn vua» buôn thê chó nào được ! Nghe đây này, người ta xử bắn thằng Trường lúc 4 giờ sáng, và không cho ai xem. Chỉ cho thân nhân tới lấy xác về chôn thôi ! Nhưng trước khi vào nhận xác bố thằng Trường đã được đả thông : «đây không phải là xác của con ông, nhưng ông cứ đem về chôn cất làm ma chay tử tế, khóc lóc kể lể thật to, kể tội mấy tên đầu nậu ăn chia né tránh để cho Trường lãnh đủ một mình v.v... nhưng nhớ một điều không được quên là «chuyện phải quấy» cho xứng đáng. Nếu ở trên không hài lòng thì thằng Trường thật sẽ bị xử bắn bằng đạn thật ! Nghĩa là 6 viên vô ngực và một viên vô lỗ tai.» Rõ chưa ?

Sáu Xềng ngờ ngán hay làm bộ ngờ ngán, không rõ lẽ nào :

- Có chuyện đó nữa sao ?

- Tôi bịa được à ? Ai dám bịa một chuyện như thế để rồi theo ông vãi ?

- Anh nói làm như anh ở trong cuộc.

- Không ở trong cuộc nhưng mà như ở trong cuộc. Chết như bốn, nhưng tôi vẫn chọn con đường «Bờ Lờ»

để tiền thân. Nhưng mặc dù bị tử hình giả, mình cũng phải sắm ô che đề phòng khi mưa gió, như đồng chí Trường Chinh nói hồi 1958 : «Dù trời nắng ta cũng nên mang ô theo, vì không biết trời có «mưa» bất ngờ hay không ?» Câu nói đó chí lý vô cùng. Ví dụ rõ ràng nhất là chị Hai Thanh Tân, Chủ Đường Sơn Quén, khi sập tiệm, tòa kêu án 10 năm tù ở, nhưng chị Hai thân mến có ở ngày nào, trái lại chị còn được đàn em com bung, nước rót và ngủ nệm lò xo hảnh hoi.

- Thế à ?

- Thế à với thế chẳng à ! Cái anh này làm như mới ở trên cung trăng mới bị rốc kết phóng xuống hành tinh này vậy. Nhưng mà số phận của chị Hai không phải chỉ đến đây là «đứt chỉ hậu thung». Cũng vì chị có chút nhan hồng, hơn nữa là phu nhơn của một cán nhà cấp huyện. Chị Hai được đưa về làm chủ tịch ủy ban bảo vệ sức khỏe trung ương ! Nghe đâu sắp vô trung ương nữa đó.

Sáu Xềng lắc đầu nguây nguây :

- Sao đại ca biết nhiều chuyện vậy ? Tôi có tai như điếc.

- Tôi chỉ nghe lỏm theo các đường dây nhánh mắc xuyên qua Ba Đình thôi, nhưng mà tin vệt.

- Nghĩa là giờ chị Hai đang còn tại đường và tiếp tục phục vụ cách mạng ?

- Chẳng những tại đường mà còn thăng quan tiến tước hơn trước kia nhiều ! Chị Hai làm chủ tịch tối cao của Ủy Ban bảo vệ sức khỏe trung ương và phụ trách câu lạc bộ chỉ dành cho trung ương tới chơi thôi.

- Cái Ban này thành lập là do sáng kiến của đồng chí Lê Đức Thọ, nay ông ấy đi theo Bác rồi mà còn bị nhân dân tặng phân lên mộ để tỏ lòng thương nhớ.

- Ô ! Lãnh tụ đảng ta ông nào mà chả bị nhân dân nguyên rửa sau khi chết ! Nhưng cái đáng kể là sự nghiệp của họ để lại cho nhân dân. Đồng chí Lê Đức Thọ làm trưởng ban tổ chức trung ương, suýt chút nữa làm tổng bí thư đảng CS Đông Dương gồm 3 đảng CS Việt Miên Lào đứng trên đồng chí Lê Duẩn một cái ghế. Nhưng rủi cho đồng chí Lê Đức Thọ là ĐCSĐD không thành hình nên đồng chí chỉ đến điền Chăm Cà Mum ngũ lang với nữ đồng chí Xam Cà Rây ủy viên bộ chính trị đảng CS Mên do đồng chí Thọ tấn phong đặc cách vượt bậc. Đó là thành tích quốc tế của đồng chí Thọ, còn ở trong nước thì đồng chí để lại Ban «bảo

vệ sức khỏe trung ương» như tôi vừa nói. Hiện nay ban này do nữ đồng chí chị Hai điều hành và đổi tên là câu lạc bộ trung ương được đặt ngang hàng với một Bộ trong chính phủ.

Sáu Xềng tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Tôi thấy trong tổ chức đảng thì có các ban chuyên môn do các đồng chí trung ương phụ trách như Ban Tuyên Huấn do đồng chí Tố Hữu, Ban Tổ Chức do đồng chí Lê Đức Thọ, Ban Dân Vận do đồng chí Trần Hữu Dực, Ban Đối Ngoại do đồng chí Hoàng Văn Hoan, Ban An Ninh do đồng chí Trần Quốc Hoàn vv... chứ tôi có nghe nói Ban Bảo Vệ Sức Khỏe Trung Ương bao giờ.

Chín Ủi cười hề hề :

- Đồng chí ngây thơ bỏ mẹ đi đấy. Lại còn dở dân chủ cực đoan kiểu tư bản nữa ! Trung ương có quyền lập thêm các ban chuyên môn mà không cần thông báo, thí dụ Ban Siết Bù Lông, Ban Bảo Vệ Sức Khỏe Trung Ương - sự thực ra thì ban này phá hoại sức khỏe trung ương - hiệu quả như Đắc Kỷ làm cho Trụ Vương mau chóng hết xí quách vậy !

Sáu Xềng hỏi :

- Ban Xiết Bù Lông là ban gì nghe lạ hoắc vậy ?

Chín Ủi cười :

- Đồng chí không hiểu gì sớt về cơ cấu tổ chức của đảng cướp, ủa, đảng ta. Đồng chí không nghe giáo sư Trần Văn Nghèo nói sao ?

- Nói gì ?

- Giáo sư Nghèo bảo là đảng ta ngày nay những lãnh tụ không còn suy nghĩ bằng cái đầu và bộ óc nữa mà suy nghĩ bằng cái mông đít. Mà cái mông đít thì vốn là bạn của cái ghế, nên không thể rời cái ghế của mình ngồi được. Cho nên phải có ban Xiết Bù Lông để vạy cái đít ghế vào cái mông của các đồng chí ấy - cụ thể là Ban Xiết Bù Lông đã xiết đít đồng chí thủ tướng nước ta vào đít ghế trên 33 năm, đến ngày chết mới tháo bù lông ra đem chôn. Đó là một ban chuyên môn không có trong danh sách cơ cấu tổ chức đảng cũng như Ban Bảo Vệ Sức Khỏe Trung Ương dưới thời Tiền Lê là Lê Duẩn và cục A1 dưới thời Hậu Lê là Lê Khả Phiêu.

Sáu Xềng như được ánh sáng Mác Xít soi vào đầu óc mình, bèn hỏi tiếp :

- Cục A1 là cục gì ? Trong nông nghiệp gọi phân Bắc là chất A1 rồi còn cục A1 là cục gì nữa ?

- Cục A1 cũng là cục A1 thôi, nhưng nó do đồng chí Lê Khả Phiêu nhà ta thành lập để theo dõi hành động của các ủy viên trung ương.

- Tại sao lại theo dõi các đồng chí ủy viên trung ương??

- Theo dõi để biết đồng chí nào tán thành mình ngồi tiếp một khóa nữa và đồng chí nào đả đảo mình. Còn Ban Bảo Vệ Sức Khỏe Trung Ương là ban chuyên môn tuyển chọn gái tơ và nữ sinh Trung Vương vào để đâm bóp các đồng chí cao tuổi đảng, làm cho cơ bắp của các đồng chí ấy không nhẽo mà cứ cứng lên để phục vụ đảng hùng hục, ủa... hùng cường hơn.

Sáu Xèng nói :

- Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói đến cái ban này.

- Ở trong đảng ta có những bí ẩn chỉ được phổ biến đến cấp nào thôi còn cấp nào thì không được phổ biến.

- Anh nói lạ chưa. Nguyên tắc dân chủ tập trung đề đâu mà bảo thế ?

Chín Ủi lên giọng ngay :

- Thí dụ về đời tư của lãnh tụ thì dân chúng chỉ được biết một phần nhỏ thôi chứ không được biết hết. Chắc! Nhưng mà rồi khổ vậy chuyện gì người thứ hai biết thì cả thế giới biết, không có chuyện gì gọi là chuyện bí mật được hết. Có điều là người ta sợ bị liên lụy mà không nói ra thôi. Như chuyện nàng hầu của Lã Bất Vi đã có thai hai ba tháng mà Lã đem dâng cho Dị Nhân, thì có thánh cũng không biết, thế mà Phàn Ô Kỳ khi nổi lên chống lại Tần Thủy Hoàng thì ra tờ hịch kẻ rõ là Tần Thủy Hoàng không phải là con của Dị Nhân mà là hòn máu của Lã Bất Vi. Phàn Ô Kỳ tưởng rằng chỉ một mình ông ta biết nhưng khi tờ hịch đưa ra thì dân chúng thủ đô Hàm Dương cười ầm : Chuyện đó chỉ có con quỉ cái Triệu Cơ (tức nàng hầu của họ Lã) không biết thôi ! Thiệt là một câu nói mỉa mai ! Bây giờ cũng thế, họ Nông là con của Hồ Chủ Tịch từ hồi ở hang Pắc Pó nhưng dân Tày dân Mán ở Cao Bằng (1) không dám nói ra, cũng như vụ cô Xuân cô Vàng chôn kín 40 năm mà nay bỗng nhiên xùy ra tùm lum - Và người ta biết Trần Quốc ăn ké ở đâu bao nhiêu lần, lần nào ra sao, cô ta bị «xe hơi cán» ở đâu, thằng con của bác Hồ và cô Xuân tên gì, ở đâu, làm nghề gì ? Thế mới khổ chứ !

Sáu Xềng lấy làm lạ sao Chín Ủi kể vanh vách như bài học thuộc lòng vậy, bèn nói :

- Những chuyện cấm trong hậu cung của hoàng đế anh đeo mang làm gì để rồi nay mai mắc nạn cho coi.

- Tớ cũng biết những chuyện cấm đó không nên biết, rủi có biết thì cũng phải tẩy não ngay, nhưng khổ vậy những chuyện gì mình muốn quên quách lại cứ nhớ như chuyện thằng Trần Quốc hiệp bác gái ở Hàng Bông thợ Ruộm thật lâm ly nghe qua cứ như con dao khía vào óc. Hấn rút súng ra rồi móc ra một sợi dây dù (của Mỹ) cột bác gái vào chân giường, móc súng cho bác gái thấy xong rồi hấn bảo : «Để cho thanh niên yêu chẳng sướng hơn ông già à ?» Ý nói nó trẻ hơn bác, mạnh sức chạy dai hơn ! Thế là bác gái đành im chịu nhục... Sau đó bác gái tâm sự với cô em họ là cô Vàng cô Vàng gì đó.

- Sướng bỏ cha lại còn vờ !

- Sướng sao bằng bà chủ tịch nước ?

- Nếu bây giờ bà còn sống thì thần dân có hoàng đế Mán và hoàng thái hậu Tày thì may mắn cho thần dân Việt Nam biết bao !

Chú thích của tác giả :

Khi tôi viết quyển sách này thì có tin trên báo chí: Nông Đức Mạnh xác nhận mình là con trai Hồ Chí Minh tại hội nghị nghiên cứu lịch sử đảng CS và Mạnh đề nghị một buổi lễ cầu siêu viếng lăng HCM do Ban tổ chức Trung Ương xấp xếp.

Chương 2

Khi tấm bảng PHỐ HÀN NỘI gắn lên thì ai cũng bảo là sai chính tả, nhưng không có ai chịu trách nhiệm nên cứ để là HÀN thay vì HÀNG như các phố khác. Tà-Răn là một trong những chủ nhân của phố Hàn Nội...

Tà-Răn, cái tên nghe hơi kỳ cục lạ tai, còn cái người mang tên đó càng kỳ lạ hơn. Nước da anh ta không đen như Tây đen, hay Miên hoặc Canada mà người ta trông thấy ở Hà Nội, mà nó là một sự hỗn hợp của màu sắc đỏ gấc và đen lợ nổi pha lộn. Khi ra nắng thì nó ửng lên, còn vào nhà thì nó sậm lại. Nó không đổi màu như con kỳ nhông tiếp với cảnh vật chung quanh mà nó độc lập «sinh tồn» với màu sắc của nó.

Người trong khu phố Hàn Nội càng không biết lý lịch của hấn, cha mẹ hấn là người thuộc quốc gia nào trên thế giới. Mặc dù hấn nói tiếng Việt Nam như người Hà Nội, người ta vẫn không cho hấn là người Hà Nội vì Hà Nội đâu có thứ người kỳ lạ vậy !

Nhưng cũng có người biết chuyện xưa bảo rằng hồi năm 1954 cứ điểm Điện Biên của Navarre bị bao vây rất nguy khốn. Tướng Salam ở Hà Nội muốn tiếp tế cho

lính Điện Biên phải dùng không quân liều mạng bay trong làn đạn cao xạ của quân ta. Ngay cả việc thăng cấp của Đại Tá Navarre, viên chỉ huy người Pháp của căn cứ này, cũng khác thường không có lễ tấn phong. Chỉ có một chiếc máy bay lượn trên trời Điện Biên đọc sắc lệnh của chính phủ (Pháp) và người ta ném một chiếc hộp trong đó đựng galông phù hiệu cấp bậc «Tướng» cho Navarre, lính nhặt lấy đem lên cho chủ tướng. Trong chuyến tiếp tế, những người lính Pháp ở Điện Biên nhận được những chiếc thùng lớn thả bằng dù, trong mỗi chiếc hộp có vài món hàng sống : đó là chị em ta ở Hà Nội được vận tải lên đây để cung ứng cho nhu cầu đặc biệt của binh sĩ. Người Hà Nội không hiểu rằng những chị em này đã chán ngán cuộc đời Hà Nội nên cũng muốn tìm một lẽ sống mới, hay là chị em bị cưỡng ép đi lên cái chiến trường lạ lẫm do những binh đoàn hỗn tạp về nhân sự của quân đội Pháp chống giữ này. Họ có thể để bộ râu ba tuần không cạo nhưng họ không thể nhịn cái món ấy ba ngày. Nếu bị cắt họ sẽ mất khả năng tác chiến. Lê dương mà ly !

Sau khi chiến trường Điện Biên kết thúc nhiều cánh bướm bay luôn theo cái vườn lưu động Pháp, nhiều đóa hoa trở về cảnh cũ vườn xưa và nhiều chị em hoàn lương hẳn. Trong số này có nhiều chị em mang thêm «cái bầu tâm sự» canh cánh bên lòng mà không biết tác giả là ai.

Ngay cả sau khi bề bầu, cũng đành chịu, như trường hợp anh bạn Tà-Rần trên đây. Những người làm việc phước thiện trong nhà thương đã dùng một cái tên trong tiểu thuyết đương thời mà đặt cho hắn : «Oản-tà- roản» (1)

Oản-Tà-Roản lớn lên với cái tên đó. Rồi chữ Oản rụng đi như cái đuôi nòng nọc và chữ roản biến thành chữ rần và cái tên Tà-Rần ở lại với hắn cho đến ngày nay.

Khai sinh thì không ai rõ, vả, hắn đâu được ai khai sinh cho, vì hắn không biết ai là bố đã đành mà chính bố hắn - một gã giang hồ tứ chiếng trong đám Senégelais, Maroc, Malgaches, Martiriques - cũng không biết ai đã đẻ ra mình. Thì bây giờ tới phiên hắn, hắn cũng không biết cha hắn là ai. Thì đó cũng chỉ là cái vòng sinh tử vô hạn của những tên lính mang phù hiệu Lê Dương.

Đạo sau năm 75 có nhiều người lính Mỹ sang Sài Gòn Hà Nội tìm lại những giọt máu hoang của mình, đến gặp hắn, nhưng không ai nhận hắn là con, mà hắn cũng chẳng có thể nhận ai là cha, dù là với những dấu riêng bịa đặt.

Nhưng có một người Hà Nội sáng kiến bảo hắn :

- Mày cứ nhận thẳng nào chịu gọi mày là con đi, để hưởng được cái lợi nhiều người mong ước mà không được !

Mẹ hắn nghe lọt tai bèn nhận lời của người cổ vấn không ai cử lên kia. Thế là Tà-Rần trở thành kẻ có cha có mẹ như mọi người khác. Hai mẹ con ở phố Hàng Đậu gần dốc cầu Long Biên, trong một căn nhà gạch do tay Tà-Rần tạo nên, nay một tí, mai một tí bằng những viên gạch nhật nhạnh ở khắp nơi mang về. Ngôi nhà không ra hình dáng gì cả nhưng hai mẹ con ở được những mấy chục năm trời. Người trong hai chợ Mã Mây và Đồng Xuân quen thuộc hai mẹ con Tà-Rần gọi đó là cái lò gạch của bà Lý Thần Phi đời Tống bên Tàu. Cách nay cả ngàn năm và xa Hà Nội hàng vạn dặm.

Có điều giống nhau của hai mẹ con khác chủng tộc này là sự nghèo nàn khổ nhục. Bà Lý Thần Phi phải rời cung vàng điện ngọc sống trong tủ hận còn mẹ của Tà-Rần thì sống trong cát bụi lầm than như những con vật vô thừa nhận. Một ngày kia một người da đen tóc đã bạc đến Hà Nội và hai bên đã nhận nhau là «cha con» với tất cả sự cảm động của những người lưu lạc nay được tái hợp. Không gì thì chúng cũng đã gọi nhau bằng những cái tiếng mà dù dịch ra loại ngôn ngữ nào thì cũng có nghĩa là cha và con, nhưng không nhất thiết

thằng già để ra thằng trẻ.

Như thế là Tà-Rần đã trở thành kẻ có cha có mẹ, hơn thế nữa cha nó bỏ tiền ra làm một cái «Công tư hợp doanh Việt Mỹ» và kết quả là khu phố «Hàn Nội» được dựng lên ở gần dốc cầu Long Biên, đất chợ Mã Mây. Và thế là Hà Nội ngày nay trở thành Hà Nội 37 (chớ không phải 36) phố phường.

Người da đen kia mang hết cả số tiền dành dụm ở quê nhà sang đây đầu tư cho thằng con «mới tìm được». Phố Hàn Nội trước nhất là chữ viết sai chánh tả nhưng chủ nó không thèm sửa sai. Để như thế mãi rồi thành quen mắt. Hàn Nội vẫn có nghĩa là hàn gấm, sửa chữa lại những chiếc nồi bể đáng lẽ vứt đi, để hữu dụng cho đời. Hàn Nội ở gần Hàng Than, kế bên Hàng Mắm không xa Hàng Thùng làm cho Hà Nội phong phú thêm một ít hương vị mắm, màu sắc than và tan hợp như mùi hàng thùng.

Thế là Tà Rần trở thành nghiệp chủ như một thứ phước lộc trời cho. Hắn mở hai cửa hàng một lúc. Cửa hàng thứ nhất là «Phục Hồi Nhân Phẩm», rồi thừa thắng xông lên mở luôn cửa hàng thứ hai, ngay bên cạnh là «Trau Dồi Đạo Đức». Cả hai ở cách nhau một cái vách có cửa thông thương và đều do Tà Rần làm giám đốc, nhưng có phụ tá riêng cho mỗi cửa hàng như phó giám đốc và

cũng có cái đuôi quốc doanh như những cửa hàng khác «Mậu Dịch Bách Hóa Quốc Doanh», «Rạp Chiếu Bóng Quốc Doanh», «Cửa Hàng Ăn Quốc Doanh», «Vệ Sinh Quốc Doanh» cho đúng phép xã hội chủ nghĩa. Tà Rần cố nhiên là giám đốc gọi tắt là Đốc Rần.

Khách tới nườm nượp, xếp hàng lấy số 1 đến số 100, là con số tối đa để giải quyết trong một ngày, nhưng khách quá đông, 100 số không đủ, Đốc Rần phải tăng thêm 120 nghĩa là tăng 20% như kế hoạch tô hồng của nhà nước một thời Phạm Hùng làm thủ tướng. Nhưng con số 120 cũng không đủ, Tà Rần phải tăng lên 150 số. Vẫn còn sự phàn nàn của khách đợi. Sau cùng Tà Rần phải tăng lên 200 nghĩa là kế hoạch nhà nước vượt chỉ tiêu 100% nhưng vẫn không đủ cung cấp cho khách cần phục hồi nhân phẩm, trau dồi đạo đức cứ phình ra lên đến 500%. Có người lấy số đầu tháng phải chờ đến giữa tháng mới tới phiên. Đốc Rần nghiên cứu thì thấy như sau :

- Cán bộ nhà nước chiếm tỷ lệ cao nhất 60%. Số khách 40% chia ra như sau :

- Từ 18 đến 40 tuổi : 28% - từ 17 đến 20 tuổi : 11%, còn lại chia ra cho nam phụ lão ấu và các thành phần khác đặc biệt thành phần tư sản địa chủ thương gia chỉ chiếm một tỷ lệ rất khiêm tốn, chưa đến 0,5% - sai số

không đáng kể. Còn giai cấp công nhân thứ thiệt chiếm chưa đến 0,25%.

Đặc biệt cán bộ trung cao cấp chiếm tỷ lệ cao nhất chưa tổng kết cụ thể được. Con số này còn được nghiên cứu sẽ công bố sau trên những tờ báo tư nhân đang còn chờ giấy phép xuất bản vào ngày N. Trước tình trạng bất ngờ của dịch vụ, ông Đốc Rằn phải yết bằng tuyên nhân viên.

Bảng vừa dán lên đúng 6 tiếng, 28 phút, 5 giây thì có 725 người ghi tên xin việc làm. Đặc biệt có 45 vị xin làm miễn phí nghĩa là không ăn lương, chỉ cần được cung cấp cho khẩu phần hàng ngày đủ no thôi, ngoài ra còn 16 vị xin ăn 20% số lương chính và 24 vị xin ăn $\frac{1}{2}$ số lương còn $\frac{1}{2}$ tặng lại cho công quỹ nhà nước đang thiếu hụt trầm trọng vì lý do... không rõ hoặc không được nói ra. Đốc Rằn tự đứng ra điều tra lý lịch và cấp giấy tờ chính thức cho số nhân viên được nhận vào làm ở hai cửa hàng trên.

Tên họ, bí danh, nơi và năm sinh, thành phần, nghề nghiệp bản thân, trình độ văn hóa, quá trình lao động, hoạt động cách mạng (nếu có), nguyện vọng chính, nguyện vọng phụ. Sở thích, khả năng. Lời hứa khi nhận công tác, những bằng khen thưởng hoặc án tù, hình phạt (nếu có). Tên họ cha mẹ, năm sinh, quê quán thành

phần, nghề nghiệp, trình độ văn hóa, hoạt động cách mạng (nếu có), công tác xã hội (nếu có) v.v...

Mẫu đơn này được dán trước cửa hiệu để những người muốn xin việc làm chép lại và theo đó mà điền vào kèm với lá đơn xin việc. Không cần hình cá nhân (nhưng nếu có càng tốt). Ngoài những điểm ghi trong mẫu lý lịch, có thể ghi thêm những điều khác. Không hạn chế và sẽ được giữ bí mật nếu quan hệ đến đời sống cá nhân của người khác hoặc đụng chạm với chánh quyền. Việc làm sẽ được phân phối bình đẳng không phân biệt giai cấp, chủng tộc hoặc quá trình. Sẽ được trả lời bằng thư hoặc trực tiếp trong vòng từ 1 tuần lễ đến 15 - 20 năm hay lâu hơn nữa.

Phụ chú :

Ai có việc gì thắc mắc cứ việc tự do hỏi hoặc chất vấn bằng thư, điện thoại và xin trực tiếp gặp thủ trưởng cơ quan. (Nhớ cho biết trước nội dung như nhà báo muốn phỏng vấn vậy).

Chín Ủi và Sáu Xềng bàn luận về cách tiến thân nhưng chưa quyết định ra sao thì kéo nhau đi cà phê để lấy hứng bàn tiếp. Các hình thức cà phê thời «mạt Phiêu» đã thừa đi nhiều, nhưng hãy còn nhiều quán nên khẩu hiệu «Phù Châu diệt Trụ» (Phò Chiêm diệt Mùa)

nhưng người ta còn nể mặt bầu cua chút xíu nên không viết trắng ra.

Nước ngập lồm bồm nhưng vẫn không thừa khách. Lâu lắm hai người thất nghiệp yếu địa, nên lạc hậu tình hình. Các quán ôm ở phố này có vẻ đóng cửa từ khi hai cửa hàng Phục Hồi Nhân Phẩm và Trau Dồi Đạo Đạo Đức khai mạc, nhưng không, đây có nghĩa là nghỉ ôm mà đóng nhỏ, để mở lớn và với nhiều kiểu ôm khác không ai tưởng tượng nổi. Có nghĩa là coi như đóng mà không phải đóng. Chữ nghĩa đời bây giờ biến ảo một cách khó hiểu. Ai cẩn thận thì chịu khó vạch tự điển Đào Duy Anh hay Khang Hi tự điển mà tìm. Nếu không ra ráng chịu.

Sáu Xềng lôi tay Chín Ủi vào quán, kéo ghé ngồi thì một người đàn bà chừng trên 40 bước ra chào hỏi. Khách có muốn gì cũng mất hứng vì cái nhan sắc không hấp dẫn đã đành, cái hình dáng cũng không xẹt điện nên hai tách cà phê bung ra để lạnh mà lòng khách cũng hững hờ.

- Uống đi - Chín Ủi giục - Ông bạn rủ tôi tới mà !

Sáu Xềng gượng gạo nâng tách nước đen lên kề vào môi mà mắt rọi thẳng qua bên kia đường chỗ hai bảng hiệu quốc doanh Hàn Nội.

- Nhìn «đùi đĩa» nào thế ? Chín Ủi miệng hỏi nhưng tia mắt cũng phóng sang mục tiêu của Sáu Xềng. Hai luồng điện gặp nhau thông cảm. Thì ra cả hai đều trông thấy hai tấm bảng bên kia đường nền đỏ chữ kim nhũ màu vàng rực rỡ rất tầm cỡ, nằm suốt mặt tiền hai cửa hàng rất bề thế.

Kẻ vào người ra không ngớt. Vẻ mặt hớn hở, chân bước nhanh nhanh. Chín Ủi nghĩ : Xã hội mình dưới sự lãnh đạo của Tân Tổng Bí nay mai sẽ cải tiến thấy rõ, ít nhất phải thế ! Mỗi lần thay trào đổi chúa phải có một cái gì làm quà cho nhân dân chứ. Nếu không, thay đổi làm gì ? Nghĩ vậy Chín Ủi nâng tách cà phê lên, mũi hít hương vị đậm đà đầy phỏi rồi mới nhúng môi.

Vị cà phê vừa đắng lại vừa ngọt. Chín Ủi nghe mạch máu phồng lên vì sự nổi dậy lưu lượng của giống Lạc Hồng. Sáu Xềng cười :

- Bác nó làm gì đờ đẫn ra vậy ? Bộ mơ tới ảo à ? Bữa nay mình đi chay như tụi «ghê» một bữa. Ngả măn chờ hôm khác cũng được mà !

Người đàn bà chủ quán đến bàn, hỏi :

- Có thiếu đường không, em đem tới ạ !

Giá như mọi lần thì Chín Ủi đã có một vài cử chỉ «nặng nề» để cảm ơn người chạy bàn rồi, nhưng lần này Chín Ủi nghe tay chân như súng không giật, mắt cứ dán qua tấm bảng bên kia đường.

Sáu Xềng bảo :

- Úp nhanh đi rồi qua bên ấy chọn những nhân phẩm và đạo đức để mua về gây nòi giống tốt cho H.T.X kéo người ta bầu như nặng thế kia, chẳng bao lâu hết hàng đây !

- Cần kiệm liêm chính của bác phen này được lau chùi xài lại. Cái xương sống của luân lý Việt Nam ta bấy lâu nay bị đánh gục nay ngẩng dậy.

- Tự nó ngã chứ ai dám đánh ?

- Tự nó làm sao ngã được. Chiếc cột đồng của Mã Viện trồng ngày xưa trên đất Tây Hồ ta với dòng chữ «đồng trụ chiết, Giao Chỉ diệt» nhưng nó có bao giờ ngã đâu (chiết là gãy đổ) vì mỗi người dân đi ngang đều ném vào chân trụ một hòn gạch. Rốt cuộc trụ đồng bị lấp mất.

- Đó là vì dân sợ cột đồng gãy, còn 4 «trụ» đồng của bác thì dân lại ném đá cho nó gãy sớm. Hi hi ! Cán bộ càng cao thì càng ném nhiều gạch cho nó gãy quách để

sớm hưởng tự do hạnh phúc. Đó bác nó thấy chưa. Cần kiệm liêm chính ngày nay có mò tận đáy ao cũng không đụng.

- Nó nổi lêu bêu trên mặt nước, mặt đường, mặt... người chớ đâu ở dưới đáy ao mà mò. Bộ anh muốn bắt trạch trong chum chém sao mà đòi mò ?

Hai người cùng cười và nhanh chóng lội qua bên kia đường.

Sáu Xèng thấy mẫu lý lịch dán trên vách, bèn đọc nhanh rồi nhìn những người đi vào bên trong với nụ cười hồ hởi trên gương mặt, như sắp nắm được chiến thắng trong tay, còn những người đi ra thì nét mặt lạnh lẽo sượng sần như đã đánh rơi nụ cười đâu đó phía sau lưng mình.

Chín Ủi thì làm như không chú ý, bảo Sáu Xèng :

- Ta trở lại quán cà phê Thắm xực cóc nữa rồi kiếm tờ giấy ta làm sơ yếu lý lịch đem nộp, chờ Đốc Rằn gọi vào thăm vấn và phân công tác.

- Chắc như bấp.

- Chứ không à ? Chín Ủi ngênh mặt. Đạo đức thành tích như hai đứa mình thời này đào đâu ra mà họ không

nhận chứ !

Chín Ủi gọi thêm hai ly cà phê, người đàn bà nói :

- Dạ lần này giá cà phê gấp 5 ạ.

- Ủa sao vậy ?

- Vì có... ó... đường ạ. Cốc sau bao giờ cũng ngon hơn cốc trước ạ ! Người đàn bà cười cười khi nói tiếng «đường».

Chín Ủi nhìn Sáu Xèng như hiểu ý và hỏi ý luôn :

- Tôi chờ quyết định của anh đó chứ !

- Còn chờ với chả đợi ! Thì gặt quách cho rồi !

- Bà chủ tìm đâu nhanh thế ?

- Dạ gì chứ cái món ấy thì sẵn lắm. Các vị khách muốn lúc nào cũng có ạ.

Thế là «cái món ấy» xuất hiện dạn dĩ như gà trong sân sau, không phải một, mà một cặp. Hai nàng đến vượt ngục Sáu Xèng và Chín Ủi rồi ngồi lên đùi của hai người. Tình cá nước đã sẵn nên không bên nào tỏ vẻ ngại ngùng cả. Bản hòa hợp được thực hiện ngay «Liu tồn liu «tồn hiu»... xáng u !

49 | Tôm Hùm Huýt Sáo

Bà chủ ẩn hiện phía trong như muốn hỏi nguyện vọng của khách. Chín Ủi nói :

- Tôi cần hai tờ giấy. Bà chủ hiểu lắm :
- Dạ, em không có giấy «xanh» giấy «đỏ» gì cả ạ !
- Tôi cần giấy trắng để làm lý lịch ấy mà !
- Vâng, thế thì em có ạ ! Em tưởng quý anh cần giấy xanh là tiền đô, giấy đỏ là dỏm kia đây ! Sấn trón Sáu Xèng hỏi luôn :
- Dịch vụ này chúng tôi phải chi bằng «xanh» hay «đỏ» ?
- Dạ... xanh đỏ đều tốt cả, nhưng được xanh thì cáu hơn. Nói xong bà ta vào trong lấy một tập vở học trò ra đưa cho khách.

Sáu Xèng lật qua rồi nói :

- Vở này của cháu nhà học lớp 4, chúng tôi xé vài tờ có sao không ạ ?
- Dạ ông dùng cả cũng được... thằng nhỏ nghỉ học rồi ông ạ. Nó ở nhà đi bán giấy số. Cái công tác này nam phụ lão ấu đều tranh nhau. Thằng nhỏ bán được hoa hồng cũng đỡ lắm. Nhưng gần đây khu phố bảo phải

đăng ký và nhà nào có lợi tức thấp thì mới được một chân bán vé số.

Chín Ủi vọt miệng hỏi :

- Xã hội chủ nghĩa thì phải nói đến sự công bình trước nhất. Gia đình bà có lợi tức cao nên khu phố chia đều ra như thế.

- Dạ không phải thế đâu ạ ! Dạ nhà em lợi tức thấp nhưng phải nhường cho đứa cháu kêu ông phường trưởng bằng bác ở nông thôn mới lên ạ.

- Nông thôn mà tỉnh nào ? Chín Ủi hỏi tiếp.

- Dạ tỉnh Thái Bình, Huyện Tiền Hải, Xã Tiến Bộ ! Người đàn bà nói luôn một hơi :

- Ở dưới nông thôn khó sống quá các ông à !

Chín Ủi lên lập trường y hệt báo Nhân Dân :

- Chiến tranh mới kết thúc (trên 20 mà mới kết thúc nổi gì !). Chín Ủi hơi ngượng miệng nhưng lỡ đẩy cây thì đẩy luôn - Nhân dân ta còn nghèo, phương tiện sản xuất còn lạc hậu v.v... Nhân dân ta vẫn có truyền thống thất lưng buộc bụng để chiến thắng trong chiến tranh, thì truyền thống đó cũng sẽ dùng như một vũ khí để chiến thắng trong hòa bình.

Người đàn bà mấp máy đôi môi nhợt nhạt mấy lần mới ra tiếng :

- Dạ chúng tôi cũng thắt lưng buộc bụng chớ dám kêu ca gì đâu. Nhưng mà cán bộ cũng phải làm như dân chúng, toàn dân cán đều đồng tâm thi hành thì đảng mới lãnh đạo thành công được.

- Vậy bà cho rằng chỉ cán bộ thắt lưng buộc bụng thôi thì chưa đủ hay sao ?

- Dạ ông nói gì tôi không rõ ?

- Trong tình thế chiến tranh vừa chấm dứt... mới có 25 năm thì...

- Dạ thì dân chúng cũng như cán bộ phải cùng nhau đẩy...

- Thần đói đi xa mới được. Còn ngược lại dân thì đây tới còn cán bộ thì kéo lui thì thần đói không khi nào đi khỏi nhà dân.

- Tại sao cán bộ lại làm thế ?

Người đàn bà không ngần ngại nói :

- Chúng tôi ngu dốt không hiểu tại sao, nhưng tai mắt chúng tôi nghe thấy thực tế ở xã chúng tôi như thế.

Cụ thể là ủy ban xã lạc quyền tiền toàn xã với lý do là để xây một chiếc cầu xi măng làm giao thông tiện lợi. Trước đây chiếc cầu làm bằng ván ọp ẹp, xe thồ qua lại cũng bị tai nạn. Nếu một chiếc cầu bằng xi măng thay vào đó thì xe ô tô cũng chạy được. Dân chúng trong làng nghe thế bèn ùn ùn kẻ đóng tiền, người tự nguyện hiến công không.

Chín Ủi gật gù khen như một ông thủ tướng con :

- Đã bảo là dân ta giàu lòng hy sinh và đức nhẫn nại nên mới chiến thắng bao nhiêu lũ giặc ngoại xâm phương Bắc lẫn phương Tây.

Người đàn bà cười khẩy, dường như không nhớ mình đang tiếp chuyện với ai :

- Dạ nhưng mà không phải thế ạ !... Tiền chạy vào túi của ba ông ké hết, ông chủ tịch, ông phó chủ tịch và ông trưởng ban an ninh chia chát cất nhà lầu, xây sân gạch, còn dân tự nguyện thì dùng sửa lại chiếc cầu cũ qua loa.

- Thế à ? Thế thì không được !

Chín Ủi đập bàn làm mấy chiếc cốc nhảy tung lên. Sáu Xềng đang nhai xướng bài tình ca với cô bé giật mình hỏi lia :

53 | Tôm Hùm Huýt Sáo

- Gì thế, gì thế anh Chín ?

Chín Ủi thét to :

- Bọn ủy ban xã làm thế là hỏng bát, hỏng bát bèo beng cả.

- Thế là thế nào hở anh Chín ?

- Chúng nó bỏ túi cả mồ hôi và xương máu của dân.

- Ô tưởng gì lạ ! Sáu Xèng «xì» một tiếng to rồi quay lại diễn tiếp cái hoạt cảnh bị bỏ dở nửa chừng - Chuyện đó mà anh cũng không biết hay vờ không biết ?

Chín Ủi ngồi bình tĩnh, hay sượng thầm không rõ.
Sáu Xèng bảo :

- Anh có nhớ lời Mao chủ tịch dạy không ?

- Mao chủ tịch dạy nhiều lắm, tôi biết câu nào ?

- Đồng chí nào làm quản lý 3 năm, cứ đem ra chém, không sợ lắm.

Chín Ủi nói :

- Câu đó rất đúng, nhưng cũ rồi.

- Sao cũ ?

- Tào Tháo đã chém Âu Dương Tu một ngàn năm trước vì cái gân gà. Tháo «hăng rết» nên găm không được, nhưng đổ thừa cho Âu Dương Tu ăn bớt khẩu phần để cho lính đói làm reo.

Chín Ủi cũng ngừng tay hoạt động, dùng môi tỏ tình một cái ngẩn ngui nơi đỉnh đồi hồng tươi của đôi tượng vừa trình ra ngay trước miệng và liếm môi tiếp :

- Mao chủ tịch là ông thánh. Ta học mãi không hết. Nhưng tôi xin mạn phép phóng tác câu trên như sau cho hợp với tình thế nước ta : «Đồng chí nào vô trung ương đảng 3 ngày, cứ đem ra chém, không sợ lắm». Hé hé hé !

Sáu Xềng đã chuẩn bị xong cho màn cuối của con đường tiến lên xã hội chủ nghĩa nhưng y đốt giai đoạn, cứ tiến ào lên cho các nước ngán phé. Nghe ông bạn phạm đến lãnh tụ bèn ngưng mũi dùi chính tấn công, và hỏn hỏn bảo :

- Anh nói thế thì nghe sao cho xuôi cái lỗ...

- Vâng ạ ! Ở đâu thì em chả dám lói, nhưng ở xã em thì quả đúng thế thật. Cứ bắt ba ông chớp bu chém quách còn kỳ dư cán bộ thì tù từ 3 tháng tới 3 năm - cũng đều không sai đấy ạ. Chị chủ quán xía vô.

Sáu xèng sợ bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một bèn cho mũi nhọn thọc sâu vào lòng địch. Chín Ủi thấy thế cũng noi gương cách mạng tấn tới. Người chủ quán kinh nghiệm già, chớp lấy thời cơ địch đang tập trung hỏa lực hướng về một phía, bèn tấn công từ mặt hậu :

- Các ông chỉ được phép đi giàn ngoài ngoài ô hoặc vòng quanh bờ sông Tô lịch thôi chớ không được đột vào thâm cung lẫm bác đây.

- Lỡ rồi e... em ơi !

- Lỡ với chả làm ! Thì phải sửa sai !

- Rút ra không đư... ợc !

- Vậy phải trả gấp năm lần.

- Bi nhiêu bi ! Chúng tôi thề tử tử... chi iền

Lửa rơm tàn nhanh. Sáu Xèng vừa hắt hơi vừa bảo :

- Ta chưa hoàn thành công tác cách mạng.

- Để đấy ta sẽ tiếp tục.

- Giá lại lên, lấy gì trả ?

- Không sao, ta đi làm cái sơ yếu lý lịch rồi nhận việc, có lương, sẽ tính tới.

Người đàn bà nói :

- Tôi chưa thấy khách nào có tư cách như hai ông.

- Thế còn bố cu đâu rồi ? Sao không thấy ra đây tiếp khách ?

- Bố nó ngày nào cũng sang bên ấy trau dồi cái đạo đ... bỏ bê quán nhà. Tôi có càu nhàu trì chiết thì bố nó bảo ta sang bên ấy học kinh nghiệm phát triển kinh tế thị trường.

- Thì cũng tốt thôi. Cách mạng ta thắng lợi là nhờ biết rút kinh nghiệm từng giai đoạn qua để bổ sung cho công tác mới.

Người đàn bà cau mặt :

- Kinh nghiệm quý hóa quá nên mỗi lần sang đây túi phòng, mặt hồ hởi, khi về thì túi xẹp mặt đưa ma !

- Thôi để chúng tôi sang nộp hai cái sơ yếu lý lịch xong rồi sẽ tiếp tay rút kinh nghiệm với anh nhà. Nói xong Chín Ủi bảo đôi tượng - Các em xả hơi tí đi, ta sẽ tái ngộ tiếp «cách mạng tập hai».

Hai đôi tượng cứ để hình thể trong trạng thái tự nhiên, không cần che nghèo giấu bớt khổ, đi chậm rãi vào trong, một nàng còn quay mặt, nũng nịu :

- Em chờ đấy nhé, không được nói điều như...

- Cũng không được quýt !

Người chủ xua tay :

- Yên trí có chị bảo đảm ! Đừng nên phạm thượng !

Chín Ủi và Sáu Xèng định thần lại và bắt đầu viết đơn theo những khoản đọc ở cửa tiệm bên kia đường.

Chín Ủi có chữ nên viết xong trước. Còn Sáu Xèng không phải ít chữ hơn nhưng cứ cần bút suy nghĩ vì cái rùng chữ nó vừa bị cán bộ đồn phá vô tội vạ nên nước suýt ngập đến mũi tượng Lê Nin - gọi mãi không mống nào trở lại phục vụ cái đơn bỏ dở. Thấy Chín Ủi viết xong, Sáu Xèng kéo nèo :

- Tớ kẹt cái khoản này, bác nó giúp dùm tí.

- Thì cứ viết phứa ra. Lý lịch là một sự tốt khoe xấu che. Có gì mà phải bút cây bút cỏ ! Lý lịch của trung ương cũng láo toét cả. Mấy chục cái kỷ luật dân ô, tham ô có ai dám ghi vô đâu mà bác ghi của bác.

- Thế à ?

- Còn thế à với thế ừ. Hồ chủ tịch ngủ chung phòng với Nguyễn Thị Minh Khai, có ghi không ? Ông già có

con với một mục Tầu ai biết được ? Rồi tặng cái đi Xuân mang cái trống châu có gì chính thức không ? Tôi bảo lý lịch là bịa, bịa tốt, ngay cả tên thật cũng ghi láo, ngày sinh tháng đẻ cũng phịa ầu tốt lướt. Nhờ thế mà hề có bầu cử thì ai được giới thiệu rồi đắc cử với tổng số phiếu 99,99% hết ráo ! Bác nó ở đó mà thành khăn mạnh vào.

Sáu Xềng thăm ý, cười hùn :

- Còn một người chưa đi bỏ thăm được là vì ốm nặng. Ban tổ chức đầu phiếu mang thùng phiếu và lá phiếu đã viết sẵn tên họ ứng cử viên cho bệnh nhân bỏ vào thùng... chỉ có bỏ vào thùng thôi, khỏi phải viết chữ nào cả nhưng cũng không kịp. Thùng phiếu vừa đến bên giường thì người bệnh tắt thở cho nên mới có kết quả là 99,99%. Nếu sớm một phút thì ứng cử viên sẽ đạt 100%.

Chín Ủi nói :

- Tía non rõ hơn tôi sao còn nói chuyện bố láo nọ kia cho mất thì giờ vàng ngọc ?

- Đâu nào, kẹt khoản nào, đưa tôi xem ? Sáu Xềng bảo :

- Cái khoản thành tích cách mạng và kết quả công tác ấy !

Chín Ủi lắc đầu :

- Chỗ ấy thì dễ lắm. Phóng tác theo tôi đây này !

Rồi Chín Ủi đọc :

- «Gia nhập đảng năm 1930 ! Công tác bí mật cho đến cách mạng tháng 8. Địa bàn công tác từ Bắc chí Nam. Đảng giao công tác gì đều hoàn thành công tác nấy một cách vượt mức 200% trở lên. Đặc trách công tác thi đua và ăn uống cho ban đối nội của đảng. Có công giúp cho trưởng ban đối ngoại đảng tức là đồng chí Hoàng văn Hoan tự Hoan đầu dò, thanh toán tên địa chủ Nam kỳ lọt lưới Ung văn Khiêm. Tiếp ban kế hoạch giải vây mỹ nhân cho tên Khiêm sập. Bản thân không bị kỷ luật dâm ô và tham ô lần nào. Có công trong việc tuyển mộ các cháu cho ban bảo vệ sức khỏe trung ương do đồng chí Lê Đức Thọ trực tiếp chỉ đạo. Có công tẩy uế mộ đ/c Thọ do nhân dân ném phân. Lanh trí dẫu đồng chí Đỗ Mười thiên chết heo của cai tổng huyện Quốc Oai khỏi bị bà cai tổng trả công bằng cây chổi... chà.

Những công tác trên đều được các đồng chí Nguyễn Lương Bằng, đồng chí Hoàng Văn Hoan, đồng chí Vũ

Xình Xoàng xác nhận từ khuya năm Mậu Tý ! Còn thành tích khá độc đáo xin ghi luôn : Đại hội IX được trung ương định giới thiệu ứng cử tổng bí thư đảng tranh với đồng chí Mông Lắc Mạnh. Nếu bỏ phiếu dân chủ thì tôi có thể ngang phiếu với đồng chí Mạnh, nhưng hội nghị xét thành tích thì tôi thua đồng chí ấy một điểm là đồng chí ấy được ở trọ trong nhà sàn của bác trong lúc học đại học ở Hà Nội còn tôi thì dù có ham, cũng chỉ đứng ở ngoài rào sắt của Phủ Toàn Quyền ngó vô mà nuốt nước bọt ừng ực.»

Chín Ủi đọc đến đây thì ngưng lại và nói :

- Cái khoản thành tích cách mạng bác nó khai báo khá lắm, nhưng hãy còn chưa rốt ráo.

- Bác nó góp dùm xem !

- Chỗ tranh ghế tổng bí thư với đồng chí Mông Lắc Mạnh thì đồng chí phải để như thế này : đồng chí sẽ hơn phiếu đồng chí Mạnh vì thành tích cách mạng của đồng chí hơn đồng chí ấy và đồng chí được kết nạp đảng vào năm 1929, tức là đồng chí vô đảng trước năm thành lập đảng. Máy ai được như vậy, cả đồng chí Phạm Văn Đồng, Trường Chinh, Hoàng Quốc Việt cũng vô sau đồng chí. Còn đồng chí Mạnh được kết nạp năm 1962 nghĩa là kém đồng chí những 33 tuổi đảng. Hơn nữa...

điểm này mới quan trọng... khi được đề cử giữ ghế tổng bí thư, đồng chí Mạnh khóc suốt suốt ba ngày ba đêm liền và xin rút lui.

- Nó làm bộ chớ mừng bỏ mẹ đi đấy !

- Kệ nó, mình cứ nghĩ nó khóc là vì sợ không gánh nổi trách nhiệm đi ! Do đó đồng chí thấy tội nghiệp và... - Chín Ủi vỗ về đánh bốp - Hơn nữa trong lịch sử đảng chưa có bao giờ một tên Mán được lên ngôi hoàng đế đỏ. Nay nó ngáp phải ruồi thì để nó ngáp luôn, cho dòng họ Mán nó mừng ! Rồi xong buổi cày, nó sẽ được đi tàu suốt như Đào Duy Tùng vậy, rõ chưa ?

Sáu Xềng ngẫm nghĩ một giây rồi bảo :

- Nói điều quá lố như vậy tôi sợ bị vạch mặt xấu hổ lắm ! Còn để cho đồng chí ta đi tàu suốt thì lòng tôi nào nổi ?

- Sắp nhận công tác đạo đức giả mà còn làm bộ đạo đức thiệt hại !

- ... !

- Đảng ta sống nhờ tàn bạo nhưng sự tàn bạo ấy khoác áo đạo đức rất đẹp. Ai không kính yêu đồng chí Trường Chinh ? Nhưng mấy ai biết được rằng chính đồng chí

đã chỉ điểm cho mật thám bắt đồng chí Hoàng Văn Thụ để leo lên ghế tổng bí thư ngồi từ 1940 đến 1956 mới tuột xuống vì cải cách ruộng đất thắng lợi khắp miền Bắc nên bị anh Ba mật nắm đá văng ra rìa.

- ... Có thể thật à ?

- Còn vờ ngây thơ cụ nữa ! Đồng chí Hoàng Văn Thụ là người Tày Thái Nguyên thì cũng như bây giờ đồng chí Lắc là người Nùng, đồng chí Chu Văn Tấn cũng là thiểu số, bị cách mạng bắn gãy giò. Mấy đời thằng mọi mà ngồi trên đầu thằng Kinh lâu. Để rồi coi, nay mai chừng nào đảng bóp cổ xong dân Tây Nguyên thì chim Quyên sẽ xuống đất ăn trùn hoặc xa chơi miền âm phủ. Rồi một thằng Kinh mình lên hốt rác.

Sáu Xèng hỏi :

- Còn khoản tên họ ngày sanh thì để như thế nào ?

- Bí danh là quan trọng, như Bác lấy cả chục bí danh thấy chưa ? Nào là đồng chí Lý Trung, nào là đồng chí Vương, nào Nguyễn Ái Quốc, nào Hồ Chí Minh, càng nhiều tên chứng tỏ rằng mình quan trọng mật thám khó theo dõi. Vậy đồng chí nên kiếm 5, 6 cái, cho lạ đừng ai biết. Không cần lập trường lập bò gì cả.

Sau chừng nửa giờ hai nhân vật cách mạng đã sáng tác xong hai bản sơ yếu lý lịch thần kỳ. Họ dùng dằng không quyết vào trong «giữ lời hứa» với các em trước, hay là đi nhận công tác rồi sẽ trở lại tái nạm, thì bỗng đâu người chồng bà chủ quán đi về.

- Thế nào ? Kinh nghiệm có rút được nhiều không ? Người vợ hỏi.

- Rút gì ! Nó rút hết tủy tôi thì có. Vừa nói y vừa đi thẳng vào trong. Bỗng kêu lên : Cái gì thế này ?

Người vợ trề môi :

- Mấy đứa «ghệ», còn không biết sao hỏi ? Nhưng không được động tới. Cửa khách đây ! Không khéo lại mất toi tiền «boa» của ta.

Người đàn ông mới vỡ nhẽ có hai ông khách ngồi ở phía trước bèn bước trái ra chào hỏi lễ phép : - «Chào nhị vị hảo hánng !» và tiếp luôn - ở đời muôn sự của chung phải không hai vị ? Đảng ta đã từng dạy thế và ta đang tiến lên thế giải đại đồng mà !

Sáu Xềng nói :

- Chúng tôi tạm giải khát trong «quán bên đường» rồi sẽ phi vó ngựa sang bên kia sông Dịch Thủy để nhận

công tác mới. Chúng tôi xin thề trước lá cờ thiêng liêng của đảng là chúng tôi không hề xâm phạm tới ngọc thể của quý nương. Tuy là dân «nho thâm háng rộng» nhưng cũng biết nhân phẩm ở đời chớ không đến nỗi loạn luân ngủ với vợ người rồi giết cả hai vợ chồng.

- Không sao ! không sao ! Nếu quý khách có vô tình hay cố ý vượt biên giới Kỳ Lừa Đồng Đăng vài cây số tôi cũng không đau khổ tí nào vì thực ra cái mục Nam Quan không có chân mà đã đi vào sâu bên nước bạn rồi ạ !

Người chủ quán tỏ vẻ mến khách, hồ hởi tiếp :

- Thời buổi này kiếm sống khó khăn quá ! Nếu hai vị có cần đến tôi thì tôi sẽ mách nước cho biết lối.

- Đa tạ, chúng tôi cũng đang nuôi ý định đó.

- Nếu vậy thì ta là đồng đội của nhau rồi ! Nói xong bèn rỉ tai Sáu Xèng. Sáu Xèng tỏ ra ngạc nhiên.

Người chủ quán bảo :

- Thù bạn ngày nay có khác xưa ! Nghĩa tình không nặng chắt chỉ mưa. Chợ trời thiệt giả là chân lý. Hoàng hóa lương tâm hì hì cũng thiếu thừa. Hai vị cứ theo phương châm đã được đảng thi vị hóa đó mà sống thì

chả lo mang hận về sau.

Sáu Xèng và Chín Ủi cảm tạ và dắt nhau «qua sông». Đứng dưới tấm bảng hiệu rực rỡ kim nhũ, Chín Ủi rỉ tai Sáu Xèng :

- Bác nó biết hai con nhỏ đó là ai không ? - Sáu Xèng trố mắt - Chín Ủi tiếp. Đó là hai đứa con gái của thằng cha chủ quán ! Sáu Xèng nhìn bạn lặng thình lặng ngất.

Chín Ủi vào văn phòng thấy hình Hồ chủ tịch treo trên giữa vách với dòng chữ «cần kiệm liêm chính chí công vô tư» và «trung với nước hiếu với dân» chạy dài suốt bề ngang của bức tường.

Chín Ủi chào kính cẩn rồi nói với người đang ngồi ở sau bàn giấy :

- Hai đứa chúng tôi muốn được thăm vấn để nhận công tác !

Vừa nói Chín Ủi đưa hai lá đơn cho người kia và tiếp:

- Thưa đồng chí giám đốc, chúng tôi tìm mãi mới được một cơ quan lý tưởng như thế này để xin công tác.

Người ngồi sau bàn giấy nói :

- Tôi là phụ tá giám đốc chứ không phải giám đốc.

- Đồng chí có quyền nhận nhân viên không ?

- Nếu tôi thông qua lý lịch thì coi như đã kết quả 90%. Phải qua quyết định của đồng chí Tà Rắn là giám đốc cả hai cơ sở liên hợp này. Xin mời hai đồng chí ngồi. Tôi xem ngay lý lịch của hai đồng chí, nếu tôi đồng ý, tôi sẽ đệ trình đồng chí giám đốc quyết định.

- Vâng ạ ! Nhưng xin hỏi nhỏ, cảm phiền nhé !

- Đồng chí cứ tự nhiên, không hề chi cả !

- Dạ cơ quan này có «thủ tục đầu tiên» không ạ ?

Người kia cười và gắt nhẹ :

- Không ! Thủ tục đầu tiên là cơ quan nhà nước kia, còn đây là cơ quan tư nhân.

- Ủa, vậy ra kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa đã phổ biến đến đây rồi cơ à ?

- Chúng tôi không rõ, nhưng được phép nhà nước thì cứ mở dịch vụ theo đơn xin kia, các đồng chí trông «pa tăng» tức là giấy phép hoạt động của chúng tôi có chữ ký và dấu ấn của chủ tịch thành phố...

Một cô em khá xinh ăn mặc rất nghiêm túc đem nước trà ra mời khách. Sáu Xềng và Chín Ủi nhắm xà trong

lúc vị phụ tá nghiên cứu lý lịch.

Một em khác đem ra hộp thuốc lá tròn mời khách. Chưa tàn điều thuốc thì ông phụ tá ngẩng đầu sang :

- Xin mời đồng chí Sáu Xèng sang đây hội kiến ạ !

Sáu Xèng đang đưa tách trà lên môi vội vàng để xuống bàn và bước sang ngồi đối diện với ông phụ tá. Ông phụ tá nói ngay :

- Lý lịch đồng chí tốt lắm, chỉ phiền một nỗi là chúng tôi không được biết đồng chí thành phần giai cấp nào ạ !

Sáu Xèng, chắc lý lịch này theo kiểu xưa, thành phần phải khai láo đến 4 đời ông cụ nên vọt miệng nói :

- Dạ bố em cố nông, ông em cố nông, ông cụ em bản cố nông ạ.

- Còn đồng chí ?

- Dạ em thành phần công nhân.

- Công nhân gì ? Thợ bạc, thợ hình, thợ sơn, thợ rèn, lái tàu điện hay lái xe ba gác ?

- Dạ em công nhân hút cầu... tiêu ạ !

- Thảo nào lý lịch của đồng chí toát ra mùi «thơm thơm» của giai cấp công nhân.

- Dạ không dám ạ !

Ông phụ tá ngã người ra thành ghế, rút thuốc lá châm hút và ê a :

- Giá như đồng chí đến đây xin việc với cái lý lịch này một tháng trước đây thì chúng tôi nhận ngay và giao cho trọng trách, nhưng rất tiếc là đồng chí đến hơi trễ.

- Tại sao ạ ? Xin giải thích để tôi không khai lão ạ.

- Bởi vì đảng đã thay đổi chủ trương 180% độ rồi. Nghĩa là trước đây đảng ta coi giai cấp công nhân là giai cấp tiền tiến lãnh đạo cách mạng vô sản nhưng hiện nay thì thành phần tư sản địa chủ phú nông trí thức lại được coi trọng hơn giai cấp công nhân bản cổ nông và các giai cấp khác.

- Ủa sao kỳ vậy ?

- Vâng sự quay ngoắt lại này có vẻ hơi kỳ cục nhưng trong giai đoạn này nó rất khoa học và hợp lý hoàn toàn. Bởi vì... một trăm lý do. Nhưng lý do thứ nhất là những người lãnh đạo đảng bây giờ đều là tư sản hoặc

đại tư sản, địa chủ hoặc đại địa chủ, tư bản hoặc đại tư bản cả, không một ai là tiểu tư sản hoặc công nhân nông dân cho nên đảng chủ trương kết nạp tư sản địa chủ và các thành phần bóc lột khác và coi nhẹ bản cổ, công nhân, tiểu tư sản ạ.

Sáu Xèng nói :

- Đây là chủ trương chiến lược, sao không thấy báo Nhân Dân đăng bài bình luận hoặc thông cáo gì cả cho toàn dân rõ ?

Người phụ tá phun khói thuốc có vòi phọt vào mặt Sáu Xèng và nói :

- Đồng chí ngu bỏ mẹ đi đây cho nên tóc đã bạc mà còn đi xin việc làm. Đảng có khi nào cho đảng viên và bản cổ biết là trung ương đã gửi hàng tỉ đô la ở ngân hàng ngoại quốc và hầu hết đất đai tốt ở nông thôn đều thuộc về tay tỉnh ủy, huyện ủy, chi ủy không ? Nhưng mà cái lý lịch của đồng chí có thể khai lại khoản thành phần như câu ông bà cha mẹ đều là bản nông nhò lam lũ mần ăn nên đến đời đồng chí trở thành địa chủ, tư sản phá sản sau cách mạng. Đồng chí có đồng ý như thế thì tôi chữa dùm cho và nhận đồng chí vào cơ quan ngay.

- Vâng ạ ! Em xin tuy đồng chí với thủ trưởng cả. Miễn sao em có việc làm để giúp cách mạng phục hồi nhân phẩm và trau dồi đạo đức là vui rồi.

- Nhưng mà... ông phụ tá đưa ngón trỏ và ngón cái ra ngoáy ngoáy và cười ruồi.

Sáu Xềng kêu lên :

- Ố ồ... thế sao lúc nãy ông phụ tá nói rõ ở đây không có «thủ tục đầu tiên» ?

- Thì đúng vậy, không có thủ tục đầu tiên nhưng phải có cái lót tay thì cách mạng mới tiến nhanh được ! Hì hì. Nên nhớ rằng cách mạng nói một đằng làm một ngả.

- Vâng ạ ! Em chịu cả, nhưng hiện giờ em không có giấy xanh lẫn giấy dôm ạ !

- Không sao. Chúng tôi rất thông cảm. Sau khi nhận việc đồng chí trích lương bỏ vào hụi chết 45%. Cũng không chậm trễ bước tiến của cách mạng. Nếu gặt thì xin ký vô đây !

- Dạ xin tự nguyện ạ !

- Đó là phần đầu.

- Còn phần yết kiến đồng chí giám đốc.

- Ủi chao !

- Rồi đồng chí sẽ thấy chúng tôi rất sòng phẳng và nhân đạo. Nào ký tên đi, xong đồng chí có thể sang bên kia đường làm một tách cà phê và nghe «hòa tấu»... Xin mời đồng chí Chín Ủi.

- Dạ có tôi đây - Chín Ủi uống cạn tách trà rồi bước sang ngồi bên cạnh Sáu Xềng.

Người phụ tá đang rít hơi chót của điều thuốc, ném cái tàn và nói ngay một hơi :

- Lý lịch của đồng chí cũng vấp phải khuyết điểm như đồng chí kia, tuy nhiên phần công tác cách mạng thời tiền khởi nghĩa của đồng chí có thể dư sức bù lại. Tôi chỉ cần chữa thành phần của đồng chí ra trung nông lớp trên có nghĩa là gần như phú nông. Vậy là coi như đồng chí được chấp nhận 99% rồi.

Chín Ủi bèn nói :

- Chấp hay không chấp đối với tôi cũng thế thôi. Nhưng tôi muốn biết sự thực tại sao đảng lại như con kỳ nhông thế ? Nay... đậm mai nhạt mà không hề giải thích cứ tự tung tự tác mà lúc nào cũng xưng là dân chủ tập trung.

Viên phụ tá chìa tay ra cho Chín Ủi :

- «Rua» cái đi rồi tôi sẽ phụ nhĩ sau ! Nó như thế này. Đồng chí từng công tác bí mật thì thừa biết đảng ta với đảng Trung Quốc như cha với con và như anh với em. Hồ chủ tịch có câu thơ bất hủ : «anh em tình nghĩa Việt Hoa. Vừa là đồng chí vừa là anh em !» Có nghĩa là anh có chơi cha thì thằng em cũng phải ráng chịu, thằng anh làm gì thằng em phải làm càng rập khuôn và càng ngoan ngoãn càng được thằng anh vò đầu khen giỏi ! Bởi thế vừa rồi Trung Quốc tuyên bố xóa bỏ xã hội chủ nghĩa để đi theo thuyết «tam điểm» của đồng chí Giang Trạch Chum gồm :

1. Xóa bỏ chủ nghĩa chuyên chính vô sản
2. Không chấp nhận xây dựng kinh tế thị trường theo định hướng XHCN
3. Kết nạp đảng viên thành phần tư bản địa chủ.

Trung ương đã học tập phản tỉnh, nhận những sai lầm trong 30 năm qua, nhưng chưa kịp phổ biến cho toàn đảng.

- Vậy sao đồng chí biết trước mà «xuất phong đầu» như vậy không sợ uống nước ngọt Hồng Hà sao ?

Viên phụ tá cười :

- Máy chục năm theo đảng tôi mới thấy ló mầm dân chủ tức là đồng chí đó ! Đồng chí đã hỏi thì tôi xin trả lời, nhưng đồng chí phải hứa rằng đồng chí không được bật mí nghe chưa ?

Chín Ủi đứng dậy trang nghiêm giơ tay lên ngang trán, kiểu Bôn-xê-dít :

- Xin thề !

Viên phụ tá nói :

- Trong trung ương ta bây giờ có những ủy viên muốn đón gió nên xùy ra cho ông giám đốc chúng tôi hay. Những ủy viên ấy ngửi thấy tanh của đồng đô la, nên âm thầm xung phong trước đám già nua bảo thủ ngổ hầu sau này có ngọn gió tự do dân chủ lan tới thì các đồng chí ấy ấy đó đứng lên trở cờ trước và được dân chúng tín nhiệm kiểu như anh Ba Đen Xịn bên Nga. Rõ chưa ? Vì thế chúng tôi đi trước thời cuộc. Đồng chí cứ yên trí đi. Tư sản địa chủ vô đảng ào ào sẽ xoay đảng đi theo đường lối của họ. Thôi, tạm hiểu thế đi, mai kia sẽ rõ ! Bây giờ tôi xin chuyển lý lịch của hai đồng chí vô cho đồng chí giám đốc.

- Vâng ạ. Xin cảm ơn !

Chín Ủi và Sáu Xềng theo chân viên phụ tá vào trong.

Cả hai đều kinh ngạc khi bước vào văn phòng của giám đốc.

Mắt cả hai đều bị phản chiếu cái ánh sáng của cái mặt trời đen như than hầm. Đồng chí đui cả then này làm cách nào lên tới chóp bu của hai cơ quan đầu não Hà Nội ? Nhưng hai người tỉnh lại ngay khi nghe viên phụ tá giới thiệu :

- Đây là đồng chí Tà Rắn giám đốc công ty liên hợp Nhân Phẩm và Đạo Đức.

Hai người khách vừa ngồi thì đồng chí giám đốc nói ngay :

- Nước da tôi khác màu với nước da các đồng chí, nhưng máu thì chung giòng. Bố tôi là người ngoại quốc, còn mẹ tôi là người Việt Nam. Tôi mở công ty liên hợp này hoàn toàn theo diện tư nhân không có hợp doanh. Chương trình hoạt động của chúng tôi gồm có chính trị kinh tế học, sinh vật học và xã hội học. Mục đích của chúng tôi là làm cho nước Việt Nam trở nên hùng cường tiến bộ, không bị tụt hậu lẹt đẹt như hôm nay. Lý tưởng của chúng tôi không mông lung cũng không tếu phét mà nó rất thực tiễn. Đó là đồng đô la vạn lực,

không gì không khuất phục trước khả năng của nó. Cái gì làm ra tiền thì cái đó là bạn thân của chúng tôi, là cứu cánh, phương tiện của chúng tôi, bất chấp cái đó là cái gì. Dù bị nguyên rủa chê bai hay khen tặng chúng tôi vẫn không thay đổi mục tiêu và phương châm hoạt động.

Sáu Xèng và Chín Ủi đều lấy làm ngạc nhiên về những ý kiến của giám đốc Tà Rắn về cách hành văn và những danh từ được dùng. Tất cả rất đúng ý nghĩa và văn phạm Việt Nam. Hai người chưa kịp đáp ứng thì Tà Rắn kéo tấm màn phía sau lưng, phơi bày một kệ sách có nhiều ngăn chùng bày đầy những sách kinh điển Mác Lê mà hai người chỉ nghe nói chứ chưa giờ trang nào. Triết Học Mác, Thực Tiễn Mác, Luật Duy Vật Biện Chứng Mác, Con Đường Của Mác Vạch Ra Cho Nhân Loại, Văn Học Nghệ Thuật Và Chủ Nghĩa Mác... quyển nào cũng có lưỡi Mác đỏ chói in trên bìa.

Sáu Xèng trầm nghĩ :

- Thế này thì mình gõ nhầm cửa rồi ! Bèn liếc nhìn xem sắc diện của Chín Ủi thì thấy anh ta vẫn điềm nhiên nhìn lên những ngăn sách.

- Thế nào ? Các đồng chí thấy cần nghiên cứu quyển nào chốc nữa chúng tôi sẽ xin biểu đồng chí đem về nhà

tha hồ nghiền ngẫm. Còn đây nữa ! Tà Rần vệt thêm tấm màn qua bên trái và trở những sách khác - đây là sách của Hồ chủ tịch, đồng chí Mao Trạch Đông, Lưu Thiếu Kỳ, Lê Duẩn và những trước tác trứ danh của các đồng chí ta khắp năm châu.

Chín Ủi nhìn thấy nào là : «Hồ Chí Minh tuyển tập» - «Sách đỏ chỉ nam» - «Tự tu của người cộng sản» - «Lê Duẩn toàn tập».

Khi nhìn thấy quyển sách này thì Chín Ủi giật mình. Mẹ kiếp cuốn «Lê Duẩn toàn tập» của Sáu Xèng đem lại cho mình chỉ là cái bìa, còn cái ruột là «muru kế buôn vua của Lã Bất Vi», không biết quyển Lê Duẩn toàn tập này có gì mới lạ không ? Nghĩ thế, Chín Ủi liền hỏi Tà Rần :

- Quyển «Lê Duẩn toàn tập» này có mấy cuốn tất cả ạ ?

Tà Rần nói :

- Tôi không rành, nhưng chắc chắn chỉ có một cuốn độc nhất này gồm hơn 30 trang rưởi thôi. Nếu có quyển hai thì phải đề «quyển một» trên bìa quyển này, để độc giả biết mà tìm mua cho đủ bộ ạ.

Chín Ủi nghĩ thầm : thằng cha ăn trộm gà họ Lê này suốt đời đọc diễn văn do người ta viết sẵn, giảng bài ở trường Nguyễn Ái Quốc cũng chỉ nói lấp vấp dăm ba câu như chó táp nước bèo, làm đếch gì mà cũng in toàn tập ?

Góp nhóp chỉ được 30 trang, mỗi trang 10 - 15 dòng, thế đã là thượng số rồi, làm gì có quyển hai ! Nghĩ vậy nhưng bề ngoài thì Chín Ủi mỉm cười với giám đốc Tà Rần :

- Tôi đang tìm đọc nốt những tác phẩm lý luận của đồng chí Lê Duẩn để chuẩn bị thi lấy bằng tiến sĩ kinh tế chính trị rừng ! May quá, tôi tìm ở khắp nơi không gặp lại thấy ở đây.

Tà Rần như tỉnh giấc Nam Kha xoa tay :

- Chúng tôi chỉ có một quyển để giằn tử đây ạ ! Nhà xuất bản đã in lại đến lần thứ 12 mà ở các hiệu sách cũng không còn. Ở bên Công Gô vừa mới điện cho chúng tôi hay rằng bên ấy đã tái bản xong ạ, nhưng chúng tôi không có hỏi xin vì ở trong cơ quan của chúng tôi không có ai biết tiếng Công Gô. Nếu đồng chí muốn có một bản để làm của, thì chúng tôi cho đồng chí mượn đem về «mô-tô-cô-bi» xong trả lại chúng tôi ngay. Đồng chí thấy không, những trước tác quý giá của Mác

chúng tôi không dám chung bên ngoài sợ bị ăn cắp. Quyền toàn tập Lê Duẩn cũng thế. Nếu đồng chí cần nghiên cứu thì chốc nữa chúng tôi sẽ bảo cô nữ thư ký làm thủ tục cho đồng chí mượn về nhà, còn bây giờ xin mời đồng chí sang phòng bên cạnh để tham quan một số hình ảnh thực tế công tác.

Tà Rắn cho hai nữ nhân viên dắt Sáu Xèng và Chín Ủi đi qua cửa thông với phòng bên cạnh. Ở phía trước thì nom hai công ty liên hợp này không lớn lắm, thật vậy, nó chỉ chiếm một bề ngang vừa phải của 2 cửa tiệm trung bình nhưng nó có bề sâu nhiều phòng, mỗi phòng đều cách nhau một tấm vách ván hoặc vách gạch và có cửa thông như cái hang có nhiều ngách. Tất cả là 6 phòng liên tiếp và nhiều ngách không thể biết hết.

Phòng số 1 trưng bày những dụng cụ bằng cao su đủ kiểu, đủ cỡ, đủ loại. Sáu Xèng và Chín Ủi phải ngạc nhiên sao nó giống như thật. Hai người nữ hướng dẫn viên cầm từng món trao cho khách và cắt nghĩa tường tận, trả lời từng câu hỏi một và đưa ra những tập hình để từ đó hai vị khách có thể hiểu thêm cách sử dụng và bảo quản chúng để dùng được lâu bền. Chín Ủi hỏi :

- Sao cái ấy tầm cỡ thế ?

Người nữ hướng dẫn viên có mái tóc nhuộm nâu đáp:

- Chúng tôi ócc-đờ các thứ này từ ngoại quốc ạ, đặc biệt từ bên Đức ! Người Âu Châu to lớn hơn người mình nên chân tay cũng to hơn chân tay của người mình. Chúng tôi có góp ý kiến cho họ sản xuất đúng cỡ Việt Nam, nhưng ông cố vấn của công ty bảo rằng việc xử dụng cơ bắp không kén cỡ lớn nhỏ hoặc trường hay đoản ạ. Bằng chứng là lúc trước ông ấy sang Việt Nam thì người ta lại thích vai u thịt bắp hơn, thà rằng hơi thô còn hơn là mong manh quá ! Cho nên bên đó họ vẫn sản xuất cơ bắp theo kiểu quốc tế ạ.

Sáu Xèng chặn ngang hỏi :

- Xin lỗi, công ty có thuê cố vấn người ngoại quốc à ?

Một cô đáp :

- Dạ cố vấn nhà đấy ạ !

- Nghĩa là sao ?

- Dạ bố đẻ của ông giám đốc giữ chức cố vấn giúp cho ông không ăn lương. Nhờ ông cố đi đi về về bên xứ nên ông đặt hàng rất đúng yêu cầu ạ ! Phòng này chỉ gồm những dụng cụ chân phương.

Chương 3

Bà Cán vừa đun xong ấm chè xanh thì có người xuất hiện ngoài ngõ. Anh ta có vẻ không phải người ở xã này nhưng lại dắt xe đạp đi thẳng vào nhà làm như người quen cũ. Nhác trông thấy bà hẩn cúi đầu rất thấp và hỏi thăm liên miên :

- Chào cụ ạ. Cụ có khỏe không ? Việc đồng áng thế nào ? Thu hoạch có được như ý không ?

Hẩn vừa chào vừa dựng chiếc xe đạp còn mới ở thêm. Bà Cán nghĩ : không khéo lại cán bộ ở trên về giải quyết nốt công việc biểu tình biểu tiết còn rơi rớt lại ở vùng ven biển.

Người khách ăn mặc thường phục, mang sẵn đàn chó không phải dép cao su, mũ da nửa sạt màu xám, lại thêm cặp kính dâm đen đen là. Bà Cán cất tiếng đón đả tỏ vẻ quý khách :

- Mời anh vào chơi xơi nước !

- Dạ cảm ơn cụ ạ. Phiền cụ quá !

- Chẳng hay anh ở đâu ta, đến nhà tôi có việc gì vậy ?

- Dạ cháu là người trên Hà Nội có bà con ở huyện này. Đi xa lâu ngày nay trở về thăm. Người xưa cảnh cũ thay đổi nhiều nên tìm chưa ra. Nhân tiện ghé đây xin nhờ tí nước - Anh chàng vừa đáp vừa lật cặp kiếng cầm tay.

- Anh làm tôi giật mình - Cụ già đề tay lên ngực - Tôi cứ tưởng là trên trung ương cử người về điều tra việc gì nữa đây.

- Dạ vụ nhân dân có ý kiến về chánh quyền thì trung ương đã cử cán bộ cao cấp về giải quyết cả rồi. Nhân dân toàn tỉnh yên ổn làm ăn như trước.

- Vâng ạ ! Ông đảng đã thi hành kỷ luật cán bộ hủ hóa tham ô, dân chúng lấy làm hả hê lắm.

- Đảng còn phải xem xem nhân dân sinh hoạt thế nào, làm ăn ra sao.

- Dạ thì cũng đâu vào đấy như xưa rồi.

- Nghĩa là sao ạ ? Anh chàng đưa gọng kiếng vào mồm gặm gặm lắng nghe gia chủ.

- Dạ thì dân ở đây trước cũng như sau cách mạng cứ phải vắt mũi đứt mồm, anh cứ xem quanh đây thì rõ, chỉ cán bộ là sân gạch nhà tường ao chum có đủ thôi ạ.

- Theo cháu biết thì từ ngày các cụ ở Tiền Hải rạch cái trống nhà làng nổi lên chống sưu thế năm 1930 tới bây giờ thì đời sống dân Thái Bình này vẫn như thế, chỉ có nhà gạch thì mọc lên lán át cả nhà tranh thôi. Con thừa thật với cụ, thời Pháp cũng thế mà thời nay cũng thế, thành thị bao giờ cũng dễ thở hơn nông thôn. Việc làm cũng không khó tìm. Cụ cứ lên đó mà xem. Người nghèo đi ngang các nhà giàu có lăm bàn tay vẩy gọi vào bố thí. Ở trên đó người ngoại quốc đến đông, cán bộ cao cấp, ai nấy cũng cứ tiền bạc rủng rinh. Người ta cần vú em, chị bếp, con sen, con nhài, tìm không có. Đúng ra là người thành thị lại không thích thuê người thị thành mà lại đi tìm người thôn quê, chân chỉ hạt bột, chân thành dễ dạy, không cấp vật, không xảo quyệt điêu ngoa.

Anh chàng nói một hơi dài. Bà Cán nghe lấy làm mát dạ, bèn mời :

- Anh xoi nước đi ! Thôn quê chúng tôi thì chỉ có chè xanh nước vối chứ làm gì có chè mạn chè sen, anh chiêu cố cho !

- Dạ không dám - Anh chàng để cặp kiếng trên bàn bưng tô nước lên uống từng ngụm lớn, xong để tô xuống, quệt mồ hôi trán và nói :

- Trên đó bây giờ thiếu gì nghề, nghề gì cũng kiếm tiền dễ dàng. Đến đổi mài dao mài kéo mà cũng kiếm cơm được. Mà có phải học hành huấn luyện gì cho cam. Không dám nào, cụ cần đến con thì con xin giúp ạ ! Đó là phương châm của ở trên, lá lành đùm lá rách, thương người khác thể thương ta ạ !

Anh chàng vừa nói vừa nhìn nét mặt co dãn của cụ già mà đọc tình cảm bên trong của cụ. Lặng im nhìn ra sân thấy mấy con gà mái vàng đi qua sân, Kính dâm nói:

- Nhà ta nuôi lắm gà nhỉ !

- Vâng tôi chặt bóp mua được 3 con gà giống lấy trứng cũng đỡ được đồng rau, còn gạo thì phải do lao động chính của con bé Mùi. Nhưng mà từ lâu nó cũng không còn lĩnh lương hợp tác xã nữa. Cho dù 4 ký thóc một công nhật, nhưng có còn hơn không.

- Sao thế ạ ?

- Hợp tác xã giải tán êm đềm rồi ạ !

Kính dâm xua tay :

- Thế thì cụ theo cháu lên Thủ Đô, cháu có nhà người bà con buôn bán to. Họ sẽ bảo đảm cho cụ việc làm,

nhàn lắm, như khảy cái móng tay này này.

- Cảm ơn anh, nhưng tôi chẳng quen đi xa anh ạ ! Từ ba đời nay gia tộc tôi bám cái gốc nần gốc lác đồng này mà sống, một tác không rời. Bây giờ bỏ quê mà đi đến đồng đất nước người biết có bằng được ở đây hay không ? Ở quê nuôi mấy con gà con què mỗi ngày cũng lượm được 3 quả trứng. Năng nhặt chặt bị. Tôi lên đó nhớ cái nhà cái cửa, con gà con què lắm, làm sao sống nổi ?

- Cụ nói thế con rất thông cảm. Ngày xưa con bỏ quê lên tỉnh không nhớ gì hơn nhớ cái bến đò bờ sông Trà Lý trước cửa nhà con, nhớ nhất những ngày mưa khách mang áo toại đội nón lá như những con nhím đi giữa trời mưa. Nhớ tiếng sóng vỗ bờ nghe oàm oạp ngày đêm. Những đêm đầu con không ngủ được, nhưng rồi cũng quen, khi có việc làm, cuộc sống dễ thở hơn, có đồng hào bỏ túi xúng xằng quên dần để lo việc kiếm ăn. Nếu cụ nhớ nhà thì vài tháng lại về thăm. Rồi ngày tư ngày tết cũng về. Xe cộ ngày nay vào cái là tới, đâu phải khó khăn gì. Rồi ít lâu cụ sẽ quen. Ai hỏi quê cụ ở đâu ? Cụ sẽ đáp «tôi ở Hà Nội», chứ cụ có nói cụ ở Thái Bình đâu. Thiếu gì người một kiếng hai quê ! - Kính dâm nói luôn không nghỉ - Đây cụ xem bây giờ có biết bao người vào Nam làm ăn phát đạt, có còn coi quê mình là

miền Bắc nữa đâu. Cách mạng thay đổi tận gốc, ngay cả con người.

Bà Cán ngồi lặng thinh. Bà đưa mắt nhìn mấy con chim sẻ đáp trên tàu cau nhìn xuống hồ nước. Chúng đến để uống tí nước còn sót lại trong đáy hồ. Cái hồ đã nứt từ lâu không còn dùng chứa nước nữa, chỉ làm «quán giải khát» cho chim. Lũ chim sà xuống đậu ở thành hồ lấm lét ngó quanh không thấy người mới nhảy vào trong hồ uống nước rồi bay vù lên. Hôm nay hình như trông thấy người lạ, chúng cứ đứng ở tàu cau nhìn xuống hồ nước rù rì với nhau rồi lại bay đi.

Bà Cán nói :

- Tôi uống nước từ trong cái hồ này đã hai mươi mấy năm rồi đó anh. Nước ở đâu cũng lạ miệng. Khi có việc đi loanh quanh trong xóm có khát thì cũng về làm vài ngụm. Ông nhà tôi xây nó được hai năm thì mất. Bây giờ nó hỏng ở dưới nền, nước chảy đi, tôi muốn chữa lại mà không có tiền mua xi măng và trả công thợ.

- Ôi ! Cụ lên Thủ Đô thì cái hồ này dùng để ủ phân xanh ! Ở trên đó toàn ăn uống nước máy, giặt giũ cũng bằng nước máy, không có vi trùng. Cụ lên đó chơi vài hôm nếu không y như lời tôi nói thì tôi sẽ đưa cụ ra bến xe mà về lại nhà, có khó khăn gì. Cụ được biết Thủ Đô

ta đòi mới cũng không bỏ cái công !

Kính dân hóp nốt chỗ nước chè xanh rồi đứng dậy :

- Cụ có biết cái Pha ở đằng xóm Đông không ?

- Có biết... con bé lỡ dại... ấy mà !

- Ấy thế mà cô ấy sẽ đi Hà Nội nay mai. Lên đây có hội từ thiện giúp đỡ. Sau khi sinh đẻ nếu muốn nuôi con thì mang về nuôi còn muốn để lại cho chính phủ nuôi thì cứ để đây, trở về tay không như gái còn son rồi hãy lấy chồng... ai biết gì đâu, chứ cứ ở quê, thì trong nhà chưa rõ, ngoài ngõ đã tường. Một đồn hai, hai tán ra năm, bảy, chín, mười, đau tim nhức óc chịu sao nổi với cái môi dày mép mỏng của thế gian.

Đến sa hầm sẩy hang như cái cách ruộng đất mà đảng còn sửa được nữa là chỉ lỡ dại có một lần. Mà cho dù mấy lần đảng cũng sửa được hết cả !

Rồi Kính dân cáo từ. Ra đến thềm tay đã đặt lên thay cầm xe đạp, Kính dân còn gượng lại bỏ câu thông :

- Nếu cụ đồng ý thì cháu lo cả cho. Cháu chỉ mong giúp được người bản sở... Lâu lắm cháu mới có dịp về quê một lần. Nếu cụ có lên Hà Nội thì xin đến phố Hàng Cốc hỏi tên Kính, thì ai cũng biết đó là «Kính» dân -

nhưng sợ e chậm trễ người ta đã thuê kẻ khác mất.

Nghe nói thế bà Cán vội vàng bảo :

- Nếu anh có trở lại rước cô Pha thì đến đây cho hai mẹ con tôi sẽ có ý kiến.

- Vâng ạ !

- Anh nhớ đừng có để cho chúng tôi chờ nhé !

Kính dâm vừa đạp xe ra khỏi ngõ thì cái Mùi từ trong buồng bước ra gắt khế :

- Mẹ, sao mẹ quyết định như thế ?

Bà Cán tiếp :

- Tao nào quyết định cái gì ?

- Mẹ nói là mẹ chờ người ta.

- Chờ thì đã sao nào ?

- Người ta tưởng mẹ quyết định đi Thủ Đô.

- Đi thì đã sao ? Ở đây cùng cực lắm rồi con ạ. Mẹ khổ đã đành, mẹ không muốn con khổ thế. Anh mày đi giải phóng miền Nam, miền Nam giải phóng hai mươi mấy năm rồi mà chưa thấy nó về cũng không có giấy

báo gì cả. Mai một mày đi lấy chồng, để mẹ ở với cái hồ bể ấy à ? Cái số của dân Thái Bình này là thế, không ở được quê mình, chỉ sống được ở quê người. Mẹ với con lên cả Hà Nội kiếm việc làm, người ta đã hứa rồi. May mà gặp người bán sớ chó không thì mẹ con mình đói chết vẫn chôn chân ở đây, ôm gốc năn gốc lác.

Cái Mùi nói :

- Lâu nay con cũng muốn đi, nhưng không biết đi đường nào, đi đến đâu ?

Cái Mùi vừa dứt tiếng thì có tiếng trả lời :

- Hồng biết đi đâu thì đi theo tui nè !

Bà Cán nhìn ra thì thấy một người đàn ông dắt chiếc xe máy đang kêu xình xịch vào đến nửa sân. Anh này mặc quần áo Tây. Có vẻ hách hơn anh Kính dâm vừa đi. Vào nhà, anh ta ngồi vào bàn không chờ gia chủ mời mọc, và nói ngay :

- Nghe tui nè, hãy coi chừng anh Kính dâm ! Nó là cò mồi đấy. Nghe nó rồi hối hận không kịp ! - Anh chàng nói năng như người nhà và nhìn Mùi :

- O kìa, cô bé này ở đâu đến thế ?

Anh ta trở vào Mùi. Mọi việc đột ngột, cô bé không kịp lẫn vào buổi.

- Như em gái đây lên đó thì kể như 90% trúng số ! Hề hề, má và em hãy nghe đây ! - Anh ta gọi bà Cán và cô bé ngọt ngào bằng má và em - Ở trên đó có hàng chục nghề, tôi tìm cho được ngay, nghề độc lập chứ không phải công nhân rửa bát lau nhà dưới quyền chỉ huy của người ta đâu. Hãy nghe đây : nghề đám bốp là một, giác hơi là hai, nghề xỏ tai con nít là ba, nghề ngoắc là bốn. Cả chục nghề tha hồ mà chọn bằng thích.

- Nghề «ngoắc» là nghề gì mà cái tên nghe kỳ cục vậy ông ? Mùi hỏi.

- Tên kỳ cục nhưng nghề không kỳ cục. Đó là nghề đứng bên vỉa hè, mời gọi khách vào quán ăn, quán cà phê, chủ quán sẽ trả tiền cò cho.

- Tiền cò là tiền gì hở ông ?

- Tiền cò là tiền công chủ quán sẽ trả cho cô khi cô mời được một người khách vào quán, từ một ngàn đến một ngàn rưỡi. Khỏe ru hà ! Cô em ở đây một ngày kiếm được hai ngàn không ? Lên đó nếu cô lãnh ngoắc cho quán bia thì một ngày cô cũng bỏ túi 10 ngàn là bét. Đó là trường hợp chủ quán bao ăn bao ở luôn, còn nếu

cô ở độc lập thì 15 - 20 một ngày là dễ như ăn cháo.

Mùi mím môi suýt bật máu, mắt chớp lia, bỗng nói :

- Được rồi. Nhưng ai thuê tôi thì phải bảo đảm cho mẹ tôi luôn !

- Chuyện đó dễ mà, cô em hì hì... Trước đây thủ đô còn nhiều nghề hơn nữa, như nghề chùi rửa «bugi» xe Honda.

- Tôi không biết máy móc.

- Vậy thì làm nghề đi đôi dép mới lấy dép cũ.

- Lấy làm gì dép cũ ?

- Ấy vậy mà có việc dùng. Dép cũ đem về bán cho lò họ sẽ nấu chảy ra rồi làm ra dép mới đưa cho cô đi đổi dép cũ. Cứ luân lưu vòng tròn như đèn cù vậy.

- Nghề đó chắc mẹ tôi không thích đâu !

- Thế thì đem chăn màn cũ đổi lấy gà vịt !

- Chúng tôi chỉ có chăn màn cũ để dùng, đem đổi rồi mùa đông tháng giá lấy gì mà đắp ?

- Thế thì nghề dất heo nọc... !

- Nghề gì quái gỡ vậy ? Thôi đi, ông cút đi ! Đừng nói nhảm nữa.

- Nghề này nghe qua thì không ai ham nhưng sự thực thì hốt bạc đó, dắt nó đi đến chỗ, phó mặc nó làm nhiệm vụ cao cả xong mình dắt nó về.

- Nhưng chúng tôi không có vốn để mua một con heo...

- Thế thì làm nghề thiện heo thiện chó ! Nghề này chỉ cần có hai món dụng cụ rẻ tiền, là con dao nhỏ và một sợi dây thừng. Hoàn toàn không phải bỏ vốn ra. Nếu không chịu nữa thì nghề chữa xe đạp. Nhưng nghề này phải có gốc, vì cần phải chiếm một diện tích hợp pháp trên vỉa hè. Nghề này là nghề ruột của bộ đội giải ngũ, thương binh hoặc ngũ quân mới ra tù. Nếu không có gốc thì khó chen lấn với họ. Có khi tranh giành đến đổ máu.

Anh chàng tiếp tục giải thích :

- Trước đây thì có nghề bơm mực bút nguyên tử và bơm «ga» quẹt máy.

- Bút nguyên tử là bút gì ?

- Đó cũng là bút nhưng không có ngòi và không phải chấm mực nhưng vẫn viết được. Người Hà Nội gọi là bút bi. Tôi cũng có một cây đây này - Anh chàng rút cây bút và móc túi lấy mẫu giấy ra quẹt quẹt rồi đưa cho cô Mùi cả giấy lẫn bút.

Cô gái cầm lấy xem và kêu lên :

- Ngộ há ! Bút không có ngòi mà viết được !

Anh chàng tiếp :

- Nhưng mà bây giờ hai nghề này biến mất rồi, vì dân thủ đô đã tiến bộ nhiều. Đây này, má và em hãy xem !
- Anh chàng móc trong túi ra một chiếc bật lửa to bằng bao diêm, bật đánh «xoọc» một cái, ngọn lửa hiện lên xanh lè, đưa ra gió không tắt, châm thuốc rít một hơi và nói - trước kia nhân dân ta vừa sau chiến tranh còn nghèo nên xài hết «ga» phải bơm thêm, do đó nảy ra nghề bơm «ga» hộp quẹt. Nay dân ta đã giàu, nước ta đã mạnh nên xài hết «ga» là vứt đi. Mỗi một chiếc giá 50,000, cũng như lớp xe đạp bây giờ hễ chạy banh-ta-lông thì vứt chớ không khâu lại để xài như trước nữa.

Nghề chữa xe đạp hiện nay thịnh hành nhất Thủ Đô nên khó bề chen lấn vả lại phải có một số đồ nghề và phải biết kỹ thuật, phải tập sự một thời gian rồi mới độc

lập được nên khó bề. Nếu má có anh nào ở nhà thì con có thể chạy cho một chỗ đứng vỉa hè.

Anh chàng nói dứt lời lại tiếp ngay :

- Má và em suy nghĩ để quyết định nghề nghiệp. Đó là tất cả các nghề con biết còn các nghề khác cũng có nhưng tay ngang khó vô.

Nói xong anh chàng cáo từ, thì chàng Kính dậm trở lại. Anh ta nói ngay :

- Nãy giờ tôi đứng ngoài thêm nghe anh ta kể nghề này nghiệp nọ nhưng còn thiếu một nghề đó là nghề bán trứng.

- Phải đấy ! - Bà Cán gật đầu tiếp - Nhà tôi có mấy con gà mái mỗi lần tôi lượm được 3 trứng. Sẵn đấy nhập vào bán luôn như công tư hợp doanh vậy.

- Dạ nghề này một vốn lời một rưỡi. Đây là trứng của nước bạn họ thả cho lăn qua biên giới ta. Mua 800 đồng bán lại 1200 mỗi trứng. Nhưng phải chịu khó lên tận Hà Giang Phú Thọ để đón mỗi mua ngay mới kịp. Còn một thứ trứng nữa, không phải bỏ vốn liếng gì ra hết, nhưng thu hoạch rất nhiều, bạc triệu là đồ bỏ, chục triệu trở lên... Hé hé...

- Trúng gì mà đắt gớm thế hử ông ? - Bà Cán ngạc nhiên hỏi.

- Dạ, để giải thích sau ! Nhưng mà tôi thấy khả năng của em gái đây thừa sức bán thứ trứng đó. Bây giờ tôi có việc đi gấp, ngày mai đúng 8 giờ tôi sẽ trở lại. Tôi xin lưu niệm cặp kiếng này ở đây để làm tin.

Ra đường thì vừa đụng Kính đâm đạp xe chạy ngang, anh xe máy vấp lại. Xe máy hất hàm. Kính (dâm) đáp :

- 80% kế hoạch nhà nước. Còn đằng ấy ?

- 95% ! Con Pha chịu bán cái bầu rồi ! Thế là «dream» của cậu trở thành sự thực rồi.

- Nếu đưa được con Mùi về trên thì chuyện này hai đứa mình lãi to.

Kính (dâm) và Dream dắt nhau đến cây cầu ván ọp ẹp đứng ở đầu dốc, xe đạp dựa vào xe «dream», hai chàng bàn chuyện. Kính nói :

- Cái cầu này là một trong những nguyên nhân dân Thái Bình nổi loạn đây. Mấy ông xã lạc quyền tiền dân nói là để cải tiến giao thông tức là chữa lại cây cầu cho các loại xe đều qua được. Tiền gom xong bỏ túi ráo nạo nên chiếc cầu vẫn thế. Người dân sống dưới chế độ dân

chủ 50 năm rồi, ai bịt miệng họ được ?

Dream gạt ngang :

- Bỏ đi. Bây giờ bàn mục tiêu của mình.

- Thì tớ đã đưa mẹ con mụ Cán vô vòng 80% rồi. Cho vô sâu tí nữa là giật.

- Mụ già thì dễ câu nhưng con bé thì hơi gồm.

- Xì, gái quê thì nó thế. Nhưng đưa nào mà chả ham tiền ? Kính dâm xoa tay - Dưới tỉnh loại dịch vụ này dễ ăn hơn trên Hà Nội. Ở trên cò bán chuyên nghiệp, cò cơ hội lên khên nên chúng mình khó thọc mỏ vô. Cô bé Pha là hàng hiếm đấy nhé. Chủ mua sẽ được lãi to.

- Đẳng ấy trả bao nhiêu ?

- Tớ đi một vài đường đe dọa, đe dọa về tương lai rồi đe dọa về pháp luật, cô ta sợ lắm, thừa cơ hội tớ trả giá 2 tê thay vì giá thường là 12 tê.

- Gì bèo thế ?

- Miễn cô ta đồng ý thì mình trả cọc 500 ngàn, đến gần ngày sanh thì mình đưa «cha mẹ» đến làm giấy tờ tốn mất 500, mình còn 11 tê, thanh toán tiền bệnh viện 2 tê, trà nước phải quấy chừng 1 tê, thêm mọi chi phí

vật vãnh nữa, mình còn 8 tề. Ở dưới tỉnh gái quê ngây ngô mang bầu loạn xạ chẳng thua gì nữ học sinh trên thành. Vì thế dịch vụ của mình dễ ăn lắm cậu ạ. Tớ ngồi uống chè xanh hút chưa tàn điếu thuốc thì bà quán trở một cô bé mang cái bụng lùm lùm chừng 6, 7 tháng, vẻ mặt buồn hiu, bà ta hỏi nhỏ tôi : «anh còn trẻ, có muốn ra tay tề độ không, thì tôi bảm mục tiêu cho ! Tiền cò 20% thôi». Tớ gật ngay. Cô bé đâu chừng 15, 17, chắc lỡ dại lần đầu !

- Thuộc loại hàng hiếm đấy - Kính kết luận và tiếp :

- Tớ bê cho bà quán 200 liền, để giữ mối. Tớ vừa đứng dậy định đi thì một gã trung niên vỗ vai bảo khế - «có cần hàng hiếm không ?» Tớ gật. Thế là tri âm ngay. Gã dắt tớ đi vào một cái hẻm tối om ngoằn ngoèo hồi lâu tới một cái nhà không ra nhà ở đây có một cô bé bắt đầu làm mẹ hồi 15 tuổi. Cô ta đang giữ hai đứa bé, một đứa là con của cô ta, một đứa là con của bạn thân cô tên Liễu. Cô Liễu có con hồi 14 tuổi. Chồng cô chạy xe ôm, quẹt nhẹ người đi đường. Hai bên cãi nhau, chồng cô Liễu bẻ cây cọc lều quán bên đường đánh người kia chết tươi nên bị tù. Liễu sanh con nhỏ lại phải nuôi chồng ốm đau trong tù nên phải đi làm lúc còn non ngày tháng và gởi con cho bạn nuôi và nhờ bán dùm luôn nếu gặp mối lái tốt thì bán cả 2 đứa ! Kính dâm vui

vẽ - Trúng mỗi cá cặp, tở bỏ bạc cọc và người bạn nhờ người đi kêu Liễu. Tội nghiệp hết sức. Cô Liễu đội mưa chạy về mình mấy ướm mem, thân hình ốm nhom, mặt mày xanh lét. Cô ta hấp tấp bước lại nắm chân nắm tay đưa bé òa lên khóc nghẹn ngào thỉnh không trong tiếng nấc, «em đâu có muốn xa con, nhưng ở với em, em biết lấy gì nuôi !» Chồng em bị tù hu hu... hức hức hức...

Kính xúc động ngưng ngang một giây rồi tiếp :

- Nhưng cô bạn của Liễu khuyên : «Nó ở với người khác sẽ sung sướng hơn ở với mày. Con tao cũng vậy thôi. Rồi mình đẻ đứa khác. Còn gà trống, còn gà mái, thì còn gà con. Lo gì.» Cô Liễu nói : «Chồng tao tù chung thân biết chừng nào về mà gà dò gà con ?» Cảnh tượng đau lòng quá cậu ơi. Nếu chúng mình ở trong hoàn cảnh đó thì sao. Tao chịu hết nổi khi nghe hai người đàn bà khóc rưng rức trong lúc hai đứa bé ngủ ngon lành. Tao móc tiền ra đưa cho mỗi người 250 ngàn rồi hẹn ngày trở lại...

Dream nói :

- Chúng mình cũng là người, hơn nữa cũng là cha của một bầy con chó có phải là chó trâu, gõ đá, nhưng việc thế nó phải thế. Nếu không có mình tới thì ai cứu mẹ con họ bây giờ ? Nhiều khi tở cũng tự hỏi thăm nếu

mình lâm vào cảnh ấy thì mình có tri ân tui cò không? Cho nên đành nhắm mắt đưa chân. Thôi đừng nói tới chuyện nhân đạo, người ta đành bán, mình đành mua, thế là nhân đạo rồi.

Kính nói :

- Không biết người ta mua trẻ sơ sinh con nít làm gì lắm thế ? Ở bệnh viện nào cũng có cò, lớp nôi lớp ngằm. Có khi hộ lý khoác áo cò chớp nhóang.

- Có những cặp vợ chồng không con. Có những người đẻ mà cứ sảy thai hoài không nuôi được cho nên khao khát tiếng khóc trẻ thơ. Nhưng cũng có những người ác độc bóc lột trẻ con. Họ mua chúng về để bắt đi ăn mày đem tiền về nộp cho họ. Tớ đã từng gặp một đứa bé do tớ cò ở Bắc Ninh nay về Hà Nội đi xin ở khu vực Ba Đình. Tớ làm quen, hỏi nó, nó thuật lại hết.

Dream tiếp :

- Có những chủ nuôi 5, 6 đứa con kiểu đó, rồi cho thuê. Cứ mỗi buổi sáng chủ thuê đến trả tiền chủ thầu, rồi bắt một hai đứa trẻ chở đến khu vực đã được họ ăn công ký với các băng đảng khoanh khu. Mấy đứa trẻ đi xin suốt ngày trong khu vực đó, được bao nhiêu thì đem về giao cho chủ thuê. Số tiền thu được nhiều hay ít tùy

theo đưa bé «tay nghề» cao hay thấp.

- Ôi giờ ời cháu bác Hồ ! Nếu bác biết được những chuyện như thế thì chẳng những «đêm nay bác không ngủ (1) mà đêm nào bác cũng không ngủ !»

- Thôi đi bố khỉ ! Đừng có đạo đức giả. Đã làm cái dịch vụ này thì đừng có cảm động vật. Còn cảm động vật thì đừng làm. Dream rút trong túi ra một tờ giấy trao cho Kính khi hai người ra khỏi hẻm.

- Giấy gì đấy ? Kính hỏi.

- Xem thì rõ ! Tớ mua miếng giấy này của một anh xe ôm với giá 200 đấy. Dream đọc một dọc dài, ghi bằng nét chữ nguệch ngoạc như sau :

- bào thai 8 tháng con gái, quê mẹ ở Hà Đông, giá 6 triệu, nếu con trai thêm một triệu.

- bào thai gần sinh, con trai 7 triệu. Nếu con gái bớt một triệu.

- hàng hiếm : 10 triệu trai, rất đẹp, sanh 3 ngày.

- hai bé trai 3 - 5 triệu, tiền cò 100, tiền giấy tờ 1 triệu, người mẹ trả các khoản B.V., tiền cà phê, 100 tiền cò.

Kính xếp tờ giấy lại trả cho Dream hỏi :

- Rủi giả mạo cậu làm sao ?

- Gã xưng tên là Ba Dơi, chạy xe ôm. Gã cho xem chứng minh thư và số điện thoại xong còn đảm bảo : «Tôi chạy xe ôm ở đây, thấy tội nghiệp đám con nít khờ khạo lờ dại nên ra tay làm phước, 200 (1) không đủ tô phở !» Dream tiếp - Cái nghề này khác nào chạy hàng qua biên giới hay chơi bài cào. Năm ăn năm thua. Có khi bù trất. Có khi cũng được ba tây. Ở đó mà làm giấy tờ hợp pháp..áp. Ba Dơi hứa ngày mai tôi đến sẽ đưa tôi lên xem mặt mấy cái hàng hiểm. Có đưa mẹ còn đi học nhưng do thích ngọt mà bị chúng bạn lừa ăn xong quất ngựa chuối chạy tuốt. Con bé không dám về nhà. Ba Dơi bảo ở đây hộ lý cũng có đưa làm cò. Tội mình mất mỗi vì đám đó. Tớ kinh nghiệm rồi cha non oi ! Ở bệnh viện tỉnh hàng hiểm giá rất bèo vì tuổi dậy thì ở nông thôn khờ khạo chó không lém như ở thủ đô. Chúng nó muốn thanh toán cục nợ tình cho nên bị nhiều bị, miễn tổng phức đi cho sớm mà khỏi mang tội ác. Có đưa mới 18 tuổi mà đã bán con hai lần. Như thế cũng được tiền như để thuê mà khỏi bị vợ lớn ngày ngà ghen tương, chửi bới có khi bị đánh đập không dám la.

Kính gật đầu và nói :

- Tớ có gặp một trường hợp. Cô gái kêu tớ đến nhà làm hợp đồng trước mặt cha mẹ, đặc cọc 5 triệu. Tớ thấy giá hơi cao nên hơi lưỡng lự. Cô vỗ bụng pạch pạch bảo : «dứt giá 10 triệu, thiếu một đồng không bán. Bán để trả thù thằng bố nó Sở Khanh, hấn nấn nỉ, xin lỗi tôi để hấn nuôi con, nhưng tôi tổng cho mấy đá luôn và không cho biết tông tích người mua. Hấn có bạc tỉ cũng không chuộc lại được. Ông có mua thì mua, tôi không ép ! Ông đừng có ham giá rẻ để hốt của đi khách. Mua về rồi rủi đứa trẻ bị nhiễm vi khuẩn si đa có phải là rẻ thành đắt hay không ? Cửa rẻ là cửa ôi ! Các ông nên nhớ thế !»

Dream thở dài :

- Có mẹ nào không thương con ! Nhưng rút ruột ra mà bán vì họ tin tưởng rằng ở với cha mẹ giả có tương lai hơn cha mẹ thật. Do đó dịch vụ của mình cũng có nghĩa có nhân. Ở đâu có cá là có cò. Cò này không ăn cá mà giúp nước cho cá bơi.

Hai người Thủ Đô đi rồi, bà Cán như tỉnh ngộ ra. Bà bảo con Mùi :

- U không đi đâu con ! Có chết thì ở đây ăn cỏ ăn lác mà chết. Năm Ất Dậu cả nhà chết hết, u mới có 8 tuổi, nhìn người ta bỏ xác bố mẹ xuống xuống đầy xác người

trong xóm, sáng nào cũng thế. Cứ đầy 3, 4 xuồng xác, người còn khỏe chở ra gò chôn. U cứ quen mắt như thế rồi không biết khóc nữa. Đến thế mà u còn không bỏ xứ lên Hà Nội ăn mày thay, bây giờ còn có cơm bữa đói bữa no sao phải đi !

Mùi nói :

- Thời xưa chết đói, chớ thời nay làm gì có người chết đói nữa u ? Thời nay người dân mình đều nói đến chuyện xây dựng địa đàng thiên đàng. Người ta nói ở Hà Nội bây giờ không còn ăn mày nữa. Phở xá mọc lên như nấm, người đông đúc như nêm. Người ngoại quốc đói còn đến Hà Nội kiếm cái ăn kia đấy.

Bà Cán gắt :

- Liệu những nghề ấy mày làm được cái nào mà đòi đi !

- Cái nào con làm cũng được.

- Đi dắt heo nọc à ?

- Thì cũng được chớ sao, miễn là đồng tiền lương thiện, không lường gạt, móc túi ai. Bần cùng lắm thì làm công nhân giúp việc cho nhà giàu, cùng nữa thì làm nghề «ngoắc» khách cũng khỏe thôi, hơn ở đây đào ao

phác cỏ chứ ạ !

- Tao nghe nói trên đó loạn lắm. Con gái lên đây hồng là cầm chắc !

- Nếu hồng thì ở đâu cũng hồng, cứ gì lên Hà Nội. Đây u xem, con Pha, chị Thìn ở đây chả «nên lắm» đây ư ? Tiếng đồn lên cả Nam Định.

- Thì đã đành. Đàn bà có chồng, chồng đi kiếm tiền về nuôi mà ở nhà ngủ với giai, chồng nó không đánh cho cái bã thuốc chó rồi ngoặc vào nhau mà chết thì cũng uổng đời. Nhưng nó không làm thế mang tội cố sát mà nó chỉ nhờ hai đứa em gái của nó rình bắt cho được cặp gian phu dâm phụ. Nó vào nhà bắt quả tang, hai đứa em nó lôi tuột ra đường lột hết quần áo rồi giăng tay giăng chân ra, còn nó thì hò lên : «con vợ tôi nó làm đi, bà con lối xóm lại đây mà xem». Nó đi sục lùi và bấm đèn pin vào chỗ nọ chỗ kia trên con đàn bà cho ai nấy nom rõ. Ồi giờ đất. Sao nó chưa tự vận đi, mà còn nhần nhần như mặt lợn ra đây.

Cái Mùi kêu :

- Thằng cha đàn ông hèn ! Con thì không phục ! - Cái Mùi tiếp - Đàn ông thì cũng chả tốt lành gì đâu u ạ ! Mùì vụ ngoại tình thì hết 8 vụ cái quấy ở phía đàn ông.

Đây cái anh Bàng bên làng Đông Tiến giáp ranh làng ta có tốt lành gì. Đã có vợ đẹp con ngoan thế mà còn đi lang, nhưng không giấu được vợ. Không giấu được vợ nên mới thú thật là mình đã thương cái Na và đã ăn ở với nhau cả năm giờ rồi. Chị vợ vờ đồng ý : «Anh hạnh phúc là em vui rồi ! Em không phải là thường tình nhi nữ.» Anh chồng tưởng thật nên định đem cả tình nhân về ở chung một nhà. Chị vợ cũng đồng ý nốt. Anh chồng hồ hởi cách mạng, nên không đề phòng. Đêm nọ bị chị vợ thiên ghen. Hừ, cho bỏ cái đời !

Anh chồng bèn đi kiện lên ủy ban. Ủy ban xử anh «thất» hoàn toàn. Đã thất kiện lại còn tuyệt nòi và mất vợ.

- Con vợ gì vợ lạ vậy ?

- Mọi việc hư hại trong gia đình là do đàn ông cả u à! Không có đàn ông thì đàn bà hư hỏng với ai ?

Bà Cán gắt :

- Không có đàn bà thì đàn ông lấy gì mà hư ?

Hai mẹ con im lặng nhìn nhau một lúc không ai còn lý lẽ gì để bênh vực «phe» mình. Mùi sang đề khác :

- Xã ta đã nghèo mà chủ tịch, phó chủ tịch, trưởng công an lại tham nhũng. Tiền lạc quyền họ lấy xây nhà gạch, lại còn tiền xây mộ bia cho chiến sĩ ở nghĩa trang mấy chục triệu bạc ở trên ứng cho. Đã hai năm rồi, không có cái bia nào được trùng tu. Tiền đó để vợ họ làm vốn buôn cả, lời ăn lỗ chánh phủ «chịu».

- Mà biết đến thế à ? Nghe lõm ở đâu thế ? Tai bay vạ gió nghe con !

- 300 cái bia, mỗi cái 100 ngàn. Ba trăm cái là bao nhiêu tiền hở u ?

Chiến sĩ hy sinh thân sống cho đất nước độc lập thì để làm gì, không được nắm mồ êm ? Nhân dân góp tiền làm gì để mỗi lần qua chiếc cầu lại hồ ngơ nhìn bóng mình dưới nước ? Còn nhiều lắm cơ u à ! Con không muốn nom thấy những điều trái tai gai mắt ấy nữa, nên con phải đi. Nay là đúng dịp.

- Một đạo tao nghe nói ở trên tỉnh về trừng phạt cấp huyện, cấp xã có đến 5, 6 chục người. Nhờ thế các vụ biểu tình mới thôi.

- Thôi là thôi ở bề mặt thôi u à, còn bên trong thì vẫn còn sôi sục nóng bức như than hồng dưới tro vậy.

- Bây giờ mày đi thì an phận mày, còn u ở lại với ai đây ?

- Con mang u theo với con chó. Thủ đô to lớn nguy nga thế chả nhẽ không có nơi cho mẹ con mình lót một cái tổ rơm, chả nhẽ lại không có hai bát gạo cho mẹ con mình nấu cháo húp hay sao ? Con nhón rồi. Mẹ để con lo toan việc nhà. Con hứa sẽ không làm điều gì để u phải khổ, để bố con tủi hờn nơi chín suối.

- Này Mùi, con nói mẹ nghe cũng thủng rồi ! Thôi con có đi thì đi nhưng để mẹ ở lại trông nom cái nhà này. Không gì cũng là mồ hôi nước mắt của bố con khó nhọc một đời mới được. Mẹ còn phải trông nom hương khói cho bên nội bên ngoại con. U nghe ở bờ biển hòn Ngưu giống hình con trâu nằm, hồi mẹ còn bé thì nó ở xa bờ mấy lèo buồm, mà bây giờ nó đã vào giữa đất liền. Ở đó có ngôi đền thờ cụ Thượng. Đền lập ra để ghi ơn cụ đã dạy dân khai phá rừng hoang lập ấp là đất huyện Tiền Hải ngày nay đấy. Đền thờ thiêng lắm. U muốn đến đó xin xăm thử xem hậu vận của con hung kiết thế nào rồi sau đó con có muốn đi thì cứ đi.

Bỗng Mùi kêu lên, hai chân quèo một cái gói nhỏ vuông vuông dưới gầm bàn :

- Cái gì thế này hở u ?

- Cái gì đâu ? Bà Cán khom nhìn dưới gầm bàn.

Mùi nhặt chiếc gói đặt lên bàn. Cả hai mẹ con trở mắt nhìn cái gói lạ. Bà Cán nghiêng qua nghiêng lại rồi cầm lên để xuống.

- Gói gì thế này ? Đâu mày mở ra xem !

Mùi bóc ra. Cả hai mẹ con kêu lên một tiếng «á», rồi đưa mắt nhìn nhau. Bà Cán cứ hỏi không ngớt mồm trong lúc Mùi mở gói ra.

- Cái gì thế này ? Của ai thế này ? Tiền ai cho thế này?

Mùi nhìn Bác Hồ mỉm cười trên tờ giấy bạc và bắt đầu đếm. Nàng ngắt một tệp để qua một bên và xua tay: «mẹ để yên con đếm cho hết đã nào !»

- Tại sao họ lại đánh rơi dưới gầm bàn. Con ra đường xem họ đi đâu giả lại cho họ. Của rơi không nên nhặt. Bà Cán nói giọng run run.

Nhưng Mùi không đáp, cứ lảm nhảm đếm số bạc còn lại rồi gộp vào động động cho bằng đầu rồi nói :

- Đến những năm trăm đấy u !

- Chỉ từng ấy thôi à ?

- Nửa tê còn gì nữa. Ở nhà quê đào đến gãy chực cái cuốc cũng không ra kia đây.

- Đem mà giả cho người ta con ạ ! Mẹ chắc rằng của anh Kính dâm.

- Biết họ đi đâu mà tìm ? Nhưng rơi thì rơi ngoài đất chứ sao lại rơi dưới gầm bàn ?

- Họ đi đến nhà cái Pha chó gì.

Mùi không đáp. Bụng nghĩ lung tung. Bỗng nàng nhìn lên vách trên tấm bằng «bảng vàng danh dự» vàng nẫu, bụi bám đầy, bác Hồ cũng cười với cháu gái qua màn nhện.

Mùi nói mà không làm chủ được cái lưỡi của mình :

- Ở trên tặng cho gia đình ta đấy u. Nhưng họ sợ ta ngượng không nhận.

- Hai anh mày đi giải phóng miền Nam đến nay không về mà cũng không có thư từ gì sót.

- Thế mà ở trên vẫn ghi công gia đình ta chó không quên ! Thôi u đừng nên nhắc mãi.

Bà Cán rom róm nước mắt :

- Mười mấy năm trước chính phủ đã gửi tờ khen và «bảng vàng danh dự» nay lại gửi tiền. Ơn bác ơn đảng. Bà Cán nhìn lên vách. Gió nhẹ. Tờ nhện rung rinh.

Hai mẹ con ngẫm hiểu với nhau rằng đó là do xương máu của những kẻ đã hy sinh nên bà Cán bỏ ý định đem trả lại cho người đánh rơi.

Bống Mùì vui vẻ :

- Số tiền này mẹ cất lấy để chi dùng trong khi con đi vắng nhà. Mẹ tần tiện thì ít ra cũng được vài tháng. Chừng ấy con đã có việc làm, con về rước mẹ lên thủ đô.

Bà Cán không nói gì. Cứ hết nhìn lên vách lại nhìn chồng bạc. Từ hai nơi cụ Hồ vẫn nhìn bà với nụ cười lặng lẽ.

Bống Mùì nói :

- Hay là u trích ra một ít, để mượn thợ hay mua xi măng chữa lại cái hồ nước đi u.

- À ừ... Đó là kỷ niệm của bố con. Mẹ đã có ý định ấy từ lâu rồi. Bà Cán nhìn ra cái hồ. Bầy chim lại đến tìm nước đậu trên thành hồ, có cả một cặp quạ khoan mới xuất hiện. Bà trầm nghĩ và nói :

- Nhưng mà cái hồ đã hỏng từ nền. Muốn chữa phải phá cả ra xây cái khác con ạ ! Chứ trét qua loa rồi đâu lại ra đấy. Hư vẫn hoàn hư. Chỉ phí xi măng và mồ hôi thôi.

Chương 4

Chín Ủi rút một tờ giấy xếp nhỏ từ trong túi và ban ra trước mặt Sáu Xềng, nói :

- Đây là tuyên ngôn của công ty. Hai đứa anh và tôi đang và sẽ trở thành lãnh tụ con rồi, phải nghiên cứu cho mót chỉ cà tha.

- Hồi nãy anh sửa lưng tôi một chữ, bây giờ tôi sửa mũi mấn lại anh một chữ nghe.

- Đồng ý ! Có qua có lại mới toại lòng nhau. Chữ gì sửa đi.

- Chữ lãnh tụ, xin thay chữ «t» bằng chữ «đ».

- Tốt... tốt..ốt. Đời đâu có đi ra khỏi cái vòng trầm luân đó. Tôi xin đọc luôn hai câu thơ com phở bình dân, không biết của ai sáng tác.

Anh thương em vì bởi chữ u

Bỏ thêm dấu nặng chữ đ đứng đầu.

- Hay hay hay ! Nay mai ta sẽ đề nghị phổ nhạc để làm quốc ca, ủa ủa... không phải, làm hội đoàn ca.

- Mình đi «chệch hướng xã hội chủ nghĩa» hơi xa, nguy hiểm lắm. Bây giờ trở lại đường mòn Hồ Chí Minh hay là tư tưởng Hồ Chí Minh đi. Nói rõ hơn là xem qua cái tuyên ngôn của hội để nắm lòng ngổ hầu thấm nhuần huấn từ của lãnh... ụ.

SƠ THẢO CƯƠNG LĨNH CHÍNH TRỊ

HỘI LIÊN HỢP «PHỤC HỒI NHÂN PHẨM» và «TRAU DỒI ĐẠO ĐỨC» (cách mệnh)

ngỏ cùng toàn thể quốc dân đồng bào. Kính thưa toàn thể,

Hiện nay chúng ta đang sống trong thời đại chuyển tiếp từ thế kỷ XX thảm khốc máu lửa chia ly và vô vàn lầm than cơ cực khác kể không hết, để bước sang thế kỷ XXI, một thế kỷ tiến bộ của khoa học, nhất là về tin học.

Đề hướng dẫn quốc dân tiến nhanh tiến mạnh nhưng không vững chắc lên cái gọi là xã hội chủ nghĩa hay địa ngục trần gian, chúng tôi một người và một nhóm người Việt Nam hùn vốn hiểu biết và khả năng tài chánh nhỏ mọn để lập ra một tổ chức liên hợp lấy tên là «HỘI LIÊN HỢP PHỤC HỒI NHÂN PHẨM và TRAU DỒI ĐẠO ĐỨC».

Như tên hội nói lên nội dung và tôn chỉ của hội, chúng tôi đã ký giao kèo với nhau tại quán bia ôm công cộng tọa lạc tại góc đường Lê Xuân và Nguyễn Thị Minh Khê một buổi sáng bừng ánh thái dương con dê cụt. Bản giao kèo này có các khoản sau đây gồm «HAI KHÔNG, MỘT THA, MỘT CÓ».

- Không thay đổi tôn chỉ mục đích của hội.

- Không đâm lén sau lưng đồng hội.

- Tha hồ cung khai tổ chức và danh sách hội viên với bất cứ ai.

- (Có) hy sinh đến đồng đô la cuối cùng để bảo vệ tên tuổi hội như đã nêu trên. Thà chết chứ không thay đổi danh xưng như đảng cộng sản từ Đảng Cộng Sản Đông Dương sang Đảng Lao Động rồi lộn kiếp trở lại Đảng Cộng Sản Việt Nam như ngày nay. Tuy rằng cũng một đồng một cốt mặt đỏ đuôi đỏ nhưng chúng tráo trở lừa bịp dân chúng trong 70 năm qua. Ngày nay ngón bịp của chúng không còn che mắt bịp tai được cả đứa con nít nữa, nên chúng xoay qua phương châm năm cha ba mẹ «kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa, kinh tế nhiều thành phần, kinh tế quốc doanh chủ đạo...»

Những hội viên tiên khởi chúng tôi đứng ra thành lập hội trên đây với tôn chỉ, mục đích, điều lệ, đường lối được sơ thảo như sau :

I - Tôn chỉ, mục đích :

Dùng gậy ông đập lưng ông, có nghĩa là phát triển đến tận cùng bằng số, những sự thối nát của đảng cộng sản từ hơn nửa thế kỷ nay, như những mầm mống do cộng sản reo rắc nuôi dưỡng và làm đại lý độc quyền. Những mầm mống độc hại ấy sẽ quay lại phá nát đảng cộng sản như luật hủy thể của hủy thể mà Mác đã nêu ra thành thánh kinh dành cho những kẻ ngu muội chạy theo lão. Hiện nay cộng sản đang chiếm những vị thế tột đỉnh quyền hạn vô biên muốn làm gì cũng không ai ngăn cấm được. Vậy chỉ có một cách là dùng luật hủy thể của hủy thể của Mác để chống lại chúng, nghĩa là dùng những liều thuốc lắc để mê hoặc và run lắc chúng đến ngày sụp đổ hoàn toàn. Chúng dù có biết cũng không chống đỡ được.

II . Đường lối chủ trương :

Khi xưa cộng sản dùng chánh sách bịp đoàn kết giả để thu hút các thành phần yêu nước đứng vào chung mặt trận với chúng, để rồi những nhân vật khác phe nhóm đảng phái bị chúng giết hại một cách hèn hạ rồi

tri hô lên rằng những nhân vật ấy chết vì tai nạn, vì bệnh hoạn, vì bom đạn vv... không ai kiểm chứng được.

Vì biết rõ ngón nghề tú bà và sở Khanh trong chính trị của chúng, cho nên chúng tôi tuyên bố :

Thật thà đoàn kết với tất cả những phe nhóm, tổ chức, cá nhân cùng chủ trương đường lối dù có những dị biệt - miễn sao không phản lại mục đích tôn chỉ tối thượng của hội là được gọi là đồng minh chiến lược của chúng tôi. Có thể kể những tổ chức và cá nhân chuỗi rề sau đây :

- Các động chị em ta trá hình.
- Các quán tiệm bia, trà, ôm dưới mọi hình thức sáng tạo.
- Các chợ cơ bắp.
- Các tiệm xâm mình nghệ thuật công khai hoặc bí mật.
- Các nghệ sĩ chuyên vẽ khoả thân hoặc truyền hình
- Các cá nhân pha chế thuốc lắc, bán lậu cần sa, ma túy...

- Các trạm và đường dây buôn lậu Việt Miên Lào, 150 cửa khẩu ở biên giới và sâu trong nội địa - song song với các «nút» này là «điểm» chích chóc

- Các cá nhân hoặc nhóm cò thuộc các ngành y tế, tạp vật

- Các tổ chức chánh quyền đen chuyên buôn người ra ngoại quốc

- Các trạm khám xét và giới thiệu người lao động ra ngoại quốc

- Các tổ chức nbuôn bào thai và đỡ đầu gái chữa hoang (mới có ở vài nơi) đang phát triển mạnh

- Các hội ve chai (rất phổ biến ở nông thôn. Nay đang lan mạnh đến thành thị)

- Hội các trụ lầy vợ hai, vợ ba, vợ năm, vợ bảy công khai hay bí mật

- Ban bảo vệ sức khỏe Trung Ương bắt rữ ở các trường nữ học Hà nội

Nhận định rằng cộng sản hiện nay đã đi đến thời kỳ diệt vong. Nó cũng như phát xít Hít-le càng gần đến ngày tàn chúng càng trở nên hung bạo và xảo quyệt, nhưng so với Hít-le thì chúng nguy hiểm hơn nhiều.

Chúng tàn bạo nhưng miệng rêu rao nhân đạo, chúng là những con hạm chín đầu nuốt thịt mông, nhai đầu người, ngoạm giấy bạc xanh bạc đỏ, nhưng lại lên lớp cần kiệm liêm chính. Chúng làm cho dân tộc ly tán nhưng chúng lại khoác áo dài bịt khăn be, đi giày hàm ếch, chúng đúc tượng Lê-nin dựng ngay trung tâm thủ đô Hà-nội nhưng sách báo của chúng lại đầy những chữ dân tộc, dân sinh, độc lập hạnh phúc do bọn văn sĩ chum gởi viết theo chỉ thị của chúng.

Đảng cộng sản Việt Nam ngày nay - mà bọn đầu đảng là tượng trưng cao cấp nhất, chỉ là một nhà thuốc trá hình, trước mặt tiền thì treo bảng hiệu y dược nhưng bên trong là nơi biến chế cần sa ma túy, là ổ chích chóc và là lò thuốc LẮC - một loại «tân dược» đang thịnh hành nhất được các bar, các quán nhậu, các vũ trường tôn vinh là thần dược hơn cả thuốc màu xanh hình quả trám ở Hoa Kỳ mà bọn «TU» đảng nhập lậu để dùng hoặc buôn lấy lãi.

Vì những thủ đoạn độc ác, những mảnh khoe gian manh, những «ma nớp» đều cáng nhất xưa nay chưa từng thấy trong lịch sử, đang tác hại tận gốc rễ luân lý và đạo đức Việt Nam, chúng tôi như những cây sậy đứng trước cuồng phong. «L’homme est un roseau mais un roseau pensant», nhưng cây sậy biết suy nghĩ, chúng

tôi thấy cần hành động để cứu nguy Tổ Quốc. Sức lực chúng tôi ít ỏi, trí óc chúng tôi nghèo nàn nên chúng tôi tạm thời xử dụng phương thức «gậy ông đập lưng ông» tối đa.

III. KỶ LUẬT

Hội chúng tôi không đề ra kỷ luật sắt giả như đảng nọ. Thực chất cái kỷ luật sắt của họ chỉ là sắt cho ai, còn chuôi hoặc giầy thung cho ai. Những kẻ đã thảo ra kỷ luật sắt này là những ông thần đứng trên kỷ luật, phán xét và quyết định «kỷ luật» cho chúng với nhau, bao che, làm bấy nhiêu nhất.

Hồ Chí Minh đã lang chạ với bao nhiêu đàn bà con gái, hắn đã yêu cả những đứa bé đến dâng hoa «chúc thọ bác Hồ» nhưng cha mẹ chúng không dám hé môi vì sợ... Nhưng chưa hết, «bác Hồ» còn lấy vợ của nhiều người rồi giết cả chồng lẫn vợ bằng tay tạo hóa, hoặc giết cả những người nom thấy bác «làm ăn». Rất nhiều giai thoại mà nếu ghi ra chỉ làm bản lương tri con người.

Thằng Lê Duẩn là con heo nọc. Nó lê bòi đi khắp Nam Trung Bắc, ở nơi nào hắn đến thì các đàn em tỉnh ủy phải kiếm đồ chơi cho hắn. Hắn ở một lúc với 3 vợ tại Hà Nội trong villa, lính gác hắn hoi, hắn còn bắt cả vợ người ta đem về ở đến có thai rồi bắn chết và phao

là tình báo Trung Cộng giết... Toàn dân đều biết nhưng có ai dám hé môi ?

Không một tên trung ương ủy viên nào có đạo đức tối thiểu để làm người thâm chí, một tên tỉnh ủy (Thanh Hóa) có đến 25 nhân ngãi (chưa kể đến những nhân tình) nhưng vẫn tái đắc cử vào tỉnh ủy dễ dàng.

Thấy thế thì biết cái tỉnh ủy đó, đạo đức tư cách ra sao, rồi đám huyện ủy, xã ủy «học tập» đàn anh sẽ thanh cao đức độ như thế nào ?

Xã hội Cộng Sản Việt Nam là một xã hội phong kiến tái sinh, phong kiến hơn cả phong kiến, những tên đầu đảng là vua hơn cả vua. Phong kiến chỉ có một ông vua, chế độ cộng sản là hoàng thái hậu phi thường, để một lúc không biết bao nhiêu ông vua. Cấp trung ương có những đại vương và thiên tử, cấp tỉnh có vua tỉnh, cấp huyện cấp xã có vua huyện vua xã. Mỗi một chức vụ là một ông vua, mỗi chiếc ghế chúng ngồi là một ngai vàng. Nhưng than ôi, long bào chúng mặc được phủ bên ngoài bằng chiếc áo «tổ lắm», chiếc ghế chúng ngồi chạm rồng nhưng được bao che bằng miếng giẻ rách. Cho nên vua bị trở thành «minh quân», Trữ Vương trở thành Nghiêu Thuấn, ai cũng biết được, ai nhìn cũng thấy. Ngặt một nỗi là xiềng gông bị miệng, súng ống kê tại.

Dân chúng Pháp đem vua Louis XVI và hoàng hậu ra chặt đầu, nhưng bọn vua đỏ vẫn cứ ngự trị và thần dân vẫn cứ bị bịt mắt để bái lạy tung hô chúng. Hồ Chí Minh năm 1958, 68 tuổi, lấy cô Xuân 18 tuổi. Thằng Trần Xuân Bách 58 tuổi lấy vợ 28 tuổi, nhân dân hạch tội hắn, hắn trả lời rằng «tôi còn đạo đức hơn bác Hồ xa ! Vợ tôi chỉ đáng con cả của tôi, còn bác Hồ gái kém bác Hồ trai những nửa thế kỷ. Ai bắt tội tôi thì hãy nhìn kia cô Xuân chút xíu nữa thành bà chủ tịch nước, trẻ nhất thiên hạ đệ nhất mẫu nghi, nhưng than ôi, bác Hồ chơi hoa rồi lại bẻ luôn cành bứng cả gốc, còn tôi hơn bác Hồ xa chứ !»

Trần Xuân Bách bị cho về vườn vì «thân Mỹ» chớ không phải bị kỷ luật vợ bé đâu đấy nhé ! Nếu thi hành kỷ luật Trần Xuân Bách thì ai thi hành kỷ luật Võ Nguyên Giáp lấy vợ đồng chí (!), ai thi hành Nguyễn Chí Thanh lấy vợ anh hùng liệt sĩ Nguyễn Văn Trỗi bị bà vợ trầu đi trực thăng vô oánh ghen tại R, ai thi hành kỷ luật Đỗ Mười, Trần Văn Trà, Lê Khả Phiêu, Phạm Hùng, Lê Đức Thọ, Hoàng Văn Hoan, và vô số tội phạm ô khác của các lãnh tụ đảng ?

Kỷ luật là trò hề, đại hề trong đảng. Đề ra kỷ luật là để trừng trị đảng viên cá kè, còn từ tỉnh ủy trở lên tổng bí thư thì kỷ luật chỉ có bao che thẳng cấp hoặc ngo

lơ cho «các đồng chí lãnh... ụ xì ngẫu lắc tự do muôn năm!»

Trừ nhận định trào phúng mà thực tiễn trên đây, hội chúng tôi không đề ra hình thức kỷ luật sắt hay bất cứ thứ kỷ luật nào kể cả kỷ luật dây thun. Chỉ có kỷ luật tự giác trước tôn chỉ mục đích cao quý của hội. Và lại sự hoạt động và sinh hoạt của hội không có gì gò bó ép buộc mà chỉ do lòng tự nguyện thôi. Vì thế hội tin tưởng không một hội viên nào phạm kỷ luật và vì thế chỉ có khen thưởng chứ không có kỷ luật.

Hội tin tưởng rằng hội viên sẽ ào ạt xin gia nhập. Số lượng lẫn chất lượng chỉ có tăng chứ không giảm, bằng chứng là hội mới thành lập ở Hà Nội trong vòng hạn chế, nhưng quần chúng đã kéo tới hoan hô, đủ hạng người lao động lẫn trí thức, đủ lứa tuổi nam phụ lão ấu phấn khởi xin gia nhập ủng hộ hoặc cung hiến tài sản cho hội hoạt động. Đợt đầu gồm có trên 100,000 người xin gia nhập, chúng tôi còn đang xét đơn. So với số đảng viên cộng sản (mặc dầu bị lão) là 11 ngàn quần chúng được kết nạp trong 4 năm qua thì hội chúng tôi vượt đảng CS 599,97%. Đợt hai theo sơ kết thì hội hơn đợt 1 đến ba lần nghĩa là vượt đảng CS trên 1,500%. Với tình hình này chỉ trong vòng 2 năm, hội chúng tôi sẽ vượt đảng CS về số lượng. Và về mặt chất lượng chắc chắn chúng

tôi cũng sẽ vượt hẳn vì hội viên giác ngộ và tự nguyện chứ không phải như đảng viên cộng sản 45 năm trở lại đây kiếm cách - kể cả hối lộ, đấm mồm cấp ủy để được vào đảng và cuối cùng để thăng quan tiến tước (chứ không phải vì quyền lợi của giai cấp vô sản như họ đã rêu rao, bằng chứng là bất cứ ở nông thôn hay thành thị nhà cao cửa rộng, xe cộ bóng láng đều thuộc quyền sở hữu của giai cấp quyền quý trong đảng).

Hội chúng tôi là một hội quần chúng đích thực bao gồm tất cả các tầng lớp nhân dân kể cả những nhà đại tư sản, đại điền chủ và trí thức khoa bảng, chấp nhận những nhà kinh doanh kéch xù, miễn họ có lòng yêu nước và quyết tâm đánh đổ chủ nghĩa Cộng Sản - một thứ chủ nghĩa rơm, láo, tàn bạo nhất lịch sử trong mọi phương châm đường lối của nó, và như Trần Bạch Tuột một tên CS già đầu, đã phải than thở : «Chủ nghĩa Cộng Sản du nhập Việt Nam đã mất hẳn nhân tính người» (lời tuyên bố này đăng trên New York Times năm 1989) cũng như nhà thơ Nguyễn Chí Thiện viết nên câu thơ bất hủ «So với trời Âu mi (chủ nghĩa CS) bậy bạ hơn nhiều». Đó là một lối ví von của thi sĩ, còn sự thực ra thì ở trời Âu và đất Á, nơi nào Cộng Sản thống trị thì nơi đó cs bậy bạ như nhau, nhưng phải nói mọi sự bậy bạ của CS đều bắt đầu từ trời Âu và do Hồ bê nguyên xi về gieo mầm ở VN.

Trước tiên là Lê Nin vừa cướp được ngai vàng của Nga Hoàng thì hạ lệnh hành quyết ngay toàn gia đình của vua Nicolas II. Lịch sử còn ghi rành rành.

Nhưng như thế còn có thể hiểu được hơn là những vụ tàn sát lãnh tụ và đảng viên của Staline bằng bàn tay sắt không cần bọc nhung để che mắt thiên hạ. Staline đã mở đường cho một chủ trương thanh toán nội bộ bằng phương pháp tàn khốc và hèn mạt nhất mà bí thư thứ nhất ĐCSLX đã ghi lại trong «secret tapes of Khrushchev» được bán đầy đường ở các nước tư bản. Một trong các đồng chí của Staline được ông ta thanh toán hèn như công khai, là bí thư thành ủy Mạc Tư Khoa Kirov. Staline ra lệnh cho một đảng viên Bolohevik đến trụ sở thành ủy Mạc Tư Khoa để giết Kirov bằng súng giữa ban ngày với lời hứa sẽ bao che và thăng chức cho kẻ sát nhân. Tên này giả khùng khùng điên điên đến nơi, bị lính xét không cho vào lần thứ nhất. Hôm sau hắn lại đến với giấy giới thiệu của Staline (có công tác đặc biệt). Lính gác tưởng thật cho vào. Tên Bolchevik khùng này chờ cho Kirov vào trụ sở, bước lên thang gác đến nấc thứ 3, thì rút súng ngắn ra bắn vào gáy... Ông bí thư thành ủy ngã lăn qua 3 nấc thang xuống đất. Lính cảnh vệ bắt ngay tên «Bolchevik khùng» nhưng Staline ra lệnh giao cho «trung ương». Tên khùng tưởng được thưởng to và thăng chức cao, nào ngờ Staline kết án tử

hình với lý do «ám sát đồng chí Bí thư thành ủy». Tên khùng quý sập xuống chân Staline lay lia như chày giả tỏi nhưng Staline vẫn mặt lạnh như tiền ra lệnh cho toán cận vệ đồng chí Kirov đến diện kiến mình. Toán cận vệ này trên đường đến châu «Xít Đại Nguyên Soái» bị xe đụng chết rùm cả toán 12 người.

Tại sao Staline cho người thanh toán Kirov ? Chỉ vì họ Xít sợ Kirov sẽ đắc cử tổng bí thư đảng CSLX, mà theo di chúc của Lê Nin thì người kế vị là Trostky nhưng Trostky bị Staline chụp mũ phản đảng nên phải trốn ra nước ngoài. Staline cho người mò theo và giết được Trostky đâu khoảng năm 1926-27 chi đó.

Trostky chết, đối thủ còn lại là Kirov cho nên giết Kirov cho chắc ăn. Tuy vậy trong đại hội bầu ban chấp hành trung ương khóa đó, Staline (mặc dù thắng cử) cũng có đến cả ngàn lá phiếu không ghi tên Staline. Staline khi lên cầm quyền đã tìm diệt sạch cả ngàn tác giả của những lá phiếu kẻ trên... Ngoài ra còn những vụ thanh toán rừng rợn khác như xử bắn và đày lên Siberia hàng triệu cán bộ và sĩ quan hồng quân bị ông ta nghi ngờ...

Lịch sử thanh toán nội bộ của đảng Cộng Sản được các nước Đông Âu học tập kỹ và thi hành tận tình. Và sang cả Trung Quốc. Mao Trạch Đông đích thân ra lệnh

cho đội cảnh vệ của mình bằng một quả mìn có sức mạnh diệt một chiếc xe tăng, đánh chiếc xe con cóc chở Lâm Bru và vợ đến ăn đồ biển do Mao thết, trên đường về. Kết quả là : Lâm Bru, kẻ được Mao chọn làm kế vị, bị tan xác. Mao đã đến tận nơi quan sát và nhặt được một chòm tóc bạc dán lên thân cây mới an tâm.

Sau Lâm Bru tới Lưu Thế Kỳ, Chu Đức, Bành Đức Hoài, và vô số những cựu đồng chí Vạn Lý Trường Chinh bị giam đến chết. Riêng Lưu Thế Kỳ bị gọt đầu bôi vôi và đeo băng «phản đảng», dẫn đi khắp phố. Gương sáng của đồng chí đại nguyên soán Xít Ta Lin được áp dụng một cách sáng tạo nên mới có vụ đầu độc Dương Bạch Mai bằng chai nước ngọt Hồng Hà và vụ đụng xe hai vợ chồng thi sĩ Xuân Quỳnh ở cầu Phú Lương giết chết luôn cả chồng nữ sĩ là Lưu Quang Vũ và đưa con trai 3 tuổi Quỳnh Thor.

Hội chúng tôi xin long trọng hứa rằng chúng tôi sẽ không coi trên đây là mẫu mực của kỷ luật, ngược lại đây là lỗi chơi của phường thảo khấu lục lăng.

IV. Để cải tiến bản chất của hội, chúng tôi cũng áp dụng luật phê bình và tự phê bình, tự tu nhưng không theo lối tát nước vào mặt đồng chí và tự xịt dầu thơm vào mặt mình. Sự tự phê bình bao giờ cũng được quần chúng biết đến chứ không dấu trong «chỗ kín». Nó có

tác dụng giúp cho người phạm lỗi tránh được những sai lầm về sau cho nên không được cù là Quốc doanh nấu với sáp ong và nước gừng bôi mắt để khóc dối, một cách tự phê rất phổ biến trong đảng CS mà gương sáng là Hồ chủ tịch. Người đã khóc những giọt nước mắt cá sấu khi mếu máo «nhận tội» trước vài ba đồng lõa với câu nói đề đòi : «Đảng ta vào sanh ra tử đã từng hy sinh xương máu nhưng chưa có lần nào đổ máu vô lỗi như lần này.» (tức Cải Cách Ruộng Đất).

Mác xít là toàn vẹn, là kim chỉ nam ?? Nhưng ở đâu thì không biết được chứ ở VN thì nó là một thứ ngoại lai vô nhân mà hội chúng tôi quyết bài trừ như bài trừ những tệ đoan xã hội, tránh xa như tránh vi trùng «si đa» và đề phòng như đề phòng vi trùng dịch hạch.

Người CS có cầm nhầm một câu danh ngôn mà đảng viên hiểu rằng đó là sự sáng tạo về đạo đức cộng sản, nhưng sự thật câu ấy có từ đời Đông Châu Liệt Quốc : «vui sau cái vui của thiên hạ, lo trước cái lo của thiên hạ». Người Cộng Sản chẳng những không làm theo được câu danh ngôn đó mà còn làm ngược lại, tức là vui trước cái vui thiên hạ và lo sau cái lo của thiên hạ. Than ôi ! Đạo lý luân thường đã bị đảo ngược ở thời nào nếu không là thời đại Hồ Chí Minh ? Con kết tội cha mẹ, anh em lừa dối nhau, vợ chồng phản bội nhau,

đồng chí giết hại nhau, con hoang đầy đường, trò hề xem mỗi mắt.

Hội chúng tôi không đao to búa lớn, không vỗ ngực xưng tên. Chúng tôi chỉ âm thầm hoạt động, nhưng nước chảy đá mòn, kiến tha lâu đầy tổ.

«Biết khó làm dễ !» Đó là câu nói nổi tiếng của nhà cách mạng quốc gia Trung Hoa Tôn Trung Sơn.

«Biết dễ, làm khó !» Không biết ai đã lật ngược lại câu nói ấy. Nhưng cả hai đều rất có ý nghĩa. Câu trên có ý nói rằng tìm ra công thức thì khó còn áp dụng công thức thì dễ.

Ngược lại có những điều biết thì dễ nhưng làm theo thì khó. Thí dụ : Ai chẳng biết đâm ô, lấy vợ bé, quơ vợ đồng chí là phạm tội, nhưng cố đừng sa vào cái ô ấy thì không dễ. Ai chẳng biết ăn cắp của công là xấu xa bỉ ổi, nhưng giữ mình đừng tham ô thì không dễ.

Hai cái ô ấy hề phạm vào thì đen mặt nhưng nhờ những mặt nạ đạo đức mà các lãnh... ụ ta đều có bộ mặt đầy hồng huyết cầu. Và vì thế ít khi dám xuất hiện trước công chúng.

V. Hội kỳ và biểu trưng của hội.

- Hội kỳ - màu xanh da trời với hai ô vuông màu đen, trên mỗi ô có một dấu gạt treó. Nền xanh là màu tươi mát, 2 ô vuông là tham ô và dâm ô, dấu gạt có ý nghĩa là xô toạc hai cái ô này trong đời sống.

Ở giữa hai ô ấy là hình cái cối và cái chày. Cối chày tượng trưng cho sức lao động theo câu thơ của Tú Xương «đi đâu mang những cối chày» rất nặng tình thần dân tộc và đầy ý nghĩa.

Phần phụ chú gợi ý cho Hội viên xây dựng hội kỳ

Gần đây đảng cộng sản có ý định thay đổi đảng kỳ như sau :

Đảng cộng sản trước kia :

- Búa dùng đập đầu giai cấp công nhân.
- Liềm dùng cắt hòng giai cấp nông dân

Đổi lại như sau :

- Búa vẫn giữ như cũ, nhưng cán dài hơn, thêm lưỡi dao găm ở cán có nghĩa ở xa thì bỏ ở gần thì đâm.

- Hình tôm cong như liềm nghĩa là đảng đi giật lùi và cút nằm trên đầu như tôm.

- Đuôi tôm 3 chia có nghĩa mỗi mũi nhọn chia vào Nam Trung Bắc.

- Đầu heo ăn tạp và ăn bản.

Đảng kày này sẽ biểu quyết thông qua trong kỳ đại hội tới.

Trên đây là một số nét chính sơ thảo cương lĩnh của hội, chúng tôi xin tạm thời phổ biến để hội viên và quần chúng bổ sung một cách tự do dân chủ thực sự ngõ hầu mọi ý kiến sẽ được chú ý làm thế nào hội trở thành một hội vì nhân dân do nhân dân và của nhân dân đúng với nghĩa dân chủ của thời đại mới - thời đại cáo chung của các trò dân chủ giả hiệu. Cụ Mao có nói : «thù ta là bạn ta, bạn ta là thù ta». Rất chí lý vậy.

Hội ta theo phương châm triết lý chiến lược ấy để tổ chức và phát triển.

Sở dĩ Cộng Sản đứng được ở địa vị lãnh đạo độc tài mà tránh được mấy lần sụp đổ - cải cách ruộng đất, nhân văn giai phẩm, xét lại, chiến tranh biên giới, các cuộc nổi dậy của dân Thái Bình, Hải Dương, Ngoại thành Hà Nội, Đồng Nai, Tây Nguyên v.v... là do chúng

tựa nơi quần chúng chưa sáng mắt như liên hiệp công đoàn (tức công nhân) nông dân cứu quốc, thanh niên cứu quốc, phụ nữ cứu quốc, và các hội trí thức, các hội chuyên môn văn học nghệ thuật. Hầu hết tất cả dân Việt Nam đều bị lừa vào một cái rọ mang tên là Hội Liên Việt do một hai tên Cộng Sản ủy viên ban Chấp Hành trung ương lãnh nhiệm vụ cầm cán là Tôn Đức Thắng, Hoàng Quốc Việt, sau này trở thành Mặt trận tổ quốc thực chất là tay trái của Cộng Sản, còn tay mặt là Quốc Hội và chính phủ vì có cơ sở rộng rãi trùm phé như thế cho nên dám ủy viên trung ương ăn ngon ngủ kỹ tha hồ ra lệnh cho CP, QH và MTTQ...

Chúng ta cũng rút được kinh nghiệm khả dĩ dùng được cho hội chúng ta nên liên kết các nhóm, các tổ chức, các cá nhân v.v... đã liệt kê ở phần II của Sơ thảo bốn cương lĩnh này, chính thức mời họ vào hội, đối xử bình đẳng với tất cả các phe nhóm cá nhân như những cá nhân pha chế thuốc lắc, nhóm buôn lậu cần sa ma túy, nhóm buôn người, nhóm buôn bào thai, hội ve chai, Ban bảo vệ sức khỏe trung ương là những mũi tên độc địa có thể bắn thẳng vào tim óc cộng sản một cách hữu hiệu.

Một viên thuốc lắc bán cho 1 ủy viên trung ương thì sẽ lan ra toàn đảng tác hại vô cùng, một mũi ma túy

tiêm vào mạch máu của một tên lãnh tụ bằng một quả bom cực mạnh nổ tung giữa đảng v.v...

Hội cũng hết sức chú ý nhưng cũng phải dè dặt trong việc giao trọng trách cho những đảng viên có tuổi đảng và chức vụ cao trong đảng trước kia ngày nay quay ra chống đảng quyết liệt nhất như Hoàng Minh Chính, Trần Độ, Bùi Tín, Dương Thu Hương, để tránh những sai lầm như trường hợp Vũ Ngọc Nhạ, Nguyễn Hữu Hạnh trong chính quyền đệ nhị cộng hòa Sài Gòn.

Ngoài Mặt trận tổ quốc, CS còn thành lập Mặt Trận Giải Phóng một tổ chức ma, mà tổng thống Diệm gọi là mặt trận côn đồ. Mặt trận này gồm những trí thức hoạt đầu của miền Nam hay những nhân vật có tiếng tăm bị bắt cóc ra khu và ép buộc đứng vào mặt trận. Ngày nay những nhân vật ấy đã bị đá văng ra ngoài rìa một cách phũ phàng đau như gái ngồi phải cọc nhưng phải cười như sượng rơn để đỡ nhục bị Sở Khanh chính trị lừa. Có cả một tên nhạc sĩ cô đầu ca hát cộng sản mà ngày nay dư âm còn những nhả làm cho nhiều người không phân biệt được hấn là thù hay bạn. Đây là một trong những độc tố làm hại cơ thể ta vô cùng.

Tiếng nói của cái mặt trận này đã góp phần không nhỏ trong cuộc chiến thắng của CS năm 1975. Những kinh nghiệm đau thương đó Hội chúng tôi sẽ xử dụng

để đánh trả lại kẻ thù trong trường hợp này kẻ thù của ta chính là những kẻ giúp cho ta nhìn rõ bộ mặt thật của thù và bạn.

Sách thánh nhân có câu : «đạp gai lấy gai mà lể», - và - «dĩ độc trị độc», quả là sâu sắc nước đời vậy !

Chú thích của tác giả :

V Võ Nguyên Giáp chôm bà thầy dạy dương cầm, vợ của một ủy viên hội nhạc sĩ

V Đỗ Mười chôm nữ đồng chí và đề bạt nữ đồng chí này vô trung ương đảng CS

V Lê Đức Thọ cưới vợ địa chủ và ngủ với Nguyễn Thị Bình ở Paris

V Trần Văn Trà cướp người yêu của một nhạc sĩ

V Phạm Hùng dâm ô với một nữ y tá tên Chiến nên bị thượng mã phong

V Lê Khả Phiêu lấy vợ của cán bộ thuộc cấp ở Miền Tây Nam bộ được bồ nhà là Nguyễn Thanh Bình cục trưởng cục tổ chức quân đội ém nhem luôn cho nên lý lịch của tổng bí thư Lê Khả Phiêu hoàn toàn sáng sủa. Khi lên TBT Phiêu trả ơn lại cho N.T.B. rất đẹp.

V Hoàng Văn Hoan hiếp con gái của chị bếp máu chảy ròng ròng nhưng chị bếp được gọi về VN công tác trong khi cụ Hoàng vẫn tiếp tục là đại sứ đặc mệnh toàn quyền của VN tại Trung Quốc.

v.v... và v.v... Kể không hết ! Đây chỉ là bảy món ăn chơi của bọn điểm đực tự xưng là đỉnh cao trí tuệ, lương tâm của thời đại đồ đá (hay đồ đều).

Chương 5

Tà-Rần bắt phôn lên ngay tiếng chuông reo dứt hồi thứ nhứt :

- Ai ở đầu dây ? Vâng tôi là giám đốc liên hợp công ty Hàn Nội... Giá đó là quá cao, nếu ông không thông cảm được thì chúng tôi xin cho những người khác vậy (ngưng một chút). Tôi sẽ trả tiền mặt, nửa xanh nửa đỏ. Nếu ông họa sĩ đồng ý thì xin mời đến văn phòng của tôi... Tôi bận lắm không thể đi được... Thế thì tôi chờ.

Tà Rần kinh nghiệm cùng mình. Đây là những giấy nháp lem nhem nhưng mà đó là tên của khách «chơi chịu» chưa trả tiền cho các em. Kẻ không có kinh nghiệm buôn bán bất cứ hàng gì, đến đó trao tiền xong, chúng nó giao hàng ở tầng lầu trên, khách xuống tầng trệt là bị trấn lột lấy hết hàng trở lại (như vàng bạc, các thứ nữ trang, đồng hồ bút máy Mỹ...) đành về tay không, tiền mất nhưng mạng còn. Cho nên Tà Rần không đi đến nhà họa sĩ Ngọc Sơn để lấy quyển sổ quý đã ngã giá xong.

Ngọc Sơn là một họa sĩ tầm thường về nghệ thuật nhưng khéo chạy áp phe. Y bán được mấy bức tranh cho Bảo tàng cách mạng, rồi thuê một căn phố lầu số

1 đường Điện Biên Phủ. Ở tầng trệt thì Sơn bày giá vẽ bột màu, đất sét, vải toan, ai đi ngang cũng cho đó là xưởng vẽ. Hơn nữa trước cửa Sơn treo một tấm bảng vẽ khá công phu tự quảng cáo cho mình : nhận làm các loại bảng hiệu và vẽ đủ loại : sơn dầu, lụa, màu nước...

Gái Hà nội vài ba cô cho y thuê thân mình làm mẫu với giao kèo chỉ được «nhìn» để vẽ truyền thần thôi. Mỗi giờ được trả 1000. Chả mất gì. Nhìn thì đâu có mòn da hay hao tổn ca-lô-ri mà sợ.

Nếu ngồi cho họa sĩ nhìn và vẽ suốt ngày thì được ít nhất 10 ngàn cù, có khi họa sĩ dúm cho tiền đô. Khoẻ quá mà ta ! Mại dô !

Tiếng lành đồn xa. Một cô rủ bạn. Hai cô rủ bạn đến để làm mẫu cho họa sĩ. Dần dần người mẫu có đến cả chục, thặng dư thừa, họa sĩ phải chọn những cô «vừa ý nhất». Rồi có một sự rĩ tai, tranh mỗi giành giựt giữa các cô.

Xưởng họa đông đúc khách hàng. Họa sĩ vẽ tay mặt, làm thêm nghề tay trái nhưng rồi tay trái hái được nhiều tiền hơn tay mặt. Họa sĩ vẽ bằng tay trái còn làm nghề phụ ằng tay mặt.

Bây giờ họa sĩ có người mẫu thường trực tức là làm việc theo giờ cơ quan chánh phủ 8 giờ sáng đến 4 giờ chiều ra về.

Tranh của họa sĩ bày bán quanh năm không ai mua, nhưng họa sĩ có cần gì cái nghề vẽ. Họa sĩ kinh doanh nghề khác : nghề đặc khách nhất thủ đô. Tầng lầu giành cho họa sĩ vẽ khỏa thân, mấy người mẫu vẫn khỏa thân nhưng họa sĩ không vẽ bằng cọ thường.

Họa sĩ vừa đầy 70, gân guốc thân xác chưa xệu xạ lắm, một ngày «hoàn thành vài ba bức» có phí sức bao nhiêu.

Rồi họa sĩ bắt mỗi, tự khoác áo tú bà, nghề này phát nhanh. Không cần quảng cáo trên báo Nhân Dân nhưng khách đánh hơi rất nhạy cứ như là ong đến hút nhụy hoa vậy. Chẳng bao lâu họa sĩ phát tài. Cố nhiên là cái nghề này phải có ô dù che mưa chống nắng. Khu phố được đầm mồm theo tỷ lệ chi thu của Ngọc Sơn, nên chính khu phố cũng là kẻ dặt mồi đồng thời làm nhiệm vụ bảo vệ và chỉ đường. Dịch vụ phát triển nhanh như gió mùa Đông Bắc.

Ngọc Sơn thuê luôn căn bên cạnh cũng có lầu. Thê là số 1 và số 2 phố lầu Điện Biên thuộc chủ thuê Ngọc Sơn. Nhiều mảnh lới nảy ra trong nghề : Đưa người cửa

trước rước người cửa sau. Ngọc Sơn mở cửa hậu để khách rộng đường di tản và giao thông phòng khi bất trắc để bảo đảm an ninh cho khách và giữ gìn danh giá nhà họa sĩ vốn đã lem luốc khỏi bị lem nhem thêm.

Ngọc Sơn cho thiếu chịu, có sổ ghi địa chỉ hẩn hoi và có công an làm chứng rằng đã mua chiếc tủ, cái giường hay bộ đồ giá... ngày tháng của Ngọc Sơn ký tên đóng dấu đảng hoàn, chạy trời không khỏi nắng.

Ngọc Sơn nhận thấy dân thường không có mấy tay vô đây. Phần đông là cán bộ trung cấp một số ít cán xịn. Một hôm Ngọc Sơn vớ được cặp nai tơ Ngọc Sơn khám thì biết còn «ô rin», ông họa sĩ «lấy mật» trước rồi ngấm thông báo với mấy đầu mối bảo tìm khách sộp mới trao hàng. Từ đó khách xịn tin tưởng lời chủ chứa, nên kéo tới càng đông.

Phần lớn họ chỉ trả tiền mặt một phần còn lại thì ký sổ nợ và Ngọc Sơn thề độc là giữ quyển sổ này bí mật, sống cát trong tủ, chết mang theo.

Đó là cuốn sổ mà Tà Rắn vừa ngã giá xong và bảo Ngọc Sơn mang tới. Sổ dĩ Sơn bán cuốn sổ này vì trong đó có ghi một dọc danh sách cán xịn. Ngọc Sơn đem cuốn sổ đến gặp Tà Rắn, nói :

- Ông giám đốc cho thêm chút ít tiền xăng được không ?

- Ông phải bảo đảm đây không phải là danh sách ma nghe !

- Dạ có dấu ấn của công an hẳn hoi.

- Công thì công chứ khó tin lắm !

- Nếu có một danh sách ma, tôi sẽ ra tòa.

- Ông hầu tòa mấy lần rồi ?

- Dạ có tất cả là 11 lần. Lần thứ 12 được hoãn vô thời hạn.

- Rồi sao còn «mần ăn» được ?

- Dạ thì em có «phép» chứ ạ. Ông giám đốc cũng xài «phép» luôn mà hỏi khó em chi !

- Ông có chịu đứng vô công ty liên hợp của tôi không?

- Dạ hùn hạp khó lắm ông giám đốc à ! Hoạt động độc lập dễ hơn.

- Tôi sẽ chia cho ông 1/3 số nợ này nếu không có sỏ ma.

- Rồi tôi sẽ hưởng thụ như thế nào, đó mới là điều quan trọng.

- Ông cứ đóng nguyệt liềm cho tôi, hễ có chuyện gì thì tôi che cho.

- Ô Dù ông giám đốc cỡ nào ?

- Gốc đa Tân Trào, cả gốc Ba Đình. Ngay bây giờ ông có thể tái hoạt động nếu ông giao cuốn sổ cho tôi.

- Ông giám đốc nói thật ?

- Tôi làm ăn lớn mà. Hạm «đầu rần», nhưng ông không biết cách, không dám mớm được đâu. Tổng cộng tất cả số nợ này được bao nhiêu ?

Đưa cho hạm đòi thì chắc ăn nhất 3-3-3. Hạm 1 phần, tôi 1 phần, ông 1 phần. Ăn ít no dai. Hạm gầm một tiếng là rún động tâm can hết cả. Bố mẹ đ... nhau thế nào nó cũng khai hết. Trong danh sách này tôi thấy có tên một «hảo hảng» cỡ bự. Ông đòi nó, nó sẽ đánh dấm vô mặt ông. Nhưng hạm đòi nó ớn, nó trả.

- Hạm cỡ nào ?

- Mình sẽ cho hạm cao hơn nó 1 phé, đòi nó. Họa sĩ Ngọc Sơn ngồi lặng thinh.

Tà Rắn nói :

- Thời buổi này phải biết «phải quấy» cho đúng kiểu đúng cỡ. Nếu nó đòi đấm mồm bằng thịt tươi mình cũng phải làm theo ý nó.

- Mọi loại đồ thay bằng mọi giấy được không ?

- Mọi đồ là món ăn chơi, mọi giấy mới là mọi ăn thiệt. Thôi cứ giao cuốn sổ cho tôi. Ông họa sĩ về hoạt động tiếp đi. Tôi che hết. Có gì «ói» tôi một tiếng là xong. Họa sĩ Ngọc Sơn lũi thúi ra về. Ông giám đốc nói vậy là vậy. Không nên kỳ kèo nữa.

Dù đánh đục, đục đánh xăng. Sự đời là thế. Cửa hỏa lò luôn luôn mở rộng đón khách anh hùng. Mấy người mẫu còn ở lại trong căn phố Điện biên chờ họa sĩ về trả tiền «người mẫu». Ngọc Sơn trả cho 3 em. Còn 2 cuối cùng, em Hồng và em Láng, Ngọc Sơn cũng đưa đúng số tiền thường lệ. Nhưng em Hồng cầm xấp bạc và nói :

- Nhiều đây chưa đủ.

- Em đếm lại xem.

- Em cầm nhẹ tay, em cũng biết.

- Tại sao ?

Hồng giở áo lên. Ngọc Sơn thấy bên hông cô bé nở ra. Ngọc Sơn nói :

- Nhưng với ai ?

- Anh đừng chơi trò đùa. Tôi đi tố cáo anh bây giờ.

- Đi thật không ? Anh chờ cho đi bằng xe nhà.

- Con Láng cũng thế kìa !

- Nhưng biết «cốt» của ai ?

- Anh đừng nói giọng đó. Tắt kinh hu hu... bố em biết được thì em tự tử. Em tự tử !

- Láng vừa nói vừa nhảy tung lên như đập phải than lửa.

Nhưng Ngọc Sơn vẫn bình tĩnh nhìn những giọt nước mắt chảy ròng ròng trên gò má sỗ sũ của cô gái. Láng nói tiếp :

- Em xin phép bố em lên Hà Nội tìm việc.

- Thì tìm được việc 10 ngàn một ngày, còn chê ít sao?

- Rồi em làm sao về nhà ! Hu hu... !

- Em không phải về nhà. Cả hai em ở đây làm nhân viên cho anh.

- Thèm vào ! Anh cao hơn bố em 30 tuổi.

- Thì đã sao nào ?

- Em bắt đền anh. Anh bảo anh chỉ nhìn em để vẽ thôi.

- Thì anh chỉ nhìn.

- Chỉ nhìn mà em ra thế này ư ?

- Thì em đồng ý anh mới... v... ẽ ẽ !

- Anh đều lắm ! Một lần rồi hai lần, rồi...

- Nói đùa, em không phải lo.

- Không lo thì ai lo cho em ?

- Anh lo tất.

- Nói điều !

- Không, thật. Lại đây anh thơm tí rồi anh chở đi. Vừa nói Ngọc Sơn giần ngựa Láng trên bàn rồi cứ để thế chàng ta lại giần tiếp Hồng ra bên cạnh Láng. Xong chàng rút cọ ra «vẽ»... ! Ban đầu hai nàng còn phản đối

manh, sau yếu dần rồi im hẳn sức chống chọi. Ngọc Sơn cười hì hì :

- Đây là trận biệt ly tình nhé. Các con giúp bố, bố giúp lại các con !

«Kẻo kẹt» một lúc lâu, Hồng vùng chạy thoát nhưng Ngọc Sơn không truy diệt mà bình tĩnh bảo :

- Hai em xuống đất. Anh lui xe ra rồi chúng ta cùng đi chén chim quay.

Ngọc Sơn nói thật. Hẳn chờ hai em đi tiệm cao lâu ở Hàng Buồm. Xong rồi bảo :

- Hai em không ưng ở với anh thì anh đưa đi nơi khác. Cả hai ngưng nguẩy phản đối.

* * *

Triển vọng của công ty sáng sủa hơn bao giờ hết. Nếu được bạn bè Ba Sao gặt một phát thì kẻ đạu người đường hùn nhau nấu chè ngay trong khu Ba Đình. Bếp nhóm bằng củi khô gốc đa Tân Trào. Quân dân cá nước hợp tác với nhau buôn bán kiếm lời và kiếm các thứ khác nữa. Liên Công Ty dưới sự lãnh đạo của bà tướng và đồng chí Tà Rắn, tiến nhanh, tiến mạnh, tiến vững chắc lên xã hội chủ nghĩa theo tốc độ vượt mức kẻ

hoạch nhà nước 500% dưới thời đồng chí Phạm Hùng, ông thủ tướng độc nhất gốc Nam Kỳ và cũng là một ủy viên Bộ chính trị chết trên mình một nữ y tá, vì thương mã phong được ngụy trang bằng bệnh tim cấp tính cũng như Nguyễn Chí Thanh ăn B52 ở ấp nhà Mát ở Nam kỳ lại được che dấu bằng bệnh nhồi máu cơ tim ở bệnh viện 108 Hà Nội.

Độc giả thân mến, câu chuyện đến đây đã có mùi lâm ly rồi, nhưng không ăn thua chi, ăn thua chi... ! Đây mới chỉ là bảy món ăn chơi thôi, nghề thương mại Hành Chánh gọi là «thủ tục đầu tiên !» hoặc «chào hàng». Đi sâu vào rồn vũ trụ của nghệ thuật Lắc kia mới «dzui».

Lắc rung thủ đô, lắc rung cả Bộ Chính Trị, lắc rung đảng... , bác nằm không yên, lắc sụp toàn địa cầu nữa kia. Nhân loại thế kỷ này muốn học ăn chơi tận cùng bằng số, xin hãy đến Việt Nam Xã Nghĩa cuối triều Lê Khả Tiêu hoặc đầu triều Nông Đức Mạnh hay Mông Lắc Mạnh. Mại dô ! Buy one get one free, mua một tặng một ! Theo kiểu tư bản.

Muốn lên thiên đàng, bác Hồ ơi, chẳng khó gì, cũng không cần mất 5 năm, 10 năm hai mươi năm hay lâu hơn nữa, càng khó nhọc công bác trồng cây trồng người mất hết. Tháp Mười lại Hà Nội, Huế, Quảng Nam, «nước» chưa rút lại trở lại Hà Nội ! Con người thì hóa ra con

ngợm, uổng công của bác «đi tìm hình của nước» mất 20 năm dư. Nhưng... kể ra thì hy sinh cho đất nước là điều cao quý, không ai tính chuyện Quê Hương phải trả nợ cho mình mà mình phải trả nợ cho Quê Hương. Chúng cháu những thế hệ sau này phải trả cho bác và trả tiếp với bác cái món nợ ấy kia. Nhờ bác tìm được cái hạt giống cộng sản đem về gieo trên nước ta nên ngày nay mới có những vũ trường những bar dancing, những quán bia ôm, cà phê vông, cà phê đùi, những hiệu vật lý trị liệu, những động mát xa... , nhờ đó chúng cháu không cần phải thuê cây thang «con cóc đi kiện ông trời» ngày xưa để lên thiên đàng. Chủ cây thang phép ấy là một chú thiềm thừ đỏ - cóc lửa - đã dùng nó để cho họ hàng nhà cóc, nhái, chàng hiu, ễnh ương leo lên thiên đàng rồi rút thang, dòng họ cóc ở trên nhìn xuống chúng sanh bơi lội lồm bồm trong biển trần khổ, không cho ai có phương tiện leo lên cùng hưởng phước thiên đàng.

Nhưng mà chúng cháu cần gì leo lên cái thiên đàng xa xôi ấy ? Ở dưới mặt đất xã hội chủ nghĩa VN này cũng có thiên đàng, hay chính xã hội chủ nghĩa này là «thiên đàng mặt đất» ! Bác Hồ ơi, bác khỏi lo cho các cháu yêu của bác sa xuống địa ngục. Không đâu, chúng cháu võ trang kỹ một quyển Mác Lê trong túi sau quần tây để quốc tay phải cầm quạt «tư tưởng Hồ Chí Minh»

tay trái cầm quyền «Lê Duẩn toàn tập». Còn trong túi thì chỉ có một viên «hoàng hậu trắng hai viên». Thế là có thể lên thiên đàng, không lâu lắc như con thuyền vũ trụ đâu, không cần phản lực cũng không cần đeo vè phi thuyền Liên Xô như Phạm Tuấn, Phạm Tuấn gì đó.

Có khó gì đâu, chỉ cần lấy ra 1 «hoàng hậu» bỏ vào mồm, chiêu một ngụm bia chỉ trong vòng 25 tíc tắc thì nghe «phê» ngay, nghĩa là cháu bắt đầu mọc cánh ra và chỉ trong vòng ba phút thì bay. Chưa đầy năm phút thì đã tới cổng thiên đàng, lắc nhẹ một phát là vô giữa rón thiên đàng. Bác Hồ ơi, thức dậy đi, giấc ngủ bác tiên đoán xưa kia là «Mười Năm» (giấc ngủ mười năm xuất bản trong kháng chiến của Trần Lực, chính là của Bác Hồ). Bác đã tiên tri đúng boong. Đánh giấc đúng mười năm thì lớp cha anh chúng cháu đã thắng bọn quỷ dữ và đã leo lên thiên đường miền Bắc xã hội chủ nghĩa. Các tiên ông tiên bà và tiên cô đã bào chế linh dược trong lò «Bác Quái» để uống mỗi viên sống được 500 năm. Chỉ cần lấy rau muống luộc thay cho nhân sâm và các thứ tiên dược. Đây không phải thiên đàng là gì ? Miền Nam còn sống trong địa ngục nhìn ra mâm cơm rau muống và mắm cáy miền Bắc mà thèm rỏ dãi. Đến khi cái thiên đường ấy đem vô đặt ở miền Nam thì dân chúng hồ hởi mừng són dãi. 25 năm cả nước Việt Nam đã thành cái thiên đường sáng chói nhất mà nhân loại chưa ngu dân

còn thềm thuồng liềm mép mãi, mong sao một ngày gần đây trái đất sẽ noi gương Việt Nam mà xây dựng thiên đàng kiểu mới này vậy.

Bác Hồ vô vàn thương mến ơi, bác ngủ một giấc đã trên 30 năm rồi. Thức dậy là vừa. Bác sẽ thấy hoa lá khắp Việt Nam, toàn là kỳ hoa dị thảo chứ không có cỏ cút chó không có có hoa «vạn thọ» đâu, bác sẽ thấy tiên đồng ngọc nữ hát ca đầy đường, ban đêm chúng xách đèn quả bí đi liên hoan ăn bánh «đá» khắp ruộng nương, đi hốt «ốc bươu vàng» về làm thực phẩm đóng hộp với rau muống. Thứ rau này ngày nay đã trở thành cỏ lan cỏ chi mọc ở Ba Đình như Diêu Bông chỉ mọc ở Đình Bảng Bắc Ninh thôi.

Bác Hồ ơi, bác thức dậy đi, bác nằm chi trong hòm kính cho ngạt thở. Bác vô đó để cái củ tỏi của bác vô tích sự, lâu ngày sẽ mục nát như tư tưởng của bác vậy. Hãy đem nó lau chùi, cho sáng lấp lánh như xưa, ngày nào bác còn hươi múa nó với bác gái Minh Khê. Tăng Tuyết Minh, và các bác ở bên Nga, bên Pháp bên xứ Thái Lan vậy. Chúng cháu bảo đảm với bác, cây nhà lá vườn các cháu sẽ tìm đồ cho bác lau cây thần còn tốt lắm, bác trông thấy sẽ phát hứng lên làm thơ lục bát trật vắn bằng 5 bằng mười năm xưa, mà chúng cháu được các cô các thầy giảng cho nghe từ lớp một đến lớp

mười.

Bác Hồ ơi ! Xin hãy vui lòng thức dậy vì đời chưa bao giờ đáng sống đối với chúng cháu bằng lúc này và không ở đâu đáng sống bằng Quê Hương bác : Việt Nam xã nghĩa, nơi mà «mọi người đều là con cháu Bác» nơi mà ông vua Tày đang ngồi trên ngai vàng Ba Đình được tôn vinh ì xèo là giọt máu rơi của lịch sử. Quả là cọp đẻ ra cút cọp, thằng điếm cha đẻ ra thằng ngáo con. Trông nó giống bác lắm, nhứt là hai cái vành tai, không biết mắt nó có 2 con ngươi như mắt bác không ? Nhưng thôi, không dám bàn nữa mà mất sự thiêng liêng.

Bác Hồ ơi, ngày xưa bác dậy rằng đánh thắng giặc Mỹ ta sẽ xây dựng đất nước tươi đẹp gấp mười lần xưa, nay quả y như rằng, đất nước ta tươi đẹp hơn vạn lần xưa. Bác không dậy được thì cứ mở mắt ra nhìn một thoáng quanh Ba Đình chỗ bác đứng đọc tuyên ngôn độc lập ngày 2-9-45 đó, bây giờ nào là tượng Lênin, vũ trường quốc tế, hộp đêm, quán bia ôm, bia cá-rô-cây. Các đồng chí Liên Xô, Trung Quốc đến tỏ tình hữu nghị thâu đêm suốt sáng. Bác sẽ thấy mớ râu dể của bác đã bị con sò cạp mất đi hồi nào : bác trẻ lại như xưa. Tổ Hữu bảo bác trẻ mãi không già thì thiệt là đúng «pa» chê !

Chúng cháu sẽ lấy xe dream đèo bác đi ra Đêm Màu Hồng ở rạp Long Biên hồi thời sinh tiền của bác, cuối

phố Hàng Chiếu của Hà Nội 36 phố phường lịch sử. Đây là xe ôm đặc biệt cho bác dùng. Bác không phải đi xe Zim đen với những cửa kính dày ba phân súng bắn không lúng. Nhưng ngồi trong đó ngộp thở và không thấy cảnh vật bên ngoài. Phải đi xe dream ôm, một tân thời kìa, mới đã tử. Con nhỏ lái xe là cháu bác chứ ai mà bác ngại. Cứ việc ôm siết mạnh đi, nếu bác thấy tình bác cháu dâng tràn lên thì bảo nó chạy đến Đêm Màu Hồng ở cuối đường Quan Thánh gần vườn hoa Hàng Đậu, ở đó bác cháu sẽ tha hồ mà ca bài Xang Xừ Lú hay lampada «nhạc ráp» gì tùy thích, có tức thì, tử tế không cần chìa phiếu.

- Nào, bác leo lên ngồi trên póc бага, ôm cho chặt cái eo ếch của cháu yêu đi, gì mà bác run dữ vậy, cháu bức xúc mạnh rồi phát lên con là hỏng hết đường lối của đảng. Đây bác thấy chưa, bên trái là đền Quan Thánh nơi bác Đỗ Mười đi cúng phật Tết con mèo và bác Phạm Văn Đồng đi lễ năm con chuột. Chuột kỵ mèo nên đã đào hang xuống âm ty rồi còn mèo ở lại một mình tha hồ của hết đám mèo cái trong trung ương đảng và nghe đâu sẽ đưa một cặp vào Bộ Chính Trị trong đại hội chín điểm hay đại hội bù trất gì đó.

- Thế à ?

- Dạ với bác, cháu mới dám thưa, ngoài ra không dám thổ lộ với ai.

- Bác thấy ngồi xe dream này dễ chịu quá ! Hai tay bác bầu chặt cứng cái eo ếch con nhỏ, tóc nó phát ngược lại sau quất vô mặt bác thơm ngát muốn té ngựa, nên bác càng ôm chắc hơn, hông biết nó có phản ảnh với bộ chính trị kiểm thảo bác hôn ?

- Dạ không có cái vụ kiểm thảo xịt dầu thơm vậy đâu, bác đừng lo. Bác là Á thánh mà. Đâu có mấy cái vụ nham nhở đó.

- Còn cái chỗ gì hai hàng cây soi bóng bên mặt nước vậy ?

- Dạ đó là đường Cổ Ngư bị bác chê là xưa, nên đổi lại là đường Thanh Niên cho nó hợp thời trang.

- Sao tay bác run quá làm cái rốn vũ trụ của cháu cũng hơi tăng tăng... nhiệt độ lên rồi.

- Hông có «vụ đó» đâu ! Bác run tim chứ không có run tay cháu à ! Tim bác run là vì ở con đường Cổ Ngư bác có một kỷ niệm sâu sắc không sao quên được. Bác chưa kể cho ai nghe, nhưng nay, chỉ có hai bác cháu trong đêm khuya vắng vẻ, hơn nữa mùi tóc của cháu gây thương nhớ nên bác kể cho cháu nghe, cháu đừng

kể lại cho đám nhà báo ăn hại, chúng lại đem thêu hoa, dệt gấm thì mệt lắm.

Nàng lái xe nghe bác sụt sịt mấy cái rồi thấy âm âm trên lưng. Thì ra bác khóc và nước mắt thấm qua lớp áo mỏng, thấm vào tận hai quả đào thơm của cháu.

Bác Hồ vừa bệu bạo vừa nuốt nước mắt vừa kể :

- Làm người ai chẳng muốn hưởng hạnh phúc gia đình. Nhưng bác vì say mê hoạt động cách mạng mà bỏ dở nhiều cơ hội cưới bác gái. Chỉ quơ quào chụp giựt cho nhanh rồi trốn chui trốn nhủi chớ đâu có được thành thoi như bác nông dân mộc mạc, bình yên trong cuộc sống. Mãi đến sau khi cách mạng thành công đâu đó định vị yên ổn rồi bác mới nghĩ đến việc gia đình. Gia đình đây là vợ con, kẻ nối dòng ấy mà ! Lúc bấy giờ Bộ chính trị không đồng ý việc chính thức, chỉ cho phép bác «hoa lá cành» thôi, nhưng mặc dù bề ngoài bác nghe theo chỉ thị đó, nhưng trong bụng bác lại nghĩ khác tức là phải tậu một mụn con để nối dõi, theo tục lệ của ông bà. Lúc bấy giờ bác đã gần sáu con giáp rồi nhưng lúc ở chiến khu, chú Trần Đăng Ninh có tìm cho bác một cô bé. Sau khi về Hà Nội, nhà cao cửa rộng bác lại nhớ những ngày gian khổ ở núi rừng nên bác bảo các chú rước cô ấy về ở với bác, nhưng không được cưới hỏi hoặc sống chung làm mất uy tín đảng.

Bác Hồ nói đến đây thì nghẹn ngào, hồi lâu nói tiếp :

- Do đó mà vợ chồng không có hạnh phúc thì cũng đã đành nhưng cha con nghĩa nặng mà cũng như người dung nước lã. Đến ngày bác theo Mác Lê cũng không được làm cha, làm chồng, mặc dù bác có con, có vợ... thôi chuyện như vậy đó, mang tội ác thì đời nguyên rửa. Bác đành chịu ! Đến đây bác Hồ không nói được nữa. Cô gái «ôm» muốn tránh cho bác những phút đau lòng nên trở ngói biệt thự đồ sộ bên trái và hỏi :

- Đây là nhà của chú ba Mặt Nám đó, bác nhớ không?

- Ba mặt nám nào ?

- Chú ba tổng bí thư sau chú Trường Xuân Khu đây !

- À... cái thằng lưu manh ác ôn bị trời đánh hụt, cái mặt nám đen đó hả ?

- Sao bác gọi như vậy ?

- Nó lưu manh thì gọi lưu manh chứ gọi bằng gì bây giờ. Trong đời bác, bác dùng nhầm hai tên lưu manh. Thằng Duẩn là một, thằng Hoàn là hai. Thế mà bác để chúng nó thân cận với bác nhất. Chính hai thằng này giết bác đấy. Thằng mặt nám bóp dái bác còn thằng Hoàn chuyên vác cờ hiệu xe hòm thì bắn sau gáy bác.

Thằng mặt nám lại sửa di chúc của bác nên mới bỏ bác vào hòm kính và ướp xác bác cho thiên hạ tới xem chửi bới bác cả mấy chục năm nay đầy tai. Thằng đó ác độc xảo trá và dâm dục nhất đấy. Nhưng mà ác lại ác báo. Nó cũng bị người thân cận của nó giết trong lúc nó khen thưởng bọn tay chân và nói với thầy thuốc rằng nó muốn sống thêm 5-10 năm nữa để xây dựng đất nước ! Xi, nó mà sống thêm 5-10 năm nữa thì đất nước này như nồi cám lợn. Còn đảng thì trở thành những tay điểm đực, buôn lậu và hạm ba đuôi chín đầu.

- Dạ cũng do họ học tập gương sáng của... Chớ nhơn chi sơ tánh bản thiện mà bác !

- Hùm,... cháu muốn nói là gương sáng của bác hả ? Bác cũng có phần sai lầm của bác chớ không phải thú tính của loài vật như thằng mặt nám đó. Nó đi đâu là tỉnh uỷ ở đấy phải kiếm đồ giải trí cho nó. Thậm chí nó bắt vợ người ta từ Sài Gòn về hát xướng cho nó coi rồi bắt ở với nó luôn cho đến có bầu và giết cả hai vợ chồng rồi phao tin là tình báo Trung Hoa giết vì cô đào đóng vai tuồng chống Trung Hoa. Rồi cả trung ương đảng tha hồ dâm loạn, thậm chí công khai bắt gái nhà lành về phục vụ cho mình như một lối đòi hỏi cách mạng trả công. Là con người thì nhân vô thập toàn, nhưng thời nay không thể có sai lầm của thời phong kiến được.

Đến đây thì xe đỗ trước cửa «Đêm Màu Hồng» cháu gái xe dream ôm kính cần cúi đầu :

- Đây là một góc thiên đường của Bác mơ ước dựng lên, vậy xin mời bác thưởng thức chút cái công lao của bác 40 năm trời vào tù ra tội, dãi nắng dầm sương..

Bác gật gù bảo :

- Đúng là màu hồng. Màu cờ Mác Xít Lê nin nít. Tuyệt diệu thay. Cứ mỗi bước đi ta nhìn không chớp mắt. Mái tóc bác bạc phơ, hạt lệ giữa màu hồng.

Những nàng ngọc nữ cõi hạc cõi áo và cõi luôn... Suối tiên róc rách. Nhạc lúc rí rả tung bừng, lúc du dương, réo rắt. Đây là cảnh thế giới đại đồng chăng ? Nếu không, sao lại có da trắng, da đỏ lẫn da đen, tóc bím lẫn tóc quăn ? Ai ai cũng có nét mặt hơn hờ lạ lùng. Và cái ngộ nghĩnh, chưa từng thấy ở đâu là mọi người hôn nhau siết chặt nhau và làm những cử chỉ đáng lẽ chỉ được diễn ra ở những chỗ kín. Thế mà mọi người vẫn cứ tự nhiên. Ồ thiên đường đâu nữa mà phải đi xấy, phải đi tìm ? Một tiên nữ mình trần như nhộng đến mời : «ông già gần hết xí quách làm một cốc «máu cô mary» (bloody mary) rồi đi một bản «Ráp», xong rồi vô trong kia «lắc... !» Có lẽ cô tiên người Linh Bình hoặc Hà Lam nên phát âm chữ «en lờ» ra chữ «enh nờ» (L = N).

Chỉ nhảy xong bản «ráp» ông già được cô tiên trao cho một viên «hoàng hậu trắng», dạy cách xử dụng, đã thông tác dụng và viển ảnh tương lai vô cùng rục rờ. Nghe xong vị cha trẻ mãi không già, lắc đầu nói : «cho bác lui, và xin cho bác về hòm kính để bác lắc một mình... !» Cả bọn tiên đồng ngọc nữ thông cảm nên tiễn ông trở lại trần gian bằng một loạt cười cuồng.

- Về đó không có chỗ, (n)... ắc phải có đối tượng cách mạng, chớ ai lại sô lô thì còn hứng thú gì nữa ! Bạn đọc thân mến,

Tôi tự cho mình là người Hà Nội, nhưng bây giờ đọc báo Hà Nội và nghe người về thăm Hà Nội trở lại kể chuyện Hà Nội, tôi thấy ngộp người, tôi không tưởng tượng được Hà Nội lại tiến nhanh tiến mạnh đến thế.

Thuở xưa, Hà Nội được gọi là Hà Nội 36 Phố Phường. Tôi sống ở Hà Nội 10 năm, không biết tôi đã đi hết lượt các phố chưa. Nay ngồi nhớ lại và ghi ra thấy vừa thừa lại thiếu. Thiếu là vì có những con phố có thật mà tôi quên ghi ra, còn thừa là vì có những cái tên mang máng «có» mà không chắc «có», nhưng cũng cứ để vô và mong những vị cổ cụ của đất Hà Thành chỉ giáo cho. Xin kể như sau :

- Hàng Bột

- Hàng Bồ
- Hàng Bông
- Hàng Bông Thợ Nhuộm
- Hàng Bạc
- Hàng Bún
- Hàng Buồm
- Hàng Bè
- Hàng Thuốc Bắc
- Hàng Chiếu
- Hàng Đậu
- Hàng Đường
- Hàng Cân
- Hàng Chả Cá
- Hàng Cót
- Hàng Da
- Hàng Chuối

- Hàng Hòm
- Hàng Khay
- Hàng Lọng
- Hàng Mắm
- Hàng Mả
- Hàng Đồng
- Hàng Đầy
- Hàng Muối (?)
- Hàng Gà
- Hàng Nồi ?
- Hàng Quạt
- Hàng Vôi
- Hàng Khoai
- Hàng Thiếc
- Hàng Trống
- Hàng Thùng

- Hàng Giấy
- Hàng Ngang
- Hàng Cỏ (Ga) Các Phố
- Phố Tràng Thi
- Phố Tràng Tiền
- Phố Bờ Sông
- Phố Lò Đúc
- Phố Lò Sũ (Cầu Gỗ ?) Các chợ
- Chợ Đồng Xuân
- Chợ Hôm
- Chợ Bắc Qua
- Chợ Mả Mây
- Chợ Cửa Nam
- Chợ Dừa, chợ Bưởi (đi lên Bắc Bình)
- Chợ Cơ Bắp (giảng võ) Chợ Lên Con
- Chợ Chôm Hồm

- Chợ Mơ (bây giờ là Chợ Mơ Mộng (Mông Mơ)
- Chợ Khâm Thiên
- Chợ Thệt
- Chợ Cầu Giênh
- Chợ Ông Chưởng Các Bến Xe
- Bến Xe Long Biên (đi Tây Bắc)
- Bến Xe Kim Mã (đi lên Sơn Tây)
- Bến Xe Kim Liên (đi vào Thanh Hóa)

Tôi không thể nào nhớ ra nữa, vì xa Hà Nội ngót 50 năm rồi ! Kể ra được bấy nhiêu cũng là khá lắm.

Nhưng những tên Phố, tên đường đã thay nhiều. Không phải Bộ chính Trị thay mà chính là giai cấp xích lô thay bằng miệng và giai cấp bụi đời cũng tham gia bằng tay. Thí dụ Hàng Đậu. Chúng bôi mất chữ giữa. Tôi mới gặp người bạn cố tri vừa đi thăm Hà Nội về lại Hoa Kỳ. Anh nói chuyện một lúc với ngôn ngữ bình thường rồi bắt qua «ngôn ngữ xích lô» nghe điếc con ráy. Nghe xong tôi vái anh cả mũ và yêu cầu phụ đề Việt Ngữ dùm cho tôi hiểu. Dưới đây là 1 đối thoại ngắn của hai đồng chí xích lô :

- Đẳng ấy vừa cuộc đâu ta thế ? Được rồm hay thiết nặng ?

- Choa đưa con bồ nhí cho nó. Vào thông lọng chờ cho nó knot kết xong với thằng tây ba lô. Nó ra tớ thấy đùi đĩa của nó loạc chọc hết. Tớ hỏi nó có đi phì phạch khứ hồi nỏ nữa không ? Nó bảo đi cóc lửa ngồi đồng thì được chó kéo kệt ô vờ nai thì không còn khả lạng.

- Mẹ kiếp toàn là dân tề nắn bóp, cá độ không xong thì ôm khoai từ rồi đi xuống Hàng Bê xê lê luôn, chó còn đi xả sao nỏ nữa ? Nhưng mà gặp Tây Lọ thì hàng thiếc, hàng da thuê bịt lại cái trống thùng là vốn. Khách xin bê cho 100 nặng, có khi cả đời gặm bánh đa.

Phụ đề Việt Ngữ :

- Đẳng ấy vừa đi đâu ta thế ? Được cụ hay kẹo ?

- Choa đưa con đào nhỏ xuống hàng lọng (tức đường Nam Bộ) chờ cho nó knot kết (hay kéo kệt tức là cái sự ấy) xong với thằng tây ba lô. Nó ra, tớ thấy (chân, mông) của nó loạc chọc hết. Tớ hỏi nó có đi phì phạch (tức là phố hàng Quạt có hiệu Karaoke) khứ hồi (đi thêm lần khách nữa) nỏ không ? Nó bảo đi vườn hoa con cóc trước cửa Bắc Bộ Phủ ngồi đồng (tức ngồi trùm chăn làm ăn trên ghế đá) trong sương lạnh thì được chó

đi karaoke suốt đêm thì không nổi.

- Mẹ kiếp toàn là dân nắn bóp (tức Hàng Bớt có động chị em ta chuyên mát xa), cá độ không xong thì ôm khoai từ (hàng khoai có nhà ngủ) cho thuê ca (1 giờ)) ở đây phỏng theo chuyện tếu về một chị vắng chồng ở nhà chị đem khoai từ ra trước ngõ ngồi gọt, bất đồ chị ta cho 1 củ khoai vào hang cặc có rồi leo lên giường nằm đắp chăn rên hừ hừ như ốm nặng. Anh chồng về thấy thế đi mời thầy cúng lập đàn vái lia chia. Bỗng đâu anh ta phát hứng cho cái củ tỏi vào miệng be rượu rồi rút ra không được. Mụ chủ nhà thấy thế phát cười to làm củ khoai văng ra ngoài. Con chó thấy củ khoai đã được gọt láng ngon lành bèn chạy lại. Anh thầy cúng nhưn lúc tình hình rồi ren bèn mạnh dạn rút cái của quý ra. Thành ra cả hai đều khỏi bệnh. Anh chồng cảm ơn rồi rút.

Ở đây ý nói là đi cá độ không nổi thì làm thế cho nó hạ hỏa nếu không thế thì đi Bê xê tê tức là hàng hòm luôn, BCT là bộ chính trị (không hiểu sao giai cấp công nhân xích lô lại tặng cho bộ tham mưu giai cấp cái tên hàng hòm vậy ? Xã nghĩa là xả xuôi (tiếng Sài Gòn xưa) hoặc xả láng đến sáng về luôn ! Đi tiêm là tụ điểm, nói lái là tiêm đ... !

Anh bạn bảo tôi :

- Tôi ngồi trên xe nghe hai đồng chí xích lô «cặp tàu» lại với nhau, vừa đạp vừa nói chuyện râm ran không có vẻ sợ sệt ai cả. Tôi cứ để cho họ tha hồ phát huy cách mạng ngôn ngữ nên xe chạy huốc nhà tôi, đến ngã rẽ bên Hồ Tây, hai người chia tay nhau tôi mới bảo anh bạn quay trở lại Hàng Đậu và về hàng Bạc.

Anh bạn cười :

- Và ông đi khứ hồi đến đấy nhảy ! Gần đấy có «Đêm Màu Hồng»... các em nhót rồi xả sáng đêm với cái «của tự có», các em lắc «liên tu bất tận» ô kê. . ô vờ nai.

Tôi nghe đồng chí xích lô nói danh từ nhiều đến điếc con ráy. Tôi ở lại Hà Nội 10 ngày gặp một người đồng nghiệp cũ. Anh ta trước kia viết báo không hiểu vì thời cuộc đẩy đưa như thế nào nay anh ta trở thành thi sĩ và... anh ta bảo nhỏ tôi : «Anh đừng có dính với tôi, công an nó để ý một anh lắm đó !» Do đó tôi chỉ tâm sự được có một buổi thôi. Tôi khai thác anh về danh từ mới của cách mạng nhưng muốn hiểu tại sao giai cấp xích lô và gia cấp «bụi» lại có ngôn ngữ riêng của họ, tôi phải nghe anh bạn kể một số chuyện để chứng minh.

Thí dụ tại sao Hàng Bột lại có tên là hàng nắn bóp ? Là vì ở đường này có một hiệu bán bia đi với mát xa. Vô đó chỉ làm động tác tay nhẹ nhàng thôi, còn muốn xã thì phải đi phì phạch (câu thơ của Hồ Xuân Hương là «phì phạch trong lòng đã sướng chưa ?» Nên Hàng Quạt đổi ra là hàng Phì Phạch vì ở đây có động công khai, công an biết mà không làm gì hay bị cú đâm mồm mà không động tới thì không rõ. Chơi đến tận cùng. Đó là khẩu hiệu dân chơi. Gái trong các vũ trường ngày xưa gọi là ca-ve (cavalière tức là gái nhảy thuê) bây giờ tiếng ca-ve bắt lực, được thay vào bằng hai chữ «dân chơi» tức là các em nhảy cò mời để gái độ khách.

Hàng Trống bên góc Hồ Hoàn Kiếm nơi đặt trụ sở báo Nhân Dân hồi trước; nhà in báo ở Phố Tràng Tiền. Dân xích lô lẫn dân thường đều ngang nhiên gọi là Nhân Dân «đánh cái trống thùng không văng ra tiền». Công an có nghe cũng lơ đi, coi như không nghe - còn muốn bắt thì lý do gì ?

Hàng Đào họ gọi là hàng đùi. Hàng Đầy họ gọi là hàng đĩa, gộp lại là đùi đĩa. Vì ở Hàng Da, phố dài đông người. Những kẻ đa tình cứ đến đây tha hồ uống bia hơi không cần ôm, nhìn ra đường đếm những bộ đùi trần lên tới háng không biết cơ man nào mà kể, còn muốn xem (xem thôi) đĩa đủ loại thì xuống Hàng Đầy.

Chặt đẹp, nhưng không có máu như đi nhảy phăng (fantasie) với dân chơi ở vũ trường. Mô na cô, Đêm Màu Hồng, Cút Bết xong rồi nếu không muốn ngồi đồng thì «đi Liên Xô» - ngồi dưới chân tượng Lê Nin trùm ni lông lại cũng có thể núp 5, 7 cặp. Hai năm qua khi Lê Khả Phiêu chỉ thị những cán bộ trung cấp phải kê khai tài sản, thì họ lại có danh từ «đi khai tài sản» tức là đi Hàng Khai cũ, con phố thị tứ nhất có ngã tư Tràng Tiền. Sinh hoạt để ra ngôn ngữ, trước đây không có chợ Cơ Bắp, nay thì chợ này rất hấp dẫn, ở Giảng Võ, nơi đây người có tiền đến mua con ở, thẳng xe giá vài ba trăm đô tùy theo phẩm chất, đem về nhà muốn dùng vào việc khác thì cứ tự nhiên. Đàn bà con gái đã đành. Đàn ông và thanh niên cũng sáng giá lắm.

Hàng Mắm, Hàng Hòm lại được gọi là Hàng Hén, Hàng Sò (nghêu sò ốc hén, vỏ tuồng này bị cấm), gọi tắt là Bê-Xê-Hát và Bê-Xê-Tê.

Hàng Bò gọi là Hàng Bịt hoặc Bò Nhí. Hàng Cân gọi là Hàng Cán Cân (có lẽ do tiếng «cán câu tạo hóa rơi đầu mất» trong 1 bài thơ Hồ Xuân Hương). Hàng Bún gọi là hàng «Đảng ta». Có lẽ họ muốn nói là đảng ta yêu như bún ? Danh từ này được dùng công khai nhất là sau khi CS cắt đất biên giới cho TC. Hàng Vôi gọi là Hàng Lý Tưởng... có nghĩa là đảng bạc như vôi chẳng ? Anh

bạn tôi kết luận :

- Tôi tiếp xúc với một nhà thơ, nhờ anh ấy giải thích nhưng có nhiều tên «hàng» chính anh cũng không rõ tại sao mà chỉ đoán mò thôi. Thí dụ như Hàng Bông thợ Ruộm họ gọi là hàng Xuân Hoàng, chúng tôi đoán điềm giải mộng kinh hoàng vì phố này chạy ngang bên hông Hỏa Lò, nhưng có người bảo là không phải ý đó. Xuân là cô Xuân, Hoàng là vàng. Tức là cô Xuân cô Vàng. Vụ này ở trong nước, chúng tôi nghe đầy tai. Cô Xuân bị trùm đầu bằng vải nệm nhà thương còn cô Vàng thì bị siết cổ chết, xác thả xuống sông Hoàng Bồ, trên tỉnh Cao Bằng, cho tuyệt tích.

Còn Hồ Hoàn Kiếm họ gọi là Hồ Tím Kiếm. Đạo bờ hồ gọi là đạo tím rùa vv và vv... - Anh bạn tiếp : Trước kia đảng tự hào rằng nhân dân ta theo đảng tới kỳ cùng, ngày nay mới thấy đảng xa rời dân và dân nói kháy, nói cạnh, nói khoé, như những lời phê bình đảng nhưng đảng không nghe, còn nhân dân thì cứ nói, và những vũ trường thì cứ mở cho trai gái hét với nhau. Cửa hàng Mộng Mơ, cái dấu nặng được dời địa điểm từ chữ Ô qua chữ O thành ra Mông Mơ, vừa hét vừa ôm mông mơ !

- Hét là hò hét ấy hả ? Nói không nghe, nên phải hét to chó gì !

- Không phải đâu ông bạn «vịt» kiêu ơ ! Hét là xả, xả xuôi đó. Hai bên trai gái đều dùng «của tự có» để hét với nhau, nhưng hét chưa đủ, hét rồi còn lắc nữa ! Lắc tới cùng. Ông bạn ở Mỹ về qua trông có vẻ nhà quê lắm. Mỹ và ngoại quốc chơi không có bằng Việt Nam ta ngày nay đâu. Mộng Mơ không bằng mộng mơ

... Hí hí hí, bạn lạc hậu lắm !

... Tác giả tập truyện này lấy tên bộ ba truyện là 1- Tôm Hùm Huýt Sáo, 2- Hoàng Tử Lắc và 3- Nữ Hoàng Trắng để giải thích tiếng Lắc, có lẽ bằng 1,500 trang tiểu thuyết, chữ lắc không có trong từ điển

Đào Duy Anh, Khang Hy tự điển hay đại tự điển Encyclopédie đâu ! Chỉ có trong tự điển ăn chơi xã hội chủ nghĩa thời hậu Khả Phiêu tức là đương thời Nông Đức Mạnh vậy. Nay xin đặt tên sách như trên.

Bạn đọc thân mến,

Tôi thu thập tài liệu và tâm ngấm quyển tiểu thuyết này hơn 10 năm qua. Khi cảm thấy tạm đủ chất liệu (từ năm 1998 rồi) tôi đâm ra suy nghĩ hoang mang với một câu : «Lương tâm của thời đại để ở đâu ? Có nên viết ra hay không ?» Khi tôi đã quyết định «viết», thì tôi lại đụng nhăm một câu hỏi khác. «Viết với phương pháp

nào ? Nói rõ ra là cách thể hiện đề tài». Trong phương pháp của nghề viết, có hai cách. Euclid và Sophocle có 2 phương pháp khác nhau như sau đây (nhưng tôi không nhớ rõ phương pháp nào của cụ nào).

1- Phương pháp thứ nhất là «viết ra như sự thực xảy ra». Đó tạm gọi là hiện thực chân phương, nghĩa là sự việc xảy ra như thế nào, viết ra như thế ấy. Không có nhưn nhị, bình luận gì cả.

2- Phương pháp thứ hai là «viết ra như sự việc sẽ tiến tới đó». Phương pháp này cách mạng gọi, và tôi cũng đã từng đọc, từng học lúc ở Hà Nội : «mô tả sự việc theo hiện thực xã hội» (realisme socialiste). Tức là thấy cái mầm non nhú lên ở chỗ cuống lá vàng vừa rụng xuống. Hiện tượng nay được ông tổng bí thư Lê Duẩn dùng để huấn từ cho văn nghệ sĩ. Và sau đó được một anh chàng thi sĩ hạng ruồi diến đạt ra bằng một bài thơ đăng trên báo Văn Nghệ Hà Nội, và được các thi sĩ «gật đầu» khen là «thợ xào». Nhưng rồi sau đó có vụ Liên Xô phóng vệ tinh nhân tạo có mang theo con chó «Leika» đầu vào thập niên 60 gì đó tôi quên mất rồi. Để ca ngợi thành công khoa học này thi sĩ Chế Lan Viên chơi chữ «Ôi chị Hằng Nga, cô gái Nga». Nhưng bạo hơn, có một thi sĩ khác, xin miễn nêu tên, dùng ngay tên chó đặt tên cho đứa con của mình mới chào đời : bé

Leika !

Bỗng nhiên tôi nhớ lại những việc xa xưa. Không biết để làm gì, vào cái lúc mà trí nhớ của tôi theo lệ thường thì không thể còn tốt nữa ở vào cái tuổi của tôi. Nhưng không hiểu tại sao nó cứ còn tốt ? Giá mà nó xấu đi, nghĩa là quên đi, có hay hơn không ?

Rồi tôi nhớ luôn đến 2 cái phương pháp thể hiện trong văn chương đã kể trên kia, tôi phân vân không biết mình nên dùng cái phương nào cho quyển truyện này. Nhưng không sao. Ở Việt Nam mình cũng có những bậc thầy: Tôi nhớ đến quyển truyện của Tô Hoài «Quê Người» tôi được đọc cách đây gần 50 năm mà tôi vẫn còn chưa quên. Quyển truyện mà ông viết lúc quá tuổi chơi đùa một chút (như chính ông đã nói với tôi, tức là ngay sau quyển «Dế Mèn Phiêu Lưu Ký»), một quyển truyện mà tôi tưới nước mắt khi đọc, một quyển truyện mà chính tác giả, người đã viết lượng tác phẩm chồng lên cao hơn bề cao của mình, cũng không có quyển nào hay hơn. Trong «Quê Người», theo tôi thì tác giả dùng phương pháp thứ nhất, tức là «mô tả sự việc như tự nó». Lẽ dĩ nhiên là vì hồi đó tác giả đâu có được ai truyền cho cái phương pháp «hiện thực xã hội chủ nghĩa» để mà viết «Quê Người». Tôi có tò mò hỏi anh : «Tại sao anh viết về những chuyện ở «quê nhà» mà anh lại đặt

tên là «Quê Người» ?» Anh trả lời : «Vì lúc tôi viết, tôi nghĩ là những người này rồi sẽ rời khỏi quê hương họ đi sống nơi khác - tức là «Quê Người» vậy». Phải chăng quyển truyện này là một lời tiên tri ? Dù sao thì nó cũng là một cách thể hiện nghệ thuật theo phương pháp thứ nhất, tức là «mô tả sự việc như tự nó».

Tôi thấy đây là phương pháp hay nhất, không biết vô tình hay cố ý mà Tô Hoài đã theo để viết quyển truyện hay nhất của đời ông. Tức là chỉ viết như nó xảy ra, còn suy tư, thêm nhun thêm nhị là phần của độc giả.

Chương 6

Phần này rất độc lập, tác giả không thể lèo lái, cũng không thể biết được cái lèo ở đâu để mà «lái». Mà liệu sự «lèo lái» đó có chắc đúng hay không ?

Nói tóm lại phần thể hiện tác phẩm là phần của tác giả, còn phần tác động của tác phẩm là phần, mà dù muốn dù không cũng phải dành cho độc giả, dù tác giả hay ai khác có thô bạo dùng quyền lực muốn xen vào cũng không được. Nói khác hơn, xin những cụ độc tài nên biết cho rằng dù tác giả có muốn cho nhân vật của truyện phát triển theo chiều hướng định trước cũng không được vì cuộc sống của nhân vật phát triển theo quy luật của xã hội chứ không phải theo tư duy của tác giả.

Để cho ý nghĩ của tôi được diễn đạt rõ rệt hơn, tôi xin lấy ví dụ : «Trên Dòng Sông Hương» của Tố Hữu Trong bài thơ này tác giả khắc họa điểm chính tâm tư của cô lái đò :

... Trời ơi em biết khi mô
 Thân em hết nhục dầy vò năm canh
 Tình ơi, gian dối là tình.
 Thuyền em rất nát còn lành được không ?

(tác giả đáp :)

Răng không cô gái ven sông
Ngài mai cô sẽ từ trong tới ngoài
Thơm như hương nhụy hoa lài.
Đẹp như nước suối ban mai giữa rừng
Ngày mai gió mới ngàn phương
Sẽ đưa cô đến một vườn đầy xuân.
Ngày mai trong giá trắng ngần
Cô thôi sống kiếp đầy thân giang hồ...

Tổ Hữu muốn những điều tốt đẹp sẽ đến cho cô lái đò sông Hương. Tư duy đó rất cách mạng, cả tác giả lẫn nhân vật đều ước mong được như vậy trong tương lai (tức là theo phương pháp hiện thực xã hội chủ nghĩa). Là người «cách mạng», Tổ Hữu mong ước phá vỡ xã hội cũ làm cho cô lái đò «bị dày vò nhục nhã», để kiến tạo một xã hội mới trong đó cô lái «thôi sống kiếp đầy thân giang hồ»... Cách mạng đã phá vỡ được xã hội cũ từ nửa thế kỷ rồi nhưng đã có một vườn đầy xuân cho cô lái đò chưa ? Hay đã có 400 ngàn gái điếm và 200 ngàn gái gọi không đăng ký mà tổng số khách làng chơi được Công An thống kê khoảng 75% là cán bộ, ngoài ra có đường dây gái gọi cao cấp, có các tụ điểm chích chóac, các bar, các vũ trường động loạn gấp 100 lần thời Pháp thuộc. Đó là chưa kể các quán bia ôm, ngủ

ôm, cà phê đèn mờ, những hình thức «phong phú» hơn, trên sông Hương kia gấp trăm ngàn lần.

Khi còn đi học tôi cảm phục Tố Hữu vì tư tưởng cao quý của ông và tôi không trở lại trường mà đi theo cách mạng cũng vì thế. Ngày nay tôi không muốn công kích một con người tan hoang ý thức hệ vào lúc xế chiều của già, tôi chỉ muốn nói rằng văn học nghệ thuật là lãnh vực tự do cho sự phát triển tài năng của tác giả - như Engels đã nói - nay tôi thêm rằng : tác giả không thể bẻ queo theo ý muốn của mình sự sống và phát triển của những nhân vật do chính mình đẻ ra. Đó là quy luật bất di bất dịch. Tôi muốn nói rõ thêm chút nữa rằng viết quyền truyện này tôi theo phương pháp «as they are» not «as they will be». Nguyên lý đó của văn học nghệ thuật muôn thưở không thể bẻ queo đi được.

Bạn đọc thân mến !

Tính cho đến năm nay thì tôi cầm bút đã 55 năm. Bài thơ đầu tiên tôi được in trên báo Nhân Dân Miền Nam do Lưu Quý Kỳ làm chủ bút (1) ký tên là «Công Nhân» là vào năm 1947.

Tập truyện ngắn đầu tiên xuất bản ở Hà Nội «Chiến Lũy Ngầm» năm 1960. Quyền hồi ký đầu tiên khi tôi về Sài Gòn «Đường Đi Không Đến» xuất bản năm 1972.

Bây giờ là năm 2002, tôi viết quyển trường thiên tiểu thuyết này là quyển thứ 72 với một đồng tài liệu sống ngàn ngút chớ không phải chắc mót và lấy từ báo chí VC. Tôi cảm thấy tôi là anh chàng đầu bếp già có vô số thịt cá, và các thứ gia vị để xào nấu thành món ăn để phục vụ thực khách Việt Nam là những người có khẩu vị ít nhiều hợp với cách nấu nướng của tôi, như tôi được biết từ 1/4 thế kỷ qua.

Nhưng phải nói rằng có một vị hương chức già đầu trong làng văn (lão làng) không thích, và đã mĩa mai tôi, nhưng tôi cho ông ấy lắm cảm nên không đáp từ.

Viết văn là làm dâu trăm họ, một vài người không thích thì cũng chưa đến đời làm cho tôi bỏ nghề. Vì thế tôi vẫn viết cho đến hôm nay, và quyển tiểu thuyết này cũng chưa phải là quyển chót của tôi. sau quyển thứ ba (Bộ Ba) tôi còn quyển thứ Tư (Bộ Tư), thứ Năm thứ Sáu...

Khi tôi về Sài Gòn, tôi có nói rằng tôi sẽ dùng những ngày còn lại của đời tôi để viết ra cho hết cái bụng của tôi về cộng sản.

Viết về cái sự kỳ cục của chủ nghĩa cộng sản mà tôi phải chạy bạt mạng trốn khỏi nó năm 1967. May mắn thay tôi đã tự giải phóng.

Sống trong lồng CS, tôi đã thấy nó kỳ cục.

Thoát ra khỏi lồng nó, ngoảnh nhìn lại, tôi thấy nó càng kỳ cục hơn, đúng như những cảm nghĩ đầu tiên của tôi về nó.

Và càng ngày nó càng trở nên kỳ cục và siêu kỳ cục, đến quái gở. Quyển sách này không thể mô tả hết nổi nửa thế kỷ mà sự kỳ cục đó ngự trị như một ông vua, hơn vua, trên đầu dân tộc ta.

Xin đọc dùm tôi chút. Đó là lời khẩn nài của một nhà văn.

Tôi không lấy việc nói xấu người khác làm lẽ sống, càng không nói xấu những nhân vật trong truyện này dù chúng là người Việt Nam thuộc dân tộc tôi, đất nước tôi, nơi tôi ăn cơm uống nước, thở khí trời mà sống và lớn lên, cầm bút. Nay dù xa, vẫn ngày đêm vọng tưởng quê hương. Tôi cũng không dùng ngòi bút của tôi để bôi đen những trang giấy trắng vô tư và vô tội. Tôi chỉ vẽ lên những nét tồi tệ đến cùng cực mà những kẻ đã tự nhận là «đỉnh cao trí tuệ» của dân tộc đã từ xa tới gần đưa dân tộc ta xuống vũng bùn của một chủ nghĩa vô luân nhất lịch sử.

Xin cảm ơn bạn và xin mời bạn đi từng nấc vào thiên đàng CS mà tôi đã viết thành ba quyển (và còn tiếp). Để khỏi gây sự ngỡ ngàng cho bạn đọc, xin mời liếc qua vài danh từ thông dụng trong quyển SIÊU TỰ ĐIỂM CỦA LÀNG CHƠI XÃ HỘI CHỦ NGHĨA.

1- TỰ THIÊU : Đi nhảy, đi ôm, đi lắc... hay bất cứ hành động nhục thể nào, như loài thiêu thân bay vào lửa.

2- XẢ : Chỉ sự ấy ! Tiếng cũ của Sài Gòn : xả xui, xả lảng (tiếng mới : BẮN). 03- ĐI TIỀM : Nói lái từ tiếng «tụ điểm» (theo kiểu Sài Gòn).

4- XỊN : Gái cao cấp, hang quý, kếp tài ba... không rõ nguồn gốc từ đâu.

5- VUA LẮC : Những chàng xài thuốc lắc không mệt, ghiền không có thuốc lắc thì không hưng phấn.

6- NỮ HOÀNG LẮC : Chỉ những ca-ve chuyên môn dùng thuốc lắc, bán thuốc lắc và lắc không mệt.

7- KÈO KỆT : Làm tình lâu như đưa võng, kéo kệt không dứt.

8- KÉO LỬA hoặc BẮT CÓC : Đi vườn hoa con cóc, một tụ điểm trước cửa Bắc Bộ Phủ rất phổ biến ở Hà

Nội.

9- KHÚ' HỒI : Vừa thỏa mãn dục tình, lại đòi ngay ngay keo khác đi liền theo đó, chị em ta phải uống thuốc lắc mới kham với Tây Ba-Lô.

10- BÊ-XÊ-TÊ (BTC) : Bộ Chính Trị.

11- NGỒI ĐỒNG, NGỒI CỐT : Trùm ni lông ngồi trên băng công viên, đớp hít làm tình du kích, không cần chổ nằm hoàn hảo.

12- GẶM ĐÁNH ĐA : Gốc từ tiếng SIDA (AIDS).

13- Ca-VE : Gái nhảy. Tiếng Sài Gòn cũ; bây giờ thay bằng tiếng «dân chơi» (tiếng Pháp : cavalière).

14- CẦU ĐỘ : Rủ nhau đi làm tình ở các nơi quen thuộc, như tiếng Mỹ game maker.

15- CÁ ĐỘ : Thách nhau chơi, ăn thua, phổ thông trong những cuộc ghép đôi làm tình và bóng đá.

16- DÂN CHƠI : Các nàng các chàng nhảy nhót ở các bar, club đã thành danh.

17- Ô-VỒ-NAI : Tiếng Mỹ «overnight». Chỉ cường độ chơi bởi không mệt, suốt sáng.

18- **LIÊN TU BẤT TẬN** : Hết keo này gầy keo khác. Chữ xưa vẫn còn ý nghĩa bình dân.

19- **CỬA TỰ CÓ** (vốn tự có) : Cái ấy của nam và nữ.

20- **ĐÙI ĐĨA** : (Không cần phải giải thích).

21- **CÒ** : Gốc từ tiếng Pháp «commission» tức là ăn hoa hồng. Nghề cò thịnh hành bất cứ ở Sài Gòn hay Hà Nội, trong mọi lãnh vực kinh tế, chính trị, văn hóa.

22- **THÔNG LỌNG** : Hàng Lọng cũ đổi lại là Đường Nam Bộ, nơi có nhiều động.

23- **MỘNG MƠ** : Đổi ra thành «mông mợ» tức chợ Mơ, ngoại ô Hà Nội, nơi có nhiều trò chơi.

24- **MŨ GAI** : Bao cao su có gai, bán ở chợ Giăng Vĩ cũng gọi là chợ Cơ Bắp, loại chợ «lên cơn». Ở đây có bán nhiều thuốc kích dâm nội lẫn ngoại, rất «phê».

25- **TÂY BA-LÔ** : Dân ngoại quốc mang ba lô đến Hà Nội.

26- **LỘ NỘI** : Tây đen, mỹ đen và các sắc dân da đen đến Sài Gòn, Hà Nội rất khóai đi bao vì rẽ tiền và ngổ ngáo.

27- BÊ ĐÊ (PĐ) : Nguyên chữ là «Phò Đực» tức là kiếm bạn đồng tình luyện ái.

28- VŨ NAM : (không rõ gốc) Cũng chỉ giới «dân chơi» (tiếng bên Trung Cộng vượt biên giới sang Việt Nam).

29- CUỐI HỐI MẠI : Giã vờ bỏ nhau để được hưởng phần đất do chính phủ cấp, lãnh xong, quay lại lấy nhau, với sự chứng kiến của nhà cầm quyền, gọi là «cuối hối mại».

30- LÁ VÔNG, LÁ TRE : Tiếng cũ dùng tới ngày nay để chỉ hình thể của cái ngàn vàng.

31- MŨ GAI, HÀNG GAI : Bao cao su có gai dùng trong lúc làm tình để tránh bệnh, tránh thụ thai, và gây thêm khoái cảm.

32- TÊ, NẾP : Phân loại «của tự có» phái nam, để chỉ dung tích khi đồng khởi trước và sau đồng khởi.

33- PHÊ (tiếng Pháp effet) : Có nghĩa tác động. Thuốc «lắc» kích thích trong vòng 3 phút.

34- HẠM CHÍNH ĐẦU : Giới chức cao cấp ăn hối lộ, chuyên chạy áp phe có nhiều đầu mối với cấp cao để ăn tiền.

35- **HÀNG CHÍN, HÀNG SÔNG** : Gái già, gái tơ. Thông dụng ở từng địa phương.

36- **CHÍN CON CHÓ, COBRA, HỒNG PHẤN, HOÀNG HẬU TRẮNG, MERCEDES...** : Những hiệu thuốc nổi tiếng kích dục ngoại quốc thông dụng trong giới dân chơi, bán ở các vũ trường, bar, club...

37- **TÔM KHÔ, TÔM TƯƠI** : Gái già, hoặc các mục có chồng còn đi ăn chè. Gái non, học sinh 15-17 tuổi, con nhà lành, ham vui, lỗ đại.

38- **TỌ MỌ** : Đi mót sái của người ta đã đái lấy chất tốt hết rồi (tiếng miền Trung trong vùng đào mỏ thiếc).

39- **BÈO** : Rẽ như bèo. Tiếng này xuất hiện khoảng 1994-1996 ở miền Bắc, rồi sau lan vào Nam.

40- **BÁN TRÚNG** : Chỉ những người đàn bà con gái đi lang hoặc muốn đẻ thuê cho người khác cần con.

41- **ĐỂ THUÊ** : Đây là một loại việc làm (job) mới xuất hiện sau 1998, do những bà vợ không đẻ con muốn đẻ 1, 2 lứa tùy theo sự thoả thuận.

42- **BUỐM BIÊN THUY** : Gái điếm Hà Giang Phú Thọ chuyên nghiệp hoặc bán chuyên nghiệp.

43- NAI ĐỒNG QUÊ : Không phải nghĩa Hạ Cờ Tây. Đây chỉ các em nhà quê lên tỉnh còn ngơ ngáo.

44- NAI MỚI RA RỪNG : Gần cùng nghĩa như trên, chỉ các em mới tập tễnh bán dâm.

45- MÚT KEM, L... BÁNH XÉP : Động tác bằng mồm của đôi bên lúc làm tình. ĂN KEM I, KEM II : Kệ lớn lắm, kệ hạng nhì.

46- ĐẤM, ĐÚT : Lo hồi lộ cho hạm.

47- CHỢ LUỒN TRỒN : Chợ đồng Xuân (không rõ tại sao có cái tên này).

48 : MẮC LAU DƯƠNG CÀM : Đang quơ vợ người khác, không đi chơi được (nói xỏ Võ Nguyên Giáp).

49- NHẢY PHẪNG (fantasy) : Nhảy kiểu cộ lố lăng muôn hình vạn trạng hơn cả Chachacha, Lampada và Karaôkê được phiên âm là «chả chìa chó, con ông cháu cha, làm bác đã và cá rô cây...»

50- XÙY MÁI : 1 nàng theo «chàng» để đốc xúi phe ta đánh nhau chí tử với phe nó.

51- DỖM, NẶNG : Tiền cụ, tiền đô.

52- OẢI : Giới chơi bởi phóng túng, rãi tiền mua vui, con ông cháu cha - bất cần đời.

53- DÂN CHÙA : Xin đừng nghĩ là nhà tu mà đó là những chàng công tử bỏ xài tiền như của chùa hoặc cùng nghĩa với trò chơi chữ sau đây :

Chùa có tương chao. Trong chữ tương có chữ TU thường viết tắt thay vì viết nguyên chữ là TRUNG ƯƠNG. chữ TƯƠNG CHAO đẻ ra chữ TU, dân chùa tức là con cháu của ủy viên Trung Ương Đảng. Để đỡ mất thì giờ và giữ được bí mật nên gọi tắt đầy ắp ý.

Dân chơi nào được gọi là «dân chùa» thì phải gồm.

54- VÊ-XÊ-ĐÍT : Cố vấn Mười (Đỗ Mười), XÊ-VÊ-KA (cố vấn Võ Văn Kiệt), VÊ-XÊ-A (cố vấn Lê Đức Anh).

55- ĐI LIÊN XÔ : Tức là đi đến vườn hoa canh nông nơi có tượng Lê Nin. Vào giờ lên đèn thành phố, chị em ta thường đến đây bắt mỗi kiem ăn.

56- BBL : Bê bê en lờ. Bắt bò lạc. Ben lờ : B.L, B.C có nhĩa như chữ MÚT KEM, L... BÁNH XÉP, ĂN KEM I, KEM II (số 45).

57- BÒ : Cũng có nghĩa là cóm như hồi Pháp tức là CA mặc áo da bò.

58- MÔNG-LẮC-MẠNH : NÔNG ĐỨC MẠNH bán thuốc lặc, một lối chơi chữ độc ác.

59- BỜ LỜ : Buôn lậu hoặc BL.

60- HẠ CÁNH AN TOÀN : Tức là chơi bời đến tiết mục chót mà không bị CA tóm.

61- BÊ TÊ VÊ ĐÊ : (btvđ) Bất thành văn đề.

Còn rất nhiều danh từ hay ho và siêu việt nữa, nhưng chúng tôi chỉ nhặt một mớ đưa ra hầu bạn đọc, còn về sự giảng nghĩa thì chúng tôi biết tới đâu xin ghi ra tới đó, không chắc có được như các tự điển và đại tự điển hay không. V`a chúng tôi cũng xin độc giả hiểu cho việc không thể xếp theo thứ tự ABC được vì vớ được chữ nào thì ghi chữ ấy giống như bắt nhái bỏ vô giỏ vậy, kẻo nó chuôn mắt thì uổng lắm. Tôi sẵn sàng nhận thêm những danh từ mới để bổ túc quyển siêu tự điển này, làm cho nó ngày càng phong phú thêm lên xứng đáng đại diện cho ngôn ngữ của nền ăn chơi của chủ nghĩa xã hội ưu tú.

62- NHỮNG CÂU VÈ : (Tùy địa phương và sở thích)
Nhất Bạc - Là Hàng Bạc có hiệu nhẩy cá-rô-cây hết sảy.

Nhì Bông - Hàng Bông có hiệu nhẩy đồng thời có một tụ điểm ở cuối hàng Bông gần chợ cửa Nam. Tam Long - Hàm Long là nơi có động công khai.

Tứ Giám - Chợ Giám, Quốc Tử Giám (khu Ba Đình) có động em trứ danh.

Hoặc những điểm nổi tiếng của dân chơi, tùy «khẩu vị» của từng hạng người mà xếp thứ tự, nhưng chung quy cũng thế cả :

Nhất Ruộm - Hàng Bông thợ Ruộm.

Nhì Hồ - Hồ Hoàn Kiếm.

Tam Bò - Hàng Bò.

Tứ Sủ - Lò Sủ. Có một động cao cấp.

Nhất Bún - Hàng Bún.

Nhì Bè - Hàng Bè.

Tam Chè - (Không rõ nói gì).

Tứ Chiêu - Đầu Hàng Chiêu (gần cầu Long Biên) có Đêm Màu Hồng.

«Lản ông» đi dễ khó về

Khi đi coi độc, khi về «cọc đôi»

(nhại theo Sài Gòn. Ở Hà nội có phố Lản ông.)

Hàng Buồm, hàng Quạt, hàng Vôi
Ba cô hàng ấy, anh xoi cô nào ?
Cô nào cũng đẹp tựa sao
Đừng ham tốt mã mà quào «bánh đa» (sida)

Hoặc :

Hàng Buồm, hàng Chả, hàng Hòm
Ba cô hàng ấy anh tom cô nào ?
Có cô yếm thắm hàng Đào
Kém cô đổi mới (Đ.M) phần nào ở mô !
Muốn vui mà khỏi tốn xu
Dùng vốn tự có : Liên Xô cũng gần (1)

Chú thích của tác giả :

(1) Liên Xô tức là vườn hoa canh nông, có tượng Lê
Nin.

Con cóc mày nhảy đường mô ?
Nhảy qua nhảy lại cũng vô hàng Hòm
Con cóc mày nhảy lom xom
Nhảy lên nhảy xuống rơi tòm hàng Đa.

Chương 7

Xin mời độc giả trở lại chương 5, lúc họa sĩ Ngọc Sơn đang trả giá với giám đốc Tà Rắn về cuốn sổ đặc biệt có ghi tên các cán bộ xịn trong đường dây cao cấp :

... Họa sĩ Ngọc Sơn ngồi lặng thinh. Tà Rắn nói :

- Thời buổi này muốn làm ăn yên ổn phải biết «phải quấy» cho đúng kiểu, đúng cỡ. Nếu người ta đòi đầm mồm bằng thịt tươi cũng phải tìm cho ra thịt mông để đầm. Và phải đút cho đúng chỗ, nghĩa là chỗ nào chịu đầm chịu đút, hì hì, còn đầm đút sai chỗ thì tiền... kê như đổ âm ty. Vụ này ông lãnh cái chung thân là bét.

- Mỗi giấy thay mỗi thịt, được không ông giám đốc ?

- Mỗi thịt là loại mỗi ăn chơi, mỗi giấy mới là mỗi ăn thiệt. Ông họa sĩ cứ việc giao cuốn sổ cho tôi. Tôi chạy ô dù che hết nhưng phải đi... theo công thức tam-tam-tam như tôi nói lúc nãy nghĩa là ông một, tôi một, đảng ấy một. Nguyên tắc đó, sông có thể cạn núi có thể mòn, nhưng nó không bao giờ thay đổi.

Ông họa sĩ thừa biết hàng chào định giá vậy là không thể kỳ kèo bớt một thêm hai, dù ruột đau chín khúc,

cũng làm mặt vui vẻ chào tạm biệt ông giám đốc lộ nôi. Nhưng dọc đường, họa sĩ giật mình. Cuốn sổ là bí quyết có thể giúp mình như một phép nhiệm màu đào ra bạc tỷ, chục tỷ như chơi. Một ông kẹ bỏ ra vài tỷ để mua chiếc áo Hàng mã đạo đức là chuyện thường. Công lao của họa sĩ mấy chục năm liền chỉ thuê được có hai căn nhà lầu, còn Kẹ chỉ ký cái rẹt là quơ cả... tỷ. Uổng quá !

Nghĩ vậy họa sĩ bèn đến ra mắt bà Ba Sao - sau vài ngày suy nghĩ đắn đo bà đã nhập cuộc 101%. Bà ta là phu nhân một ông thượng tướng đang có dư luận được bổ nhiệm sang làm Thứ Trưởng «Công Ăn» nhưng không biết lý do gì Bê Xê Tê cứ ngâm dấm mãi cả năm nay. Tuy vậy cánh Bà Ba cũng lên chun nhanh đua chen với các cánh Ngô Xuân Hột, và Trần Dưa Dá ngang ngửa 50-50. Kỳ này mà BÊ XÊ TÊ hạ chiêu chí là cánh Bà Ba ăn trùm phé.

Rõ ràng là phương pháp sự vật tiến triển ngó thấy trước mặt, cho nên họa sĩ Sơn đến ra mắt phu nhân Ba Sao để giải bày tâm sự, may ra hạm cái mảnh hơn Kẹ đực, đi cú địa-réc thì công thức là tứ- lục, vì khỏi phải qua trung gian.

Diện kiến bà Ba không khó khăn như Lã Bất Vi báii yết hoàng hậu Hoa Dương nước Tần, nghĩa là phải có vàng ngọc đi xung kích.

Hoạ sĩ sành tâm lý chỉ bảo tên lính gác cửa : có người hàng Bạc «đến xin gặp bà», là được vào ngay.

Hoạ sĩ Sơn chào kính vừa phải, nghĩa là không mọp quá sâu, và nói ngay, không đợi chủ nhân mời ngồi và nói một câu xã giao gì cả :

- Em cần bàn tay vạm vỡ của chị cả !

- Nói rõ hơn nghe coi.

- Dạ thì chị cả biết, em đến đây là vì cái án chung thân đang lửng lơ treo trước mặt. Chỉ có bàn tay của chị cả mới hạ nó xuống được thôi.

- Xuống tới đâu ?

Hoạ sĩ Ngọc Sơn cao niên hơn nhưng vẫn gọi chị Ba và xưng «em» ngọt.

- Dạ cao lắm thì em xin gỡ vài cuốn lịch thôi chứ mãi đời thì còn gì nghệ thuật của em !

- Nói rõ hơn thì tôi mới liệu ngỏ ngách mà chạy được chó ! Ngọc Sơn bỗng nghe chớp nháng trong đầu, và nói tiếp :

- Em ngại nói ra chị Cả nổi trận lôi đình.

- Chuyện gì dữ vậy ?

- Dạ đường giây cao cấp bí ẩn. Có một nhân vật lãnh đạo kẹo đồng chắc như bắp.

- Tôi biết rồi. Phải thằng tàu lai chủ tịch uỷ ban trung ương bài trừ tham nhũng không ? Hừ thằng chủ tịch chống tham nhũng lại tham nhũng cả trăm tỷ đồng đôi ra cũng được cả chục đô.

- Dạ chị Cả biết cả rồi thì xin cứu dùm em. Suốt đời em nguyện làm thân chó má chạy theo liếm... chị !

- Thôi, tôi không cần liếm láp gì hết ! Tam thất ! Chịu thì tôi giúp cho.

- Dạ, em nghèo quá !

- Tiền gì của chú mà hà tiện ?

- Dạ chị cả cho xin tứ lục, chị tứ em lục, ủa chị lục em tứ... Ủa... ủa...

- Đã bảo thế là thế. Không có ủa ổng gì cả. Không chịu thì ráng mà lãnhcái chung thân.

- Dạ chị Cả cho «hép anh hép». Vì trong dịch vụ này, chị cứu em mà em cũng cứu chị nữa, chứ không phải một mình em được cứu.

Bà Ba Sao nhảy dựng lên như đập chông ba lá, mắt trợn ngược :

- Hả, hả, tôi là sao ? Tôi tội gì ?

- Không phải tội của chị, mà tội... người yêu chị.

- Bà Ba Sao càng bủn rủn tay chân. Có tịch thì nhúc nhích là vậy.

Chả là bà Ba cũng chạy lòng vòng quanh trái tim ngoài lồng ngực của đức lang quân bất ngờ bị khều trúng chỗ nhiệt nên la bãi hãi

- Tôi có người y... yêu hồi nào... ai nó... ói... ?

- Dạ em nghe người ta đồn rùm tai. Hoạ sĩ đã biết mình sờ trúng thóp càng làm tỉnh.

Bà Ba Sao bị bấm trúng yếu huyệt nên hạ giá tức khắc. Hoạ sĩ Sơn biết những bà tướng nhàn cư vì bất thiện, giày cao gót không thọc vô ô này thì cũng đập vô ô kia - nên làm già :

- Dạ em có mỗi chịu 50/50 nhưng em thích chị hơn.

- Chú thích tôi ? Coi chừng trời đánh ghen !

- Dạ em thích là thích lối làm việc nhanh chóng, thương người... ngay mắc nạn của chị.

- Thôi được rồi. Để tôi lo cho. Giá đó bèo lắm, đáng lẽ tôi không nên nhận.

Hoạ sĩ Sơn đứng dậy tính chào từ giã, nhưng bà Ba bảo :

- Chú quên «thủ tục đầu tiên» sao ?

- Dạ em đâu dám, nhưng quả là em quá nghèo. Nhưng em luôn luôn giữ chữ tín trong việc làm ăn. Để nội nhật ngày mai em sẽ mang các thứ lại cho chị.

Bà Ba Sao lại bị điểm huyết, như cái chuông bị gõ bật ra tiếng :

- Chú thoát khỏi tù chung thân hay không thoát là do tôi. Nhớ đấy !

- Dạ, người yêu của chị có tai qua nạn khỏi cũng do chị nốt.

Rồi chàng hoạ sĩ thông dong ra về, như trút sạch nợ mà còn kiếm được lãi. Hí hí ! Ngọc Sơn về nhà móc cuốn sổ ra để trên bàn, lật ra tìm một khoảng giấy trống và ghi tên ông tướng ba sao với số điện thoại quân sự mà y bịa ra y như thật rồi bôi cạo viết lại lem nhem.

Xong cất nó vô học tủ khóa lại kỹ lưỡng như giữ cái hồn thư của chính mình.

Sáng sớm, chàng ta đem đến nhà trao cho bà Ba và gãi đầu gãi tai nói :

- Đàn ông có ai yêu vợ mãi như hồi thuở tuần trăng mật ? Em mong chị hiểu điều đó và đừng nổi tam bành.

Bà Ba giờ cuốn sổ ra với những ngón tay run rẩy. Nhưng bỗng nhiên bà rất tự nhiên khi bà đọc thấy tên «người yêu» của bà trong sổ «vàng». Bà nói :

- Ông ta sợ tôi biết nên bảo chú cạo sửa sổ điện thoại chớ gì !

- Dạ... ạ, không phải... ả đâu ạ.

- Thôi đi ! Chú đừng có qua mặt tôi, không được đâu!

Hoạ sĩ Sơn ngỡ bà tưởng mắc lỡm mình nên mừng thầm đã lừa được một con hạm cái. Nhưng con cái có bị lừa đâu. Mụ ta nhìn thấy tên chồng mụ, chớ không phải tên người yêu của mụ, thời buổi đạo đức nhố nhăng này thẳng nào, ông nào lại đảng hoàng mà lo ! Mụ bèn định thần lại ngay và làm bộ sợ sệt :

- Chú nhớ giữ chữ tín làm đầu trong quan hệ công tác nghe !

- Vâng ạ !

- Chú ngồi chơi chút đi, rồi chị hỏi câu này.

Họa sĩ Sơn nhìn người đàn bà ngoài lục tuần mà còn khá bắt mắt. Mụ ta đang hỏi xuân còn ông tướng thầy Ba đã bước vào «cổ lai hi» con vịt thiến, cố nhiên các bà tướng bây giờ đều đi hàng chả cá, bởi vì không có ông tướng nào không ăn nem chua chả lụa Phố Huế. Làm tướng để làm gì ? Đại tướng bị em Thu Hề cầm sừng Liên Xô, ông Đại tướng Văn Xướng Vững bị bà đại tướng cho mọc sừng đại úy. Còn ông tướng nhà là ông tướng thầy Ba, giữa giờ làm việc lại đi Hàng Bò (Nhí) luôn mà... ! Em ở Thanh Hoá, em ở Lào Kay, em lại ở ngay Hà Nội. Bà biết chớ sao không. Nhưng bà cứ âm thầm hoạt động trong bóng tối. Bà phăng ra mỗi tháng Họa sĩ này thì ông tướng phải đứng râu trên.

Bà gọi hẩn bằng chú. Hẩn gọi bà bằng chị. Chị gì ? Chị lì sì đen sì ấy à ? Rồi cũng như bác với cháu. Láu ta láu táu thiêng liêng đến kinh hoàng. Cách mạng có nhiều áo khoác quá đi mất, cái nào cũng dệt gấm thêu hoa. Cái không nói ra mới là cái đáng nói. Còn cái nói ra chỉ là cái láo toét bịp đời mà thôi. Cái quạt mo của cụ Thượng dùng che con bò cái là che miệng cả thế gian chớ chẳng riêng ai.

- Chị hỏi chú nhé ! - Bà Ba Sao đột nhiên đổi giọng.

- Vâng ! Chị cứ hỏi !

- Mà chú phải nói thiệt !

- Vâng, em xin nói...

- Chú đã phá trình bao nhiêu đứa rồi ? Đó là câu thứ nhất.

- Chị cho em nghe câu thứ hai đi !

- Chú thấy Bác Hồ mấy lần ?

- Chị cho em nghe luôn câu thứ ba đi. Để em đả thông chị một lúc.

- Chú định ba xôi nhồi một chỗ à ? Thì đây, ván thứ ba nè, hè hè... có thằng đàn ông nào đang hoảng không?

- Chị triển khai câu thứ ba cho rõ ý đi. Nghĩa là chị muốn hỏi em có thằng đàn ông nào không đi «Hàng Bò» không chứ gì ?

- Chú thông minh đấy.

- Thì em xin phép hỏi lại chị có người đàn bà nào không đi «Hàng Bạc» không ?

- Hỏi tức là trả lời rồi vậy !

Cả hai cùng cười thân mật. Hoạ sĩ Sơn nói :

- Em vẽ đã 50 năm rồi chị ạ. Thành thật mà nói hể em vẽ là em vẽ đàn bà. Không có người đàn bà nào không đẹp. Người đẹp chỗ này, người đẹp chỗ kia.

- Kể cả Thị Nở có cái mặt bề ngang dài hơn bề dài ?

- Cô nàng là tiên nữ của Chí Phèo ! Chớ không à, chị?

- Em là vua thế này còn gì nữa.

- Sao còn bị dọa lãnh án chung thân ?

- Chung thì chung. Vua vẫn là vua. Em nói thật với chị em chưa hề cưỡng hiếp ai. Người ta cho không biếu không dùng không hết. Cần gì phải lừa phải cướp !

- Chú không mỗi một gì à - Cảm thấy hơi, bà Ba lại tiếp :

- Ấy là tôi nói chú vẽ đêm vẽ ngày... vẽ hoài vẽ liên tu bất tận thì đề tài lấy ở đâu ?

- Vâng em say mê đường nét nghệ thuật nên bất tri lao ! Vâng... ngoài tình cảm với nghệ thuật em còn có thuốc linh đơn để phò trợ chứ ạ.

- Chú vẽ cho tôi một bức truyền thần được không ?

- Dạ được lắm chứ sao không ạ.

- Và ông nhà tôi một bức. Hay là một bức chung cho hai người.

- Chị muốn gì em cũng xin... làm chị vui lòng tối...
đạ.

- Vậy mai ta bắt đầu, sớm hay muộn ?

- Dạ thưa chị Cả ! Đừng để ngày mai việc gì ta có thể
làm hôm nay.

- Vậy thì mời chú bắt đầu ngay ở đây, bây giờ...

- Nếu chị muốn, xin mời chị đến xưởng vẽ của em.
Ở đây em mới có thể dùng màu sắc và ánh sáng để tả
chất ạ.

- Chú coi tôi như người mẫu của chú à ?

- Người mẫu là người yêu, hơn cả người yêu.

- Câu chuyện này chú có thu thanh lén không ? Tôi
ớn lắm.

- Chị ớn gì ?

- Ổn từ «chung thân» lên «tử hình». Chú không biết ông nhà tôi chỉ huy các chánh án toàn án binh khu trung ương hay sao ?

- Em còn biết ông ấy sắp thăng lên thứ trưởng bộ «công ăn» nữa. He hé !

- Ai bảo chú thế ?

- Chị chớ còn ai !

- Hồi nào ?

- Chị từng khoe với ông Đốc Rằn. Ông kể lại cho em nghe !

- Chú mà đụng vào tôi là chú tử hình cái chắc.

- Em đâu dám đụng chị !

- Đừng có tưởng bở nghe !

- Em đâu có tưởng chị... bở.

- Cuốn vở của chú có nhiều tên em út qua'. Nào là Bạch Lan, Hồng Tuyết.

- Dạ đó là siêu người mẫu của em.

- Chú có nhiều người yêu, ủa, người mẫu thế sao ?
Tôi tưởng mỗi họa sĩ chỉ cần một thì vẽ... ẽ mòn cọ
cũng chưa hết nét đẹp.

- Nhưng có nhiều mẫu thì càng nhiều nét đẹ. . ẹp. Em
dự định sẽ xuất bản một quyển album nghệ thuật tên là
«Ngọc Sơn, Thơ và Cuộc Đời» đó chị.

Bỗng bà Ba đứng dậy phúi dít :

- Không có album album gì hết ráo. Về chuẩn bị ra
tòa lãnh án.

- Chị nói sao chị Ba ? Ngọc Sơn hốt hoảng - Bộ chị
không cứu em phen này à ?

- Tôi bảo chú về chuẩn bị tinh thần ra vành móng
ngựa để lãnh cái cấp bằng «chung thân» cấp 1. Sau đó
mới tính việc cứu hay không.

- Thiệt hả chị Ba ?

- Tôi đùa với chú à ?

- Vậy chị là con dĩ ngựa chớ hạm đồ mỗ đen chó gì?
Chị trả cuốn sổ «Vàng» lại đây cho tôi để tôi đi đập cửa
khác !

- Tôi nộp cuốn sổ cho ông nhà tôi rồi. Chú đến mà hỏi ông Đốc Rằn của chú. Cuốn nào thật cuốn nào giả.

- Tại sao chị trát tôi vậy ?

- Đồ hèn ! Coi vậy mà gan tép ! Về mà hạ mấy cái bảng dịch vụ đó xuống đi cho đám bò khỏi ngứa mắt. Nó chơi chú một vô ngã liền, tôi không đỡ kịp. Nói cho «liệu hồn».

- Ủa, chị bảo gì lạ vậy ?

- Thì nó vậy chứ có gì mà lạ ? «Liệu hồn» lạ lắm sao ?

- Ô hay ! Thế ra chị lừa...

- Thì cũng như chú bịp người ta. Đời này bịp mới ra tiền. Tiền là lẽ sống là lý tưởng cao siêu nhất. Chú chẳng đem nghệ thuật ra để làm trò bịp là gì ?

Ngọc Sơn ngồi chết đìêng. Bụng nghĩ lan man. Con chồn cái này mới ra lò mà cao tay ản thật. Thì ta phải có cách. Nghĩ vậy hấn đổi giọng mùi :

- Chị giúp em đi ! Em sẽ giúp lại chị ! Em biết bụng chị mà chị Ba !

Bà Ba Sao cảm thấy nhũn người ra. Sao nó biết được bụng mình ? Bèn hỏi phăng :

- Tôi muốn gì nào ? Chú nói đúng thì tôi sẽ...

- Chị muốn hạ ông để kiểm điểm với các hạm bụi chó gì ! - Bụng Ngọc Sơn định nói vậy nhưng mồm lại nói khác.

- Sao chú biết tôi muốn hạ ông ?

- Trâu buộc ghét trâu ăn, đó là lẽ thường. Ăn ít ghét ăn nhiều. Hạm nhỏ thua hạm lớn. Đó là duy vật biện chứng pháp mà chị !

- Nói bá láp. Coi chừng gây hết hai hàm răng. Thôi đi về gỡ băng hiệu xuống đi rồi chuẩn bị bảo các em người mẫu thăm nuôi là vừa.

- Hề hề... còn chị thì chuẩn bị làm cạp cái ! Em sẽ giúp chị một tay.

Bà Ba đi ra cửa không từ già. Thứ nai già này khó xẻ thịt lắm. Nó không để cho mình làm tái nó dễ dàng đâu. Nhân vụ này ta nên móc ngoặc với hắn để có thêm mảnh mồi làm ăn. Rồi bà Ba vừa đi vừa khe khẽ hát :

«... Đường mới ai ơi, đường mới còn xa xôi
Nhưng ánh dương đang reo cười
Đô đã hé chân trời...»

Chương 8

Bà Ba về đến nhà, thấy trong ngoài lặng im.

Bà Ba vô buồng nằm, nhưng không nghỉ được. Bỗng nghe có tiếng mở cửa. Thằng Tuấn đi vào. Bà không ra, chỉ mở cửa phòng hỏi :

- Mày đi đâu về đó ?

- Con đi học lớp đêm Anh Văn, má quên rồi sao ? Bây giờ mới bắt đầu đi. Má cho xin...

- Tao không có nhớ gì hết. Còn ba mày đâu ? Giờ này mà chưa về ?

- Có tin tám ông sĩ quan nhà mình rớt máy bay ở Lào, chắc vì thế ba bận.

- Còn con Thu đâu ? Học hành gì mà tới giờ này ?

- Chắc trường nó có liên hoan. Nó ở lại giúp vui văn nghệ. Nó là cây múa hái chè bắt bướm mà ! Má cho con xin...

- Bao nhiêu ?

- Nửa tỉ ủa nửa tê dõm thôi ! Hì hì, má cất dùm nửa tê mai con lấy.

- Mày đi cúng mấy con cá rô cây đó hả ? Tỉ với chả tê. Tỉ tê cho lắm vào !

- Không có đâu má. Mấy cái club, tiệm nhảy, con tởm lắm. Không bao giờ con ngồi ở mấy chỗ đó.

- Ồ, vậy tốt lắm con. Ráng học đi năm tới ba mày cho đi Liên Xô, ủa đi Mỹ, lấy cái bằng đem về, mai kia một nọ làm thủ tướng với người ta. Chứ đeo lon đeo gáo như ba mày mỗi cổ mỗi lưng lắm mà lợi tức chẳng bằng nước đá con thần lẩn.

Thằng Tuấn gấp đi nhưng nó phải rón lại để trả lời cho má nó :

- Thôi đi má ơi ! Con không có đi qua Mỹ đâu ! Văn hóa của nó đòi truy lắm. Học ba cái đó có mà tiêu tùng.

- Mày học chuyên môn điện tử này nọ chứ phải mày học những chữ Ráp Riết hay sao mà ớn.

- Được rồi, con nói vậy thôi chứ chừng đó ba má đặt đâu con ngồi đó, nhưng ngồi rồi lén đi.

Rồi thằng Tuấn bước ra nhưng nó quay lại ngay xoè tay : «Má quên đưa cho con !»

- Cái thằng này ! Để mai bố mày lãnh lương đã con.

- Lương bố không đủ con tự thiêu một đêm. Chỉ tạm đủ ngồi đồng hoặc đi Liên Xô thôi. Bèo quá má ơi !

- Bây giờ má có đô được không ? Tuấn cười toét miệng :

- Má đánh bùa với con hả ? Thôi để mai tính. Rồi Tuấn đi nhanh ra cửa.

Bà Ba nhìn theo, nhưng cũng không ra khỏi buồng. Bà lại nằm xuống giường. Bà nghĩ ngợi vớ vẩn một lúc lại nhớ đến chiếc máy bay rơi ở Lào. Hú vía ! Bố nó có trong danh sách xuất ngoại chuyến đó. Thiếu tướng Mạnh, Chuẩn tướng An và sáu ông đại tá, thượng tá do bố nó làm trưởng phái đoàn. Vào giờ phút chót ở trên đài ý kiến, cho người khác thay, ông ở nhà nhưng sao từ hôm ấy tới nay không thấy ông về nhà ? Hay là ở trên lại không tìm được ai thay ? Rồi ông phải bay chuyến bay định mệnh.

Bay với chả bò. Bà đặt bay, có ngày sút cánh. Tôi đã bảo rồi mà không nghe. Sanh nghề tử nghiệp. Đánh giặc mười năm không sao, chống Mỹ 10 năm cũng còn nguyên, bây giờ hòa bình lại chết. Lãng nhách ! Rồi bà Ba như nhớ ra chuyện gì, bèn kêu phen vô Bộ Tổng. Ở trong đó trả lời là không biết gì hết về máy bay rơi bên Lào, cũng nhờ đọc báo Nhân Dân chứ không có tin

riêng quân sự.

Vụ máy bay rơi này dám là một thủ đoạn thanh toán lẫn nhau lắm. Ngoài bề mặt thì có vẻ đoàn kết thống nhất. Nhưng từ sau đại hội 7, họ đã đầu độc hai đại tướng Hoàng Văn Thái và Lê Trọng Tấn, còn đại tướng Văn Tiến Dũng không được ở trong phái đoàn đi dự đại hội. Tình hình càng loạn cào cào, giết nhau như ngóe. Đào Duy Tùng, Nguyễn Đình Tứ, Trần Văn Trà... chết không kịp ngáp, không ai tìm ra lý do (có ai tìm đâu mà ra !) hướng chỉ cỡ Ba Sao như chồng bà. Bà gọi khắp nơi nhưng đều một kiểu trả lời : «không biết».

Đời bây giờ «không biết» nghĩa là biết rõ mà nói không biết, như các vụ đầu độc trên đây vậy. Đó đã trở thành nguyên tắc tân thời của tình đồng chí. Giết người rồi làm đám ma to. Bà Ba vận thử ra đi ô may ra. Bỗng bật ra tiếng nói : «Các đồng chí công tác bên Lào vừa tử nạn đã được Chánh Phủ và Đảng Cộng Sản Lào anh em làm lễ hoả táng rất trọng thể. Tro linh sẽ được đưa về Việt Nam...»

Bà Ba không còn biết làm sao để bắt được tin chính xác rằng chồng bà đã có người khác thay hay đó chỉ là tin đồn ? Ông ấy đã hóa thành tro bụi và nằm trong hủ cũng nên.

Bà bật dậy đi ra bờ Hồ tìm một vị Từ Mậu Công để nhờ bói cho một quẻ hung kiết thế nào ? Nhưng các vị ấy đã rời «trụ sở» về nhà hết cả sau một ngày làm bạn với bóng điệp, gốc me. Chỉ còn một vị đang chậm chạp tay quơ gậy tay xách tráp đi từng bước trước cổng vào cầu Thê Húc. Bà Ba bảo anh tài xế ghé lại. Bà ba nhảy xuống chặn trước mặt ông thầy và cúi đầu kính cẩn :

- Nam mô a di đà Phật !

- Ai đây ạ ? Có phải là mỹ nhân Chiêu Quân bị chằm nút ruồi thương phu trích lệ thêm vào nên bị hàm oan không ?

- Dạ con là là... Nhờ thầy xủ dùm cho một quẻ xem ông nhà con... Vừa quơ gậy đi lão Từ Mậu Công vừa đáp :

- Ông ấy tên gì, tuổi gì ? Chó hay lợn. . Đi ăn hướng nào ?

- Dạ con không nhớ tuổi ạ. Nhưng con biết là đi công tác bên Lào.

Lão Từ Mậu Công dừng lại, dựng chiếc gậy tựa vào người rồi bấm bàn tay, cặp kính đem hướng thẳng về phía trước, và phán rằng : «Nhà binh lại đi về hướng Tây là hướng tốt kị, ngày xưa Hạng Võ cũng đến hướng

Tây.»

Bà Ba bủn rủn tay chân mếu máo :

- Dạ chồng của con đi bằng phi cơ ạ.
- Thôi, thế thì bất an rồi ! Tuất Hợi kỵ phong vân !

Lão Từ Mậu Công bấm tay ngược nhìn trời bằng hai tròng kính đen sì và phán tiếp :

- Số này «Hung đa kiết thiếu, vận hạn bất tường». Tôi chỉ biết có vậy thôi. Thiên cơ bất khả lậu.

Bà Ba chết điếng trong bụng, nhưng còn biết làm gì hơn, nên quay ra xe. Anh tài xế thấy gương mặt thiếu não của bà chủ nên nói :

- Con có biết một ông thầy luyện Thiên Linh Cái. Ông ấy nói chuyện mười năm trước mười năm sau như chuyện trong nhà.

- Cậu đưa tôi đến đó xem.
- Nhà ông ấy ở mãi trên Chèm cơ bà ạ. Xa lắm !

Bà Ba Sao biết thằng này muốn đòi «boa». Đó là cái mốt, muốn làm việc gì nhanh chóng phải đốt mồm lót tay. Thằng này chuyện môn hút xăng trong xe đi bán.

Không nhiều, mỗi lần nó rút chừng một, hai lít, bán lấy tiền ăn phở. Có khi nó còn dùng xe của ông nhà chuyên chở những món hàng để kiếm chút cháo. Xăng của quân đội, xe công, bà chẳng tốn hao gì, bà biết nhưng sợ nó, không dám nói. Nhỡ có chuyện cần đi gấp, nó bảo bugi không xẹt lửa, đề không chạy, thì hỏng cả việc lớn. Chủ có oai với tớ thì tớ cũng có ngón trả lại, tuy nhẹ nhàng nhưng khó đỡ. Huống chi có nhiều cuộc xe bà đi, nó biết không phải là công vụ, nhưng nó vẫn đi. Nhiều cuộc bà dận kín miệng, nó vẫn giữ kín không nói với ai, nhất là với ông nhà.

Một thằng đầy tớ tốt như vậy thời này không dễ tìm. Cho nên bà nói :

- Mai tao cho mày nghĩ trọn ngày. Đi đâu thì đi !

Thằng ở đợ mang danh là «người phục vụ cách mạng» hiểu rằng «đi đâu thì đi» có nghĩa là đi bằng xe jeep của ông, chứ không phải đi bằng đôi chân mang dép bắt heo. Có qua có lại mới toại lòng nhau ! Cho nên nó vui vẻ :

- Con phóng vèo cái là tới Chèm. Con đưa bà vô tận cửa nhà ông thầy Thiên Linh Cái.

Thằng tài xế chạy qua Hàng Đào xuống chợ Đồng Xuân, quẹo qua Hàng Chiếu, ra Quan Thánh, lên dốc Yên Phụ rồi vọt một lèo lên Chèm. Ở cạnh Hồ Quảng Bá bỗng hiện lên một vùng sáng rực. Bà Ba hỏi chú tài :

- Cái gì vậy mày ?

- Dạ vũ trường hay quán xá gì đó mới xuất chinh.

- Đầu tháng trước tao không thấy gì hết mà.

- Dạ duy vật biện chứng pháp có dạy mọi vật đều biến chuyển, thừa bà.

- Cái thằng, mày định lên lớp tao đó à ?

- Dạ thật mà, thừa bà. Bây giờ nếu bà gọi xích lô bảo nó chở bà đi Hàng Than, Hàng Hòm hay Hàng Chả Cá thì nó chẳng hiểu bà muốn đi đâu.

- Chớ phải nói thế nào ?

- Phải nói Hàng Đồi mới 1, Hàng Đồi mới 2 hoặc Hàng Đồi mới 3, hoặc nói theo dân chơi là Đ.M. 1, Đ.M. 2, Đ.M. 3 thì nó biết ngay, đi đúng bót, không phải sửa sai.

- Thế à ? ... Nhưng sao mày rành vậy ?

- Dạ thì con cũng có dính tí «bụi» với tụi nó.

- Ở Quảng Bá này có gì lạ hơn Đ.M. 1, Đ.M. 2, Đ.M. 3, không ? Sao phải bò ra ngoại thành cho mệt xác ?

- Dạ thì cũng các món con ông... cháu cha, cá rô cây như ở trong nội thành, nhưng có thêm các «mở nuy» đặc biệt mới nhập cảng từ Hoa Kỳ hay từ thành phố Bắc gì đó.

- Là cái gì ?

- Là nhạc Rip, Rap...

- Là cái gì vậy ?

- Dạ con chưa biết nhưng nghe đồn là các món này được cải tiến cho hợp thời trang xứ ta.

- Nghĩa là sao ?

- Dạ, con ngại bản tai bà quá hà.

- Tai tao đã chứa các thứ bản của Đồng rác cũ lẫn mới rồi. Mà cứ nói đi, đừng sợ.

- Dạ các món đó... ó là...

- Cái thằng, rác mà lại đi sợ bản à ! Mà không nghe đệ nhất thi sĩ của đảng nói hay sao ?

- Dạ ông ấy bây giờ ngậm tăm đâu có nói gì được như trước nữa ạ !

- ... «Ồ ngoài đám bản ta thường bản hơn, hơn lúc vào trong xứ bản chung». Thằng tài xế bật cười :

- Bà sắp thay ông ấy rồi chắc ! Đó là câu thơ của ông do bà cải tiến còn giữ nguyên xi âm điệu. Nguyên văn của nó con học hồi ở lớp 6 mà ! Nó như thế này : Ở ngoài cảnh khổ ta thường khổ. Hơn lúc vào, trong cảnh khổ đau ! - trong tập thơ Từ Ấy, lúc ông nằm trong tù đế quốc.

- Cái thằng thật thông minh, lém thật !

- Dạ thì bây giờ bà có thấy ai đứng ngoài hai câu thơ ấy không ? Ý mà thôi, con lờ mồm lờ miệng, đã để lòi ra mấy con thò lò.

- Gần tới nhà thầy Thiên Linh Cái chưa ?

- Dạ cũng gần. Bà cứ yên chí, nhắm mắt ngủ một giấc dài «mười năm», thức dậy sẽ tới Thiên... đằng, ủa, Thiên Linh Cái.

- Cái thằng, bữa nay mày đâm hơi kiêu gì vậy ?

- Dạ con thăm bài thơ đấy ạ, chứ con đâu dám đâm hơi.

- Tao hỏi mày nghe. Lâu nay mày chở ông mày đi những hàng nào ? Nói thiệt đi rồi tao thưởng.

- Dạ Hàng Nồi là một, Hàng Một Cột là hai, Hàng Khay là ba, Hàng Da là bốn, Hàng Trốn là năm, Hàng Năm là sáu, dạ còn nữa...

Bà Ba gắt :

- Hàng Nồi, Hàng Trốn, Hàng Năm là hàng gì lạ vậy?

- Dạ Hàng Nồi tức là Hà Nội cải tiến đây ạ, chỗ bà đến gặp cậu Tuấn hôm nọ. Thật ra nó là vũ trường, Cơ quan phục hồi nhân phẩm, Trau dồi đạo đức ở gần đình Hàng Bạc đây ạ. Còn Hàng Trốn tức là Hàng Trống bỏ chữ giê (g). Xin bà xá tội cho con thì con mới dám nói rõt ráo ạ !

- Tội mày cỡ tội thằng đại úy buôn lậu hay sao mà sợ?

- Dạ cảm ơn bà, con xin mở cái túi «bụi» của con ra hầu bà. Dạ Hàng Trống hóa ra Hàng Trốn là vì ở đó có cái tiệm treo lồng chim trước cửa. Các ông Kẹ 1, Kẹ 2, Kẹ 3 thường đến đây cũng còn gọi là... hiệu «lồng» không «giê» ạ... con nói ra nó bản cái mồm của con nhưng mà ở ngoài cái bản ta mới bản ạ...

Bà Ba Sao quát khẽ :

- Còn Hàng Nằm ?

- Hàng Nằm a... a... cũng còn gọi là Hàng «Phì Phạch» đấy ạ, tức là khách đến đó chỉ toàn nằm và đi mây về gió có các em quạt phì phạch, tức là Hàng Quạt của thời xưa. Ở đây thì bí mật, chỉ tiếp khách có «chứng minh thư đôi mới» hoặc phải có hai người khách cũ giới thiệu và bảo đảm thì mới được «nhập cung» ạ.

- Còn hơn vô đảng nữa !

- Dạ con chưa vô đảng nên con không dám nói thế ạ! Dạ còn nhiều tên hàng mới lắm. Nhưng phải ba cùng với giới xích lô hoặc những «dân chơi đờ - lúych «thì mới rõ ạ.

- Dân chơi thì tao hiểu rồi. Còn «đờ - lúych» là nghĩa gì ?

- Dạ dân chơi cũng có lắm giai cấp ạ. Dưới cùng là dân chơi bần cố hoặc dân chơi xỏm tức là dân chơi hạng ruồi, có nghĩa là không đủ tiền để rãi ra chơi xả láng. Đó là con cháu của giám đốc giám đốc... còn dân chơi đờ - lúych là dân chơi hạng sang coi tiền như rác, dám bỏ ra ba bốn trăm, một ngàn đô - la chơi một đêm, bao luôn cho những đám «ăn theo» còn «bèo». Tức là con

cháu bộ trưởng uỷ viên trung ương, bộ chính trị như Võ Thái Khuê con ông cố Vê Ki hay con ông Khải. Đờ - luych sang cả Hồng Kông đánh bạc thua 50 triệu đô, điện về kêu bố gửi sang ngay để chuộc mạng, nếu trễ sẽ vô tù, cũng gọi là dân chùa hoặc là dân tương chao đây ạ !

Bà Ba Sao hỏi :

- Thằng Tuấn nhà tôi vô dân chơi loại nào ?

- Dạ... con không biết ạ ! Bỗng bà Ba quát :

- Thôi, quay về, không có đi xem thầy thợ gì hết !

- Dạ sao bà đòi lập trường nhanh thế ạ ? Mới ký rồi lại la không ký ?

- Ông mày còn sống nhăn răng chớ có chết chóc gì mà đi xem Thiên Linh Cái.

- Dạ ông thầy này bói linh lắm ạ ! Ông luyện ba cái thủ cấp nữ đồng trinh... thành Thiên Linh Cái.

- Tao không cần luyện tao cũng bói ra ! Cái nào hơn cái ấy !

- Dạ...

- Mày cứ chở tao đến Hàng Nôi, Hàng Lồng không «giê», và Hàng Phì Phạch ngay bây giờ. Ông mày đang công tác ở đó ! Mai là ngày làm cuối cùng của mày, nghe chưa ?

- Dạ nếu bà cho người khác thay con thì e còn tệ hơn con nữa đó. Bà không thấy trong đảng sao ? Ông Duẩn chết ông Linh thay, ông Linh ra nằm ông Mười bò lên, ông Mười nghĩ ông Phiêu thế, ông Phiêu xuống ông Mạnh lên, ông sau kém ông trước. Có ông nào cao bằng cái gót chân của Bác Hồ không ?

Chương 9

Bà Ba lại về nhà.

Lần nào bà về nhà cũng có cảm giác mênh mông trống rỗng. Không có ai ở nhà. Ngôi nhà trước kia bà đòi ông lấy cho được, một ngôi biệt thự 8 phòng tuy có phần cổ lỗ nhưng rất đầy đủ tiện nghi mà cấp thượng tướng trở lên mới được dùng.

Đám con của bà không mấy khi ở nhà. Ban ngày bà tin rằng chúng đi học. Hừ, trường lớp bây giờ, thầy không muốn dạy, trò không muốn học. Ba cái thứ kinh tế chính trị học Mác Lê mốc meo nghe mà phát ngáp.

Nhưng cha làm thầy, đâu để con bán sách được !

- Ông đã biết thế còn điều tra gì nữa ? ... Tôi đã nói với ông rồi. Nó là con y tá mà ông đề bạt vượt cấp lên Y sĩ giám đốc Bệnh viện quân đội khu tự trị Việt Bắc. Thì từ đó tới nay nó đã giết chết bao nhiêu đồng đội của ông rồi ?

- Cái bà này ! Hề đi thời thôi, về nhà thì nghe bà cần nhần.

- Ấy là tôi khuyên ông không nghe thì thôi. Ông không thấy ông già họ Phạm sao ? Cũng mê con y tá rồi

chết trên mình nó. Chơi hoa dâm... bụt rồi chết vì hoa pan.

- Nói bậy không hà ! Ông thủ tướng bị cơ tim nhồi máu.

- Thì ông đại tướng cũng bị nhồi máu cơ tim như lời ông tà lọt Văn Phát viết bài bịp trên báo Nhân Dân. Ông thử đi hỏi trong quân đội xem có ai tin không ?

Thấy nai già bỗng nhiên rụng sừng trở thành hổ cái, ông thượng tướng phải dẹp chiến thuật lấy thịt đè người mà đi theo chiến thuật chông ba lá thời chống Mỹ cứu nước. Ông nhỏ nhẹ phân trần :

- Lúc sanh tiền anh Ba (Duẩn) có bảo là ai làm chủ được Tây Nguyên thì kẻ đó sẽ thắng ở Việt Nam. Sở dĩ cô ta được đề bạt như thế là nhằm vào nâng đỡ dân vùng cao tối đa để sau này dân Tây Nguyên rục rịch thì mình có nòng cốt cũng như anh Rađê Núp được tuyên dương anh hùng quân đội vậy. Anh ta là tội phạm mang án tử hình của Sài Gòn ta nhưng ta đưa ra miền Bắc phong làm anh hùng, anh ta sừng mê, bảo gì làm nấy. Như luật sư Nguyễn Hữu Thọ vậy chứ khác nào. Ông ta bị tố cáo là hiếp dâm tó gái, bị cho đi an trí trên Ban Mê Thuột, ta phá ngục mang ông ra, về phong tước chủ tịch mặt trận giải phóng và treo hình ngang với Bác. Cô y tá

người Thái này cũng vậy. Đó là sự tiên đoán của Trung Ương. Làm cách mạng phải thấy trước như anh Ba dạy, và đúng như vậy. Miền Nam giải phóng đã chứng thật điều đó. Nếu sau này dân Tây Nguyên nổi dậy thì chưa biết chừng cô ta sẽ làm phó chủ tịch ủy ban tự trị Tây Nguyên như Chu Văn Tấn trước kia làm chủ tịch khu tự trị Việt Bắc vậy, bà à.

Bà Ba cắt ngang lời chồng :

- Rồi tại sao ông Tấn bị bắn gãy giò ?

- Tầm bậy ! Ông bị tù rồi bị xử tử chứ ai mà dám bắn Ông gãy giò !

- Tôi nghe đồn là ông chạy qua biên giới Trung Quốc bị tên cần vụ của ông lia một loạt AK...

- Bậy, bậy nữa ! Đã bảo là ông bị tù ở Thanh Liệt.

- Còn đồng chí Lê Quảng Ba của ông ?

- Hai ông này đều là người Nùng. Ông Tấn bị thế nên ông Ba bị nghi ngờ bị giam mà chết thôi chứ không có ai bắn. Đám ma ông đồng chí... cụ cố nhà mình có đi mà.

Ngài thượng tướng vượt qua nhiều cái ải «dít dắc» do bà thượng tướng dựng lên nên lấy làm hồ hởi trong lòng,

còn bà thấy phần thắng về mình nhưng kinh nghiệm bảo bà rằng : không nên đuổi địch đến đường cùng, nên bà dụ giọng một cách khoan hồng như đảng khoan hồng với ngụy Sài Gòn;

- Tôi biết đàn ông nào cũng thế. Trái tim của họ chứa đàn bà đến thũng như lúa nứt niên thôi chứ không bao giờ đầy, nên tôi khuyên ông ở Hà Nội này... nhờ ban giữ gìn sức khỏe trung ương chiếu cố cũng được. Ông ở trong trung ương đã hai khóa liền đâu có hụt tiêu chuẩn mà phải lên tới tận Lai Châu tìm hoa nọ hoa kia. Ông nên nhớ rằng quân sự thì còn giữ được bí mật còn thứ đó thì cái đuôi cứ lòi ra giấu không được đâu. Tôi tĩ tê với ông thế không phải vì tôi ghen ! Hừ ! Tôi không có tàn nhẫn làm như chị bạn tôi điên lên rồi cắt cái của quý của chồng, mà tôi muốn ông lo cho tương lai của con Thu với thằng Tuấn một chút. Ai đời cha là Kẹ 1 mà con là cắc kè kỳ nhông, không có tiền để bao cho bồ nhí, chỉ 1 tê mà cũng về vùi mẹ. Tôi bảo chờ bố lãnh lương. Nó xì một tiếng rồi đi. Tôi sợ cho một ngày kia nó vô «băng bụi» là tại ông đấy. Ông thấy cụ cố nhà mình không ? Cụ ấy đã ra ngoại càn khôn rồi mà con rể của cụ mua nổi villa 10 tê-đô bên Thụy Sĩ. Đó là chưa kể của chìm của nổi đồn điền villa, cư xá, hồ cá, biển nuôi tôm, giàu nhất nước. Còn ông làm tướng để làm cái gì mà ngồi dưới ghế thằng dân sự người thiếu số

Tày đốt trất ?

Ông thượng tướng đánh diêm châm thuốc rồi nói :

- Khi vô đảng tôi đã thề sẽ phục vụ đảng đến giọt máu cuối cùng ! Làm như mấy ông bà đó, tôi cũng có khả năng làm nhưng nó xấu hổ cái lương tâm lắm bà ơi ! Bà không nghe dân chửi lén, báo chửi xéo mấy ông tướng là tướng thầy ba hay sao ? Đi xe hơi nhà lầu nhưng mang danh là hạm đực hạm cái làm sao mà ngủ cho ngon giấc ?

- Ngon như thường ! Ngon như thường. Ông đừng tưởng đời này người ta có danh dự. Không có ông bé bà nhớn nào còn danh dự lương tâm cả. Đó là chuyện trên báo trên môi, chuyện của đám đảng viên đùa chơi cho vui. Ông thử làm hạm 9 đầu thử coi ông có ngủ được không ? Ông càng ngủ ngon, càng mơ đẹp. Ông không làm thì tôi làm. Tôi đã nghĩ rồi. Tôi đã mất hết bao nhiêu cơ hội rồi.

- Bà làm gì đó thì bà làm, tôi không biết, tôi không thể làm như họ được.

- Xí. Cái thân ủy viên trung ương mà ở ngôi nhà xưa như miếu thổ thần chỉ có 3 đứa đầy tớ. Ông nhướng mắt lên xem ngay bên cạnh ông kia kia. Người ta chỉ đeo

«hai sao» thôi chứ không đội «ba sao» như ông, nhưng con trai người ta bỏ vợ này cưới vợ khác như uống bia hơi. Đám cưới trước tốn 1000 triệu, đám sau tốn gấp đôi để dẫn mặt thiên hạ chơi. Nếu thằng Tuấn của mình lâm vào cảnh đó, ông có tiền làm như vậy không ? Vụ kiện trước ông thất, ông ném ra 200 tê, tòa xử lại, ông thắng...

- Cái bà này ! Bà đập trên đầu luân lý mà sống được à ?

- Đời này còn luân lý nữa sao ? Nếu có, sao ông trung tướng thua kiện, bỏ ra 200 triệu lót ghế cho quan tòa, rồi thắng kiện trở lại ?

- Tôi không thể làm như thế được !

- Nhưng tôi sẽ làm như thế để cứu danh dự tôi.

- Cái danh dự rơm đó hả ?

- Đời bây giờ có ai còn danh dự thật ? Rơm, rơm, rơm tất. Rơm từ đầu tới đất, rơm từ ruột non ra tới ngoài da. Rơm và đều, đều tất. Ông có thấy chữ nghĩa VN bây giờ phong phú không ? Hai tiếng đạo đức viết tắt, đã bị xuyên tạc, có nghĩa là đđ hoặc tệ hơn là cái tên của cụ cố. «Đồ đả» có nghĩa là «đồ đều». Người ta không dám chửi thẳng nên người ta chửi xéo, chửi mát, chửi chơi.

Ông thượng tướng nhỏ nhẹ gần giọng :

- Cái bà này hôm nay sao lắm mồm thế nhỉ ? Học ở đâu ba cái thứ rác rưởi đó ?

Bà Ba chỏ mồm sang chồng :

- Học ở ông, học ở các ông, học ở chú Ba chú Bảy, học ở thực tế, học ở chợ Lòn Trôn, chợ Mông Mợ, chợ Lên Con, chợ Chó.

- Cái bà này ! Tôi không có nói với bà nữa. Bà coi trung ương đảng không ra gì hết.

- Tôi coi có ra gì chứ sao không coi ra gì. Nó là cái gì thì tôi coi nó là cái ấy. Chớ ông bảo tôi coi cái ấy ra cái gì hay cái gì ra cái ấy được sao ?

- Bà nên nhớ rằng tu ba năm đại một giờ.

- Tôi không có tu như các ông các bà tu chùa một cột, tu trong hang các có tu đảng tuột dên nằm trong villa trúc hữu đi lọc lấy từng hạt phù sa để đắp bồi đê sông Hồng để ngăn lụt Đồng Tháp Mười đấy !

- Bà đừng nên nói nhiều mà phạm thượng, không ăn năn kịp.

Ông thượng tướng càng đối thoại thì như càng đổ dầu thêm lửa. Ông biết bà nổi cơn tam bành với cái «hoa-pan» nhưng bà cố dằn ở phút thứ nhất của trận đá không có trọng tài. Bà vừa là cầu thủ bao sân vừa thối còi. Ông chịu phọc phe nhưng chưa giơ tay, chỉ nói giọng cầu hòa ba phải kiểu trung ương ủy viên đứng trước sai lầm của đảng hay đứng trước đám thần dân sôi sục ở Thái Bình.

- Bà làm gì tùy ý nhưng nhớ đừng đi chệch đường lối xây dựng kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa, hoặc rơi vào âm mưu diễn tiến hòa bình của tư bản.

Bà Ba Sao cười nhạt :

- Trước tôi đã có hàng trăm đồng chí trung ương rơi vào cái âm mưu đó rồi. Tôi còn chỗ đâu mà rơi ! Tội nghiệp có kẻ đã trên 40 tuổi đảng rồi mà còn ngây thơ.

Ông thượng tướng đứng dậy sắp đi, quát mắt :

- Bà nói ai ngây thơ ?

- Nói ai thì ông biết đấy chứ ! Ông có ngây thơ đâu mà ! Ông khôn lắm !

Vừa nói bà vừa đứng dậy ngã đầu vào ngực chồng thủ thỉ : chóng ngoan đi em yêu - Rồi bất ngờ bà in một chiếc hôn trên má chồng. Bà ngửi thấy mùi hương lạ nhưng mùi tanh của những tờ giấy xanh hấp dẫn hơn nên bà im.

Chương 10

Một ngày đẹp trời hoa phượng nở tràn lan quanh bờ hồ. Các ông Từ Mậu Công và Yển Anh tìm chỗ ngồi dựa lưng vào những gốc cây già ở mép hồ. Phía trước nhà bưu điện, gần cổng vào đền Ngọc Sơn bên cạnh Bút Tháp chỗ cái gốc đa lập quốc có đến cả chục vị. Đây là nơi thị tứ hơn phía bên hiệu kem Zephyr cũ nay biến thành nhà Thủy Tạ mà ngày xưa chủ của nó là bố vợ của cụ Vèo, nay đã đi vào quốc doanh êm thắm như gái ngồi bàn chông.

Nước mới vừa rút cạn, cảnh sông thủ đô lại bùng lên sinh hoạt có phần nhộn nhịp hồi hã hơn trước. Hình như cơn ngập lụt đã cuốn mất ít nhiều lợi tức nên bây giờ họ phải chụp bắt trở lại cho kịp.

Cụ Trương Lương thấy cây cột đèn mà lâu nay cụ coi như là bạn thân để dựa lưng hàng ngày, nay đã biến đi đâu mất, cụ bấm tay biết trước số phận mình nên liền bỏ đi châu du thiên hạ không thờ Lưu Bang nữa. Họ Lưu trọng dụng mình khi chưa tóm thâu thiên hạ kìa. Sau khi đã đánh thắng Hạng Võ thì quyết giết đại công thần Hàn Tín bằng tay đàn bà là vợ y, mụ Lã Hậu. Thấy cái tình đời đó, Trương Lương ra đi không để lại dấu vết gì nên Lưu Bang cho người đi tìm mà không thấy ông đã

đi hướng nào.

Tội nghiệp Phạm Tăng đứng nhìn cây đa tróc gốc mà nghe trời đánh sạt một nửa mái lăng phía Nam thì biết «Hạng Võ» không trường tồn, nhưng đã lỡ theo phò thì phải giữ lời hứa. Ông tìm một gốc cây to khuất sau ngọn Bút Tháp ngồi thiền, ai đến nhờ thì cụ bói cho chứ không đốt nhang để câu khách đến như những đồng nghiệp. Cụ vừa an vị xong thì nghe thấy tiếng xí xô ở gần phía ngã tư Tràng Tiền. Người lớn trẻ con xúm đen xúm đỏ ở đấy, những cánh tay chỉ chỏ tua tủa, miệng reo hò rùm beng. Công an cũng hối hả chạy đến, tay lăm lăm dùi cui sẵn sàng giải tán đám đông. Ở đâu chứ ở xứ này mọi sự tụ họp quá ba người đều có nghĩa là gây mầm chống đối. Vì thế những người có mặt, khi thấy thấy bóng bò vàng thì tự nguyện rút lui, còn những người khác thì cẩn thận hơn, đứng xa xa ngó chớ không dám đến gần.

Người ta thấy một vài cánh tay giơ lên ngoắc ngoắc. Đây là những đứa trẻ hiếu kỳ chớ không phải các nàng cò mi-ni giúyp áo xẻ cổ lòi 2 quả cam đến quá nửa ngoắc khách cho các quán ăn quán nhậu.

Người ta nghe rõ tiếng la :

- Lại đây xem rùa !

- Tầm bậy, thần Kim Quy chớ đâu phải rùa thường !

Quả thật, nhè ba ngày Tết đê Sông Hồng lại vỡ, nước tràn hồ guom, lại thêm bão rút, thần Kim Quy bò lên mặt đường rồi không hiểu sao không trở lại hồ được mà nằm mắc cạn ở đây ?

Cụ Phạm Tăng không đến xem, cụ chỉ ngồi bấm độn. Đây là thần Kim Quy đã nhật thanh kiếm vàng dâng trả vua Lê Thái Tổ. Kim Quy còn sống đến nay, tức đã trải 500 năm. Quy nằm trong tứ linh «Long Lân Quy Phụng» là những con vật linh thiêng ta thường thấy tượng thờ trong các đình chùa. Xưa Linh quy xuất hiện đem guom vàng dâng trả đức Lê Thái Tổ, nước ta thắng quân Minh, oai hùng rạng rỡ. Nay Linh quy thăng thiên, điềm mặt vận cho đất nước này : Trông kìa, Kim Quy nằm im như một tấm phản gỗ, bề dài ước chừng một sải tay. Cổ nó thụt mất, hai chân trước co rút lại hai chân sau như còn chòì để bươn ra khỏi vùng đất lầy.

Mọi người chỉ đưa mắt nhìn chớ không ai dám động tới. Bỗng một ông già đầu bạc trắng, mặt gầy cúp, tay chống gậy, trên đầu gậy có quán sợi dây thừng chậm chậm đi tới, miệng hỏi :

- Gì thế ? Gì thế, coi chừng bọn xấu diễn tiến hòa bình xúi giục đó nghe !

Đám người tản dần ra. Nhưng có mấy anh áo vàng hét to :

- Đứng lại cả ! Từng người một xuất trình chứng minh thư Nhân Dân coi !

Lão già chống chế :

- Ta đi công tác quần chúng mà chứng minh chứng mót gì ? Hơn nữa ba ngày xuân con khỉ, coi cái con khỉ gió !

Một anh công an trẻ vừa mọp vừa nói :

- Trông cụ cổ hồng hào cháu mừng lắm ạ !

- Các đồng chí, dân chúng họp lại làm gì đông thế ?

- Dạ họ bu lại xem thần Kim Quy !

- Thần Kim Quy thăng thiên ạ !

- Ủa, thần Kim Quy chết à ? Đâu nào ? Ồ ! Con Rùa to thế. Nó trường thọ mấy thế kỷ đấy. Sao hôm nay lại nằm mắc cạn ở bên lề xã hội chủ nghĩa vậy ? Điềm gì vậy ?

Một người đáp :

- Dạ không phải nó mắc cạn đâu ạ. Nó thấy thủ đô ta

sơn nhà cửa phố xá của Pháp để lại đẹp quá nên nó bò lên tham quan đấy mà !

Cụ cổ giơ gậy chọc chọc trên lưng nó. Kim Quy không cử động. Một người khom xuống gọi :

- Kim Quy ! Kim Quy ngài biết ai đấy không ? Thái thượng hoàng nước ta đấy. Sao không quơ gậy ném trả lại cho thánh thượng ?

Bỗng một đứa bé từ bên kia đường chạy băng qua rẽ đám đông và nắm tay ông lão :

- Bố cháu chờ cụ cổ từ sáng tới giờ. Cháu đi tìm cụ ở chợ Hôm lên đến đây ! Cụ đi nhanh về nhà cháu đi cho.

- Thiếu gì người làm cái nghề thất âm đức này chó phải mình ta hay sao ?

- Dạ bố cháu bảo chỉ tín nhiệm cụ thôi ạ vì cụ có nhiều thâm niên nhất trong nghề ! Nó vừa nói vừa lôi tay lão già.

Bỗng có một người từ đâu hộc hộc chạy tới sừng sộ với đám đông :

- Các người là một lũ hữu nhân vô châu. Hãy hoan hô to coi nào ! Rồi anh ta hô một mình : Cụ cổ muôn năm ! Hô mau lên !

- Cự cố mu... mu... ôn năm !

Cự cố xua tay :

- Không cần không cần muôn năm muôn năm gì hết!
Hãy để ta đi làm nghĩa vụ quốc tế của ta !

Rồi cự chống gậy theo thằng bé đi về phía Phố Huế. Chưa đến chợ Hôm thì dừng lại thấy có nhiều cánh tay ngà ngoắc cự lóa mắt không biết theo cái ngoắc nào. Cự bước theo một cánh tay gần nhất và vào một quán bia. Một cô hầu bàn mặc áo xẻ ngực rất sâu, váy hồng ngắn cùn cốn bảy phần da ba phần vải sà vào ngồi bên cự. Một cô khác cũng ăn mặc cùng một «môt» đưa tới 2 ly bia trào bọt để trước mặt cự và cô bạn. Cô này choàng tay qua cái lưng tôm của cự rừ rì :

- Anh yêu ! Hãy dùng tí hương vị nội hoó... á ! Cô này vừa nói vừa ngã đầu miết gò má vào vai ông già và sờ bộ râu rể tre thủ thủ :

- Nào, ta chạm răng đi anh yêu. Không tổn thương tới bộ hàm giả của anh đâu.

- Bác không biết uống bia, cháu ạ ! Cô gái nóc cạn hai ly bia rồi bảo :

- Anh không thích bia hơi ngồi thì đi bia vông không đau lưng. Hay anh thích cà phê đèn mờ ? Hoặc làm một cái com tấm ôm rồi đi luôn cái cà phê đùi là thông suốt mọi nhẽ.

- Bác không biết uống cà phê gì hết.

- Vậy anh vô đây đi một châu mát xa cho rần gân căng da săn bắp thịt.

- Ta không đau nhức gân cốt gì cả !

- Coi bộ anh mệt sau khi đi dạo bờ Hồ, vậy anh nên ngủ ôm một hai tiếng để lấy lại sức khỏe nhé !

- Vợ ta mất lâu rồi, ta chỉ ôm gối ngủ để giữ tiết hạnh với vợ ta.

- Vâng, ở đây cũng có gối cho bác ôm thích lắm !

- Ồ được ! Nhưng ta chưa buồn ngủ bây giờ để công tác quần chúng xong ta sẽ trở lại ngủ !

Cô bé nói :

- Tôi biết cụ là ai ! Hứa thì phải nhớ lời nhé ! Đừng như bác Ba mặt nám năm 78 ! Lời hứa như nước đổ «la mồn» ! Cô bé dắt cụ đi ngã sau có con đường nhỏ không tên ăn qua hẻm Nguyễn Thị Chiến.

Thằng bé trở lại mừng rỡ đón ông già :

- Sao cụ đi vô đó ? Nhà cháu đi hướng này !

-Tao thấy tay ngoắc tao rồi ruột lăm, nhưng không có sự lãnh đạo nên tao cứ đi liều.

- Đó là hiệu bia tổng hợp !

- Tao biết rồi, nhưng nhờ thánh hơi tao đã thoát ! Mô Phật. Thôi dắt tao đi tới mục tiêu để tao thi thố tài năng. Kiểm chút cháo ba ngày Tết.

Trong hẻm Nguyễn Thị Chiến có một dãy nhà ổ chuột. Ở đầu dãy, một chú cầu mặc đồ vàng héo bị treo ngược đầu lên cột, bằng một sợi thừng buộc hai chân sau. Chú vàng thè lưỡi ra, tiếng kêu đã khản. Cụ cố mở sợi dây đỡ dành :

- Để tao «cởi trói» cho !

Nghe giọng ngọt như mía lùi, Vàng ta nhe răng như cười. Người chủ nhà vội xua tay :

- Ấy xin cụ chớ có mở trói cho nó ! Nó sẽ bỏ nhà đi theo trau dồi đạo đức ở phố Hàng Nồi tức khắc.

Cụ cố cười khoe cả hàm răng giả :

- Tôi nói «cởi trói» tức là trói chặt hơn. Ai ngây thơ như chú vậy ? Nói xong cụ cố móc con dao nhỏ trong túi liếc qua mấy nhát ngắn vào bàn tay cho có lệ rồi xem xét trận địa giữa háng chú Vàng gồm hai hòn bi như chùm mận tím.

Rồi bằng một cử chỉ sắc gọn pha lẫn một ý chí diệt địch cao độ cụ cố đưa lưỡi vào đánh xoạc một nhát, một nhát, lại một nhát. Vàng ta chỉ la lên một tiếng thất thanh rồi vừa đại vừa tiểu một lúc. Nước bắn thẳng vào mặt cụ cố làm cụ phải nheo mắt lại trong lúc những cục phân lòi ra và rơi xuống đất lọt đọt.

Nhưng vốn là giai cấp công nhân thuộc thành phần cầm dao cắt cái sự sống của giống cái lẫn giống đực loài bốn chân, cụ cố không chút nao núng trước tình thế khó khăn.

Ông chủ nhà tỏ ra sợ hãi khi thấy tay cụ cố dính máu tùm lum, nhưng cụ cố vẫn mò mẫm cho ra hai hòn bi và cắt ra ném gọn xuống đất. Tất cả hoạt cảnh diễn ra chớp nhoáng chỉ kịp cho chú Vàng kêu oăng oăng là đi đòi cái bộ phận sản xuất hạnh phúc của chú ta. Mặc dù đó là giai đoạn quan trọng nhất nhưng không phải là giai đoạn đau đớn do những mũi kim khâu vá vết thương tạo ra.

Mặc cho chú Vàng kêu to và vắn mình vô vọng trên thân cột, cụ cố cứ điềm nhiên léo qua léo lại những mũi kim và rút chỉ một cách chậm chạp với đôi mắt lơ đãng của cụ sau cặp kính làng. Ông chủ nhà thấy chấm dứt cuộc mỗ xẻ thì rất hài lòng, bảo :

- Từ nay mày hết đi «đêm màu hồng» nữa nghen !

Cụ cố khoan thai lau chùi dụng cụ cho sạch máu bỏ vào túi rồi mở dây giải phóng chú Vàng. Cụ nói dùm cho Vàng :

- Ai cấm cho được đâm đực rựa mê cái, trừ khi nào nó đã ngoài 80 như tôi. Chú Vàng được thả ra như qua cơn ác mộng...

- Nghĩa là sao ạ ?

- Nghĩa là nó vẫn mạnh, mập hơn trước nữa. Có điều là nó chỉ còn «Bê Đê» thôi. Nếu thiếu sót thì nó sẽ y như trước. Máy chục năm trong nghề, tôi chỉ bị chủ nhà than phiền có một lần vì lỡ tay thiếu phạm làm chết con heo nái của bà chánh tổng ở Hà Đông. Ngoài ra đạt kế hoạch 100%.

- Dạ thiếu sót nghĩa là sao ạ ?

- Nghĩa là chưa lấy hết cặp nan ra. Dù còn sót lại một tẹo nó cũng phát triển lại y như cũ như cái cây đâm chồi vậy.

- Cụ cố có lấy dùm ra cho nguyên vẹn không ?

- Anh cho tôi đem về nghiên cứu kỹ đã. Nếu có sút mẻ miếng nào dù lớn dù nhỏ tôi cũng phải tái thiện ạ !

Nói vậy rồi cụ cố nhặt cặp nan gói lại bỏ túi đi ra đầu hẻm Thị Chiến với niềm kiêu hãnh cao độ. Lần này sợ bị ngoắc như lúc nãy nhưng vừa đến đầu hẻm thì lại đụng nhằm những chiếc váy cực ngắn và những cánh tay chị Hằng ngoắc như rắc ánh trắng xuống trần gian. Thì ra lại các cô ngoắc cụ vào một tụ điểm khác. Cụ cố vội xua tay :

- Xin cảm ơn, tôi không quen ôm ai cũng không thích ai ôm tôi. Tôi đã cao hơn cụ Hồ 10 tuổi rồi.

- Nhẹ nhàng thôi anh yêu dấu. Không có cái sự tiệp đủ ấy đâu. Không sợ mệt.

- Chào các cháu. Xin chờ tôi hồi phục chức năng và chỉnh hình lại đã !

- Thằng cha già Lý Toét. Cái nào cũng hỏng chịu hết à ! Vậy mà lúc nãy hô «muốn nằm» !

Cụ cố bước nhanh để trốn tiếng cười chế diễu ở phía sau lưng, nhưng lại đụng đầu một cháu khác, quần áo bình thường tay cầm nhánh cây còn nhiều lá, phẩy nhẹ trên lưng một con vật cao lớn bốn móng nên thông dong trên nền xi măng vỉa hè. Thằng bé lúc nãy lại xuất hiện vừa ngoắc vừa gọi :

- Ở đây nè chị ơi ! Bố tôi đang chờ chị đến cây mầm sống mới cho cái lợn sề nhà tôi.

Cụ cố nhìn thấy chính thằng bé lúc nãy dắt mối cho mình đến giúp đỡ chú Vàng thì bây giờ cũng chính nó lại dắt mối này. Mới nức mắt ra cũng đã biết làm cò rồi. Cụ đứng nép một bên chờ cho cô gái dắt con thú kia đi qua, mõm nó tấp xạm xạm. Bỗng cụ kêu lên :

- Kìa anh Ba ! Anh Ba thân thương quý mến.

- Ồt,... ồtt... , ẹc ẹc... Con vật ghéch cái mõm dài xọc hai bên mép xùi bọt trắng lên kêu, như đáp lại theo đúng phép xã giao. Cụ cố nghe giọng thân quen cũ toàn dẫu nặng nên bước theo nom sát mặt con vật để tìm nét thân thuộc chẳng, thì bỗng cụ thấy trên mặt nó mấy vết nám đen như thiên lôí giáng hột, bèn kêu to lên với tất cả sự hồ hởi :

- Anh Ba ! Anh Ba ! Anh còn nhớ tôi không ? Tôi là tên nha trảo được anh giao cho bán phiếu rau héo thịt ôi cá ươn cho dân nè !

- Ôtt... Ôtt ! ẹc... ẹc

Mấy đứa nhỏ đi đường thấy chuyện lạ bèn dừng lại xem. Một đứa nói :

- Nhà tao có con lợn nái nưng. Thuê nọc nhẩy mãi mà không có chửa. Nay bố tao mời được giống lợn nòi Maní này chắc không hoài công phí của như mấy lần trước nữa.

Cụ cố trừng mắt quát :

- Các cháu là cháu của Bác Hồ. Chớ có nói năng vô lễ. Đây là đồng chí bác Ba của chúng bây, cự tổng bí thứ đó chứ heo Maní nào ? Tao mách tổ chức lột khân quàng đỏ của chúng mày và rút phiếu phẩm của bố chúng mày đây !

Nói xong cụ nom sát xuống nói giọng thành khẩn :

- Chúng nó thiếu giáo dục của đoàn thể, xin anh Ba miễn chấp.

- Ôtt... Ôttt... ẹc... ẹc !

Cô gái dắt anh Ba vô điểm hẹn.

Cô rất hồn nhiên vô tư giúp đỡ tận tình cho đôi uyên ương 4 cặp hòa hợp hòa giải vượt mức kế hoạch nhà nước 500%, mà nét mặt chai lỳ của cô xem chừng không bức xúc bức rút tí nào hết. Cô theo dõi từng cử chỉ một của hai bên để giúp cho chúng hòa hợp nhanh chóng và đến mức tối đa. Cô vô vô mộng đối tượng quát khẻ khi thấy chú Mani loạng quạng :

- Ở đây này. Mà tìm bố mà ở đâu đây ? Bep, bep !
Anh chủ nhà hỏi :

- Có chắc ăn không cô ?

- Tôi bảo đảm là chị Ba sẽ mang bầu, anh Ba không cần tái chiến lần thứ hai.

Một anh thanh niên cắc cớ hỏi :

- Sao cô chắc kết quả vậy ?

- Vì ông anh Ba... ủa xin lỗi, con lợn của tôi mạnh lắm. Giống Maní chính hiệu ! Lại nữa lúc hai anh chị yêu nhau thì anh ở trên nhịp lia, còn chị ở dưới thì 4 cặp run run, đôi mắt lơ lơ chứng tỏ chị tiếp thu tinh khí thần một cách tự nguyện chứ không phải đại khái như anh Ba thường làm ở nhà.

Anh chàng kia lại hỏi tiếp :

- Tôi thừa sức làm anh Ba được lắm đấy ! Cô nghĩ thế nào ? Tôi bảo đảm có áo đi mưa quốc tế hàng hoàng không sợ «ăn bánh đa» !

- Lợn lòi ời, giá mà tao được như mày !

Một thanh niên khác giả giọng con gái, hỏi thay :

- Bao nhiêu một dù thế hở e... em ?

- Muốn thì được chớ gì mà kêu nài. Nhưng muốn đi tàu suốt phải có nơi chớ không có đi Liên Xô hoặc «ngồi đồng» ở vườn hoa Con Cóc đâu !

Một thanh niên khác đáp thay :

- Thì «ngồi đồng» đỡ ghìen chút thôi. Bác Ba phải về họp Bê Xê Tê chớ !

- Không được đâu ! Ít nhất phải thuê hô ten 1 ca, tiền thuê đảng ấy lãnh đủ.

Chàng thanh niên miệng nói, chân vọt ra ngồi lên Honda đang rồ máy rồ tới rồ lui chờ ở trước nhà rồi biến mất ở cuối hẻm.

Cô gái mắng vói theo :

- Thanh niên Thủ Đô, rõ dơ ! - Rồi cô dắt bác Ba theo lối cụt cổ đi lúc nãy. Hai đảng tái ngộ lại thủ thủ với nhau. Cụt cổ sờ gáy bậc tiền bối hỏi :

- Có mất ca-lô-ri nhiều không đồng chí ? Đã cở lai hi mà được thế là đạt năng suất cao, đáng làm gương cho hậu sinh đây ! Về Ba Đình tắm bồ.

Thấy một cháu gái đang dắt một chú cẩu nhỏ bằng con chuột cống đi gần tới nên cụt cổ ngưng ngang tâm sự. Con chó Nhật Bản thấy đồng loại mặc áo vàng đứng xiêu xiêu trên bốn vụng run run, đang quay đầu thè lưỡi liếm vết thương, nó sủa gâu gâu như tỏ lòng thương đồng loại.

Bỗng một chiếc xe Mát da trắng đỗ xịch lại sát lề. Hai thanh niên nhảy xuống. Một chàng thì bế xốc chú Vàng, một chàng thì giật sợi dây da trong tay thiếu nữ. Cả hai nhảy phốc lên xe rồi chiếc xe nổ máy phóng nhanh. Ai nấy nhìn theo chưa kịp hiểu đây là luật thứ mấy của biện chứng duy vật thì chiếc xe đã chạy tít mù.

Chú lợn lòi vô tư cứ thông dong nện móng trong lúc miệng thì phát ra loại ngôn ngữ độc nhất của nhà lợn mà chỉ có cụt cổ mới hiểu được :

- Ôtt... Ôtt... ęc ec...

Một người mặc áo xá xầu rách rưới, từ bờ Hồ đi tới vừa đi vừa hát nhạc mới :

- Lời mới ai ơi ! Còn xa xôi nhưng ánh dương «lang deo còi», mây đã hé «chinh chòi» ai có dăng dăng dăng pạc cũ áo quần chần màn củ lồi, páng không?... Ai cần xỏ tai con nít, lấy ráy tai người lớn, tầm quất không ? Ai có lời lắt, lời lồng, soong nhôm chảo sắt pể cần hàn lại y như mới không ? Lồ cũ lồi lồ mới không ? Ngộ lấy héch, không pỏ thứ nào. (1)

Trông thấy mọi người nhìn theo hút chiếc xe, anh Xá Xầu giải thích :

- Bắg bắt chó đắy các cụ ạ ! Có muốn chuộc thì kiểm cò nó dắt mồi cho chuộc ! Nhưng phải sớm sớm nếu muộn thì chúng vô lò !

Cụ cố bắt thần giớ gắy lên gõ gõ trên lưng «anh Ba Maní» nói nữa chơi nữa thiệt :

- Sao tụi nó không rước anh đi dùm luôn thể ? Giá chuộc anh chắc cao hơn con chó Nhựt Bồn đó nhiều, anh Ba !

- Ôtt... Ôtt... ęc ęc... !!!

Sẵn dịp cụ cố tổ luôn :

- Tôi nghe nói thằng Hoàn khiêu nại anh. Anh xuống đó có gặp nó không ? Có Bác Hồ phân xử, vì nó là ủy viên bộ chính trị.

- Ôtt... Ôtt... ẹc ẹc...

- Nó nói là anh bỏ tù nó, bắt nó đứng trong bùn tới chết để trị tội nó vì nó đã cho phép đồng chí Hoan đầu dò xuất ngoại chữa bệnh chẳng ngờ Hoan trốn sang Trung Quốc kêu anh là Thái Thượng Hoàng chứ anh ỏm tởi.

- Ôtt... Ôt... ẹc ẹc...

Chú thích của tác giả :

(1) Đời mới ai ơi. Còn xa xôi nhưng ánh dương đang reo cười mây đã hé chân trời, ai có răng vàng răng bạc cũ đổi bán không ? Ai cần xô tai con nít lấy ráy tai người lớn, tắm quất không ? Ai có nôi đất, nôi đồng sông nhôm chảo sắt bể cần hàn lại y như mới không ? Đồ cũ đổi đồ mới không ? Ngộ lấy hết không bỏ thứ nào.

Chương 11

Quan biện lý tuyên bố :

Phiên tòa này xử các trường hợp phạm pháp như sau :

1- Học sinh cấp 3 đánh cô giáo.

2- Vụ bán trẻ Sơ sinh của một cô gái 17 tuổi

3- Vụ lường gạt tổng tình của họa sĩ lão thành Ngọc Sơn

4- Vụ Ông Huỳnh Long chủ tịch uỷ ban bài trừ tham nhũng, tham nhũng 77 tỷ công quỹ.

Còn các trường hợp khác như một việt kiều về thăm nhà giết vợ chặt ra làm nhiều mảnh, một cán bộ Cấp tỉnh chứa gái mãi dâm dưới hình thức từ thiện, một cán bộ Xã ghen tuông lột quần áo vợ lôi ra đường, một tên lang băm chữa bệnh sida bằng thuốc xút lác... sẽ xử tiếp sau dưới quyền chủ tọa của chánh án Phù Văn Thủng.

Một người lùn thấp từ bên trong bước ra cúi đầu chào rồi ngồi và ghé giữa trên bục cao, vui vẻ nói :

- Tôi xin đính chánh, tôi không phải là Phù Văn Thủng mà là Phùng Văn Thủ, có lẽ biện lý hay nhân viên đánh máy có tật nói lái nên mới có sai lầm đó. Nếu đã phù lại thủng thì làm sao phục vụ nhân dân được ạ.

Công chúng cười cái rầm. Không khí mát mẽ tươi vui như xem hài kịch, không có vẻ gì khắc nghiệt như người ta tưởng trước khi bước chân vào đây.

Một viên sĩ quan quân phục chỉnh tề với quân hàm và phù hiệu chớp lóe đồng dạc tuyên bố :

- Xin mời đồng bào đứng dậy trang nghiêm làm lễ chào quốc kỳ khai mạc... Nghiêm, chào... chào !

Mọi người rầm rập tuân theo, viên sĩ quan lại hô tiếp :

- Cúi chùng chào «Ồ cự Hành», ủa ảnh cự Hồ.

Nhiều tiếng cười bị ép như bóng xì hơi rải rác vài nơi, vị sĩ quan nhanh trí nạt tiếp :

- Lễ chào đã xong xin mời đồng bào ngồi xuống.

Ngay kế đó một viên chức tuyên bố :

- Phiên xử bắt đầu. Vụ thứ nhất học sinh đánh cô giáo.

Ông cầm một xấp giấy lên và bắt đầu đọc :

- Từ bao nhiêu năm qua, đảng và nhà nước ra sức đẩy mạnh công tác giáo dục biến học đường thành lò nung, ủa lò đào tạo những nhân tài cho đất nước. Các trường học từ cấp một đến đại học đều đã đạt kết quả khả quan, đặc biệt từ mẫu giáo đến lớp tư đều được giáo dục trương trình Mác Lê sơ cấp, các cháu đều mang khăn quàng đỏ, chào theo lối Komsomol bên sê vít và 99,99% đều thuộc lòng bài «cây đại thụ xít ta lin» của nhà thơ cổ hủ, ủa Tố Hữu.

Tuy nhiên do tàn tích đế phong rơi rớt lại chưa gột sạch nên vài trường hợp đã đảo ộn trật tự luân lý nhà trường học sinh bất kính sư phụ. Nhất là ở cấp ba, biểu hiện trên lời nói. Nhưng vì không kịp giáo dục nên đã đi đến hành động thô lỗ bạo hành. Như trường hợp sắp được đưa ra xét xử hôm nay...

Vừa đến đó thì phía dưới hai công an kè một thanh niên từ cánh trái đi ra, đưa anh chàng vào vành móng ngựa rồi đứng hai bên bị cáo.

Viên chức ngồi kế bên của quan tòa cất tiếng hỏi theo thường lệ : tên là gì, học lớp mấy,... đến câu : cha mẹ tên gì ?

Chàng thanh niên đáp :

- Phạm Thế Tuyệt.

Ông viên chức giật mình một cái nhẹ và hỏi tiếp :

- Có phải cậu đã đá vô mặt cô giáo của cậu không, tại sao ? Cậu đã gây ra thương tích nào cho cô giáo, và cô đã làm gì lại cậu ? Đây là phiên toàn dân chủ hoàn toàn. Cậu có thể tự do phát biểu ý kiến. Nếu cần thì cậu có thể yêu cầu luật sư biện hộ.

Người thanh niên không chút sợ hãi, nói giọng tự nhiên :

- Tôi tên là Phạm Thế Tuyệt con của ông bà Phạm Thế Quyết. Tôi học lớp mười trường Trần Phú cấp 3 ở đường Hàng Hành. Ngày 18 tháng 8 năm nay tôi bị cô giáo Phan Thị Ngà cho điểm hạnh kiểm xấu nên tôi về nhà bị bố tôi rầy. Hôm sau tôi đến lớp chất vấn cô giáo, cô bảo cô rất chí công vô tư. Tôi yêu cầu cô nâng điểm lên quá trung bình nhưng cô không đồng ý. Tôi nghĩ, tại sao : tôi được các bạn gái cùng lớp thích mà cô giáo chê? Tôi ức quá bèn phóng lên buya-rô đá vô mặt cô một phát. Dạ chỉ có thể thôi ạ.

Quan tòa hỏi :

- Giáo viên Phan Thị Ngà có điều gì bổ túc không ?

- Dạ, thưa tòa, đúng như lời em Tuyệt khai ạ, tôi không có điều gì phải bổ túc, chỉ xin tòa nhìn gương mặt của tôi thì rõ.

Bỗng từ dưới hàng khán giả tiếng huýt sáo ầm ĩ, tiếng vỗ bàn rôm rốp rồi một giọng nói vượt hẳn sự rùm beng ấy : «Phạm Thế Tuyệt là anh hùng tuổi trẻ thủ đô ! Đã đảo giáo dục nhồi sọ ! đã đảo, đã đảo !»

Quan tòa nhìn qua nhìn lại liên lần bầm :

- Thế này là thế nào ?

Nhân viên an ninh lập lại trật tự nhanh chóng. Nữ giáo viên Ngà mới giờ tay xin phát biểu. Cô nói :

- Dạ, sau khi mãn giờ tôi đi về nhà, ngang Lò Sủ.

- Cô đi bộ à ?

- Vâng, tôi có một chiếc xe đạp nhưng bị hỏng nặng sửa chưa xong, nên tôi đi bộ đến bến tàu điện ở gần nhà thủy tạ. Khi đi ngang lò Sủ thì từ trong hẻm em Tuyệt xuất hiện.

- Tại sao cô biết là em Tuyệt ?

- Dạ tôi dạy nó mà sao tôi lại không biết ? Hơn nữa em còn la lớn : Tao là thằng Tuyệt bị điểm hạnh kiểm xấu đây. Cho mày biết tay ! Tôi chưa kịp trở tay thì em xịt nước công vào người tôi.

- Tại sao cô biết là nước công ?

- Dạ nước đen ngòm và hôi thôi ạ !

Quan tòa hỏi Tuyệt :

- Có thật thế không ?

- Dạ có nhưng còn thiếu ạ ! Tuyệt tiếp - Tôi còn định lột hết quần áo của cô nữa nhưng chưa kịp làm 100% thì cô đã chạy mất.

- Tại sao anh làm việc đó ?

- Dạ tôi muốn cứu các bạn tôi.

- Cách nào ?

- Cô ta bị một lần thì tổn, không dám cho điểm xấu các bạn tôi nữa. Tôi còn viết giấy gửi cho cô, bảo nếu còn tái phạm sẽ bị trừng trị đích đáng.

Ông uỷ viên chánh phủ, tức công tố viên, lên tiếng :

- Bị cáo và đầu cáo đã khai rõ, tôi nhân danh pháp luật xã hội chủ nghĩa tuyên bố : Học sinh Phạm Thế Tuyết đã vi phạm điều 14 khoản a1 và b6 tức xâm phạm và đả thương cá nhân có dấu tích. Xin quan tòa quyết định hình phạt theo bộ hình luật, để làm gương cho học sinh toàn quốc.

Quan tòa dặng hắng ba cái liền và lên giọng :

- Thay mặt nhà nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa VN và căn cứ trên bộ hình luật, tôi tuyên bố phạt học sinh Phạm Thế Tuyết 2 năm tù ở và 5 năm tù treo, khi mãn hạn về nhà gia đình phải chịu trách nhiệm giáo dục. Trong vòng 10 ngày học sinh Tuyết phải chuẩn bị đến cơ quan chức năng thọ án để được đưa vào nhà tù Hà Nội tức là hoả lò cũ, ủa ủa...

Quan tòa chưa dứt thì tiếng huýt còi, la ó, vỗ tay đập bàn ầm ỹ cả lên, nhân viên an ninh càng vung tay ra dấu trấn an thì tiếng kia lại càng nổi lên mạnh hơn. Một cậu học sinh chạy lên bắt tay Tuyết rồi hai nàng nhào lên ôm hôn Tuyết tíu tít.

Rồi một đám khác ủa đến công kênh Tuyết lên đi ra cửa, nơi đó có những vòng hoa và hoa giấy, kẻ tặng người tung hô Tuyết. Nhân viên an ninh vừa ra đến thì chúng bạn đã ấn Tuyết vào một chiếc xe bóng láng đã

mở máy sẵn, chở Tuyết vút đi như một cơn gió. Một đàn xe gắn máy chạy theo sau như bảo vệ một nhân vật quan trọng. Chúng chạy vòng quanh bờ hồ rồi đưa Tuyết về tận nhà.

Ở đảng này quan tòa tiếp tục nói, một cô gái được đưa ra vành móng ngựa. Một viên chức đọc tội trạng của cô như sau :

- Cô Nguyễn Thị Bình Phong, 17 tuổi quê ở Nam Định xã viên hợp tác xã phá sản, lên Hà Nội tìm việc làm đã rơi vào tay bọn buôn người qua biên giới. Cô tưởng ra khỏi nước nhà là thoát khỏi cảnh nghèo đói, không ngờ ở đó cô bị bắt phải hành nghề mãi dâm. Sau khi mang bầu, cô mới ân hận và cô tìm cách trở lại quê hương. Ở Hà Nội, cô được nhận vào bệnh viện để sanh đẻ. Cô đã bán cái thai với giá năm triệu đồng như bán một món đồ vật. Khi sanh xong, cô giao con và nhận tiền. Giữa lúc đang làm giấy tờ cô bị nhân viên an ninh bắt. Đây là một hành động hết sức vô nhân đạo nhưng cũng đáng thương hại. Chúng tôi yêu cầu tòa phạt nặng tội đa đoan làm gương cho kẻ khác. Luật pháp mong đây là vụ án cuối cùng về việc buôn bán thai nhi.

Ông công tố uỷ viên hỏi :

- Tại sao cô không bám trụ ở nông thôn mà lại lên thành phố ?

- Dạ thưa ông «tà», ở dưới, em không sống nổi.

Nhân viên an ninh đứng bên cạnh nhắc khẽ :

- «Tòa», không phải «tà» ! Nói lại đi !

- Dạ thưa ông «quan tòa», ở dưới đó khó sống quá hà.

- Khó nghĩa là sao ?

- Dạ mỗi ngày em kiếm không được non ngàn đồng. Ủy ban lại bắt phải mua khố.

- Khố gì ? Ở quê hương đồng chí Trường Chinh giờ này còn ai mặc khố nữa ? Cũng như thấy ăn mày đầy thủ đô người ta bảo đó là thần dân quê bác.

- Dạ khố bằng giấy có thật đấy mà.

- À ạ ! Công khố phiếu. Tiền ấy... như bỏ ống vậy mà! Ông công tố hỏi tiếp - rồi tại sao cô bán con cô ?

- Dạ... hu hu hức... hức hức... Cô gái gục đầu khóc nức nở.

- Cô biết đó là phạm pháp không ?

- Dạ em đâu muốn bán con em, nhưng để đó ai nuôi. Em nuôi thân còn không nổi, làm sao nuôi nó ? Cho nên buộc lòng em phải bán chứ mẹ nào lại đi bán con ? hu hu hu...

Đợi cô bé bớt khóc, quan tòa lại hỏi :

- Làm sao cô bán được đứa nhỏ ?

- Dạ có người làm mối ạ.

- Cô có biết ai là cha đứa bé không ?

- Dạ kẻ ra người vào làm sao biết được ?

- Cô bán giá bao nhiêu ?

- Dạ được bốn triệu, nhưng người mối ăn 1 triệu. Em cũng liều, bị nhiều bị miễn về được xứ có mấy đồng tiền bỏ túi và không ai biết mình là đàn bà là được rồi !

- Cô có biết cô bán con cô cho ai không ?

- Dạ không, họ không cho em thấy mặt, chắc là để em khỏi đòi con lại, trong nhà thương cũng không cho người mua thấy mặt em. Họ nói đã xong là xong. Họ giao tiền cho em và kể từ giây phút đó em không có con nữa.

- Cô bán con lần này là lần thứ mấy ?

- Dạ thứ nhất mà em còn muốn tự vận chớ thứ mấy nữa ! Có ai tàn ác như em đâu ! Ở quê nhà có người đi hỏi em nhưng em chưa ưng vội, bảo chờ em đi làm kiếm ít vốn rồi trở về sẽ cử hành đám cưới, nào ngờ đâu ra có sự này.

- Sao hồi nãy cô nói cô định về quê miễn không ai biết cô là đàn bà thì thôi !

- Dạ bên ngoài thì người ta không biết, nhưng khi lấy chồng thì giấu chồng sao được ? Thôi thà đi biệt xứ cho xong.

- Cô còn cha mẹ gì không ?

- Dạ bố em đi giải phóng miền Nam hi sinh năm đó tới năm nay không có giấy báo tử nhưng mẹ em được nằm trong diện vợ liệt sĩ, em cũng nằm trong đó với mẹ em. Nhưng uỷ ban và hàng xóm thăm thì rằng bố em không phải là người đi giải phóng miền Nam mà là ông phó bí thư xã mới là bố em, nhưng ông ấy không dám công khai mà chỉ đi ngỗ sau nhà em thôi. Năm ngoái ông ấy chết rồi nên mẹ em không còn người giúp đỡ. Do đó em phải đi làm nuôi mẹ em.

- Mẹ cô có biết cô ở trong hoàn cảnh này không ?

- Dạ chắc không đâu ạ !

Công tố viên kết luận :

- Đây là nạn nhân của xã hội về hai mặt kinh tế và chính trị. Tôi yêu cầu tòa khoan hồng với cô bé và giúp đỡ gia đình cô, đồng thời tạo hoàn cảnh để cô sớm trở lại với cuộc sống bình thường.

Quan tòa hỏi :

- Luật sư của bị cáo có gì bào chữa không ?

Một người quá tứ tuần mang kiếng gọng vàng ngồi ở bàn giành riêng cho các luật sư đứng dậy đẩy chiếc kiếng lên và nói :

- Thưa tòa, trường hợp của cô Bình Phong thật đáng thương. Sách có câu «Thiên sanh nhơn hà nhơn vô lộc, địa sanh thảo hà thảo vô căn». Nghĩa là trời sanh ra người, có người nào không được trời ban cho phước lộc. Đất sanh cỏ thì cỏ nào không có gốc ? Từ câu nói đó ta có thể suy luận một cách khoa học rằng chế độ đẻ ra người và người sanh ra thói hư tật xấu (ông luật sư vừa nói vừa nhìn quan tòa, thấy quan tòa hơi nhíu mày, ông luật sư vội nói lái đi). Nói như vậy tôi không có ý đồ đổ lỗi cho chế độ ta là đất dung dưỡng thói hư tật xấu. Không có chế độ nào không có tội phạm, ngay cả

trên thiên đàng còn có những vụ trộm cắp dân ô nữa là... Chế độ ta là chế độ ưu việt nhất từ xưa đến nay. Khi còn đi học tôi đã nghe thủ tướng Phạm Văn Đồng tuyên bố rằng sống một ngày ở chế độ ta bằng sống 20 năm trong chế độ tư bản. Nay thì câu ấy hoàn toàn sai, ủa, đúng, duy nhất đúng. Cô bé Phong sợ dĩ làm những điều tội lỗi như thế là do hoàn cảnh đẩy đưa. Xã hội thuộc địa có biết bao nhiêu hoàn cảnh như cô bé này. Hai quyển tiểu thuyết của nhà văn Vũ Trọng Phụng «Lục Xì» và «Làm Đĩ» đã để lại những chứng minh hùng hồn về thời Pháp thuộc còn chế độ ta đâu có nhà văn nào viết nổi một quyển như vậy. Có muốn viết cũng không viết được.

Quan tòa cắt ngang :

- Đúng, nhà văn chế độ ta không có tác phẩm nào như thế là vì chế độ ta đâu có Lục Xì và làm gì tìm thấy trên báo chí, sách vở hai tiếng như nhóp ấy nữa.

Một khán giả ở góc phòng đứng vọt lên nói :

- Chỉ có ở hải ngoại thôi ạ. Đó là bọn đi điếm bồi bếp chạy sang Mỹ năm 75.

Vị luật sư tiếp :

- Đây là do khách quan gây ra. Đứng về lý luận thì đây là phạm trù ngẫu nhiên, không phải tất nhiên. Nghĩa là không phải cô gái nào ở nông thôn cũng là cô Phong hết cả.

Quan tòa gật gù :

- Đồng chí nói đúng lắm ! Nhưng kể từ nay đồng chí không được đi biện hộ cho ai nữa. Một quan chức tuyên bố :

- Vụ án này kết thúc. Đến vụ thứ ba sẽ tiến hành xét xử vào chiều nay, nếu chưa xong có thể kéo dài đến ngày mai, ngày mốt.

Chiều lại phiên tòa tiếp tục. Khán giả tới đông nghẹt đứng ngoài trước tiền đình tràn cả ra ngoài đường. Xe cộ bị nghẽn giao thông không chạy được. một số quay đầu đi đường khác. Một số đậu lại tòa án. 5 chiếc loa được mắc chung quanh khu vực. Một chiếc được mắc ở bên kia đường. Cốt ý của nhà nước là làm cho nhân dân hưởng đầy đủ nền dân chủ của chế độ và cho bọn phóng viên nước ngoài sáng mắt sáng lòng ra kẻ lâu nay họ moi móc dèm pha chế độ ta là chế độ độc tài đảng trị, hối lộ, hạm, nọ kia v.v...

Đúng 2:15, từ các loa có tiếng nói :

- Đồng chí chánh án bồi thẩm biện lý và các luật sư đã an vị. Bị cáo là họa sĩ Ngọc Sơn 70 tuổi đang đứng trước vành móng ngựa và cung khai hoặc trả lời những câu hỏi của uỷ viên chánh phủ. Xin đồng bào phát huy dân chủ lắng nghe.

- Anh tên gì ?

- Dạ Ngọc Sơn !

- Anh làm nghề gì ?

- Dạ nghề vẽ.

- Anh vẽ gì ?

- Dạ tôi vẽ bất cứ những gì tôi thích và tôi cho là đẹp.

- Như gì ?

- Dạ kẻ ra không thể nào hết được ạ.

Quan tòa cười khẩy :

- Anh có biết là anh dùng màu sắc để bôi bẩn hội họa không ?

- Dạ tôi làm nghề hội họa bằng màu chứ tôi không dùng màu sắc để bôi bẩn hội họa đâu ạ.

- Anh dụ dỗ gái tơ làm điều tồi bại như thế nào ?

- Dạ tôi không có dụ dỗ ai hết, tất cả đều tự nguyện. Hơn nữa tôi thuê người mẫu ngồi cho tôi vẽ 10 ngàn đồng 1 giờ.

- Tại sao anh không cho người ta mặc quần áo đàng hoàng mà bắt người ta bìa nhộng vậy ?

- Thừa tòa, vẽ khỏa thân là một môn phái trong hội họa. Còn đối với họa sĩ, thì đó là sở trường, sở thích cá nhân. Làm thế nào giải đáp được cho người ngoài nghề? Có họa sĩ chỉ vẽ toàn là Tôm như Tề Bạch Thạch, có người thích ngựa, vẽ toàn ngựa như Từ Bi Hồng ở Trung Quốc. Có họa sĩ Nhật chuyên vẽ mèo

. Ở nước ta họa sĩ Tô Ngọc Vân vẽ toàn phái nữ.

- Anh có biết anh phạm tội không ?

- Dạ tội gì ạ ?

- Anh cưỡng hiếp người mẫu của anh !

- Dạ tôi không có dụ dỗ, cũng không hề cưỡng bức ai cả !

- Nếu tôi kêu án tù chung thân thì anh nghĩ sao ?

- Dạ quan tòa kêu thì tôi phải chịu nhưng tôi xin được ân huệ đem cọ và màu vào tù để vẽ tiếp vì đất nước ta đâu cũng có nét đẹp.

- Anh phải bồi thường cho cô bé ở Nam Định 7 triệu bạc nghe không ? Tội của anh là tội dụ dỗ lung lạc cô gái 16 tuổi ngây thơ. Ngoài ra anh không được phổ biến quyền sở ghi tên khách hàng của anh.

- Dạ tôi không dám ạ.

- Nếu anh có lỗi đưa cho ai thì anh phải lấy lại ngay giao cho tòa.

Đến đây thì theo lệnh của ông uỷ viên chánh phủ, 2 người công an đến dắt chàng họa sĩ đi vô buồng. Một viên chức chánh phủ tuyên bố :

- Vụ án còn nhiều bí ẩn, ngày mai toàn sẽ tiếp tục xét xử.

Ngày mai công chúng lại đến xem thì không ai được vào bên trong kể cả phóng viên nội ngoại chỉ được nghe loa báo : «Hôm nay tòa xét xử vụ ông Huỳnh Long trưởng ban bài trừ tham nhũng và 46 người có liên quan móc ngoặc với nhau thành một tổ chức chặt chẽ. Hôm nay vắng mặt 30 bị cáo vì bận công tác đã được tòa cho phép, còn 16 người vắng mặt không có lý do. Đây là

vụ biển thủ lớn nhất từ trước đến nay. 77 tỷ bạc do ông Huỳnh Long biệt danh là Rồng Vàng Năm Móng Sài Gòn có liên quan đến họa sĩ Ngọc Sơn. Xin đồng bào kiên nhẫn theo dõi. Huỳnh Long khai ra hết thì không cần Huỳnh Long đối chất với họa sĩ Ngọc Sơn. Tòa cứ theo lời khai của Huỳnh Long mà định án cho cả hai».

Phiên tòa bắt đầu. Huỳnh Long đang được đưa tới vành móng ngựa. Huỳnh Long 42 tuổi người minh hương được trung ương bổ nhiệm lãnh chức vụ quan trọng năm 1997. Công chúng lắng nghe từng hơi thở của Huỳnh Long.

Quan tòa hỏi :

- Anh tên gì ?

- Dạ Bảo ạ.

- Sao anh khai là Huỳnh Long ?

- Dạ Huỳnh Long là bí danh. Tôi lấy tên đó nên mới bị tội như hôm nay.

- Tại sao ?

- Dạ dân chúng và cán bộ tướng đó là tên tôi nên gọi là Rồng Vàng 5 Móng.

- Sao lại 5 móng ?

- Dạ móng có nghĩa là quào đầu trúng đó, quơ quào đấy ạ.

- Anh quơ quào cái gì ?

- Dạ có gì ngoài đô la ạ.

- Tổng cộng anh quào của công quỹ là bao nhiêu ?

- Dạ tôi không có quào của công quỹ ạ.

- Vậy sao anh bị tố cáo là biển lận của công quỹ 77 tỷ ?

- Dạ, đó là các ông giám đốc, bí thư đấm cho tôi chó tôi không có quơ quào gì hết.

- Bao nhiêu mỗi đầu ?

- Dạ cái đó tùy hảo tâm ạ. Khi từ 5,7 tê lúc thì vài ba tỉ. Họ đấm mồm em để em không khai ra ạ. Thí dụ ông TânTrường Sanh ông đút 7 Tỷ ạ còn Minh Phùng đấm 100 triệu ạ.

- Anh có biết trong lúc này đảng và nhà nước có chỉ thị chống tham nhũng không ? Và chủ tịch uỷ ban bài trừ tham nhũng của anh có nhiệm vụ gì không ?

- Dạ biết hết. Em có được đồng chí tổng bí thư trực tiếp chỉ thị miệng nữa ạ !

- Rồi tại sao chủ tịch uỷ ban bài trừ tham nhũng lại tham nhũng ?

- Dạ em thấy nhiều tiền quá nên em mê. Hễ ai đút thì tay em quơ miệng em cứ nuốt thôi, không nghĩ gì hết nói chỉ tới chức vụ và chỉ thị.

- Anh có kê khai tài sản theo chánh sách của đảng và nhà nước chưa ?

- Dạ tôi chờ Phó thủ tướng Ngô Xuân Lộc hay tổng bí thư làm xong tôi sẽ nhờ các ông ấy hay các con ông ấy giúp đỡ khai cho tôi luôn một lượt.

- Tài sản của anh ước chừng bao nhiêu ?

- Dạ tính sơ sơ có 1 cái thái ấp, 3 chung cư, 4 villa củ, còn 3 cái mới thì tôi mới vừa hứa tặng cho con bò nhí của tôi 1 cái. Tính chung chừng 800 tỷ ạ, tôi trích ra tặng cô bé mỗi tháng 3 triệu tiền mặt.

- Ở đâu mà anh có tài sản kèch xù đó ?

- Dạ còn thua bà thủ tướng Phan Cẩm Nhảm xa lắm ạ. Nhưng tôi không có gửi nhà băng nước ngoài. Dạ ông Nguyễn Văn Linh kêu bắt bà Cẩm Nhảm và chồng

bả, nhưng không thấy gì hết. Đó là động cơ quào của tôi. Hai tay quào chưa đủ, nên dùng cả hai chân để quào nữa mới kịp bạn bè hạm, buôn lậu, vượt biên

...

Quan tòa đập bàn quát :

- Anh này mắc bệnh tâm trí, lôi ra mau, tổng vô bệnh viện.

Các mồm loa bên ngoài suýt vỡ ra vì tiếng thét của quan tòa.

Mọi người chờ mãi không thấy loa nói gì thêm, công chúng tản dần ra. Nhiều tiếng xì xầm :

- Tử hình là cái cẳng.

- Gì í ! Đi một đường tử tề là bắt được con mèo tam thể.

- Thằng chết lai này chả sợ ai nhỉ !

- Thầy pháp ăn thầy chùa chịu.

Vợ con nhà tử phú ở đâu chạy tới đập cửa tòa rầm rầm, kêu la inh ỏi :

- Oan cho chồng tôi lắm quan tòa ơi !

- Oan cho cha tôi lắm quan tòa ơi !

Từ các loa vang lên tiếng nói :

- Mời đồng bào tiếp tục xem xử tiếp vụ Việt Kiều.

- Anh tên gì ?

- Dạ tên Sung.

- Anh ở bên Mỹ làm gì ?

- Dạ làm luật sư.

- Tại sao anh giết người yêu ?

- Dạ vì tôi yêu quá mức.

- Yêu sao giết ?

- Dạ giết để cô ta không còn yêu ai ngoài tôi nữa.

- Anh có ân hận không ?

- Dạ ân hận nghĩa là sao ạ ?

- Tức là tiếc rẻ tại sao mình làm việc ấy.

- Dạ có, tôi rất ân hận.

- Như thế nào ?

- Dạ tôi tiếc là đã không giết cô ta sớm hơn, để cho cô ta yêu người khác trong lúc vẫn xài tiền của tôi, và bỏ tôi cô độc trong 7 ngày trời để đi với người cô ta yêu.

- Anh không có cách gì khác hay sao, phải giết người?

- Dạ đó là cách giải quyết tốt nhất, không phải mất công và mất thì giờ ạ.

- Anh nghĩ rằng anh lãnh hình phạt gì cho xứng ?

- Dạ bất cứ hình phạt nào tòa ban cho tôi, tôi cũng xin vui lòng nhận lãnh, không xin giảm án ngay cả tử hình.

- Anh đã tự phong như vậy là tốt lắm. Nhưng tôi giảm án cho anh còn chung thân.

Bỗng tiếng loa phát to, oang oang :

- Hôm qua tòa chưa quyết án ông Huỳnh Long, là có để cho ông ta qua một đêm hồi cải, tòa sẽ giảm án. Nhưng ông không tỏ ra hối lỗi chút nào để được hưởng sự ân giảm của pháp luật. Vì lẽ đó tòa tuyên án tử hình tên Huỳnh Long, tịch thu toàn bộ gia sản. Huỳnh Long có quyền phát biểu ngắn gọn trước khi thụ án.

Tiếng của Huỳnh Long :

- Tôi không có điều gì để nói với tòa. Đó là luật xử

phân minh. Người có tội phải đền tội. Tôi chỉ xin nhắn gửi mấy lời cho cô bạn của tôi thôi.

- Anh cứ nói !

- Em yêu quý ! Bao nhiêu ngày tình nghĩa mặn nồng. Bây giờ anh phải ra đi. Anh chỉ có một điều ân hận là đã không bồi dưỡng cho em nhiều hơn 6 tệ mỗi tháng. Bây giờ không còn làm gì được. Chúc em ở lại vui nghĩa tào khang không quên nhiệm vụ.

Một người đàn bà dáng vẻ mỹ nhân đứng bên gốc cây chuối ở cuối sân dưới một chiếc loa chậm chạp đưa tay quạt ngang dòng nước mắt trên má rồi nhanh nhẹn đi ra đường biến mất trong khi chiếc xe đen bên hông tòa rụ máy luôn ra ngõ.

Trong lúc đó ở trên khoảng sân gạch trước cửa tòa án một người đàn bà mặc xoàng xĩnh, vẻ mặt rầu rĩ nhưng mắt khô ráo, nhìn ra gốc cây ở cuối sân. Và bên ngoài trước tiền đình của tòa án, một người đàn bà đâm vào hai cánh cửa lim gào lên :

- Oan cho chồng tôi lắm quan tòa ơi !

Bỗng bà ta quay ra lau nước mắt và với giọng sắc như dao cau, hỏi han người thanh niên bên cạnh :

- Phải con dĩ chó đó không ?

Người thanh niên mặc áo thun để lộ những hình xăm chàm trên hai cánh tay gân guốc và một thanh niên khác mặt vuông với hai quai hàm bạnh ra, cả hai cùng gật đầu đáp :

- Chính thị ta đó, bà. Xuất chiến được chưa ?

- Mần đi !

Tức thì hai người chạy vút ra. Người mặt vuông nắm tóc mỹ nhân giật ngược lại sau làm nàng ta suýt bỏ ngựa.

Người thanh niên kia quát :

- Ông Huỳnh Long có ăn thua gì với bà mà bà khóc ?

- Ông hỏi để làm gì ? Chồng tôi thì tôi khóc chứ !

- Tôi tặng cho bà một cái võ ghè tương để chứa nước mắt.

Rồi hai người xáp lại lột hết quần áo của bà ta lôi sấn sật ra ngoài đường. Người đàn bà đứng đăm vào cánh cửa lim trông thấy thế bèn chạy ra la oai oái :

- Ô kìa sao các ông đánh đàn bà ? Để tôi đánh cho. Đàn bà đánh đàn bà thì tội nhẹ hơn - Nói rồi xoắn tóc người đẹp vào tay, hai hàm răng nghiền ken kết :

- Chồng tao bị tội là vì mày. Đồ quỷ cái ! Ịch ịch ịch. Bà ta đá vô lưng vô ngực bà kia xong lại gằm gừ - Tao dọt gót vô l. mày cho mày bỏ thói rượng đực ! Có chồng còn đi đ. chồng người ta !

Bỗng từ đám đông một người đàn ông nhào ra can và la lên :

- Sao bà dám đánh vợ tôi ?

- Vợ ông lấy chồng người ta, cho nên người ta muốn chúng tôi dạy cho vợ ông một bài học ! Ông có muốn học luôn cho vui không ?

Nghe giọng điệu xốc ốc người đàn ông kia lặng lẽ rút lui. Bạn đọc thân mến,

Bạn vừa trông thấy con Ròng Vàng đất Sài Gòn bị xử tử để bảo vệ đường lối chống tham nhũng của «đảng ta». Xin mời bạn đọc tiếp những con số sau đây xem chúng nói gì với từng người dân VN và từng đầu người của nhân loại.

Lê Khả Phiêu có một tài sản trị giá : 1 tỷ 700 triệu Mỹ kim

Phan Văn Khải : 1 tỷ 200 triệu Mỹ kim

Nguyễn Tấn Dũng : 1 tỷ 480 triệu Mỹ kim

Nguyễn mạnh Cẩm : 1 tỷ 150 triệu Mỹ kim

Phạm Thế Duyệt : 1 tỷ 173 triệu Mỹ kim

Tướng Phạm Văn Trà : 1 tỷ 360 triệu Mỹ kim và 10 tấn vàng

Trương Tấn Sang : 1 tỷ 124 triệu Mỹ kim

Ông bạn Đồng Minh cũ của VNCH và mới của VC có biết tụi nay ở đâu có nhiều tiền hơn tư bản Mỹ và chúng cất giấu ở đâu không ?

Chương 12

Đường vào tình yêu như Đường vào chợ Trờ... ời
 ời...

Đường vào tình yêu như Vào Khu Giảng Võ ỏ ỏ
 Giảng Võ chia thành 5 phố
 Phố một hàng chó
 Phố hai hàng người
 Phố ba buôn trẻ nhỏ
 Phố bốn bắt trạch trong chum

Một người có bộ mặt vắn vện bụng to, chân đi cà khêu, đội nón cao vót kiêu hê của gánh xiếc quốc doanh, anh ta đi ngoài đường, cao hơn đoàn người đi bộ giữa đường đông như kiến cỏ, một thước Tây.

Đây là một khu tự lập, nghĩa là không phải của chánh phủ lập ra như chợ Đồng Xuân hay chợ Hôm. Mới đầu nó chỉ là nơi tụ điểm của mọi tầng lớp thất nghiệp, vì muốn giữ sắc đẹp cho thủ đô nên họ lại dời xuống đây từ các phố Tràng Tiền, Hàng Quạt, Hàng Bún v.v... Dần dần người thất nghiệp đông lên, các nhà giàu đến đây để tìm thuê người lao động tay chân gồm phần lớn là trung niên và trai tráng, rồi bây giờ thêm vào đó nữ giới. Hằng ngày đông đến cả nghìn người. Do đó người

ta gọi là «chợ Người». Những món hàng người nhiều cỡ, nhiều kiểu được mua ở đây, khi về với chủ thì được dùng vào những việc khác nhau mà món hàng phải nhận như một số phận. Có lẽ để cho nhà nước khỏi chối tai, không biết ai đã văn nghệ hóa nó bằng cái tên chợ «Cơ Bắp». Chợ Cơ Bắp hồi này phình ra vĩ đại, tuy chưa đủ 36 phố phường nhưng cũng thu hút khách thủ đô, cả khách ngoại quốc. Người đi chợ tìm thấy mọi nhu cầu cho đời sống vật chất lẫn tinh thần, họ chưa từng thấy, vui có một không hai. VÀ nay đã được gọi là Chợ Thập Cẩm.

Món mì thập cẩm gồm có mì và tim gan phèo, có khi thêm vài con tôm lăn bột chiên. Chợ thập cẩm cũng có nhiều khu như được một nhà thơ nhân dân khẩu húng một cách chính xác như trên.

Mua vô mua vô Giá bèo hàng xịn
Bảo đảm chất lượng Phục vụ nhân dân
Trăm đường nhiều hướng

Vốn sống trong trường gấm màn nhưng Bà Ba Sao chưa từng quen với cái thế giới hạ đẳng này. Bà có việc đi ngang qua đây thì bảo thằng Xe chạy chậm lại vì người ngọm xe cộ đủ loại tràn lan đầy đường. Bà phóng mắt trông vào và hỏi thằng Xe.

Nó đáp một cách thản nhiên :

- Ở đây bà muốn thứ gì có thứ ấy !

Nó bóp kèn inh ỏi để lấy lời đi nhưng người ta không coi luật lệ ra gì. Xe tránh người chớ người gì lại tránh xe mà bóp còi cho mỗi tay. Bà Ba mãi nhìn anh hề và hỏi :

- Thăng hề này sao giống như thăng hề gánh xiếc quốc doanh vậy ?

Thăng Xe đáp :

- Bây giờ thủ đô có nhiều hề lắm, vì nghề này kiếm ăn dễ cho nên ở đâu cũng có hề gọi là tấu hài. Thậm chí những anh hề diễn dở mà người ta cũng cười. Nhưng cái thăng người cao lêu khêu kia không phải là hề mà là cò.

- Cò Tây là những tên đã biến mất từ lâu sao ta còn dùng tiếng cò ?

- Dạ đây là «cò» chợ đấy ạ.

Thăng Xe vừa dứt tiếng thì một người đàn ông một người đàn bà xán lại thò đầu vào xe nói lia lịa :

- Bà cần gì ạ ? Bà cần gì... ?

- Chúng tôi có thuốc mới về. Nhiều mặt hàng xịn.

Thằng Xe xua tay :

- Đây là bà Thượng Tướng.

Nhưng hai người đàn ông khác lại dần tới, một tấp vào chiếc xe hòm bên cạnh một đeo theo chiếc jeep bên này :

- Hàng chúng tôi bảo đảm chưa bóc tem ạ, ô rìn trăm phần trăm.

Thằng Xe nói :

- Bà tôi có con chó Đức vừa bị đánh trộm !

- À thế thì đúng đây rồi. Tôi bảo đảm bà sẽ gặp lại cô nhân, ủa không, vật xưa về lại với cô chủ - Vừa nói anh cò móc ra một tập ảnh mờ banh chìa ra trước mặt bà Ba, rồi tiếp - Chó là con vật trung tín nhất các loài vật. Có khi nó trung tín hơn người. Chó trong nhà có liên hệ với số phận của chủ nhà. Một ông lớn ở gần nhà tôi mất chó tháng trước, tháng sau ông mất chức. Tôi có đủ hết chó Tây, chó Nhựt, chó Bắc Kinh, chó ta. Cò, đóm, luốc, vá, mực, vàng. Con nào là con của bà ? Xem đi, xem đi ! Dịp may cho chủ, hồng phúc cho chó... - Anh cò chó vừa nói vừa lật những trang hình.

Bà Ba có mất con chó không biết ở đâu mà truy tìm. Thấy nhiều ảnh chó chìa ra trước mắt bà phát động lòng nhớ con vật. Nó của ông đại sứ Côn Gô tặng cho chồng bà, chó đâu phải chó thường. Nghe anh cò nói chó có liên hệ tới sinh mạng chủ nhà, bà sợ quỳnh lên, bà hỏi :

- Anh có chó Đức Quốc không ?

- Bà mất chó Đức à ? Chó Đức là loại chó nổi tiếng nhất hoàn cầu. Nó vừa làm kiểng vừa làm gác-đờ-co và giữ nhà cho chủ.

- Vâng, mất lâu rồi !

- Nếu là chó Nhựt thì chỉ trong vòng 24 tiếng nó đã thành tiết canh, dựa mận, nhưng đây là chó kiểng thì còn hy vọng tái ngộ.

- Cỗ, mình và đuôi chó đều lông xù, người mình thường gọi là chó xi xù ấy mà !

- Nếu thế thì xin mời bà vào đây kia.

- Đây là đâu ?

- Là hội chó mỹ thuật đây ạ !

Bà Ba bảo thẳng Xe :

- Ghé vào xem.

Chiếc xe jeep của Bà Ba quẹo vào một con đường đầy vết các loại lốp xe mà trận nước lụt vừa qua chưa cuốn sạch.

- Bà cần gì ?

Một đám người nam lẫn nữ, kẻ trước người sau đổ xô lại bu hai bên xe cùng hỏi một câu. Thằng Xe cứ cho xe chạy nhưng có những người cản mũi nên nó phải đậu lại.

- Bà vô mua thuốc con đi. Hàng xịn mới ở biên giới về.

- Bà cần thịt gì ? Gà vịt trâu bò chó mèo đông lạnh như đồ Mỹ.

- Mời bà vào giải trí, chương trình văn nghệ vốn cổ dân tộc.

Bà Ba ngồi chết trân nhưng thằng Xe vừa khoác tay vừa hò hét :

- Dang ra !! Tôi không cần gì hết !

Cuối cùng Bà Ba cũng xuống đất được và đi bộ vào chợ. Dưới cái nắng chang chang và hơi nóng hầm hập

như trong lò nung.

Anh cò chó lúc này vẫn đeo dính, bây giờ xuất hiện
nhã nhận cúi đầu mời Bà Ba như một nhà ngoại giao :

- Xin mời bà, hân hạnh được đón tiếp bà ! Kia là cửa
hàng của chúng tôi.

Thấy bà đi theo anh cò chó, mấy con cò kia nguýt
ngang :

- Con mẹ già vô tích sự.

- Tìm chó với chả mèo. Già mất nết !

Anh cò chó đưa bà vào một chiếc chòi nóc bánh ú
chiếm một khoảng đất rộng như cơ ngơi của một gánh
xiếc. Chung quanh một cái vòng bờ như trường gà,
người ta ngồi đen nghệt như đang chuẩn bị xem xiếc.

Anh cò vệt đám đông mời Bà Ba ngồi ghé hàng
hoàng. Thăng Xe nói :

- Bà ngồi đây xem đua chó. Con sẽ trở lại rước bà.

Âm nhạc nổi lên rầm rập. Một người cà vạt cổ cao
đầu lóng mướt bước ra đứng giữa hội trường cúi đầu
chào và nói :

- Hôm nay là ngày hội thi sắc đẹp chó. Có đủ các thứ chó đẹp khắp thế giới về tham dự. Các vị có thể xem đây là một thế giới chó không thiếu một loại nào. Xin long trọng bắt đầu hội thi hoa hậu chó, hoặc gọi tắt là cuộc thi cầu hậu.

Anh ta vừa dứt lời thì một loạt tiếng sủa vang lên rồi một con vật từ phía hậu trường nhảy vọt ra chạy một vòng hội trường làm khán giả hốt hoảng : một con sư tử !

Tại sao con sư tử của gánh xiếc lại lọt vào đây mà không có rào sắt bao chung quanh như thường lệ ? Khán giả đang rùng rùng bỏ chạy thì có tiếng loa vang vang :

- Ban tổ chức xin mời ba con ngồi lại ghế của mình, nếu có một tai nạn nào do con sư tử gây ra chúng tôi sẽ bồi thường 100 triệu cho mỗi giọt máu !

Con sư tử nghe đến đó thì dừng lại giữa hội trường rồi đứng trên hai cẳng sau. Hai cẳng trước của nó biến thành hai tay từ từ kéo phեc mớ tuya. Cái lột da sư tử bị lột ra từ từ rơi xuống đất để lộ ra một thằng người mặc đồ cộp nhe răng cười đắc chí.

- Xin lỗi quý khán giả ! Con sư tử giả đã làm khán giả hết hồn. Dạ, thưa quý vị, làm gì có sư tử thiệt đi thi sắc

đẹp với chó ? trừ khi nào nó chịu mang lột chó. Nhưng dù nó hạ mình làm chó thì các chú cầu cũng không cho nó thi, vì nó là chó giả. Thà làm chó thiệt hơn là sư tử giả.

Anh chàng mặc da cạp (mdc) vẫy tay vào trong.

Một chú cầu mặc bánh tô đen nhảy ra đứng trên hai chân sau, bơi bơi hai chân trước và cúi đầu, rồi đứng lại trên tư thế cổ hữu của nó.

Anh chàng vẫy tay tiếp.

Một con mặc đồ phên chạy ra rồi một chú bốn mắt nổi đuôi. Cả ba theo tiếng vỗ tay của anh chàng mặc đồ da cạp, đứng cả lên căng sau và sữa gâu gâu gâu. Anh chàng giới thiệu :

- Chú mặc áo đen tên là Ivan bạo chúa, gốc Liên Xô lai Việt, 2 tuổi 4 tháng ngụ tại phố Hàng Đào, Hà Nội.

- Cô mặc áo màu Vàng tên là Điều Thuyền, gốc Trung Nam Hải, 2 tuổi rưỡi, ngụ tại Hà Nam Ninh được gia nhập trung tâm chĩnh hình năm 1998.

- Cậu mang kiếng cận mặc bà ba đen gốc Việt cha Liên Xô, mẹ Trung Quốc 1 tuổi 8 tháng vô gia cư được ban bảo vệ súc vật thủ đô đem về chăm sóc từ đầu thiên

niên kỷ.

Khán giả vỗ tay rầm rầm.

MDC nói tiếp một cách hùng hồn :

- Đây là «hàng hiếm» cho nên bảo tàng cách mạng đã đặt mua để làm kiếng, không bán.

Kế sau đó nhiều thứ hàng được đưa ra giới thiệu với lý lịch tỉ mỉ với những cái tên rất trữ tình kèm theo tuổi tác thành tích v.v.. ví dụ như :

- Cô Hoàng Yến 3 tuổi đã 3 lần có thai, không rõ tác giả của mỗi cái bầu, hạ sinh được 4 mực 3 cò, 6 luốc, mặc dù nuôi con gian khổ nhưng không có bán con lần nào v.v...

Sau khi các ứng viên đã trình diện ban Giám Khảo xong thì người mặc da cộp (có thể gọi tắt là mdc vì chữ mặc và chữ cộp. Xin đừng hiểu lầm là mặc da cáo). MDC lại vỗ tay vừa phải và trở vào cậu mặc bánh tô vàng. Cậu vàng liền tách ra và dẫn đầu đoàn ứng viên đi vòng quanh để trình diện khán giả và cũng để cho ban giám khảo có dịp nhìn ngó thêm lần nữa sắc đẹp của các cô các cậu trước khi hạ bút chấm điểm. Lâu nay người ta khinh thường loài chó nên có tiếng chửi mắng là «đồ chó đẻ», «quân cầu trệ» v.v... nhưng nay

đứng trước một vườn chó trăm hoa đua nở, người ta bớt đi lòng tự tôn. Và sự nhớ rằng chó có đức tính trung thành tuyệt đối, dù bị chủ bạc đãi thế mấy cũng vẫn trung thành. Đôi khi người lại phải noi gương chó về đức tính trung thành.

Chàng mặc da cạp giới thiệu thêm các loại chó, con thì tổ tiên có mặt trên trái đất trước 100 BC, gốc ở Ý truyền giống qua mấy ngàn năm vẫn không thất lạc, con thì gốc bên Tàu cổ xưa, con lại có quê cha đất tổ là Anh quốc, Đức quốc từ thế kỷ 14, 15 v.v...

Tiểu sử và gốc gác nòi giống của chúng thật là phong phú đến nỗi chàng mặc da cạp nhớ không hết phải lật sổ ra đọc và gọi tên từng chú một cho khán giả rõ. Hiện diện hôm nay có 19 cô chú kể chung 3 cô chú đầu tiên được xếp loại «hàng hiếm» không bán.

Để chào hàng gọi khách thêm lần nữa, và để nói với mọi người rằng huấn luyện loài 4 cẳng này cũng rất công phu. Cái vé giá cao mà khán giả mua để vào rạp hôm nay thật đáng đồng tiền bát gạo, chàng mặc da cạp lại vỗ tay bộ bộ. Tức thì mười chín cô chú lại đi vòng quanh hội trường. Tất cả đều ngẩng đầu lên và vẫy đuôi để chào khán giả. Khi cả bày đi hết vòng thì đứng lại vị trí cũ. MDC lại vỗ tay. Tức thì cậu mặc bánh tô đen tách khỏi hàng đi vòng quanh một mình trong khi các

đồng loại vẫn đứng nguyên tại chỗ. Chàng đi vòng hội trường rồi trở về đứng bên anh bạn mặc bành tô vàng, kẻ đó cậu bốn mắc cũng làm y như 2 đồng loại đã làm.

Cứ thế cho đến cậu thứ 19. Cuộc chào hàng rất trật tự nghiêm chỉnh và trong tinh thần xây dựng nhà cầu. Bỗng một tiếng vang lên :

- Cho rước chú luốc kia kia. Ờ ờ, chú thấp chủng, có bộ lông bờm như liễu rũ mang số 16 kia kia. À phải chú đó đó, bao nhiêu ?

- Dạ ạ cho 2 tê rưởi ạ !

- Gì cao thế ?

- Dạ ở đây không có trả giá ạ. Nói nhiều là nhiều. Kém 1 đồng cũng không bán ạ.

- Góc gác và thành tích nó thế nào ? Nhân viên loại trung bình của nhà nước lãnh một tháng 200.000 mà một con chó giá 2 t riệu rưởi nghĩa là sao ? Có con nào rẻ rẻ không ?

- Dạ hàng rẻ là hàng vút đi. Thấp nhất cũng 2 tê ạ.

- Tôi muốn kiếm một con về đi săn. Con áo nâu kia, bao nhiêu ?

- Dạ đó là chó Đức quốc. Nó vừa đi săn, vừa bảo vệ chủ và giữ nhà đều tốt cả. Giá có 4 tê thôi ạ nhưng ông Đinh Đức Thọ đã bỏ bạc cọc rồi, bữa nay cho người tới bắt.

- Ông ấy chết rồi con đâu mà bắt ?

- Sao ông biết ông ấy chết ? Ông ấy mới gọi lại Ban tổ chức chúng tôi nhắc lại lần nữa bảo đừng có bán con chó Đức này và tìm cho ông một con nữa cho đủ cặp.

- Ông bị thằng con khùng của ông bắn bằng cây súng ông sắp đem lên xe để đi săn với tôi.

- Ông là ai mà biết rõ vậy ?

- Tôi vừa đến nhà ông thì người nhà khiêng ông đi cấp cứu nhưng ông trúng đạn bắn voi, nặng quá...

- Nếu quả như vậy thì tôi bán con chó Đức này cho ông, nhưng ông chưa được bắt bây giờ. Để tôi chờ cáo phó trên báo Nhân Dân thì mới chắc.

- Được ! - Người khách chìa danh thiếp cho chàng mặc da cạp.

Chàng ta nhận lấy và đọc rồi nói lia lịa : Xin lỗi trung tướng, tôi không được biết trung tướng là bạn của ông bộ trưởng bộ khí tiết, ủa, bộ dầu khí ạ !

Người khách xua tay :

- Không biết là không có lỗi. Anh giữ số điện thoại ấy rồi gọi tôi. Tôi sẽ cho người đến bắt.

- Dạ trung tướng về nhà nên chuẩn bị chỗ ở và thực phẩm cho nó trước đi. Nó chỉ dụng một ngày 2 ký lô thịt bò tươi đấy. Còn ngủ thì trong chuồng kín để khỏi bị muỗi chích. Hằng tuần phải đi cân. Hằng tháng phải đem cho bác sĩ khám.

- Nước mình đâu có bác sĩ chó !

- Dạ trung tướng đem nó vô bệnh viện Việt Xô hay Việt Đức, nhờ bác sĩ thường khám cũng được. Chúng tôi đã làm như thế để giữ gìn sức khỏe cho nó hơn một năm nay. Bác sĩ nói chó cũng có ngũ quan tim gan phèo phổi như người. Ở mấy nước tư bản người ta coi chó còn hơn người nữa đó. Tuy nó đòi hỏi nhiều điều tốn kém như vậy, nhưng nó được việc lắm. Heo rừng độc chiếc gập nó là hết chạy, còn nói gì nai chà nai tơ, nó đeo dính đuôi và lật xuống đất, trung tướng khỏi phải tốn đạn sắt đạn đồng.

MDC cảm ơn ông khách quý và quay ra nói với khán giả :

- Dạ tôi cho các cô cậu trình diễn một lần nữa rồi cho các cô cậu về chuồng ạ. Chúng tôi có hình của từng cô cậu một dán ngay tại đây. Ông bà nào muốn rước cô cậu nào thì xin đến gặp ban tổ chức ạ

MDC lại vỗ tay. Các ứng viên cẩn thận lại đi vòng quanh khán giả. Lần này chúng được lệnh đi chậm hơn. Bỗng một cậu 4 chân cao tai xụ, mình có vá vàng trên nền lông đen, dừng lại ghéech mõm lên một khán giả, trong lúc đồng loại chó của nó ngoan ngoãn trở về vị trí cũ.

MDC vỗ tay và gọi :

- Ê, chú Riu Riu, sao không về chỗ mà còn đứng đó.

Nghe tên chó mọi người nhìn MDC tỏ vẻ ngạc nhiên. MDC giải thích :

- Các cô cậu này lấy có hai họ : Cô thì họ Lữ, cậu thì họ Riu vì vợ tôi bán bún riu. Đặt tên chó là Riu cho dễ nhớ.

Chú Riu vẫn đứng ngó thẳng lên một nữ khán giả, rên rĩ khe khẽ. Người nữ khán giả kia giơ tay cho nó, vuốt đầu nó. Nó vẫn đứng im rồi thè lưỡi ra liếm bàn tay người nữ khán giả.

Một người bên cạnh nói :

- Mèo đến nhà thì khó, chó đến nhà thì sang. Bà mua con Riu Riu này đi bà ! Lợi chủ lắm. Coi mặt mũi sáng sủa và tướng đứng của nó thì thật đáng sống trong cửa nhà quan.

Một tiếng nói bên tai bà :

- Phải nó gặp lại cô chủ không bà ?

- Không phải đâu ! Con chó của tôi lông trắng vá nâu nhạt mà, chó đâu vá vàng như thế này !

- Sao nó quen hơi bà thế ?

Người đàn bà lặng thinh, người kia tiếp :

- Chó đánh hơi giỏi lắm. Nó không khi nào quên chủ đâu. Đích thị là con chó của bà rồi.

- Nó đâu có cái tên kỳ lạ vậy ? Nó tên là Lu Lu chó đâu phải Riu Riu.

Người kia nói :

- Tôi xin mời bà vào gặp ban tổ chức chút đi. Rồi bà sẽ nhìn thấy con Lu Lu của bà trước kia.

Người đàn bà uể oải đứng dậy đi theo người kia. À ra thằng cò lúc nãy. Bà đi theo hắn vào trong một cái chòi lá phía sau, ngồi chưa ấm đít thì một người dắt con Riu Riu tới trước mặt bà thân ái hỏi :

- Con Lu Lu của bà đây !

Con chó kêu rên rĩ. Bà đưa tay ra vuốt lưng nó. Nó nằm mọp dưới chân bà.

- Phải mày đây không Lu Lu ! - Người đàn bà ứa nước mắt - Mày đi đâu sao không biết đường về vậy ? Con vật vẫn kêu ri rĩ và cạ mõm vào chân bà rồi ngược lên nhìn bà với cặp mắt ươn ướt. Gã mặc da cộp đem tới một cái kiềng tròng vào cổ nó và đưa cho bà sợi dây da. Bà cầm lấy thì tên cò lại chìa cuốn album ra trở vào một tấm hình, bảo :

- Nó đây nè, coi giống y không ? Cái sắc lông mới này là do chủ lò nhuộm đấy ! Xin bà cho 2 tê tiền chuộc và 200 tiền cò.

Bỗng một tiếng nói từ ngoài đưa vào :

- Tiền cò thì lấy ở Ban tổ chức chó !

- Thôi đi ông mới !

Người đàn bà nhìn lại : Thì ra thằng Xe, bà hỏi :

- Mà đi đâu nãy giờ ? Nè dắt con Lu Lu chút.

- Dạ con đi chuyện riêng của con mà lại gặp chuyện riêng của bà ở trong làng... Bẹp.

Bà Ba Sao hót hãì :

- Chuyện riêng gì của tao ? Làng Bẹp là làng gì ?

- Bà đi vào Chợ Người với con rồi biết.

- Chuyện gì vậy hả thằng quỷ ?

- Con biều cổ trôn đi mà cổ không nghe. Cô không ngờ bà lại bước vô đây !

Thằng Xe dắt con Lu Lu đi trước. Bà Ba tắt tả đi theo. Vừa đi vừa ngó phía trước, bước lọt ổ gà có cái muốn lợi chân.

Một đám người đang ngồi quanh một gốc cây như ngủ, thấy Bà Ba đi ngang bỗng tỉnh dậy lao xao như một nong tằm nghe hơi lá dâu phát qua.

Những cánh tay chìa ra, những câu nói vang lên :

- Bà cần gì ? Bà cần gì ?

- Tôi chỉ làm ăn cơm thôi, không lấy tiền công.

Bà Ba chưa hề gặp một cảnh tượng như thế này. Bà lồm lũi đi nhanh.

- «Chợ Người» đây hả Xe ?

- Chưa phải đâu bà. Ở trong kia chút nữa.

Bà Ba hỏi :

- Mày coi có phải con Lu Lu của mình không ?

- Dạ đúng rồi bà ! Người ta nhuộm lông nó để chủ không nhìn ra !

Bà yên tâm về con Lu Lu. Chó có bao giờ lạ hơi chủ, nhưng bà lại hoang mang về chuyện riêng của bà do thằng Xe vừa nói. Người đổ vào chợ càng lúc càng đông. Phần lớn là thanh niên. Nhiều xe gắn máy chạy chậm lách qua mặt bà. Bỗng thằng Xe dắt con Lu Lu quay lại :

- Bà đừng la cô Hai tội nghiệp !

- Cô Hai nào ?

- Con bà mà bà quên à ?

- À !

Từ ngày bà bị cái màn «Việt Kiều về nguồn», cô Xuân mang cái bầu hoang tới nay, bà kể như cô Xuân không có trong gia đình. Cô sanh đẻ xong để đưa con lại cho bà nuôi rồi đi biệt. Bà cũng không tìm kiếm. Kể như sảy tay từ lúc còn bông. Nay thằng bé không cha đã biết đi, mới nghe thằng Xe nhắc tới tên mẹ nó.

- Cỗ kia kìa bà. Tui biểu cỗ trốn đi, nhưng cỗ có vẻ không sợ bà. Kìa, người quơ tay múa chân là cỗ đấy.

Bà Ba đi nhanh hơn, chân bà lọng cọng bước không vững. Trước mặt bà, một người con gái mập mạp, mặc quần jean áo bò vừa vung tay vừa nói to :

- Đây là hàng mới. Ngày xưa chúa Giê Su đầu đội mũ gai tay chân bị đóng đinh trên cây thánh giá để chuộc tội cho thiên hạ. Ngày nay ta cũng đội mũ gai, nhưng để đem lại hạnh phúc cho ta ! - Người đàn bà giơ lên và... vật gì như một mẫu giấy trong tay rồi tiếp : - Tôi xin hứa với bà con là khi đội chiếc mũ gai này trời đất sẽ rung chuyển, đại dương nổi sóng, đây là sản phẩm mới nhất nhằm phục vụ cho loài người. Xài loại bao cao su có gai này đối tượng sẽ quên hết sự đời, tình yêu tăng cao vọt. Dù đang lấy Tây lấy Mỹ, nàng cũng sẽ quay về với chàng. Các bạn hãy nhìn tôi đây. Ông xã tôi ốm yếu nhưng vẫn hạ được tôi những bàn trắng, nếu không nhờ nó làm sao thắng được tôi ! - Người đàn bà vừa dứt

tiếng thì bà Ba đi tới. Bà dậm chân kêu trời :

- Ai như con tinh cái đó vậy ? Xuân ! Xuân, mày đó hả Xuân ?

Người con gái kia dường như đang say sưa «diễn thuyết» nên không nghe. Nàng quệt mồ hôi trán vuốt tóc, móc trong túi ra mấy thẻ bọc ni lông vung lên :

- Nếu lo mũ gai đội lệch thì thêm món này. Đây là Mãng Xà Vương, đây là Chín Con Chó, đây là Méc Xỏ Đéc... toàn hàng mới cáu, uống vô 3 phút phê liền. Tinh thần được bồi dưỡng suốt đêm. Chơi xả láng trời sáng về luôn !

Thiên Đường là đâu ? Thiên Đường là đây !

Thuốc tiên chấp cánh ta bay lên Thiên Đường ! Mũ gai với Mãng Xà Vương

Đi Mọc Xơ Đéc chân giường gãy tung.

Người con gái nói xong đưa tay cuộn tóc lên khoe chiếc gáy trắng nõn, ngửa mặt lên trời cười há há hăng tràng dài rồi quay tít cái đầu tóc rối như một vệt khói đen.

Bà Ba Sao kêu to :

- Mày đó hả Xuân ! Đồ con điên !

Mãi lúc sau người con gái điên mới tỉnh lại và nhìn láo liên. Rồi bỗng chạy lại ôm bà Ba Sao khóc nức nở :

- Má ! má ! Sao má lại đến đây làm chi ?

- Mày làm cái trò gì vậy ?

Người con gái lau nước mắt vào vai áo Bà Ba, nghẹn ngào :

- Con tưởng không bao giờ gặp lại má nữa.

- Mày làm cái gì ở đây. Bộ mày đem thân làm quảng cáo ba cái đồ ôn dịch đó hả ?

- Không con không phải là cò, con là chủ.

- Chủ gì... ? Coi mặt mày thân thể mày kia. Ba mày chắc sẽ ngã ra chết tươi khi trông thấy con như thế này đó con.

- Con làm khổ bố mẹ, con phải đền đáp.

- Mày đền đáp kiểu này sao ?

- Đây là con đường tốt nhất cho loài người đó má !

- Mày câm đi, đừng có nói nhảm nữa, tao kêu công an còng đầu mày bây giờ.

- Con thách má đó ! Công an ở đây, ở trong quần con. Con muốn móc đũa nào ra dùng vào việc gì cũng được cả.

Thằng Xe thấy cuộc chiến giữa hai mẹ con đã bùng nổ làm người ta bu lại rần rần, nên anh ta can :

- Thôi đi cô Hai. Con xin Bà Ba bớt giận. Cô Hai cũng không nên cãi với Bà Ba. Người ta cười chết. Cô Hai có ung lên xe về nhà không. Ở nhà bà muốn nói gì thì nói tiện hơn !

Bà Ba dường như cũng bớt giận bảo :

- Mày đi đem xe lại đây !

Anh Xe dắt con Lu Lu đi một chốc đem xe lại :

- Mời bà và cô Hai lên.

Cô Hai bật cười :

- Chiếc xe thô tả bố con nhặt ở đâu vậy má ?

- Nhà nước phát chó nhặt ở đâu ?

- Xì, làm tướng Ba Sao mà đi chiếc xe hốt rác. Để con tặng bố một chiếc Mát da đời mới cho bố đi chơi.

- Cô Hai không nên làm phiền lòng Bà Ba nữa. Cô đi vắng lâu nay bà ba khổ lắm đấy.

Cô Hai quệt nước mắt :

- Tôi biết ! Tôi biết anh Xe à. Trong nhà không gì xấu hổ bằng con gái chữa hoang. Nhưng mà đập gai phải lấy gai lể, chớ ngồi đó khóc ai thương cho. Thôi anh chở má tôi về trước đi, tôi phải bán hàng cho mần phiên chợ này rồi tôi sẽ về. Bỏ lỗ mát cả chục tệ của tôi hay sao. Ai cho mình tiền, chỉ có nhân dân và cách mạng thôi. Nhân dân mỗi người mua của tôi một viên thuốc là tôi làm cách mạng mút chỉ cà tha, 1 viên con chó 9 đầu là nửa tệ, mại dô.

Anh Xe thấy không nên kéo dài tình mẫu tử như thế bèn khấn khoản Bà Ba. Bà Ba biết con quý cái này bất trị rồi, làm gì thêm cho mất mặt, bà bèn phóng một câu lệnh lệnh :

- Mà coi chừng tao nghe !

- Má đi về đi má, đừng ở đây đầy bụi áo má, mặt mũi má dính bụi đen hết đó.

Bà Ba bước lên, thằng Xe rô máy chạy đại làm người xem hoảng hốt nép vào nhau, té bò càn. Bà Ba còn quay lại gào to như con chó cái bị thiến không có thuốc tê :

- Xuân, con ơi !

Tiếng kêu của người mẹ lọt thỏm trong bụi, nắng và giọng cười tiếng nói của phiên chợ đang đông. Ra đến đường cái, thằng Xe an ủi bà :

- Bữa nay bà lấy vốn rồi.

- Vốn gì đâu ? Tao về nhà tao thất họng tao chết.

- Bà chuộc được con Lu Lu và gặp lại cô Hai.

- Thà đừng gặp có hơn không ? Bố nó đâu có biết có sự này.

- Con là núm ruột mà, dù sao cô Hai cũng là con của ông bà.

Xe chạy một đôi, gió mát làm tâm trí Bà Ba vơi đi buồn khổ. Con Lu Lu ngồi băng sau im thin thít. Đường như nó cũng biết nghe.

Đột nhiên Bà Ba hỏi :

- Tụi nào liều mạng vậy Xe ?

- Tụi nào đầu bà ?

- Xe đang chạy mà chúng nó dám bu lại cản đầu xe, không sợ chết ?

- Dạ... đó là bọn cò.

- Cò gì cò vậy ?

- Dạ họ tranh mối với nhau, nên phải nhờ cò. Nhà đất, thuốc men, quần áo, mì cháo, nhậu nhệc, thứ nào cũng có cò, cò càng đông dịch vụ càng lên. Không có cò làm ăn không khá được. Nghề nào quán nào tiệm nào cũng có cò. Như bà chuộc lại được con Lu Lu đây cũng là nhờ cò, cò chó hiện giờ hái ra bạc. Nó ăn hoa hồng tùy theo loại chó. Ở khắp nơi đều có băng bắt chó, nghề này phát lắm. Một đêm chúng nó có thể kiếm được mấy tề. Nếu là chó thệt thì đem cân cho lò. Còn vớ được chó kiểng thì có cò chạy mối cho chủ chuộc. Trúng một con chó kiểng quý thì cả băng mập rồi ! Tiền cò cao lắm. Như con Lu Lu đây, cò cũng đớp được ¼. Có nhiều đứa lanh lợi, kiêm luôn cả 2, 3 loại cò một lúc. Thí dụ : nó ngoắc khách vô nhậu, nếu khách không nhậu thì nó kéo vô ăn phở, ăn xong nó gạ đi xem đua chó... Bây giờ cò nữ ăn khách hơn cò nam nhiều ! Chúng nó ăn mặc hở 50 phần trăm đùi đĩa đứng ra cò, khách nào chống nổi, có thể vừa làm cò vừa đi tàu chuyển, tàu suốt luôn.

Bà Ba vụt hỏi :

- Con Xuân làm ăn món gì thế ?

- Cô Hai là Nữ Hoàng chợ này. Cô vẫy tay là cò tới cả bày. Cô còn có một cái động toàn siêu người mẫu, có đường dây hắt hoi. Cô thù nhất đám «Việt kiều về nguồn». Láu táu là cô cho em út tặng cái «bánh đa» đem về Mỹ. Cô có đường dây móc vô bệnh viện nữa mà bà. Bác sĩ bác sẻo, cô bảo viết toa theo ý cô cũng được, nói gì thứ bò vàng gác chợ.

Bà Ba nghe thẳng Xe kể chuyện tưởng mình đi lạc ở đâu, không phải thủ đô Hà Nội. Ngỡ mình là con mẹ Tào Kê nào chứ không phải là bà tướng Ba Sao.

Chương 13

Họa sĩ Ngọc Sơn nói :

- Em tưởng theo bác 99% rồi chị ạ ! Ông tòa làm căng quá. Ba án tử hình một án chung thân. Còn vụ em

ông treo lơ lửng.

- Ông không có phạt treo đầu. Gặp ông ấy là «ăn thật làm thật» từ 5 năm trở lên.

- Em bị nhốt chung với thằng Huỳnh Long. Khuya hôm đó công an đập cửa gọi nó đi. Em teo quá... không ngờ hôm sau người ta đá đít em bảo về nhà.

- Huỳnh Long ăn kẹo là vì chạy thuốc không đúng đô, không đúng thầy hay vì thầy không muốn chữa. Không rõ lẽ nào, khó nói lắm, còn chú thì dựng bản «trung tâm chỉnh hình» hay «luyện thi hoa hậu» gì đó tùy chú. Tôi chỉ hết thể này thôi. Bà Ba xòe hai bàn tay đưa lên 2 lần.

Ngọc Sơn sụp lạy :

- Dạ em cần rơm cần cỏ mang ơn chị. Bao nhiêu em cũng không nê hà !

- Cuốn sổ đó để tôi giữ luôn. Tôi sẽ bới ra tới mả cha chúng nó. Mỗi đầu cũng được 5, 7 chục tê. «Đi uống bia 33 nghe !»

- Dạ mấy cũng được mà chị, người sống hơn đồng vàng...

Vừa đến đó thì có tiếng phon reo. Ngọc Sơn bắt lên nghe và trao cho Bà Ba.

- Ở đằng nhà có khách. Mời chị về.

- Ai vậy kìa ? - Bà Ba chớp chớp mắt đoán xem khách nào, tay thì cầm ống nghe đưa lên - Mà không biết là ai à ?... Thôi được, bảo ngồi đó chờ tao.

Bà Ba bàn thêm mấy câu nữa rồi đứng dậy từ giã họa sĩ Sơn :

- Chú cứ hạ bảng cũ, treo bảng mới và tiếp tục vẽ những bức mỹ thuật như thường. Chú nên nhớ giữ gìn vốn cổ dân tộc !

- Dạ ! em ghi lời chị dạy.

Bà Ba đi ra sân. Bà vặn máy chiếc xe hòm kính. Bà học lái rồi lái lấy để thằng Xe lái có nhiều điều bất tiện. Chiếc jeep này chỉ dùng đi chợ thôi. Về đến nhà bà thấy chiếc xe lạ hoắc màu lá chuối non. Ai tìm đến bà thì đó

là thần tài gõ cửa. Dù ít dù nhiều dù dỏm dù đô thì cũng là tiền. Mấy ai chê tiền. Bà cũng thế ! Không gì làm ta vui bằng tiền. Bà còn lạ gì cái tình đời ấy.

Vừa đoán xem khách là ai, bà vừa bước lên thêm. Bà ngó vào trong nhà thấy một người đàn bà tóc quăn, mặc quần Tây, chân treo chữ ngũ phô cặp giày bột cao tới đầu gối, đang lim dim bỗng bật dậy và chạy tới ôm choàng bà, kêu lên :

- Má ! Má !

- Ủa con Xuân hả ? Con về hồi nào vậy ?

- Dạ con thức suốt đêm qua, vạch kế hoạch, sáng nay không có phiên chợ nên con về cho má hay. Má okê nghen má.

Bà Ba ngồi xuống ghé đôi diện với cô Xuân, ngó quanh. Cô Xuân nói :

- Con sai tụi nó đi chợ hết rồi má ! Còn thằng «Việt kiêu con» đâu má ?

- Mẹ con Mùi ẳm đi chơi đâu đó.

- Còn con Thu ?

- Nó ăn phải bùa mê của một thằng «Việt kiều về nguồn» khác.

- Lại cũng Việt kiều bác sĩ như của con năm trước à ?

- Không, thằng này chủ nhà băng bên Mỹ. Tao can nó không được. Nó đeo như sam. Tao thử gỡ ra cho nó. Nó dọa uống thuốc ngủ. Tao phải chịu thua. Thằng kia nhờ ông trung tướng Thọ đến nói với ba mày nhưng ông bảo tao làm sao thì làm, ông bận cục A1 không lo việc gia đình được... Thằng này coi mã chơn chất nhưng tao không tin. Cái thứ «Việt kiều về nguồn» này, hồi vượt biên chỉ là dân ở đợ, nghề chài lưới, buôn gánh bán bưng nhưng qua bến trở về thành chủ hăng này nọ. Cái đồ quân đi liếm chén cho Mỹ về đây bịp ông cố nội nó. Tao ón rồi, nhưng con Thu một hai nó là chủ nhà băng thứ thiệt, nó nằng nặc đòi đi Mỹ. Bố mày phải chạy giấy tờ cho nó đi để nó qua đó coi hư thực thế nào rồi mới quyết định.

Nó có gởi thư về nói nó có vô nhà băng của thằng nọ. Văn phòng của thằng nọ lớn lắm. Lính Mỹ đen gác đầu cúi đầu chào ông giám đốc là nó đó. Tao không ăn uống gì cái nhà băng của nó, Chỉ cầu trời cho nó đừng mắc phải loại Việt kiều về nguồn cà chớn làm hại đời nó và bôi đen danh giá nhà này thôi !

Cô Xuân gạt ngang lời mẹ :

- Mỗi đứa có một quan điểm để sống với đời, nhưng con thì tới chết con không có bị bọn đĩ điếm bồi bếp đó lừa một lần nữa.

- Bị một lần là hết đời rồi, còn đâu để mà bị nữa con !

- Bây giờ đến tay con lừa lại.

- Mà nói không sợ vạ miệng à ?

Cô Xuân tỏ ra hoạt bát và bạo dạn hơn trước xa. Cô nói :

- Đời này sống bằng lừa bịp. Kẻ nào lừa giỏi kẻ đó phát má ạ. Cũng như đá bóng vậy, có lừa được đối phương thì mới sút vô gôn họ được,

- Mà học ở đâu ba cái thứ triết lý tư bản đế quốc đó ?

- Con học ở đây nè má ạ, không phải đi đâu cho xa! Xã hội này sống dưới một guồng máy bịp từ hơn 40, 50 năm qua. Không nói chi xa, từ khi con bị lừa, con đã học xong trường đại học thứ nhất. Đại học bịp. Bây giờ con là giáo sư đại học thứ 2, cũng đại học bịp.

- Mà nói không nể mặt ba mà.

- Ba con không bịp thì cũng bị bịp ! Hai lẽ đó không biết lẽ nào. Có lẽ cả hai.

- Ba mày hiền như bọt chẳng biết mánh mung gì hết. Cứ ngựa tay yên chí lãnh lương hàng tháng, thứ lương cò mữa mà cũng vừa lòng, không thấy ông nói một câu bất mãn. Trong khi đó mấy thằng trung tá thiếu tá cũng có năm bảy cái nhà vài ba chục mẫu đất, còn ba mày có chết đi thì chúng mày được hưởng cái miếu thổ thần này nè ! Con trong băng thì được ba cái chỉ thị... kêu gọi đẩy cách mạng, ra sức, hăng hái, chớ được cái gì ? Nhiều lần tao đã bảo phải ra tay làm ăn, ông cứ thờ dài và lắc đầu nguây nguây. Tao không có nghe ông nữa. Tao tự vạch đường tao đi. Ông nhu nhược quá lắm rồi, tao không còn chịu nổi nữa. Nhưng lần vừa rồi, tao dọa tao đi Mỹ với con Thu, ông sợ ông bảo : làm gì thì làm đừng để bùn bôi lên mặt ông. Tao vừa ướm thử một dịch vụ thì quả nhiên người ta nể ông nên tao thấy có triển vọng lắm.

- Bây giờ là trễ rồi má à. Nhưng thà trễ còn hơn không. Con hứa với má là con sẽ trả thù đám «Việt kiều lưu manh» này cho bằng được con mới hả gan con ! Má cứ làm ăn đi. Có gốc nhà bự thế còn lo sợ ai nữa ?

Hai mẹ con càng bàn càng tâm đầu ý hợp. Mẹ sẽ giúp con, con sẽ hỗ trợ mẹ ! Bà Ba thấy hứng khởi hẳn lên :

- Người ta định đưa ba mảy lên thay ông Phiêu, nhưng ba mảy cứ từ chối đây đẩy cho nên hiện giờ ba mảy từ số 1 sụt xuống số 3, thằng Mán rừng từ số 5 vụt lên số 2 rồi, không khéo miếng ngon kẻ miệng mà để kẻ khác ngoạm mất. Rõ buồn.

Cô Xuân nói :

- Không có mặt nào không đi chợ của con. Chợ của con phát triển được cũng nhờ tay trong tay ngoài. Không cần bố phải làm tổng bí thư, miễn chịu khó và khéo tay là được.

- Khổ cái là trên bố mảy còn nhiều thương cấp quá. Nếu có dịch vụ thì phải đi công thức 3-3-3. Mình được bao nhiêu ? Theo má nghĩ thì thế này ! Rồi bà rĩ tai con gái hồi lâu.

- Chuyện đó dễ lắm má ạ. Một trăm thằng đàn ông đều sống chui trong quần đàn bà hết ráo. Muốn câu đàn ông ta chỉ cần một thứ mỗi. Muốn câu đàn bà ta cũng chỉ cần một thứ mỗi. Còn câu con gái thì nhiều thứ, tùy miệng cá...

Con xin lỗi má, con đã làm khổ ba má vì con mê muội thằng «Việt kiều về nguồn». Nay con khôn nhờ ba má cho con trí tuệ và cũng nhờ bài học đường đời mà

khôn thêm. Xã hội này sống nhờ bịp. Anh nào bịp giỏi anh đó giàu và ngồi ghế cao. Má xem chung quanh đây đại tướng, thiếu tướng thậm chí thằng gác cổng cũng bịp. Đống đá của chúa Giê Su còn nguyên mãi không mất đi một hòn nào ném vào người đàn bà ngoại tình, thì nước sông Hồng kia cũng sẽ không vơi đi một giọt nào để rửa tội làng bịp.

Đời con kể như hồng rồi. Không có cách nào chữa được, chỉ có một cách là lấy hồng làm nên, họa may...

- Cô Xuân ghen ngang và ôm mặt ràn rụa nước mắt.
 - Bố mẹ đã đẻ con ra xinh đẹp không tật nguyên nhưng xã hội này làm cho con tật nguyên và hư hỏng, con biết làm sao để sống lại những ngày đầy mộng mơ và được nuông chiều trong gia đình nữa ?

Con không nói giấu gì má, anh chàng yêu con ngày trước bị con từ chối để yêu ông bác sĩ «Việt kiều về nguồn» có gặp con. Trời đất ơi ! Anh ta là kỹ sư nông lâm không hiểu sao lại đi làm cò để sống. Mà oái ăm thay anh ta lại gặp con đang bô bô cái miệng để quảng cáo thuốc 9 con chó. Càng oái ăm hơn nữa anh ta xin làm cò cho con. Con chưa biết tính sao thì ảnh tỏ tình lại với con.

Đấy cái anh chàng cò dắt má chuộc con Lu Lu đấy. Anh ta có trí thức nên cò giỏi lắm, ngành nào ảnh cò cũng được lợi cho chủ. Người ta muốn thuê ảnh hoa hồng cao nhưng ảnh chỉ làm cò cho con. Má ơi ! con không phải trả tiền cho ảnh.

Bà Ba ngồi nghe, nước mắt ròng ròng, chợt bà nói :

- Những mối tình ngang trái như thế khi nổi lại thì bền vững lắm đó con ! Cô Hai Xuân tiếp :

- Con trả tiền cò ảnh không lấy, ảnh chỉ xin thuốc của con. Thường là ảnh đòi Mọc Xơ Đéc, con biết ảnh đang buồn đời nên tự hủy diệt thân ảnh. Nhưng con biết làm sao bây giờ. Đã nghiện rồi thì không cai được. Huống chi ảnh không muốn cai. Con đưa thuốc cho ảnh, ảnh nhìn con với cặp mắt đờ đẫn sâu thẳm. Chỉ vài lần rồi con nhờ người khác đưa thuốc cho ảnh. Con không dám nhìn mặt ảnh nữa.

Nuốt thuốc xong ảnh đi sang quán ka rô kê, vừa đến đó chiêu một ngụm bia là phê ngay. Rồi thì... cứ thế cứ thế.

Mấy tuần nay con không thấy ảnh đến làm cò nữa. Không biết ảnh đi đâu. Mỗi khi con nhớ tới ảnh con ân hận quá má à ! Tại con mà đời ảnh ra như thế đó. Nếu

anh chết đi thì con khổ suốt đời.

Cô Xuân lại òa lên khóc. Một buổi sáng cô khóc biết bao nhiêu nước mắt mỗi giọt một nguồn cơn xuất phát từ đau buồn.

Bỗng cô tỉnh lại, hỏi :

- Lâu nay thằng Tuấn thế nào má ?

- Nó vẫn đi học Anh Văn đêm.

- Học hành gì ! Bọn sinh viên bây giờ hỏng hết rồi. Cá độ bóng đá, đua xe gắn máy, oải, anh hùng Lương Sơn Bạc một trăm nẻo vào Chợ Lớn Con và Chợ Cờ Báp.

- Kệ nó, má hết kèm được rồi. Nhưng con trai hỏng dễ hơn con gái hư. Má cũng hơi nghi nhưng chỉ còn có một cách là nó phải biết thương nó. Ngoài ra không còn cách nào khác.

- Từ rày má không nên xuống chợ đó nữa. Nhiều người quen lắm. Để người ta gọi không tốt cho ba má.

- Bây giờ đâu có ai phân biệt tốt xấu gì con ! Cái tốt trở thành cái xấu. Người liêm chính bị cho là ngu. Như ba con vậy. Máy người bạn bảo ba con cù lần.

- Còn má cho ba là gì ?

- Má cho ba con là lò khờ. Đã bảo cái xấu trở thành cái tốt mà. Máy người dưới cấp ba con họ còn nói ba con hiền quá ! Có biết bao nhiêu thời cơ mà không chịu đồng khởi gì hết.

- Má hông thương ba con sao ?

- Sao không thương ! Nhưng thương mà giận. Làm tướng mấy chục năm chẳng được cái gì ngoài mấy cái lon cho nặng vai, oặc cổ !

- Thì con nói là đời này giả hết mà. Đạo đức giả, lý tưởng giả, vú giả, đít giả, thuốc Tây thuốc Tàu giả, lãnh tụ thủ trưởng cũng giả nốt, chỉ có thuốc của con là thiệt thôi.

- Mà đừng có lộng ngôn quá như vậy nghe ! Vừa thôi chứ ! Đâu phải cái gì cũng đồ bỏ hết sao ?

Bà Ba bất ngờ chống lại. Bà nói như con chó bị dồn vào thế bí. Rượt giặc chó đuổi tới đường cùng, cô Hai đâu biết chiến pháp Tôn Võ đó. Cô cứ nói ào ào tới, vì biết bà già cũng chỉ chống đỡ miễn cưỡng thôi, nên cô cứ nói, chẳng lẽ mẹ lại bắt tội con. Mà tội gì mới được chứ. Nếu bắt tội con Xuân này thì ai bắt tội những tên kia ? Nghĩ vậy cô Xuân nói tiếp :

- Đời này bịp ! Con hồng biết ba con nghĩ sao ?

- Coi bộ ba mày chùng bước trước cái ghế tổng bí thư rồi ! Ai ngồi thì ngồi, ông không thiết nữa. Đúng ra là ông sợ con à ! Con coi đó, cả chục người... chớ đâu phải ít. Cái thời cụ Hồ còn sống thì chỉ có cụ Dương Bạch Mai đau tim chết thôi. Dần dà coi bộ bệnh này lan rộng nhiều người quan trọng chết vì đau tim quá! Ban đầu má cũng muốn ba con làm chức đó. Nhưng sau khi ông Văn Tiến Dũng bị tước chức, ông đại tướng Võ Nguyên Giáp bị đá văng ra rìa. Rồi ông Lê Trọng Tấn, ông Hoàng Văn Thái chết bất đắc kỳ tử, trước khi chết ông Thái còn đủ bình tĩnh nói với vợ con : «Người ta giết tôi !»... Rồi tới chiếc trực thăng rớt bên Lào 6, 7 ông đại tá và 2 ông tướng chết một cách hết sức tự nhiên lạ lùng.

Đó là trong quân đội, còn ngoài dân chánh thì ông Đào Duy Tùng, chỉ còn mấy ngày nữa là được bầu làm tổng bí thư mà không kịp. Tội nghiệp hết sức ! Ông ấy chết, người ta không dám đi phúng điếu. Rồi đến ông Lê Mai, ông Nguyễn Đình Tứ... thậm chí ông bác sĩ mổ tim danh tiếng vang đến thế giới mà rồi chết vì chứng tim cấp tính...

Người ta có pa tăng giết người. Càng cao cấp càng dễ chết, mà chết vì tay của đồng chí mình, thế mới ngán.

Bởi vậy má suy nghĩ lại, má không muốn ba con ra tranh chức gì nữa hết ! Má muốn ba con ở nhà nấu cơm cho má đi kiếm cơm thay cho ba con. Đi theo đảng 50 năm như thế là đủ trả ơn cho đảng rồi !

Xuân đột nhiên đứng dậy như định đi đâu, rồi ngồi phịch xuống nặng nề. Nàng mở bóp đầm lấy lấy son phấn ra «quét vôi kẻ biêng» lại rồi ghé mắt :

- Má coi con có đẹp hơn trước không ?

- Ồ, đẹp lắm co... on !

- Xin lỗi má, con có việc phải đi. Để bữa khác con sẽ bàn tiếp với má kế hoạch giải phóng thủ đô. - Rồi nàng kẹp bóp vào nách, bước tới hôn mẹ một cái hôn dài.

Xong nàng nện gót giày côm cấp đi ra khỏi cửa.

Bà Ba ngồi lại một mình. Bà cảm thấy tro trọi hơn bao giờ. Bà nhắc ống điện thoại lên gọi ông thượng tướng. Có tiếng người trong máy đáp rằng ông tướng đi công tác. Bà uể oải đặt ống điện thoại lên máy rồi bất chợt gọi thẳng Xe :

- Máy giờ rồi ?

- Dạ con đâu có đồng hồ !

- Chùng mấy giờ ?

- Dạ tin tức cho tàu chạy ven biển nói là trời nhiều mây... con không thấy mặt trời nên không đoán được giờ ạ ! Nhưng chắc chiều rồi.

- Chiều thì chiều lâu rồi, tao cũng biết chớ bộ tao đui điếc gì hay sao mà tao không nghe tiếng bìm bịp kêu.

Chương 14

Bà Ba cầm tờ báo đọc :

... Giảng Võ hôm nay vui nhộn vô kể. Mới có 4 giờ mà khúc Quốc Lộ chạy ngang đây đã đen nghịt đủ các loại xe, 2 bánh, 3 bánh, 4 bánh, 5 bánh, 6 bánh, xe 8 bánh tắt máy chạy chậm lại xe 2 bánh thêm 2 chân cũng chen vào làm cho rậm đám.

Tiếng còi vang âm như tiếng hò hét kêu dân đi bộ hãy mau mau nhường đường. Cách không xa quốc lộ tiếng trống xập xình, tiếng nhạc văng vẳng làm cho khách đi coi bước vội vã còn khách đi chợ mua hàng thì phát thèm vào coi cái mình muốn tìm.

Bà Ba đọc tới đây thì buông tờ báo, gọi thằng Xe lên, gắt :

- Ở Giảng Võ có nhiều trò vui thế sao mày không mách cho tao ?

- Dạ con thấy bà bạn luôn tay luôn chân, có thì giờ đâu mà đi mấy nơi nham nhở đó.

- Bây giờ ở dưới đó còn vui không ?

- Dạ bữa nay mới có đưa ông Táo về trời, họ định chơi qua mừng 7 Tết mới bế mạc, nghe nói sẽ mở cuộc chơi khác cũng không ngoài chủ đề bảo tồn văn hóa. Dạ con định xin phép bà nghỉ một ngày để đi xuống đó dạo cho giáp các phố nhưng sợ bà mắng cho «trẻ mà ham vui mất đạo đức !»

- Ở dưới đó có gì mà đi dạo mất đạo đức ?

- Dạ Hà Nội có băm sáu phố phường thì bây giờ ở dưới đó cũng được những ba năm ạ. Dạ lúc nãy ở nhà dưới con nghe cô Hai nói sẽ giải phóng Thủ Đô. Đó chỉ là một cách nói thôi, thực ra là giăng Võ ngày nay không chỉ là Chợ Cơ Bắp thôi mà là chợ tổng hợp người ta gọi là chợ thập cẩm, thưa bà. Con xin lỗi bà, bà có cho phép con mới dám kể nốt ạ !

- Mà y cứ kể đi ! Tao đâu có phải là công an mà mà khúm núm thế ?

- Dạ ở dưới đó cái gì cũng có hết, từ cây tằm xĩa răng hai đầu, một đầu nhọn, một đầu dẹp mà người ta gọi là «xà beng hai đầu» có tấm dầu gì thơm thơm cay cay... nói nôm na ra đó đó là con rắn trum hai đầu, đều là đầu từ hết chứ không có đầu sanh, dạ, tiện bằng gỗ thơm !

- Nước nào sản xuất vậy ?

- Dạ con nghe nói là made in Thaila tha liếc gì đó !
Con có dùng đâu mà biết ! Ở đó dạ, đến xe hơi tàu lặn
cũng có bày bán ạ !

- Xe hơi tàu lặn làm sao trưng bày được ở đó ?

- Dạ người ta làm mô hình như sa bàn Điện Biên
trước kia vậy.

- Đó là đồ nhà binh sao đem bán được ?

- Dạ con không biết, con thấy thế thì thừa thế. Dạ...
đó là hàng chín ạ. Còn hàng sống nữa.

- Hàng sống có phải là «chợ người» hay chợ «cơ
bắp» gì đó phải không ? Thôi đừng có nói nữa, tao chui
xuống đất bây giờ.

Thằng Xe gãi đầu gãi tay và tiếp :

- Dạ hàng sống kia mới được giá. Hôm trước bà mới
dạo có mặt tiền «Chợ Cơ Bắp» thôi. Ở mặt hậu kia, mới
trưng bày nhiều hàng sống.

- Đâu mà kể hết tao nghe coi.

- Dạ... trong đó có Hàng Bẹp, Hàng Bầu, Hàng Bia,
Hàng Phì Phạch.

- Hàng Bẹp là hàng gì ?

- Dạ con mắc cỡ miệng quá nói không suông bà ạ !

- Mà cứ coi tao như ông táo vậy, mắc cỡ cái gì ?

- Dạ con xin lỗi bà. Dạ một nhà thơ nào đó có nói là: «chị em ta bán tròn nuôi miệng và các ông... nhón thì bán miệng nuôi tròn». Làng Bẹp nằm trong câu thơ đó!, nhưng mà chưa đủ. Chữ Bẹp là chữ ngày xưa ngày xưa các bậc cỗi rỗng nhả khói phun mây mới dùng cái chữ đó ! Tức là nằm nghiêng một bên để đi mây về gió với nàng tiên nâu nên cái vành tai nó «bẹp» đi, nhưng bây giờ tiếng «bẹp» còn thêm một nghĩa nữa, tức là ngày xưa nằm gối sành gối gỗ để hút, ngày nay nằm gối... dạ, xin bà thứ lỗi cho, nằm trên đùi non mềm cho đỡ bẹp tai đấy ạ !

Bà Ba bắt thần quay đi, mặt đỏ rần, khoát tay :

- Thôi được, tao hiểu rồi, còn hàng Bầu, hàng Bia là hàng gì ?

- Dạ đã trót kể thì con xin kể «tận cùng bằng số» để hầu bà, con chỉ xin bà một điều là bà đừng cho con nghĩ việc ạ ! Dạ con không nói giấu chi bà, nhờ cái xe jeep mà con lén chạy hàng cho cô Hai, và kiếm mỗi cho con được khá tợn. Nếu không có nó, vợ con con rách lắm ạ.

Dạ cô Hai bảo cô sẽ che chở hết nên con mới dám giấu bà.

- Tao hứa là không cho mày nghĩ việc chừng nào ông mày còn làm cục trưởng cục A1...

- Dạ con xin kể tiếp ạ ! Hàng Bia đây không phải là thức giải khát đâu.

- Thôi tao biết rồi ! Ba cái thứ «bia ôm» đó xưa như trái đất rồi, tao không phải nghe mày lên lớp nữa !

- Dạ, hì hì... «Bia» đây không phải là «bia ôm» đâu ạ ! Mà bia đây là cái «bia» để lính ta tập bắn hay tập đâm lê đấy ạ ! Có lẽ đây là ngôn ngữ của nhà binh các ông quan hoặc lính muốn giấu cấp trên nên nói là «đi bia» để cấp trên tưởng rằng họ đi «bia ôm» thì không bắt tội họ ạ. Nói tóm lại bia tức là bia đỡ đạn còn «đi bia» là đi đó đó !

- Ngôn ngữ ta phong phú thật ! Còn Hàng Bầu tức là ở đó có lắm hoa quả bầu bí hả ?

- Dạ không phải trái bầu tòng teng ở trên giàn đâu ! Mà là trái bầu của các em các cô các bà đeo trong bụng đấy ạ ! Dạ bầu có nhiều thứ ! Bầu của các em ham vui, lỗ dại, gọi là »Bầu Nhí«, bầu của các bà có chồng đi xa gọi là «Bầu Ba Trắng» hoặc «Bầu Liềm», còn bầu

của các bà có chồng mà đi lang gọi là bầu «... Ngựa» ạ!
Con xin lỗi bà. Bà đã cho phép thì con mới dám thưa ạ.
Nhưng mà không phải người có bầu chờ đúng lúa rồi mới hái. Các em Bầu Nhí và Bầu Ba Trắng thì đem ra chợ bán ạ, như bán mạ non vậy ạ.

- Trời đất. Làm thế nào ?...

- Dạ trăm sự cũng nhờ cò, tức là kẻ dặt mối. Có tay cò là êm xuôi hết tất cả. Cò đại diện. Người mua nói ra yêu cầu, cò đi liên hệ như làm mai đám cưới vậy mà ! Khi người mua và kẻ bán thỏa thuận với nhau rồi thì hai bên ký tên chồng tiền cọc trước. Tạm ví dụ bà muốn mua một đứa thì con chạy có liên, đúng ý bà. Trong trường hợp này con là cò bào thai ạ !

- Sao không chờ đẻ rồi hãy mua ? Bà Ba vừa thốt ra câu nói bỗng xua tay lia lịa - Mày đưa tao đến khu bảo tồn văn hóa đi.

- Dạ cô Hai bảo con đến gặp cô ấy gấp. Sắp tới giờ rồi !

- Thì mày chở tao đi luôn cũng tiện.

Tình bằng có cái trống cơm, khen ai khéo vỗ á lấy bông lên bông, một bầy tang tình con nít. Á mấy lượn lượn... lượn...

Một anh hề đội mũ nôi tay ôm cái trống cơm tay vỗ bụng hát, chân nhảy lom xom. Sau lưng anh ta là cái cổng, hai cột gạch, trên đầu căng tấm bảng bằng vải gió thổi phập phồng dòng chữ :

«KHU BẢO TỒN VĂN HÓA DÂN TỘC»

Khu bảo tồn văn hóa dân tộc ở hai đầu có hình hai con rồng phun khói. Trên đầu cột có hai con cá Lý Ngư. Ở dưới đất thì anh hề hát liên tục hết Trống Quân tới Cờ Lã, ở trên không thì cặp cá Lý Ngư há miệng đớp mất mấy chữ nên BẢO TỒN thành BẢO ÒN, còn DÂN TỘC thì thành DÂN TỘ.

Con cò bay lả bay la
Nó bay qua thị xã nó bay về Đồng Đăng
Tình tính tang, tang tính tình...
Thương nhau cỡi áo cho nhau
Về nhà mẹ hỏi qua cầu gió bay
Thình thùng thình, tình tính tang
Anh chàng rằng anh chàng ơi
Mình có nhớ nhớ ta chăng
Ta về về ta nhớ nhớ hàm răng mình cười

Anh hề hát đến đây thì một thôn nữ xuất hiện phụ họa thêm. Cô nàng mặc áo dài nâu, hai vạc trước thắt quả găng, khăn mỏ quạ, vừa múa vừa hát :

Cây trúc xinh xinh tang tình là cây trúc mọc qua lá
ngõ... em xinh em đứng một mình cũng xinh.

Thằng xe vừa đưa bà Ba đến. Thấy hai người hát dưới
một bối cảnh dân tộc, bà nghĩ thầm : Có thể chứ! Người
Việt Nam đâu đã hỏng cả ! Nhất là người Thủ Đô này !
Tất cả những gì bắt đầu hư hỏng sẽ được sửa chữa lại.
Đến đôi như Cải cách ruộng đất kia đảng còn lái lại
được ! Rồi đâu lại vào đấy. Bây giờ có ai biết là cải cách
ruộng đất «thắng lợi» đã làm bác Hồ rơi lệ đâu!

Bà đến tìm chỗ bán vé, nhưng người ta bảo vào cửa
tự do. Bà Ba lấy làm sung sướng bước qua cái cổng có
rồng bay cá cười. Đi vài bước nữa đã thấy quán nước
chè xanh và Lá Vôi. Hương vị dân tộc đượm nồng. Từ
bên trong một túp lều một cụ già lụ khụ bước ra tay cầm
một nhánh cây, miệng ngâm theo điệu sa mạc :

«Lá diêu bông ơi hỡi lá diêu bông
Ai tìm được lá diêu bông
Em sẽ gọi là chồng
Em đã tìm được lá diêu bông
Nhưng chị đã lấy chồng
Em đi khắp trời tìm lá diêu bông !
Diêu bông hỡi, diêu bông hỡi !

Bà Ba bước lại gần để thưởng thức giọng ngâm. Bà chột nhận ra người quen nhưng nét quen đã mờ nhạt như một cành tre sau làn khói nên bà chẳng dám nhận. Nhưng lão già kia chống gậy đi lại phía bà, uống ngụm nước chè xanh dặng hắng rồi nói :

- Tôi xin hiến bà con mình một bài thơ xưa lắm.

Rồi cụ ngâm :

Đêm liên hoan, đầu nhấp nhô như sóng biển ngang
tàng

Ta muốn thét cho vỡ tung lồng ngực
Vì say sưa tình thân thiết Vệ Quốc Đoàn

- Anh tự phương nào lại ?

- Tôi từ đất dấy lên

Chúng ta cùng một mẹ hiền

Lúa thơm bầu sữa bông mềm áo tơi

Chúng ta cùng một mối thù

Cùng quen với tiếng đạn vù bên tai.

Bà Ba nhìn gần những nét nhăn và mép tóc bạc lòa xòa che lấp một nửa vầng trán và cái miệng xinh xinh. Bỗng bà kêu lên :

- Chú... chú... phải không ?

Lão già ngược lên, cặp mắt chớp chớp :

- Ai gọi tôi kia ?

- Trời ơi, sao bây giờ chú ăn mặc kỳ cục vậy ? Áo trần thủ đâu ?

- Mất lâu rồi ! Kẻ trộm lấy. Cô là ai ?

- Tôi là một người Việt Nam. Sao chú làm trò gì vậy ?

- Thì đi đến mấy chỗ đông người ngâm thơ, kiếm tiền mua gạo chớ trò gì. Ở đây kiếm được khá lắm.

- Sao cháu nghe nói chú ở Hội nhà văn gì ấy mà ?

- Cái cô này, nhà văn là nhà văn chớ nhà văn gì là sao? Bây giờ tôi hết ở đó rồi. Cô là ai mà biết tôi ?

- Cháu là... cán bộ phụ nữ, đã từng nghe chú ngâm thơ, xem chú diễn kịch «Kinh Bắc» ở Bắc Kạn Thái Nguyên năm 1948-49 gì lặn.

- Ồ... hồi đó tôi có diễn kịch trong những đêm lửa trại. Xưa quá rồi tôi cũng không còn nhớ.

- Hồi đó vui ghê. Còn bác Thế Lữ đâu rồi hả chú ?

- Anh ấy cũng ở đâu Hà Nội, lâu rồi tôi không có gặp.

Bà Ba mở bóp lấy ra một xấp giấy bạc dúi vào tay người ngâm thơ. Người kia lắc đầu nguây nguậy :

- Cô đừng làm vậy bêu riếu chánh phủ.

- Ủa sao chú nói chú ngâm thơ kiếm tiền mua gạo ?

Bà Ba cứ dúi xấp bạc vào tay nhà ngâm sĩ rồi đi thẳng.

Bỗng nghe tiếng đàn rền rền như tiếng dương cầm.
Bà dừng lại lắng tai :

Thánh đường tôn nghiêm

Giặc sầm tới chiếm

Gác cao tòa thánh

Đặt súng thay chuông

Hung ác bạo cường

Tàn sát dân lành

Ave Maria lạy chúa tôi

... Đây xưa nay ngày nhẵn ngày

Tiếng tiếng buồn

Tiếng buồn hồi chuông nhân từ

Cầu Chúa ban phước lành...

Bà Ba nhìn bên đàn thấy một người gầy gò, nét mặt buồn như một giọt nước mắt, ngồi trên một đống gạch vụn, tay ôm cái thùng đàn ghi ta không có cần đàn, tay bấm những phím đàn tưởng tượng :

Nhưng rồi đây rồi đây kháng chiến thành công
Nhạc thánh buông lời đồ tiếng vàng
Đời đời âm động gác nghiêm trang

Bà Ba không nhìn rõ được là ai, chỉ nhớ có lần bà đã nghe ở đâu hát bài đó trong kháng chiến trên đường đi công tác. Bà đã đi qua khỏi rồi mà tiếng nhạc như còn vương theo cành cây ngọn cỏ bên đường bà đi như dư âm những ngày cũ còn vọng lại, thì bỗng nghe tiếng chào hỏi thân ái :

- Cô gì ơi ! Còn nhớ tôi không ? Nay cô cậu đã được mấy cháu ?

- Dạ chỉ mới được một đứa cháu ngoại. Còn mấy đứa kia tôi chưa gã cưới đứa nào hết !

- Ai vậy kìa ? - Bà Ba vừa hỏi vừa nhìn theo tiếng hỏi. Bà thấy bên vệ đường trên một chiếc bàn gỗ bày biện những chiếc âm đất, một bộ lư đồng và mấy quyển sách nát. Đứng sau chiếc bàn là một ông già đầu hói, miệng ngậm ống điếu làm bằng một thứ rễ cây sần sùi có hình thù rất kỳ quái. Bà không nhận ra là ai nhưng thấy mấy món đồ cổ hay hay thì hỏi :

- Mấy chiếc âm đất này cụ có bán không ạ ?

- Ở nhà cô có người nghiện chè tàu à ?

- Dạ bố cháu cũng thích uống chè nhưng không phải là người nghiện.

- Cô ưng chiếc nào nào ?

- Cụ cho cháu xem chiếc ấm ở giữa kia kìa.

- À đó là chiếc Mạnh Thần ! - Cụ già vừa nói vừa lấy chiếc ấm trao cho bà Ba. Bà nhận lấy, giở nắp ra cầm tay rồi úp chiếc ấm lên mặt bàn.

Xong bà nói :

- Đây là ấm Mạnh Thần thứ thiệt gốc xưa lắm. Ngoài ra chắc nó đã được dùng châm trà lâu đời rồi nên nó có gai trong lòng. Nếu không có trà, châm nước sôi vào uống cũng như có trà ạ !

Ông lão cười cười :

- Sao cô chắc gốc nó xưa lắm ?

- Thừa cụ ấm thật thì miệng ấm và vôi ấm đề căn mặt bàn trên một đường thẳng ạ. Nếu là ấm giả thì không được như thế. Xin cụ cho biết giá ?

Lão già hơi ngạc nhiên nhìn người đàn bà, và nói :

- Đây là chiếc ấm của ông Đồ Nghiễn bạn tôi, vì nghiện trà mà sa sút rồi gặp lúc dê vỡ con lụt bắt nờ cuốn phăng hết tài sản, may mắn còn vớ được một ít đồ đạc, trong đó có chiếc ấm này. Ông giao cho tôi giữ và dặn nếu gặp người mua thì bán với giá cao, nhưng nếu gặp người sành uống trà và hiểu được giá trị của nó thì xin biếu không. Đã có nhiều người hỏi mua nhưng không ai như cô hiểu giá trị chiếc ấm. Vậy tôi y lời dặn của chủ nó mà biếu chiếc ấm cho cô.

- Cảm ơn cụ và xin nhờ cụ chuyển lời đến chủ nhân rằng vợ chồng tôi có lời đa tạ.

- Không có chi ! Của quý gặp đúng chủ thì mới đáng cái công người sáng tạo ra nó. Cũng như một áng văn chương hay mà lạc vào tay kẻ dốt nát thì chẳng hoài công lắm sao ? - Lão già nói xong lấy giấy gói nắp và ấm riêng ra rồi hai tay nâng trao cho Bà Ba.

Bỗng có tiếng :

- Bát Phở của cụ gọi đã xong, xin mời cụ sang dùng !

Ở cạnh đó có ông hàng Phở còn trẻ râu mới cạo còn xanh cả cằm. Anh ta nói tiếp :

- Đây là Phở đặc biệt dành cho cụ.

- Phở gì mà đặc biệt thế ?

- Phở nai !

- Sao lại phở nai ?

- Người ta nấu cả Phở chó nữa kia ! Thì phở nai có gì là lạ, thừa cụ !

- Nhưng mà nai ở đâu thế ?

- Con «nai đen» nhà tôi ấy mà. Ông lão hàng xóm có con chó xấu xí định đổi cho tôi để bắt con nai đen ra chung bày ở vườn bách thảo bán vé cho khách vào xem lấy xu, nhưng lão Lành bảo nai lông đen đốm vàng là điềm bất lợi nên thủ tiêu nó đi để khỏi liên lụy. Cho nên tôi đành giao cho lão Lành đâm họng lột da nó lấy thịt nấu phở bán cũng ra tiền vậy ! - Anh hàng phở nói tiếp: - Ông cụ biết không, khi sắp bị lão Lành cắt tiết với chiếc liềm cùn, nó vươn cổ lên ngâm thơ.

- Ủi chao, nai gì lại biết ngâm thơ ?

- Mà là thơ triết lý chứ không phải thơ cơm phở bình dân ta thường thấy ở các quán cóc bên đường !

- Thơ ra làm sao, anh có nhớ không ?

- Nó ngâm : «Ta nhắm mắt để nhìn, Ta mím môi để nói.»

- Ông khách kêu lên :

- Thế là thế nào ?

- Dạ tôi cũng chả biết thế nào, chỉ nhớ thế thì thuật lại cho cụ nghe thế.

- Phở nai có ngon không ? Đó mới là điều chính.

- Tôi xin hứa với cụ là «tuyệt sắc giai nhân». Thịt của nó do anh hàng phở Tư Lùn phụ trách chế biến. Anh ta là tay nấu phở chuyên nghiệp, nhưng chỉ nấu bán cho những người sành ăn phở, chứ không bán cho những kẻ đồ cơm nguội vô tô phở và chê phở không ngon.

Lão già hỏi :

- Lúc nãy tôi nghe anh nói tên Lành, Lành nào vậy ?

- Tên Lành nhưng dạ chẳng lành. Anh ta cũng tập tễnh làm thơ, nhờ cung đình nâng đỡ nên ra được tập «Từ Khi Ấy», «Gió Lộn Lèo» v.v... dạy trong các lớp mẫu giáo và trường làng.

- Tôi không có đem tiền theo đây, anh cho tôi thế các quyển Vang Bóng Một Thời hay quyển Chùa Đàn để

lấy bát phở đem về cho vợ tôi được không ?

- Dạ cháu không dám láo xược thế đâu. Chữ của cụ đâu có rẻ như phở vậy được.

- Cảm ơn anh, nhưng cái thời hạm hòanh hành này, đến đất đai của Tổ Tiên còn chẳng ra chi nữa là chữ nghĩa. Chữ của tôi anh còn cho bằng tô phở đó đã là quý lắm rồi. Nhiều người cày cục viết ra cả quyển sách mà đem đổi bó rau muống, còn không được kia đấy anh ạ ! Thời này đâu phải là thời văn thơ thịnh vượng.

Anh hàng phở cố nén bức tức, nói mát mẻ :

- Thế nhưng có người làm thơ lục bát trật mẹ nó hết 3 vần liền trong 3 câu nhưng lại được tôn vinh là thi sĩ số 2, chỉ sau cụ Tiên Điền thôi thì sao hở cụ ?

Bà Ba nghe anh hàng phở nói chuyện văn chương với lão khách chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao nhưng nghĩ thầm : «Nhu thế này cũng đã may mắn cho nền văn hóa dân tộc lắm rồi. Tuy họ không sáng tạo ra cái gì mới nhưng ít ra họ cũng không phá hoại văn hóa của tổ tiên là Phở ! Lạy trời cho họ đừng phá đền Kiếp Bạc để lấy gạch vụn xây lăng mộ kẻ hậu sanh.

Bà Ba đi ít bước nữa thì có một người mang kính gọng vàng chặn lại. Hắn nói :

- Đây là biên giới của ánh sáng và bóng tối của nền văn minh phương Tây đang chen lấn vào nền văn hóa xưa của ta vừa được phục hồi dưới ánh sáng chế độ. Xin mời các ông các bà mua vé xong rồi vào hội trường nghỉ chân ít phút để được ban tổ chức đã thông cách thức vào khu vực giải trí cổ truyền này ạ !

Bà Ba mua vé xong thì được hướng dẫn vào một ngôi nhà nhỏ không có vách bốn bên. Khách đã vào ngồi ở đây chật ních. Nhiều người phải đứng ngoài thêm. Tay mỗi người đều cầm vé giơ lên như để chứng minh rằng mình vào đây đang hoàng không phải đi chui.

Người mang kính gọng vàng hướng dẫn :

- Kính thưa quý khách. Đây là khu bảo tồn văn hóa dân tộc. Trước khi vào cuộc xin quý khách hãy nắm vững nội qui chơi cho đúng luật để khỏi uổng tiền mua vé. Nhằm mục đích bảo vệ vốn cổ của dân tộc, chúng tôi mở ra khu vực này, trước là bảo tồn văn hóa sau là vui chơi những ngày xuân đầm ấm. Muốn tham dự trò chơi này quý khách được xếp thành 2 phạm trù. Phạm trù thứ nhất là «ngẫu nhiên». Phạm trù thứ hai là «tự nhiên». Ngẫu nhiên là may mắn gặp nhau chớ không có hẹn trước. Tự nhiên là đã có hứa hẹn với nhau rồi. Khi vào khu vực, quý khách nào có vé màu xanh lơ thì đi bên trái. Quý khách nào có vé màu hồng thì đi bên phải,

những quý khách đi theo phạm trù ngẫu nhiên, nghĩa là gặp ai hay nấy, không có lựa chọn bạn chơi trước. Còn quý khách có vé màu hồng thì đi chung với người bạn có vé màu hồng đã thông cảm với nhau trước đây một phút hay một năm, điều đó không thành vấn đề, miễn một nam một nữ là hợp lệ.

Bà Bà nghe đả thông mà ngạc nhiên không hiểu gì cả. Nhưng cũng cứ theo sự hướng dẫn của người mang kính gọng vàng mà mãi tới bây giờ bà mới nhận ra là cặp kính không có tròng.

- Đây là trò chơi văn hóa có tên là «bắt trạch trong chum». Bà con hãy nhìn những cái chum đứng trong sân đề khoảng cách. Mỗi cặp phụ trách một chum.

Cái trò này bà Ba đã từng thấy trong thời kỳ kháng chiến mà cấp trên bảo là khiêu dâm và vô văn hóa nên đã cấm chơi từ 1948 đến nay. Nay sao lại xuất hiện ở thủ đô ?

Bà Ba không dám nhìn vào những cặp mông căn rướn ôm những cái chum. Ở trong đó hai cái đầu 1 nam 1 nữ húc nhau và thi bắt trạch ở dưới đáy chum.

Bà bỏ đi nhưng vẫn thấy họ đang làm gì. Có cặp làm đổ chum nước ra đầy đất. Con trạch bò lẩn lóc trên đất

nhưng họ có cần gì con trạch đó. Họ đang tranh con trạch khác.

Bà Ba đi sâu vào khu Bảo tồn văn hóa. Bỗng bà thấy một cuộc mua bán hay hay lạ mắt. Bà dừng lại nghe tiếng người lau nhau hỏi :

- Cự bán mỗi lần được bao nhiêu tiền ?

Lão già không trả lời kịp. Chờ dứt các câu hỏi cự mới tổng luận một lượt và còn kể thêm những râu ria về làng bán máu :

- Mỗi lần chìa tay ra mong người ta nhận mua là được rồi. Đâu có nghĩ đến việc kiệt sức tàn hơi. Có bán được máu thì mới mua được cái tọng vào mồm. Có cái vô thì mới có cái bán ra được ! Mỗi lần họ châm kim vô gân hút ra được một ống to bằng ngón tay thế này này thì được 150 nghìn đồng là thượng số - thì bỏ túi được 50 nghìn tức là ghé chợ mua thức nọ thức kia mang về thuyền là vui rồi. Là vì phải tiền đâm, tiền lót cho cán bộ giữ cửa, cán bộ thu mua, ghi biên nhận là 150 nhưng họ chỉ trả 100 thôi, hai lượt tiền xe đi xe về, tiền đồ tiền ghe nữa chứ ! Dù là máu của mình nhưng có đâu ăn được trọn.

Có lẽ nghe thấy tiếng «ghe» nên có người hỏi :

- Cụ là người miền Nam à ?

- Tôi là người Bình Định, tập kết ra đây hồi hòa bình năm tư (54).

- Rồi sao cụ không về quê ?

- Ở đâu chẳng là quê ? Ở đâu thì cũng chết. Đi về quê mà thế này thì xấu hổ quá ! Tôi không muốn về nữa. Có người hỏi tiếp :

- Cụ sống như thế này đã bao lâu rồi ?

- Không lâu ! Chừng vài chục năm nay thôi ! Trước kia tôi còn trẻ ở trong quân đội, thì tôi có hiến máu cứu đồng đội vài lần. Do đó mới biết máu mình không phải là nước lã. Rồi nghe người ta đi bán mình cũng mò theo vết chân họ. Bây giờ già rồi máu cũng già theo, khó bán lắm ! Người ta thấy mặt đã lắc đầu chê bai đủ thứ. Mình phải năn nỉ, lót chỗ nọ, đút chỗ kia mới bán được. Ban đầu cũng tiếc cũng sợ, nhưng sau rồi quen dần !

Sẵn trón lão già nói luôn :

- Có người đàn bà bốn mươi ngoài ở cạnh bè thuyền tôi, trông như bà lão 60 vì cái nạn bán máu. Bà ta bán máu để nuôi con đi học, nhưng mấy đứa lúc học đến lớp

4 thì nghỉ ở nhà đi bươi rác ăn mày mới đủ sống. Muốn bán máu thì phải chờ đến ngày như ở quê tôi móc dừa khô vậy. Cán bộ họ xét sổ kỹ lắm. Lần này cách lần kia phải 2 tháng. Nhưng cái mồm của mình rất ác, nó có đợi 2 tháng mới đòi ăn đâu. Cho nên phải nhảy rào ! Như nhà nông bán lúa non vậy. Lúa còn xanh trên ruộng mà kêu người tới bán. Đói không đợi lúa chín kịp.

Nhảy rào thì tốn tiền trà lăm. Mình cần bán nên phải lòn cúi năn nỉ. Nhiều khi họ thấy tội nghiệp nên cũng nhận lời. Muốn có máu sớm phải ăn cá mè rán hoặc hút trứng gà sống. Đó là người cùng nghề bảo nhau như thế, không biết có đúng không nhưng thấy người thợ chài đi qua thì dặn họ để giành cá mè cho. Chả là sông này có nhiều cá và nhiều vạ chài sống bằng sự bố thí của Bà Thủy mà !

Người lớn thì bán máu đã đành. Trẻ con cũng bán được, nhưng phải trên 10 tuổi. Có gia đình túng quá đem con đi bán máu. Cán bộ không chịu mua vì xem khai sanh chưa đến tuổi bán. Nhưng nếu không bán được... thì về «nhà» lấy gì mà ăn cho nên phải van nài cán bộ. Cuối cùng họ cũng động lòng mua cho. Miễn được mua là mừng rồi, kể gì sự nguy hiểm xảy đến.

Lão già chừng như mệt nên giọng trở nên khàn khàn. Có người thấy thế đưa cho một bọc đá lạnh xi rô. Trông lão già ngơ ngác, một người nói :

- CỤ ngậm cái ống thò ra đó mà hút đi cho đỡ mệt. Lão già giơ cái bọc lên nhìn qua nhìn lại. Người kia hiểu tâm lý, lại bảo :

- CỤ hút đi ! Nước đỏ nhưng không phải máu đâu. Xi rô đây.

Lão già mới chịu ngậm ống hút. Hai má lão móp vô, lão hút mấy cái đầu nuốt ực ực, ngừng lại như ngẫm nghĩ... rồi lại hút đến cạn bọc nước.

Lão quay ra nói :

- Thấy màu đỏ tôi cứ tưởng là máu. Chả là người ta lấy máu cũng đựng trong bọc như thế này nhưng to hơn!

- Rồi lão chép miệng tiếp - Trong «làng» có 112 người tất cả. Có những người bị chê, không bán được. Họ đã bán trên 30 năm nay rồi, bây giờ ra lão, đi vô Thanh Hóa không xong, xuống Thái Bình người ta cũng lắc, vô mãi tận Vinh cũng không được. Thì ra ở đâu chánh sách của đảng cũng thế, không mua máu người già quá 70. Mà đảng này các lão ấy đã cổ lai hy bằng cụ Hồ rồi, làm sao người ta chiều cổ như đối với tôi mới 75.

Ngưng một chút lão lại tiếp :

- Có lúc tôi cũng muốn về quê, nhưng rồi không muốn nữa. Vả lại, quê hương mình thì ở đâu cũng thế ! Cây khô tưới nước cũng khô, vận nghèo đi đến xứ mô cũng nghèo ! Hơn nữa, xưa kia tôi đi tập kết với ý nghĩ vinh quang nên tôi mới đi. Bây giờ trở về mà như thế này ư? Biết trong đó máu có giá cao như ngoài này không ?

Một người hỏi :

- Sao cụ không theo đơn vị mà trở về với anh em có phải tiện hơn không ?

- Cái hồi ra đây được vài năm thì tôi đã bị giải ngũ, ra dân rồi còn đâu. Mười lăm năm sau, tôi mới nghe tin chiến thắng ở miền Nam, thì tôi chỉ là cái xác, dẫn xác thề này về... vợ con ở đâu thì quê hương ở đó. Về làm gì nữa. Ích lợi chi vợ chồng thằng ăn mày. Tôi không nói giầu chi bà con. Vợ tôi đi ăn xin ở ngoài đường kia, chờ tôi ra mang kết quả.

Bà Ba đứng tự nẩy giờ lẫn trong đám người, nghe đến đây bà vụt móc bóp và dúi vào tay lão già một nắm bạc. Lão già đưa cặp mắt sâu hút nhìn người đàn bà sang trọng, miệng há ra ú ớ. Một lúc, lão mới nói được :

- Dạ ở đây, xin lỗi... là... là phòng hút máu à ? Thằng Xe đứng bên Bà Ba vội nói :

- Cụ cứ cầm đi. Bà tượng biểu cụ đây. Bà không cần máu của cụ đâu.

Bất giác Bà Ba quay sang bảo thằng Xe :

- Thôi đi về !

Thằng Xe đang mãi mê với những cuộc vui bắt trạch nhưng cực chẳng đã phải nghe lệnh chủ. Trên đường về bà hỏi thằng Xe :

- Chợ quý yêu gì kỳ quái thế hả mày ? Hết Cơ Bắp đến Lên Con, qua Lên Con đến Chợ Chó, khỏi Chợ Chó đến...

- Dạ thì nó thế, con không biết ạ. Nhưng còn nhiều khu vui hơn nữa kia.

- Như gì ?

- Dạ sau khi «bắt trạch» tới phần «tắt đèn» ạ và gì gì nữa, con không biết, chỉ nghe nói thôi.

- Đã bảo về là về !

- Dạ.

Xe chạy lách ra khỏi đám đông, ra đến đường cái, bắt thần Bà Ba hỏi :

- Mà có nghe lão già nói không ?

- Dạ chuyện bán máu ở Hà Nội mình cũng thường thôi. Hằng ngày ở các bệnh viện đều mua. Người bán xếp hàng chờ như ở Bách Hóa Tổng Hợp...

- Thế à, tao mới biết hôm nay đây.

- Dạ thì cũng như các cô xử dụng cái «vốn tự có» của mình để hái ra tiền nuôi thân và nuôi gia đình thôi. Chính cô Hai cũng... cũng...

- Hả, con Xuân cũng... cũng... à ?

- Dạ không, cô Hai không dùng «vốn tự có» nhưng mà cô giúp cho các cô dùng nó ạ ! Dạ dạ... thì cũng như là giúp lão già kia bán máu của lão ta vậy !

Bà Ba về tới nhà, mệt mỏi rũ rùi. Bà tưởng đã đầu thai sang kiếp khác. Ôi trời ơi ! Bảo tồn văn hóa như thế đó ư ? «Cách mạng thay cũ đổi mới, cái mới hơn cái cũ» - là như thế đó ư ?

Bà Ba nhớ cái anh chàng hướng dẫn viên giới thiệu những tiết mục cho người tham dự, trời đất ơi, hấn mang kính không có tròng, chỉ có bộ gọng vàng thôi. Hấn

muốn bịp đời hay muốn mĩa mai cách mạng ? Người hướng dẫn gì lại không có mắt ? Nếu cán bộ và lãnh tụ kháng chiến ngày xưa - nay đều đã ra lão cả - đều mang kiếng loại này thì chả trách cái cuộc cách mạng đi đến ngày nay. Rồi sẽ đến ngày mai nữa. Cái ngày mai đó đã liệu ra như thế nào, không cần chờ nó tới mới biết được.

Sao hồi khởi đầu đi kháng chiến, vui quá, cứ đi rủ nhau đi, không có suy tính thiệt hơn gì hết. Miễn được mang ba lô đi thoát ly là thấy mình cao cả hơn người rồi. Cứu quốc. Hai tiếng ấy nó thiêng liêng làm sao ! Nếu biết cách mạng «thành công» mà như thế này thì cụ Hồ có chồng mông gào rách họng cũng không ai đi. Đi để bây giờ những thằng mọi rợ làm giàu bằng bán đất tổ tiên, bằng cướp của đồng bào, bằng gian lận mách mung, bằng đua nhau trở thành hạm. Bất giác bà Ba nhớ những đêm lửa trại quân dân cá nước, nắm tay nhau ca hát và cùng nhau phác họa tương lai đẹp tựa «bình minh nạm vàng» (1)

Ngày mai đây :

Tất cả sẽ là chung (1)

Tất cả sẽ là vui và ánh sáng

Bổ tiên sư thằng viết ra câu đó. Bây giờ người ta họa lại :

Ngày mai đây :

Tất cả sẽ là đỏ

Tất cả sẽ đen thùi như mồm chó.

Không còn tìm đâu ra được một niềm vui ngày kháng chiến, những đêm ngủ trong hang núi, những ngày sống bằng vắt com với dăm hạt muối vùng.

Quê hương anh nước mặn đồng chua (2)

Làng tôi nghèo đất cày lên sỏi đá

Tôi với anh đôi người xa lạ

Trên chiến trường chẳng hề quen nhau

Bây giờ cán bộ và lãnh tụ đi xe hòm ở nhà lầu nên dân nói như nước đổ lá môn, dân bị gây ăn mày lãnh tụ quay mặt, nói chuyện tỉ, tê. Lãnh tụ là cá, dân là nước chẳng ? Có thể nào người đi kháng chiến tưởng tượng ra nỗi cảnh một ông đại tướng bị đồng đội đánh thuốc độc chết chẳng ? Có thể nào người đi kháng chiến lại trở thành những con hạm mặt đỏ chín đầu mười đuôi chẳng ?

Có thể nào người ta tưởng tượng nổi một ông Lê Nin đội cái mê thúng rách bên cạnh lãng bác Hồ ? Có thể nào người ta tưởng tượng được những bàn bán bánh mì pa tê giá rẻ như cho, đặt ngay sau lãng bác, để khách chen lấn tới mua làm cho phóng viên ngoại quốc hiểu

nhằm rằng dân đến viếng lăng lãnh tụ chẳng ?

Khi hào quang đã mất, người ta làm mị thuật để dối dân và lừa thế giới. Nếu biết trên trần gian cái thiên đường Mác Lê được xây dựng như thế này chắc Mác Lê và Bác Hồ ôm nhau khóc ròng và chắc Diêm Vương đình hoãn việc xây dựng thiên đàng Mê Lác ở cõi âm ty vĩnh viễn. Trời đất ơi ! Một lão già thất thập cổ lai hi đã bán máu để có tiền mua cái tọng vào mồm trong gần nửa thế kỷ mà vẫn sống tiếp tục bán. Một khu vực bảo tồn văn hóa với những nhà văn hóa ngâm thơ kháng chiến, đôi chác văn chương và hát với cây đàn không dây để kiếm đồng tiền dỏm như cái nghiệp dĩ của mình. Một khu vực bảo tồn văn hóa với trò bắt trạch trong chum cách mạng. Con trạch nào được nhốt trong chum ắt phải nhắm mắt lại như con nai thiêng trước khi bị đâm họng, để nhìn thấy cách mạng đang tiến vi vút trên mảnh đất thủ đô.

Đây Hồng Hà Hồ Tây (3)

Đây lăng hồn núi sông nghìn năm

Đây Thăng Long đây Đống Đa

Đây Hà Nội Hà Nội mến yêu...

Hà Nội là đây chứ Hà Nội nào nữa. Việt Nam đâu có đến hai Hà Nội. Cách mạng Việt Nam đâu có hai cụ Hồ, cách mạng Việt Nam đâu có 2 người bạn Trung Quốc.

Nhưng Hà Nội nào đánh bom ba càng còn Hà Nội nào dựng Thủy Long Cung. Cụ Hồ nào ở Hang Pắc Pó còn Hồ nào bị dân gọi là Hồ chủ tiệm ? Trung Quốc nào giúp Việt Nam đánh thắng Tây Mỹ, còn Trung Quốc nào lấn ranh đất Việt Nam, Trung Quốc nào phục rượu dân Việt Nam bằng bia Vạn Lực ?

... Có cô du kích xóm Lai vu (4)
 Rắn quẩn trong chân vẫn bắn thù
 Mỹ hại muôn nhà lo diệt trước
 Rắn, mình em chịu có sao đâu.

... Vô sản ngày nay có khác xưa
 Nghĩa tình e sớm nắng chiều mưa
 Chợ trời thật giả đâu chân lý
 Hàng hóa lương tâm cũng thiếu thừa

Lương tâm nào biến thành hàng hóa ? Tội nghiệp ông nhà thơ có một thời là thần tượng của tuổi trẻ. Vẫn là thần tượng sau Hòa Bình. Nhưng rồi thần tượng ham mê thang mây, ghé gối rời bỏ nàng thơ và đã sụp đổ với cái ghé hư... danh.

Bà Ba hết nhớ chuyện xa đến chuyện gần. Chuyện xa thì vui. Chuyện gần không vui lắm. Còn chuyện bây giờ thì đã không vui lắm, lại buồn. Buồn đời. Buồn cho cách mạng, buồn cho văn hóa vô văn hóa, buồn

cho đảng có những đầy tớ mang tim chó (6). Giá bà đừng đi Giảng Võ có khỏe nhẹ tâm trí hơn không ? Đi làm chi để phải suy nghĩ và buồn thê thiết. Trời đất ơi, cách mạng giờ đã đẻ ra những băng ăn trộm chó để cho chuộc, đẻ ra những con trạch. Cách mạng đã làm cho nhà văn đem đôi tác phẩm lấy một tô phở. Cách mạng xã hội chủ nghĩa đã đẻ ra những lão già vừa bán máu vừa ăn mỳ để nuôi sống mình suốt từ khi có XHCN. Xã hội chủ nghĩa là mô hình man rợ nhất, nó chê chủ nghĩa tư bản nhưng nó đã trở thành tư bản, nó đòi tiêu diệt chủ nghĩa tư bản nhưng nó theo đóm ăn tiền tư bản, nó và chỉ có cách mạng XHCN mới làm cho những người như Bà Ba Sao biến thành hạm trong bầy hạm Ba Đình như trong truyện này.

Con nòng nọc rụng đuôi để trở thành ếch lúc nào nó không hay. Bà Ba Sao còn chút lương tâm, nhưng rồi nó bị màu vàng che lấp đi dần. Vào khu bảo tồn văn hóa bà hãi quá. Bà không ngờ nó như thế. Bà lặng lẽ vớt tám vé, chui lộn trở ra. Thà mất tiền mà không mất gì khác. Hú vía !

Bà như con nòng nọc quay lại nhìn cái đuôi cách mạng đã rụng trôi bập bênh ở phía sau bà. Hình như nó muốn ráp vào thân cũ nhưng mà linh hồn của đại tá Trần Dụ Châu cứ lộn vồn theo bà và giữ chặt cái đuôi...

ếch bà không cho bà trở lại làm chú nòng nọc ngây thơ trong trắng.

... Ai biết bà đã đi bắt trạch trong chum ? Bà đã vào khu đó, nhưng bà không thò vào chum. Bỗng nghe tiếng gõ cửa. Bà ngồi bật dậy, như một kẻ bị bắt quả tang, chạy trốn. Thì thằng Tuấn lù lù đi vào, nó không nhìn thấy mẹ nó.

Bà quát như để lấy lại tinh thần cho mình :

- Mà đi đâu về mà rách tả tơi thế kia ?

- Con đi coi triển lãm chó lu lu... má à !

- Bữa nay sao mà không đi học ?

- Đâu có bữa nào con... không đi học Nhót, Karôkê, Lampada, ChaChaCha... má !

- Mà đi theo lũ bụi đó hả ? Bố mà về tao mách.

Thằng Tuấn lại ngồi trên ghế đối diện với Bà Ba.

- Bụi là tội vô sản kìa má biết không, chúng nó không chịu chơi ! Hì hì hôm nay con xin má đưa cho con nửa tê ủa nửa tỷ.

- Màyl lúc nào cũng đòi tỉ, tê. Tỉ với chả tê ! Tao in được giấy bạc đây à ?

- Tiền là cơ sở vật chất để kiến thiết xã hội chủ nghĩa má biết không ? Có tiền mua tiền cũng được, không tiền mua lược cũng không ! Má mà không cho con đúng số thì thằng Hoàng Tỳ - con của ông Khắc nó cười con thối đầu... Hì hì, sẵn dịp con cho ba cho má một tin mừng lớn !

- Tao phải một lần mừng về con Xuân rồi, bây giờ tới mày nữa !

- Tin mừng này không giống của chị Hai với ông bác sĩ về nguồn đầu má ! Con được bầu làm oải trưởng, mà là đô oải trưởng, chứ không phải oải thường. Đây là một cuộc bầu dân chủ nghe má ! Hằng trăm đô oải giờ tay không thiếu một đứa chứ không phải kiểu 99% chưa bầu mà đã biết kết quả hay nhứt trí cao thông qua như báo Nhân Dân đăng đầu má à !

- Tao không từng nghe chức gì lạ vậy.

- Oải là uể oải chán nản, tung hê, nghĩa là bất cần đời đó má ! Còn đô oải trưởng là xếp đám oải toàn thủ đô lện nghe má !

- Xếp lớn vậy sao còn xin tiền ?

- Tối nay mời má đến Đêm Màu Hồng dự tiệc vui lớn.

- Tiệc gì mà vui dữ vậy ?

- Tiệc cưới của con.

- Trời đất ! Mà cưới ai sao mà không cho tao với bố mà hay ?

- Dân chủ thứ thiệt chứ không phải dân chủ giả hiệu. Chúng con gặp nhau. Rồi con bị tiếng sét ái tình ở «đêm màu hồng» cho nên con cần nũa tử để mở đại tiệc vui cho đúng «một luyện ái mô đéc» của oải đó má !

- Mà có điều tra kỹ không ? Con cái nhà ai vậy ?

- Không cần điều tra lý lịch 3 đời cụ kỵ như đảng đâu má !

- Vậy làm sao ăn ở cho bền được con ?

- Nàng là nữ oải trưởng thủ đô. Chỉ yêu con thôi ! Mà dầu nay yêu mai ghét cũng bê tê vê đề ! Trên đời này có ai yêu ai mãi có ai ghét ai hoài đâu má ? Con cần nũa tử ủa nũa tử. Nếu không có thì thứ bảy này má đến Đêm Màu Hồng nhận xác con ! Nhận luôn xác con dâu của má. Đời thông hai mộ, Lương Sơn Bá chúc Anh Đài xã hội chủ nghĩa ! Nói xong Tuấn đứng dậy định đi.

Bà Ba đành dẫu dụi để cầm chân cậu ấm :

- Con ngồi xuống đó nói cho má nghe rõ đầu đuôi rồi má sẽ cho... o !

- Thì con đã nói rồi. Đây không phải là hành động lén lút như đảng cắt đất cho nước bạn, mà là chuyện công khai. Cả Thủ Đô này ai cũng biết rằng chúng con là đô oải trưởng và nữ oải. Các bạn oải con rất tán thành cho chúng con xả máy với nhau.

- Còn cha mẹ nó thì sao ?

- Cha mẹ không có quyền can thiệp thô bạo vào tình yêu. Tức là tự do luyến ái. Điều này có ghi trong hiến pháp Ba Đình dưới tiết mục «tự do thân thể». Ô kê gà đen cũng như chó mực. Thôi được rồi ! Con chào má. Oải chỉ hành động, không có nói nhiều. Oải cũng không nói láo như ai kia.

Bà Ba không thể làm gì hơn là xuống nước nhỏ hơn nữa :

- Má cho con đủ hết, nhưng con phải nói cho má rõ câu chuyện đã. Áo không mặc qua khỏi đầu con ạ. Má có một mình con là trai. Dù gì thì con cũng là giọt máu của ba má. Con chọn vợ thì đã đành là tự do thân thể, nhưng má muốn biết con dâu của má là ai, bước vào

nhà này có xứng đáng hay không chứ, đâu phải bất cứ người nào.

- Nó là con của đại tướng đó má !

- Đại tướng nào, con làm ơn nói cho má nghe rõ hơn chút !

- Nước mình có mấy đại tướng, má ? Nhưng con nhỏ này rất tự tôn về mọi phương diện. Nó chằm con vì những bước nhảy «phăng» còn con phục nó vì nó có chí lớn như biển Đông trước mặt ! Hoan hô anh em ít ra xa lắc ít xa rao, bốn phương trời vỗ nhịp ta đau đó má !

- Nghĩa là sao ?

- Nó yêu con nhưng bảo con phải hứa là giúp nó trả thù cho bố nó !

- À, đại tướng Sáu Di đó hả, tốt lắm ! Má chịu gốc bản cổ nông, đứng lập trường.

- Không phải ông đại tướng chết ở trong Nam. Ông đại tướng này chết ở Hà Nội !

- Máy bay Mỹ oanh tạc Hà Nội có chết con rắn môi nào đâu mà chết tới ông đại tướng ?

- Ông đại tướng này bị đồng chí ông giết bằng thuốc độc. Ăn cơm xong rồi ngã lăn ra phèo. Trước khi chết ông có trời lại : «Người ta giết tôi !» Con nhỏ này đứng bên giường bệnh của bố nên nghe rõ mấy tiếng đó. Và nó hiểu, qua giọng nói của bố nó, «người ta» là ai ?

- Là ai thì là, chứ đi hoang như thế thì làm sao mà trả thù được ?

- Má đừng xem thường đám oải tụi con ! Xe be chạy xuống dốc cầu Long Biên chúng con dám vọt Honda qua bụng nó đấy ! Thì có kém gì ngày xưa anh hùng Phan Đình Giót lấp lỗ châu mai, La Văn Cầu tự chặt tay không ? Bạt núi ngăn sông chẳng khó gì đâu với tuổi 20! Miễn là dám nghĩ dám làm. Cùng đi lên ! Còn chơi! Hết thôi !

- Nó báo thù cho cha nó, còn con báo thù cho ai mà chấp nhận nguy hiểm ?

- Cha nó là cha con ! Cũng như cha con là cha nó. Má không tin thì má chịu khó đến dốc cầu Long Biên xem. Sau khi dự tiệc vui ở «Đêm Màu Hồng» đoàn xe oải chọn lọc cáu cạnh 15 chiếc, sẽ biểu diễn chui qua bụng xe be cho má coi. Đứa nào gan nhất sẽ được làm ý trung nhân của nữ chúa oải và sẽ lên đường diệt bạo Tần như tráng sĩ Kinh Kha ngày xưa, mà sông Hồng là

Dịch Thủy tân kỳ nghĩa là trả thù cho ông đại tướng.

- Còn mày là cái gì của nó ?

- Là bạn đời của nàng chứ không phải ý trung nhân người yêu lý tưởng của nàng !

- Cái kiểu gì kỳ cục vậy ? Đã có chồng còn có ý trung nhân ?

- Dạ oái ụtị con có ước thề vậy đó má à ! Hiện nay ở trong... Bà Ba bảo :

- Mày nói lại tao nghe coi. Mày cưới con nào ? Ý trung nhân là sao ?

- Con xin lỗi má. Má lạc hậu rồi. Má không theo kịp trào lưu mới đâu má à. Má đã 60 mấy còn con mới 28. Ban tuyên huấn có dạy lứa tuổi nào tư tưởng ấy. Thời của má hát «đổi mới tuổi 20 đi giải phóng miền Nam» nọ kia, còn thời này còn giải phóng ai nữa cho nên chúng con «chơi xả láng trời sáng về luôn», hoặc «chơi tới sáng ráng luôn ngày, chơi mút chỉ cà tha...»

- Mày quá lăm rồi nghe Tuấn. Bố mày về tao mách cho ông ổng làm gì thì làm mày.

- Bố con cũng đang đi «mút chỉ cà tha» đó má à !

Bà Ba hơi nhợn khi nhắc đến ông tướng nhà nên lảng sang chuyện khác :

- Mà đi đâu vội vậy, bia gì mà hết ? Ba cái thứ «ôm» đó hả ?

- Xì, cái đó xưa rồi má, ai còn đi nữa ? Bia đây là bia bắ... ắ cơ ! Tức là «bắ bia» đấy ! Tụi con có súng còn đối phương thì có bia. Súng bắ bia đỡ.

- Tao không hiểu mày nói gì đó thằng quý.

Thằng Tuấn gãi đầu gãi tai nhăn nhó như khi ăn ớt :

- Tức là... nói ra sợ má không hài lòng.

- Mày cứ nói đi, tao nghe...

- Tức là khai thác cái «vốn tự có» của hai bên đó má. Bia là đó đó má.

- Nghĩa là sao ?

- Thôi, con không thể nói nữa !

Rồi thằng Tuấn bỏ đi một nước. Bà Ba réo to hậm hực, nhưng lần này nó không quay lại. Nó đi thẳng ra cửa. Ở trong chòi gác có anh lính gác, còn 2 bạn của nó đang chờ nó ở ngoài đường : Một đứa tên là Dương,

một đứa tên là Luật, đều là con của hai ông tướng khác cũng có villa ở trong thành nội của Nam.

Cả hai nổ máy xe Dream. Dương kê xe lại cho Tuấn và giờ tay chào anh lính gác theo kiểu nhà binh. Rồi hai chiếc xe phóng vút đi ra cửa Nam.

- Đi đâu - Dương hỏi.

- «Bát» Hồ một vòng lấy gió đi !

Thế là hai chiếc xe phóng ra Hàng Bông, rẽ trái rồi chạy thẳng ra bên tàu điện Hà Nội ở đường Đinh Tiên Hoàng, ngay cạnh nhà Thủy Tạ, rẹt một hơi xuống ngã tư tràng tiền rồi quành lên phía Bưu Điện đối diện với cầu Thê Húc. Ở đây có nhiều bóng mát ban ngày và nhiều vũng tối ban đêm, ngoài ra còn nhiều thân cây cổ thụ nữa. Đang chạy trước bỗng Luật chậm lại chờ Dương đến ngang và ngoách mặt sang bờ hồ nói :

- Có tụ điểm nhí kia ta, bắt không ?

- Đâu ?

- Cả bầy co cụm kia !

- Không phải đâu - Luật cãi lại - Các tiểu thư ta dạo mát đấy ! Đừng đụng vào mà «vỡ mặt chế độ». Dương cứ phóng, không coi nhận xét của Luật có giá trị gì !

Dương đuổi theo Luật đến Lò Sủ thì quát : :

- Đã bảo mà ! Đảo lại đi ! - rồi không chờ đợi Luật nghe lời, Dương quành trở lại. Thấy thế, Luật cũng theo chân Dương. Hai chiếc xe chạy song song nhau, Luật bảo :

- Tớ có thấy, nhưng không phải ghẹ đâu. Chúng nó toàn mặc đồ hiệu không mà ! - Dương cãi lại :

- Đã bảo mà ! Có cuộc không ? Nói rồi Dương tốp ga rà sát lề và nhấc xe dắt lên bờ, đi lại phía các em tùm lại với nhau đang ngó ra đường cười rúc rích. Một cô mặc áo xanh da trời đứng bên cô áo trắng váy đen, cô thứ ba khoác một màu hồng nhạt mong manh như khói. Cả ba đều theo mốt tân thời XHCN. Ngày xưa gái Hà Nội chuộng hiệu Le Mur (cát tường) còn bây giờ không biết cát gì - chỉ giữ đúng tỉ lệ «bảy phần da, ba phần vải» lại thêm đeo khẩu trang thì đúng dân chơi rồi, chạy trời sao khỏi nắng ?

Dương khẳng định lập trường bất ư cực kịt như thế rồi dừng xe, hai tay thọc túi quần đi thẳng đến mục tiêu, chưa kịp hỏi thì đã bị phủ đầu lơ lửng :

- Có «đi» không ? - Mây hồng nhạt nhô hẳn khỏi hai bạn và hất hàm cười. Dương đáp ngay như đã quen

cách đối phó cho những câu như trên :

- Đi chứ ! Nhưng đi đâu ? Thiên đàng hay địa ngục ?

- Rõ vớ vẩn ! Làm gì có địa ngục mà đi ?

- Chỉ có thiên đàng thôi ! Cô áo xanh nghiêng mặt khiêu khích.

Nghe thế thì Dương càng chắc thu hoạch vụ mùa 100%, bèn nói :

- Nhưng trước nhất phải bỏ khẩu trang để được chiêm ngưỡng «lông... nhan» đã chứ !

Một cô làm theo yêu cầu của Luật và gắt trả :

- Có phải tiểu thư mặt lọ đầu ? Ô kê chưa ? «Phụ đề Việt ngữ hoàn toàn».

Một trong hai cô kia tiếp ngay :

- Sẽ chiều từ A tới dách (Z) hoặc lộn đầu từ Z lên A như 6 với 9.

Cô kia tiếp :

- Ngoài ra còn rau răm lá quế hành ngò tùm lum tà la và điện nước đầy đủ.

Vừa lúc đó thì Tuấn tới, Tuấn hỏi :

- Đồ lê ghim thì rõ rồi ! Còn điện nước là sao ?

- Điện là ổ điện, nước là vòi nước chứ là sao ? Thanh niên cuối thế kỷ 20 rồi mà lạc hậu đường ấy thì còn làm nên trò với chả trống !

Dương hát hàm :

- Nhưng trống có thùng không đấy ? Thùng vừa thì còn tạm được chứ thùng to thì còn đánh làm sao ?

- Dề ! Trống kêu to là nhờ dùi, có nện khéo tay thì trống thùng to mấy cũng kêu vang.

- Đỏ hay xanh ?

- Xanh hay đỏ cũng được.

- Bao nhiêu ?

- 8000 - dỏm 1 dù. Bèo thế thì đánh ngay đi, không trả giá nữa, chối tai lắm.

- Ai bao phòng ? Dương cắt gọn.

- Đẳng nó ! - Váy đen nghênh mặt - Kẹo kỷ quá nhỉ !

- Đẳng ni hết khả năng, đẳng nó bao đi.

- Thôi được !

- Tàu suốt thì sao ?

Cô áo hồng xoè 3 ngón tay, trề môi :

- Giá một dù thuê phòng bằng giá một châu ngời đồng, hạ quá !

- Châu đôi, châu ba thì bao nhiêu ?

- Nhân 2, nhân 3, cộng thêm 1 nghìn bồi dưỡng. Đó là nguyên tắc. Dân chơi còn phải hỏi giá. Dề !

- Đây chỉ cần 1 đơn vị thôi.

- Cái nào ?

- Cái đó - Luật trả áo hồng.

- Tôi đồng ý, nhưng phải trả boia cho hai đứa tôi tiền nước bọt. Áo xanh nói giọng hậm hực.

- Bao nhiêu ?

- Hai đứa một nghìn.

- Nhất trí. Này, có bỏ ông «ca bột lốt» trong túi không? Coi chừng bò vàng nó chụp bắt tại trận trong túi là không có chạy được đó !

- Không lo, bò gặp thì cho cỏ lót môm, ngoặm mê man là hết bắt !

- Áo hồng lên xe hoa đi.

- Xe bò chở xe hoa gì !

- Thôi, lên đi ! Dù xong bỉ đủ !

- Luật chơi không thế ! Tiền trao cháo múc.

Tuấn móc túi đưa cả nắm bạc. Cô bé hồng nghiêng ra đèn đêm cẩn thận rồi bảo :

- Dư một ngoe cho một buổi ngồi đồng còn có phòng thì thiếu 2 ngoe.

- Cát luôn đi ! Rồi... cho xin cái ân huệ cuối cùng !

- Ân huệ đó thì đến nơi đã. Bộ mót dữ rồi sao ?

- Không ! Thế này thôi. Tuấn giơ tay ra - cho biết hàng thiệt hay hàng giả.

- Thiệt 100% mà... à ! Cô gái né người qua một bên. Tuấn quơ huyệt. Dương nói :

- Thôi được, nếu báo cáo tô hồng thì sẽ sứt hoa hồng. Nào, lên đời đi ! Nhưng nên nhớ châu ba đầy.

- Châu mấy thì châu !

Luật đeo áo hồng, vừa chạy vừa hỏi :

- Em ở đâu ?

- Xóm «bụi» Đồng Mác.

- Có phen tay không ?

- Anh không có à ? Anh cho có bằng này, rủi bị bò đá em đầm mồm chúng nó thì sạch túi rồi !

- Đề anh châm thêm ! Bất thần Luật quờ tay ra sau rồi kêu lên - hàng này mà kêu là hàng thiệt. Không được đâu ! - Luật dừng xe gấp !

Cô bé nhảy xuống đất, lúng túng loay hoay một lúc thì cái hàng giả rơi xuống theo, cô ta vội vã nhặt lên và luồn vào trong áo, năn nỉ :

- Anh đi đi ! Em chỉ lấy nửa giá thôi. Bố em hy sinh giải phóng miền Nam, ngày mai giỗ mà trong nhà không có một đồng một chữ, mẹ em không biết lấy gì đi chợ.

Dương vừa chạy trờ tới nghe được bèn dừng lại. Tuấn móc túi quần đưa cho cô bé - Này đem về đưa cho mẹ em đi. Đi chợ mua cá thịt về giỗ bố. Chúng anh không đi nữa.

Khi mặc cả thì đứa nào cũng lộ nguyên hình một cây kẹo kéo rít từng ly một, nhưng khi nghe cô bé than ngày giỗ bố hy sinh thì chúng lại trở về với con người thật biết xót thương người.

Thấy con bé ngập ngừng Tuấn liền dúm mớ giấy bạc vào tay nó và gằn giọng :

- Bộ chê dỏm hả ?
- Dạ không. Em chỉ mong được dỏm là quý rồi.
- Vậy còn xem xét cái gì ?
- Oì này được dỏm trong tay là quý rồi ! Đừng coi thường nó ! Chỉ sợ dỏm mà giả nữa thôi !
- Nghĩa là sao ?
- Anh không biết bạc giả nằm đây tử mọi người à ?
- Anh có nghe nói nhưng chưa nhận diện được bao giờ nên không biết.
- Em cũng thế. Nên em sợ lắm. Rủi cầm bạc giả trong tay thì toi công. Sở dĩ em cảnh giác là vì em có một ông anh đi biên giới đi luôn qua Trung Quốc, về kể lại.

Tuấn hỏi :

- Anh gì mà kể chuyện đó ?

- Anh ruột thật mà.

- Ủ, anh nổi ruột, thôi được anh ta nói sao ?

- Anh nói... thôi anh hay cách lắm, em không nói đâu.

- Không nói thì tôi cũng biết. Bạc giả là bạc giả, chớ gì mà phải nói.

- Nhưng mà ở đâu ra thứ đó mới được chứ.

- Ở bên xứ anh Ba chứ đâu. Nó theo bia Vạn lực, trứng gà, phuych nước, đeo cánh phượng hoàng mà sang chứ đâu.

- Phượng hoàng ở đâu mà đeo được ?

- Phượng hoàng là xe đạp đấy. Xe đạp phượng hoàng của Trung Quốc bền, đẹp mà rẻ hơn của ta nên dân mến chuộng hơn. Xe Honda của Trung Quốc cũng thế. Nó giống in honda Nhật nhưng chỉ 2/3 giá thôi. Còn chén bát, tơ lụa thì quá sức đẹp... Nó đang lấn át thị trường mình ! Bây giờ dân xài đồ Trung Quốc và tiền VN in bên Trung Quốc tức là tiền giả đấy.

Cô bé thấy ông bạn vàng biết còn hơn mình nên không giữ bí mật nữa mà bật mí luôn. Nàng nói :

- Anh ấy dặn đừng lộ ra, công an bắt. Nhưng anh đã biết cả rồi, em chẳng giấu nữa. Anh ấy tâm tình rằng mang 300 ngàn sang đó thì mua được một triệu bạc giả. Như vậy là lãi được 700 ngàn, nhưng đâm lót cho bò đen hết vài trăm nên về nhà 1 chuyến còn vài trăm. Ở biên giới bây giờ các tiệm hàng sợ bạc giả nhất. Họ bán đồ lấy tiền vô nhưng không kiểm soát nổi thành ra có khi lãi đâm ra lỗ. Chủ tiệm phải thuê chuyên gia để kiểm tra từng tờ một nhưng rồi vẫn không khỏi. Xã hội mình sao lắm đồ giả thế hả anh ?

- Ừ tiền giả, răng giả, tóc giả, trong một người có nhiều bộ phận giả lắm.

- Em có không ?

- Không đâu, em không xài thứ đó. Em chỉ cải tiến con người em thôi !

- Cải tiến là sao ?

- Là nâng ngực lên. Kẻ mày, đánh phấn, thoa son chớ không độn. Độn đã man lắm ! Em tuyệt đối không chơi.

Thấy con bé ngập ngừng Tuấn liền dúm mớ giấy bạc vào tay nó và gằn giọng :

- Bộ chê dỏm hả ?

Con bé bỗng ôm mặt khóc óe lên làm cả ba đứng sững như trời trồng. Tuấn bảo Dương và Luật :

- Ta trở lại vòng 2 con kia. Thả con này đi !

Ba đưa trở lại chỗ vừa rồi. Dưới gốc cột đèn hai con vật trần truồng đang đứng nép vào nhau, người này cho người kia là bóng tối che chở cho mình để không nhô ra ánh sáng bất cứ cái gì trên mình kể cả những sợi tóc xanh chìm trong bóng tối.

Bên cạnh đó quần áo bị xé nát vứt đầy dưới đất.

- Các em làm sao thế ? - Tuấn hỏi với giọng xót thương.

Đáp lại chỉ có tiếng khóc. Tiếng khóc rì rỉ như tiếng trẻ thơ bị mẹ đánh đòn cổ nén tức tủi, giờ được người bên, ré lên.

- Này, cái gì thế ?

Tiếng khóc càng to hơn, rung rức, như bị ức hiếp tố cáo kẻ ức hiếp. Thì bỗng một bà xỉa xối đang tới gần.

- Cha tiên nhân cái quân mới nứt mắt đã đứng đường gọi khách. Mấy đứa đâu rồi ? Giã cho mềm xương chúng nó ra. Đồ đi hà rầm ! Chúng mày có rượu lắm thì về mà đ... bố chúng mày !

Bỗng một em nói qua nước mắt :

- Chúng em có biết chồng bà là ai mà bà ghen với chúng em ?

- Thì cũng tại cái ngữ chúng mày cả. Không ngựa cái thì cũng chó cái. Còn dám to mồm hả ? Bà thì rạch cho tét đến rốn... bây giờ ! Chúng bây đâu ? Khện tiếp cái bọn lấy mồm dưới nuôi mồm trên nát ra cho bà !

Không thấy ai đến hưởng ứng, bà ta quát vào mấy cái gốc cây gần đây :

- Đánh chưa đạt kế hoạch mà đòi ăn tiền bà ư ? Bà chỉ thí cho bát cháo loãng còn chưa đáng ! Rồi quay lại 2 nàng, bà chống nạnh hai quai, vêu cặp môi vĩ đại ra :

- Này, bà báo danh truyền đời cho mà biết liệu cái thần hồn, về tìm nghề khác mà làm ăn, bà gặp lần nữa nữa bà bỏ vào cốt bà quét như quét cây đây.

Thấy thế, Tuấn đâm ra tội nghiệp, đến can gián người đàn bà :

- Chúng nó nghèo nên mới đem thân làm cái nghề nhục nhã này bà «giám đốc» ạ. Tha cho chúng nó nhất phen ! - Tuấn gọi càn chớ có biết bà giám đốc nào !

- Nghèo thì thiếu gì nghề lương thiện. Rửa bát, lau nhà, cho mấy ông lớn nhà giàu cũng sống vậy, cứ gì phải đi làm đĩ ! Chính vì cái lũ này mà gia đình tôi lại trở nên khốn đốn lâm ly. Ông nhĩ, chồng tôi lãnh lương bao nhiêu thì cứ đi ôm đi lặc, mẹ con chúng tôi neoh nhóc. Rồi... bà ta gục đầu xuống nức nở - mẹ con tôi rồi sẽ đi ăn mày mất ông à.

- Cán bộ nát giò cũng còn bờ tre, vợ con đâu có đến nỗi nào mà phải đi ăn mày !

Hai ba người lực lưỡng ở đâu chạy tới bảo người đàn bà :

- Bà để đấy. Chúng tôi già tiếp cho. Bà không được quyt 50% như đã giao kèo đấy !

- Đừng quá mạnh tay xảy ra án mạng tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy !... Nhưng mà thôi, cho chúng nó biết thân ! Thế cũng đủ rồi !

Thằng Luật kêu :

- Đánh ghen đấy tụi bây ! Vù ! Bò vàng tới ! Vù mau!

Ba thằng chạy một lúc dừng lại.

Thằng Dương bảo :

- Hay ta kiếm món khác tha lại vườn hoa Con Cóc «ngồi đồng» đi !

- Vùng đó bị bò vàng ngó kỹ lắm, không tiện đâu !

- Thế thì đi tìm cái món «gỏi gà» (8) ta chén vậy !

- Nhưng món ấy giá cao lại phải đặt trước mắt thì giờ chờ đợi.

- Thôi được, tớ bao cả ! Đến khách sạn «Hồng Hoa» đi. Ở đó có giường run.

- Thuê ca hay thuê đêm ?

- Tốt cả ! Cứ chơi. Đờn ngắn, đêm dài. Mai lăn đùng ra chết. Ở đó mà tính ca với đêm.

Tuấn gạt ngang, giọng kẻ cả theo lối các nhà quân sự:

- Không bàn nữa ! Đi xích hầu giành phòng trước, hể đại đơn vị tới là nổ liền !

Thằng Luật rành một cây. Phéng cái là nó đã hướng đạo cả bọn đến khách sạn Hồng Hoa ở đường Trần Hưng Liệu.

- Ô kìa, tên đường gì lạ thế, sao lại Trần Hùng Lìu ?

- Hà Nội bây giờ đường «dời» cả rồi. Đừng có mò trắng đáy biển nữa. Chủ khách sạn thấy mặt bọn Tuấn, mừng như bố tái sanh.

- Ô kìa, lâu nay sao không thấy đến ? Chà nhị vị, ủa tam vị công tử.

- Mới đến hôm qua còn vờ, bố khỉ ! - Luật nói khẽ.

- Hì hì, cái nghề của tôi bao giờ cũng thế, có nói không, không nói có. Trách yêu câu đầu. Rồi sau mới đi vào thực tế :

- Nào muốn gì ? Từ cơm phở bình dân, gỏi gà, cho đến râu rồng xào ròn đến giò phượng rút gân ! - Ông chủ trạc 50 râu cằm nhẵn nhụi, một tí ria mép rất nghệ thuật.

Chủ khách an tọa xong, ông mới trang trọng lấy ra một quyển album dày, bìa bọc da nâu, in hình một hoa hồng trong đó một em thò cổ ra mời «hái». Ông chủ xoa tay và giở ra :

- Tôi bảo đảm quý công tử sẽ hài lòng vượt chỉ tiêu !

- Giá cả ra sao ?

- Ô la là... Ông chủ kêu lên và ngã đầu ra thành sô pha. Người nhà mà, «bê tê vê dê» (9). Hơi đầu lo cái khoảng đó.

Tấn rút 2 tấm các vi dít ra để trên bàn, tay đập đập :

- Không có đô hoặc dõm sẵn trong túi, nhưng mót quá thì ghé đây, ông chủ cứ cầm 2 cái các này đưa tới Cửa Nam, bố tôi sẽ làm vui lòng kẻ đến, tôi xin bảo đảm ! - Nói xong Tuấn rút bút ra ký tên, đề ngày tháng và cứ để trên bàn. Ông chủ cầm lấy đưa lên mắt xem qua, thấy dòng chữ

Thượng tướng Hoàng Su Phì Cục trưởng cục A 1
Trung ương đảng CSVN Và Quân đội nhân dân VN
Trung ương Việt Nam

Thượng Tướng phu nhân Hoàng Su Phì
Tổng cục trưởng tổng cục X...

Cục trưởng cục A 1 thì cười ngất :

- Thế này còn hơn tiền muôn bạc vạn. Vinh dự cho dịch vụ của chúng tôi lớn lắm. Ha ha... Nào, ta vô đề đi ! Nói xong, ông chủ quay cuốn album lại ngay trước mặt Tuấn và giở ra từng chương mục, rồi giải thích :

- Hiện tôi có số phôn tay của 40 nàng. Toàn loại siêu người mẫu, từ 18 đến 20, trên 21 không lấy tiền. Hoa hậu chỉ 1, còn á hậu cả bảy đều là nai tơ cả, vừa nhú lộc nhưng, mới ra rừng, nhưng cũng có con, hì hì... thấy đèn thì cứ ngó.

Toàn là hàng hiếm, các cậu liệu đánh đòn tâm lý để đạt kết quả vượt mức và giữ quan hệ lâu dài nhé !

- Được rồi ! Hề nai là thích cỏ non. Nai chà hay nai tơ thì cũng thế ! Ông chủ xua tay :

- Đây không bắt nai chà đâu. Toàn nai tơ ngơ ngác đạp trên lá vàng «bốn con 9» không. Các cậu có cần ngay thì tôi gọi để «đi» trước. Giờ này khách gọi không hỡ.

Tuấn vung tay :

- Gọi cả bảy lại đây chúng tôi lựa. Con nào bỏ lò thì giữ lại. Con nào thả về rừng chúng tôi vẫn có «boa» như thường.

Ông chủ xem tướng thì biết ngay các công tử này không phải «thợ săn thiện nghệ» nhưng cũng nói nịnh: Tôi biết các cậu chỉ thích thứ xịn, vậy xin cứ thẳng thắn, để tôi đáp ứng gần đúng sở trường từng người !

- Phải, phải !

Ông chủ trở vào tập album và nói :

- Cái này rậm ri ô kê gà đen mát mẻ như rừng Trường sơn. Cái này thì núi đồi Ba Vì cao chốn chốn. Cái này thì như bột nặn tượng và cặp mắt lá răm hồ thu sóng nước long lanh. Trăm hoa đua nở, mỗi cái mỗi vẽ. Cả ba đều sanh năm 1983. Có cái hoa pan Thái trắng nữa, nhưng lại cứng hơn 3 cái kia 2 niên. Cô Thái này trắng như đêm.

Tuấn xoa tay :

- Vậy thì gọi cả lại đây, ta lấy một thắng hai. Rồi luân lưu với nhau cho giáp mặt. Luật hỏi :

- Có sân khấu quay không đấy ?

- Dạ có ạ. Quay tròn, run lia, lắc lên lắc xuống, lắc qua lắc lại đủ hết các mô đen tân kỳ Âu Á. Các cậu có thể lựa chọn cho hợp với khả năng chiến đấu... Tôi quên nói để các cậu yên tâm đi vào vườn hoa hàm tiếu. Cái nào cũng có ngoại hình rất xinh đẹp, đều đạt tiêu chuẩn quốc tế người mẫu : 1.68-84-62 cả, nhưng giá hơi cao. Ít lắm cũng một tê 1 dù, còn tàu suốt thì phải 2 tê rưỡi.

- Bê tê vê dê ! Ông cứ gọi đi ! Nhớ giữ hai cái «các» để thanh toán.

- Các cậu có cần nhớ tên không, thì tôi ghi ra kéo nhầm ! Đây là tên di động, nghĩa là nay tên này mai tên khác, để tránh bị bò ráp.

Tuấn quơ tay :

- Chúng tôi chỉ cần chất lượng, không cần mũi dọc dứa mắt lá dâm gì cả. Nhanh lên đi ! Kêu đích danh cái hoa pan đến đây. 21 tuổi miễn hay thì thôi ! Ở đây không cần thơ chỉ cần thơ... ớ.

Ông chủ tiếp :

- Đây là các con nai mới ra rừng. Rau om lá quế gia vị điện nước chưa quen. Có gì thì các cậu ướp thêm ! Nghề dạy nghề. Xin miễn thứ !

- Được rồi, chương trình cơ sở nắm vững là ô kê gà đen !

- Hi hi đó là cái căng rồi các cậu khỏi phải «no». Để chúng tôi «no». Hí há. Bây giờ đã 9 giờ rồi. Còn có 8 tiếng vàng ngọc nữa thôi. Nếu ló 1 phút các em cũng tính.

- Xì ! Làm như chúng tôi sòng phẳng như Tây ba lô vậy. Em nào gia vị đầy đủ điện nước thỏa thuê chúng tôi sẽ tính cho một dù thành rưỡi, một chuyến suốt thành chuyến khứ hồi. Chịu không ? Còn phần «boa» ông chủ là riêng đó !

- Các cậu quả đáng mặt dân nhà làng. Chơi thế mới gọi là chơi. Các nai mới nể.

- Thôi dzô đi ! Để lâu, nguội !

(1) Thơ Nguyễn Bính

(2) Thơ của Chính Hữu

(3) «Bài hát của người Hà Nội» nhạc của Nguyễn Đình Thi

(3, 4) Thơ Tố Hữu

(6) Lời một nữ văn sĩ trong nước

(7) Trùm chần ngòi trên băng đá công viên để làm tình

(8) Gái gọi

(9) Bất thành văn đề

Chương 15

Cô Thu ôm bà Ba mà nước mắt tràn trề. Cô ghen ngào đến đôi không nói được. Bà Ba gất mãi nhưng Thu vẫn không nói thành lời.

Trên đường từ phi trường về nhà, cô cứ khóc và chỉ nói được một câu đứt quãng mà Bà Ba hiểu ra :

- Để về nhà con sẽ thuật hết cho má nghe... Chỉ một mình má thôi !

Bà Ba càng áo não trong lòng, nghe như xe chạy trên núi đá gập ghềnh.

Bà nghĩ tới chuyện cái đám «Việt Kiều về nguồn» tự xưng là bác sĩ trước kia và thằng Việt kiều tự xưng là chủ nhà băng kỳ này mà hồi ôi.

Anh bác sĩ đã tặng cho bà một đứa «cháu ngoại» rồi biến mất. Để bây giờ bà phải thuê một người nuôi đó. Kỷ niệm «đẹp» như một hòn sạn nằm trong tim bà chưa mỗ lấy ra được thì nay lại đến «ông chủ nhà băng» Việt kiều này.

Vốn liếng ông bà có 2 gái một trai. Hai đứa con gái coi như đi đời nhà ma một đứa rồi. Thằng con trai thì đã cầm chắc là đã hỏng nhưng không biết hỏng đến cỡ

nào. Máy hỏng thì còn có thợ máy chữa được, còn người hỏng thì khó hấp hoặc vô phương hấp. Tự nó muốn hư, tự nó hủy hoại tương lai của nó. Ai can được ?

Con là nợ, vợ là oan gia người ta nói phải lắm ! Bà Ba nhìn ra ngoài. Đồng lúa Gia Lâm xanh mượt hai bên đường. Kia là Viện Nong Lâm súc, nợ là Vòm Cầu Long Bì, xa xa kia là làng Gốm Bát Tràng. Hà Nội mở rộng qua tả ngạn Sông Hồng. Ga tàu hảo Gia Lâm đã thay Ga Hàng Cỏ cho những chuyến tàu lên mạn ngược, còn ga Hàng Cỏ chỉ là bến đỗ cho những con tàu đi về xuôi. Cầu Lng Biên sẽ không còn rêm mình với những đoàn tàu nặng nề chạy lên thân nó và khu Đồng Xuân Mã Mây sẽ không đình tai nhức óc với những tiếng còi tàu sáng sáng chiều chiều.

Bà Ba hết nhìn r ngoài cửa sổ lại liếc sang con gái. Nó đi Mỹ có mấy tháng mà trông nó khác hẳn lúc ở nhà, tóc tai mặt mũi già y dép.

Mi mắt nó viền thật đậm, lông nheo dài và cong, môi son thâm. Bên trong cái lớp nhòe nhoẹt đó ẩn náu một linh hồn nhàu nát tang thương chẳng ? Thường ai đi Mỹ về cũng thế !

Bà không dám động đến cái khối đau thương đó. Nó trước nhất sẽ đè nặng xuống đời bà. Động đến nó sẽ vỡ

ra, ngập lụt cả trần gian.

Đường quen như đi chợ mà bà cứ tưởng như đang lướt trên những đầu đầu xa lạ. Bất giác bà hỏi :

- Tới đâu rồi Xe ? (Từ lâu rồi bà có thói quen gọi chú tài bằng cái tên Xe)

- Dạ qua cầu rồi sắp đến Cửa thành

- Ồ, cửa Nam kia, tới nhà rồi !

Thu mở cửa xe đỡ mẹ xuống xe rồi chạy vào nhà.

Bà Ba tất tả theo sau, vào ngòi trên sô pha; ngã đầu ra thành ghế, hai tay giăng ra như con chim bị đạn soãi cánh.

Thu đến ngòi bên mẹ, thủ thủ :

- Con sẽ trở qua Mỹ má ơi !

- Tê ông Vãi mày hay làm gì bên ?

- Con không thể sống xa anh ấy được.

- Lại một một thằng Việt kiều... về nguồn.

- Không anh yêu con thật, anh là chủ nhà băng thật má à !

Bà Ba nghe thì mừng nhưng chưa tin hẳn tai và óc của mình. Bọn dĩ điếm ở Mỹ về không mấy đứa đàn hòan.

Nhà băng của ông Phó Giám Đốc về nguồn chẳng những kang trang đẹp mắt và còn nguy nga đồ sộ nữa. Ai nhìn cũng muốn vào để ký thác mồ hôi nước mắt của mình vào không sợ mất, không lo gian lận. Nếu mất thì chủ nhà băng bồi thường cho tín chủ.

Cô Thu thuật lại cho bà Ba nghe về cái cơ ngơi lớn lao của người hôn phu của nàng, một «Việt Kiều về nguồn» và đã đính hôn với nàng trong dịp về viếng cố hương năm qua.

Để ghi dấu mối tình nghìn trùng xa cách mà nay trở thành gang tấc, tay trong tay nhau, gối tựa lưng kè, cô Thu đã ghi bút 2 quyển sổ nhựt ký «đi Mỹ» thăm chàng từng trang, từng dòng một, viết trên giấy thơm, mỗi kỷ niệm được ghi bằng chữ bằng hình ảnh và còn được đánh dấu bằng những dấu môi son, những lọn tóc mai hay một chiếc lá vàng nhạt ở đâu đó trong vườn hoa mà đôi tình nhân đã ngồi tự tình hoặc một ít hạt cát nâu trên bãi biển mà họ tìm thấy cảnh thần tiên trong thời hạn ngắn ngủi mùa hè «năm ấy».

Xin đọc giả hãy bắt đầu du ngoạn với cô gái Việt Nam trên những thắng cảnh ở Mỹ quốc vào năm... cuối thế kỷ XX với tình nhân.

25-3... Trời rét căm căm, tháng ba bà già chết rét. Bó mẹ không muốn cho mình đi, nhưng mình cương quyết đi theo tiếng gọi của tình yêu. Không có chàng ôi, Minh Quân - em làm sao sống nổi suốt cuộc đời cô độc của em. Trời sanh ra Quân là để yêu Thu... Cuối cùng sức mạnh của tình yêu đã thắng. Ba má đã cho đưa con gái cưng của ông bà đi Mỹ một thời gian ngắn.

Ngồi trên máy bay nhìn xuống con sông Hồng... Lạ nhỉ, ở gần thì thấy nước hồng tươi, còn từ trên cao nhìn xuống thì thấy Hồng Hà là một dải nước trắng xóa ngoằn ngoèo như con rắn khổng lồ bò giữa hai bờ xanh ngắt ngô dâu ruộng lúa.

26-3... Thế là xa Hà Nội rồi nhé ! Hà Nội thân yêu, Hà Nội bất diệt. Đây là lần đầu tiên ta xa thành phố này. Ở trong đó, dạo phố, đi chợ lắm lúc bức mình vì những cảnh hỗn độn, nghèo đói đến mất nhân cách, nhưng khi x rồi ta mới thấy yêu một Hà Nội như vậy, một Hà Nội có một không hai trên đời. Không tìm đâu ra một Hà Nội như Hà Nội của ta.

Viết những dòng này với nước mắt.

Mới xa Hà Nội có mấy tiếng đồng hồ mà muốn trở về. Ý định phiêu lưu đi tìm người yêu đã biến mất. Nếu là đi xe thì ta kêu tài xế quay lộn về để ta thấy lâu Long Biên, để ta đi chợ Mã Mây chợ Đồng Xuân hay bất cứ chợ nào để được nghe thấy tiếng ồn ào của kẻ mua người bán tranh nhau 1 ô phiếu, để nghe tiếng ruồi bay vo ve như một bản nhạc triền miên không dứt. Ta không ham giàu sang phú quý mà tại sao phải ra khỏi Hà Nội.

Chữ nghèo rất xám xịt. Nhưng nghèo có chế ai. Nước ta từ xưa vẫn nghèo, nhưng mà ta có những bậc tổ tiên anh hùng, những nhà chiến lược tài ba, những thi văn sĩ không đâu có nổi. TA chắc hẳn đã nghèo về vật chất, nhưng ta chắc chắn giàu tâm hồn, lòng ái quốc và tính nghệ sĩ.

Mình đi phiêu lưu quá nhỏ ! Sao ta lại có thể quyết định một cuộc đi như thế. Rủi không tìm được chàng thì sao ? Trên đời chỉ một. Một mà thôi. Ngoài ra tất cả đều vô nghĩa. Chỉ một người đó thôi. Ngoài ra không ai cả. Đây là đâu nhỉ ? Thành phố lạ hoắc. Dừng chân ở đây bao lâu. Không gì chán bằng chờ đợi. Cũng không gì thích thú bằng chờ đợi.

28-3... Cuối cùng rồi cũng tới nơi mình định đến. Ở đây là xứ người. Thì cũng những con người sinh sống nhộn nhịp chen lẫn đông đúc. Nhà cửa san sát. Loa máy

bay báo tin : «Quý vị chuẩn bị hành lý, hãy khoan tháo giây an toàn ra. Đây là thành phố Los Angeles Mỹ quốc. Xin quý vị hãy dùng bữa ăn trưa Hoa Kỳ đầu tiên đạm bạc với lời chào thân ái của phi hành đoàn và nhân viên Hoa Kỳ.

Ồ xe hơi ở đâu nhiều thế. Chúng đậu như những cái muỗng nằm úp thứ tự trên sân. Máy bay hạ xuống thấp. Com đã dọn ra nhưng mình thấy no. Phút gấp gờ sắp đến. Mình ngễng cổ trong qua cửa sổ để nhìn, để tìm người quen. Ngượng quá đi mất. Ai lại con gái mà vác thây đi tìm con trai. Nhưng mình tự nhủ «Chúng tôi đã yêu nhau». Thì người này đến với người kia, có gì mà phải thẹn. Ta tìm nhau như trăng với sao. Trăng không có sao trăng sẽ cô độc.

Máy bay hạ cánh. Một tiếng cụp. Loa báo : Các vị đã chạm mặt đất Hoa Kỳ. Trong giây phút nữa các vị sẽ đi trên đất Hoa Kỳ, thở không khí Hoa Kỳ. Chào Mỹ quốc, good afternoon America.

Máy bay đã chạy trên đường bay, chạy chậm chậm. Hồi hộp quá. Ngó ra cửa sổ thấy đám đông vẫy tay. Trong đó cánh tay của chàng ở đâu. Có biết ta đang đến không ? Có đón, có chờ ta không ? Nếu có thì sao, nếu không thì sao ?

Thang máy bay đã nối liền mặt đất với bầu trời, bắt cầu cho Chúc Nữ gặp Ngưu Lang thế kỷ này.

Kìa rồi ta không thấy bằng mắt, nhưng ta thấy chàng rõ nhất, bằng tâm hồn, bằng ý tưởng, bằng nhớ nhung, bằng một ngón tay, một sợi tóc, bằng một hơi thở, bằng một đường bay quái gở mà thần ti en, bằng tình yêu, tình yêu, tình yêu. (Hoa Kỳ là đời của tình yêu. Ta không còn thấy rõ chàng nữa. Hình bóng chàng đã nhòe ra rồi hiện rõ trong mắt ta.

Ta nghe nóng hổi trên má trên môi trên khắp cả thân mình, như chưa bao giờ cảm thấy. Ôai tình yêu diệu kỳ. Tình yêu muôn năm. Muôn năm Hoa Kỳ vùng đất đã cho ta sự sống, kiếp sống, sống để yêu, yêu đến chết, chết vì yêu, ta xin chết, chết ngay bây giờ, ngay trong tay chàng.

Phòng Hô ten sang trọng. Sao vậy gì cũng sáng trưng, sạch sẽ một cách lạ kỳ. Các cô hầu phòng cực kỳ sang trọng và duyên dáng. Mà phòng lại giá rẻ chỉ 45 đô một đêm.

Chàng hỏi đủ thứ không trả lời kịp. Chàng đòi hỏi đủ thứ. Ta cho cả trừ 1. Chàng lại mặc cả. Trừ tất cả xin được 1. Ta nhất định không. Chịu cắt tai con lợn ngày phải bán đấy à ? Tục lệ xưa đâu thể quên bỏ dù ở xứ

người hay trên quê hương. Chàng không biết chuyện đó ? Ở Mỹ chắc con gái lăng loàn lắm nên chàng quen thói. Báo chí ta nói là một anh ca sĩ nhảy cà từng, leo lên cột sân khấu nhào lộn như điên, mồm hét như chó tru... thế mà hát xong 1 show được cả chục, có khi cả trăm cô gái ném chìa khóa phòng mời anh ta đến làm tình một đêm. Thế mới thấy gái Việt Nam là thượng đẳng. Ta hỏi chàng :

- Anh cũng như đám con gái động cởn mắt dạy đó ư ?

Chàng đáp :

- Không, anh là người Việt Nam, anh sống theo lối Việt Nam, không buông thả ngây ngô. Đây là lần thứ nhất anh ngủ hò ten. Cái tiếng hò ten nghe có cái gì bất chính trong đó. Anh thề không bao giờ ngủ hò ten ở Sài Gòn hoặc Hà Nội nữa. Chúng nó làm như mình là tên vô giáo dục. Chỉ những kẻ vô giáo dục mới đến hò ten.

Thế là qua đêm chay lạc, chàng bắt ta chụp hình trong phòng ngủ. Ngượng quá. Ở xứ Mỹ này họ tự do quá trớn. Con gái gì chưa đám cưới mà ném chìa khóa rủ trai ngủ chung như thế. Rồi cái gói của thằng ca sĩ đem ra đấu giá 5 ngàn đô la. Ta sang đây làm sao tránh khỏi bị lây vi trùng tự do này ?

Ngủ với nhau chung giường như hai con nhộng mà không gì cả. Có gì, nhưng trừ 1. Có ai tin không ? Ai tin thì tin không thì có trời đất biết cụ Thượng Nguyên Công Trứ ơi ! Cái miệng thế gian này ớn lắm, nhờ cái mo quạt của cụ che, bịt bốt nó lại. Nếu có thể xin cụ bít nó luôn trong trường hợp của chúng con.

Chàng có vẻ hiền hậu và ngáo ộp trong nhiều trường hợp, nhất là sự va chạm với nữ giới. Ai bảo Việt Kiều là láu cá ? Không, Việt Kiều là những người xa xứ nhưng không mất cội nguồn. Đảng và chính phủ không nên o ép họ, bạc đãi hoặc đối xử khắc nghiệt với họ, hoặc trấn lột họ làm cho họ trở thành nhân tố chống đối. Họ không bao giờ chống đối Tổ Quốc của họ ngoại trừ khi họ bị dồn ép quá mức thì họ cũng chỉ chống đối chế độ là cùng.

Anh Quân ! Tiếng gọi đó Thu đã quen dùng hết ngượng miệng rồi. Anh cho em biết là có nhiều cô gái Việt, Mỹ sẵn sàng làm người hôn phối của anh, anh phải từ chối khéo để không mất lòng họ, nhưng trong thâm tâm anh nhận định rằng :

- Gái Mỹ : có thể là một trí thức, một nhà chính trị, nhà kinh tế, giáo sư đại học, cả phi hành gia hoặc tổng thống nữa, nhưng không bao giờ họ là một người nội trợ giỏi, một người vợ hiền theo kiểu Việt Nam. Anh

nói anh ớn gái Mỹ lắm. Một bữa ăn, một buổi sáng du ngoạn, hay một buổi không gì cả, chúng nó cũng có thể «thân ái» với mình như thường. Đứa nào cũng có đồ «phòng chống bão» trong bóp đầm. Hoặc trước khi đó chúng nó tọng một viên thuốc ngừa thai. Xong rồi quên hết, quên cả người tình. Nửa triệu gái Mỹ chữa hoang vào lứa tuổi học sinh. Việt Nam có bao giờ đạt tới mức đó. Rồi phá thai. Kẻ tán thành, người chống. Biểu tình rầm rầm. Kết luận : chết thì chết, anh không bao giờ có tình nhân là gái Mỹ, đừng nói chi cưới vợ Mỹ. Gái Mỹ ngược lại... (câu này không rõ, đoán mò)

- Gái Việt Nam ở Mỹ : anh cũng không dám xáp vô. Vì những cô này sang đây được học hành cởi bỏ cái lớp nông dân quê mùa bên nhà để học đòi cái tánh tự do quá trớn của xứ này. Muốn lấy ai thì lấy. Àuò mặc qua khỏi luôn 3 cái đầu tuốt luốt. Cưới nhau chỉ cần lên tòa án, quan tòa chứng nhận, đóng 25 đô thế là xong. Rồi lại cũng như Mỹ, ly dị, 50%. Vì ở Mỹ trai thiếu gái thừa nên những cô gái tha hồ bỏ chồng, thiếu gì thanh niên búng đem về làm vợ nhưng chỉ một thời gian rồi ngựa quen đường cũ...

Ăn mặc thì lố lằng, đua đòi phơi đùi, hở vú trông tởm lắm, nhưng thanh niên Việt Nam vẫn cứ xông vào thành ra thứ hàng đã xài rồi, cũng để giá như hàng ô ri gin.

Do những lý do trên mà cái cây Việt Nam không bắt rễ trên mảnh đất đó, mà nó tìm «về nguồn» để được ăn sâu vào đất Việt Nam muôn đời trân quý, đi đâu rồi cũng trở về.

Anh Quân bảo : «Em nói ba tiếng : «em yêu anh» làm tim anh rung động, còn gái gốc Mỹ nói «I love you» anh cảm thấy như nước đổ lá môn». Ta hỏi :

- Còn gái Việt Nam ở Mỹ nói câu : «em yêu anh» cũng như gái Việt Nam vậy ! Thì sao ?

Quân cười, bảo : Em hỏi thật tận cùng hăng số, nhưng mà anh cũng trả lời được cho em, chứ không sao ! Gái Việt Nam ở Mỹ nói : «em yêu anh» không còn nguyên âm nguyên chất nữa, như nước ngọt pha nước mặn ở Việt Nam, ta gọi là nước pha chè vậy. Tiếng Việt Nam nhưng có mùi hăm bơ gơ hay hót dog trong đó chứ đâu được như em. Giọng em là giọng Việt Nam, phát ra từ lồng ngực và cổ họng Việt Nam hoàn toàn không bị bơ sữa làm lạc nguồn gốc ! Em Thu ơi, anh muốn cưới một cô gái Việt Nam hoàn toàn làm vợ chớ anh không muốn gái Việt Nam lai Mỹ hoặc bị ảnh hưởng Mỹ. Gốc gác chúng ta là Lạc Hồng, con chúng ta phải mang giòng máu Hồng Lạc 100% không pha chè. Em hiểu anh không ?

- Có, em rất hiểu anh, nhưng em sợ anh không hiểu em. Con gái gì đi tận Mỹ tìm trai... như em !

- Có yêu nhau mới tìm nhau mới tìm nhau chứ, chân trời góc biển cũng tìm. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ mà em ! Sao anh không hiểu em ? Không hiểu em mà anh đến đây đón em làm gì ?

Ta ngây ngất uống những lời chàng như những ngụm rượu mạnh. Chàng từ từ đến hôn ta...

Nhưng ta cự tuyệt cái ân huệ cuối cùng. Bảo để dành đêm tân hôn. Chàng nghe ta nói bèn ngưng ngay những cử chỉ mê cuồng và quỳ xuống chân ta hôn hai bàn chân ta như lửa đốt.

Vậy còn gì hơn ? Bỏ cái công ta đi tìm chàng. Đúng ra chàng cho một cái địa chỉ rất đúng, hẹn giờ không sai một phút. Và chúng tôi đã gặp nhau như «vợ chồng cũ» xa nhau nửa kiếp người, bây giờ tái sinh gặp lại.

23-4. Cuộc sống vợ chồng đã đến, không bất ngờ, không đột ngột, dưới sự yêu mến nồng nhiệt và sự tự nguyện hoàn toàn. Trên tình cảm, Thu đã là vợ Quân, chỉ còn phần pháp lý ! Nhưng cần quái gì cái thứ ấy. Cái chính là có yêu nhau không. Tình yêu là pháp lý tối cao, tối quan trọng. Không yêu thì có một ngàn câu phán của

quan tòa cũng không giữ lại được đôi nam nữ gần nhau.

Cha mẹ ơi ! Con có lỗi với cha mẹ vì con chưa kịp mời cha mẹ ly rượu đáp đền ơn cha mẹ, nhưng con không ngăn được tình cảm khi tình yêu tới. Con đã đến với nó như chờ tàu. Chiếc tàu chở trái tim chàng đã đến, con phải đi. Kéo nhờ thuyền thì còn tàu đâu nữa. Phạm tội bất hiếu và chỉ một lần đòi con. Con dù có chết cũng không ân hận với tấm tình chàng đối với con. Nếu con không chống trả lại nổi và nếu... nhưng mà con đã từ chối một cách thẳng thắn có lý, từ chối mà nhận lãnh.

4-4. Như vậy chàng đã bị từ chối. Trời đất Hoa Kỳ trở thành quê hương Việt Nam vì ở đây có chàng. Con sẽ đi sẽ sống nơi nào có chàng.

5-4. Hôm nay chàng đưa ta đi tham quan các nhà băng của chàng một cách tỉ mỉ. Làm gì thế nhỉ ? Nếu chàng không phải là phó giám đốc nhà băng rồi «em không yêu anh sao ?» dù anh là kẻ trắng tay em cũng yêu, khi yêu là yêu. Đừng nên hỏi tại sao và bao giờ ? Bất cứ lúc nào và ở đâu, tình yêu chân thật vẫn là tình yêu. Nhà băng chứa bao nhiêu đô la trong đó vậy ? Ta đâu có cần ! Nhưng vắng chàng thì ta phải đi tìm chàng chứ không phải để xem cái nhà băng của chàng.

Nó chiếm mặt tiền nhìn ra đại lộ mà xe cộ chạy như nước suốt ngày đêm. Ai cũng thấy cái nhà băng bốn tầng lầu này. Ai cũng muốn ký thác mồ hôi nước mắt của mình vô đây mà không sợ lộ rò như đê sông Hồng mùa nước lũ. Chàng cho ta biết suốt từ khi chàng làm chủ nó tới nay, hơn 10 năm, nhân viên đã không phạm hơn 2 lần lỗi lầm với khách hàng. Lần đó là vì cái check viết số 5 không rõ. 142 đô 50 cents, con số 5 có thể đọc là con số 6, nhưng sai biệt 10 cents đó cũng được báo cho thân chủ biết và nhà băng vẫn bồi thường. Chàng dẫn ta đi xem từ dưới đất lên tới tầng 4 và cho biết sẽ xây thêm 2 tầng nữa mới đáp ứng nổi nhu cầu của khách. Người Mỹ rất lễ phép ba má ạ, không phải lúc nào họ cũng ném bom B52 như trước kia ném xuống Hà Nội đâu. Những người nhân viên an ninh chào hai chúng con rất lịch sự mỗi khi chàng giới thiệu con là hôn thê của chàng. Họ cúi đầu rất thấp và nói :

- Chúng tôi được hân hạnh đón bà phó giám đốc đến cơ quan chúng tôi. Xin mời bà và ông phó giám đốc, mời ông phó giám đốc v.v...

Văn phòng của chàng rộng lớn và có đủ phương tiện liên lạc khắp thế giới. Con vào ngồi thì một nữ nhân viên mang hai tách cà phê tới mời chúng con. Vừa lúc đó thì có điện thoại reo. Chàng bắt lên nghe thì đó là

chi chánh của nhà băng này bên Thái Lan gọi xin chỉ thị về lãi xuất. Chàng vừa nói xong thì lại một cú điện khác reo. Đó là một nhà băng bên Đức gọi sang nói về sự chia chất lãi xuất. Con không hiểu... Xong chàng bảo con gọi về bố mẹ. Hôm đó con gặp mẹ, con tường thuật cũng khá lâu. Nhưng chàng muốn cho con fax thư về bố mẹ. Con viết mấy chữ và fax ngay. Máy báo lại rằng mẹ đã nhận được. Chập sau chàng bận họp với ban quản trị nhà băng nên chàng kêu tài xế đưa con về khách sạn.

Ở đây người ta làm việc rất khoa học. Người nào việc ấy không lộn xộn không gian lận được. Bãi đậu xe phía trước rộng rãi, phía sau có máy để bỏ tiền ô băng không phải đi bộ một bước. Cứ ngồi trên xe bỏ tiền hoặc check vô hộp, bấm nút điện là ở trong phòng kính nhận được và biên nhận chạy ra cho mình. Dân Mỹ chạy xe tới vừa hút thuốc lá uống cà phê ngay trên xe, bỏ tiền vô, rút tiền ra toàn bằng máy, không phí một phút.

Cơ ngơi nhà băng này to lớn nhất vùng và tên nó đứng hàng thứ 14 toàn Hoa Kỳ. Con không hỏi vốn của nhà băng nhưng chàng tế nhị cho con biết trên 6 tỷ bạc với 70 phần hùn, một ban giám đốc gồm 11 người gồm 1 giám đốc và 6 phó giám đốc, số còn lại là nhân viên chuyên về điều hành, về chương mục vv...

Con nghĩ là nhà nước ta có thể vay từ 2 tỷ đô trở xuống với tiền lời thấp đặc biệt cho bố vợ ông phó giám đốc.

Con không thể mô tả hết cảnh trí, sự đồ sộ và sự sinh hoạt của nhà băng. Có thể nói để bố mẹ tạm hiểu là nó lớn và đẹp hơn ngân hàng trung ương của mình. Nhân viên ít hơn nhưng công việc con cảm thấy lại nhiều hơn.

(Mấy hôm nay đi chơi liên tiếp, mệt quá không có thì giờ lẫn tâm trí để ghi dòng nào, chỉ có thể ghi một chữ HẠNH PHÚC to lớn và đậm nét).

26-4 - Con ở khách sạn lâu ngày chán cảnh xe cộ, nên con đòi về. Ảnh lập tức lái xe đưa con đi ra bãi biển chơi. Ảnh chỉ cần gọi 5 phút là tài xế lái chiếc xe tới để ngay trước cửa khách sạn và một người mặc đồng phục trắng đội kê pi lưới trai đen hắt hoi đến : «Thưa ông Phó giám đốc xe đã sẵn. Ảnh bảo : Hôm nay tôi cho ông nghỉ ở nhà, tôi và vợ chưa cưới của tôi lái đi được !» Người tài xế cảm ơn rồi lui ra.

Ảnh đưa con đi bãi biển. Ở đâu thì biển cũng như nhau. Cát trắng, nước xanh, nhưng bờ biển bên Hoa Kỳ đẹp hơn ở Việt Nam vì nơi đây con có người yêu. Tình yêu làm mọi vật đẹp thêm, cả trời đất và quê hương như không còn ranh giới.

Mẹ ơi ! Con xin tạ lỗi với mẹ, với bố và với tổ tiên ! Nơi bãi biển này con đã đi xa hơn con dự tính. Tình yêu đã vượt qua biên cương để đến một vùng đất khác, đầy hoa thơm cỏ lạ mà con mới biết lần thứ nhất trong đời. Càng đi càng nhiều hoa cỏ chào đón với mùi hương và màu sắc của vườn xuân.

Những gì gọi là kỷ niệm của đời con đều ghi lại đây cả. Con sẽ hốt một nhúm cát nơi in dấu chân chúng con bỏ vào một cái lọ nhỏ ném xuống đại dương để nó trôi về nhà kính tạnh bố mẹ. Con xưng là «chúng con» được chưa mẹ ?

Đời con nở hoa trong tim, một đóa hoa đượm máu của tình yêu và sống mãi với gió mây khí trời mệnh mông vô tận.

Giờ phút này con nghĩ tới chị Xuân nhiều lắm. Bây giờ chị tự bôi màu xám lên cuộc đời chị và coi như xuống dốc luôn không quay trở lại nơi cũ nữa. Con có nghe chị thuật lại về anh chàng tỏ tình với chị trước kia và bị chị từ chối. Bây giờ anh ấy đã trở lại xin chị một mảnh tim. Nhưng chị lại từ chối lần nữa. Lần này khác với lần trước, nhưng đó cũng là tình yêu, một thứ tình yêu «Đời Mưa Gió». Đóa hoa nào chịu đựng được mưa gió thì sẽ sống mãi, mảnh mẽ hơn và tươi đẹp hơn những đóa hoa thường. Con bảo chị xem Thúy Kiều

và Kim Trọng đó «Hoa tàn mà lại thêm tươi. Trăng tàn mà lại hơn mười năm xưa». Chị lập tức quát con là nói nhảm. Đó là trong sách vở viết để mà chơi, chứ làm gì có trong cuộc đời quanh mình. Chị bảo đời chị đã lỡ làng như vậy thì chị đành chịu vậy, nhưng trong nỗi buồn vạn kỷ ấy, chị cũng tìm được niềm vui với một thế giới mới, một thế giới mà chị phải tha thứ thiên, một thế giới của một lũ người đang biến thành những con ngọm hay những con ngọm đang biến cỏi xác thành người. Trong đó chị là một thành viên.

Chị đã nói như vậy thì con còn làm thế nào được nữa. Còn thằng bé con Việt Kiều, chị phải tính cách nào, nó lớn lên nó hỏi bố nó là ai. Rồi trả lời với nó thế nào ? Không lẽ giấu hoặc nói dối nó suốt đời ?

Mẹ ơi ! Con biết nỗi đau khổ mẹ với vợ khôn cùng về chị Xuân. Mỗi khi gần anh Quân thì con thiết tha thương chị. Hóa công tàn ác quá. Số phận của một người con gái đẹp có học thức như chị sao lại phải chịu cảnh long đong như thế. Con đâm ra chán nản. Lắm lúc đang ăn cơm với anh con ngưng đưa ngẩng ngơ. Anh gạn hỏi con điều gì ? Con nói là con nhớ nhà.

Mẹ ơi ! Tẻ vui cũng một kiếp người. Thôi thì mẹ cho phép con hưởng niềm vui khi nói chưa thành nỗi buồn của đời con vậy. Ở Mỹ này bà cụ 80 tuổi còn đi sửa sắc

đẹp. Hơn nữa còn đăng báo lấy chồng, nữ là chị Xuân mới nữa chừng xuân...

16-5 Hôm nay con Fax về xin phép bố mẹ ở nán lại chơi với anh Quân vài ngày nữa để anh dẫn con tới cho con xem nhà hàng nơi sẽ cử hành đám cưới của chúng con định vào giáng sinh năm nay.

Ngoài ra chúng con còn phải lo một số thủ tục về pháp lý về xã hội. O = ? đây đòi hỏi đủ thứ trước khi trai gái chánh thức thành vợ chồng, như phải có giấy khám sức khỏe của bác sĩ chứng nhận rằng cả hai đều khỏe mạnh và không mắc bệnh truyền nhiễm. Vì thế đôi ta 6n hôn sẽ không gặp cảnh éo le như trong tiểu thuyết của Vũ Trọng Phụng và con cái sinh ra tránh được những trường hợp không như ý của cha mẹ...

Khi về nhà con sẽ kể thêm cho bố mẹ nghe những điều tai nghe mắt thấy ở xứ người ta. Con ước mong sao nước mình sẽ được văn minh và khoa học như xứ người. Chứ cà rịch cà tang mãi không khéo hết thế kỷ XXI cái cây chìa vôi vẫn còn là đế vương trên đồng ruộng đó mẹ.

18-5 Hôm nay ở bên nhà sữa soạn làm sanh nhật bác Hồ. Chắc Hồ Gươm rộn rịp lắm. Đèn hoa, cờ xí nở lãn trong tàng lá trên ngọn liễu trên các thân điệp già quanh

hồ. Ở đây không có gì lạ, vẫn hằng ngày cà phê sáng với cái xăn ếch Mỹ, trưa lại cơm Tàu với thịt bò xào, cá tẩm bột chiên. Chiều lại cơm Việt Nam với gà hầm măng. Đôi khi chúng con đi nhà hàng Á Đông để tìm lại hương vị quê nhà. Ảnh càng ngày càng phấn khởi và vui tính, tỏ ra hết dạ yêu con. Như thế thì kể như đời con đã gặp được người chồng lý tưởng rồi. Ảnh khuyên con nên học một ít tiếng Anh để sau này sang Mỹ làm thư ký riêng cho ảnh, như vậy ảnh nhẹ lo hơn. Đời bây giờ không thể tin ai hơn vợ con cha mẹ. Xứ nào cũng thế.

Ảnh nói ảnh cũng đang học thêm để lấy bằng cử nhân về khoa ăn nói (public communication) để trong vòng 3 năm nữa ông giám đốc về hưu ảnh có thể sẽ được bầu làm giám đốc. Nếu được vậy lương căn bản của ảnh là 6000 đô một tháng, ngoài ra còn chia phần lời của nhà băng nữa.

Con bảo ảnh rằng nội số tiền lương đó ảnh nên nghĩ, về xứ để hưởng hạnh phúc an nhàn. Nhưng ảnh trả lời rằng : đời là một sự phấn đấu không ngừng và không có đỉnh núi nào cao hơn đầu gối mình, cho nên không thể nghỉ ngơi khi còn làm việc được. Ảnh sẽ bám cái công việc khi đã trên 60 tuổi hay hơn nữa. Chừng đó ảnh sẽ làm cố vấn cho các ngân hàng như các sĩ quan hải quân

và không quân khi ra khỏi quân đội thì làm việc cho các cơ quan hàng hải, hàng không tư, lương còn nhiều nữa.

19-5 Hôm nay trước khi lên đường về nước, còn 14 tiếng đồng hồ nữa con sẽ xa ảnh, chúng con sẽ xa nhau tạm thời để vĩnh viễn gần nhau. Con nói : «Em sẽ không từ chối bất cứ điều gì anh mơ ước ở em !»

Mẹ biết tại sao con nói câu ấy không ? Tại vì hơn 1 tháng nay chúng con sống bên nhau, không một chút xa rời, nhiều lần con cảm thấy như đã là vợ của ảnh rồi, nhưng con từ chối cái ân huệ cuối cùng của một người con gái đối với con trai. Đã nhiều lần anh ấy đòi hỏi gần như ép buộc, như dồn con vào một vị trí bắt con phải nhận, nhưng con đã cương quyết giữ mình để là người con gái Việt Nam không mất gì hết trước phút trở thành vợ, nguyên vẹn một tấm băng trinh. Đó là điều theo con nghĩ và đọc thấy qua các tiểu thuyết thì đó là người vợ không mất tình yêu lẫn sự kính trọng của chồng. Càng giữ gìn, thì càng được quý trọng. Cho nên con nhất định không đầu hàng. Con đã chiến đấu mãnh liệt và con đã thắng một cách vẻ vang.

Nhiều lúc con tưởng đã phải đầu hàng, tuy không nhục nhã như quân Pháp ở Điện Biên, như quân Mỹ ở miền Nam VN, nhưng bất cứ sự đầu hàng nào cũng mang ít nhiều sự nhu nhược, mất chí khí... Nếu con

xuôi chèo trong tay chàng thì cả hai cùng hưởng hạnh phúc và vầng quang như nhau. Không ai thắng không ai bại, có khi phần chiến thắng lại nghiêng về phía kẻ đã nhân nhượng nữa là khác. Nhưng con đã không nhân nhượng không đầu hàng. Con đã chiến thắng con mà không làm cho kẻ địch thất trận.

Nhưng mà hôm nay con không còn giữ vững được ngoại thành nội thành nữa như quân Lê Chiêu Thống trước sức tấn công của quân Quang Trung đã thất trận như chẻ tre. Con đã mềm lòng khi anh ấy than thở : «Mai này anh sẽ không còn có em bên cạnh anh. Hạnh phúc sẽ trở thành hư bỏ.»

Chúa phạt ời, tình yêu nào không xác thịt. Nhưng ở đây xác thịt là tâm hồn. Con buột miệng nói : «Em sẽ không bao giờ là hạnh phúc hư ảo của anh. Hãy ngắt đóa hoa em cho anh ! «... Ôi hạnh phúc. Con tiếc con không phải là văn sĩ để ghi ra đây những giòòng chữ bằng lệ hạnh phúc tuôn tràn chẵn gối.

Bà Ba nhận thấy con gái từ khi đi Mỹ về thì ngo ngẩn như đứa mất hồn. Vui đó rồi buồn đó, hát hồng lơ mơ không bài gì ra bài gì, không đi chợ đi phố, không ra khỏi nhà. Lắm lúc nó vào buồng đóng cửa cả ngày. Bà sợ dại, đập cửa gọi ra thì lùa nhanh chén cơm, nói năm ba câu rồi lại trở vào buồng. Bà gạn hỏi thì Thu chỉ

nói: «Con muốn trở lại Mỹ». Hỏi nữa thì cô trả lời nhất gừng : «Con muốn anh ấy về Việt nam !»

Một hôm Thu kêu thằng xe chở cô đi chợ Đồng Xuân. Bà Ba mừng lắm. Bà dặn thằng xe đủ điều, dò xét ý tứ xem con bà ra sao rồi về thuật lại cho bà nghe. Khi cô đi rồi, bà ở nhà vào buồng cô lục hết đồ đạc trong tủ, trong va-li xem xét tất cả không sót thứ gì. Đời này là đời xảo quyệt. Người ta sống và đập lên đầu nhau nhờ xảo quyệt. Những tên Việt Kiều về nguồn 100 thằng thì hết 99 thằng đã uống thuốc rượu bìm bịp.

Bà bị một vụ rồi, bây giờ bà không còn tin ai. Ngay cả trong cái nhà này cũng có ổ bìm bịp, tuy chưa nở ra nhưng rồi một ngày kia, ai cấm được ?

Cuối cùng bà thấy quyển sổ nhật ký. Bà vò lấy đem về buồng đọc ngấu đọc nghiền. Nào chữ nghĩa, nào hình ảnh nào hoa lá ép khô trong tập, và những bức thư của thằng kia gửi cho nó. Sống bên nhau ma còn gửi thư cho nhau. Phải, có những điều không nói bằng miệng được phải nhờ bút mực. Có lẽ nó đã đưa quyển sổ nhật ký này cho thằng nọ đọc và lưu niệm cho nó những dòng chữ và kỷ vật linh tinh.

... Em Thu yêu dấu. Anh sống hoàn toàn nhờ em, vì em và cho em. Trên trái đất này anh chỉ thấy có một

mình em. Cả vườn hoa anh chỉ thấy một đóa, anh ngắt nó cắm vào trái tim anh như một lọ hoa, một cái lọ chỉ cắm một cành hoa. Anh phải đưa em về VN. Trái tim của anh em cắm trong tay, em để trong bóp em đó chớ đâu còn trong lồng ngực của anh. Anh tưởng tượng phút chia tay, chiếc máy bay cất cánh. Em đã đi xa dần còn anh ở lại, gục đầu trên đường bay trong khói của chiếc phản lực cơ trên đó em ngồi. Em ngồi ở đâu anh không biết, nhưng anh cứ mừng tượng em nghiêng đầu ra cửa sổ nhìn anh, vẫy tay chào anh, anh như nom thấy gương mặt em nước mắt đầm đìa.

... Em về VN cứ yên tâm, ngày tháng rồi sẽ qua nhanh. Chúng mình rồi sẽ gặp nhau, không phải như Ngưu Lang Chức Nữ, mà sống gần nhau mãi mãi. Lúc nào anh gọi em cũng nghe. Lúc nào em gọi anh, anh cũng đến được. Đại dương thu hẹp lại như hai lề đường Hàng Bông, Hàng Đào.

... Anh còn phải thu xếp nhiều việc để về với em. Business đang mở rộng ra ở Úc Châu và các nước Đông Âu. Triển vọng rất to lớn.

Nhưng anh vui lòng dẹp hết tất cả để lo cho cuộc sống chúng ta. Anh sẽ cắt một phần vốn của nhà băng đem về VN lập một cái ngân hàng ngành cùng tên với ngân hàng cái bên Mỹ, do anh làm giám đốc, mục đích

là giúp đất nước ta hồi sinh theo đường lối bên Mỹ này.

... Ngày hạnh phúc tươi vui của chúng ta sẽ đến. Hoa nở chim cười chào đón chúng ta. Một khi anh đã quyết định việc gì thì anh phấn đấu để thực hành, không bao giờ làm người bỏ cuộc.

... Em còn nhớ không lần đầu tiên gặp em ở nhà Thủy Tạ, anh đã tìm cách làm quen với em nhưng em mặt lạnh như tiền. Dù vậy anh vẫn không thối chí. Những cô gái nhận lời sau vài câu tán tỉnh thì không có tương lai. Anh quyết định theo đuổi em tới cùng và anh đã thắng bước đầu. Anh vẫn chưa thỏa mãn. Anh phải phải phấn đấu gian nan để thắng bước thu=’ hai là bước gay go nhất, nhưng nó chính là giai đoạn quyết định toàn bộ. Bây giờ chúng ta là của nhau rồi. Nếu chẳng may anh mất em thì anh sẽ không còn là anh nữa. Và ngược lại...

Mấy dòng kế tiếp là tuồng chữ của Thu, Thu viết gạch bên lề : «Không có ngược lại và cũng không có nếu, nhưng gì cả. Anh là của em và em là của anh «rồi, rồi, rồi», chứ không phải «sẽ» gì nữa cả.

Bà Ba đọc hết những trang nhật ký của Thu điểm xuyết những dòng của Quân và những hoa lá, dấu môi son, những sợi tóc mình họa,... bà thấy trái tim già của bà trẻ lại lại cái thời ở trên Việt Bắc. Hồi ấy đang mở

chiến dịch Na Sầm, chồng bà mới là Tiểu đoàn trưởng nhưng là tiểu đoàn chủ công. Sau khi giải phóng Na Sầm và Hoàng Su Phì tiểu đoàn ông được Bộ chỉ huy dùng làm nòng cốt để thành lập trung đoàn, chiến sĩ gọi là Trung đoàn Hoàng Su Phì mà ông là Trung đoàn trưởng cùng lúc với Trần Độ được Đại tướng khen ngợi và giao cho giữ chức Đại đoàn phó đại đoàn 304. Cái biệt danh Hoàng Su Phì ở lại với ông từ đó.

Ông là Trung đoàn trưởng Hoàng Su Phì mới ngoài 30 tuổi. Chính là đơn vị gốc của La Văn Cầu. Lê Khả Phiêu đâu có nổi tiếng bằng Hoàng Su Phì.

... Hai người gặp nhau bên một bờ suối mơ. Lúc đó bà là cán bộ phụ nữ cứu quốc tỉnh Hà Giang đi công tác chính trị thương binh, gặp ông đến thăm chiến sĩ. Ông chân thành đến cực mực, tỏ tình bằng những lời đơn giản chớ đâu được bay bướm như thằng Việt kiều chủ nhà băng này với Thu.

Chốc đấy mà đã hơn 40 năm. Thời gian làm bạc đầu nhanh quá. Con đường dài trải qua biết bao năm dốc núi chặng đường đèo và những bữa cơm muối. Bà nhận lời tỏ tình của anh Trung đoàn trưởng Hoàng Su Phì không với nhiều đắn đo hơn thiệt, yêu nhau để tiếp tục làm cách mạng. Tình yêu trong cách mạng đâu có xe hơi và máy bay, đâu có nước hoa, tuy có chia ly nhưng không

có nước mắt. Đám cưới giản tiện trong hoàn cảnh kháng chiến. Một bó hoa rừng mây ẩm chè xanh. Cô dâu không có áo dài. Tuyên bố xong hai người không có nơi động phòng, chỉ ngủ bên bờ suối trong tiếng chim hòa lẫn với tiếng súng quân ta đánh đồn.

Đọc được nhật ký của con gái bà thấy yên tâm hơn. bà không lạ gì tâm trạng của con gái mới yêu. Những trang nhật ký của Thu làm cho mẹ nó sống lại thời con gái. Hoàn cảnh có khác nhưng tâm lý vẫn là một thứ tâm tình của đứa con gái mới yêu phơi phới như trăng mới lên như hoa mới nở, pha lẫn tí ngớ ngẩn.

Chương 16

Các Mác định nghĩa giai cấp là một số người cùng sống trong một hoàn cảnh kinh tế với nhau, sinh hoạt tinh thần và vật chất như nhau, đôi khi lại còn chung một tôn giáo và địa dư nắm giữ một vai trò chính trị.

Nếu vậy thì Hà Nội có một giai cấp mới : giai cấp Oải. Đây là những thanh niên, thiếu nữ bỏ trường đi bụi, quen thói chơi bời xã lảng, không hện mà giống nhau trong sinh hoạt, trong ngôn ngữ và cả trong cách ăn mặc. Đúng ra thì đám dân này là một tầng lớp trong giai cấp dân chơi. Vì Oải có sắc thái riêng về tâm lý. Đó là vì chán đời mà lao vào các cuộc chơi để tự hủy hoại mình. Còn dân chơi thì lại khác. Chơi để tìm thú vui chơi để hưởng thêm những lạc thú này tràn sang những lạc thú khác chứ không phải vì chán đời. Dân chơi chọn lựa đề tài, còn dân oải thì không. Dân chơi không cần xùy mái; dân oải thì lúc nào cũng cần có xùy mái thì mới hăng hái

Xùy mái là các em nhí đi kè kè bên oải để dí điện và... do đó đã gây ra những cuộc binh lửa tương tàn vô lý với người ngoại cuộc nhưng lại hữu lý với oải.

Có thể nói Oãi là cái cốt của dân chơi, đã vượt khỏi trình độ cao nhất của dân chơi để trở thành những bậc siêu trong làng chơi : «Bất cần đời».

Thiệt khó mà định nghĩa rõ ràng cái tầng lớp xã hội Oãi.. Và càng khó hơn nói lên sự khác biệt giữa hai tầng lớp xã hội : Oãi và Dân chơi

Xin độc giả tạm thời hiểu nó như vậy. Đây là một tầng lớp trong xã hội đen, trong xã hội đỏ đen, người ta cho nó là bản nhưng không dám nhận chân bản đó từ đâu có.

Đám cưới của Tuấn được tổ chức linh đình ở Đêm Màu Hồng. Trưởng ban tổ chức không phải là gia đình của đàn trai hoặc đàn gái mà là người trong bộ máy dân chơi Hà Nội : Dương và Luật. Và ban Quản trị nhà hàng.

... Từ ngày bà Ba tự xếp hàng vào tổ chức «Hạm Ba Đình» thì bà như cái nhà băng hứng những gánh xuôi tiền chảy vô không ngừng. Cậu Tuấn xin tiền dễ dàng hơn xưa. (Có thể có độc giả thắc mắc : sao không thấy tác giả mô tả việc bà Ba từ một bà cán bộ KC bây giờ lại nhảy vào bày hạm ? Xin thưa rằng : đó là phạm trù tự nhiên theo chủ nghĩa Mác. Mà ta cũng có nhận định từ khuya bằng ca dao : Gần mực thì đen, gần đèn thì

sáng. Sống giữa các bà lớn đều là hạm. Phần lớn chồng hạm đực, vợ hạm cái, con hạm nhí. Cả nhà hạm thì bảo sao bà Ba nhin miệng không ăn ? Đã ăn lại còn cấm ngó mồm nữa là đang khác !!). Có một thằng con trai, dù gì cũng phải chịu nó ! Ban đầu nó xin vài tê, dần dà con số lên cao bà cũng làm theo ý nó. Nhưng bây giờ nó như cái hang cá kèo trong đợt nước lớn : hang cá bị ngập nhưng cá kèo không ngập. Cá vọt ra khỏi hang và tiếp tục cuộc sống của con cá không hang.

Dân «ăn theo» càng ngày càng đông «đeo» theo cậu Hai Tuấn nhưng cậu rất chung tình, không bỏ đũa nào. Cậu không về nhà vò tiền nữa mà in cạc-vi-dít của ông Bố Thượng Tướng và chủ nợ cứ tới nhà đưa cho bà Ba Sao. Vì thương con và nể chồng, bà trả hết các khoản. Gần đây nhất là tiền khách sạn và đãi thọ 3 cô «gỏi gà» cao cấp.

Và bây giờ là đám cưới của Tuấn và Nữ Oải Ngọc Toàn, thứ nữ của một ông tướng Điện Biên, bạn của thượng tướng Hoàng Su Phì.

Nhà hàng đưa các-vi-dít tới đòi bà phải chi trước khi cử hành đám cưới. Số tổng phí không nhiều. Đâu chừng 12 Tê dầm, gồm cả các khoản mua tất cả hoa Hà Nội và tiền xăng cung cấp cho đoàn xe đưa biểu diễn giật le cho đám cưới. Không có rước dâu, chỉ có rước dâu đi

quanh bờ hồ. Mỗi chiếc xe đều chở sau pơoc бага một em Oải hoặc nữ dân chơi, tay cầm hoa vẫy và miệng hát tự do không cần bài bản gì ráo.. Mỗi em cũng được tiền bo và một tích kết dự tiệc mặn và nhót ở Đêm Màu Hồng. Ngoài ra khách không mời mà đến cũng được đãi thọ như trên.

Số tổng phí ấy không quá nửa số bà Ba lượm hái được trong vụ thợ vẽ Ngọc Sơn - đáng lẽ tù chung thân, nhưng anh chàng chỉ bị treo 15 cuốn lịch Phước Lộc Thọ hoặc Tam Tông Miếu. Ở cái thời nào thì không biết chó thời này án treo kể như khỏe ru như c. bà bóng. Cho nên 12 tê ghi trên «các» ông thượng tướng có chữ ký của cậu ấm Tuấn được phu nhân Hoàng Su Phì trả bạc mặt một lần và với lời cầu chúc Nhà hàng làm ăn tấn phát nữa (Bà cho cậu thông có thể đám cưới cô Thu sẽ tổ chức ở đây).

Đêm dạ hội đám cưới có bò vàng nhớn nhor giữ trật từ từ vườn hoa Hàng Đậu đến cửa nhà hàng. Bên trong có 5 con bò mặc lễ phục trắng như lính gác lẳng bác ở Ba đình, giữ trật tự.

Xe cộ dựng trên lề tràn xuống cả lòng đường nhưng không ai bị phạt vì các nẻo đường đều được ngăn, tạm thời ngưng giao thông kể từ 4 giờ chiều đến 5 giờ sáng.

Đúng 6 giờ 29 phút, chú rể và cô dâu xuất hiện trên sân khấu. Cả hai đều trang sức theo lối Oải đương thời. Chú rể mặc áo ka ki xám banh ta lông. Cô dâu mặc áo lụa xanh ngắn tay để hở cặp búi tàu phơi phơi trước mặt khán giả. Hai người vừa an vị xong thì đồng hồ trên vách chỉ đúng 6 giờ 30 phút. Nhạc bắt đầu trỗi lên, không rõ bản gì, trong tiếng vỗ tay rầm rập của khách. Đây là những tay chơi, băng bụi nổi tiếng khắp thủ đô như băng của Quang lé thuộc khu Ba Đình, băng Hồ (Hoàn Kiếm) của Lý Mụn, băng Đống Đa của Hùng Xui, băng Yên Phụ của Tân Lương, Oải trưởng Ngọc Phi. Các oải lẻ tẻ không được mời cũng cứ đến và được đối xử ngang hàng với các vị khách quân dân chánh đảng.

Cô dâu có cặp đùi đáng ngàn cây. Vừa trắng vừa thon như hai cây bạch lập. Đó là mục tiêu thu hút quý khách. Cô mặc quần ngắn tối đa, xé tua như ánh sao xẹt chung quanh «vốn tự có» của cô, vật duy nhất được che kín 100% trên thân thể cô mà bài toán phân số của lớp 6 được dùng đến để chiết tính sự đoan trang của «gái nhà quàng» là bảy phần da, ba phần vải.

Ông trưởng ban tổ chức mặt non choẹt, ăn mặc đảng hoàng nhất nghĩa là áo sơ mi dài tay, cổ đeo cà vạt, quần tây dài túi sau có giắt cái phôn di động ló cán lên chùng

một gang tay. Ông trưởng ban cất giọng :

- Hôm nay do một cuộc hòa hợp của hai trái tim mà chúng tôi được hân hạnh đón chào quý vị tại nơi lịch sử này. Xin giới thiệu đôi tân hôn oải trưởng Hoàng Ngọc Tuấn và nữ oải Ngọc Toàn. Hai hòn ngọc kết lại thành đôi ngọc. Xin mời anh chị tặng nhau cái dấu ấn bất diệt của sự hòa hợp này. Đây có thể là tình yêu, cũng có thể là tình bạn, hoặc hơn nữa là tình dân chơi. Ba thứ tình lẫn lộn pha trộn nhau thành một thứ tổng hợp bách phân mà quý vị sẽ rót ra từ những chai đã bật nắp để trên bàn trước mặt quý vị. Chúng tôi không mời mọc như trong những đám cưới thường lệ. Chúng tôi cũng không chúc đôi tân hôn bá niên giai lão, bởi vì thời đại này tình yêu cũng như mọi thứ khác đều thay đổi như mây với gió theo đúng qui luật biến chứng. Xin tự tiện biểu hiện tình cảm bằng mọi cách mà quý vị mong muốn nhưng không thể thực hiện được ở nơi nào khác ngoài Đêm Màu Hồng.

Khách vừa rót rượu vừa la hét vừa vỗ tay. Bàn ghế bị dời chỗ để lấy đường bay cho những thiên thần chưa ráp cánh. Đôi tân hôn được yêu cầu biểu hiện tình cảm đối với nhau. Tiệc kết thúc nhanh với những chiếc chai ngã lăn, những chiếc cốc chạm đến vỡ toang trong tiếng nhạc ỉ eo như những ống cống bị nghẹt và những đôi

môi bất lực vì bị xài không còn điện xẹt nữa. Người ta đến đây không phải để dự tiệc cưới mà để phá phách nó. Không có nghi thức cổ truyền nào được trông thấy ở đây.

Trong nhà xong đến phần ngoài trời. Đây mới là phần chính. Tất cả các loại xe gắn máy bắt đầu rô máy. Và xếp hàng ba chạy ra Đường Đê, quẹo vô Bảo tàng lịch sử, vọt thẳng Tràng tiền, quẹo phải lên Bưu điện, chạy qua rạp Thủ Đô, rẽ trái sang nhà Thủy Tạ xuống Cầu lạc bộ Thống Nhất cũ ở đầu đường Hàng Trống - vừa chạy vừa bóp còi inh ỏi, may mà không có tai nạn xảy ra.

Quanh bờ hồ các em ăn mặc theo lối oải hiện thời - hoặc vẫy tay chào hoặc nhảy thót lên xe cùng đi biểu diễn. Từ biểu diễn nghệ thuật đến đua xe. Công an thổi còi ngăn lại. Càng thổi đoàn xe càng chạy. Càng chạy thì càng đông thêm, như những chiếc ghe chèo ở sông cái quán lục bình.

Đến vòng thứ ba thì đoàn xe tự động tủa ra đi các hướng. Mỗi chiếc trước khi rẽ hàng đều bấm còi hết mức để báo tin cho đoàn biết sự vắng mặt của mình. Những người còn lại trong đoàn cũng bấm còi đáp lại như hồ hởi công nhận hợp pháp và tự nguyện cái sự vắng mặt đó

Những chiếc còn lại để trước cổng vào cầu Thê Húc chờ lệnh. Họ là những tay đua cảm tử chui qua bụng xe be. Những chiếc xe 16 bánh to dềnh dàng này được thuê đúng giờ sẽ đổ xuống dốc cầu Long Biên để làm mục tiêu cho xe máy chui qua bụng.

Nhưng bỗng một chiếc xe Công An đổ lại. Có tai nạn ở dốc cầu làm cho xe cộ bị nghẽn chẹt. Số là một chiếc xe ba gác chở nửa do một đôi bò kéo đổ dốc. Dốc cầu Long Biên không cao lắm nhưng xe phải có phanh tốt mới dám đổ vì nó vừa xuống dốc thì queo phải. Chiếc xe bò chở nửa cây dài ló ra khỏi thân xe cả 5, 7 thước tây. Đuôi nửa nhọn như những mũi chông không lò tua tủa ra phía sau. Xe bò thì đi chậm, cố nhiên chậm hơn các thứ xe, kể cả xe đạp.

Một anh chàng cỡi xe đạp thả dốc ở phía sau xe nửa. Có lẽ anh ta say rượu hay chiếc xe đạp hỏng phanh, nên cả xe lẫn người lao vào những mũi chông nửa đang chìa ra tua tủa đó. Anh ta như con cá quã bị hàng chục mũi lụi xuyên từ ngực ra lưng. Không ai thấy hoặc người ta thấy mà không thể dừng lại để giải cứu nạn nhân. Chỉ người đánh xe bò biết. Anh ta dừng lại và để xe ở cuối dốc, nép sát bên lề đường. Một người đi đường nào đó hảo tâm đã báo cho đồn Công An Hàng Đậu. Xe cứu cấp đến, xe cứu hoả đến.. Họ chặn đường, tạm

thời ngăn giao thông. Đôi bò được giải toả ra khỏi gọng xe. Những cây nứa bật chĩa lên trời. Xác nạn nhân lững lơ trên những đuôi nứa. Máu ria từ nửa dốc cầu xuống tận cuối dốc đọng thành vũng sau chỗ xe đậu, chạy dọc xuống gọng xe.

Công An phía bên Gia Lâm cũng được lệnh ngăn đường. Trên cầu Long Biên không có loại xe nào chạy qua. Do đó cuộc đua chui qua bụng xe be được ngưng trệ. Nếu không, đám cưới có thể trở thành đám ma. Mặc dù vậy cuộc vui không đình lại. Đoàn cua-rơ trở ra bờ Hồ chạy xả ga một vòng rồi trở lại Đêm Màu Hồng..

Trong sự ngổn ngang của bàn ghế, chai cốc, những người khách chịu chơi ôm nhau nhót đủ điệu với tất cả sự nồng nhiệt của những trái tim dư thừa máu, không có nơi phung phí, không có cớ để nhuộm thêm thắm tươi...

Tuấn được đám oải và dân chơi nhất trí bầu làm Oải Trưởng Thủ Đô với những cuộc chơi liên tu bất tận nổi tiếng Hà Thành và đám cưới oải hôm nay, trước mặt cô dâu là nữ oải Ngọc Toàn. Cả đôi «tân hôn» được công kênh để nhảy điệu rùng.

Bạn đọc hẳn còn nhớ trong một phiên tòa trước đây có một học sinh đá vô mặt cô giáo và đón đường xit

nước cống vào cô ta ? Chàng học sinh tên là Phạm Thế Nguyệt hay Thế Truyết gì đó. Cậu ta bị «treo» và được hai nữ học sinh ôm hôn rả rít trước mặt quan tòa. Một trong hai nữ học sinh đó là cô dâu trong đám cưới này và được phong tước là Oải Hậu Thủ Đô : Ngọc Toàn.

Ngọc Toàn lấy Hoàng Ngọc Tuấn vì những nghĩa cử của Tuấn nổi tiếng khắp thủ đô. Nhưng lấy Tuấn làm chồng không có nghĩa là yêu Tuấn mà ý trung nhân của nàng chính là anh chàng học sinh «dũng cảm» kia.

Tuấn được hai oải luôn luôn đi kề cận và Ngọc Toàn đóng vai Xùy mái. Cho nên việc gì Tuấn cũng làm, không điều gì do bộ ba này xùy mà Tuấn từ chối.

Một bàn dành riêng cho bốn người được dọn ra ở giữa nhà hàng. Tiệc rượu đang diễn tiến tới chỗ vui chết người thì oải Luật báo cáo với Oải Vương (Tuấn) : (chồng của Oải Hậu thì mặc nhiên là Oải Vương) :

- Có một đám oải đầu vàng ở Thành phố Bắc du Bắc Hà.

Tuấn được tấn phong là Oải Trưởng Thủ Đô, vừa được Luật gọi là Oải Vương bỗng thấy mình cao lớn thật, bèn đập bàn quát :

- Nó là thằng nào, lý lịch ra sao ?

Luật đáp :

- Con ông A1, A2, cháu ông B3, B4 gì đó.

Tuần lại càng hùng hồ :

- Bất cứ nó là con cháu ai, và từ đâu tới, nó phải yết kiến Trẫm. Nếu không Trẫm sẽ ra lệnh tiêu diệt nó trong ba ngày hoặc tống cổ nó ra tức khắc.

Oãi Dương nhỏ nhẹ :

- Tụi oãi đầu vàng này lắm đồ nhiều dồm. Muốn tiêu diệt nó phải có đa ngân

Trước đây trong làng chơi người ta dùng tiếng Tê hoặc Cây. Bây giờ muốn cho đỡ mất thì giờ nên người ta xài một tiếng Ngân. Đó có nghĩa là bao gồm các thứ giá trị tiền bạc, có thể thay cho tiền bạc như đồng hồ, bút máy, nhẫn vàng, hoa tai, máy ảnh, hột xoàn càng tốt, nhưng riêng món hột xoàn phải có hóa đơn kèm theo thì mới có giá trị.

Dương giải thích tiếp :

- Tụi oãi Thành Phố bác toàn là công tử, chúng ra đây ắt đem theo nhiều ngân lắm đó Oãi Vương !

- Chúng nó ra đây để làm gì ?

- Tôi đoán là chúng muốn ném mùi cá rô cây phượng Bắc và học kinh nghiệm để tổ chức oải trong nam, chứ không muốn có ý kình địch với Oải Thủ Đô. Dù sao Oải Thủ Đô cũng có tiếng là lãnh chúa... ủa lãnh đạo xưa nay.

Tuấn bảo :

- Vậy thì ta cho chúng nó tồn tại, nhưng phải đền yết kiến ta và hậu của ta. Nếu thấy tư cách chúng đáng hoàng ta sẽ có thái độ hữu nghị. Mình cần bao nhiêu ?

- Dạ chơi với đám công tử Bạc Liêu này thì mình phải dùng ngón đòn tuyệt diệu là Đô và La Majeur không nên xài Dỗmineur. Dạ tùy Oải Vương, nhưng để gặp nhau hiệp nhứt coi thế nào đã. Ta nên ém quân chớ nên bộc lộ lực lượng trong trận đầu.

Oải Vương rút cây bút và tấm «các» ra ghi ghi ký tên và đưa cho Dương, bảo :

- Cậu đến nhà tôi đưa cho má tôi sẽ có ngay. Dương phóng xe đi một lúc trở lại, báo cáo :

- Bà cụ bảo là không có đô, chỉ có dỗ thôi.

- Không được, đưa dỗ ra tụi Nam kỳ khinh nhờn khó làm việc lắm. Cậu trở lại gặp má tôi lần nữa xem.

Nếu không có «đô» ở nhà thì nói bả viết séc tới băng lấy.

Luật nghiêng qua giải thích :

- Tôi nghe ở Sài gòn làng oải được hình thành trước làng oải Thủ Đô của ta. Đó là những tay chơi xuất thân từ giới con ông cháu cha chọn lọc kỹ, không có đám học sinh bụi đời hoặc dân phố thường, cũng không có thành phần phát phơ cả nhổng làm chùm gởi các băng cao cấp để «ăn theo». Vì thế chúng hoạt hung chơi bạo không tưởng tượng được. Ở Sài gòn, đám oải phân làm hai thành phần. Thành phần thứ nhất gồm các oải quý tử, là những oải chơi liên tu bất tận 24/24 suốt bốn mùa cũng còn gọi là Oải Bốn Mùa. Kế đó là oải nhà nghèo, tức là con của giám đốc, giám đốc trở xuống, có tiền mới chơi. Hết tiền nghỉ chơi, đến khi có tiền lại chơi, gọi là Oải Túc Thì.

Tuần Vương quát :

- Không được nói lòng vòng. Hãy cho trẫm biết vắn tắt Oải Đầu Vàng là oải gì ? Chúng ra đây có nhiệm vụ gì ? Là bạn hay là thù của ta ?

Luật tiếp :

- Oải Đầu Vàng là oải dùng toàn khuyên vàng để chi các dịch vụ. Kế đó là Oải Đầu Xanh toàn dùng đô la U Ết (US), còn Oải Đầu Đỏ chỉ dùng tiền dõm để trả các dịch vụ. Ba hạng oải này thờ chung một lý tưởng gồm những câu biền ngẫu : «Chơi xã láng tới sáng về luôn, chơi cho ông địa phải khóc, cá lóc phải cười, cho đười ươi phải mếu. Chơi cho gió lạnh tàn canh. Thích chơi thì chơi, chơi hết, đốt hết không chừa thứ gì. Đắt hoạt động của chúng gồm những bars, nhà hàng club và đi Liên-Xô» hoặc «chùa Một Cột.» !

- Bọn này ra đây với mục đích gì ?

Luật nói :

- Có lẽ tụi nó hãnh tiền nên ra đây kiếm có nghinh với mình !

Tuấn Vương quát :

- Vậy thì ta phải cho chúng nó biết mặt !

Dương can :

- Khoan đã. Tụi này giàu và chơi «Tam xà đõm» lắm! Mình chạy đường trường không ăn tụi nó đâu. Để coi cái chiến thuật của nó ra sao rồi mới định chính sách của ta được. ! Nếu nó chơi Văn thì mình chơi Võ. Còn

nếu nó chơi Võ thì mình chơi Văn.

- Võ là sao ? Văn là sao ?

- Võ là nó đồ vật bắn súng đua với mình. Nói chung là dùng bắp thịt. Còn Văn thì nó thách đố những động tác nghệ thuật.

- Hai cái đó cái nào khó ?

- Cái nào cũng dễ, cái nào cũng khó hết.

- Tại sao kỳ vậy ?

Lâu nay Tuấn tự xem mình là đại vương, tuy không xưng ra; còn Dương và Luật là tả hữu thừa tướng nên làm việc gì Tuấn ít khi độc đoán mà hỏi hỏi ý kiến hai bạn. Nghe Tuấn hỏi, Dương đáp :

- Dễ là khi mình biết địch. Còn khó là khi mình không biết địch mà khai chiến. Vậy để xem nó gặp mình nó làm sao cái đã.

- Nhưng đâu phải gặp êm ái như gặp những người thường. Có khi lại phải đổ máu. Thôi được, ta cứ cho tụi nó tới xem sao. Nhưng dù sao cũng phải cho chúng nó biết một điểm hẹn là cầu Thê Húc, đường vào đền Ngọc Sơn hoặc Bến Nước Sông Hồng.

Hai giờ 15 phút hôm sau diễn ra cuộc tao ngộ của hai đoàn oải.

Một là Đoàn Oải Thủ Đô do Tuấn làm Oải Trưởng. với danh xưng tắt là Đô Oải. Một đoàn là Oải Sài- gòn do một oải (tên tuổi cho biết sau) với danh xưng tắt là Sài Oải. Hai kẻ đứng đầu được gọi là Tuấn Vương và Sài Vương. Mái xùy của Tuấn Vương gọi là Oải Hậu, của Sài Vương gọi là Sài Phi. Đó là cách xưng hô trong làng Oải kể từ nay.

Hai bên gặp nhau tại đấu trường, nghinh nhau một phút rồi vào đề. Tuấn Vương tưởng tượng trước một cuộc đổ máu bất phân thắng bại, hoặc một cuộc đua tài nào đó. Chữ Tài ở đây không phải là tài ba mà là tiền tài, tài vật, kinh tài.

Gần đây trong làng Chơi có lối chơi «đốt hết» nghĩa là giá mấy cũng chơi, không chừa gì, chơi tận cùng bằng số. Một trong các lối chơi là ném tiền ra cho bất cứ ai, nay đổi thành ném khuyen vàng xuống sông. Ai ném nhiều khuyen kẻ đó thắng cuộc.

Tuấn Vương định bụng không chơi trò này vì không đủ địa để so tài với Sài Oải. Dân Sài-gòn hồi này nổi lên những Hắc Công Tử, Bạch Công Tử như lá mùa xuân, Oải nào muốn làm Hắc hoặc Bạch Công Tử thì cứ tung

tiền ra lót gạch các vũ trường, hoặc đốt giấy bạc cho em soi gương tĩa lông... mày, sơn móng tay chơi.

Vừa chạm mặt, Tuấn Vương rất lễ độ :

- Chẳng hay đại nhân định «so đũa» bằng cách nào ?

Sài Vương đáp :

- Thừa đại ca, chúng em ra đây đâu phải để so tài so cựa gì ạ !

- Vậy các ngài định làm gì ? Ta cho biết là rừng nào cộp ấy nghe !

- Dạ chúng tôi không có ý định tranh hơn thua với Thủ Đô ạ.

Tuấn Vương rất ngạc nhiên. Ngọn lửa đang cháy bùng bùng bỗng tắt rụi. Sài Vương nghiêng qua nói nhỏ vào tai Tuấn Vương.

Tuấn Vương càng trở mặt ngạc nhiên :

- A, thế à ?

- Vâng, chúng tôi không tranh tài tranh đức trong làng chúng ta với nhau.

Tuấn Vương chìa tay cho Sài Vương và quay ngang bảo Luật :

- Em đem gọi các bạn ta lại tạm trú ở khách sạn Hồng Hoa vừa rồi. Bảo ông chủ là khách của ta ở Sài-gòn ra. Đối xử cho tử tế.

Nói xong Tuấn Vương móc túi «các» Thượng tướng Hoàng Su Phì ra ký tên đưa cho Luật. Luật mời các oải Sài thành cùng đi lại khách sạn.

Tuấn Vương quay lại hỏi Dương :

- Bây giờ mình tính sao ? Không hiểu đám này định làm gì ?

- Em không rõ. Để chờ thằng Luật về xem có tin gì hay không ?

- Tin gì thì tin, cũng phải đối xử với chúng nó cho đẹp. Đừng để mất mặt Thủ đô.

Luật trở về báo cáo :

- Kế hoạch mình hỏng hết ráo rồi !

- Sao, sao vậy ?

- Tụi Sài Oải có định ăn thua gì với tụi Đô Oải của mình đâu mà dàn trận cho mất công. Chúng nó chơi toàn cú Vần.

- Nghĩa là sao ? Nói rõ nghe coi !

Luật bảo các toán oải «ăn theo» :

- Các em về nghỉ đi. Khi cần ta sẽ gọi.

Khi các em oải rút đi hết, còn lại bộ ba và Oải Hậu, Luật mới nói :

- Chúng nó ra đây định đôi đĩa đôi kim hát bản mới chơi đây mà !

- Nghĩa là sao ? Cứ nói thẳng vô cột cờ, cứ đi lòng vòng ngoài sông Tô Lịch !

- Thăng Sài Vương muốn đổi con Oải Phi của nó với Oải Hậu.

- Rồi sao ?

- Trong thời gian nó ở Thủ đô.

- Chịu liền ! - Oải Hậu Ngọc Toàn đáp ngay không đợi ý kiến của Tuấn Vương.

Luật tiếp :

- Nó sẽ trao con Oãi Phi của nó cho Tuấn Vương xài, còn Tuấn Vương công hồ Oãi Hậu cho nó ném.

- Được rồi ! Hậu ta đồng ý tức là ta đồng tình. Vậy cho chúng nó hay đi.

Luật lại tiếp :

- Nhưng đó chỉ là chuyện râu ria như «gỏi gà «như đi Hàng Bò ở đây thôi. Còn chuyện cốt yếu, thằng Sài Vương không nói. Nó bảo cần bàn trực tiếp với ta.

Tuấn Vương bút đầu bút tóc :

- Không hiểu tụi này định âm mưu việc gì ? Để ta gặp nó xem. Đồng ý chứ !

Tuấn Vương kêu Dương chở hấn đến gặp Sài Vương.

Sài Vương là một gã không to xác, nhưng rắn rỏi, có những cử chỉ cương quyết và ăn nói rất lễ độ. Gặp Tuấn Vương hấn nói ngay :

- Những kẻ dự cuộc bàn luận hôm nay phải là thân cận của đôi bên.

Tuấn Vương đáp :

- Bên ta có Hậu và Tả Hữu thừa tướng. Ngoài ra

không có ai. Được không ?

- Được, nhưng không nên cho đàn bà xen vào. Chỗ nào có họ vô là hỏng cuộc !

- Vậy thì cho Hậu ta lui đi.

Sài Vương nói :

- Chúng ta mang tiếng là quân đảng điểm vô luân. Bây giờ tôi muốn tự thân mình cởi bỏ cái tiếng xấu ấy.

- Cởi thì cởi, nhưng không bỏ - Tuấn Vương nói - Bỏ thì có kẻ nhặt lấy mặc vào.

- Được rồi. Chuyện đó tính sau. Bây giờ nên bàn việc quan trọng. Số là đại hội cộng sản sắp họp.

- Chuyện đó có ăn thua gì đến chúng ta ? Chúng ta là một lũ sống ở ngoài càn khôn mà !

- Có chứ ! Có chứ !... chúng ta phải gọi đại biểu tới tham luận, yêu sách và hành động.

- Như thế nào ?

- Tôi chưa biết như thế nào. Nhưng chúng ta phải có tiếng nói ở đại hội đó. Là con dân đất Việt, chúng ta không thể để cho cộng sản làm gì thì làm mà không có

ý kiến của chúng ta.

- Vô lý ! Vô lý ! - Luật gặt phăng - chúng nó quen thói coi nhân dân như rác thì tiếng nói của dân bụi mình có ra chi !

Sài Vương tiếp :

- Chuyện vô lý sẽ trở thành có lý. Như họ đặt ra mọi thứ luật lệ ưu tiên cho những việc làm bậy bạ của họ và nhờ luật lệ bóp chết dân chúng. Toàn là những chuyện vô lý nhưng không người chống lại, ai cũng cúi đầu vâng theo. Cho nên vô lý thành ra hữu lý đã 50 năm nay. Bây giờ chúng ta phải làm cho hữu lý trở thành vô lý và vô lý trở thành hữu lý.

Tuấn Vương nói :

- Tôi mới nghe một người nói những lời vàng ngọc lần đầu là bạn đó. Thật tôi vô cùng xúc động. Chúng ta không phải là loại người không tim, không có Tổ Quốc. Nhưng mà hiện nay có cũng như không. Ta nên làm một cái gì để tiếng nói chúng ta còn tồn tại trong đời sống Việt Nam mà chúng ta đang sống. Chúng ta hãy xem lại những người cầm luật đó là cha mẹ chú bác của chúng ta chứ ai. Lẽ nào cha mẹ chú bác lại không nghe lời con cháu thiết tha cầu khẩn.

- Trước nhất phải có tiếng nói ở đại hội cộng sản kỳ này. Phải có tiếng nói cái đã, rồi liệu bề tính sau. Như ta ném hòn đất vào một miệng hố sâu thăm thẳm. Dù sâu đến đâu cũng có tiếng vang đáp lại. Huống chi là ném xuống hồ Hoàn Kiếm này.

Sài Vương và Tuấn Vương đồng ý nhanh chóng với nhau mọi việc. Trước khi chia tay để hành động, hai bên gọi Oải Hậu và Oải Phi đến để trao đổi nhau.

Oải Hậu nói :

- Trước đây chúng em hoàn toàn buông thả, tự hủy hoại cuộc đời mình vì cảm thấy cuộc sống vô nghĩa. Nhưng chúng em lén nghe các anh bàn luận mà tỉnh ngộ lại được nhiều. Không biết bao nhiêu phần trăm nhưng chúng em đã thấy ánh sáng ở cuối đường hầm rồi. Vậy việc đổi kim đổi đĩa xin gác lại vô thời hạn để lo nhiệm vụ cao cả.

Oải Phi nói :

- Em đồng ý với chị Ngọc Toàn. Chúng em không thể để cho thiên hạ xem chúng em như những món đồ giải trí với giá rẻ. Những giá trị còn lại ít nhiều chúng em nguyện sẽ giữ lấy. Chúng em sẽ lãnh đạo nữ oải đứng chung với chúng em để theo sự hướng dẫn của các anh.

Tuấn Vương nói :

- Các em không mất gì. Nhà Phật nói : tên cướp buông dao cũng có thể trở thành bồ tát. Các em đâu đến nỗi nào. Chúng anh càng quý trọng các em hơn.

Sài Vương nói :

- Đại hội của họ đã gần kề, bây giờ mình phải gấp rút chuẩn bị mới kịp. Các anh ở thủ đô sát với tình hình nên nhận phần tham luận trên diễn đàn đại hội. Còn chúng em đảm nhiệm phần võ tay.

Tuấn Vương nói :

- Tôi thấy nên đưa cho một nữ đại biểu thì tuyệt thế. Còn phần đài thọ mọi phương tiện và tài chánh thì chúng tôi xin đảm nhận. Chúng tôi sẽ móc một nhân vật có tầm cỡ về mặt tài chánh và uy tín đối với chúng ta. Nói tóm lại chúng tôi lo toan tất cả. Các bạn chỉ có mặt trong phái đoàn với chúng tôi là đủ. Theo tôi nên có chừng một trăm đại biểu mới làm nổi cái nhân cho đại hội.

- Ô kê, ô kê ! Trước nhất chúng ta bầu một ban lãnh đạo phái đoàn - Sài Vương nói - Chúng tôi tín nhiệm đại ca Tuấn Vương trong cương vị trưởng phái đoàn, ba phó đoàn gồm hai nữ và một nam. Tham luận sẽ dài

85 trang đánh máy đọc ngang thời gian với bản báo cáo chính trị của Đại Hội. Chúng ta tự gọi nó là «Báo Cáo Bồ Sung».

Tuấn Vương nói :

- Kết luận phải hô khẩu hiệu «Việt Nam muôn năm». Các đại biểu chúng ta và toàn hội trường không phân biệt đảng phái và chính kiến sẽ cùng nhau hô to một lúc. Như vậy sẽ át chìm các khẩu hiệu phản dân tộc của chúng nó.

Sài Vương nói :

- Tôi thấy bản tham luận nên đưa cho Oải Hậu Ngọc Toàn đọc là có tiếng vang nhất vì Ngọc Toàn là ái nữ của một cựu tướng Điện Biên.

- Đại ca cũng là con của một vị tướng Điện Biên vậy. Còn chúng tôi là con cháu của các anh hùng giải phóng miền Nam.

- Chúng ta phải tìm cách móc với Đại Công Tử Hoàn Ty. Anh này cũng là dân chơi có hạng nhưng ngặt cái là bố anh ta thuộc loại A1 nên đôi khi trong cuộc chơi anh ta cũng còn ngấp ngừng vì sợ sứt mẻ uy tín của bố. Nếu móc được anh này thì lực lượng Oải ta lên đời lắm.

Oãi Phi nói :

- Em biết tánh anh Ty, anh là dân chơi có lý trí và biết nhận lẽ phải. Để em lo phần móc cho. Xin hứa trước là sẽ có kết quả vượt mức kế hoạch nhà nước 500%.

Rồi đó cuộc họp mặt hai Đoàn Oãi Thủ Đô và Oãi Sài Thành gọi tắt là «Đoàn Oãi thống nhất» được đánh dấu bằng một đêm liên hoan tổ chức tại «Đêm Màu Hồng với chi phí 12 tê, nhưng ông giám đốc nhà hàng này thấy khí thế oãi đang lên và oãi lại có nghĩa cử yêu nước nên ông chỉ ăn phân nửa giá thôi. Những các thứ khác quý giá, các món tổ, các trò chơi xả láng đều được ông tung ra làm hứng chí khách Sài Thành. Thiên hạ thủ đô sẽ lát mắt. Bò vàng ngơ ngác không can thiệp cấm cản được, ngược lại còn tham gia góp phần bảo vệ. Sau cuộc liên hoan bên trong đến cuộc đua xe gắn máy chui qua bụng xe be ở dốc cầu Long Biên bị bỏ dỏ kỳ trước vì cái tai nạn lạ đời : người đi xe đạp bị đuôi nửa lụi xuyên ngực bụng như cá nướng. Lần này thì không bị trở ngại nữa.

Luật rút phon tay trong túi quần sau, gọi :

- Alô. Xong chưa ?... Ra quân đi.

Rồi quay lại đoàn cua-rơ xe máy đang xếp hàng chờ vọt. Luật là chỉ huy trưởng cuộc chơi này. Luật bảo :

- Sẽ có một chiếc xe be màu xanh, một chiếc màu vàng chạy qua đây. Từng cặp lần lượt chui qua bụng xe rồi chạy thẳng về đậu ở bờ Hồ Tây trước đền Quan Thánh. Xe be chạy xuống dốc xong quành lại qua cầu rồi chạy theo đường cũ cho xe gấn máy luôn qua. Chúng ta có tám dũng sĩ dự cuộc chơi này. Như vậy hiệp nhất của cuộc chơi chấm dứt để bắt đầu hiệp thứ hai. Hiệp này sẽ bắt đầu từ Hồ Tây. Xe be chạy trên đường Thanh Niên với những dũng sĩ mới đã chực sẵn ở ven hồ. Tốp đầu gồm bốn dũng sĩ sẽ vọt lên mặt bằng sau xe số 1. Tốp sau gồm bốn dũng sĩ cũng vọt lên mặt bằng của xe số 2. Khi bốn dũng sĩ tốp đầu chiếm lĩnh vị trí xong thì người lái xe sẽ bóp còi to hết mức để chào mừng những dũng sĩ đã đạt được thắng lợi và khuyến khích các dũng sĩ tốp hai. Khi các dũng sĩ tốp hai đã chiếm lĩnh «trận địa» thì người lái xe cũng sẽ bóp còi. Cả hai xe vừa chạy vừa bóp còi trên đường đê, trở lại dốc cầu rồi về Đền Mẫu Hương. Tất cả các dũng sĩ vào tặng hoa cho đôi tân hôn và tiếp tục liên hoan.

Luật nói xong thì thấy đèn pha trên cầu từ phía Gia Lâm chớp chớp. Luật nói :

- Chúng nó tới rồi đấy. Chuẩn bị đi ! Mỗi chiếc xe be cách nhau một phút. !

Luật vừa nói dứt lời thì một chiếc xe be màu xanh tới. Vút... Vút... Chiếc xe be màu vàng tới. Vút... Vút... Lần lượt các dũng sĩ đều phóng qua lườn xe be một cách chớp nhóang. Còi ré lên làm thiên hạ, phố xá ngơ ngác nhưng rồi đầu đó trở lại bình thường như một cơn gió thổi qua. Cuộc chơi rất mỹ mãn đạt chỉ tiêu 101% và tiếp tục. Xe chạy đến đầu đường Phan Đình Phùng rẽ tay phải sang đường Thanh Niên chạy lên dốc Yên Phụ. Hai tốp dũng sĩ đều tuân tụt vọt lên mặt bằng sau xe. Tất cả bóp còi cật lực và chạy trên đường đê xuyên qua gần cầu Long Biên và trở lại Đền Mẫu Hồng. Hoa đã kết thành mười sáu bó xếp trên bàn trước cửa Đền Mẫu Hồng. Mỗi dũng sĩ ôm một bó vào bên trong tặng cho đôi tân hôn và lại xếp thành hai chữ T dính liền nhau trước mặt đôi tân hôn và khách khứa. Những bóng điện li ti được chuyển lòn trong những cánh hoa, chớp tắt chớp tắt sáng như những chòm sao sa. Người ta nỗ sấm banh, chạm cốc và chúc mừng đôi tân hôn bằng những câu phá lệ mà ở những đám cưới khác không hề nghe thấy, trong đó có một câu ai cũng lấy làm ngạc nhiên :

- Nhưng tên hai đứa đã nói rõ định mệnh của đôi tân hôn. TT là tự tử !

Tuấn và Ngọc Toàn đã không tỏ vẻ bất mãn mà còn rất hài lòng. Trước nhất Ngọc Toàn nói :

- «Hôn nhân là tự sát ». Câu đó tôi đọc trong truyện «Thằng Ngốc» của Đôt (tôi-ép-ki). Desdemona nói với Rogogine khi hai người thành hôn : «Tôi lấy anh là tự nhận cái chết chậm».

Tuấn nói :

- Tôi cũng có đọc một câu thơ dịch : «Ôi giường cưới, Ôi nấm mộ ta !»

Tất cả đều nâng cốc ực cạn, nhiều người đập bàn, đứng dậy đá lăn ghế ! Một người nhảy lên đứng trên bàn giong cốc hét to : «Oãi Vương, Oãi Hậu muôn năm !»

Việc đổi đĩa thay kim đột nhiên bất thành vì sự phản đối của Oãi Hậu Ngọc Toàn. Tuy việc thay đổi kế hoạch rất lớn và bất ngờ nhưng không ai ngạc nhiên. Có lẽ đám oãi đã tự mình chán chê mình nên khi có người chống đối thì coi như hợp lý. Dòng nước đã chảy hết trốn của nó, chỉ cần một bờ đắp nhỏ cũng đủ ngăn. Cái bờ đắp đó là lời nói của Ngọc Toàn. Ngọc Toàn nói :

- Chúng em nghĩ rằng mình đã sống vô nghĩa lý quá nhiều. Các anh có nhớ lời của Paven Koọc Sa Ghin trong Thép đã tôi không ? Anh ta yêu con Rita, bà chủ

có đôi bắp tay trắng như ngà thì hết hồn, nghĩ rằng trên đời sao lại có một vật đẹp đến thế ?

Dương gạt ngang :

- Thép đã tôi lặc hậu đối với chúng ta rồi ! Đừng có nhắc cái anh chàng ngốc đó nữa ! Anh ta nói với con Rita : «tim anh cho em một phần, cho đảng hai phần» chớ gì ! Rồi ông Tố Hữu làm bài thơ cũng với ý đó. Tôi học hồi lên Đại Học. Có thằng bảo là ông ấy tính toán tình yêu bằng phân số !

Ngọc Toàn cãi lại :

- Em nhớ câu khác cơ. Đời của Paven đáng tội nghiệp, đáng noi theo không phải ở bài toán phân số ấy mà ở nhiều điều khác. Thí dụ anh ta nói : «Đời người chỉ sống một lần. Vậy hãy sống để giúp ích cho cuộc giải phóng nhân loại...» hoặc như khi anh hôn con Rita anh ta cảm thấy như «trút cả một dòng điện» sang cho Rita.

- Rồi sao nữa ?

- Ai hôn mà chả thế ! Ngọc Toàn tiếp :

- Em thấy câu sau rất xoàng Như anh nói : ai mà không thế ! Nhưng câu trên là câu hay. Không phải người thanh niên nào yêu cũng nói và nghĩ được như

vậy.

- Bà định giải phóng nhân loại như Paven đây à ? Rồi nhân loại có được giải phóng không ? Hay là nhân loại đó rơi xuống vũng lầy khi chưa được giải phóng ? Liên Xô đi tàu suốt rồi còn rêu rao lý tưởng của Paven. Một thứ lý tưởng rởm.

- Nhưng dù sao Liên Xô cũng sống được 70 năm !
Chứ ít à ?

Ngọc Toàn nói :

- Du đảng cũng có lý tưởng bạn ạ ! Lý tưởng của nó là tiền. Nói thẳng hơn là đích nhắm của cuộc đời. Người ta đi vào quán để uống một ly nước ngọt, để ôm một thân hình. Đó là giải khát. Nhiều chiến sĩ vượt Trường Sơn để giải phóng miền Nam. Đó là lý tưởng. Một cái rất nhỏ. Một cái rất lớn. Cái nhỏ gọi là mục đích. Cái lớn gọi là lý tưởng. Tôi xin hỏi các bạn mục đích của chúng tôi đêm nay là gì ? Là tự tử. Mục đích của các bạn là chứng kiến hoặc chấp nhận sự tự tử của chúng tôi. Có phải không ?

- Hu ra ! Hu ra !

Ngọc Toàn tiếp :

- Các bạn sẽ thấy trong một ngày nào đó, hoặc Tuần hoặc tôi hoặc cả hai cùng một lúc. Ngày đó là ngày N chưa định nhưng sẽ có.

- Hu ra Hu ra !

- Ti nói không để bịp kể từ giờ phút này. Các bạn hãy lắng nghe đây. Các bạn sẽ bỏ tôi không chơi với tôi nữa, hoặc các bạn sẽ tôn tôi là nữ thần.

Mọi người im phắc. Rượu ngậm trong miệng chưa nuốt vội. Ly kê trên môi để xuống. Lắng nghe.

- Tôi thù các bạn và tôi khinh tôi !

- Hu ra ! Hu ra !

Ngọc Toàn nhảy lên bàn đứng thẳng nói to :

- Tôi thù các bạn và tôi khinh tôi. Các bạn có nghe rõ không ?

- Rõ ! Hay lắm. Nói tiếp nói tiếp ! Bis ! Bis !

- Chúng ta là những kẻ sống thua con ong cái kiến. Sống không có mục đích. Chúng ta đi nhưng không biết đi đâu. Chúng ta khóac lác. Chúng ta la ó. Nhưng chúng ta không biết chúng ta nhân danh cái gì để nói để làm ? Một tia chớp, một nụ cười chẳng ? Một hạt cát

hay cả mặt trăng mặt trời ? Chúng ta là ai ? Chúng ta không nặng bằng một cái lá rừng Lam Sơn, không mát bằng một giọt nước Bạch Đằng. Chúng ta sống à không biết chúng ta sống vì không biết sống. Chúng ta không xài cái phân số của Paven, nhưng chúng ta phải kính phục hần ta vì hần ta sống có lý tưởng. Còn chúng ta thì không ! Chúng ta sống như những con vật hai chân biết cười, biết khóc, biết nhiều cách làm tình, biết nói yêu khi ghét, biết khóc khi phải cười và biết cười khi khóc.

Tiếng vỗ tay và đập bàn, la ó rầm rầm. Cả giàn nhạc gác cả nhạc khí. Những vũ nữ cò mồi đã liếm những bộ lông cho mượt chuẩn bị ra màn câu khách, bỗng thụt vào trong mặc quần áo nghiêm túc và trở ra nghe cô dâu mới diễn thuyết như chưa nghe ai nói như thế bao giờ.

Ngọc Toàn nghiêng cốc nhận rượu ngựa cổ ực cạn và tiếp :

- Hãy vứt đi những tim chó lòng trâu. Hãy ngậm lại đi mồm heo miệng gấu. Chúng mày còn nói dối ăn bản và uống máu đồng loại đến bao giờ ? Thượng Đế không ban cho chúng mày những ân huệ đó mãi mãi. Ông ấy đã tự thấy mình nhầm.

Những viên công an giữ trật tự tưởng nhà hàng sẽ nổi loạn, nhưng không, cả trăm rồi cả ngàn người, rồi người

ta đến càng lúc càng đông. Xe đạp, xe gắn máy ghéch một bánh lên lề đường, người chỏi một chân xuống đất, nghe, như trước kia thời giáo điều xét lại phun nước bọt vào nhau. Thính giả cũng xúm đen xúm đỏ dưới những chiếc loa quanh bờ hồ để hứng từng chữ.

Tuấn, người chồng mới, cũng nghe một cách say mê và lấy làm hãnh diện về người vợ của mình. Tuấn cảm thấy mình kém năng xa về tài hùng biện và về lòng can đảm. Phải chăng đó là những ý nghĩ của chính Tuấn lâu nay mà Tuấn không dám nhìn thẳng vào, như mỗi lần soi gương, Tuấn càng thấy mình biến dạng một cách kỳ dị mà không dám nhận., không dám nhìn chính mình. Đó là cái tật của thời đại. Chửi bới người khác thì mạnh bạo tận tâm lắm, nhưng cấm người nói lại.

Những nam nữ Oải Thủ đô không hẹn mà lần lượt đến hôn bàn chân của Ngọc Toàn một cách say đắm và kính mến. Có đứa rên rỉ : «Đây là bạn đồng thời là lãnh tụ của tôi !»

Tuấn không chờ Ngọc Toàn dứt lời, đến bẻ xóc nàng đem ra xe đặt nàng lên băng sau đã lót bằng những bó hoa tự bao giờ, lấy từ hai chữ T.

Chương 17

Bà Ba hỏi Ngọc Sơn :

- Chú có cách nào hạ thằng Bộ Trưởng Bộ Công An Phan Minh Hợi hay không ? Nó là kỳ đà cản mũi ! Ngọc Sơn nói :

- Thằng chả là khách của em mà. Chị xem trong bảng Phong Thần có con heo trong đó. Lâu nay em sống nhờ cái ô dù của thằng chả đó chứ. Vậy nên mọi dịch vụ em đâu có ăn tiền thằng chả. Bây giờ có cái ô của chị, em hết lo rồi. Nhưng thằng chả có gốc bự là bố vợ.

- Không được đâu em. Mọi cây chìa khóa nhà tù đều do nó cầm trong tay hết cả. Nó cho ai đi nghỉ mát là cho. Nó lại còn có gốc bự là bố vợ nó nữa. Hai cái tảng đá này còn đó thì mình khó phát lên lắm ! Bây giờ phải lật cả hai để mở đường chiến thắng Điện Biên được.

- Chị có cách gì không ?

- Chú có cách gì thì cứ nói ra. Chú thử tham khảo thằng Đốc Rằn xem.

- Thằng đó thì chỉ đường ngay lối thẳng chứ không có mưu mẹo gì hết đâu. Theo em thì nguyên tắc muôn thuở muôn câu đàn ông không gì nhảy bằng mũi nhọn.

Còn muốn câu đàn bà thì không mời nào nhảy bằng mời giấy.

Bà Ba nói :

- Chú biết nguyên tắc nhưng phải thực hành kết quả thì nguyên tắc mới trở thành bất hủ được.

Ngọc Sơn nói :

- Theo em nghĩ Ngô Phù Sai mất nước là vì Tây Thi, vua Trụ tán gia bại sản là vì Đắc Kỷ. Cứ sách đó mà làm thì không có thể sai được. Em có con nhí bồ của thằng Huỳnh Long nay trống chun rồi. Dùng nó làm mời câu chắc dính nhưng phải rất kỹ. Nó đánh hơi bằng cả trăm cái mũi chó không phải một cái của nó đâu.

Bà Ba cười :

- Tôi chỉ nghe nói thôi chứ chưa biết mặt ! Phải có kế hoạch, thế nào con heo này cũng ngoạn. Chú biết vụ thằng cha Trịnh Đình Ngáo không ?

- Em có nghe nói sơ sơ về vụ cái bông điệp héo.

- Đó cũng nhờ mời thịt sống nguy trang bằng bông hoa. Lão ta đã bảy mươi mấy rồi. Nhà villa hai cái đôi (jumelée) ở Sài gòn. Lão vô khu R, tính sẽ làm tổng thống miền Nam là cái chắc. Khi thành lập cái chính

phủ miền Nam thì Huỳnh Tấn Phát làm thủ tướng. Lão ta cùng với một số đại diện trí thức miền Nam được cho ngồi ghế «Chủ tịch Ủy Ban Cố Vấn Chánh Phủ». Nghe thì to lắm nhưng thực ra thì chỉ là bù nhìn rơm. Khi về Sài gòn, ông luật sư được cho ở nhà tập thể, cơm chậu nước thùng, bất mãn nhưng không biết thổ lộ cùng ai. Chạy đi tìm anh Chín, anh Ba thời ở R, ăn lông ở lỗ thân ái với nhau, nhưng không gặp được tay nào cả. Về thành phố, anh em ta chui như trạch, không gặp được đã đành, gọi phon cũng không được.

Bữa nọ có cán bộ tới hỏi ý kiến lão ta chịu nhận chức nào trong chính phủ, cỡ Phó Thủ Tướng đến Bộ Trưởng, lão ưng cái nào ngồi cái nấy. Lão xin nhận Bộ Tư Pháp. Chả là con nhà luật mà.. Nhưng VC đâu có xài luật gì ngoài luật rừng. Tuy được hứa vậy nhưng lão ta chờ rõ dãi ra vẫn không thấy.

Một hôm cán bộ đưa tới một nữ thư ký tên là cô Điệp, sắc đẹp nghiêng thùng đổ nước nhưng lão ta cũng OK vì bà luật sư được đưa đi công tác dài hạn ở xa. Cô Điệp săn sóc ông Bộ Trưởng Tư Pháp tương lai với mọi sự thân ái gồm cả nấu ăn và dạy tiếng Nga cho lão như cô giáo kèm học trò, mỗi ngày được dăm chữ.. Một bữa trời mưa to, cô Điệp không về được, lão ta mở rộng mừng mời mọc cô bé ở lại và ngủ trong buồng của lão, còn

lão thì ở ngoài phòng giấy gạo tiếng Nga. Cố nhiên cô Diệp không từ chối. Nhưng lại từ chối cái khoản thiêng liêng kia. Chẳng những từ chối mà còn làm tùm lum ra. Khu phố đến không cho kiểm thảo mà lập biên bản gửi lên trên cốt ý bịt câu chuyện không cho xì ra ngoài dân chúng, để giữ uy tín cho cán bộ cao cấp. Ngoài ra các anh lớn thời ở rừng đến an ủi và tỏ vẻ rất tiếc đã để cho xa Chức Nữ hơi lâu nên đã xảy ra sự cố. Ngáo ta thề bán mạng rằng mình không có tư hào gì... Nhưng từ đó lão ta không còn dám bắt măn hoặc đòi hỏi chức vụ nữa để đòi lại sự khoan hồng của anh Bảy anh Ba là không đưa ra công khai kiểm thảo trước khu phố. Dưới chế độ dân chủ hiện hành thì anh chặn bò được coi ngang trí thức.

Bà Ba kể vắn tắt cho Ngọc Sơn nghe câu chuyện trên và kết luận :

- Nếu chú có con nhí thật thơm thì tôi sẽ câu được thằng Phan Minh Heo này. Nhưng tổng nó khỏi cái ghê Bộ Trưởng rồi không biết chừng nó lại văng lên cao hơn và mổ ngược xuống đầu mình đây. Chú không thấy thằng Ngô Xuân Quạ hay sao ? Bọn cừu địch định bới vụ Thủy Long Cung ra hạ nó, chẳng dè nó không rơi mà lại còn bay cao hơn. Muốn lược con heo này tôi nghĩ là phải hạ cụ cố cũng như trước kia đánh tụi Ngụy nhào là

nhờ đánh cho Mỹ cút. Cụ cố đi phải có người kèm thì mỗi nhộng hay mỗi giây câu cũng không ăn.

- Chị làm ! - Ngọc Sơn nói - con cá thì có thể không ăn, nhưng con người thì thấy đuôi đĩa đồ dù nằm trong hòm rồi cũng cố ngồi dậy... Chừng đó chúng ta sẽ đưa tay ông Thượng Tướng ra. Mình không cạnh tranh với hấn nhưng hấn là kỳ đã cảm mũi thì mình phải nên dẹp để lấy lối đi. Trong đám người mẫu của tôi còn nhiều đưa xài vào việc này được lắm. Ta cho một lô vây quanh để đám bóp qua loa không cần đồng khởi.

Ngọc Sơn nói tiếp một cách kiêu hãnh :

- Còn nhiều, loại nào cũng có. Gái một lú sồn sồn thất nghiệp thiếu chi. Bọn này cần được cấy vào ruộng, xoàng cũng được. Miễn có đất cấy thì thôi.

- Chọn cho tôi một đứa có tí học thức, nhưng nhớ điều kiện số 1 là phải mát mắt.

- Chị nên gờm thằng Minh Heo. Nó là tay có sạn trong đầu đấy. Nó có thể lừa mình chớ mình không dễ gì lừa nó đâu !

- Con đào Sài gòn năm xưa, có cần gì lừa thằng cha mặt nám, nhưng thằng cha mặt nám vẫn dí mõm vào nó, bắt kẻ đạo lý luân thường. Đã có ba vợ lại còn đi

lấy vợ người ta rồi nhân danh cách mạng giết cả vợ lẫn chồng. Dân Sài gòn biết hết. Họ căm hận lắm. Bây giờ con heo này cũng thế, miễn gái cho gò đường nét nhìn cho xẹt điện là chắc ăn.

TTTTT

Tôi cảnh giác đề các anh có đi Sài gòn ghé Cố Đô, ngủ đò thì coi chừng các mẹ hò mái nhì nghe. Chúng tôi vô đó, còn có một đứa sống sót về là tôi đây !

- Gái Huế mồm hát mùi mà tay móng chẳng như thế à ?

- Ôi giờ, bỏ lơ mơ là chết với các eng đấy nghe ! Chúng tôi đi một đoàn vô Sài gòn cán bộ ngân hàng và công an. Ngân Hàng thì vô Sài gòn kiểm tra chi đó, còn Công An thì ghé Huế để thẩm tra về «Giặc Thiếc» và «Giặc Vàng». Báo cáo của Huế ghê gớm lắm. Chúng tôi tưởng chừng núi Ngự bị búng đi và sông Hương đã lấp cạn rồi, nên bộ hỏa tốc cho chúng vào. Đoàn gồm một đại tá, hai trung tá và mười nhân viên. Quyết làm một cú ngoạn mục về hai cái mỏ này. Chả là trong báo cáo nói một đoàn địa chất vào tìm được mỏ vàng, đào một tháng, bán được 1 tỷ rưỡi rồi ủy ban tỉnh đến can thiệp, họ rút lui, để mỏ lại cho địa phương. Các tay địa phương đào bán được 1 tỷ hai. Cho nên Trung Ương

mới cho người vào.

Ông bạn vàng ngừng lại uống hớp cà-phê rồi tiếp :

- Tâm lý của công an là ri này. Có phen gọi báo vụ chém lộn hay cháy nhà thì họ chạy đến chậm lắm. Có khi đến nơi thì đám cháy đã rụi tàn rồi. Nhưng nếu báo cáo buôn lậu thì họ đến ngay. Vì xét bắt buôn lậu nhất là á phiện thì sẽ tịch thu tang vật nhập kho, lại sẽ chăm mút được ít nhiều hoặc nâng trợn gói đem về nhà.

- Họ không sợ bị bắt à ?

- Xì ! công an bắt người chứ ai dám bắt công an !

- Trong nhà trữ đồ quốc cấm thì phải bắt chứ ?

- Ông ngây thơ bỏ mẹ đi đấy ! công an ở đâu chó công an Hà Nội thì khỏi có bị gì hết. Ông xếp lớn hiệp nhân viên cho có bầu rồi đem gã cho cán bộ, thậm chí hiệp cả bác Hồ gái có sao đâu ? Vụ ông Trường tử hình vì buôn á phiện lậu là do một ông kẹ ba đầu rần chỉ huy đấy ! Rốt cuộc tép rong tép riu bị kho mặn còn tôm càng sống nhăng. Tang vật bắt càng nhiều mấy ông ấy càng giàu. Thôi để tôi trở lại vụ giặc thiêu giặc vàng kéo lạc đề.

Nghe hơi vàng, các cha như gai đâm dít, cho nên họ gởi phái viên quan trọng vô là thế. Nhưng vô đến Huế

thì nghe tiếng hò mái đẩy náo nùng lũ khách tha hương cho nên lũ khách mỗi không nỡ rời chân. Bèn ghé đò ngủ qua đêm cho biết mùi đó. Nhà khách của Ủy Ban rất đầy đủ tiện nghi nhưng sao cho bằng đò..dọc ! Sông Hương trời sanh nơi xứ Huế quả là một ân phúc quá lớn cho dân xứ Thần Kinh.

Câu ca dao bắt hủ với : «Gió đưa cành trúc là đà; Tiếng chuông Thiên Mục, canh gà Thọ Xương» là xuất phát từ đây. Nếu gặp đêm trăng thì càng tuyệt diệu. Nhưng mà quả núi nào cũng vậy. Ở xa xa mà nhìn thì đẹp lắm. Nào mây nào gió, nhưng mà khi lại gần thì mới thấy đá lởm chởm, leo lên thì mới thấy nét đẹp biến đi hết. Sông Hương cũng thế. Con gái Huế thì hãy coi chừng. «Non bắt cao, thủy bắt thâm. Nam đa trá, nữ đa dâm.». Tôi không dám nói câu ca dao đó tả đúng bản chất dân địa phương nhưng khi «đụng độ» lần đầu thì tôi ngán quá.

- Ngán làm sao đâu nói thử coi tôi có ngán không ?

- Đây nhé, tôi kể một chuyện các đồng chí nghe thử xem có ngán không. Vừa đến nơi, thấy một nhóm người đứng lố nhố dưới tàng cây bên bờ sông. Đó là những eng đấy. Thấy khách đến các eng đến lên tiếng chào. Rồi bắt ngồi một eng tụt áo ra tới rón trước mặt khách và nói : «Của tôi nè, dụng cụ toàn ô rin. Chơi một cú

thích thú ba năm ! Chơi đi, em điệu mà !» Đó là lời mời khách không có văn hoa gì hết...

- Rồi sao nữa ?

- Ai biết mô tê ! Nhưng mà coi chừng, không phải eng nào cũng ngây thơ và thành tâm bắt khách cái kiểu đó. Có cốt cán đẹp, ăn nói rất dịu dàng. Tiếng Huế bỏ dấu nặng nghe êm ru chứ không chối tai như dấu nặng Nghệ Tĩnh. Một khi anh đã xuống thuyền rồi, anh không thể trở lên bờ mà không bỏ lại dưới đò một ít ruột gan của anh. Cái giọng «Huê» nghe nó lọt tai êm êm như giọt nước thánh thấm vào tim. : «Anh ơi anh, anh nhìn trắng kia, có đẹp không ? Anh hãy ở lại với em đêm nay v.v...»

Ngày xưa bạn đã từng xem gánh hát Tố Như không? Nó xuất xứ đâu ở vùng Thừa Thiên. Một cô đào tôi mê bỏ học bài để xem cô ta biểu diễn hình như tuồng Tây dịch ra tiếng Việt. Trong đó có chú hề Paul Sĩ mới chừng 7 tuổi. Cô đào tên Tố Như, đẹp một cách lạ lùng, từ hồi trẻ tới già tôi chưa thấy cô đào nào đẹp bằng. Nếu ở vào thời trước chắc chắn là cô sẽ bị tiến cung dâng lên cho thiên tử.

- Thôi đi bỏ non ! Nói vụ ngủ đò để rút kinh nghiệm. Ông bạn kể tiếp :

- Trong lúc bạn ta mê ly tàng tịch thì cô nàng đùa quần áo và chiếc cặp hoặc sắc cốt của bạn ra ngoài lái thuyền cho đồng bọn nằng đi mất. Khi tàn trận, bạn chỉ còn cái quần tiêu dính da leo lên bờ vừa đi vừa làm thảm chửi gái «Huệ». Đó là một trường hợp bạn mất hết tiền bạc, giấy tờ, chứng minh thư. Nếu có xe đạp «giao cho tui giữ bảo đảm 100%» thì bây giờ cũng đã mất 100%. Đò đâu có ghé lại bến lúc bạn xuống mà mong tìm dấu vết để đi tố cáo. Vả lại cán bộ còn sĩ diện đâu để tố cáo một chuyện như rứa. Có khác nào mình tự tố cáo.

Nhưng như thế thì cũng hãy còn may mắn vì còn thấy mặt vợ con bạn bè và có cách báo cáo láo với cơ quan để làm lại cuộc đời. Nhưng gặp trường hợp như một anh cán bộ cao cấp nợ mất hết chiếc cặp đựng giấy tờ và tiền bạc. Anh ta hăm dọa con bé làng đồ. Còn đang cãi cọ thì một toán công an ập xuống lập biên bản và dắt anh ta đi không biết đi đâu. Đó là đám bò giả, tay chân của các em. Tuy thế cũng hãy còn may mắn. Vì... hãy còn chưa vô sở Diêm Vương như một anh cán bộ khác. Anh này cũng mất hết đồ phụ tùng và tiền thuế đi nộp cho sở thuế nên anh ta sợ bị tội. Anh ta làm dữ, nhưng bọn gái càng dữ hơn. Chúng cho tay chân trói ông cán và ném xuống sông. Ba ngày sau xác mới nổi lên làm cho dòng Sông Hương thêm mùi hương.

Đến Sông Hương bây giờ các bạn nên cẩn thận «Đêm Tàn Bến Ngự» của nhạc sĩ Dương Thiệu Tước nghe man mác hồn hồnai cổ gây một nỗi niềm khắc khoải trên sóng nước đò đưa ngày trước. «Chiều trên bến Sông Hương» của Đặng Thế Phong tôi vẫn hay hát :

«Chiều tàn trên bến,
Hương Giang lơ trôi
Bóng chim bay về chân núi xa vời
... Trên Sông Hương bến nước mê đắm giấc bao tình
Lòng còn say mơ đường như nhớ thương bao đêm
trăng
Thuyền lặng lơ trôi theo khúc Nam Bình.»

Tất cả những hình ảnh thơ mộng ngày xưa, cái không khí Hương Giang thần tiên nay hoàn toàn không còn nữa. Người ta vừa «đón đò» vừa run, còn đâu thưởng thức ? Ngày nay nói đi ngủ đò Sông Hương là phải nói đến võ trang nếu muốn được an toàn. Nhưng coi chừng, võ trang rồi cũng vô ích ! Bởi vì các eng xảo quyết lắm. Súng này không nổ đã đành, súng kia cũng lép lộn. Tiền mất tật mang, hận Hương Giang hết kiếp.

- Như vậy việc đi kiểm tra mỗ vàng mỗ thiếc bị đình trệ hay sao ?

- Cách mạng luôn luôn tấn công mà. Một cán bộ bị trầm mình, mười người khác tiến lên. Chúng tôi đánh mõ thiếc trước. Đi luân quần rồi cũng không khỏi con sông cô hồn này. Chúng tôi ra tận môi trường. Chẳng có mẹ gì. Dân người ta nghèo quá nên đào đá ở lòng sông Hương đem đi bán cho bọn xây cất đồ nền nhà. Lòng sông khó đào nên họ đào trong bờ. Do đó có vài chỗ đất sụp lở, làm cho phong cảnh có kém phần mỹ quan hơn xưa chút ít nhưng không gây thiệt hại cho môi sinh, cũng như cho xã hội. So với việc xây cất những ngôi nhà lầu đồ sộ trên đê sông Hồng với những quãng đê bị rò, vỡ, sụp lở, gây ra sự tàn phá mùa màng và uy tín của nhà nước thì vụ giặc thiếc này không nhằm gì.

Tà Rắn cười :

- Ông báo cáo chính xác thế thì người ta tốn mất bao nhiêu tiền để được ông trau dồi đạo đức cho họ.

Vị cán bộ giật mình nhìn ông đốc đen thùi mà nghĩ thầm : thằng này cũng hiểu mảnh mung quá he ! Đã bước chân vào cái trung tâm này thì ai là người khỏi nắng ?

Vừa đến đó thì có khách đến. Tà Rắn ngó ra trông thấy một người đàn bà bệ vệ, sang trọng, thì kêu lên :

- Chị Ba ! Chị đến đây như cứu tinh của tôi đó ! - rồi quay lại ông bạn người Huệ - Chuyện xây dựng đò bên trên sông Hương chúng ta sẽ bàn sau, bây giờ mời bạn bước sang phòng bên cạnh, nơi đó tôi đã sẵn sàng để người ta trau dồi cái đạo đức của bạn.

Bà Ba ngồi xuống nhìn người khách đi khuất rồi mới hỏi :

- Gì thế ông Đốc ?

- Dạ có hai cái Công ten nơ đang bị kẹt ngoài sân bay Nội Bài. Bò vàng và Cò trắng đang hần học với nhau tranh công, nhưng có lẽ vụ phần trăm chưa được ổn thoả cho nên tôi không đem về được.

- Ai gọi cho ông ?

- Dạ của bố tôi xuất ngoại mang về.

- Những thứ gì trong ấy ?

- Dạ thì... thì...thì cũng. .chỉ những dụng cụ trong việc trau dồi đạo đức made in USA và một vài loại thuốc dưỡng sinh dùng cho các cụ ta... và... chừng năm tá đồ mỏng có in hình hoa hồng của khách sạn Hồng Hoa đặt. Dạ thì quan trọng nhất là thuốc dưỡng sinh cho các cụ nhón do Ủy Ban bảo vệ sức khỏe...

- Tôi biết rồi ! Bà Ba xua tay - Nhưng họ nói thế nào ?

- Họ bảo khai ra kiểm tra tất cả. Dạ, nếu làm vậy thì tôi bị phạt hành chánh nặng lắm và có lẽ hai cái trung tâm này phải đóng cửa tạm thời hoặc vĩnh viễn.

Bà Ba biết cái thóp của ông đen này rồi nên nói đùa :

- Ông bị «heo rừng độc chiếc» rồi ! Phải có đối thủ cao.

- Fifty-fifty đó chị Ba. Bà Ba nghĩ : thứ tiền cô hồn này ăn một đồng phải nhả lại một hào. Không nên nuốt trọn, làm cái nghề thất âm đức này cũng nên để đức lại cho con cháu và chừa cho mình lối thoát, - bèn nói :

- Thôi thì cứ uống bia 33 đi !

Bỗng từ ngoài cửa cái xăm xăm đi vào một người đàn bà mang giày bột, quần áo lòng thòng, ren, tuổi như hát bội. Bà vội vàng đóng cửa lại. Tà Rắn không biết việc gì nhưng cửa đã khép lại. Tà Rắn quay ra tiếp khách. Hai bên chừng như đã quen nhau lâu rồi nên câu chuyện bắt đầu vào phần chính không có phần xã giao như thường lệ.

Khách hỏi :

- Có món nào mới hơn ba cái Điền Cuồng của Đài, hoặc Chín Con Chó của Thái không ông Đốc ?

- Có, có mới phê gấp đôi, nhưng giá cả leo thang dữ lắm.

- Bao nhiêu ?

- 45 đô một liều. Nhưng phải tiền đô, còn dõm thì cao hơn.

- Bi nhiêu bi, miễn giới dân chơi tiêu thụ mạnh thì tôi lấy hết.

- Cô đem về chào hàng cho khách vài viên đi. Nếu họ thích thì tôi để giành cả cho cô. Hì hì hịt hịt...

- Sao lại giành cho tôi.

- Thì giành cho cô bán, không phải sa..ao ?

- Phải nói cho rõ.

- Giành cho cô, cô không lấy thì giành cho tôi...bán

- Nói phải nhớ à nghe ! Ông là thượng cấp của tôi đó !

- Thượng hạ gì cũng được mà ! Của tui... cũng như của cô mà...

- Để tôi đem về thử coi cái nào chạy !

- Cái nào cũng chạy mà !

Bà Ba thừa cơ Tà Rắn tiếp khách - có vẻ say mê- nên bà mở cửa lách mình bước nhanh ra phòng rồi vọt ra cửa như trốn nợ. Bà ngó quanh như sợ ai thấy. Bà mừng như thoát ngục. Bỗng có tiếng gọi :

- Má... á !

Bà nhìn ra đường. Một thanh niên ăn mặc xốc xếch. Áo phanh ngực, quần cụt đang ngồi sau poọc ba ga xe gắn máy do một cô gái mặc quần cụt híp pi lái đang rà lại bên lề.

- Mày đi đâu đây Tuấn - Bà Ba buột miệng hỏi như máy.

- Con đi tìm má !

- Ai chỉ mày lại đây ?

- Không có ai chỉ hết !

- Không chỉ sao mày biết ?

- Con đâu biết gì đâu ! Con chỉ đi ngang đây thôi !

«Không biết gì đâu !» thốt ra từ miệng Tuấn làm cho bà cảm thấy nó biết hết trơn. Lần trước bắt gặp nó ở đây bà còn dùng quyền vì bà đi tìm nó để rầy rà mắng mỏ nó nhưng lần này nó lại gặp bà ở trong Trung tâm trau dồi đạo đức thì bà cảm thấy mất hết quyền. Bà chỉ nói một câu gần như vô nghĩa :

- Mà quá lắm rồi à nghe !

Bà muốn đi nhanh để không ai kịp nom thấy mẹ con bà thượng tướng ở trước cửa cái trung tâm Phục Hồi Nhân Phẩm và trau dồi đạo đức này. Bà định biến nhanh nhưng thằng con trai nói ngay :

- Má cho con xin...

- Đồ quỷ ! Bao nhiêu ?

- Mười hai tê.

- Mà làm cái giống gì mà xài bấy nhiêu đó ?

- Dạ, đám cưới con, con còn thiếu chịu. - Tuấn gãi đầu gãi tai - Kế đó là con phải đài thọ phái đoàn Sài Gòn ra đây tìm con.

- Phái đoàn gì ?

- Dạ, Oải đầu vàng !

- Là cái giống gì, tao không có biết !

- Dạ đó là các đại công tử Nam Kỳ ra đây dự đại hội Đảng của bố con. Tất cả có 11 đại biểu chính thức 7 nam 4 nữ. Tuần xoè tay ra đếm.

Bà Ba chột hiểu. Bà kêu trời :

- Đám đó sao vô dự đại hội của đảng bố mày được ?

- Dạ chúng nó được thư mời, nhưng chưa quyết định đi hay không nên chúng ra đây thỉnh thị con.

- Rồi sao con phải đòi thợ cho chúng ?

- Dạ chúng con là dân Thủ Đô đàn anh phải thế. Mà cho con 12 tề còn nửa tề kỳ trước để đó.

- Tao không có tiền.

- Má không cho con tiền làm đám cưới nữa sao ?

- Mày cưới cho mày chớ tao có cưới cho mày đâu. Bà Ba bỏ đi nhưng còn nghe tiếng của thằng con trai :

- Em không chào má nên má giận đó.

- Bà già Yamaha. Tuổi đó rồi còn đến trung tâm trau dồi đạo đức.

Bà đi thẳng không quay mặt lại. Trong cơn giận dữ bà không chủ động được nên theo đường củ bà trở lại gặp họa sĩ Ngọc Sơn. Ngọc Sơn nói :

- Em cũng định đi tìm chị để bàn câu chuyện lúc nãy cho rõ ràng. Em nhất trí với chị là nên đánh vào cái gốc cụ cố. Lúc nãy ý kiến chị đưa ra bất ngờ nên em không có sự đóng góp. Sau khi chị đi rồi em mới có bằng chứng.

- Bằng chứng gì đâu chú nói nghe coi.

- Càng già càng khoái con nít. Đây để em kể chị nghe. Không ai đâu lạ có phải ông cụ 68 tuổi lấy con gái 18 không ? Cụ Nguyễn Công Trứ lúc 73 tuổi thâu nạp một cô đào non 15 tuổi, nhưng có người thắc mắc hỏi cụ năm nay bao nhiêu niên kỷ thì cụ vui vẻ trả lời : Ngủ thập niên tiền, nhị thập tam, nghĩa là 50 năm trước tôi chỉ 23. Đó là ở bên Việt Nam ta ! Ở bên Tàu thời xưa các ông vua râu dài tới rốn kén cung phi mỹ nữ từ 15 đến 18. Nói chi xưa, Mao Trạch Đông có nàng hầu cận tên Phương 18 tuổi và hằng chục

nàng khác. Thân cận cho đến nỗi trước phút lâm chung cụ Mao thề thào không ai hiểu ngoài nàng Phương. Mác 58 tuổi lấy đứa đầy tớ gái 16 tuổi có bầu trong khi vợ nhà thuộc thành phần quý tộc nhưng đã có 5 con, Lê

Nin cũng có nhân tình và đòi ly dị với vợ. Còn Staline thì lấy vợ của sĩ quan hầu cận tên là Usov, vợ Staline hay được đã tự vận ngay đêm kỷ niệm cách mạng tháng mười bằng thuốc độc trong phòng ngủ chờ đợi chồng về suốt đêm.

Bà Ba cười nhạt :

- Ở đâu chú biết những chuyện bí mật ly kỳ thế ?

- Trước khi mở cái trung tâm đào tạo người mẫu, em đã tìm hiểu khá nhiều chuyện để khi có bị phiền nhiễu thì có lý do đối đáp.

Bà Ba bỗng hỏi :

- Cụ năm nay đã 70 chưa ?

- Dạ, con mới 56 thôi !

Bà Ba bỗng nghe rung rức thương người. Bà không cần nhẩm tính cũng rõ. Hồi cách mạng nổi lên, bà đã tập hát trong đội thiếu nhi Cứu Quốc thì bà Cán mới 2 tuổi. Vậy mà nay cả hai đều đáng «mẹ» chiến sĩ ! Nhưng sao trông bà Cán top người như thế. Ngồi trước mặt bà, bà Cán trông có vẻ bằng tuổi bà chứ có ai nghĩ rằng bà Cán trẻ hơn bà đến ngót một con giáp ?

Đột nhiên bà hỏi :

- Cái Mùi bao nhiêu tuổi ?

- Dạ, nó 26 đấy ạ ! Con sanh nó cái năm bố nó đi dân công lên Việt Bắc. Nó được hai tuổi thì bố nó mất. Nó lên mười thì hai anh nó đi giải phóng miền Nam.

Bà Cán ngưng ngang, sùi sụt.

- Sao bà không tái giá ? Ông nhà mất sớm thế bà ở vậy mãi tới giờ à ?

- Dạ thì cái số của con nó thế thì phải chịu thế chứ làm sao cãi trời được ạ. !

- Trời đất ! - Bà Ba nghĩ thầm : «Ở goá từ 30 tuổi tới nay...» rồi hỏi - Bà không có giấy báo tử hay giấy gì hết à ?

- Dạ có chứ ạ ! Có một cái bằng vàng danh dự.

- Thế thôi à ?

- Dạ thế là vinh dự lắm. Có nhiều nhà một con hi sinh ở VB, hai con hi sinh ở Miền Lam mà không có gì sót.

- Cái Mùi vẫn chưa lấy chồng à ?

- Dạ có chứ !

- Rồi đâu ?

- Dạ chồng nó đi nghĩa vụ quốc tế gì đó rồi không thấy về nữa. Người ta đồn rằng nó có vợ ở ngoài nước nào đó. Gia đình cũng chỉ hay vậy chứ biết đâu mà tìm, cũng không biết đây là đâu mà đi. Nó có lên Bộ Tổng hỏi thì người ta nói tên đó không có trong quân đội. Nó buồn nên cứ ở với con chứ cũng không nhắc tới nữa. Mà có nhắc thì cũng không ai biết. Dạ lâu quá thành ra mờ mịt.

- Thành ra bây giờ một người đàn bà goá ở chung với một người đàn bà không chồng à ?

- Dạ nhờ bà che chở mẹ con con cũng được ấm no. Chứ ở dưới quê thì vất vả lắm thưa bà.

- Tôi sẽ nhờ trong quân đội tìm dùm tông tích chồng cái Mùi.

- Dạ, để con gọi nó lên hầu bà rồi bà bảo nó.

Bà Cán bước xuống bếp thân xác nhẹ phơ phới.

Mùi đang sửa soạn đi làm, nghe Bà Ba gọi, vào phòng bôi môi, chùi má, trông vào gương thấy vẫn còn môi son má phấn, bèn vắn nước rửa, kỳ cọ lau chùi thật sạch, nhưng ba cái mớ tóc lẫn quần thì làm sao phi tang?

Bà Cán thấy thế bảo :

- Con cứ để thế đó, bà không la đâu. Mau đi, không bà chờ.

Mùi lên nhà trên dọn dĩ hơn. Chả là Mùi vẫn thường lên đây hơn bà và Mùi cũng từng quen cảnh sang trọng tiếp xúc với kẻ nọ người kia ở thị thành nơi Mùi làm. Bà Ba biết Mùi vừa rửa mặt nên nói :

- Con cứ nhận chỗ làm nào thuê con đó. Công việc nhà bây giờ đã ít rồi.

- Dạ con chưa quyết định ạ !

- Sao vậy ?

- Chỗ nào cũng bấp bênh cả thừa bà ! Họ trả lương nhiều nhưng họ đóng cửa cũng nhanh bất cứ lúc nào.

- Chừng nào không có việc làm thì con lại trở về đây.
- Bà Ba vui vẻ bảo.

- Dạ con cảm ơn bà. Nhưng con thấy náo nề quá. Bà thương con lâu dài. Chớ không ai !

Mùi bật khóc. Mùi cố nén nhưng nước mắt cứ trào ra, như nước ở chân đê xuyên qua lỗ rò vỡ to thành một lớn và phút chốc tràn ngập biển đồng bằng thành biển

nước. Mùi ôm mặt khóc rung rức, ngọt ngào thấm não, đôi vai run bần bật.

Bà Ba nhìn con bé mà thấy lại mình. Ở tuổi nó bà hưởng hạnh phúc tình yêu trong khói lửa kháng chiến tuy gian nan nguy hiểm nhưng ngập tràn. Một cái lá rừng còn sót lại trong nếp chăn xếp vội hay một cái hôn trên giấy cũng đem lại cho mình một trời hoa mộng.

Bây giờ cô bé đang ở tuổi của bà thời đó, lại phải đi làm ở quán bia ôm. Đôi má nó đã mòm như đôi má phanh xe đạp, nhưng nó không có một tí tình yêu.

Bống bà hỏi :

- Cô Hai có định mượn con làm không ?
- Dạ có ! Nhưng lúc này con nói giấu bà.
- Việc gì đây ?
- Con không dám cho bà biết !
- Tại sao ?
- Bà biết bà sẽ mắng cho !
- Việc gì đến thế ! Con nói bà xem ! Nghe gì ?

- Dạ... nghề ngoắc khách. Mỗi ngày cô trả cho bốn nghìn. Ngoài ra được một người khách trừ cô trả cho một trăm. Một khách cộng cô trả năm trăm. Cô hứa trả rất sòng phẳng, không ăn vào đấy.

- Khách trừ là khách gì ? Khách cộng là khách gì ?

- Dạ khách trừ là khách chỉ ghé lại cửa hàng hỏi thứ này thứ nọ nhưng không mua gì. Còn khách cộng là khách ghé lại và mua hàng của cô. Hễ mua nhiều cô boa cho cao, ít nhất cũng một nghìn. Cô nói nghề này nhàn lắm chỉ rất cở thôi. Ban đầu phải học bài, nhưng sau khi thuộc rồi cứ thế mà đọc. Nếu có hàng mới thì thêm vào vài câu. Hơn nữa, nếu có khiếu thì tùy cơ xuất khẩu như câu hò ngoài đồng vậy. Chừng nhận việc rồi cô sẽ gạ cho. Cô bảo cô có đầy một bụng rất ăn khách. - Ai dắt con đến tiệm cô Hai vậy ?

- Dạ anh xe. Anh ấy làm ở đây được mấy tháng nay rồi. Mỗi tháng cô Hai cho anh lương đúng là nửa triệu.

- Lương đúng là lương gì ?

- Dạ là lương cố định, việc ít việc nhiều gì cũng cứ thế. Bà Ba biết thằng xe dùng chiếc xe jeep, nhưng vờ hỏi :

- Nó cũng ngoắc như con à ?

- Dạ không, ảnh chạy.

Mùi thấy Bà Ba vui vẻ và xưng hô thân ái nên nói tiếp :

- Dạ, nghề ngoắc thì phái nữ, nghề chạy phải phái nam. Khách họ thích phái nữ ngoắc hơn phái nam. Vì bộ giò phái nam không ăn khách. Dạ, cô Hai bảo cô sẽ võ trang cho con đồ đặc biệt để ngoắc. Con tưởng mini giúp con sợ quá, chưa mặc đã nghe lạnh cặp giò rồi, nhưng may quá cô bảo là cô sẽ cho con mặc theo lối bảy phần da, ba phần vải.

- Là sao ?

- Dạ con chưa biết ! Con không dám hỏi. Con hỏi anh xe ảnh cũng không nói. Ảnh bảo chừng mặc vô sẽ biết.

Bà Ba vội hỏi ngang :

- Con có thấy ai đến quán cô Hai thường không ?

- Dạ có một người cứ đến hoài hè.

- Mà nói dối. Mà chưa đi làm sao mà biết ?

- Dạ... anh xe nói với con.

- Nói làm sao ?

- Nói anh ấy làm cò cho cô Hai. Dạ, con không dám nói nữa, sợ bà mắ^đng cho ! Xin bà cho con trở xuố^đng.

Bà Ba hỏi tiếp :

- Con bao nhiêu tuổi ?

- Dạ con 20 ạ !

- Thôi con đi xuố^đng với mẹ đi.

Bà Ba nói hết sức dịu ngọt để khỏi làm cô bé mũi lòng. Bà đã quen tính nợ thời phát động quần chúng, bà đã từng bắt chụp mấy vụ khai man tồ^đ tức nên bây giờ bà biết tuổi của Mùi do Mùi và bà Cán nói. Cả hai đều không đúng. Nếu cô Mùi 26 tuổi thì cô sinh năm 70, nhưng bà Cán nói Mùi 2 tuổi thì ông Cán mất. Như vậy ông Cán mất năm 72. Còn nếu Mùi 20 tuổi như Mùi nói thì Mùi sanh năm 1980 và ông mất 1982, nghĩa là cách đây 18 năm thì làm gì có chiến dịch biên giới. Bà Cán lúc đó 67 tuổi. Như vậy hai người con trai của bà tức là anh của Mùi đi giải phóng miền Nam lúc miền Nam đã giải phóng rồi hay sao ? Nghĩ vậy bà Ba gọi Mùi giật lại hỏi :

- Bố con đâu ?

Mùi ắp úng, bà hỏi tiếp :

- Mẹ con đâu ?

- Dạ... dạ...

- Bà Cán không phải là mẹ của con. - Bà Ba nói quả quyết - Mẹ con đâu ? Bà Cán là gì của con ?

- Hu hu... Dạ đó là bà nội của con. Ba con đi giải phóng miền nam bỏ mẹ con ở nhà, ông Bí thư xã tới lui thường xuyên, nên bà nội đuổi mẹ con đi. Mẹ con sanh con rồi đem giao cho bà nội. Bà nội nuôi con bằng nước cơm và vú thép. Hu hu hu, con lớn lên gọi bà nội bằng mẹ.

- Mẹ con đâu ?

- Con không biết. Thấy nói là về quê ngoại lấy chồng. Bà nội con có gọi sang cho con nhìn mẹ nhưng mẹ con xấu hổ không về.

- Còn ông Bí thư đâu ? Có phải bí thư xã Tiến Bộ gì đó không ?

- Dạ con nghe nói chết rồi ! Hu hu hu... con không có cha !

Bà Ba lặng người ra không nói được. Hồi lâu bà mới hỏi :

- Nhưng con là con của ai ?

- Dạ, con không biết. Trong bảng vàng danh dự ghi là Ông Bà... có hai người con hi sinh ở miền Nam cho không có ghi tên gì.

- Còn ông bí thư ?

- Dạ, tên Chắt.

- Họ gì ?

- Dạ con không biết !

- Thế thì sao con biết con có máu mủ với ông ấy ?

- Dạ trẻ con nó bảo : Bố mày còn sống thì mày ăn cơm, bố mày chết rồi thì mày ăn đất.

- Sao thế ?

- Dạ khi ông còn sống thì ông giúp đỡ mẹ con lúa má hoặc công điền. Sau khi ông mất thì mẹ con bơ vơ. Bà Ba lại hỏi tiếp :

- Bây giờ con tính sao ?

- Dạ tới đâu hay tới đó. Con không biết tính sao.

Bà muốn nói một câu tận tình nhưng không hiểu sao bà lại ngưng kịp và lại nói bọc xuôi theo Mùi :

- Thôi con ở đây với bà.

Bà Ba cảm thấy ngay câu ấy không có nghĩa gì, nó chẳng qua là một câu nói suông không có tác dụng gì cho đứa con gái hết. Một đứa con gái 20 tuổi lên thị thành mà lại làm cho quán bia ôm chưa chi đã bị bà chủ ghen thì làm sao an lành được. Con gái của bà màn che trướng phủ kia còn không khỏi thay nữa là lăn vào đám bụi. Sự hư hỏng không cứ gì ở người nào mà nó xông xộc vào trong nhà, vào tận trong buồng kín. Tai họa bây giờ không ngăn được. Thấy nó đến mà đành rước vào.

Con Mùi đi rồi Bà Ba càng buồn. Cái khu vực bảo tồn Văn Hoá cứ hiển hiện trước mắt bà. Trai gái ôm xoắn lấy nhau, kêu rú như điên. Người trong cuộc không chút ngưng ngừng, người xem thì lại thích thú. Người làm công quần quật một ngày chỉ được hai ngàn. Một cái vé một ngàn rưỡi. Một cô giáo lương năm hai trăm ngàn. Một cái vé vào chợ chó hai ngàn. Một tháng lương chỉ mua được mười cái vé xem chó đua.

Dân Hà Nội này vẫn đi xem đua. Bên trường đua chó còn đua gì nữa chẳng ?

Xã hội càng hòa bình càng đề ra lắm chuyện kỳ cục mà người ta gọi là «Bảo Tồn Văn Hoá». Ông Thứ trưởng Bộ Văn Hoá ngủ với con dâu đến có bầu mà thằng con trai «không biết» cho nên một lần nọ con trai ông thứ trưởng mắng «con», thì con dâu trở mặt xía xói : «Tôi nói cho anh biết nó là con của bố anh tức là em của anh chứ không phải con của anh đâu mà lên mặt «

Đó gọi là văn hóa thành thị. Còn văn hóa nông thôn thì chị dâu lấy em chồng bị chồng và hai đứa em gái bắt được lòi ra đường tuột cả quần áo, người chồng vừa đi vừa hò lên : «Vợ tôi làm đĩ nên tôi cho bà con coi» và bầm đèn pin soi vào chỗ nọ chỗ kia. Thế mà tòa xử tù anh chồng và bắt phải bồi thường cho vợ bốn triệu vì làm mất danh giá phụ nữ ! Rồi cũng qua đi, ai có dám làm mất danh dự phụ nữ nữa !

Bây giờ đến con Mùi. Cha mẹ có như không. Gọi đỡ bà nội là má để nghi trang. Rồi đây sẽ còn lắm việc. Cuộc đời không dừng lại ở đây.

Bà Ba còn phải đương đầu với nhiều việc. Ông tướng đang say mùi phú quý. Con Xuân đang buôn lậu ma túy gần như công khai. Thằng Tuấn cưới vợ oải. Con Thu

tạm yên với mỗi tình ông Phó Giám đốc nhà băng. Cứ cho là nó tạm yên thân như vậy. Còn bà nữa. Bà cũng đã đoán đa sự chớ không được khoẻ cái tuổi già.

Bà vừa định đi nằm thì người phu trạm tới giao cho bà một phong bì rìa xanh đỏ quanh rìa... Bà xem qua thì biết là thư từ bên Mỹ gửi về. Bà vội vàng đem vô ném trong phòng con Thu. Nó đi đâu không thấy nó trong này. Trên giường chăn gối rối tung. Chắc đêm qua nó nhớ thằng nọ nên trăn trở không ngủ được. Vậy càng tốt. Bà ngày xưa cũng vậy. Tình yêu là thứ thuốc trị bệnh điên. Con bệnh... và thầy thuốc là một. Bà lấy làm yên tâm nhớ lại những dòng nhật ký của nó khi sang Mỹ. Con gái mới yêu thì cứ như ốm mới dậy.

Bà vừa quay ra thì thấy trên bàn viết ngổn ngang những giấy tờ và phong bì. Chắc đêm qua nó đọc thư của thằng nọ gửi về. Hầu như ngày nào nó cũng nhận được một bức. Bà nhặt mấy tờ rơi dưới đất xếp lên bàn. Vô tình mắt bà chạm vào dòng tái bút ở cuối tờ giấy. Tái bút 1 rồi tái bút 2, chữ viết lí rí đã mút bìa giấy tận góc chót của tờ giấy... «Em dùng thử đi, giống như thật vậy. Chỉ thiếu anh thôi. Em tưởng tượng ra thì cũng như có anh bên em.

Tái bút 3 : Anh đặt người ta làm y kích thước và thật giống của anh. Quà cho em lúc xa nhau. Hôn em

tuyệt...». Hết giấy. Thư ngừng ở đây.

Bà Ba muốn đọc trọn bức thư. Thư gì dài dũ vậy? Bà về buồng lấy kính đeo lên trở sang đọc tiếp. Có đoạn: ...» em thưa với bố mẹ gửi tiền sang nhà bằng anh bảo đảm 100% lại được phân lời cao hơn các nước. Tình hình VN càng ngày càng xấu đi vì Mỹ nó coi mòì không thích làm bạn với những kẻ tham nhũng như Sài gòn hồi trước 75. Ba là nhà quân sự chắc ba cũng nhìn thấy thời cuộc sẽ diễn biến như thế nào. Đừng để trở tay không kịp...»

Bà Ba thấy thẳng «rê» này rất sáng suốt. Nó ở ngoài nước mà chẩn đoán được mạch đập của con sốt ngằm trong nước. Bà Ba còn mấy vụ lam nham chưa ấn định xong phần trăm. Một vụ buôn xe ô tô lậu hai trăm chiếc ở Hạ Long và một vụ buôn á phiện ở Đô Lương. Hai vụ này gộp lại cũng được vài trăm tỷ, chia theo tỷ lệ 333 thì bà ẵm cũng hơn sáu mươi tỷ. Nhưng phải đợi ông về. Ông là cục trưởng cục A1 Cả hai vụ đều do bộ đội biên phòng chop. Ông cho thẳng cấp chúng nó để đổi lại..một trăm triệu, coi như hốt gọn.

Bà xếp lại thư lại ngay ngắn. Rồi bà lại đổi ý. Bà ném những lá thư vừa đọc xuống đất và bức thư vừa nhận được lên giường, coi như không có ai vô đây lúc con nhỏ đi vắng.

Vừa trở ra đến phòng khách thì đụng nhằm con Mùi, tay ôm một cái hộp nhỏ bằng giấy cứng màu nâu. Con Mùi hai tay đưa cho bà và nói :

- Ở đằng bưu điện người ta mang lại, dặn con chỉ trao cho bà chứ không ai khác. Họ còn bắt con ký nhận nữa.

Bà Ba nhận chiếc hộp và hỏi :

- Mà đã ký đây à ?

- Dạ, họ đưa cho con cây bút bi bảo con quệt một cái họ mới giao.

- Thôi được rồi ! Con Thu đâu không thấy nó ở nhà ?

- Dạ cô bảo anh xe chở lên Bách Thảo chơi và tìm bánh cống ăn cho đỡ buồn.

- Đã buồn mà lên đó thì càng buồn.

- Dạ, cô nói cô sẽ mua bông và chuỗi lên ném cho cá vàng ăn cô xem và quăng cho khỉ lộn mèo chụp coi chơi. Cô nói ở trong chuồng dưới chân núi Nùng có hai con khỉ mặt đỏ làm xiếc không khác gì cặp khỉ của gánh xiếc quốc doanh. Dạ, cô Thu bữa nay nói chuyện với con nhiều lắm. - Nó nói những gì nữa nào ?

- Dạ cổ nói cổ sẽ xin ông bà cho cô trở qua Mỹ lần nữa.

- Đồ con điên - Bà Ba cắt ngang - Trâu tìm cột chó cột gì tìm trâu.

Con Mùi cúi đầu rồi lui xuống bếp. Bà Ba đi vào buồng. Bà lúc lắc để đoán xem cái gì trong hộp. Trên mặt có biên lai thư bảo đảm màu mực đen và con dấu «Quốc Phòng Tối mật «màu đỏ. Cả ai đều rõ nét không nhòa chút nào. Bưu điện bây giờ đã tiến bộ không như trước kia. Nhân dân kêu ca thư và bưu kiện nào cũng bị khai. Thư bên Mỹ thì kiểm duyệt và xem có đồ la gởi bất hợp pháp trong đó hay không để tịch thu. Đối với nhân dân thì đã đành. Nhưng đối với nhà bà họ cũng không tha.

- Ai gởi cái hộp này ? Bí mật quốc phòng sao gởi về nhà cho ông ?

Bà cẩn thận lấy dao rọc bốn cạnh mặt hộp và lấy ra cái gói bên trong. Trước tiên là một cuốn sách nhỏ hình như giấy thơm. Trên bìa vẽ một cái hình in màu thiết nổi, tưởng chừng như đục được. Mới xem thì ngỡ ngàng chín người nhưng vẫn cứ muốn xem. Bà run tay lấy nốt phần còn lại ra khỏi hộp. Trời đất ơi. Chúa Phật ơi. Nó vừa lạ, vừa quen, vừa xem, vừa hồi hộp. Sợ người ta

nom thấy thì bà sẽ bị chê mất đạo đức. Bỗng nhiên bà ném phách quyền sách xuống đất, đút cái hộp vô ngăn kéo rồi ra ngoài gọi to con Mùi. Con nhỏ đến hốt hải, không biết chuyện gì mà bà chủ giận dữ. Bà quát :

- Mà y có nghe thằng phát thư bảo gì không ?

- Dạ không ạ. Ông ấy bảo con ký, ông giao hàng rồi đi.

- Mà y biết hàng gì không ? Sao mà ngốc thế ? Ngộ người ta đặt bom trong ấy giết cả nhà tao rồi mà y được yên thân à ? Mà y sẽ đi tù nghe không ?

- Con lạy bà, bà thương cho con. Con có biết gì đâu. Thấy họ bảo nhận thì nhận.

- Mà y nhận hồi nào ?

- Dạ mới vừa được con mang lên bà ngay !

- Sao mà y không để họ trao cho tao ?

- Dạ lúc ấy bà không có ở trong phòng khách ạ !

- Sao mà y lại cầm mồm mà y không biết gọi.

- Dạ con có gọi.

- Mà y chắc mà y không có đưa ai xem chứ ?

- Dạ không ạ ! Con chỉ đi từ ngõ vào nhà. Dạ con chỉ gặp anh xe thôi ạ.

- Nó có bảo mày cho nó xem không ?

- Dạ anh ấy bảo đưa cho anh mang vào nhà dùm cho nhưng con không đưa. Anh bảo anh biết hàng gì rồi.

- Từ rày nếu có ai gởi thế này thì mày gọi tao chứ không được nhận nghe chưa ? Mà mày..mày không cho nó xem sao nó bi.. ết là hàng gì trong đó ?

- Dạ con chắc anh ấy nói phứa thế thôi chớ làm sao mắt anh nhìn xuyên qua hộp giấy cứng thế đó được. Lúc này con gặp anh ấy..

- Thôi được rồi. Đi xuống bếp đi cho được việc.

Bà Ba trở vào buồng. Bà có cảm giác như mắc tội với ai, nhưng tội gì bà không rõ. Bà thấy như bị bôi bẩn từ da thịt đến tâm hồn. Cách mạng ôi cách mạng. Cách mạng đã đi tới nước này sao ? Người ta bảo vàng là vật chất tầm thường, cho nên người ta sợ bị mua chuộc bằng vàng và trở thành tầm thường nên người ta gọi nó là bả vinh hoa đáng khinh bỉ. Nhưng khi người ta nắm được nhiều vàng trong tay thì người ta gọi đó là sự giàu sang, phú quý và người ta phải kiếm thêm càng nhiều càng tốt, không có hạn định như ông rở của cụ cố có không

biết bao nhiêu vàng bạc, bao nhiêu tiền của nhưng ông ấy vẫn ăn từ trăm đồng của dân nghèo. Người ta đồn rầy tai rằng các ủy viên Bộ Chính Trị đều là hạm cỡ bự từ Lê Duẩn trở qua, từ Đỗ Mười trở lại, không ai là liêm khiết, ai cũng là hạm cỡ bự mà con hạm bự nhất có con đực con cái cả hạm con xấn chùm với nhau, ba miệng thành bốn miệng. Miệng trên ăn miệng dưới cũng nuốt, một lần nọ đến 200 chiếc ô tô, 4000 xe gắn máy Trung Quốc. Rồi đâu vẫn vào đấy. Thủ tướng vẫn Thủ tướng, đệ nhất phu nhân vẫn đệ nhất phu nhân.

Bà Ba càng ngày càng thấy chủ nghĩa Mác là mông lung nếu nó không có những bày hạm chứng minh. Cái công thức đó là : «phi Ủy viên Bộ Chính Trị bất thành hạm» hoặc «phi hạm bất thành Bộ Chính Trị». Người ta còn vạch mặt chỉ trán những tên nào với đầy đủ tên tuổi chứng có rành rành nhưng tác dụng của sự trung chánh chỉ đem lại sự thảm thương cho những ai muốn tỏ ra cần kiệm liêm chính theo lời bác nói.

Bà Ba đang củng cố lý luận Má Lê thì có tiếng gõ cửa. Cái con Mùi ngoan thật. Chắc có ai tìm tới nên nó gọi. Bà vội cất cái hộp vào ngăn kéo và bước ra mở cửa.

Một người đàn ông đồ sộ đang đứng trước mặt bà : ông Thượng tướng với chiếc quân hàm 3 sao lấp lánh trên vai. Bà kêu lên :

- Bô thằng Tuấn, sao anh về không cho em hay ?

- Tôi về hôm qua, nhưng không có bà ở nhà nên tôi trở lại cơ quan.

- Sao anh không chờ ?

- Tôi không biết bà đi đâu và chừng nào về, ở trong thành có công việc gấp nên không chờ được.

- Lại máy bay rớt như lần trước bên Lào phải không ?

- Máy bay đâu có tệ luôn như vậy ?

Bà Ba ra ngoài gọi con Mùi bảo nó làm cơm thết phu quân rồi dạy chuyện thằng xe khá lâu. Khi trở vào thì thấy đức lang quân đã ngủ khò. Mái tóc bạc lút trong chiếc gối tai bèo có vẽ mặt mỗi.

Bà lại trở ra dặn bảo con Mùi các thứ thật cẩn thận rồi tự tay bà làm bếp để mong đức phu quân dùng một bữa cơm nhà đầm ấm và ngon miệng.

Nhưng khi cơm dọn lên thì ông tướng bảo ông đã bảo cần vụ mua cơm đem về cơ quan chờ ông. Tuy vậy bà vẫn giữ ông ở nhà và gọi phôn vào cơ quan bảo đến mai ông mới trở lại cơ quan.

Ông dùng cơm với bà và vào phòng như đôi tân hôn. Ông hỏi thăm qua chuyện nhà, bà đều báo cáo phóng đại tô màu «cực hồng» :

- Con Xuân đã mở một cửa tiệm sữa sặc đẹp đông khách, thằng người yêu nó tìm về bến cũ nhưng nó cương quyết không chấp nhận. Thằng Tuấn đã học xong lớp, sắp làm luận án, ngoài ra đêm nào cũng học ngoại ngữ.

Bà tán nhuyển vụ con Thu với thằng chủ nhà băng. Rồi bà chạy đi mượn sổ nhật ký của con gái cho bố nó coi. Ông tướng quen thói nhà binh, nên đặt ra mọi trường hợp khả dĩ xảy ra không đúng như ý đồ của tham mưu. Ông hỏi :

- Con Xuân mở tiệm sữa sặc đẹp. Ai đóng vai làm bác sĩ thẩm mỹ cho nó mà nó dám cả gan ? Cái nghề này luôn luôn đi với cắt tóc ôm và mát-xa bí mật, tôi lo lắm. Đã bị lừa một phen rồi. Còn thằng Tuấn đồ xong là cưới vợ để buộc chân nó. Thanh niên bây giờ, nhất là giới sinh viên là ngọn cờ đầu truy lạc. Tôi mới vừa đọc báo thấy một ổ Pê Đê hoạt động có đặt cả chi nhánh ở nhiều tỉnh.

- Pê Đê là cái gì, danh từ nghe lạ vậy ? - Đó là danh từ của đám bụi. Tôi cũng đâu có biết nếu không đọc báo. Pê Đê là chữ viết tắt của tiếng Phò-Đực tức là đồng tình luyến ái. Những thanh niên ái nam ái nữ có trụ sở ở đường Hai Bà Trưng. Ban đêm tên trưởng nhóm đi tìm bồ dắt về nhà tâm tình rồi dần dà cho xem phim ếch... Khi đã lậm vào đấy rồi hội viên tự động đi tìm bạn mới dẫn về. Bây giờ nó đã có chi nhánh ở Bắc Ninh, Hải Dương, Nam Định. Nó không đơn thuần đi vào con đường luyến ái, mà nó còn rủ rê lập nhóm lập đảng nữa. Không khéo thằng Tuấn bị dính vào đám đó.

- Thằng Tuấn đã cưới vợ rồi !

Ông Tướng bật ngửa ra, nhưng bà tướng «hợp lý hóa vụ việc» ngay :

- Nó có dắt vợ nó về ra mắt tôi. Con dâu của ông cũng là con của một đại tướng.

- Ông nào vậy ?

- Ông Hoàng Văn Thái. Con nhỏ trông được lắm. Lễ nghi gia giáo ra trò. Ông trông thấy ắt ông cũng vui lòng.

- Nhưng sao nó không chờ tôi về ? Nó có rước bà tới làm chủ hôn không ?

- Nó bảo trong hiến pháp có khoản tự do thân thể. Và lại nó có đoàn thể lo cho nó.

- Thành Đoàn Thanh Niên Cộng Sản Hồ Chí Minh à?

Bà Ba đẩy cây luôn :

- Lễ thành hôn long trọng và đầy đủ nghi thức lắm. Có chào cờ, hát quốc ca, mặc niệm tử sĩ và hợp xướng bài Đoàn ca nữa.

- Bài đó ra sao ?

- Hồi ông với tôi thành hôn ở Việt Bắc, ông quên rồi sao ? «Đời mới ai ơi đời mới còn xa xôi nhưng ánh dương đang reo cười» đó. Bây giờ đời mới vẫn hát y như cũ không có ai thay chút nào !

- Ủ, tôi nhớ ra rồi. Có câu gì Hăng hái vâng ý Bác Hồ, vượt qua bao gian khổ phải không ? Từ đó tôi có hát lần nào nữa đâu mà nhớ !

Bà Ba vụt nói ngang :

- Công việc nhà đa đoan lắm ông ạ. Ông có quen với ông Lâm ông gì bí thư thành ủy Đà Nẵng không ?

- Không, ủa có !

- Sao không rồi có ?

- Bà hỏi bất ngờ tôi không kịp nhập tâm.

- Ông ấy thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Đáng lẽ ông phải biết chứ ?

- Nhiều chuyện quan trọng hơn thế. Ba cái vụ vợ bé vợ mọn đó ai mà để ý.

- Ông ấy bị đặt bom trong nhà đấy, chứ không phải vợ lớn đánh ghen vợ bé đâu.

- Hả ! Có thật nhà ông bí thư thành ủy bị đặt bom không ? Ai đặt ?

- Ai biết hơn ông mà ông hạch tôi ! Ông ấy chạy ra Trung Ương xin việc khác. Trung Ương bổ nhiệm ông làm Phó Chủ tịch gì đó.

Ông tướng ra vẻ ưu tư :

- Có vấn đề mắc mứu ở cái khâu an ninh.

- Vậy sao trung ương không thành lập ủy ban bảo vệ an ninh cho trung ương mà lại lập ủy ban bảo vệ sức khỏe trung ương Ông tướng cười, không đáp. Bà Ba rủ rủ. Nước triều dâng lên dần. Giọng người chìm nhỏ xuống.

- Ngày xưa hòn sỏi trong dấu chân em, anh cũng nhặt bỏ túi.

- Bây giờ tuổi 70 rồi em.

- Cách mạng đi nhanh quá ! Em muốn đi lại từ đầu.

- Ấy chết sao em lại nói thế ? Mình đã từ rừng về đây.

- Em muốn sống nơi nào có anh. Em sợ cô đơn lắm. Anh không biết mạng anh bị đe dọa sao ?

- Trong chiến tranh bom đạn là thế mà anh còn không chết. Bây giờ có cái gì đe dọa được anh ?

- Anh không biết tại sao ông Thái chết hay sao ?

Ông tướng giật mình, hồi lâu mới mở miệng lắp bắp :

- Ủ, nhưng đó là trường hợp đặc biệt.

- Còn ông Tấn thì sao ?

- Cũng trường hợp đặc biệt !

- Đặc biệt gì nhiều thế ?

Cả hai ông bà đều lặng thinh. Một hồi Bà Ba nói :

- Đến người nào khác đặc biệt nữa đây. Ông Mai, ông Tư, ông Tùng. Ôi ! Sao có nhiều đặc biệt vậy. Ông Trà

có đặc... không ?

- Anh Tư Chi (tức Trà) có khuyết điểm lớn với...

- Với ai ?

- Với đảng !

- Em nghĩ là một người vào sanh ra tử trong hai trận chiến tranh dù khuyết điểm gì Đảng cũng không nên đối đãi càn tào ráo máng như vậy.

- Bà không biết đâu !

- Anh đừng tưởng em không biết. Ông Trà tranh công với ông thầy chùa Sơn Tây (1) chứ gì ? Việc đó ngày nay đã xác định chưa ?

- Thì đảng đã nhận lỗi bằng cách cho anh cái villa. Anh chết rồi chị ấy cho thuê 2000 đô la một tháng chưa đủ hay sao ?

- Nếu anh chết như ông Trà rồi em cũng được bù đắp như vậy thì anh nghĩ sao ?

- Em nghĩ sao ?

- Em vút vào mặt họ. Mạng một ông tướng đâu có rẻ vậy. 2000 đô thẳng con ông Khải đi chơi Hồng Kông

đâu có đủ. Phải 500 ngàn cơ đấy.

- Cái bà này sao hôm nay lắm mồm thế !

- Có mồm chẳng lẽ chỉ để ăn ?

- Ăn với nói. Thì em cứ nói đi nào !

- Cách mạng đã đi đến nước này rồi sao ? Bà Ba ngồi bật dậy hùng hồn nói tiếp :

- Khi đảng còn trong trứng nước, một cái vé tàu điện đồng chí Trường Chinh cũng giấu mật thám để đem về thanh toán tài chính. Khi đó đảng mắng những công chức Pháp là quan lại tham bả vinh hoa. Bây giờ lãnh tụ đảng giấu hàng trăm triệu đô la ở nhà băng nước ngoài, con cái lãnh tụ ngu như bò cũng làm trưởng ban văn hóa thì anh gọi đó là gì ? Ngày xưa đảng mắng quan lại Pháp tham ô, nay lãnh tụ hủ hóa như lợn thì gọi là gì ?

Ông tướng quát :

- Tôi về đây để nghe bà lên lớp cho tôi đấy à ?

- Tôi cũng là đảng viên, chỉ thua anh 3 tuổi đảng thôi. Tôi không có quyền nói anh là trung ương đảng à ? Tôi nói cho anh biết. Ông Lân chạy ra Hà Nội mặt la mày lét vì người ta giết hụt ông đấy ! Của đáng tội ông ấy chỉ có một khuyết điểm là...

- Thôi, bà hãy vô cuộc họp Trung Ương thay cho tôi mà biện hộ cho đồng chí ấy.

- Tôi không đi được chứ đi được tôi cũng đi. Tôi sợ gì mà không đi.

- Nếu bà không đi thì bà sẽ làm gì ?

Hai bên đều bỏ tiếng xưng hô êm ái lúc đầu mà dùng những ngôi thứ khác vô với giọng điệu dăm dẳng.

- Tôi sẽ đi chỗ khác. Hoặc tôi sẽ xin một tiểu đội cận vệ của ông đề canh gác nhà này khỏi bị đặt bom.

Nói xong bà Ba oà lên khóc :

- Ông ấy bị đặt bom suýt chết là vì tội không chịu tham nhũng. Người ta đặt trên bàn ông ta một tỷ bạc mà ông không nhận cho chiếc tàu buôn vô. Đã không nhận ổng lại vứt bạc xuống đất và kêu công an bắt kẻ hối lộ ông. Hu..hu.. Tưởng vậy là yên nhưng hôm sau vợ ông phát hiện ra quả bom tay đặt ở ngõ nhà ông. Nếu chậm một chút ông đi làm xe chạy ra sẽ tan xác. Hu hu hu...

- Tầm bậy. Những lực lượng thù địch vu khống đấy. Chứ ai mà đặt bom giết một đồng chí cao niên đảng như vậy ở ngoài cổng. Người ta đặt trong nhà kia đấy...

Ông tướng biết mình nói hồ nên im bật. Trong bóng tối mà ông trông thấy ánh mắt bà chiếu ngời lên :

- Cao tuổi đảng bằng cụ Cố nhà mình không ? Cụ Cố cũng không chịu thua.

- Tôi bảo bà câm mồm lại.

Bà Ba còn gắng gượng nói tức tưởi :

- Tôi sợ một ngày mai chuyện đó sẽ xảy ra cho ông !

- Nếu bị bọn tham nhũng giết thì càng chứng tỏ rằng tôi không tham nhũng.

- Ông muốn làm cây sen ở thời buổi này là không thể được. Ông có cần thì tôi mời bà vợ ôn bí thư Đà Nẵng sang cho ông hỏi chuyện. Bà ấy ở trong thành kia kìa để được an toàn.

- Ông bây giờ ra làm sao ?

- Làm sao tôi không rõ, nhưng nhà ông không bị đặt bom nữa.

- Nghĩa là sao ?

- Nghĩa là... ông biết ấy ! Bây giờ có một vụ làm ăn to bị kẹt hình như chủ là con gái hay con rể gì của ông

Ba Duẩn.

- Làm cái gì ?

- Buôn lậu chớ còn làm gì nữa ! Chủ buôn rao hàng 1 tỷ đó, ông có thấy thế nào ? Ông chỉ cần nói một tiếng là xong.

- Tiếng gì ?

- Ông nhận rằng số hàng ấy do Tổng Cục của ông đặt mua nhưng chủ bán đem hàng tới nhanh quá, cơ quan không làm giấy tờ kịp. Ông tưởng cuối tháng thì hàng mới tới cho nên ông mới đi công tác xa. Chẳng ngờ mới có đầu tháng hàng đã tới.

- Hàng gì mới được chớ ?

- Đồ đồng nát ba cái máy bay và xe tăng rỉ, đạn pháo và pháo từ thành Ka chiu sa thời Liên Xô đánh Hít Le.

- Ở đâu vậy ?

- Thì thằng con của bố Duẩn đặt mua bên Nga.

- Làm gì thứ phế thải ấy ?

- Phế thải nhưng giá hàng xịn. Tất cả chừng 500 triệu đó ngoài ra còn các thứ phụ tùng thay thế. Ông tưởng

lặng người một hồi lâu mới nó ra tiếng :

- Như vậy chẳng khác nào nó bán sinh mạng chiến sĩ nó ăn. Tàn nhẫn, bất lương quá thể.

- Đã bảo tham những phát to nhờ mấy cú như vậy mà lại. Trước kia mình mua xe thiết giáp và gạo lẫn xe GMC của Sài gòn, mua cả dầu ăn và thịt hộp của Mỹ để nuôi bộ đội đánh Mỹ. Bây giờ mình lại mua của Nga để...

- Làm gì ?

- Để đánh đảng !

- Bà này !

- Ông không chịu à ? Ông không đồng ý thì cũng có người thọc tay vào cầm nhẹ mớ bạc ấy. Sở dĩ người ta chưa làm gì vì gờm ông đấy. Nếu ông gật thì đi theo công thức bia 33. Đó là công thức thịnh hành nhất.

- Sao hàng phế thải lại trả giá hàng xịn ?

- Cái ông này thiệt ! Đã bảo tham những mà còn hỏi tại sao với chẳng tại sao. Mình chia cho thằng chủ bàn 3 mình lấy 3, còn thằng đặt hàng cũng 3 phần. Phải giữ đúng nguyên tắc trên sân cỏ.

- Còn 1 thì ai lấy ?

- Tùy hoàn cảnh. Nếu cần đám mỗm đám cá kèo thì dùng cái con 1 ấy. Nếu êm xuôi không có kỳ đà thì lại đi 3.3.3. phát nữa.

Ông tướng thở dài :

- Cách mạng phát triển đến thế à ?

- Ông chẳng biết gì sốt. Người ta tậu villa, tậu chung cư, tậu đất, lấy tiền ở đâu ? Cách mạng vô sản là để cho dân làm. Còn chúng ta thì làm áp phe tư sản, ông nghe chưa ?

Ông tướng vùng đứng xuống đất, gằn giọng :

- Tôi ra lệnh cho bà phải chấm dứt ba cái thứ dơ dáy ấy từ giờ phút này. Nếu không bà đi ra khỏi nhà đi. Đây không phải là ổ vi trùng đục khoét cách mạng. Tôi không thể làm tên phản đảng, phản bội chiến sĩ. Tôi không nhận, một chính tôi cũng không nhận. Bà đi mà trả lời với bọn đó đi !

- Bọn đó là cụ Cố, là ủy viên Bộ Chính trị đang thực quyền đây. Ông đến mà nói với họ. cho phải nhé. Tôi cho ông hay có kẻ đứng đằng sau con cái bạn bè của họ làm ô dù cho con cái của họ. Ông dừng cảm thì đi mà

nói lấy. Còn tôi, tôi đã nói rồi.

- Bà nói sao ?

- Tôi không nói sao cả. Tôi chỉ gật và đưa cái các vớ dít của thượng tướng Hoàng Su Phì cho họ với chữ ký của ông trên đó !

- Tôi ký hồi nào ?

- Tôi ký thay ông được không ?

Ông tướng lặng thinh không cử động. Bà Ba nói giọng trì chiết :

- Tôi nói cho ông biết. Con dâu của ông nó nghe ông suôi của ông trời lại : «Người ta giết tôi». Nó là con nít và là con gái 17 tuổi mà nó còn biết «người ta» là ai. Nó có ý định trả thù cho bố nó. Chẳng lẽ ông làm tướng mà ngu đần không hiểu chuyện xảy ra ở đầu giường của mình ? Người ta sẽ chẳng dung cho ông. Rồi ông sẽ lại dùng câu nói của suôi gia để trời lại cho tôi trước khi theo Bác. Ông có oai quyền bằng ông... hay không? Cùng lắm thì ông chạy qua biên giới sang Trung Quốc và bị bắn gẫy giò như ông Tấn Mập ?

- Nói tầm bậy. Ông Tấn nào bị bắn gẫy giò ? Ông ta bị tù chết ở nhà lao Thanh Liệt.

Bà Ba suýt cười phì :

- Đẹp nhĩ ! Giấu kỹ nhĩ ! Ông Duẩn nói mắt nhân dân là mắt khóm. Thế mà không ai thấy ông Tấn bị tù ở Thanh Liệt. Bây giờ tôi mới nghe ông nói. Trước đây tôi chỉ nghe ông ấy chạy sang biên giới bị tên cần vụ bắn gãy giò. Ông có uy quyền bằng ông Văn không ? Thế mà ông ấy sống dở chết dở vì Ông mặt gà mái. Cái huy chương Điện Biên của ông đâu to bằng của ông Giáp. Chuyện đó đã đành.. Nhưng chính ông Giáp sẽ quay lại giết ông như Bác ra lệnh thằng cha cầm cờ xe hòm đám ma cho Dương Bạch Mai uống nước ngọt Hồng Hà. Rồi chính Bác đi phúng điếu tặng huân chương khóc lóc kể lể !

- Chuyện cũ 40 năm rồi, bà còn lôi nó ra làm chi nữa?

- Chuyện cũ nhắc lại như mới. Hồi đó mới hòa bình được 5 năm. Miền Nam tập kết rung động tưởng đã có nổi loạn. Ông liệu ông ngang tầm cỡ với ai ? Ông Trà, ông Tùng, ông Thái, ông Giáp, ông Mai, ông Tứ. Công thần như vậy mà không làm vừa ý đảng là đảng giết ngay. Tôi hỏi ông Dương Bạch Mai tội gì ?

- Ông ấy chữ Trung Quốc là giáo điều ABC lúc đảng đang cần chỗ dựa để kiến thiết.

- Nếu chống Trung Quốc là có tội và bị trị tội bằng cho giải khát nước ngọt thì sao ông Lê Duẩn chống Trung quốc mà đảng không chia cho ông ấy nửa chai để ông Mai nốc có ba ngum mà chết tươi tại cuộc khoáng đại Quốc Hội vậy ??? Ông đã có lần than thở với tôi rằng ông Duẩn cầm tay ông Tôn Đức Thắng ký lệnh tổng động viên chống bọn Bắc Kinh bá quyền. Ai chống rồi ngày nay ai cắt đất giao cho Trung Quốc ?

Ông tướng nằm lăn ra mép giường. Nhưng bà vợ «lắm mồm» không tha cho. Bà lôi vai chồng quay lại và nói :

- Tôi đã sống suốt từ 45 tới nay, tôi chưa thấy hồi nào đảng ta đa sự rồi ren bằng hồi này. Đánh Tây đánh Mỹ thế mà khoẻ. Bây giờ không còn Tây không có Mỹ mà lại mệt. Vì đánh nhau không có trận tuyến trên mặt đất, kẻ thù không rõ mặt mà nó cứ ẩn hiện với trăm ngàn vẻ mặt và y phục khác nhau. Hơn nữa nó lại ở ngay trong đảng, trong mỗi đảng viên.

- Tôi lạy bà để yên cho tôi ngủ.

- Ông ngủ được sao ? Giỏi thế ! Tôi mong gặp được Trung ương để tố khổ thì nay gặp được đây rồi. Không tố còn đợi bao giờ ?

- Bà đi họp Trung ương thay tôi đi.

- Tôi sẵn sàng đi làm nhiệm vụ của tôi với đảng. Tôi sẽ chết vì đảng một điều.

- Điều gì ?

- Tại sao Trung Ương phong cho ông quân hàm thượng tướng ?

- Là vì...

- Ông biết nói những việc không cần nói và không nói những việc cần nói. Nghĩa là một thứ chính trị phải đạo vào hùa với cấp trên. Ông tổng bí thư đang chức sở dĩ đắc cử là vì không ai dám nêu những sai lầm của ông ta ra. Đã thế lại còn che giấu. Cái ông gì đó, cục trưởng cục gì đó nắm quyền sanh sát toàn quân được ông Tổng Bí thư vừa trả công vừa đấm mồm bằng một chiếc ghế trong Bộ Chính trị ít nhất là 2 khóa, có lẽ vì bất tài hay vì công lao đã che giấu bản án dâm ô cho Tổng Bí thư? Nếu mai kia ông được người ta xách đầu ấn vào ghế ứng cử Tổng Bí Thư thì tôi là người thứ nhất phản đối.

- Tại sao ?

- Vì ông không tham nhũng. Ông nắm quyền thì ông sẽ diệt hết tham nhũng. Hết tham nhũng thì lấy ai mà lãnh đạo đảng ?

- Cái bà này sa..ao mà ! Bà im đi cho tôi nhờ !

- Chính trị trong phòng the giữa vợ chồng mới là chính trị như thời Krushev bên Liên Xô vậy. Hai vợ chồng vừa yêu nhau vừa tranh luận các chánh sách một cách rớt ráo.

Ông tướng chop lấy môi phăng ngay :

- Sao mình không làm thế nhỉ ?

Và ông tướng bắt đầu mở mặt trận mà đối phương cho rằng đất đã lạnh sùng nào cũng không còn nổ được.

Đêm đã khuya. Người ta thấy hơi vô lý khi sức nhớ ra rằng mình đã dùng quá tiêu chuẩn thì giờ cho chính trị.

- Em vừa mới đọc truyện Trên thảo nguyên của nhà văn Ai ma tốp được giải thưởng văn học Staline bên Liên Xô.

- Làm gì còn giải thưởng đó bên Liên Xô.

- À quên, giải thưởng Lenine. Em đọc trên 300 trang hơn 10 truyện ngắn. Em chỉ nhớ được một câu mà em cho là tuyệt diệu.

- Câu gì ?

- Nguyên văn như thế này : «Trước kẻ thù người chiến sĩ luôn luôn đứng thẳng. Nhưng đứng trước khuyết điểm thì họ lại khom lưng» Đó là kết quả của đường lối giáo dục của Đảng ! Em (vợ anh) xin thêm : đã khom lưng mà lại còn tìm hết cách tránh né hoặc đổ cho người khác khom lưng hoặc che chở cho kẻ khom lưng hoặc hai cái lư ng gộp lại cùng khom cho khỏe.

Đây ngày xưa em nhớ là anh hùng lắm. Trước khi xuất phát đơn vị có một cuộc tổ khổ nhau, tổ cả cấp chỉ huy muốn tổ gì cứ tổ. Có anh chiến sĩ bảo là em chưa gặp được người yêu em. Thế là anh đại đội trưởng bảo anh viết thư và đi gọi ngay. Có anh nói : lúc đóng quân em có sang nhà bên cạnh mượn cái nong, lúc hành quân gấp em chưa trả được. Thế là anh đại đội trưởng lại hứa sẽ mang trả lại cái nong cho chủ.

Trước khi ra trận không còn ai vướng mắc chuyện gì nên lòng nhẹ nhàng toàn tâm toàn ý đánh giặc, trận nào cũng thắng. Có hy sinh cũng không tiếc thân.

Những chuyện nhỏ nhặt vậy em trông thấy trước mặt và nhớ đời. Bây giờ dưới dôi trên, trên lừa dưới. Giả nhân giả nghĩa không ai yêu thương ai. Trên đài không còn nghe những bài hát hay nữa. Chỉ còn hát quốc ca, quốc tế ca thôi. Tuy miệng hát bài vô sản mà bụng muốn hốt bạc triệu. Con người và con thú ngang nhau. Không

ai biết người và thú khác nhau chỗ nào. - Bà quá lắm rồi. Tôi sẽ đề nghị chi bộ của bà khai trừ bà.

- Tội gì ?

- Tội phạm thượng !

- Chi bộ nào ? Trên 20 năm nay tôi không có sinh hoạt trong chi bộ nào hết, lấy ai khai trừ tôi. Tôi chỉ đôi khi bàn về tình hình đảng với ông như hôm nay nhưng ông luôn luôn độc tài áp chế. Ông đui lý nên ông cả vú lấp miệng em !

- Bà nói đảng gồm súc vật.

- Tôi nói sau một triệu người và một người. Người đã nói đảng mang tim chó thì có phải đã mang đảng gồm súc vật không ?

- Hùm ! Nó nói cán bộ đảng mang tim chó chó nó có nói đảng mang tim chó đâu ?

- Ủ, thì nó nói thế !

- Ai, ai đâu, ai nói vậy đâu ?

- Bà nữ văn sĩ gì đó.

- Đồ con khùng !

- Khùng mà người ta biết nói một câu chí lý như vậy. Nếu vô lý thì sao đảng cầm mồm từ Ban Văn Hoá Tư tưởng đến Bộ Chính trị đều «lăng tai» ? Hừ, ông Trần Độ mà bị khai trừ còn Đỗ Mười thì Tổng Bí Thư. Ông Độ trung nghĩa công trạng như vậy mà khai trừ thì còn ai xứng đáng làm đảng viên nữa ? Ai dám khai trừ ông vậy ?

- Trung Ương chứ ai !

- Trung Ương có anh trong đó, anh cũng biểu quyết hả ?

- Tôi không nhớ !

- Anh đúng là nhân vật của Ai ma tốp trên Thảo nguyên !

- Vâng, tôi hèn lắm. Nhờ cô xây dựng mà tôi được như ngày hôm nay.

- Anh tự nhận định về anh đúng đấy ! Trong Trung ương nhiều người hèn quá nên tình trạng uy tín của đảng mới ra thế này. Anh đi ngoài phố mà nghe người ta chế riều cộ Hồ bằng cách nhại theo thơ Tố Hữu :

Lòng ta chung một cụ Hồ

Lòng ta chung một cái bồ đô la»

- Cô giác ngộ tôi đây phỏng ?

- Anh đừng nhầm. Em nói ra là để anh thấy rằng chúng ta sống giữa một bầy sói. Chúng ta phải mặc da sói, phải tập ăn thịt người, nếu không bọn sói sẽ ăn thịt chúng ta. Anh có nhớ truyện Phong Thần anh kể cho em bên bờ suối Mây không ?

- Tôi không nhớ chuyện vật !

- Chuyện vật nhưng bây giờ lại thành chuyện lớn. Con yêu tinh Đắc Kỷ ve vãn Bá Ấp Khảo. Bá Ấp Khảo sợ lỗi đạo với vua Trụ và cha nàng là Văn Vương nên phản đối cử chỉ sàm sỡ của Đắc Kỷ. Đắc Kỷ bèn tâu với vua Trụ rằng Bá Ấp Khảo ve vãn mình. Vua Trụ truyền lệnh lột thịt Bá Ấp Khảo làm nhân bánh bao đưa vô tù cho Văn Vương ăn. Anh thấy chưa ? Bá Ấp Khảo chết lãng nhách. Bọn tham nhũng bây giờ là Đắc Kỷ. Còn anh là Bá Ấp Khảo đây. Anh liệu mà từ chối. Thà cong còn hơn gãy anh à !

- Bà bảo tôi đi chung xuống với đám mặt mày lem luốc đó à ?

- Thì tùy ông. Ông có muốn làm Bá Ấp Khảo thì cứ việc làm. Anh chết chúng nó cho em và các con ăn bunn. Đời này giả dối gian lận tất. Ngày còn kháng chiến, ban

chỉ huy cần một người xung phong thì có mười người dơ tay. Bây giờ anh thử kêu gọi hốt một đồng rác xem có ai xung phong không ? Công An khi được phen gọi có dám chém lộn hay cháy nhà, họ lếch thếch đến nơi thì nhà đã cháy rụi rồi. Còn hai người chém nhau thì mộ đã xanh cỏ. Nhưng có đám buôn lậu bị phát hiện thì họ đến sớm lắm. Vì tang vật ngon lành. Trên tịch thu thì dưới cũng chấm mút được chút ít.

- Bà học ở đâu được nhiều bài học thế ?

- Bài học gì đâu ?

- Bài bơi xấu cách mạng. Bà Ba cười nhạt :

- Ô, học ở Cách mạng. Nó có như xưa đâu.

- Cách mạng xưa là cách mạng nào ? Cách mạng nay là cách mạng nào ?

- Tuy một mà hai, tuy hai mà một.

- Cái bà này ! Bà đi mà đánh bạn với mấy đứa Nhân văn Giai phẩm kia.

- Ô, «nắm độc mộc trên thân gỗ mục» (2) đấy hả ? Gỗ không mục sao nắm mộc được ?

- Cái bà này sao mà, hừ hừ bữa nay sao mà ! Bổng Bà Ba đánh trống lảng :

- À, mình ăn tiểu tảo (3) chắc. Các món ăn kháng chiến ít khi cần vụ mang đến cho mình hả ? Mình có quên không ?

- Tôi không quên nhưng bảo nó tìm thì nó bảo là các món đó bây giờ lạc hậu rồi.

- Như gì ?

- Như cà pháo muối vùng.

- Thôi để em tìm các món quý ấy cho anh ăn.

- Món gì ?

- Mắm cáy !

Ông tướng lặng thinh một lúc rồi hỏi :

- Bà nhắc tôi mới nhớ. Ở đâu bà còn giữ tới bây giờ vậy ?

- Của mấy người giúp việc ở nông thôn họ mang lên để ăn tươi ấy mà !

- Thế à ?

- Để em khu ra đãi mình một bữa ! Ăn để nhớ cái mẻ sành có một tí mắm ruốc nướng ngày xưa. À, mà mình còn nhớ «Cái bát» của Sĩ Ngọc không ?

- Cái bát nào ?

- Bức tranh sơn dầu của Sĩ Ngọc vẽ một bà má lam lũ đưa bát nước mời anh bộ đội ấy mà. Bức tranh

được đại hội dân chủ thế giới hoan nghênh nhiệt liệt ở Bờ ra ha (Prague) Thấy ông chồng lặng thinh, Bà Ba tiếp :

- Phái đoàn của mình do Nguyễn Đình Thi dẫn đầu có La Văn Cầu và Giáp Văn Khương đó. Cả ba người đều mặc áo trấn thủ.

- Ở đâu bà trông thấy ?

- Có một tấm thoi, của anh Thi mang về. Anh Cầu lấy cho mấy chị Nguyễn Khoa Diệu Hồng... ở Trung

Uơng coi rồi em coi ké. Chỉ xem nhanh rồi trả lại.

- Em nhớ giỏi quá. Cái gì cũng không quên.

- Hồi đó mà được ăn một miếng mắm ruốc thì còn hơn ăn giỗ.

- Ồ, đồng bào Thượng quý nhất là muối và mắm ruốc. Họ coi như thuốc trị bá chứng. Vậy mà cán bộ được họ cho ăn một tí. Một tí ti thôi.

- Hôm nay em khui cho mình cả hủ.

- Coi chừng bể hủ thối cả nhà không tẩy đi được mùi thối đấy !

- Không sao. Mình đừng lo. Mắm để lâu càng thối.

- Càng lâu càng ngon phải không mình ?

- Nhưng nếu quá lâu thì nó sinh dòi phải vớt cả hủ. Bà Ba ngưng một chút rồi nói tiếp :

- Cái hủ mắm nhà chắc đã đến kỳ rồi. Dòi lúc nhúc trong đó. Ta gạt dòi đi, chỉ ăn mắm thôi.

- Dòi mẹ ăn ngon, dòi con ăn béo phải không ?

Hai vợ chồng cười to. Tiếng cười vang trong phòng. Rồi im dần... im dần. Tất cả chỉ còn tiếng mọt gặm chân giường.

Bà Ba lấy làm lạ về tiếng cười của mình. Hình như lâu lắm bà không cười. Bà lặng lẽ như một cái bóng.

Sáng nay thức dậy bà tưởng như đã đầu thai sang kiếp khác. Đêm qua là đêm thần tiên. Bà vội vàng thức dậy đi xuống bếp. Tiếng khua lup cụp làm bà Cán thức dậy. Từ cảnh tiên trở về trần tục. Từ hai trái đào thơm đến mắm cáy.

Bà Ba đi giở mắm. Mùi mắm đông đặc trong bếp. Bà phải lấy khăn làm khẩu trang. Mắm thì nó thê. Ngày xưa đi vào nhà đồng bào, thì nữ cán bộ như bà việc đầu tiên là phải đi vào bếp quét dọn lau chùi. Nơi nào nghe mùi mắm thì mừng lắm rồi. Nghĩ vậy bà lật khẩu trang lên đầu và xắn tay áo lên.

Một hàng hũ da lươn nắp đậy trét tro. Bà khui ra. Hũ thứ nhất, thối bung cả mũi nhưng bà không dùng khẩu trang nữa. Không hiểu sao bà lắm bả : «Hũ này, mắm Dương Bạch mai». Bà khui tiếp. Hũ Trần Văn Trà... rồi hũ thứ ba, thứ tư. Hết hũ lại hũ, hũ con, hũ lớn.

Bỗng bà nghe hơi thở sau gáy âm âm, bà quay lại. Bà kêu khê :

- Ô kìa, anh. Sao anh không ngủ.
- Nghe mùi mắm anh không ngủ được.
- Nghĩa là... ?

- Thôi lắm !

- Mùi thôi bay lên tận trên à.

- Anh chỉ tưởng tượng thôi đã không chịu được nên xuống đây coi em đã khai bao nhiêu hũ. Mắm gì lạ vậy?

- Mắm cáy chớ có mắm Bá Ấp Khảo đâu mà lạ !

- Không, anh nghe em đặt tên từng hũ lúc nãy.

- Đây là em đùa thôi. Chớ các hũ độc là mắm cáy. Độc mắm cáy !

Bà Ba xua tay :

- Anh đi tránh đi, không mắm dính quần áo giặt không ra, người ta cười cho.

Ông tướng trở lên. Ông không vào buồng mà đi vòng quanh nhà ra sân trước. Cỏ hoa chừng lạ mặt. Những ngôi nhà bên cạnh của ai ? Ông không bao giờ biết là ông ở gần ai mà ông cũng không hỏi. Trước đây, dinh ông Thanh ở đó. Từ ngày ông bị hi sinh, cây cối rậm rì che khuất cả nóc. Không biết có ai ở trong đó nữa không ?

Ông thấy như không thấy. Không thấy như thấy. Những gì. Những ai. Những chuyện gì. Tất cả. Tất cả.

Ông bạn nào. Kẻ thù nào. Đồng chí nào. Kẻ thù là đồng chí. Cụ Mao nói. Cụ Hồ dạy... Nửa thế kỷ là bao nhiêu năm. Một năm là bao nhiêu ngày. Một ngày là bao nhiêu giờ ?

Bỗng một tiếng thì thầm bên tai ông :

- Thừa thượng tướng, xin mời đồng chí vào kéo cảm lạnh.

- Đồng chí cho tôi cái áo sơ mi và cái quần dài.

- Dạ !

Lâu lắm rồi hôm nay ông mới được nhìn lại ông. Béo thế ! To thế ! Ngày vào bộ đội ông chỉ cao hơn cây mút cơ tông Pháp, ngang với cây mút cơ tông Ăng Lê đầu có mòng (4), vác súng đi rất vất vả. Ra trận đầu tiên ở chợ Bờ, nằm phục kích, viên chỉ huy còn bò tới bảo cho ông cách bắn. Nằm đợi hoài ông mắc tiểu không dám đi, sợ lộ bí mật, cứ tè luôn tại chỗ.

Trận Hoàng Su Phì ông chỉ huy một tiểu đoàn. Đại thắng, ông được Đại tướng phong chức Trung đoàn trưởng luôn tại trận và trở thành anh hùng. Cái tên đi với chiến công Trung đoàn trưởng Hoàng Su Phì cho tới bây giờ. Chốc đây mà đã 50 năm. Hồi đó ông ốm như con chắt hiu. Bây giờ béo to như ông «Đun lóp»

(5)

Anh cần vụ trở ra. Ông ngồi ghé lên thành hòn non bộ mà mặc quần áo. Anh cần vụ vẫn đứng bên cạnh :

- Xin mới thượng tướng vào.

- Anh đánh xe ra, tôi đi đây chút ! Xe tới. Ông nói

- Anh đưa tôi tới một hiệu cà phê !

- Dạ, hiệu nào ạ ?

- Bất cứ hiệu nào, miễn nó cho tôi uống cà-phê. Đừng cho tôi uống nước cống thì thôi.

- Dạ thưa thượng tướng. Không có hiệu nào cho khách uống nước cống cả.

- Tôi đọc báo thấy nói là có hiệu phở nấu bằng thịt chó và nước lèo bằng nước cống. Có không ? Anh có ăn phở nào như thế không ?

- Dạ em không biết ạ ! Dạ mà chắc chúng nói... đi.. êu !

- Cứ đọc báo thì tưởng thủ đô này toàn dân mọi rợ. Máy thẳng nhà báo nhiệm Nhân Văn Giai Phẩm bây giờ còn bướng hơn cả Nhân Văn Giai Phẩm.

- Dạ, tới nơi rồi ạ. Quán cà phê ở trước mặt ! - anh cần vụ cho xe chạy chậm lại.

- Phố này là phố nào, sao kang trang đẹp mắt thế ?

- Dạ là phố Hàn Nôi đấy ạ. !

- Phố gì lại phố Hàn Nôi ?

- Dạ là Hàng Bạc nổi dài ra tận bờ sông.

- Nhưng sao tên gì lạ vậy ? Mà có thật ở đấy hàn nôi bẽ không ?

- Dạ đây là phố của một ông Tây đen, ủa Mỹ đen mới lập ra, rồi tự nhiên treo bảng «Hànôi» trật cả chánh tả mà ông ta không chịu chữa cho đúng như các hàng khác ạ !

- Tây đen, Mỹ đen nào lại ở đây ?

- Dạ em thấy người ta đồn thế nên có lần em tò mò đến xem. Quả thật thằng Mỹ đen thù lù. Nhưng người ta bảo đó là Tây đen chứ không phải Mỹ đen ạ. Em không biết đầu cua tai ếch ra sao em bèn hỏi các cụ thì các cụ bảo là Tây đen thời Điện Biên bị ta bắt tù binh đấy ạ.

- Nó bao nhiêu tuổi ?

- Dạ khoảng bốn mươi mấy năm mươi chi đó.

Ông nghĩ thầm : Lính Lê Dương Điện Biên Phủ thì ít nhất năm nay cũng 70 chứ sao trẻ vậy được ? Nhưng ông không nói ra, chỉ hỏi :

- Anh có chắc nó trẻ vậy không ?

- Dạ những thằng đen nào cũng khó đoán tuổi. Như nhìn con trâu ai mà đoán được mấy tuổi nếu không xem cái sừng của nó. Em thấy tóc thằng này cũng muối tiêu rồi. Muối nhiều hơn tiêu thì đoán vậy thôi. Lạ thật sao mặt nó đen mà tóc nó trắng ?

- Đó là tóc bạc. Đồng chí đồ xe lại đi. Tôi xuống xe đi một khúc để «dưỡng sinh» luôn.

Nghe chủ nói thế, anh cần vụ thứ hai nhảy xuống đất. (Cấp tướng có hai cần vụ đi theo mỗi khi xuất trại). Thấy anh lính mang AK nai nịt như ra trận, ông khóat tay bảo :

- Không cần ! Đồng chí ở xe chờ tôi uống cà phê.

- Dạ không được ạ. Tôi có nhiệm vụ bảo vệ thượng tướng.

- Thôi được, đừng mang súng theo. Giặc đâu ở giữa thủ đô mà xài súng ống.

Anh lính bèn dẹp khẩu AK vô xe và lấy khẩu súng ngắn đeo vô lưng phủ vạt áo xuống, rồi thấy ông tướng đã đi xa ở phía trước, anh ta chạy theo.

- Anh không nên gọi tôi như ở nhà, biết chưa ?

- Dạ vâng !

Rồi hai thầy trò bách bộ trên vỉa hè như hai người thường.

Ông tướng lấy làm ngạc nhiên. Mặt tiền phố khá hấp dẫn với màu sắc của những bảng hiệu không như ngày ta mới về thủ đô. Sở Văn Hoá gợi ý «chữ vàng nền đỏ hoặc nền vàng chữ đỏ» cho đồng phục thủ đô. Ông còn ngạc nhiên hơn nữa thấy toàn hiệu phở và cà phê. Ông thầm nghĩ : hòa bình đã mấy chục năm rồi. Nhân dân có lợi tức cao nên ăn xài phở phê. Sáng cà phê. Trưa hủ tiếu. Chiều vịt quay. Thế mà báo vẫn chế diễu lời đồng chí Tổng Bí Thư ! Thế này không hơn được máy lạnh tủ lạnh à ?

- Vào nhé.

Anh cần vụ đáp :

- Dạ hiệu trước đó, thưa Thượng... ủa, anh Ba !

- Thôi vào đây đi !

Sau Hoà bình, ông tướng đã từng đọc báo và từng chịu trách nhiệm an ninh cho Bác đến thăm đơn vị một lần. Ông cụ không đi lối cổng chào. Ông lồn vào ngõ sau đi xem cầu tiêu và bếp anh nuôi trước làm Ban chỉ huy thất vọng. Những hoa hòe hoa sói chung bày ở phía trước không được ông cụ ngó tới. Bây giờ ông cũng thế. Ông học được cái vĩ đại của lãnh tụ. Đừng ai hồng báo cáo tô hồng cho cụ. Những cái khoe bày để đón lãnh tụ, đăng báo chẳng qua là mặt tiền của sân khấu. Cái quan trọng là hậu trường. Hậu trường quyết định đào kép ra vào, kéo màn hạ màn.

Cho nên khi anh cần vụ trở ngôi quán ở trước mặt, bày biện loè loẹt, thì ông lại vào cái quán có vẻ nghèo nàn chỉ có chữ «cà phê» viết bằng phấn học trò dán ở thân cây trước cửa. Đây là một gia đình công chức, làm thêm kiếm tí tiền giấy bút cho con đi học. Ông bước vào và nghĩ thế. Ông vừa kéo ghế ngồi thì người nữ chủ nhân đến :

- Ông dùng cà phê đường hay cà phê nào ạ ? Người cần vụ cũng ngồi bàn bên cạnh đáp thay

- Anh Ba tôi không biết uống cà phê.

Người chủ quán cười, bước lại gần sát vỗ vai anh cần vụ :

- Còn anh ? Cà phê đường nhé ! Hôm nay đường rất ngọt. Ông tướng quay lại hỏi :

- Quen à ?

- Dạ em chưa có đến đây lần nào cả.

Người chủ quán đem cà phê ra cho cả hai. Bà ta hỏi nhỏ :

- Anh Ba chú không thích đường à ?

- Dạ không. Anh tôi...

Anh cần vụ càng giữ lễ độ giữa chủ quán và khách hàng thì người chủ càng tỏ ra thân ái.

- Đến lần đầu nhưng số đỏ. Hôm nay có đường đặc biệt nghe !

- Bữa nay bận lắm, không uống được.

Nhưng một em đã xuất hiện : quần tiêu áo thun ba lỗ. Cô nàng sà đến ngồi trên đùi ông khách trẻ và vói tay véo ông khách già trách yêu :

- Bộ sợ bà xả đồ ghè tương hủ ? Một cốc ôm chớp nhóang chó phải «ngồi đồng» hay «đi Liên Xô» sao mất thì giờ ?

Cô bé tiếp :

- Ông già chắc hồi hôm leo mái nhà nên sáng coi bộ hết xí quách. Đem ông lại hàng «phì phạch» bồi dưỡng «tam xà đởm» rồi đi Hàng Pín làm tô Ngẫu Pín thì mới Đồng Khởi được.

Ông tướng ngồi như gỗ. Ông hớp khẻ một hớp. Con bé vẫn thon thót :

- Cà phê không thích hả anh yêu ? Vậy xin mời ra sau đi một châu mát-xa đi. Có tay tắm quất kinh nghiệm, bắt gân hiệu quả mở tức thì !!

Ông tướng bỗng đổi chiến thuật chuyển bại thành thắng, dùng kế nghi binh :

- Ở đây có món đó nữa à ?

Bà chủ quán xuất hiện, xoè tay úp lên bộ mặt nhăn nhoe của ông tướng :

- Có có đủ tứ đồ tường tam xà lác đác. Mát xa, tắm ôm cà phê vũng luôn. Ông muốn đi thứ nào ?

- Ư ư... thứ nào cũng đi hết !

- Tường anh tu chứ. Tu chùa nào thế ?

- Chùa một cột ! - Anh cần vụ đáp thay - Thôi đi vào chuẩn bị chuông mở đi.

- Có chuông thôi. Đẳng ấy vào bảo đảm... là hạ cánh an toàn. Ông tướng nốc cạn cà phê nguội rồi đứng dậy chép miệng :

- Cà phê đắng quá.

- Ngọt vậy còn chê ! - Bà chủ quán lườm yêu. Kỳ sau đến có đường ngoại đó. Chùng nào đến ?

- M..mai !

- Xi ! Dân hảo ngọt còn chê đường. Rõ nỡm ! Đến nhé ! Đợi đấy. Lên xe ngồi, trên đường về, ông hỏi :

- Phì phạch là hàng nào ?

- Dạ là Hàng quạt

- Còn Hàng Pín ?

- Dạ là Hàng Bò. Tên này mới có. Trướckia gọi là Hàng Bò nhí. Từ ngày có nhiều quán phở ngẫu pín nổi lên, người ta gọi là Hàng Pín hoặclà Hàng Bồng.

- Sao thế ?

- Dạ Bồng là Bồng bẻ đấy ạ.

- Thôi, về nhà để bà ấy trông.

Về đến cổng thấy bà Ba đứng ở ngoài đường. Ông vội nói ngay :

- Tôi ra sân chơi, thấy trời còn sớm, bà lại đang ngủ say, tôi chạy thử mới hay bây giờ không chạy nổi như xưa nên tôi mới đi uống cà phê đợi bà thức dậy.

Bà nói :

- Cơm dọn ra rồi không thấy ông đâu. Tôi qua mấy nhà bên hỏi cũng không ai biết. Gọi vô cơ quan nói ông chưa về. Tôi hoảng hồn không biết ông đi đâu.

Ông nhanh nhẹn biến vào nhà. Bà hỏi người lính cận vệ còn ở ngoài sân :

- Ở nhà có cà phê sao không uống, đi đâu ?

- Dạ, ông bảo con đưa đi ạ !

- Đi cà phê nào mà lâu thế ?

- Dạ đi Hàn Nôi !

- Sao đi tận đằng ấy ?

- Dạ ông gặp người quen - anh lính đẩy cây một cách sáng tạo - nên mới lâu.

- Sao không đi quán gần ?
- Dạ quán nào thì cũng thế thôi !
- Rồi có đi đâu nữa không ?
- Dạ không có... đi đâu nữa cả.
- Uống gì lâu thế. Có một cốc mà mấy tiếng đồng hồ.

Bà ngờ ông sang bên trung tâm Phục hồi Nhân Phẩm và Trau dồi đạo đức ngay bên kia đường nhưng không dám hỏi thêm. Bà bảo :

- Đi Hàn Nôi xa. Lại Cửa Nam có gần hơn không ? Mà cần gì đi. Ở ngay cổng thành đây có thiếu gì. Bàn cùng lắm thì ở nhà đây mà uống chớ cứ gì phải đi quán?

- Dạ cà phê thì phải ngồi quán mới thú. Uống một hớp nói chuyện cả giờ. Rồi chuyện này chuyện nọ nữa, chớ đâu chỉ cà phê suông.

Bà Ba vào nhà đã thấy ông ngồi ở bàn. Ông vui vẻ :

- Bây giờ tôi lại chờ bà. Chờ từ nãy giờ.
- Có mấy phút. Tôi chờ ông cả mấy tiếng đồng hồ.
- Mấy phút cũng dài bằng mấy tiếng.

Bà Ba bỗng tiêu tan cơn giận. Lâu lắm bà mới nghe ông nói một câu tình cảm với bà. Trên bàn có đĩa mẳm đĩa cà pháo thái nhỏ trộn đường tỏi và ớt. Rau ríp, rau quế. Bà bới cơm trao cho ông. Ông vừa cầm chén cơm vừa đưa đĩa ra gấp miếng cà. Thấy ớt dính miếng cà đỏ ghé, ông buột miệng :

- Mới vừa (uống) đắng, lại đến (ăn) cay. Nhìn thấy bà lườm ông vội tiếp ngay :

- Chắc là cay qua tay tiên, sẽ ngọt lắm đây !

Rồi bỏ vào miệng nhai ròn tan. Ông lại gấp liền hai ba miếng, bảo :

- Lâu quá quên hẫm miếng cào. Chỉ còn nhớ câu ca dao : Ta đi ta nhớ vợ nhà Bát canh rau muống quả cà dòn tan

Ông khéo thay một chữ - quê nhà ra vợ nhà làm bà rất hài lòng. Bà gấp mẳm cáy bỏ vào chén ông, bảo :

- Ông có nhớ ngày tôi với ông quen nhau, bà mẹ ở Thái Bình đãi mẳm cáy. Ăn xong ông đi khu tư, tôi lên Phú thọ không ?

- Con cáy ở Nam Thái béo hơn con cáy ở Hưng Yên vùng Tam Tổng.

Thấy ông nói thế, bà Cán phụ họa :

- Dạ cáy này con bắt ở Tiền Hải đây ạ. Thịt nó đầy lăm. Mùa đông bún riêu ngọt là nhờ nó. Trẻ con lười một lát là bắt được cả xâu.

Biết hai ông bà không thích nghe, bà Cán xuống bếp đem lên một cái đĩa sành sứ, để lên bàn nói :

- Dạ đây là mắm ruốc trong Thanh Hoá đây ạ. Con được một hủ của con dâu làm quà, cứ giữ mãi không dám ăn. Nay ông về con đãi ông một đĩa.

Ông tướng vô tình nói :

- Có thịt heo ba chỉ băm nhuyễn trộn vào đem hấp cách thủy thì mới ngon.

Ông biết ông nói lỡ lời, vội chữa lại ngay :

- Nhưng mà thế này cũng đã ngon lắm rồi.

Bà Ba đỡ tiếp nhưng không kịp :

- Chắc là ruốc Hòn Mê nên mới đỏ tươi như thế này.

- Dạ chúng con thì chỉ mong được như thế này thì cũng đã là... như ăn cỗ rồi.

Bà Ba bảo :

- Lần sau bà có nướng ruốc thì lấy mấy cái bát kiểu trong góc chạng mà nướng, không phải dùng cái bát sành sứ như thế này nữa !

Bà Cán nói :

- Dạ ruốc thì dùng đĩa sành ém chặt mớ ruốc vào thành đĩa, bỏ lên đống vôi hòn than đỏ rồi vùi vào tro nóng một lúc liệu chừng ruốc chín thì lấy ra ăn ngay còn nguyên hương vị mới ngon đấy ạ. Chứ nướng bằng ga như thế này thì con không quen cho nên nó hơi cháy, không được ngon lắm ạ !

Bà Ba bảo :

- Thế này ăn với lá quế là tuyệt rồi, bà không phải vè vùi cho mệt. Còn mớ rau tần ô kia, bà nấu cho bát canh đạo ruốc cho chú ấy mang về cơ quan cho ông.

Bà Ba ăn bữa cơm ngon như liên hoan trong kháng chiến ở nhà quân chúng tại Hà Nam hay dưới Ninh Bình. Những lần trước ông về nhà rồi đi như thoát nợ, nhưng lần này lúc rời nhà, ông có hơi quyến luyến. Bà Ba đưa chồng ra xe. Ông dặn :

- Chuyện con Thu bà phải lưu tâm. Còn thằng Tuấn, kêu vợ chồng nó về cơ quan gặp tôi. Bố con Ngọc Toàn mất nhưng mẹ nó còn, tôi sẽ bảo nó vài lời.

- Còn con Xuân thì sao ?

- Nó đang làm ăn thì để nó làm chớ làm sao được. Tuy nhiên bà kèm nó, không cho cái tiệm sửa sắc đẹp của nó dính nhiều với các đám bụi.

- Còn vụ người ta «chào hàng» ?

Ông làm thỉnh hồi lâu rồi bảo :

- Để tôi suy nghĩ rồi gọi phon về cho em, Mến. Giục tất bất đạt. Bất ngờ ông gọi tên cúng cơm của bà lâu lắm không ai động tới.

Ông làm thỉnh bước lên xe. Người cần vụ đóng mạnh cửa xe. Bà Ba như nghe cánh cửa cắt ngang câu nói của ông : Anh... tùy...

Bà thần thờ vào nhà. Phòng nọ phòng kia mênh mông hoang vắng. Con Thu ở trong phòng ló ra cửa :

- Bố đi rồi hả má ?

- Vài bữa ổng về. Mà không ra đưa bố mà chút được sao ? ổng về cả ngày mà mà cũng không ra chào ổng một tiếng.

- Con có ra nhưng thấy má đang cãi nhau với bố. Con sợ quá nên trở vào.

Bà Ba vào phòng định nằm ngủ nhưng mà chần gỏi làm bà tỉnh lại. Trên giường này hai ông bà đã thảo luận chính trị, tình hình đất nước rất ráo và thẳng thừng chưa bao giờ có. Đến mệt nhòai bà ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Còn nhiều chuyện chưa nói ra được. Một đêm vợ chồng lạ lòng. Bà tưởng lạc Thiên Thai. Bà thấy bà hát nho nhỏ :

«Bâng khuâng chèo khuấy nước Ngọc Tuyền
Ai hát trên bờ Đào Nguyên

Thiên Thai chúng em xin dung chàng hai trái đào
thơm...»

(đúng lời ca là «hai chàng» trái đào thơm»)

Những cán bộ kháng chiến thích chữa nó lại cho «hợp tình» mà cũng ít ai muốn hát lại cho đúng. Hồi đó cô nữ cán bộ Mén chỉ gặp vị hôn phu bất ngờ có một lần trên đường công tác bên bờ Ngọc Tuyền và bài hát nhập tâm luôn. Một lần nọ anh chàng tắm suối và rũ cái Mén tắm nước Ngọc Tuyền cho trắng da dài tóc. Đồng bào Thượng vẫn tắm suối thiên nhiên một cách tự nhiên. Sao ta không làm được mà đòi đi vận động quần chúng? Rồi Mén tắm với nguyên bộ đồ bà ba trên người. Khi thay quần áo thì Mén trốn trong hốc đá, nhưng nhất định chỉ thay áo mà thôi ! Anh chàng không làm thế nào cho nàng lay chuyển được.

Đêm qua cái Mén nằm mê thấy lại cảnh suối.. Mén thấy mình trở thành một cô gái Thái lặn hụp, nghịch ngợm một mình trong dòng nước bạc, thấy mình bay như mây rồi không biết sao tay nắm được con trạch to, càng bóp mạnh thì nó càng chuồn ra khỏi tay và cuối cùng nó đã lủi mất chỉ để lại trên bàn tay Mén một ít nhót và một ít rêu. Bất giác bà Ba đưa tay lên xem như để kiểm tra lại giấc mộng của mình. Cảm giác thì còn tí dư âm nhưng dư vật thì không. Con trạch lủi mất không còn để lại gì.

Bà Ba bật ngồi dậy, bà bước xuống suýt hụt chân hấp tấp đi lại cái ngăn kéo để tìm cái hộp bưu điện ngày hôm qua.

Mới có một ngày sao bà thấy lâu thế. Cái hộp lẫn «nội dung» của nó đã biến đi đâu cả. Cái ngăn kéo đã đóng kín. Bà kéo ra đẩy vào, nghiêng mắt nhìn mãi tí trong sâu vẫn không thấy cái hộp. Bà run tay như vừa đánh mất vật gì quý giá hay một vật vô giá bà cũng không hiểu nữa. Bà giơ tay lên xem. Con trạch có để lại chút nhót nào không. Mộng và thực lẫn lộn trong tình cảm của bà. Chuyện không đáng gì nhưng sao bà không an tâm ?

Bà trở lại giường nằm vật ra với mớ tơ vò trong đầu. Bỗng bà thấy chiếc gối tai bèo hơi cộm lên. Bà bật ngồi dậy và lôi xệch chiếc gối qua bên cạnh. À, đây rồi, cái bà tưởng mất và bà đang hót hải tìm. Ông tướng con nằm trườn trườn ra đấy, im lặng, hiên ngang như một dũng sĩ sau một trận đại thắng mà còn đầy dũng khí tưởng chừng còn thừa sức xông lên.

Bà vội vàng vùi nó xuống đóng chặn gối rồi bước ra ngoài đồng dục gọi :

- Mùi à ! lên đây bà bảo !

Nhưng con Mùi chưa kịp lên thì bà đã xuống bếp. Thấy con Mùi đang lui cui dọn dẹp, bà gắt :

- Bỏ cả đấy, lại đây tao hỏi. Lên nhà trên ! - Bà vừa đi vừa nói.

Con Mùi xanh mặt bước tới trước mặt chủ, lí nhí :

- Dạ bà kêu con chi ?

- Ông mày về hỏi nào ?

- Dạ... lúc bà gặp.

- Không ! Tao hỏi bữa trước kia.

Con Mùi lúng túng, không biết ai đã mách lẻo, càng lúng túng :

- Dạ, dạ...

- Dạ thế nào ? Ông mày có về bữa trước không ?

- Dạ, dạ...

- Có hay không ?

Con Mùi giật nảy người lên :

- Dạ có !

- À ! Rồi sao nữa ?

Con Mùi bật khóc. Bà Ba gần giọng :

- Tao biết cả. Mày nói dối tao đuổi đi. Mày nên biết là hồi này phát động quần chúng, địa chủ man khai chuyện hai chục năm trước tao còn moi ra. Mày liệu cái thân hồn.

Con Mùi bị chặn đầu lòi ra hết. Nó nói qua làn nước mắt :

- Dạ, ông con bảo con đừng nói cho bà biết là ông đã về.

- Nhưng ông mày đã khai với tao hết cả. Mày còn định giấu tao hả ?

- Dạ con không dám. Nhưng ông dặn đừng nói với ai hết.

- Nào, khai đi. Để tao khỏi gọi Công An tới.

Con Mùi run từng miếng thịt, nói :

- Dạ, hôm kia ông về thì bà không có ở nhà. Ông vào một lát thì người phát thư tới.

- Rồi sao nữa ?

- Dạ rồi người ta giao cái hộp. Ông nhận lấy.

- Sao mày thấy ?

- Dạ lúc đó ông còn đứng ngoài sân xem mấy cây cảnh. Sau khi nhận cái hộp thì ông vào nhà. Một lát sau ông lại ra đi. Trước khi ông đi, ông dặn con nếu bà có hỏi thì cứ nói ông không có về ! Dạ rồi ông đi, hôm sau ông lại về gặp bà.

- Ông mày lái xe hay ai lái ?

- Dạ không có ai đi trên xe ngoài ông.

- Rồi cái hộp đâu ?

- Dạ cái hộp thì ông bưu điện giao cho bà.
- Cái hộp của ông mà nhận kia !
- Dạ con không biết.
- Nó có giống cái hộp của tao nhận không ?
- Dạ con không có nhìn kỹ nên không rõ.
- Nó đựng cái gì trong đó ?
- Dạ con không biết ! Làm sao con biết được ?

Bà Ba trở mặt con Mùi, nghiêng răng như cóc gắp hạn tháng ba.

- Đồ «Tối mật quốc phòng» đấy. Nếu thất lạc mà ở tù một gông nghe con !

- Dạ con có biết quốc phòng, quốc bẹp gì đâu ạ. Con chỉ thấy cái hộp thì con biết thế thôi.

- Ngộ người ta đặt bom giết ông mà, mà cũng nhận hay sao ?

- Dạ ai mà giết ông ạ. Sao họ manh tâm thế được. !

- Ai cũng oán ông mà hết. Bà Ba ngập ngừng - Tại vì ông mà không ngã theo họ rõ chưa ?

- Dạ con chỉ biết mấy hũ mắm với cái bếp ga thôi chứ con có biết gì nữa đâu, bà đừng đuổi con tội nghiệp. Tại vì ông dặn chó con đâu dám giấu bà !

- Thôi được rồi !

Bà Ba trở lên nhà trên, đứng ngồi không yên. Bà giải lý về cái sự ấy. Như vậy là ông tướng gặp «ông tướng» rồi. Ông ấy đem trả lại thùng bưu điện cho nên hôm sau người phát thư đem trở lại. Bà tự hỏi :

- Không biết đêm qua ông tướng nào lâm trận mà địch chết như rạ thế ? Bà thở nhẹ nhàng :

- Ông tướng này điều khiển ông tướng kia, cả hai đều tài ba. Con Mũi và người gởi, cả bà nữa đều vô tội. Còn ông tướng này phải thăng cấp cho ông tướng kia vì nếu không có ông tướng kia thì ông tướng này án binh bất động.

Bà tự hỏi : Ai gởi vậy ? Tuy trên hộp không có tên và địa chỉ người gởi nhưng bà vẫn biết là ai - Ai trồng khoai đất này ?

Đột nhiên bà nhớ lại những dòng chữ trong thư của thằng nọ gởi về cho con Thu : «Nó giống in như thật...»

À ra thế, ra thế, thế thế... !!!

Chú thích :

(1) Thầy chùa Sơn Tây : hỏn danh của tướng Văn tiến Dũng. Trong thời kỳ Cộng sản hoạt động bí mật, ông Dũng có lần cải trang làm hòa thượng ở Sơn Tây.

(2) Nắm độc mộc trên thân gỗ mục : câu nói của ông Hồ về Nhân Văn Giai Phẩm

(3) Tiểu tá : theo lối đải ngỏ cao cấp của Trung cộng. Đại tá giành cho chiến sĩ; trung tá giành cho cấp úy; tiểu tá từ tá trở lên

(4) Mòng : thước ngắm ở đầu súng

(5) Đun-Lốp : hình quảng cáo của hãng Dunlop. Một ông to béo cỡi xe đạp giờ tay

Chương 18

Chín Ủi làm bộ sĩnh. Hẩn dốc ngược chai uých ki lên vỗ vỗ dứt rồi «vắt» cái chai chờ cho giọt rượu cuối cùng rơi xuống đáy ly, nâng lên nuốt ực khà một cái rồi loạng choạng đi ra sau. Đêm Màu Hồng đang thật sự rục rở vào lúc nửa đêm. Hà Nội đâu có ngủ. Hà Nội đang lắng nghe những bước chân của thể kỷ mới đi về với tất cả màu sắc diêm ảo và diên đại của một con chó điên lên cơn đang cắn cái bóng của nó.

Từ hơn một tuần lễ nay hẩn tìm cách cấy cái hạt nhân mỹ nhân kế vào chuồn con lợn Phan Minh Hợi.

Kinh nghiệm giang hồ dạy cho hẩn rằng mọi việc bí mật đều được bật mí quanh bàn rượu và những gã say không hề kiêng cử một điều gì. Vua Càn Long bỏ ngai đi du ngoạn dân gian cũng mê mùi da thịt đùi kỹ nữ và tiếng hát của ca kỹ đêm sâu.

Chín Ủi cứ vờ say vờ dại và ai cũng tin hẩn say thật. Khi đi ngang qua một cửa phòng đỏ tróc sơn ở ngay sát hậu trường sân nhảy, một hôm hẩn thấy cánh cửa mở hé. Có lẽ cái khóa đã lờn nên cánh cửa bật ra không ai để ý hoặc người ra vào hấp tấp không kịp khép kín, chẳng biết lẽ nào. Lẽ nào thì lẽ, Chín Ủi cứ tò mò nhìn

vào. Hậu trường sân khấu hay hậu trường chính trị mới hấp dẫn hơn chính cái mặt tiền của nó.

Chín Ủi muốn tìm chị Hai Thanh Xuân. Chín Ủi biết chỗ ở của chị và còn biết chị làm chủ tịch Ủy ban bảo vệ sức khỏe trung ương, nhưng chưa biết cách nào gặp được chị.

Chín Ủi tự nghĩ thầm : Lã Bất Vi yết kiến được Hoa Dương Hoàng Hậu thì mới cấy được cái «mầm sống mới» cho vua Tần. Còn mình gặp chị Hai đâu có khó hơn. Ở đời không việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền. Đào sông, lấp bể quyết chí cũng làm nên. Bác Hồ lúc sinh tiền đã dạy.

Chín Ủi có tật uống một chút thì phải đi. Lần nọ cũng bởi sinh nghi nên lần này đi ngang qua cánh cửa sơn đỏ, hấn lại nhìn vào. Ai ở trong đó ? Chín Ủi tự hỏi nhưng rồi cũng cho qua, không cần tìm câu trả lời. Nhưng lần này, Chín Ủi vừa đi quá vài bước thì nghe cửa nghiêng khể. Chín Ủi có cái tật là đi đường trường cứ vài bước thì ngó ngoáy lại như sợ có ai theo dõi mình. Thì lần này quay đầu lại thấy một cái đầu ló ra rồi một cánh tay thò ra ngoắc và tiếng nói :

- Đây này !

Một người đàn bà từ trong bóng tối bước xẹt vào bệt ánh sáng từ trong phòng hắt ra. Chín Ủi không kịp nom thấy gương mặt, nhưng biết chắc là một người đàn bà. Không hiểu sao khi trở lại bàn, Chín Ủi cứ ngỡ ngỡ đó là Chị Hai Thanh Xuân.

Tất cả các nẻo đường đều dẫn tới Rome, tất cả dân chơi Hà Nội đều «đầu thai» qua ngõ «Đêm Màu Hồng» bằng cửa hông, cửa cái, cửa sau, cửa từ thiên đường trở xuống, cửa từ âm phủ chui lên. Muốn vào đây là có cửa thênh thang, không phải chui.

Bỗng nhiên Chín Ủi dừng lại và đưa tay lên như cái máy, gõ cửa. Chín Ủi run quá, muốn bỏ đi nhưng cánh cửa vụt mở hé đủ cho một cái mặt hiện ra nhưng không lộ khỏi khung cửa.

- Ông hỏi ai ?
- Tôi muốn gặp chị Hai !
- Có hẹn à ?
- Dạ có ! - Chín Ủi đáp ầu.
- Vô đây chờ !

Cánh cửa mở rộng. Chín Ủi lách vào, bụng nghĩ mình vô sào huyết tương cướp. Thành công hay chết. Trên

đời này, biết bao nhiêu chuyện bất ngờ thành công như một sự may mắn trời cho. Cửa khép lại như lưỡi dao cắt đứt sự sống phía sau lưng. Nhưng Chín Ủi thì cứ bình tĩnh bước vào. Người chủ trọ cho hắn cái ghế ngồi. Gương mặt ông ta bặm trợn với một cái sẹo trên trán, tóc bạc phều. Ông ta hách dịch hắt hăm :

- Hẹn việc gì ?

- Dạ, công tác.

- Sao biết phòng này mà đến ?

- Chị Hai dặn nếu chị đến trễ thì vô đây chờ ! - Chín Ủi đưa đà luôn - Bữa nay khách đông quá, tôi sợ chị Hai tìm tôi không thấy. Vô đây chờ chắc hơn.

- Vậy chờ đi, biết uống rượu không ?

- Dạ dân trong làng mà anh cả !

- Có đưa nào hầu cận không ? - Người sẹo trán quay lại hỏi Chín Ủi. Chín Ủi suy nghĩ một thoáng rồi đáp bừa :

- Dạ có một nhí thôi, nhưng mà cỡ lắm !

- Của ai nộp ?

- Dạ của chị Hai đưa cho đại ca xét. Em còn để ở ngoài bar.

- Để chờ chị Hai tới giải quyết. Tôi chưa rõ vấn đề gì.

Chín Ủi nhìn lão già tóc bạc phều đi đứng cố làm ra vẻ không lụm cụp nhưng có lẽ đã quá thất tuần rồi. Chín Ủi mừng thầm trời cho gặp mỗi, bèn lén nhìn quanh, không để lộ vẻ ngạc nhiên. Một chốc Chín Ủi nói :

- Em này sắc nước hương trời cho nên tự thân đệ phải dặt tới, có hai đứa «phò nhị tẩu» đó đại ca.

- Vậy à ?

- Dạ đúng tiêu chuẩn 1, 68-84-62-86

Người sọc trán lắc đầu :

- Để đó tôi sẽ dâng lên các lò thịt. Ở đây chỉ xem xét có gạo không thôi.

- Dạ, đại ca cứ «xét» trước đi. Bông hoa này nhất Hà Nội. Con nhỏ làm cho thằng Huỳnh Long ăn kẹo đồng đấy. em ngại ký tuổi cho người hái hoa, nhưng chị Hai bảo cứ chuyển tới anh xét rồi chị mới đưa lên đó.

- Tòa án có biết mặt nó không ?

- Dạ không biết. Chuyện đó đâu phải thuộc quyền tôi.

- Vậy ai đưa nó cho cậu ?

- Dạ chị Hai.

- Thế à. Ủa... sao chỉ không cho hay trước kìa !

- Dạ tôi nhận nó từ tay thằng họa sĩ Ngọc Sơn rồi thừa lệnh chị Hai đem lại đây.

Từ đây thì Chín Ủi cảm thấy câu chuyện suông sẻ. Chín Ủi đẩy cây chạy tuốt luốt hết. Nhất là khi người sẹo trán hỏi về em ấy.

Chín Ủi không biết người chủ nhà là ai nhưng đoán là tay bán trời không mời thiên lôi, có quyền hạn không kém chị Hai Thanh Xuân.

Thật vậy, không mấy ai biết rõ lý lịch ông anh cả trong làng chơi giấu mặt này - thượng cấp của chị Hai và là Cục phó cục bảo vệ bí mật Trung ương đảng vào cái thời tàn rụi của Tạ Đình Đề. Ngày nay cục Đề đã thành một cái áo rách không tìm được chỗ móc. Cục đã có một thời được bác Hồ cho cục làm cận vệ hay ít nhất cục Đề được bác hồ tha tội chết (ám sát bác) và trọng dụng. Quả thật bác là tay cao thủ giang hồ. Chỉ bác mới dám dùng kẻ ám sát hụt mình để bảo vệ mình.

Thời đó ông anh cả này mới qua tuổi thiếu nhi tập tễnh bước vào kháng chiến. Lúc đó cụ Đồ nhà mới là cán bộ công đoàn tỉnh Hà Đông. Cụ bị tù Hoả lò với cái hỗn danh là Đồ đít do thằng chúa ngục Tây đặt. Đít là dix tức là Mười.. Khi Cụ lên rừng Việt Bắc, không ai biết Đít làm gì nhưng có một chàng trai đi theo tò tò nhưng không phải cận vệ của Mười. Anh ta gốc người Hà Nội, cố nhiên thuộc lớp nghèo thành thị nhưng không ai rõ hẳn có dính tí lưu manh nào không. Phải đi ngược lại thời gian mới rõ. Năm 1945 trong tình trạng hỗn độn của Hà Nội, có một tờ báo tên là Đông Pháp. Đêm 9-3-1945 Nhật bị đảo chánh. Sáng hôm sau ngày 10-3-1945 tờ báo đổi tên là Đông Phát (chỉ chữa có chữ T sau cùng trên manchette thôi). Trên số báo này có một bài kêu gọi Quốc Dân Đồng Bào rất thống thiết, dài ba cột báo trong đó có câu : «KỂ TỪ NAY CHẤM DỨT 80 NĂM ĐÔ HỘ CỦA THỰC DÂN PHÁP». Cuối bài ký tên QUỐC DÂN ĐẢNG ĐẠI VIỆT LIÊN HIỆP : NHƯỢNG TỔNG.

NHUỘNG TỔNG là nhà văn, tên thật là Phạm Hoàng Trân, rất giỏi chữ Nho, dịch giả bộ sách TÂY SƯƠNG KÝ ra tiếng Việt. Ông còn là một thầy thuốc Đông Y (ta quen gọi là thuốc Bắc) nổi tiếng ở Hà Nội, có tiệm thuốc ở gần chợ Hôm trên đường «Route de Huế». Một bữa nọ có người khách rước thầy đến gặp khu Bạch

Mai để xem bệnh cho người nhà. Thầy Trân có lương tâm thầy thuốc rất cao nên kêu xích lô nhảy lên đó liền. Thân chủ cưỡi xe đạp đi sau. Đến gần nút đường Huế, thân chủ rút súng lục bắn ông thầy chết tại trên xe.

Đó là nhà văn Nhượng Tống bị bắn chết cùng thời kỳ với nhà văn Khái Hưng ở bên đò Cựa Gà làng Hành Thiện, quê của Trường Chinh. Kẻ giết ông lang Phạm Hoàng Trân tức nhà văn Nhượng Tống chính là gã thanh niên giấu mặt kia do cộng sản sai khiến và được đền bù công trạng bằng kết nạp đảng.

Mãi đến năm 1951-52 gì đó, Mười mới được làm cán bộ tuyên huấn khu Việt Bắc phụ trách Nội bộ an toàn khu. Thì cái chàng thanh niên này được Mười cho làm cận vệ của ông «ủy viên». Trong một trận Pháp ném bom, chàng thanh niên kia đã đem thân làm Lê Lai cứu chúa, không phải đem thân nộp cho địch quân mà đem thân đề lên mình chủ đề che mảnh đạn cho chủ. Vì thế anh ta bị mảnh bom xéo hết một lát thị lung. Anh ta được đưa vào bệnh viện băng bó nhưng phải nằm sấp cả tháng trời. Y tá gọi đùa là thằng «Tur Dùi». Tur Dùi lành vết thương trở lại cơ quan đầu khoảng cuối 52. Lúc bấy giờ Mười chưa vào được Trung Ương mà lại mắc bệnh thần kinh, do trận bom kẻ trên chằng, nên phải sang Trung quốc chữa bệnh. Khi trở về Việt Bắc

ngót 1 năm thì gặp lại cô nhân. Ở trên bèn cho thầy xưa tở cũ đó cặp với nhau để trò Tư Dùi làm cận vệ cho thầy Mười. Khi về Hà Nội năm 55, Tư Dùi vẫn sát cánh với thầy Mười.

Khi cụ Đỗ lên ngai vàng đỏ, nhớ cái tình xưa mà phong cho Tư Dùi chức cục phó cục bảo vệ trung ương với cái uy danh là Hồng Kỳ. Tư Hồng Kỳ nổi tiếng trung thành với đảng và sẵn sàng chết vì đảng nhưng không gặp trường hợp như Phan đình Giót để lấp lỗ châu mai, hay tự chặt tay như La văn Cầu. Rồi Tư Hồng Kỳ về hưu. Bà chủ «Đêm Màu Hồng» đã trình trợn thỉnh Tư Hồng kỳ về làm bảo vệ cho tiệm của mình. Tư Hồng Kỳ không phải vác súng đi quanh tiệm. Việc này có đám em út của anh Tư lo. Anh Tư ngồi trong phòng và được bà chủ tiệm biệt đãi như Lưu Thái hậu biệt đãi Quách Hoè sau khi đã thành công trong vụ Ly miêu Hoán chúa ở Bích Vân cung. Uy tín cũ còn vang dội tới ngày nay, cho nên tiếng nói của anh Tư không kém chi của quan tòa. «Anh Tư bảo cái này, phải cái nọ...» là đâu đó rầm rập. Nhờ vậy «Đêm Màu Hồng» lúc nào cũng tươi mát với đũa đĩa thơm tho thượng hạng, nên chẳng những không xảy ra cuộc tranh dành đồ máu nào mà các siêu sao càng ngày càng chớp loé sáng rực trên mái ngói «Đêm Màu Hồng».

Chị Hai Thanh Xuân một thời là Nữ chúa của làng chơi Đường Sơn Quán. Còn lạ gì khách anh hùng và mỹ nhân cặp nhau như hình với bóng. Chị đến đây móc ngoặc với chủ tiệm «Đêm Màu Hồng», hể ưng ý cô nào thì chị chỉ cần nói nhỏ với Tư Hồng Kỳ, thế là em ấy có danh sách trong đám nhân viên Bảo vệ sức khỏe Trung ương và được gắn ba tấm ảnh chụp phía trước, sau và nghiêng trong quyển album dày cộm hoa mỹ không kém quyền của ông thợ vẽ Ngọc Sơn.

Chiến lược của Trung Ương đảng thời Ba Mặt nắm làm tổng bí thư là «Công Tư hưởng lợi» nghĩa là «Nhà nước lẫn tư nhân đều hái ra tiền». Do đó có trời mới biết được giữa Chị Hai Thanh Xuân và Ông thợ vẽ Ngọc Sơn đã hòa hợp mặt cửa mướp đấng như thế nào mà rút cuộc cái nàng siêu sao đã làm cho con Rồng Vàng Sài Gòn rụng móng kia lại ngẫu nhiên lọt vào hang của Tư Hồng Kỳ một cách êm ái nhờ sự tiến cử của Chín Ủi hôm nay...

Chín Ủi đang ngồi tính tới tính lui chuẩn bị bịa thêm đề dôi đáp cho ăn khớp với những điều vừa nói thì có tiếng gõ cửa.

Người đàn ông sọc trán đầu bạc - tức Tư Dùi tức Tư Hồng Kỳ vừa đi lại vừa nói :

- Chị Hai tới đó !

Nhưng khi mở cửa ra thì bước vào phòng không phải là một người đàn bà mà là một cô gái trẻ và hai người đàn ông đi kèm, mặt mày hăm hực.

Người đàn ông quần khăn cổ nói :

- Chóc lát nữa chúng em sẽ đưa thằng Tấn Ngựa vào cho đại ca xử luôn thể.

Người đề rìa mép gác cây guom sáng loáng lên mặt bàn làm Chín Ủi rờn tóc gáy nhưng hắn định thần cố ngồi nán lại. Người đàn ông này hát hàm vào Chín Ủi và hỏi :

- Ai vậy đại ca ?

Tư Hồng Kỳ đáp :

- Cũng người trong làng.

Câu nói làm cho Chín Ủi thở nhẹ nhàng nhưng không bớt thấp thỏm thì người có ria mép nói :

- Đây là một vụ phản phúc, đại ca cần phải xử cho mình bạch để tránh những vụ về sau. Lưỡi guom này dính máu của cặp gian phu dâm phụ sẽ không được lau chùi, cứ để nguyên như vậy treo trên tường để răn đe kẻ

nào phản lại đại ca.

Người đàn ông quần khăn cổ hỏi cô gái kia :

- Mà có điều gì kêu oan không ?

- Dạ không. Em nhận tất cả. Em yêu anh Tấn Ngựa thì tới chết em cũng yêu và em không chối cãi.

Hai người đàn ông không nói gì thêm, cứ lẳng lặng đi ra để cả ba ở lại trong phòng. Chín Ủi nói :

- Đại ca có việc, thôi để mai em đưa cô ta tới xin chỉ thị của đại ca sau.

Tư Hồng Kỳ xua tay :

- Cậu cứ ngồi đấy. Nếu con nhỏ kia tới thì bảo nó ngồi đây coi xử luôn.

- Vụ gì vậy đại ca ? - Chín Ủi hỏi.

- Ôi ! Có gì đâu, trước đây mấy cậu ấy thấy tôi cô đơn nên làm đám tuyên bố con Thanh Hà này cho tôi. Sau đó ít lâu thì cô Thanh Hà yêu cậu Tấn Ngựa. Anh em họ bắt tội cả hai đứa. Chỉ vậy thôi chứ có quan trọng gì. Ôi, làm to chuyện làm chi cho mệt ! Ở đời mấy ai thương nhau hòa, có ai ghét nhau mãi.

Tư Hồng Kỳ nói dứt lời thì lại có tiếng gõ cửa. Hai người đàn ông lúc này đẩy một người trùm áo mưa. Một người lột chiếc áo mưa ra thì thấy hai tay cậu thanh niên bị trói ngoặc lại sau. Người đàn ông có ria mép quát khẻ :

- Quỳ xuống đó mày !

Người quần khăn cổ vầy cô gái bảo :

- Hai đứa quỳ đầu mặt lại, cho tụi bây hôn nhau lần cuối rồi chết.

Nói xong anh ta cầm lấy cây gươm quay cán lại Tư Hồng Kỳ, nói :

- Cây gươm này rèn bằng thép lấy ở xác ô tô bờ-lanh-đê bị đốt cháy trong trận Hoà Bình năm 1952 chém gỗ ngọt như chém chuối. Đại ca hãy cầm lấy chặt một phát rụng hai cái đầu hoặc lụi một cái xuyên qua hai trái tim phản phúc.

Mọi người đã thấy trước lưỡi gươm đâm lút cán, hai cái xác ngã lẫn dẫy dựa trên vũng máu loang đầy đất. Tư Hồng Kỳ nói :

- Ta bắn người không góm tay khi người đó bị lên án kìa ! Còn hai em không có tội gì với ai hết.

Hai người đàn ông trở mắt nhìn nhau qua đầu đôi tình nhân giây lâu. Người đàn ông quàng khăn cổ từ từ cởi chiếc khăn ra đưa cho Thanh Hà bảo :

- Hãy lau mồ hôi cho thằng Tấn rồi dắt nhau đi đi. Sao con quỳ đó ?

Lúc này cặp uyên ương mới hoàn hồn, từ từ đứng dậy và dắt nhau lại mở cửa bước ra. Người đàn ông có ria mép nói với Tư Hồng Kỳ :

- Sao đại ca lại tha cho chúng nó ?

- Không phải ta tha. Chính chúng nó không có tội gì. Tao không muốn làm quan tòa dẫm lên công lý. Trong khi công lý nằm ở trong tay chúng nó.

Chín Ủi cũng hết run. Y nói :

- Đại Ca thiệt đáng mặt đại trượng phu !

Một trong hai người đàn ông treo cây gươm lên tường rồi cả hai từ giã Tư Hồng Kỳ đi ra.

Chín Ủi trình bày kế hoạch hiến dâng mỹ nhân cho Chị Hai Thanh Xuân để bảo vệ sức khỏe Trung ương. Nghe xong Tư Hồng Kỳ nói :

- Chị Hai đã từng phá nát cái giàn máy cai trị Nam Kỳ, suýt chút nữa công lao của đảng trở thành đã trảng xe cát, nhưng cũng may cái số của chế độ ta đỡ hơn nhà Thang thời Mạt Trụ nên đảng đã thoát nạn Đường Sơn. Ta thấy em có vẻ hão hán trong làng nên mới được chị Hai giao cho cái trách nhiệm này. Nay ta đã đến lúc cận địa viễn thiên ta suy nghĩ về thời thế cũng nhiều. Em ở đây chơi, sẵn dịp này tâm sự vụn vụn với nhau cho nhẹ lòng.

Tư Hồng Kỳ gọi Chín Ủi bằng em ngọt.

- Anh nay không còn sống mấy lắm hơi nữa em. Nếu vào lúc xế chiều này mà đi tranh với đàn em một con đàn bà thì đáng xấu hổ lắm. Ông Giáp lưng danh là thánh thần ở Điện Biên, vì đàn bà mà hư danh; ông Ba Duẩn quơ vợ người ta khắp từ Nam chí Bắc, sau cùng lấy con đào hát cải lương rồi giết cả vợ chồng người ta. Hèn hạ nữa là đồ thừa cho tình báo Trung Quốc giết. Còn ông Đồng thì ngủ với chị bếp để hai thằng con trai, Bộ Chính Trị không cho khai sinh với họ Phạm. Ông Lê Đức Thọ lấy con ở của địa chủ mà tưởng là con gái của địa chủ, nổi tiếng sợ vợ khắp Hà Nội. Sau cùng là bác Hồ của chúng ta. Anh nói ra đây không phải để vạch lông cho người xem thẹo nhưng đây là kinh nghiệm lớn của cách mạng. «Xe trước gãy, xe sau phải tránh». Đã

không tránh lại còn lao vào vết đổ của xe trước. Chuyện của bác che giấu được ngót 80 năm, rốt cuộc cũng xuy ra. Mà xuy từ cái lỗ rò chính chớ không phải do mọi vớ vẩn ? Vì thế toàn đảng chỉ gỡ gạc cầm chừng chớ không thể hùng hồn cãi chính được. Vì nhân chúng sống còn sờ sờ kia. Cậu còn trẻ..

- Trẻ gì nữa đại ca ơi !

- Tôi nói cậu trẻ là trẻ hơn cụ Hồ chứ phải trẻ hơn ai đâu mà vội mừng. Cậu nghĩ thử coi. Cái chất nhí nó hại bọn mày râu mình ghê gớm chưa. Đến bậc hùng anh như cụ Hồ mà cũng lụy vì nàng. Đã giữ được tiếng tăm gần suốt đời rồi còn ham hồ chi cái hóm tí tẹo đó. Bao nhiêu tiếng thơm trở thành thối hoắc. Chuyện cô Xuân làm sao ém được. Cậu bé Trung giấu lỗ mô cho kín ? Tôi nói té ra phạm thượng, nhưng phải nói thì mới nhẹ lòng. Các đồng chí Trung Ương của mình không đồng chí nào đáng mặt lãnh tụ hết cả. Càng làm lớn càng tội nhiều. Nhân Dân không dám nói chứ thực ra họ biết hết. Anh Ba Duẩn chả bảo «mắt nhân dân là mắt khóm» là gì ? Do những chuyện mà tôi chính mắt ngó thấy tôi mới xét lại tôi và đối xử với các cậu trẻ trong làng như vừa rồi cậu thấy đó ! 70 tuổi còn xí quách đâu nữa mà hòng. Lão Trần Quốc đã chẳng khoe với cô Xuân cái tuổi trẻ ngũ tuần của lão ta để hạ bệ ông già 68 là gì ?

Còn nói về Ban Bảo vệ sức khỏe Trung ương thì tôi nghĩ ngược lại. Đó là phá hoại sức khỏe của Trung ương thì có. Cái nàng siêu sao làm cho thằng Huỳnh Long vắng dên sẽ cấy vào đó thì chẳng những Huỳnh Long mà Hắc Long, Xích Long Bạch Hồ cũng rớt vảy sút móng và chết gục như Phạm Hù du côn Cầu Muối cho coi. Nhưng mà được, để tôi gọi chị Hai đến đây tôi giao cái mầm sống mới cho chị. Tôi biết chị Hai sẽ cấy nó vô đâu. Hiện trong Ban Chấp Hành Trung Ương có một tay trẻ có ô dù to đang phát mạnh lắm. Đưa con nhỏ siêu sao này vô là nó quật liền. Thằng Huỳnh Long đã khai hết, ai cũng có hai lỗ tai ắt phải nghe ra chứ ! Ông Kẹ nào bắt nó và thằng Minh Phụng mỗi đứa phải nộp cho Kẹ 10 ngàn đô để đi Đài Loan, Hồng Kông chơi đào. Chắc ông Kẹ đó phải run gân chớ lẽ đâu điềm nhiên toạ thị được ? Ấy vậy mà kẹ ta không sút một sợi lông lại còn phát lên mạnh. Kẹ ta muốn ngủ với vợ con ai, với cô nào thì cứ ra lệnh, ai cãi lệnh thì mất chức bị trừ dập không góc đầu lên được. Đơn tố cáo hấn đã ngập lên tới mũi nhưng trung ương cứ lơ đi mà còn sắp đề bạt hấn vô Bộ Chính Trị. Có kém gì hôn quân ưu đãi nịnh thần ngày xưa không ? Nhiều chuyện lắm, kể không hết.

Tôi làm cận vệ cho ông nhạc nó lúc nó còn là tên vô danh và bất tài nhưng nó được hứa hẹn chức tước nọ kia để nó cưới con gái Dạ Xoa của cụ Cố. Cưới xong vài tháng nó nhảy vọt vô Trung Ương, rồi có một lúc 3 con nhân ngãi. Bây giờ nổi tiếng giàu nhất Việt Nam và nhiều bồ nhí nhất Hà nội. Nhờ bố vợ nó còn phất nữa lên Tổng Bí Thư chưa biết chừng. Hắn đền ơn đáp nghĩa bằng mua cho bố vợ một cơ ngơi 4 triệu đô ở bên Thụy Sĩ. Chuyện đời lắm dây mơ rễ má lắm cậu ơi. Trước kia chàng rể dựa bố vợ, bây giờ bố vợ nhờ chàng rể. Cả hai cùng ăn nên làm ra nhất Việt Nam đấy ! Dân chúng bất mãn đã đành, chắc cậu còn nhớ vụ cụ Hoan cũng chịu không nổi, bỏ chạy sang Tàu kêu rùm lên «Lê Duẩn là Thái Thượng Hoàng» chứ ? Vụ này rùm beng một lúc. Cụ Lê bắt nhốt ông Bộ trưởng Công an trong hầm bùn lên đến nửa ống chân. Chỉ 6 tháng ông Bộ trưởng bỏ xác. Sau cụ Hoan còn biết bao nhiêu cụ khác. Cụ Thiếu Tướng Đặng Kim Giang, cụ Trung Tướng Nguyễn văn Vịnh, cụ Thiếu Tướng Lê Liêm v.v.. đều bất mãn và đều bị bỏ tù. Đến đời Thượng Tướng Chu Văn Tấn cũng bị tù rồi chết trong tù. Cụ Lê Quảng Ba, Trưởng ban Sắc Tộc Trung Ương đảng cũng chịu chung số phận. Tôi là hạng cá kèo, không dám trèo cao noi lớn nhưng xem cả cái sự đời quả thực là không yên bụng chút nào.

Tư Hồng Kỳ rót rượu mời Chín Ủi và hỏi :

- Cậu biết rượu gì đây không ? Trung Ương ngự tửu đây. Thứ rượu phá hoại sức khỏe trung ương đây. Công thức của Chị Hai Thanh Xuân viết ra và do nhà thuốc Ông Tiên Cần bào chế. Tôi nói ra chắc cậu lấy làm lạ và cho tôi phạm thượng. Nhưng tôi bảo đảm với cậu là tôi nói sự thật. Cái công thức pha chế này chính nó hại trở lại bốn cái đức tính do cụ đặt ra. Và nó hại sức khỏe của người đặt ra những đức tính đó trước nhất. Cậu nên nhớ rằng trong suốt lịch sử Tây Tàu và Ta không có mấy ông vua sống đến 60. Nhưng cụ ta thọ đến 79 là do Ông Tiên Cần chăm sóc nhưng cũng do chính ông ta làm cho cụ sụm bà chè...

- Vậy sao bác bảo là bài thuốc gì đó phá hoại sức khỏe của cụ ?

- Nó không những phá hoại sức khỏe mà nó còn hại cái luân lý đạo đức của cụ nữa.

- Bác nói tôi không hiểu gì cả.

- 68 tuổi đi lấy con gái 18 tuổi thì chỉ có vua chúa thôi! Bác là lãnh tụ vô sản chứ đâu phải vua. Bây giờ bác qua đời rồi, mọi việc bùng bí mới xì ra. Nhân dân mới té ngựa. Thì ra thế !

Tư Hồng Kỳ ngưng lại hồi lâu nhâm nhi ly rượu màu nâu sậm, rồi chép miệng :

- Chú làm một ly đi rồi tối nay chú thấy khó ngủ. Chú phải đi một đường Karaoke cho hạ hỏa. Đây là tỉnh dái dê, dái trều Mông Cổ ngâm với Sâm Cao Ly hoặc dương vật bò tót Tây Tạng ngâm với nhung nai, thanh niên uống 3 chung nứt da liền, còn già Rô, già Chuồn thì 3 chung trở thành Tây Rô đi tìm Đằm Rô, Đằm Bích... Lợi hại hơn Tam Xà Đởm của Sài gòn nhiều nghe chưa?

Chín Ủi hỏi :

- Làm sao bác biết những chuyện như vậy ?

- Đó là những chuyện thường ngoài dân chúng nhưng đem vô trong phòng bảo chế của Lão Cần thì nó trở thành chuyện thâm cung bí sử.

- Lão Cần là ai ?

- Đảng viên một lượt với Ba Duẩn chuyên lo «bếp núc» cho Bác từ trên Việt Bắc về Hà Nội cho đến khi Bác đi theo Mác Lê.

Chín Ủi thấy câu chuyện càng ngày càng mở rộng nên không sợ lộ mặt nạ nữa. Nếu có lộ thì Chín Ủi còn có lăm đường phép đỡ gạt, bèn hỏi :

- Con siêu sao này bác định cắm vào đâu ?

- Tôi còn phải hỏi chị Hai. Chị ấy, chớ không phải tôi quyết định.

Chín Ủi nghĩ thầm : như vậy thì ta phải làm cho Lã Bất Vi yết kiến cả «vua Tần lẫn Hoa Dương Hoàng Hậu». Bèn rút tám các đề lên bàn. Hồng Kỳ liếc thấy :

Phu Nhân Thượng Tướng Hoàng Su Phì

Dòng chữ ngời ngời trên nền giấy hồng nhạt. Chín Ủi nói tiếp :

- Phu nhân Ba Sao có lời nhắn với anh Tư giúp đỡ. Bà là người nhân hậu sẽ không bao giờ quên ơn anh Tư.

Chín Ủi nói xong rút bút viết mấy chữ sau lưng tám «các» và hai tay đưa cho Tư Hồng Kỳ.

Tư Hồng Kỳ chậm chạp đưa hai ngón tay kẹp lấy tám thiếp và đút vào túi không xem, rồi gật gù :

- Tưởng ai lạ, ai dè, không lạ lắm. Uống thêm chút nữa đi cậu. Bây giờ ngoài pít mới nhập cuộc, hãy còn sớm.

Chín Ủi nâng ly nốc cạn, liếm môi rồi nói :

- Nếu bà chủ em vui lòng đến đây để hội kiến với anh Tư thì có tiện không ? Tư Hồng Kỳ ngẫm nghĩ một giây rồi nói :

- Đối với tôi thì được. Nhưng để Thượng tướng Phu nhân đến thì bất tiện cho phu nhân lắm. Ròng đâu có phép đến nhà tôi !

- Dạ, anh Tư cũng là quan chức nhà nước và đảng chứ đâu phải người thường.

- Tôi ấy à ? - Tư Hồng Kỳ phá lên cười khàn khặc một thôi dài - Hồi trước kia chớ bây giờ hồi hưu rồi ! Nhưng mà cần gì phải hội kiến. Tôi ghét hội nghị và bàn tới bàn lui lắm. Như mấy ông cố nội trung ương đây, nay họp mai hội, hết nghị quyết tới chỉ thị, hết đây mạnh tới quyết tâm nhưng có đi tới đâu. Hết ông già Linh rồi tới ông cố Mười, rồi kể ông Phiêu ông Phỉnh, đất nước vẫn càng ngày càng rơi xuống hố với cái quốc nạn tham ô. Cái chỉ thị phê tự phê của cụ phiêu rồi đến cái kê khai tài sản của cán bộ trung ương, học tập thì học, học xong để đó chứ có ai thi hành đâu. Chỉ có hai cái ô thôi mà vùng vẫy hoài không ra nổi.

Chín Ủi nghe Tư Hồng Kỳ lên giọng chỉ trích (lén) mà tưởng cụ Hồ tái sinh, chỉ gật gù tán thưởng chớ không thêm thắt chữ nào. Còn Tư Hồng Kỳ có đối tượng nghe

thì hăng hái tiếp. Hấn trợn mắt :

- Tại sao có tình trạng này ? Là vì Thượng bất minh, hạ bất chánh. Thượng bất chánh, hạ tắc loạn. Trung ương đã không tự chế được trong vấn đề tham ô thì còn bảo ai được ? Trung ương không tự phê thì bảo toàn đảng tự phê làm sao ? Nếu có ai dám phê bình trung ương thì bị trừ dập. Ông Hoàng Minh Chính và ông Trần Độ là ai mà dám đề ra hàng lô khuyết điểm và yêu cầu đảng sửa chữa ? Nhưng kết quả kẻ bị tù, người bị quản thúc và lột chức, khai trừ ?

61 nhà triệu phú đô la do ông Phiêu đưa ra sau chuyến đi Tây về, trong đó có bao nhiêu trung ương ủy viên và Bộ trưởng ? Ông Linh là người tổng bí thư duy nhất đòi bắt bỏ tù vợ chồng ông Võ Văn Kiệt, đã bắn phát đầu tiên vào trận địa «Điện Biên Phủ tham nhũng». Nhưng rồi súng vẫn im lìm. Không có tiếng vang. Không ai hưởng ứng. Thành trì «Điện Biên Phủ» xây bằng «đô la» ngày nay đến 10 ông Đại tướng Võ Nguyên Giáp cũng không hạ nổi. Ngược lại càng tấn công nó càng mọc ra nhiều phòng tuyến. Dùng trọng pháo thì đạn bắn đi lại xoay trở lại nổ vào đầu pháo thủ. Đấy ông lớn Chủ tịch Ủy ban bài trừ tham nhũng vừa bị tử hình, có phải là chuyện thế gian hi hữu hay không ? Nhưng rồi cái chết của ông ta có ảnh hưởng gì trong đội ngũ hạm chín đầu

ba đuôi do ô hạm Ba Đình nuôi dưỡng không ? Ngược lại các nơi còn nảy ra thêm những bầy hạm con ăn từ bát cháo của nông dân ở Thái Bình, Thanh Hóa, Hải Dương đến những con hạm đầu rắn nuốt một phát hàng công-ten-nơ thuốc ma-túy. Hạm đông đúc, lúc nhúc cho đến đổi thẳng Tây đen lai ở đâu không biết ló ra lập «Trung tâm Phục Hồi Nhân Phẩm» và «Trung tâm Trau dồi đạo đức». Mĩa mai thay trên bảng hiệu mặt tiền, hai chữ «Đạo Đức» chỉ còn có hai chữ «Đ. Đ». Và còn mĩa mai hơn nữa bên trong hai cái trung tâm này là sân khấu của những vở kịch phản đạo đức mà tác giả cũng đồng thời là khán giả. Càng buồn cười hơn nữa «Trung tâm Phục Hồi Nhân Phẩm» và «Trung Tâm Trau Dồi Đạo Đức» lại được 75% cán bộ tới lui thường xuyên. Và do một tên Tây đen làm Tổng Giám Đốc cho nên càng phục hồi và càng trau dồi thì nhân phẩm và đạo đức nó cứ đen thui đen thui như cái nước da ông Tổng Giám Đốc vậy.

Chín Ủi nhân lúc Tư Hồng Kỳ ngưng để thâm giọng bằng ngum rệu và hỏi :

- Ở đâu bác biết những chuyện lạ lùng đó vậy ?

Tư Hồng Kỳ đặt chiếc ly đánh «cốp» xuống bàn và nói :

- Phải cho là truyện thần thoại của nước ta đó cậu à ! Tôi ngồi ở đây nhưng biết hết bên ngoài những gì đã xảy ra. Kìa cậu nghe tiếng nhạc Rốc Riết gì đó không ? Tôi thử xem thấy một lần mà chóng váng mày mặt tới bây giờ không dám xem nữa. Cứ hể nghe tiếng trống kèn nổi lên là tôi chui đầu vào gối như con đà điểu húc đầu vào cát vậy, Nhưng riết rồi cũng quen đi. Bây giờ tôi không chạy trốn nữa. Tôi cứ nghe như tiếng xe ba gá hay tiếng trẻ con la lối, một thứ tiếng động không hồn.

Tư Hồng Kỳ tỏ ra mình là một nhà thông thái bình dân :

- Thời trẻ của tôi trên Việt Bắc, chúng tôi hát bài «Du Kích Sông Thao» của Đỗ Nhuận, bài Trường Võ bị Lục quân Trần Quốc Tuấn của Lưu Hữu Phước, «Chiến Sĩ Vô Danh» và «Xuất Quân» của Phạm Duy. Đó là những bài hát ai cũng thuộc. Cho đến bây giờ hơn 50 năm qua tôi chưa thấy bài hát nào hay bằng. Những bài hát đó đã góp lửa chiến đấu cho tiền tuyến lẫn hậu phương không ít. Ngày nay văn nghệ rui tàn. Bài hát thì ồm ẹ, sách vở thì hoặc khiêu dâm hoặc chửi đảng, thi phú thì trúc trắc đọc muốn điên đầu mà không hiểu nó nói cái gì ! Tệ hại hơn nữa mình chê nhạc vàng như Thiên Thai, Đêm Thu, Đêm Đông, Con Thuyền Không Bến để nhập cảng nhạc Lampada, Chachacha, Ráp, Riết...!

Chơi nhạc đó rồi uống thuốc Hồng Phấn, Bạch Phấn chẳng trách gì hồng nát con người. Thanh niên bây giờ không phải đi dân công, không đánh giặc, chỉ quanh quẩn các vũ trường, còn làm sao làm ruộng cật nước nhà được nữa. Đó, cậu lắng nghe, hết «Làm quá đã» rồi đến «Lời rồn phơi mộng» đó,. Âm nhạc gì vừa hát vừa ôm nhau lăn tròn trên sàn nhảy, thậm chí có những cặp chui xuống gầm bàn làm chó làm heo. Những cặp đó được hoan hô như những dân chơi hạng siêu. Trai gái được tặng danh hiệu Siêu Oải, trời đất ơi. Thế hệ thanh niên Hồ Chí Minh đâu còn tìm ra bóng dáng nữa. Có câu ca dao : Làm trai cho xứng danh trai

Đi đâu cũng giắt bộ bài trong lưng Chín Ủi lập lại câu nói lúc này :

- Sao bác biết đến đám oải nữa ?

- Tôi còn biết có phái đoàn oải Sài gòn ra đây và đề nghị với oải Thủ Đô thay kim đổi đĩa nữa chứ ! Thiết là con Hồng cháu Lạc đúng vậy gà nói.

Bỗng nghe tiếng gõ cửa ầm ầm có vẻ nguy cấp. Chín Ủi ngó qua ngó lại láo liên nhưng Tư Hồng Kỳ vẫn thản nhiên chậm rãi hỏi :

- Gì đó ? Gì nữa thế ?

- Dạ có chuyện xung đột !

- Nghinh gái phải không ? - Tư Hồng Kỳ tà tà bước lại mở cửa và hát hàm qua đầu Chín Ủi - Hai thằng đó tên gì ?

- Dạ cũng thuộc dân trong làng nhưng em không biết tên, chỉ quen mặt.

- Thằng nào đó vậy ? Bảo chúng nó điếu giành gái, o gái thời nay không còn cái kiêu thô bạo đó nữa nghe. Yên hùng thì đi chỗ khác chơi. Cấm đến đây.

- Dạ.

Tư Hồng Kỳ quay lại ngồi, rót rượu uống và làu bàu :

- Đêm nào cũng không mất ba bốn vụ lớn nhỏ «tranh hùng». Cha mẹ nào không biết dạy con cái như vậy ? Chín Ủi nói :

- Ai là cha mẹ của đám dân chơi đó thì bác biết quá biết rồi..Thì rau nào sâu nấy. Con ông cháu cha chó ai vô.

Lại có tiếng gõ cửa. Tư Hồng Kỳ quắc mắt vào cánh cửa :

- Cái tụi này thật rộn quá he - Vừa đi lại cửa vừa nói
- Kệ nó cho chơi đi !

Cánh cửa mở rộng. Một người bồi bàn tay bung mâm, bước vào vừa để mâm lên bàn vừa nói :

- Dạ bác Cả ! Ông chủ bảo con thưa với bác bữa nay không tìm đâu ra rượu nếp than và cá lòng tong kho và đuông mía ạ ! Bác Cả chịu phiền dùng Whisky pha lemonade.

Tư Hồng Kỳ bảo :

- Bữa nay bác có khách. Cho bác xin thêm một khẩu phần. Người bồi bàn nói tiếng ngoại quốc rất có gió. Anh ta nói thêm :

- Ông chủ cho người chạy khắp chợ Hôm và chợ Đồng Xuân nhưng không tìm ra món ấy Bà chủ có cho người vô Hà Đông tìm đuông mía.

Tư Hồng Kỳ cười vui vẻ :

- Đùa chơi thôi, chớ làm gì có những thứ ấy ở đây. Đó là sản phẩm của Nam Bộ. Tôi nghe dân nhậu Nam kỳ ra đây oọc đờ món ấy ! Chớ tôi biết đuông mía ở miền Bắc không có. Còn cá lòng tong thì dân Hà Nội đâu còn nhớ nữa !

Người bồi chào và bước ra. Tư Hồng Kỳ mời Chín Ủi :

- Mình cầm đĩa đi, làm cho nóng !

Vừa cầm đĩa thì lại lộp cộp. Âm âm ! Cả tiếng chân đá vào cửa. Tư Hồng Kỳ buông đĩa.

- Tụi này nó không để mình ăn một bữa cơm khách nữa ! - Tuy nói thế nhưng anh Tư vẫn đi lại mở cửa.

- Hai đứa nó vẫn «găng xi măng» bác Tư à !

- Leo thang tới đâu rồi ?

- Chơi tới đồ sắt rồi bác Tư. Cháu bảo chúng nó hãy đình chiến chờ thỉnh thị.

- Cậu biết tên tụi nó không ?

- Cũng loại Cha cha ông nhưng không rõ danh tánh.

- Gọi chúng nó tới cả đây tôi «hầu chuyện» !!! - Tư Hồng Kỳ nó rồi ra mở cửa đứng chờ.

Một chập sau... Hai cô hai cậu bước vào. Chín Ủi cảm thấy không khí oi bức hẳn lên với vẻ mặt hậm hực của các cô cậu đáng con cháu mình.

Cậu mặc áo vàng ngoách, hất mặt :

- Thằng nào dám bảo ông vào đây ?

Không thấy ai đáp, hấn lại gần giọng :

- Ai ? - và hất hàm vào Tư Hồng Kỳ - ông hả ?

Tư Hồng Kỳ từ tốn đáp :

- Tôi không đáng ông cậu đâu ! Đừng gọi thế tội chết!
Gọi bằng bác là phải lễ rồi.

Gã có mái tóc đỏ chạch gầm gừ :

- Không có chẵn lẻ gì hết ráo ! Ông gọi chúng tôi làm gì ?

- Hi, hi, đừng nóng mà ta ! Thì cũng có chút chuyện cần nên mới gọi nhau... Nếu nóng nảy thì làm sao nói cho rõ ràng được câu chuyện.

Gã thanh niên áo vàng từ nãy giờ khuỳnh tay có vẻ ngửa ngáy, lên tiếng :

- Chúng tôi không có chuyện nói với ông.

- Cố nhiên rồi, hi, hi... Tôi đâu có ra ngoài bãi nhảy mà có chuyện gì với ai. Nhưng kẻ đứng ở ngoài sáng suốt hơn người bên trong. Vì thế tôi muốn giúp cho ai

kia giàn xếp câu chuyện.

- Chuyện của chúng tôi không cần ông xía vào !
- Không yêu cầu nhưng tôi thấy cần nên cứ can thiệp.

Gã áo vàng quay lại nhị vị oải nữ :

- Cho hẩn một bài học đi ! Rồi mình ra đi phăng tiếp !

Tư Hồng Kỳ giơ tay lên, trở chiếc ghế còn trống bên trong phòng :

- Xin lỗi, tôi chỉ còn có một cái ghế. Mời một đại diện vào ngồi, còn những người khác chịu khó.

Gã áo vàng bước vào phòng đá lẩn chiếc ghế, gất :

- Chúng tôi không ngồi bần đít.
- Không ngồi thì đứng vậy. - Tư Hồng Kỳ cười nhạt.
- Chúng tôi không rồi để đứng ở đây.

- Các cháu định làm gì thì trước hết hãy cho biết danh tánh đã. Theo luật giang hồ người anh hùng không đấu với kẻ vô danh.

Gã tóc đỏ chạch và gã áo vàng khè cùng đưa tay lên một lúc, tên này trở tên kia giới thiệu :

- Đó là con ông Phạm thế Quyt.

- Đó là con ông bộ trưởng Phan Minh Hợi.

Tư Hồng Kỳ gật gù chào :

- Chào nhị vị siêu oải ! - và tiếp - Cha ăn cướp để con ăn trộm, cha lưu manh để con du côn. Quả y như rằng cách ngôn đã nói. Về gọi bố chúng mày lại đây tao nói chuyện.

Cả hai bị mắng cùng xông tới định hành hung Tư Hồng Kỳ nhưng Chín Ủi đưa tay ngăn :

- Các em biết ông này là ai không ?

Tư Hồng Kỳ vẫn điềm nhiên. Chín Ủi trở cây gươm treo trên vách :

- Các em nhìn cây gươm kia. Máu còn chưa khô đấy. Tuấn Ngựa và Minh Hà vừa bị đại ca xử. Chúng vừa quì ở chỗ hai em đứng để nhận cái chết, nhưng đại ca đã tha cho cả hai đấy.

Hai gã đầu đỏ và áo vàng sững sờ đứng im như gỗ. Tư Hồng Kỳ với giọng tự tin :

- Hai cháu gái là con của ai, nhắc lại lần nữa nghe coi!

- Nói đi. Đại ca biết hết trơn á ! - Chín Ủi bảo.

Gã đầu đỏ trở đũa này rồi đũa khác :

- Cô này là Thanh Lưu bạn tâm giao của bạn tôi. Còn em này là Ngọc Toàn ý trung nhân của tôi nhưng bị bạn tôi rủ nhảy.

Chín Ủi nghĩ thầm : thảo nào chúng quyết đấu với nhau. Tư Hồng Kỳ nói :

- Ngọc Toàn có phải là cô học sinh đã ôm hôn người bạn cùng lớp ở giữa phiên tòa đó không ?

- Dạ phải. - Gã đầu đỏ chạch đờ lờ - Chính cô ta. Còn tên học sinh bị tòa kiện án treo chính là tôi. Tôi tên là Phạm Thế Nguyệt đây !

- Rồi việc gì hai cháu định thư hùng với nhau ?

- Dạ, chả có gì lắm đâu. Thằng bạn thân của tôi quèo móc rủ ý trung nhân của tôi ra nhảy Bốp với nó. Xong rồi nó còn rủ nàng «đi Liên Xô». Nàng thuật lại với tôi, tôi nổi nóng thách đấu súng với nó.

Ngọc Toàn thêm vào :

- Dạ cháu là vợ có cưới hỏi của anh Hoàng Tuấn ạ. Nhưng Tuấn không yêu em mà lại yêu con Thanh

Lựu. Cho nên thừa lúc phái đoàn Oải Thành Phố Bác ra Hà Nội đề nghị thay kim đổi đĩa «thì anh Tuấn ưng liền. Anh đổi em để bắt bồ với Nữ oải trường Sài gòn. Con Lựu thấy Tuấn thay đổi người yêu như thay tả nên không đi với anh Tuấn nữa mà lại hòa hợp với anh bạn áo vàng của em.

- Mai kia oải Sài gòn trở về Sài gòn rồi thì Tuấn còn ai ?

- Dạ thì Ngọc Toàn là vợ có cưới hỏi thì tất nhiên phải trở lại với chồng. Còn con Lựu thì đi chơi với bạn em nhưng vẫn luôn luôn là ý trung nhân của Tuấn.

Tư Hồng Kỳ nói :

- Như vậy các cô các cậu đều thay tim như thay tả chớ có riêng một người nào đâu.

- Dạ đúng thế ! Nhưng người nào yêu người nào hoặc người này ở với người kia mà không yêu, tất cả đều Bê Tê Vê Đê (btvd) hết á. Trên đời này có ai yêu ai mãi và có ai ghét ai hoài đâu. Việt Nam với Trung Quốc như môi với răng mà rồi vẫn đánh nhau chí chết. Đánh nhau về môi gãy răng rồi lại ôm hôn nhau vỗ đầu vỗ mông nhau mà thế giới có cười chê gì đâu. Chuyện quốc tế còn thế huống nữa là hai cá nhân đối với nhau.

Tư Hồng Kỳ trở từng đưa một và nói :

- Cháu gái này về hỏi mẹ cháu là bà goá phụ Đại Tướng đó. Còn cháu này về hỏi bố cháu là Bộ Trưởng Bộ Ăn Năn, nếu ông bận thì lên hỏi cụ Cố tức là ông Ngoại của cháu đây coi quan niệm luyện ái như thế có phải là luyện ái cách mạng không ? Nếu mẹ cháu, bố cháu, ông ngoại cháu nói là đúng thì lại đây, bác nằm giữa đường cho các cháu đánh đòn.

Chín Ủi thừa thắng xông lên bước lại phía sau lưng Tư Hồng Kỳ và nói :

- Xin lỗi bác Tư, cho cháu xin vô phép ! Bác tha lỗi cho cháu ! - Nói rồi hai tay gỡ áo Tư Hồng Kỳ lên bảo: Các cháu lại đây xem cái lá bùa này !

Oải Thanh Lựu nói :

- Bác Tư có học gồng nên xâm mình chớ gì mà coi !

- Ồ, lại đây coi con rồng xanh bác xâm trên lưng bác !

- Ông già gân dữ he. Hèn chi ông giữ an ninh cho tiệm này !

Bốn đứa bước lại nghễnh cổ nhìn. Chín Ủi trở cái theo bằng bàn tay một nửa nằm bên này, một nửa nằm bên kia xương sống. Một vệt đỏ hỏn chạy ngoằn ngoèo

dài xuống chí lưng quần. Rượu càng vào cái theò càng ửng lên như con rồng muốn trương vì múa vút bay lên.

Chín Ủi muốn nhắc lịch sử của cái theò này nhưng không hiểu tại sao lại thôi. Thì lại có tiếng đập cửa. Một người chen vào : Tấn Ngựa.

Sở dĩ Tấn Ngựa có cái tên mình đi kèm tên Ngựa là vì Tấn có tài chạy nhanh như ngựa. Lần nọ có một tên cướp chạy Honda ngang xốt cái bốp đầm của một người đàn bà ở trước cửa Bảo Tàng Cách Mạng, Tấn đang đứng nhón nhơ gần đó thấy người đàn bà la ú ớ hai tay quơ quơ chơi vơi. Tấn biết ngay và chạy đuổi theo chiếc Honda đến trước cửa Bệnh viện Việt Xô thì Tấn chụp được bánh xe sau lôi xe đứng lại. Tư Hồng Kỳ nghe chuyện đó bèn thu Tấn vào ban bảo vệ nhà hàng. Từ đó Tấn có tên Tấn Ngựa

Tấn Ngựa xuất hiện làm Tư Hồng Kỳ phát quạu :

- Mà y còn trở lại đây làm gì ?
- Báo cáo anh Tư em định cho con Minh Hà mò tôm rồi
- Tại sao vậy ? Tư Hồng Kỳ gắt to lên.

- Tại vì nó mà em trở nên đùa bất nghĩa với bậc trưởng thượng và anh em trong làng.

Tư Hồng Kỳ đi đi lại lại gặm gù một lát rồi bảo :

- Em làm vậy anh mang tiếng tàn nhẫn. Vong hồn con Minh Hà nó sẽ theo oán trách anh suốt đời. Những cái chết có khi lại không phải là dấu chấm hết của một cuộc đời.

Tấn Ngựa nói :

- Nếu em cứ để nó đeo em thì dân làng chơi chế diễu khinh rẽ em chịu sao nổi anh Tư ! Hơn nữa bây giờ em đến gần nó, em thấy nó là con quỷ sứ chứ không say mê như trước nữa !

Tư Hồng Kỳ chưa định trả lời ra sao thì có người tới xin ra mắt. Đó là một người trung niên giọng nói toàn là dấu nặng :

- Chào anh Tư !

- À, chú Vinh. Mạnh giỏi hả ? Lâu quá mới gặp lại.

- Dạ em tới đâu ngày hôm qua nhưng người ta không cho vào. Nếu không có lệnh của anh chắc em bị nạn. - Nói xong anh chàng mở chiếc giày bắt heo lấy ra một gói nhỏ - Chuyện ni chỉ được từng này thôi anh Tư à.

Bò đen chặn hết các ngách, em liều chui qua rú rậm mới thoát đây.

Tư Hồng Kỳ vui vẻ :

- Được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Lúc này gần đại hội nên các ngành thi đua lập công dâng đại hội để chủ tướng mình được vô Trung ương. Tụi bò vàng Cò đen được lệnh con heo trung ương siết chặt một thời gian rồi đầu lại vào đây như thằng cha Lê thế Tệ lái xe jeep chỉ huy chuyến buôn lậu vĩ đại mà rút cuộc thằng Vũ Xuân Tê lại tử hình.

Anh chàng tên Vinh nói :

- Địa bàn này em mới tìm ra có thể hoạt động đến bốn, năm tháng mới bế. Vẫn không ai ngờ.

- Tại sao vậy ?

- Vì đó là nơi lỗ ròn cách mạng !

- Là chỗ nào ?

- Là nơi Xô Viết Nghệ Tĩnh, quê của bác Hồ. Trung Ương sửa sang ngôi nhà lớn trù lên ngôi nhà của cụ Phó Bảng. Tỉnh ủy Nghệ An đang đi lùng chuộc các cây cột nhà cụ Phó đem về ráp lại.

- Đã đủ cả bộ chưa ?

- Còn thiếu một cây cột ngoài hàng ba. Xả ủy đang làm rào chung quanh bụi tre và cái giếng Cóc chỗ thiếu thời bác thường ra đó chơi. Huyện lỵ sẽ kiến thiết tân kỳ. Nói chung sẽ làm Thánh địa như đền Kiếp Bạc hay đền Hùng Vương. Cho nên không ai ngờ là địa bàn hoạt động của cái chợ cần sa ma túy hiện nay thịnh vượng nhất.

Trong một nhà, cả gia đình đều chóac. Chồng chích cho vợ, con chích cho cha. Có công tác xã hội, Ủy ban phải phát thuốc phiện thì kêu gọi thanh niên mới đi. Cán bộ cũng thế ! - Huyện xã không hay à ?

- Hay thì hay chứ không bắt. Giáo dục thôi rồi thả về.

- Kỷ luật gì lạ vậy ?

- Bắt thì nhốt ở đâu cho hết ? Trời ơi, người ta buôn lậu đi hăng đàn như đi dân công vậy. Chồng bị bắt thì vợ đi. Mẹ bị bắt thì con đi. Đường dây không khi nào mà ngưng dứt. Huyện có bắt học tập thì họ bảo chỉ thị của đảng là «dân giàu nước mạnh» nên họ cứ việc buôn bán làm giàu. Nhiều hiệu trộn bán á phiện công khai. Chủ tiệm là người Khơ mú, người Thái, người Việt nam, người Tàu. Ai cũng đến mua được. Thành thử cả huyện

như trùm phủ khói thuốc phiện. Nói toạc phổi phèo ra là toàn huyện nghiện á phiện đến cả đứa con nít.

Vinh tiếp :

- Làm giàu nhanh quá nên ai cũng đi buôn. Ngày đi bằng tháng làm. Đại gì không đi ! Một người đi, cả xóm đi. Rồi cả Xã đi. Bây giờ thì cả huyện đều đi buôn, đi vận tải á phiện. Ở nhà làm ruộng, ruộng đâu mà làm. Vả lại làm ruộng mệt mà không có tiền thành ra đi buôn. Không cần ai xúi giục người ta cũng đi. Một chục cán bộ huyện nghiện hết tám ông. Toàn thể thanh niên nghiện hết. Đã đi tải thì phải nghiện. Thuốc trong bao cách mồm một gang không hút cũng phí. Một trăm lỏi mòn trên bộ, huyện chặn lỏi này, họ đi lỏi khác. Chặn đường rừng, họ đi đường sông. Ở đây không có ghe máy. Mà chèo bơi làm sao đuổi kịp dân địa phương. Con sông Nậm Nôn có trăm ngách, đuổi họ vào đường cù, họ quay đầu lại có mà toi mạng với họ. Thôi cứ để cho họ đi, họ chóac thì còn mong nọ kia với họ chứ ép buộc như ở đồng bằng họ lại làm hung, mất tuốt.

Tư Hồng Kỳ đợi anh chàng nói dứt, bảo :

- Chú báo cáo tình hình buôn lậu á phiện cho tôi ấy à? Tôi không phải là huyện ủy.

Vinh cười :

- Em nói để anh Cả thông cảm. Tại sao kỳ này em chỉ đem được có tí tẹo thôi.

- Thế cũng được rồi. Của ít lòng nhiều. Anh chỉ xoi một miếng thôi cho biết cái vị ngon của chất ô-rin. Còn lại thì cũng mất một nửa làm quà. - Tư Hồng Kỳ kể tai nói nhỏ,

Vinh ngạc nhiên :

- Các cụ cũng đốt ngữ này à ?

- Vài ba cụ thôi. Nhưng trước nhất phải để ở tiệm phục vụ khách đặc biệt cái đã.

- Sao không bảo các cụ ra lệnh cho huyện ủy, tỉnh ủy tron gđó đưa ra có tiện hơn không ?

- Ai biết đâu đấy. Thôi đi ra ngoài đó «xả» đi. Coi cánh hoa mơ nào vừa ý thì hái. Cây nhà lá vườn mà. Có con nai tơ mới ra rừng ngơ ngác, chú bắt nó lên núi xả thịt đi.

Vinh vừa đứng dậy thì anh Tư lại bảo :

- Nay, nếu có gặp trở ngại, cho anh Tư hay ngay nhé! Bằng không cho hay kịp thì chậm cũng được. Anh Tư

sẽ gọi qua Bộ thì hàng tịch thu lại cũng còn đó. Ở trong «bộ máy», không mất đi đâu mà sợ. Có điều là thay vì đi vòng nó đi thẳng mau hơn.

Vinh kể tiếp :

- Chuyện đi vòng, đi tắt anh Tư lo, em không biết nổi. Để em kể hết cho anh tư nghe để khi anh Tư có gặp Trung ương thì tâu lên dùm. Em sợ e tỉnh không báo cáo tới. Bây giờ ở thị trấn Diễn Châu Đô Lương học trò cũng chích hút can không lại anh Tư ời ! Có danh từ là «Bác trồng cháu hái «tức là Hồ chủ tịch trồng cây á phiện, cháu hái lá cuộn hút. Một thị trấn có đến 50 học sinh chích. Chúng mua kim, chích xong bỏ đầy đường. Trong một gia đình cha con, vợ chồng chích nhau là sự thường. Ở những bức tường công cộng dân chơi thường tụ tập để chích nhau. Có khi lên cơn gấp quá tìm chưa được «bệ phóng», chúng vừa đi vừa chích như người ta ăn chuối vậy.

Vinh vừa kể đến đó thì có người vào báo với Tư Hồng Kỳ :

- Dạ, anh Tư, có thằng dân bụi cầm kim chích lẫn lăm trong tay đi vô nhà hàng đến ngay một bàn đông khách giờ kim lên báo cho nó tiền không thì nó chích cây kim nhiễm Sida vô mình. Ai cũng sợ nên chạy bán

mạng. Đó người ta la lối, đập bàn đập ghế đồ ầm ầm đó.

Lại có người báo :

- Công An vây ráp đông quá.

- Kệ họ. - Tư Hồng Kỳ bình thản bảo và hỏi :

- Họ có thấy thằng Sida đó không ?

- Không biết nó lẫn lộn đâu mất rồi.

- Còn Công An ?

- Dạ ! lớp họ vô nhà lục xét, lớp họ bao vây bên ngoài.

- Đám nào vậy ?

- Chắc của Bộ chứ không phải Sở. Một ông 4 sao hai gạch chỉ huy chung còn mấy ông 1 sao hai gạch, một gạch lênh khênh.

Tư Hồng Kỳ nói :

- Gần tới đại hội đảng nên họ muốn làm sạch thủ đô. Đó là kế hoạch của trên. Mình phải chịu thôi !

Ông Đại tá vào ngồi bàn, bà Phú cho một em đem nước ngọt. Ông Đại tá mời chị Phú ra hỏi giấy hoạt động. Chị trở lên tường, khung kính lộng tờ phép có

một đồ chơi. Ông Đại Tá hỏi :

- Ai ký tờ đó ?

- Dạ Giám Đốc Sở.

- Nhà hàng có bao nhiêu chỗ ngồi ?

- Dạ 300 ghế !

- Chắc phải 400 vừa đứng vừa ngồi, tính cả khách không đứng cũng không ngồi thì cỡ 500.

- Dạ, chúng tôi chỉ phục vụ khách ngồi thôi, còn khách khác không đến được.

- Nhà hàng có tất cả bao nhiêu phòng ?

- Dạ chúng tôi chỉ phục vụ khách đến phía trước.

- Có phía nào khác cho khách đến nữa sao ?

- Dạ mời đại tá, dạ... giải khát !

- Cảm ơn bà. Xin cho phép cho chúng xem các sinh hoạt của nhà hàng.

- Dạ chỉ có thế này thôi đây !

- Nhà hàng có phép hoạt động sau 12 giờ đêm không?

- Dạ chúng tôi đã xin nhưng phép chưa đến. Chúng tôi có hỏi thì ở trên bảo cứ coi như phép đến rồi.

- Ở đây có múa đôi, cà rô cà kê, Đít cô không ?

- Dạ có, từ 9 giờ đến 11 giờ 30.

- Có múa khoả thân không ? Có làm điều gì đồi trụy không ?

- Dạ, thì cũng như các nhà hàng khác.

- Có hút chích không ? Có gì đặc biệt không ?

- Dạ, xin mời đại tá giải khát.

- Có động bí mật không ?

- Dạ chúng tôi tuyệt đối bài trừ mãi dâm và mọi hình thức có tính chất ấy.

- Có tất cả bao nhiêu nhân viên phục vụ ở nhà hàng này ?

- Dạ trong sổ ghi 32 người.

- Sổ người không có ghi trong sổ bao nhiêu ?

- Dạ con số ấy rất linh động.

- Ở đâu có nơi mát xa không ?

- Dạ trước đây có, nhưng dẹp bỏ lâu rồi vì nó bị chê là lạc hậu.

Ngài đại tá ngưng thẩm vấn bà chủ nhà hàng, ra lệnh cho các sĩ quanh lục soát rồi quay lại bảo bà chủ :

- Bà vui lòng cho xem giấy hành nghề của các cô em phục vụ ở đây.

- Dạ !

- Bà cho các cô ấy ra trình diện tôi và giấy hành nghề của các cô đã quá hạn hoặc không hợp lệ. Vậy xin mời các cô đến làm việc ở «Trung Tâm Phục Hồi Nhân Phẩm» và «Trung Tâm Trau Dồi Đạo Đức» ở phố Hànôi. Đúng 8 giờ 30 sáng mai phải có mặt. Nếu vắng mặt thì xem như bị đình chỉ hoạt động vô thời hạn.

Còn riêng bà, chủ nhà hàng đã vi phạm các điều 4 - 5 - 6 tiết 4 mục A phần 3 của luật giải trí. Bà phải lên trình diện trên Bộ thứ hai tuần sau nghĩa là 4 ngày nữa để trả lời về những điều vi phạm của nhà hàng.

- Dạ đại tá có gì thì cho biết.

- Có thể bà sẽ bị phạt hành chánh, bị ngưng hoạt động một thời gian hoặc vô thời hạn. Tôi không có quyền quyết định. Còn hiện giờ xin bà ký giấy nhận phạt.

Viên Đại tá gọi người tùy phái đem giấy bút đến ghi một hồi rồi trao cho bà chủ. Bà Phú liếc thấy tiền phạt là 18 triệu và 8 nhân viên bị mời đến làm việc tại Bộ.

Ông Đại tá nói thêm :

- Tùy theo lời khai của các nữ nhân viên, nhà hàng có thể bị phạt nặng hơn. Đây chỉ là tiền phạt sơ bộ, chưa được ban chấp pháp duyệt y. Mọi việc sẽ được giải quyết rất ráo và tự nguyện với sự có mặt của bà.

Bà Phú nói :

- Xin đại tá cho biết nhà hàng vi phạm như thế nào ? Ông đại tá nghiêm trang nói :

- Pháp luật là pháp luật. Trộm cướp không thể cãi nhau với quan tòa. Tôi cho bà hay có hằng trăm lá đơn thưa nhà hàng này. Đây là ổ chứa đủ loại vi trùng nguy hiểm, phá hoại cơ thể thủ đô. Tôi nhân danh Chủ tịch Ủy ban Bài trừ tệ nạn thủ đô đóng cửa nhà hàng này kể từ đêm mai vô thời hạn. - Ông Đại tá đưa một tờ giấy đen đặc chữ cho bà Phú và nói : - nếu bà còn kỳ kèo thì bà sẽ nhận tờ lệnh này - Ông Đại tá đẩy tờ lệnh màu đỏ trước mặt bà chủ.

Bà Phú nhào ngựa chết giắc. Bà biết tờ lệnh màu đỏ một khi đã dán lên cửa tiệm nào thì chủ tiệm chỉ có 3 cách : một là chịu sạt nghiệp mất hết dịch vụ và uy tín, hai là phải bỏ ra một số tiền khổng lồ để xin thu hồi lệnh với tờ tự kiểm thảo nhận tội lỗi, ba là chạy chỗ khác xin mở dịch vụ với băng hiệu khác, chủ nhân khác cũng tốn ngàn ấy tiền.

Bà chủ ngất xỉu. Ông Đại tá cứ bình thản cho rút quân bò vàng, chấm dứt cuộc hành quân toàn thắng, còn mình thì ở lại chờ... giấy tờ của bà chủ.

Các em vực bà chủ dậy và báo cáo cho Bác Tư Hồng Kỳ hay. Bà chủ tỉnh dậy chớp nhóang. Bác cười bảo :

- Thì mình phạm luật người ta phạt chứ còn kêu rêu ngất xỉu là sao ? Người cầm luật thì phải hành xử luật, còn người làm sai luật thì phải chịu phạt, kêu ca ích gì. Bà chủ và các cháu trong nhà chuẩn bị ai làm việc nấy.

12 vũ nữ thường trực được mang tên riêng của nhà hàng với chữ Hồng đi đầu. Hồng Dạ, Hồng Cúc, Hồng Lan, Hồng Hà.. được dân chơi gọi là Thập Nhị Hồng Hoa tiên cô hoặc 12 con cá heo, lần lượt được gọi ra trình diện ngài đại tá chỉ huy trưởng, trung tá và các thiếu tá, đại úy trong ban chỉ huy cuộc ráp.

Các em làm việc rất vất vả gần như 24/24. Ban ngày thì các em phục vụ ở khách sạn Hồng Hoa và cà phê Hồng Thủy cũng là 2 điểm ghé của Đêm Màu Hồng. Từ phút hoàng hôn xuống thì những em ăn khách nhất được gọi tới làm mỗi câu ở Đêm Màu Hồng năng nổ hơn. Các em hôm nay đang làm nhiệm vụ trong phòng cà phê đùi, cơm tấm ôm, câu ôm, ngủ giờ ôm v.v... thì được lệnh bà chủ tập trung lại để ngài đại tá xét... giấy và tờ. Các em Hồng đến gần đủ mặt, da thịt chưa kịp phủ lên một lớp nhung lụa, còn phơi phới hồng tươi bát ngát hương hoa, trình diện nhưng gò Bồng đảo và lạch Đào nguyên sương còn ngậm chỉ được ngụy trang sơ sài với hoa lá nhân tạo. Ngài đại tá nhắm đếm đi đếm lại mấy lần nhưng vẫn thấy vườn hoa thiếu một đóa, nghĩa là thay vì 12 thì chỉ có 9 tiên cô. Ngài đại tá nổi giận đùng đùng. Như thế này thì nhà hàng xem thường pháp luật quá lắm. Nhưng trận lôi đình xẹp xuống ngay vì tiên cô Hồng Loan ngang nhiên bảo, ai nấy cũng nghe rõ không sót một tiếng nào :

- Dạ thưa đại tá, chị Hồng Hà nhờ em thưa cùng đại tá rằng chị đang bận dịch vụ với khách ạ. Bao giờ xong chị sẽ lên sau ạ !

Ngài đại tá thuộc thành phần tiểu tư sản và không nặng tai nên nghe thủng đến tận nhĩ tai. Ngài biết cô bé

bận dịch vụ với khách cỡ nào nên mới dám vi lệnh của ngài như vậy. Cho nên ngài vui vẻ :

- À được, để tôi thăm vấn hết các cô này rồi cô Hồng Hà sẽ bao chót cũng được.

Ngài tỏ ra rất thông cảm với việc làm ăn của dân, thật xứng đáng với câu hát trong bài «Vì Nhân Dân Quên Mình» mà ngài đã hát từ khi mới nhập ngũ.

Nhưng nhân dân bây giờ đã đi quá hóp dân chủ nên lệnh của ngài có vẻ lờn nhất là ở các nơi như Đêm Màu Hồng. Lờn là danh từ của giai cấp công nhân thường xài cho những cây bù loong mòn răng, vận rộng-đền không bắt nữa.

Cô Hồng Hà vắng mặt và được báo cáo, vậy là có kỷ luật lắm rồi. Có lẽ các tiên cô noi gương kỷ luật đó chẳng, nên một cô khác lại báo cáo :

- Dạ còn chị Hồng Mi thì cũng xin vắng mặt vài tiếng ạ. Còn chị Hồng Trang thì xin mai sẽ đến.

Thế này thì quá lắm. Ngài đại tá không còn giữ tinh thần kiên nhẫn cách mạng được nữa. 12 đội viên mà vắng đi 3, vậy là đơn vị mất đi 1/4 nhân lực thì làm sao mà diệt địch ??

Một em lại phát biểu :

- Thừa Đại tá, xin đại tá thăm vấn chị em tôi đi cho. Chúng tôi không quen đứng không, phí thì giờ lao động vàng ngọc như thế này thì uống.

- Thì các cô ngồi xuống đây ! - Nhưng ngài đại tá vốn cao kiêu về quân sự nên vừa ra «lệnh» xong lại ra «phản lệnh» ngay - Khoan, các cô cứ đứng thêm một tẹo nữa.

Ngài đại tá nãy giờ không trông thấy tình tiết tóc mây da phấn chân mày vòng nguyệt gò hết chỉ thấy những vệt đen và những dãy nốt nà. Bây giờ mắt mới được in hình những cặp đùi ếch đã lột da. Rồi ngài phán :

- Muốn thăm vấn có kết quả phải đi từng người, phải đặt ra nhiều câu hỏi và trả lời bằng mồm, phải tra xét từng góc ngách một, chứ thăm vấn sơ sài bề mặt thiếu chiều sâu phỏng có kết quả gì ? Hơn nữa phải kín đáo một cá nhân và một cá nhân thôi. Chớ thăm vấn theo lối hợp tác xã thì còn ra cái thể thống gì !

Các cô nghe ngài đại tá phân tích thì hãi quá nhưng lại mong chóng xong để đi công tác. Bà chủ ở đâu xuất hiện ra đúng lúc như nhân vật trên sân khấu. Bà nói :

- Dạ thưa đại tá, em đã cho dọn sẵn phòng để đại tá và các vị trong ban chỉ huy thăm vấn các cô hoạt động

thiếu giấy phép ạ.

Ngài đại tá đồng đặc báo các vị trong ban chỉ huy như một bản nhật lệnh công tác :

- Tùy khả năng, hoàn cảnh, yêu cầu cách mạng và đối tượng, các đồng chí hãy tiến hành. Thời gian không hạn định, miễn đạt kết quả vượt mức thì thôi ! Có đồng chí nào yêu cầu đặc biệt gì không ?

- Dạ không - một tay nói - Chỉ ngại làm mất lợi tức của các cô.

Bà chủ bật thiệp trả lời :

- Xin quý vị không phải bận tâm. Chúng tôi bao giờ cũng có lực lượng dự trữ cũng như trong tổ chức cách mạng hễ có lỗ trống thì cũng có cán bộ để lấp ngay.

Ngài đại tá bảo bà chủ :

- Mấy cái máy computer hình độc kia... Bà chủ biết ý ngài đại tá, bèn thưa ngay :

- Dạ ba cái đó mới về nên chưa có chỗ bày ra rộng rãi, khách xem chen lấn, xem ké cũng nhiều. Dạ, để tôi cho đẹp bót vô trong «phòng» để đại tá «xem xét» ạ.

Chương 19

Nhà gì như cái miếu thổ thần vậy nè ?

Tuấn đưa nàng Sài Oải về thăm cho biết gốc gác con nhà tướng của mình, nhưng vừa đến cửa bị nàng phát cho một câu đau điếng.

Tuấn còn bàng hoàng chưa biết trả lời ra sao thì con Mùi chạy ra đon đả :

- Cậu Hai đã về. - Miệng nói, mắt đảo nhìn chỗ khác như muốn hỏi : - Ai vậy cậu Hai ?

- Mẹ tôi đâu ? - Tuấn không trả lời mà hỏi lại.

Con Mùi đáp :

- Bà đang ngủ trong... buồng.

- Ủa sao mẹ tôi lại ngủ giấc này.

- Bà đi đâu về mệt.

- Chị biết mẹ tôi đi đâu không ?

- Dạ không !

- Bố tôi có về không ?

- Dạ không !

- Có gọi về không ?

- Dạ cũng không !

Trong lúc hai người đối đáp thi Sài Oải ghếch một chân lên vành chậu kiểng, run lia làm những rong tua tua chung quanh bấp đui trắng nõn hều cũng lắc lư như những chiếc lá trên cành kiểng. Con Mùi chưa hết nhìn người khách lạ thì Tuấn bảo trông :

- Đi vô cho má tôi hay có khách !

- Dạ bà đang ngủ. Dạ mới ngủ tôi... tôi...

- Đã bảo !

Tuấn quay sang bảo Sài Oải :

- Đi vô em !

- Nhà anh đây à ?

- Ờ, nhà tiêu chuẩn của bố anh !

- Tướng mà ở cái nhà vậy à ?

Tuấn nhìn Sài Oải như muốn nói : «Thì vậy chớ còn sao nữa !» Chàng trở sang ngôi biệt thự trước mặt :

- Đại tướng cũng ở nhà thế thôi em à !

Con Mùi trở ra nói :

- Dạ cửa phòng bà khép kín, con không dám gõ ạ.

- Thôi được, chị làm gì thì đi làm đi. Còn thằng Cu con của ông «bác sĩ về nguồn» đâu rồi ? Sao không nghe nó khóc la gì ráo ?

- Dạ nó ở sau nhà, kiềng trên tay mẹ...

- Chị Xuân tôi.... bộ về đây ở rồi à ?

- Dạ không, mẹ đây là mẹ cháu đấy ạ !

- Thì mẹ cháu là chị Xuân chứ ai nữa ?

- Dạ mẹ cháu tức là bà cụ em đấy ạ !

- Cái chị này vợ vắn quá. Còn con Thu đâu ?

- Dạ cô ấy ở trong buồng.

- Vô nói với nó có khách Sài gòn đến chơi.

Con Mùi quay đi. Tuấn bảo nàng oãi :

- Em ngồi đó đi.

Sài Oải ngó quanh nhà trên tường dưới nền rồi dừng mắt trên một bức ảnh bán thân lộng kiếng treo trên vách mà khách nào vào đây cũng nhìn thấy nó trước nhất :

- Bô anh đây à ?

- À... ờ... bô đây !

- Sao không giống anh tí nào cả vậy ?

Tuấn làm thinh.

- Nhà anh có họ hàng với Hoàng Cao Khải không ?

- Hoàng Cao Khải nào ?

- Sao lại họ Hoàng ?

- Anh biết được ! Á à... Hoàng Su Phi ấy à ?... Đó là danh hiệu của bố do nhân dân và quân đội đặt cho bố chứ đâu phải tên cúng cơm.

- Vậy tên cúng cơm là gì ?

Tuấn ngó ra. Thực tình Tuấn không biết. Hoặc quên. Không rõ lẽ nào.

Sài Oải cười :

- Hồi em học lớp 8 thầy có giảng cho nghe về các

nước phương tây. Thầy nói thằng Tây chửi thằng Mỹ bằng câu : «Ông nội nó tên gì nó cũng quên !» Thằng Mỹ chửi lại : «Còn mày, bố mày tên gì mày cũng không biết !»

Tuấn nói gương :

- Thế là hòa cả làng ! Sài Oải bảo :

- Hòa sao được anh ! Thằng Mỹ chơi thằng Tây đau hơn chứ !

Con Mùi trở ra :

- Dạ cô Thu rúc đầu ạ !

- Nhức đầu, ra tiếp chuyện với khách cho phải lễ thì chết hay sao ?

- Dạ cô Thu còn có chứng chóng mặt nữa. Dạ từ ngày đi Mỹ về cô ốm luôn.

- Lạ quá nhỉ ! Đã nhức đầu lại còn chóng mặt ! Bệnh thần kinh chẳng ?

- Dạ con không dám nghĩ thế ạ.

- Ờ tôi biết rồi. Nó thất tình... Nó quen xem cái tuồng «Thất tình Mai» nên sanh bệnh thất...

- Kìa cô Thu ra. Cô đi có vững không ? Để em giúp. Ối chết, sao cô lại mang guốc gót cao lỏng không thể kia không khéo cô ngã bổ, con lại chết đòn.

- Không sao đâu, chị vào nghỉ đi ! - Thu bước ra ngồi vào xa lông.

- Đây là em gái của anh ! - Tuấn giới thiệu Thu với nữ oải Sài Thành.

Sài Oải đứng dậy nghiêng mình chào và đưa tay cho Thu :

- Hân hạnh được biết cô đi Mỹ mới về ! Mời cô ngồi !

- Tôi là chủ nhà mà ! - Thu pha trò.

- Tôi cũng là chủ ! Sài Oải đáp lại.

- Chúng ta là chủ. - Tuấn phụ họa rồi rút lui - Để anh vào mời má ra đây xem cô... bạn mới của anh. Hai người nói chuyện đi.

Sài Oải hỏi :

- Ở Mỹ có gì lạ không cô ?

- Lạ là sao ? Xứ người cái gì đối với tôi cũng lạ hết chị à !

- Ví dụ cái gì đập vào mắt cô trước nhất ?

- Ở trên máy bay nhìn xuống trước nhất thấy lạ là cơ man nào xe hơi. Em giật mình không hiểu xe hơi ở đâu mà nhiều thế, trông như một bãi bát úp đủ màu, hay vô số con bọ hung từ dưới đất đùn lên.

- Kề xe hơi là gì lạ nữa ?

- Khi xuống phi trường thì thấy hành khách và nhân viên hàng không rất lịch sự. Họ di chuyển rất trật tự. Cả ngàn người, lao xao nhưng không có một tiếng la í ới. Tiếng chân đi cũng không nghe thấy. Chị có nhớ cái tập truyện «The quiet American» không ?

- Có nhớ chớ sao không ? Ở Sài gòn tới bây giờ người ta còn gọi là «The ‘Kiet» American», Mỹ Kiết, Mỹ Kẹo.

- Sao kỳ vậy ?

- Đó là nhận định của dân làng chơi đi dù hay đi tàu suốt. Chúng nó nói Mỹ hứa bao nhiêu là trả đô đúng bấy nhiêu. Không hơn một đồng.

- Hứa sao thì làm vậy còn đòi gì nữa ? - Thu lơ là đối đáp - Còn hơn là hứa sông !

- Tụi ngoại quốc cũng học theo cái kiểu đó. Còn dân lô can chơi điệu hơn. Hứa 2 tê, cho 4 tê lại còn rau thơm

tỏi hành, điện nước. Có tay chơi đờm còn dám chê Hắc Bạch công tử nữa đó. Cô không biết đâu ! Dân Hà Nội này mê các gốc Sài gòn lắm. Tha hồ đeo gọt. Thậm chí có đứa bỏ Hà Nội vô sống ở Sài gòn có mấy năm đã lên đời làm như hoàng hậu. Thấy mà phát chướng !

- Thế à ?

- Cô xem có con oải Nam kỳ nào mà lấy dân chơi Hà Nội không ? Để mà ăn gốc rau muống à ? - Sài Oải bỗng giật mình nói như tự bào chữa - Có chẳng chỉ một hai đứa mù ! Nhưng chỉ ít bữa rồi cũng chạy tét «ta về ta tắm ao ta»

- Ê, không có động tới gốc rau muống thiêng liêng của tôi nhé ! - Tuấn từ nhà trong đi ra xen vào câu chuyện của hai người, tưởng dập tắt cái đám khói phun ra từ mồm Sài Oải, nhưng ngược lại làm cho nó càng bùng lên thêm.

Sài Oải cong cớn cặp môi son tím, nghênh mặt :

- Một tuần là tối đa. Gút bay ! - rồi trề môi - tướng mà ở cái nhà như miếu thổ thần ấy. Xin đổi vô trong Nam đi. Thằng cha trung tá Bắc kỳ vô trong cũng còn chê cái tiêu chuẩn này !! - Rồi không để cho Tuấn nói gì thêm, Sài Oải quay lại Thu :

- Cô thuộc được bài học gì của Mỹ ? - Tôi không có học bài gì hết chị à ! - Thu lấy làm bực mình vì phải tiếp một người khách ăn nói sỗ sàng, hơn nữa gọi nàng bằng chị lớn. Thu tiếp- Tôi thấy nhưng người học đòi cái kiểu Mỹ hờ rồn phơ đui đều hồng cả. Nhất là... hòn ngọc Viễn Đông tiếp cận với những...

Sài Oải ngắt ngang, có ý trả đũa lại tiếng «học đòi» :

- Người ta nói bên Mỹ con gái với con trai làm tình ngay ở ngoài đường có không cô ?

- Có dân tộc nào lại còn dã man thế ở thời đại này ?

- Thế cô không thấy à ?

- Tôi cũng không nghe nói, đừng nói chi thấy !

- Sao có vô số băng hình nhập sang bên này toàn loại ác ôn vậy ?

- Tôi không thấy ở đâu hết. Nhưng tôi đoán là do đường dây đen nào đã nhập vào. Sở dĩ nó vào vì có người thích nó là vì nó rất quái quỷ.

- Ở bên đó trai gái yêu nhau lấy nhau có cưới hỏi gì không ?

- Có chứ. Người ta làm đám cưới với nghi lễ đầy đủ long trọng, lắm khi còn rườm rà.

- Vậy sao tôi nghe Mỹ là xứ tự do bậc nhất thế giới, nhất là tự do luyện ái.

- Tự do luyện ái có nghĩa là không có sự ép duyên, theo tôi nghĩ, chứ không phải là thay đổi người phối ngẫu như thay tả hoặc có chồn rồi còn kèm theo ý trung nhân trung nheo gì đó.

Tới đây thì Tuấn dìu bà Ba ra phòng khách. Bà kéo lê một chiếc dép còn chân kia thì đi không. Cho nên bà giống như một con vịt xiêm què lạch bạch - «Mày lòi tao đi đâu dữ vậy thằng Tròi đánh ?»

- Con muốn má thấy mặt con dâu má chút, kéo không có dịp.

- Cái thằng này !

- Con nói thiệt, sau đại hội đảng nó về xứ, hoặc nó sẽ ôm bọc phá lao mình vào hoả điểm của địch trước khi đụng địch.

- Cái thằng này ! Mày nói gì lạ vậy ?

- Con nói thiệt. Em ơi em, má nè. Đó con dâu của má đó ! Nhưng mà trong giây phút này, ngày tháng này, và

ở tại đây thôi. Ngoài thời gian và địa điểm nói trên con không có bảo đảm với má điều gì hết !

- Mà nói gì vậy thằng điên ?

- Con kính chào bà Ba... Sao.

Sài Oải gập người xuống đúng 45 độ và gục mặt ngó hai mũi chân đúng 8 giây đồng hồ rồi mới ngước mặt lên, tia mắt vào Bà Ba.

Bà Ba lùi lại mấy bước và trở mắt nhìn cái hiện tượng lạ lùng trước mặt bà :

- Ai đây, Tuấn ?

- Thì con đã kính thưa với má rằng đây là con dâu của má !

- Vợ mày đây sao ?

- Dạ như con đã nói, ở tại đây và vào giờ này phút này thì nó là vợ tạm thời dự khuyết.

Bà Ba nhìn con rồi nhìn đứa con gái vừa gọi bà là Bà Ba Sao. Đây là con trai bà. Điều đó đã chắc. Còn người kia, nó là vợ của con trai bà hay sao ? Nghĩa là trên danh nghĩa xã hội nó vẫn gọi bà bằng má.

Bà bàng hoàng, không ngờ rằng bà có một con dâu hôm nọ bà từ chối không cưới cho con trai bà, rồi hôm nay lại một đứa khác bà cũng không có cưới hỏi và làm suôi với ai, mà con trai bà bảo là con dâu của bà. Thế nghĩa là làm sao mới được chứ ??

Thằng con khê bảo :

- Chào ra mắt má đi em !

- Em đã chào rồi mà !

Bà Ba Sao hỏi con trai :

- Sao hôm trước đám cưới xong mà gọi cho tao với bố mà tám hình hai vợ chồng mà nhưng đâu phải cô này.

- Dạ cô này là cô khác đó má !

- Còn cô đào mà ở trước «Trung Tâm Trau Dồi Đạo Đức» nữa, mà cũng ôm iếc, hôn hít. Vậy đó là đứa nào?

- Dạ con đôi đĩa, đôi đôi tượng liền tay hà má. Con không biết đứa nào chịu hay không chịu con kêu bằng vợ.

- Ở trước cửa «Trung Tâm Trau Dồi Đạo Đức» mày gặp tao uả... uả...

- Con đến đó hằng ngày, mấy đứa trong đó mền con lắm, biết đứa nào, má !

- Vậy con vợ mày là con nào ?

- Con làm sao nói được cho má biết. Nếu má muốn biết thì phải định nghĩa chữ «vợ» là gì, có sự khác biệt của chữ này giữa hai thời kỳ : thời bố gặp mẹ ở Bắc Kạn năm 1948 và thời kỳ hiện nay của con gặp những người bạn gái trong lòng của con không ?

- Nếu mày muốn thì mày định nghĩa cho tao nghe đi coi nào !

Cô Thu thấy tình thế có mòi căng thẳng hứa hẹn một cuộc bùng nổ nhưng không biết có kết thúc kịp thời như cách mạng tháng 8 hay không, nên nàng kiếm chuyện rủ Sài Oải rời khỏi phòng khách.

- Chị đi vào đây, em cho xem những băng hình của Mỹ em lén đưa qua mắt hải quan.

Sài Oải nghe nói thì chắc có một sự mê ly cuốn hút nên đứng dậy đưa tay hôn gió bà Ba Sao rồi đi theo Thu. Bà Ba ngó theo hai cái bắp chuối trắng nõn dựng

trên đôi guốc gót cao loại 9 phân mà nghĩ thầm : «con nhỏ này chừng 17 là cùng, chắc là loại «nai tơ ra rừng hơi lâu «nên dạn dĩ. Thấy Thu dắt nàng đi khuất vào trong và tiếng cửa buồng đóng sầm lại, bà mới hỏi nhỏ Tuấn :

- Ý trung nhân của mày đó sao hả con ?

Tuấn giải đầu giải tai nhẩn nhó :

- Con thưa với má là kỳ này dứt khoát mà phải bê cho con ít nhất 45 tê. Để con nắm được vấn đề cốt tủy của tình yêu thời đại này. Con xin nói tình yêu thời đại này cũng đi đôi với nhịp độ nguyên tử, về sức di chuyển nhanh chóng của mắt và tim, của thân xác và tâm hồn, của không gian và thời gian, giữa giáo điều và xét lại, giữa phạm trù ngẫu nhiên và tất nhiên, giữa quốc gia và quốc tế.

- Thôi đi thằng điên ! Mày nói nhảm cái gì vậy ?

Tuấn cười hề hề :

- Dạ thưa má, muốn hiểu tình yêu không phiền diện, ta phải đặt nó vào hai hình thái ý thức. Hình thái thứ nhất là Trừu tượng. Hình thái thứ hai là Cụ thể. Trừu tượng nghĩa là không cầm nắm trong tay được. Còn Cụ thể là cầm nắm ôm ấp cất giữ được, nghĩa là hoàn toàn

trái ngược lại với Trừu tượng. Xưa nay chưa có nhà triết học nào định nghĩa được tình yêu. Nó là một vật thể hay là một khái niệm về tình cảm. Chưa có một chữ nào khó định nghĩa bằng chữ Tình yêu.

Người ta vẫn hay dùng nó tốn không biết bao nhiêu nước bọt và giấy bút nhưng có ai định nghĩa được nó đâu! Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài khao khát nhau, chết vì nhau thì đó là tình yêu, không ai chối cãi được. Nhưng nếu hai người cưới hỏi được nhau thành vợ chồng thì đó còn là tình yêu nữa hay không ? Vì nó không xảy ra nên người ta không thể nói được tình vợ chồng có phải là tình yêu kéo dài sang một giai đoạn mới hay không ? Nếu tình vợ chồng là tình yêu dưới một hình thái khác thì sao người đời lại ca ngợi nó với câu thơ của ai đó :

Tình chỉ đẹp khi còn dang dở,
Đời hết vui khi đã vẹn câu thề

Và tại sao trong các đám cưới người ta vẫn chúc cô dâu chú rể sống với nhau tới đầu bạc răng long ? Liệu họ có còn yêu nhau đến đầu bạc răng long để vẹn niềm chung thủy hay không ? Tình yêu và tình vợ chồng là hai thứ chi phối toàn bộ cuộc sống. Người ta có thể nhịn đói chứ không thể nhịn yêu. Đói mới ăn. Có khi nào không thấy đẹp mà yêu được. Có những trường hợp sống với nhau không phải vì yêu nhau. Con xin hỏi

má tình yêu có nằm trong phiếu thực phẩm hay không ? Nếu có thì ở ô nào, còn nếu không thì tại sao ? Mác Lê chưa bao giờ giải đáp rốt ráo câu hỏi đó cho nên đảng không cải tạo được xã hội. Nhiều tiếng nói, nhiều quan niệm, nhiều kiểu cách định nghĩa tình yêu nhưng không ai biết cách nào là duy nhất đúng. Chỉ có đảng mới tự hào rằng đường lối của mình là duy nhất đúng mà thôi. Đảng là đảng duy vật, đảng cũng tự nhận mình là duy vật, từ vật chất mà ra, trong lúc đảng lại dạy rằng mọi sự vật đều biến chuyển. Vậy tình yêu cũng biến chuyển chứ đâu có bất di bất dịch. Tổ Tâm khác với Hồn Bướm Mơ Tiên, Đoạn Tuyệt khác với Đồi Thông Hai Mộ. Những cái chết ấy không phải là mẫu mực cho tình yêu. Ngày nay chúng con không yêu theo công thức đó nữa. Yêu đó rồi không yêu đó. Yêu đó rồi bỏ đó. Yêu cái khác vì cái khác đáng yêu hơn. Ví dụ như năm 1929 Bác Hồ thấy đảng Cộng Sản là con đường cứu nước duy nhất đúng. Đảng Cộng Sản Đông Dương thành lập và có nhiều người theo. Nhưng nửa thế kỷ qua sự vật biến chuyển, con đường cứu nước của Cộng sản Đông Dương không còn là duy nhất đúng nữa cho nên phải thay đổi ít nhiều hoặc thay đổi cả. Như thế mới gọi là biện chứng. Cũng như tình yêu. Nhiều thế hệ trước cho rằng Chiêu Quân cống Hồ là yêu nước, nhưng ngày nay đảng cắt đất nhường cho Trung quốc

để không bị Trung quốc quấy phá là không đúng. Bởi vì ngày nay chủ nghĩa nước lớn không còn tồn tại nữa. Hơn nữa Bác Hồ đã bảo : «Anh em tình nghĩa Việt Hoa, Vừa là đồng chí vừa là anh em» kia mà ! Là đồng chí, là anh em sao còn lán đất của nhau. Sao anh còn chơi gác em út ?

Bà Ba ngồi nghe ban đầu bà còn định cãi lạ, nhưng dần dần bà chỉ lắng nghe. Cái thằng này đi bụi mà cũng nhặt được lắm thứ nghe cũng xuôi tai đến thế !. Nhưng nếu để nó lên lớp mãi thì cái con nhí kia còn coi «mẹ chồng» nó ra gì ?

Thằng Tuấn kết luận :

- Con đi theo biện chứng pháp trong tình yêu. Nói tóm lại : tình yêu là con kỳ không nó thay đổi màu da tùy thời tiết. Hôm nay nó đỏ, mai nó xanh. Hoặc nó xanh khúc đầu mà đỏ khúc mình và cái đuôi. Con bé này hiện giờ là bồ của con. Chốc nữa có thể nó không phải của con mà của người khác. Con xin lỗi má, má đừng ngạc nhiên.. Tuổi trẻ của tụi con không giống tuổi trẻ của ba má. Thôi gút bay má đi em. Ta đi, tới giờ hẹn rồi.

Sài Oải bước ra, nó oang oang nhưng không biết nói với hai người ngồi trước mặt hay kể ở sau lưng :

- Nhảy Ráp với Bắt chạch trong chum Lampada với Hội Làng Chen, Trò Tắt Đèn với Cha Cha Cha, tuy dân tộc khác nhau nhưng tính chất nghệ thuật của nó cũng như nhau chưa biết cái nào sáng tạo hơn cái nào.

- Ôi ! Đây không phải là nơi lúc bàn chuyện đó.

Sài Oải huênh tay :

- Em không có bàn luận gì ở đây nhưng em tức một điều là bố em không chịu gởi em du học ở Mỹ. Đi sang đó như cô Thu cả tháng trời, về bên này quê vẫn hoàn quê đặc, không biết một thứ gì made in USA cả.

- Ở góc có khi không bằng trên ngọn em ơi ! Những thứ đó sang bên này mình cải biên chắc chắn hay hơn nhiều ! Em có những ý nghĩ trùng hợp với anh, hay thật.

- Tuần vuốt lưng Sài Oải tiếp :

- Nếu em sang được bên đó em sẽ phổ biến các điệu Bắt chạch trong chum, Chen và Tắt đèn chắc sẽ chóng kết quả lắm. Đất Mỹ là đất mới, nơi nhận tất cả các loại giống chính trị, khoa học và văn hóa một cách tích cực. Thế kỷ này hoa nhân loại nở rộ ở nước Mỹ là vì thế kỷ trước nó không đóng cửa hẹp hòi. Một ngày mai nào đó chúng ta sẽ biến Cò lã, Trống quân thành Blue, Rumba như chơi. Em có thấy Trống quân và Rumba có những

nốt nhạc giống nhau không ? Văn hóa không có biên cương là thế đó.

Bà Ba vì xã giao cực chẳng đã phải ngồi chịu trận cho trẻ con lên lớp mình. Sài Oải càng nghe càng thấm thía nói :

- Sách báo có hai điều thiếu sót : một là phản ánh không hết sinh hoạt, hai là phản ánh theo kiểu giật giây theo ý một số người cho nên mình không biết cái sinh hoạt bên kia. Tuy cách đại dương nhưng em cảm thấy có những mối liên qua chặt chẽ lắm. Thì cũng như sinh hoạt luyện ái trong làng chúng ta, thích thì chơi, chơi hết, đốt hết không chừa thứ gì. Còn bên Mỹ thì có cái vụ đổi vợ đổi chồng với nhau thì có khác gì vợ và ý trung nhân, chồng khác, ý trung nhân lại khác. Theo sách nói thì bên Mỹ có báo chí đăng tải tên tuổi những cặp nam nữ loại này. Có khi người ta gặp bồ mới thích hơn bồ cũ. Thế là a lê gút bay, anh đi đường anh, tôi đường tôi. Bên mình đã thấy nền móng của những vụ đổi vợ thay chồng bắt đầu bằng thay kim đổi đĩa rồi đây. Vợ anh với Sài Oải trưởng và em với anh đã sinh hoạt với nhau một thời gian rồi. Vợ anh chưa trở về với anh và em còn đeo dính anh, điều đó chứng tỏ gái Hà Nội không chê trai Sài gòn và gái Sài gòn vẫn tìm được cái gì đó thích thú ở trai Hà Nội.

Tuấn vỗ tay đôm đốp :

- Hay hay lắm. Em có thể viết những ý nghĩ của em lên báo để mở đường cho một cuộc cách mạng tháng tám ở giai đoạn mới trong lãnh vực tình yêu. Khởi đầu trong chúng ta trước, lấy tờ Quân đội làm tiếng nói của chúng ta. Anh sẽ trình bày với bố anh để được sự giúp đỡ của ông ấy. Anh thấy cuộc công du Bắc Hà của đoàn oải thành phố Bắc kỳ này mang lại kết quả bất ngờ. Hà Nội Sài gòn sẽ cùng mở mắt cho nhau và cùng dìu nhau trên con đường gập ghềnh xa.

Sài Oải tiếp lời Tuấn :

- Em nóng nảy chờ đại hội khai mạc. Em sẽ lấy tư cách cá nhân tham luận một vấn đề xã hội về hủ tục cắt tai lợn ngày phản bái còn rơi rớt lại một vài nơi. Em sẽ đặt câu hỏi cho Đại hội tại sao các ông lớn tha hồ vênh váo hủ hóa với cả một hệ thống bảo vệ, với cả sự hoạt động công khai hợp pháp của Ban bảo vệ sức khỏe trung ương do Chị Hai Thanh Xuân lãnh đạo mà lại muốn nhậu lổ tai heo quay ? Như vậy các ông thím xức cả thịt sống lẫn thịt chín. Ai cho các ông ấy cái quyền đó ? Vô lý, vô lý !

Tuấn vỗ tay khen :

- Em phải giữ bí mật kéo các ông hay, sẽ gần cận không cho em tham luận. Chỉ dân Nam Kỳ mới có mầm cách mạng mới còn Bắc Kỳ thì muôn năm nằm im gặm tiếp những cục xí quách dưới đáy thùng nước lèo phong kiến rồi lau mồm bằng lá cờ búa liềm, lại la lối hoạnh hoệ rằng ta dân chủ tự do. Hay lắm ! Hay, hay, hay! Anh sẽ giành tất cả tim óc để giúp em hoàn thành bản tham luận có một không hai trong lịch sử của đảng phong kiến nguy trang dưới lớp áo dân chủ rách mướp này.

Sài Oải cảm thấy phồng lên như trái bóng được bơm thêm hơi :

- Anh sẽ giúp em trong một bài tham ô, mà ông Cù hay Cẩn đã kêu ầm ĩ ở mấy khóa quốc hội trước mà không ai thèm nghe. Nay cái «quốc nạn» này đã thành bè đảng có tổ chức, có khẩu hiệu hành động, có cả những đường dây ăn xuyên qua cả Lãng bác mà hàng ổ lớn nhất đóng ở Ba Đình, mà nhân dân gọi thẳng mặt là những bày hạm đỏ. Đáng xấu hổ hơn nữa một trong những đường dây chính này lại nằm trong tay những lãnh tụ hoặc vợ con lãnh tụ đảng. Lãnh tụ càng cao thì hạm càng lớn. Hạm đực lòn ô dù cho hạm cái núp ăn. Hạm đực ăn một, hạm cái ăn mười, hạm con ăn năm bảy. Cả nhà lãnh tụ trở thành ổ hạm. Hạm tìm hạm kết đoàn, chia chát, móc ngoặc trong mọi lãnh vực, ngày

nay đã hình thành hẳn hoi một giai cấp hạm nắm quyền sinh sát trên đảng hay nói cho đúng ra đảng là một con hạm đồ có nghìn cái miệng, trên trán có đóng dấu búa liềm, có nghìn chân như chân rết và có cái bao tử 400, 4000, 40000 túi chứ không phải bốn túi như bao tử trâu hay bao tử bò ! Bà Dương Thu Hương là ai mà dám bảo rằng đảng mang tim chó ?...

Tuấn can cầm chừng :

- Thôi đủ rồi em. Để giành tham luận ở đại hội.

- Nguy hiểm và nhục nhã nhất là đám hạm. Hạm đục ngồi ở trên ăn bằng miệng hạm cái. Đám hạm này đua nhau ăn, tranh mỗi của nhau, lật mặt lẫn nhau và không ngần ngại đạp đổ nhau thậm chí giết hại lẫn nhau. Một ông ra tranh chức Tổng bí thư rồi bị loạn liệt và chết. Vài ba ông đại tướng không đánh giặc mà tử trận, hằng vạn người hi sinh cho đất nước. Đất nước là cái gì ? Ngày nay đất nước này có phải do những con hạm cái và những con hạm đầu vằng núp trong gấu váy của đám hạm cái để lãnh đạo bằng cái lỗ tai heo của lũ hạm cái không ?

Tuấn thấy Sài Oải chồm chồm lên như đang huấn thị trước đại hội. Càng nói càng huênh tay hùm hổ, trợn mắt, nhăn răng, banh môi, ưỡn ngực. Tuấn nắm vai

nàng giăng xuống sô-pha, bịt cả miệng nàng :

- Đã bảo tiết kiệm để nói ở đại hội ! - Rồi quay lại Bà Ba - Con xin má thông cảm. Phái đoàn Oải Nam kỳ ra đây là để tranh tài với Oải Hà Nội nhưng gặp lúc đại hội đang sắp họp nên nảy ra sáng kiến là xin vào tham luận về hiện tình đất nước luôn đây. Vậy con nhờ má nói với bố giúp cho họ. Bố con chân trong Ban trừ bị đại hội và ban kiểm tra tư cách đại biểu. Vậy xin bố cấp cho cả Hà Nội lẫn Sài gòn chừng ba bốn chục phiếu đại biểu chính thức. Nếu không được thì một phiếu thôi cũng đủ rồi. Để cấp cho đám nịnh thần vô tay chỉ làm cho đại hội thành công rầm thôi. Rồi báo Nhân Dân thôi phồng lên. Rầm trở thành Rỗng. Và những con hạm có nanh sẽ tiếp tục vào Bộ Chính Trị và Ban chấp hành trung ương đó má à !

Bà Ba lúng búng hai lỗ tai không muốn nghe nhưng bỏ đi thì bất tiện. Đang tìm một cái cớ để rút lui thì từ dưới bếp vang lên tiếng của trẻ con. Bà Ba đứng dậy lắng tai nghe. Sao lại có tiếng rên của con Mùi ? Nó bị bỏng chẳng ?

Con Mùi đang đứng nấu nước thì bỗng nhiên nghe đau bụng. Nó tưởng đau bụng thường nên đứng nán lại chờ nước sôi. Nhưng cơn đau càng lúc càng dữ dội. Nó bỏ bếp chạy về phòng nằm thì cơn đau dịu xuống và êm

dần. Nó lật đặt chân nước sôi vào chiếc puých lớn loại hai lít rưỡi vỏ bằng thiếc có vẽ hình thằng bé cười rất dễ thương, thợ nào khéo vẽ thật. Nhưng hôm nay sao miệng nó cười méo xệch thế kia ? Hình như nó khóc. Ô, thằng bé Tàu khóc chắc tại vì chị Mùi chế nước tràn ra ngoài trúng nó.

Con Mùi cố sức xách phých nước lên nhà trên đặt lên bàn thì tay run lấy bầy chân bước lùi không được nữa. Hai tay nó ôm lấy chân bàn và khuyu xuống. Rồi nó thiếp đi, nằm bất động.

Bà Ba thấy có lý do để di dời. Bà gắt :

- Màỵ làm đổ nước ra gạch lúc nãy nên trượt chân chứ gì ? Không đứng dậy nhanh lên lại còn ăn vạ đây à ? Nhưng con Mùi vẫn nằm im. Bà Ba gọi xuống bếp.. Bà Cán tắt tả chạy lên :

- Bà gọi con ?

- Cụ xem cái Mùi nó làm sao mà... thế ?

Bỗng oe oe.. Tiếng con nít khóc vang nhà. Ban đầu bà cụ còn ngạc nhiên nhưng sau rồi cụ hiểu ra. Cụ vừa kêu vừa vực cái Mùi dậy.

Bà Ba kêu thẳng xe lên thu vén lau chùi sạch sẽ sàn nhà. Ai lại để đái ngay trong phòng khác trước mặt khách như thế kia ? Bà Ba là người biết phép lịch sự nên bày đặt ra lý do :

- Nó có bụng gần ngày, tôi cho nghỉ mà nó cứ tham công tiếc việc, cứ năn nỉ ở lại làm. Tôi đã cho lãnh tiền cả năm để về quê sanh nở. Lại không đi, nên mới thế.

Tuấn và cô bạn cũng biết phép lịch sự nên không tỏ ra một sự bất hài lòng nào. Hai đảng vẫn ngồi im trong khi cô Thu chỉ lộ mặt ra vừa nom thấy, cô kêu lên : «Khổ thân tôi chữa !» rồi rụt đầu vào trong lúc thẳng xe quơ hốt.

Mọi sự được giải quyết nhanh chóng. Tuấn mới cùng Sài Oải từ giã Bà Ba. Sài Oải cười rúc rích

- Sao cô Thu lại kêu thế nhỉ ?

- Thì nó có lòng nhân từ với đồng loại nữ giới của nó!

- Kêu gì không kêu, lại kêu «tôi chữa».

- «Chữa» tiếng Bắc là «Chưa nào» chứ không phải là «có chữa». Hiểu chữ, hiểu chưa nào ? Em phải ở Hà Nội lâu lắm mới nghe ra tiếng Hà Nội.

- Em chịu thua luôn. Em «chả» ở.

Sài Oải cười ngất nghẹo rồi hai người dắt nhau đi. Thằng xe trở lên, không có vẻ sợ hãi trước mặt Bà Ba :

- Thừa bà, con trai ạ !

- Con ai thế ?

- Dạ... bẩm con không... con không...

Bà Cán đang loay hoay đập cái bát để lấy miếng cắt cuộn rún cho thằng bé. Cái bát của lò Bát Tráng nặn nhiều đất sét dày cui nên đập hoài không vỡ. Thằng xe nghe tiếng côm cốp trong phòng thì tông cửa vào.. Bà Cán nhảy cẫng la quát :

- Cha tiên nhân quân nào làm con tao...ơ rồi lũ trốn mất.

Bà dậm chân tru tréo một mình :

- Ở quê không sống được với mấy ông kẹ ông làng. Lên đây lại gặp quân trâu đồ chó đều. Trong nhà không có một đồng một chữ, lấy đâu ra nuôi cái ngữ không cha này ? Ồi giờ cao đất dày ôi ! Khổ thân tôi chữa ! Bà dậm chân bèm bẹp, làm như không thấy ai trước mặt. Com không đủ tôi ăn có đâu dư mà nuôi cái thứ báo cô này.

Thằng xe lên tiếng :

- Cự đừng bới om lên thế. Bà chủ đuổi việc kia đây !

- Đuổi thì tôi về quê tôi. Tôi chả sợ. Đến nước này rồi, tôi chả còn biết sợ ai nữa. Đò đi ngang sông Trà Lý tôi đâm đầu xuống nước, thế là xong cái đời tôi. Chỉ lo cho con gái tôi đẻ non ngày non tháng, ai thêm thuê cữ vạ, cữ thiên ! Chỉ lo cho cái hồn máu vô thừa nhận kia, ai nuôi ai dưỡng, quân có mẹ không cha, quân đẻ bờ đẻ bụi, lên núi núi lở, xuống sông sông cạn. Ồi, ời...

- Nó có cha chứ sao không cự ! Không có cha sao mẹ nó đẻ nó ra nó được. !

Bà cự bị chọc tức lại điên tiết lên gào như con chó cái bị hoạn :

- Cha nó là con thần lẩn cự đuổi trên nóc nhà kia. Cha nó là con chim chào mào đầu trên ngọn sầu đâu kia. Cha nó con thần nanh đỏ mỏ kia kia. Chúng nó nhìn trộm l. con tao nên cái bụng nó mới phì lên như thế. Bây giờ chúng nó bay đi mất tấm mất dạng rồi, bỏ tao, bỏ con tao lại đây ôm con đỏ.

Bà Cán gào to dậm chân đấm ngực một lúc chẳng ai chạy tới. Bà kiệt sức lại húc đầu vào vách liên tục ban đầu mạnh sau nhẹ dần rồi ngưng hẳn. Chỉ còn rên khe

khẽ rồi khuyu xuống chân giường.

Thằng xe nói :

- Cự không phải no.

- Tôi không no thì ai vào đây no cho tôi. Tôi đã bảo nó đừng có lên cái chốn phiên hoa đô hội này mà. Con người là thú dữ ăn thịt nhau. Thà để tôi ở thôn quê ăn củ năn củ lác mà yên thân tôi. Tôi làm mãi đời tôi cũng không đủ tiền để chữa lại cái bể nước kỷ nhiệm của bố nó hay sao mà phải lên đây kia chứ ?...

Bà cụ ngồi tĩ tê lúc tru tréo, lúc rĩ rả kể lẽ khóc, lúc ngưng. Thằng xe nom thấy lắm lúc phát tức cười cho cái bà lão ngồi trong góc chợ Mã Mây lén bơm rau câu vào đầu tôm để tăng sức nặng 20% cho mỗi con tôm, bà mời khách đon đả dòn dĩa, khách nghe phải dừng lại rồi hồ hởi mua tôm bịp mà tưởng gặp được của hời. Thế mà bây giờ bà ta hiện nguyên hình một bà già quê mùa chân thật bị lừa trở lại một cú to. Con gái của bà chữa hoang với trái bầu vô chủ.

Thằng xe nói :

- Cự đừng bới đừng gào nữa. Thằng bé không phải là vô chủ đâu.

Bà lão đang ngồi co ro bỗng bật dậy như lò xo, xĩa xối vào mặt thằng xe :

- Tao biết cái quân du côn du kê đó, cái dân chó đều đó, nó lừa lọc con gái tao hằng đêm nó chở đi làm, làm gì ở đâu không biết, tới gần sáng mới chở về. Nó ghé bờ, ghé bụi những đâu... Đêm nào cũng thế, lửa gần rơm không trèm cũng trèm, làm sao không cháy không phùng. Bây giờ nó vác cái mặt tới đây nhon nhon như mặt lợn lòi không biết nhục.

Thằng xe cứ vui vẻ :

- Đã bảo cụ đừng lo. Để con lo mà.
- Mà ỳ à ? Mà ỳ là tên thủ phạm chó còn ai nữa ?
- Dạ cụ nghĩ thế nhưng không chắc thế đâu ? - Chính con cũng không biết thế.

Chương 20

Bà Dương đi phát phở. Phở nào cũng vui hết cả. Biết đi phở nào ? Nhất xứ là Tràng Tiền.. Ở chỗ góc Tràng Tiền và Hàng Khay cũ là hiệu Âu Phục giành cho nam lẫn nữ. Bà vào đây cốt tìm một áo. Cô gái tiếp đãi rất đẹp và lễ phép. Nhìn cô bà chợt thấy tủi thân. Bà không còn làm sao trẻ được như cô nữa. Mẹ kiếp, thời gian là con ngựa bà chạy nhanh vun vút không kèm cương gò lại nổi. Nhưng thôi, không nên tiếc những cái đã qua và bắt tái lại. Nhưng sắc đẹp tàn phai thì còn nhờ quần áo phần son vót vát.

Bà bước vào hiệu may Âu Phục với niềm hy vọng tràn đầy. Cô gái hướng dẫn giải thích các một áo, quần. Thì cũng mấy mảnh vải ghép lại thôi nhưng nhờ người vẽ kiểu sáng trí. Khoe cái này, giấu cái nọ, làm nổi cái điểm này để cái khối kia chìm xuống. Cũng như lời nói và việc làm thời bây giờ, cốt làm sao lừa được tai mắt người.

Cô gái lại đưa cho bà xem những quyển sách giấy láng dày cộm in toàn những kiểu áo, kiểu quần, váy viéc, dây lưng thắt đáy, quần rộng ống, áo tay ngắn tới nách. Bà vừa lật xem vừa ngó quanh hiệu. Cứ mỗi ngày không đến là thấy nó đổi mới. Bỗng bà giật mình một cô

gái trần truồng đứng ở góc tủ kính đưa tay ra như mời làm bà lùi lại mấy bước. Tiệm may này nhỏ nhăng quá. Ai lại đem thân hình mỹ nữ trần trụi ra câu khách thế này ? Nhưng nhìn lại thì cô nàng cao su. Mẹ kiếp, cao su mà in như người thật. Ai sơ ý thì nhầm. Nếu cứ thế đó ban đêm mang ra để ngoài tiệm sẽ có khối chàng đủ các lứa tuổi đến rề xe lại tỏ tình.

Cô gái đến giải thích cho bà về cái công trình mỹ thuật mang tên là đạcling này.

- Dạ mô hình người mẫu này là của ngoại quốc đấy ạ ! Nó có thể làm động tác và nói thông thường như người thật ạ. Chỉ hiệu may của con có thôi. Ngoài ra chỉ chung hình nộm chết nghĩa là không biết cử động. Đây xin bà xem.

Nói xong cô gái thò nhẹ tay vào lớp vải mỏng bấm một cái pup. Cô Darling bỗng giơ tay trái lên. Pup ! Cô lại giơ tay phải lên. Pup ! Cô lại co chân trái. Pup ! Cô hạ chân xuống. Pup ! Pup ! Cô gái chăm rãi bấm các nút. Cứ mỗi cái pup, Darling lại làm một động tác. Cô gái giải thích :

- Darling cười chào bà đấy ạ ! Bà Dương lấy làm thích thú :

- Đạc Linh biết nói cười không ?

- Dạ biết ạ ! Cô gái lại bầm nút bật lên đôi môi đỏ tươi và tiếng nói... Chào bà !

- Hay nhỉ ! Đạc Linh nghĩa là gì, sao không nghe người Việt Nam có cái tên ấy ?

- Dạ, Đạc Linh là tiếng «Phi Châu» đấy ạ ! Tiếng ta không có cái ngữ này !

- Đạc Linh có họ gì với Đạc Lắc không vậy ?

- Dạ, cùng là Đạc, chắc có họ với nhau ạ !

- Ôi giờ, vậy thì đẹp đi. Thuốc lắc đang bị cấm đấy Bà Dương nghĩ thầm - Thuốc lắc đã làm hại tuổi trẻ lẫn tuổi sồn và cả tuổi già nữa. Sao hiệu của cô dám bày bán cả «một con lắc» thế này mà công an họ cứ để nguyên thế. Hay là họ có «móc ngoặc» với cô ta bí mật làm những dịch vụ khác ?

Cô gái sợ khách hiểu lầm nói :

- Dạ không ạ. Hiệu của con chỉ may mặc thôi. Không có dịch vụ mát-xa hoặc ôm iếc hay bất cứ dịch vụ nào có hại cho thuần phong mỹ tục mà luật chánh phủ cấm ạ.

Bà Dương nói to lên :

- Cô không móc ngoặc sao cô bày hàng «người lắc» ra thế này ?

Bỗng từ trong buồng bước ra một người đàn ông sồn sồn mặc áo gi-lê, thắt cà vạt rất thời trang. Ông ta nói ngay :

- Tôi xin tự giới thiệu tôi là ma-na-gio hiệu may. Tên tôi là Typhờ mờ. Xin giải thích về tên con hình nộm người mẫu này ạ ! Darling tiếng Mỹ là yêu dấu, âu yếm để dùng cho giới nam giao thiệp với phái nữ đấy ạ, chớ không có họ hàng chi tới thuốc lắc đâu ạ !

Cứ mỗi câu, ông cũng như cô gái, lại «ạ» một tiếng để chấm dứt. Ông Typhờ mờ sẵn trớn nói luôn về tôn chỉ mục đích (trá hình) của hiệu mình.

- Dạ chúng tôi đã đọc báo Nhân Dân mỗi tháng một lần, nên biết rõ tai hại của thuốc lắc, do đó không bao giờ nhập cảng một viên... hi... thuốc lắc đâu ạ ! Dạ đây là hiệu may chớ không phải ba đăng xinh Đêm Màu Hồng ạ !

Bà Dương xua tay :

- Tôi hiểu rồi. Tiệm may có trách nhiệm may đồ nhảy đầm chứ không có đồ nhảy dây. Nhưng mà này, tên ông nghe quen quen, trước đây ông làm hiệu nào thế ?

- ... Dạ chắc bà muốn hỏi đến hiệu Âu Hoá ngày xưa ngày xưa phải không ạ ?

- Tôi nghe tiếng quen lắm nhưng không khẳng định được, hồi xưa sách báo có nói phải không thưa ông ?

- Dạ thế thì đúng rồi ! Bà muốn nhắc tới cái đại danh «Tý phờ nờ» chứ gì ? Dạ, tôi là kẻ kế thừa vốn cổ của nhà vẽ kiêu Đông Dương của hiệu Âu Hoá một thời lừng danh đất Hà Thành là cụ Týphờ Nờ (1) đây ạ ! Dạ dân Hà Nội này vốn vô ơn nên không lập đài kỷ niệm cho cụ Týp là người Việt Nam, mà lại dựng tượng cái ông nào lạ hoắc tốn mất 4 tấn rưỡi đồng đen. Dân Hà Thành chẳng biết ông ta là ai mà cứ đứng sầm sầm trên cuộc đất lịch sử của ta ? Dạ, kẻ phàm phu này rất lấy làm đau lòng nên đã thuê lại cái nền Âu Hoá cũ để dựng lên tiệm Âu Phục chỉ khác có một chữ. Riêng cá nhân tôi đã lấy biệt danh là «Typhờ Mờ» để kế thừa truyền thống củ ông ấy đây ạ. !

Thấy vị khách có vẻ chưa thông nên ông ma-na-giơ giải thích rõ ràng :

- Dạ, ông ấy là Typhờnờ. Nờ là «anh nờ» cho nên tôi lấy biệt hiệu là Týp phờ mờ. Trước N là M, nhưng tôi là hậu sinh nên là «Týphờ... mờ» đây ạ ! Còn Đặc Linh là yêu dấu âu yếm chứ không có dính tí gì tới thuốc lắc cả ạ !

Bà Dương gật đầu. Ông managior týphờ mờ bèn trả cái trọng trách tiếp khách lại cho cô gái. Cô này trở lại cúi đầu cảm ơn người xếp của mình và tiếp tục bấm nút giải thích. Cái thân hình cao su sáng lên ở từng điểm một. Cô gái lấy đồ ra ướm thử cho bà khách xem và giải thích tác dụng của vải vóc đối với người thật. Lần lượt, thứ tự, hết bên trái sang bên phải, hết trên, xuống dưới và dừng lại ở điểm cuối cùng cô cứ giữ ánh điện sáng rực hồi lâu để giải thích cho tận cùng về người mẫu cao su kia, không sót một góc cạnh, một điểm ưu, điểm khuyết nào.

Cô cứ nói một cách tự nhiên, thao thao, có lúc che nửa mồm, có lúc cười xã giao, có lúc miệng nói tay chỉ cụ thể nhưng mắt lại nhìn chỗ khác mà đôi má đỏ rần.

Còn bà khách thì cơ hồ không thấy gì hết, tai chỉ nghe ù ù, da thịt thì nổi ốc như gai vông. Đến chừng cô gái chấm dứt bài giảng khoa học thì bất thần bà vẩy tay và kêu :

- Ông ma ma... ăn giờ gì ơi ! Tôi muốn...

- Dạ, ông Týphờ-mờ, ma na giờ, bà cần việc chi, để em đi mời ông. Dạ, ông ma na giờ là người cai quản luôn cả hiệu đấy ạ. Đây là tiếng Công Rô mới nhập ạ !

- À không, tôi chỉ muốn học thêm tiếng nước ngoài «ăn giờ» ấy mà.

- Dạ xin mời bà xem hàng mẫu không bán ở trong tủ kính để em đi mời ông Týphờ mờ ra đo bà. Dạ chỉ ông ấy đo và cắt thì khách mới hài lòng thôi ạ. Xin bà vui lòng cho biết bà thích món nào. Chúng tôi sẽ tặng không cho bà. Đó là đường lối chính trị của chúng tôi do nhân dân lựa chọn. Dạ...

- Mua một món tặng không một món - Ông Týphờ mờ từ bên trong vén màn ló mặt ra bảo : nhưng chỉ tặng không khi nào bà khách đặt may hoặc mua một món ! Rõ nổi !

- Ông ma na dơ bảo là «không khi nào khách đặt may». Thế thì cửa tiệm này dỗi lắm, nên dịch vụ mới thế. Ông ấy còn mắng khách hàng là nổi nữa kia !

- Dạ, ông ấy bảo là...

Mặc dù cô tiếp khách cải chính, bà Dương vẫn không nghe và vùng vằng bước ra.

- Bà này chưa vô hội Yamaha ! (2) - Cô gái làu bàu. - Ô, tiếc quá, hội ấy tuổi bà thì vô làm ủy viên trung ương như chơi.

Bà khách chưa ra khỏi cửa, nghe nói mấy tiếng Yamaha thì dừng lại nói :

- Xe Nhật thì nhất rồi ! Tôi mới vừa mua cho thằng cháu nội tôi một chiếc đờ luych. Tôi đâu cần làm ủy viên trung ương mới mua được ?

- Dạ sắp có chuyến nhập 2000 chiếc đay thừa bà. Dạ, xe Yamaha mà có chức như bà thì mua giá quốc doanh rẻ lắm !

- Đồ nhập lậu hả ? Ông nhà tôi mới tịch thu cả rồi.

Nói xong bà khách đi thẳng. Cô gái giận no, ném theo :

- Con mẹ già cà chớn. Giải thích tốn bao nhiêu nước bot, phí của giờ.

Bà Dương đi bách bộ dọc theo phố Huế ngược lên nhà Bưu Điện. Đứng ở đây trông thất nóc Ngân Hàng. Bà không bao giờ để tiền vô đây vì báo cứ đăng nay ông

giám đốc này, mai ông trưởng phòng nợ thụt két hằng tỷ. Còn cái ông (Cao sĩ) kiếm tiền kiếm ăn gì đó vốn là một anh bần cố, phép toán chia chưa làm xong lại được phong chức Tổng Giám Đốc Ngân Khố thì nhà nước có mà mang khổ !

Bà đi vòng qua đại lộ Đinh Lê rồi ra đường Ngô Quyền, băng qua vườn hoa, xưa nó là vườn hoa Con Cóc (dân Hà Nội gọi là «con cóc chữa») của đế quốc Pháp xây để kỷ niệm lính lê dương tử trận trong cuộc chiến Việt Nam, nay vẫn mang tên Con Cóc nhưng đã bôi cạo những dòng chữ trên 4 mặt mà không đề câu gì trên đó. Khách ngoại quốc thấy lạ chụp hình và ghi là «Toad Garden» để lưu niệm Việt Nam.

Đây là điểm tụ của các băng bụi, chích chóac và là điểm tụ của đám ngồi đồng ngồi cốt. Đứng ở vườn hoa này bà tự hào ngó thẳng lua mặt tiền Bắc Bộ Phủ uy nghi. Bên cạnh là một cửa hàn sang trọng nhưng ít ai biết vì nó không có bảng hiệu ở mặt tiền nhưng nó dành cho những kẻ có thừa tiền như bà Dương và các bà như bà Dương.

Bà Dương không định đến đây hôm nay nhưng sự quen thuộc đưa bà bước vào. Cánh cửa kiếng trái khế xoay. Bà lọt vào một khía, không cần bước nó cũng đưa bà vào bên trong. Đây là nơi giành cho Ủy Ban Quốc tế

ở trước kia nên trang bị cửa nào cũng khác thường. Vừa bước vào bên trong, bà giật mình. Một cô nàng rất đẹp đưa tay mời. Bà nghĩ thầm : cái con nhỏ ở đằng tiệm may lại đến đây bao giờ thế ?

- Cô Thoa có ở đây hôm nay không ? - Bà cất tiếng hỏi to.

Thoa là cô đứng ở ghế số 1 bà rất thích sửa mặt cho bà. Nhưng «cô tiếp viên» xinh đẹp kia không đáp. Con nhỏ này vô phép. Nhưng nhìn lại thì bà nhận ra đó lại là người cao su. Ở đâu cũng thấy người giả ! Người giả đâu lắm thế ?

Vừa lúc đó thì một thiếu nữ lên tiếng chào :

- Mời bà ngồi nghỉ !

- Thoa ! Bà tưởng con đi vắng hôm nay. Bà định về, bữa khác sẽ tới.

- Dạ ngày nào con cũng làm ở đây. Con biết thế nào bà cũng đến, nên con chờ. - Cô Thoa đẩy đưa.

- Sao có lần bà thấy con đằng... khách sạn... ?

- Dạ có đôi khi họ cần ca, họ trả cao hơn thì con xin tạm nghỉ ở đây một buổi hay một ca vài giờ thôi ạ !

- Gái đẹp lúc nào cũng đắt giá ! Chà, sắp lên siêu người mẫu rồi đấy hả ?

- Dạ con hết mơ làm người mẫu nữa rồi bà ! Người mẫu bây giờ mang tiếng quá xá ! Mới có một vụ 6 siêu sao bị «bể mánh» báo chí la vở lở, ai cũng biết nên bố mẹ con không cho đi thi ngành ấy. Dạ hôm nay bà cần sửa chi ạ ?

- Bà chỉ cần làm lại cái đầu để đi họp. Nhân tiện hỏi con vài vụ.

- Dạ, xin bà hãy ngồi lên ghế, kéo khách đến họ ngồi lên rồi con phải làm cho họ, có khi mất thời giờ của bà...

- Sao hôm nay cháu lại kêu «bà». Kêu bằng cô cho nó thân mật ! Ai vô ngồi ở đây ?

- Dạ cũng các cô như bà, ủa các bà như cô không hà !

Bà Dương ngồi lên ghế quay nhìn vào trong thì thấy ghế khác cũng đã có khách. Có mấy ông tóc hoa râm bước ra, ông nào ông nấy đều mặt mày đỏ rừ như mồng toi chín. Có ông vừa đi vừa hắt hơi muốn bay vách tường. Thấy bà Dương nhìn có vẻ ngạc nhiên, cô Thoa nói :

- Dạ cửa hiệu mới mở thêm dịch vụ sửa sắc đẹp cho phái nam ở buồng đằng sau đây ạ. Máy ổng cũng diện lắm. Cạo mặt nám, nhuộm tóc... đủ hết đó bà.

Bà Dương nói :

- Đàn ông mà sửa mặt sửa mũi ai coi chớ ? Máy ổng...

- Dạ cũng được chứ ! Dịch vụ này đặc khách không thua dịch vụ các bà.

Thấy Bà Dương có vẻ nghi ngờ, cô Thoa vào đề đề khoả lấp :

- Dạ cô cần hỏi con điều chi ?

- Thì cũng loanh quanh sửa cái này cái nọ. Chân mày cứ vẽ đi vẽ lại hoài mất công quá. Con có thuốc nào không phai làm cho cô một lần thì tồn tới già, ủa, thì đề tới già.

- Dạ có lâu rồi nhưng không thấy cô hỏi nên con không quảng cáo. Môi làm một lần đỏ cả đời, chân mày cũng thế.

- Ấy chết, cô làm tôi trở thành người «mày đỏ», ngày trước có Xuân tóc đỏ, bây giờ lại có tôi mày đỏ rồi.

- Dạ không, môi đỏ, còn mày đen. Nhưng phải xâm thuốc cho ăn vô da nư xâm mình vậy.

- Cô đồng ý xâm nhưng có chỗ không xâm được thì làm sao ?

- Dạ như cái gì ?

Bà Dương ngưng hồi lâu mới nói :

- Cái này là do bác sĩ họ bảo chứ không phải cô đâu ghen !

- Dạ cô cứ bảo thì con mới làm được. Dạ, khoa học ngày nay tiến bộ dữ lắm. Cái gì trong người nó cũng cải biên được, mập cải thành ốm, rộng biến thành hẹp, ngắn kéo ra dài, lùn xui giữa thành trơn láng, trắng sơn thành đen, đen nhuộm ra hồng đều được hết !

Bà Dương nghe, chíp trong bụng từng lời của cô bé rồi hỏi :

- Ngắn sửa thành dài như cái gì đâu ? Thí dụ cho cô nghe coi !

- Dạ, như tay chân. Con người ngũ đoản tay chân ngắn hơn người thường, khoa học làm ra dài được tất cả.

Bà Dương sốt ruột hỏi :

- Còn cái gì khác nữa không ?

- Dạ rộng sửa thành hẹp như cái mũi. Mũi to rộng thở không khí vô nhiều có hại phổi. Dạ con nghe bác sĩ bảo thế ! Người Âu Châu mũi họ hẹp nên họ ít đau phổi !

Con bé lém biết tâm lý của các bà nhiều tiền ở không rừng mở nên quen phát phở, xem bói, sửa sắc đẹp, châu tướng. Cô biết bà Dương muốn chữa cái mũi «dễ thở» thành ra cái mũi đậm nên cô đẩy cây thoa mỡ bò, chớ bác sĩ nào mà nói vậy !

Quả nhiên đúng ý khách. Bà Dương bắt đầu ngay vô mối :

- Lâu nay bác sĩ nghe phổi tôi cũng bảo thế nhưng tôi ngại đi sửa mũi rồi người ta đồn đãi mình già rồi còn chung diện. Tôi thích trời sinh sao để vậy.

Cô Thoa nói ngay :

- Dạ bên Âu Châu bà già cổ lai hi còn lái xe đi tắm biển, còn cạo chân mày và độn mông độn vú, con không phải nói thêm thừa bà ! Đó là vấn đề mỹ quan và xã hội, mình đẹp mình thích đã đành. Người khác nhìn mình họ cũng thích. Đàn ông xứ mình 98% đều có bồ nhí là

do vợ nhà xập xệ nhìn không hấp dẫn.

Con nói xin bà bỏ lỗi cho. Phần lớn là tại các bà. Chưa già mà đã làm già. Rồi mang cái lột già đi rình đánh ghen.

Bà Dương bị bấm đúng tim đen nhưng đành làm tỉnh:

- Tôi thì tôi không thể, nhưng tôi cũng chẳng thích làm trẻ. Tôi chỉ sợ bệnh cho nên tôi nghe lời bác sĩ để tránh bệnh phổi thôi.

- Dạ, đây cũng tốt. Nó gồm có cả khoa học lẫn mỹ thuật, một công hai việc ! - Sẵn trón cô Thoa nói luôn - Mỹ viện của cháu có thể giúp bà trở thành một người đàn bà trẻ chừng 40, đẹp và đạt tiêu chuẩn quốc tế ạ !

- Quốc tế là sao ?

- Dạ, đó là cao trên 1 thước sáu, bẻ bụng 65 phân, bẻ ngực 82 đây ạ. Đây bà xem Ca-ta-lô cho chắc. Bà ung khuôn mặt nào cháu làm ra khuôn mặt ấy. Nếu bà muốn sửa đôi chân thẳng như chân người phương tây cháu làm cũng được. Dạ bà chịu khó mang giày cao gót và tập đi trên một đường thẳng. Dễ dàng mà lại có kết quả ngó thấy.

Bà Dương sướng rơn nhưng còn ớn ớn :

- Tôi già rồi. Tôi không cần «tiêu chững» quốc tế quốc tế gì hết. Nhưng mà nếu cô làm được cho tôi thì cứ làm để các bà bạn tôi noi theo.

- Dạ được ạ. Trong tập album này bà thích được như người nào bà cứ chỉ cho con. Bà có khuôn mặt đẹp sẵn rồi. Sữa chữa nâng nó lên 75% nữa là bà sẽ trở thành hoa hậu lão là cái chắc. Nếu ông có đi nước ngoài bà đi cùng ông. Ông mặc tây bà mặc đầm có thua gì ông Cờ-linh-tòn và Bà Đệ Nhất Phu nhân !

Bà Dương lặng thinh một hồi rồi nói :

- Các bà đầm tây ăn mặc diêm dúa lắm. Tôi không cần phải đi ngoại quốc làm chi đâu. Tôi chỉ quanh quẩn ở nhà thôi

Một chốc bà mới hỏi :

- Giá thành có hạ không cô ?

- Dạ rề thôi thưa bà ! Hút mở mông làm thon người, kéo tay dài ra 5 phân, hút mỡ hai bên má cho bớt phì, nắn khuôn mặt trái xoan, sửa mũi cà chua, xăm mày, xăm môi, trồng lông mi cong, giữa móng chân, gắn móng tay và làm ngón tay chuối mấn thành ngón tay

mũi viết, cạo vết nám trên mặt, nhuộm uốn và cắt tóc...
Tất cả làm theo ý muốn của bà.

- Như vậy cô biến tôi thành ra người khác rồi còn gì ?

- Dạ đây gọi là chỉnh trang toàn bộ, trừ một món thì 10 tỷ ạ !

- Nếu không trừ, cô lấy bao nhiêu ? - Bà Dương mau
mắc hỏi.

- Dạ 17 tỷ ạ !

Bà Dương giật bắn người lên và ngoảnh cổ lại 180
độ, kêu liền 3 tiếng :

- Hà ? Hà ? Hà ?

- Dạ nếu không trừ cái kia, cộng chung tất cả là 17 tỷ
đây ạ !

- Nghĩa là riêng cái tiết mục kia cô ăn tới 7 tỷ ?

- Vâng ạ. Đó là giá trong nước. Còn ra ngoại quốc
phải gấp đôi đấy ạ !

- Thánh thần ơi ! Tôi đào đâu ra số tiền ấy ?

- Dạ tiền dẫm dễ kiếm hơn đất thiệt ạ. Dạ nội cái 720
cây số vuông trên bộ cũng đã dư trả các món, còn 16%

mặt biển thì cũng không thiếu trả cho cái món trừ kia ạ.

- Nhưng mà, cái cô này, tiền bá... án ấy tôi có lấy cả được đâu ! Cái cô này tưởng như đó là của riêng của tôi ấy à ?

- Dạ phải. Đây là con tính theo công thức của bia 33 đấy ạ !

- Cô cứ ghi tên tôi khách hàng đầu tuần tới đi

Bà Dương tặng boia cho cô Thoa, xấp bạc dày mo đề trên bàn, hình như cái nụ cười trên giấy không mấy gì tươi, nhưng lòng bà phơi phơi, nghĩ thầm :

- Cái con nhỏ quái quỷ này sao chuyện gì nó cũng rành sáu câu hết vậy kia ! Đây là do mấy ông mấy bà vô đây nắn móng cắt mắt, trong lúc chờ đợi, ngồi lê đôi mách chứ gì. Nhưng đó là nhiệm vụ của đàn ông, không phải của mình

Bà lại bắt sang chuyện mỹ viện :

- Gần đây có hai kiểu tóc thời trang khắp Hà Nội. Kiểu thứ nhất là tóc uốn có chùm bông thả lơ lơ hai bên thái dương. Kiểu này xưa lắm rồi, gái tân thời không xài nữa nhưng bỗng nhiên thịnh hành trở lại. Đó là do các rạp chiếu phim Liên Xô thập niên 60 : Tiểu

thơ Mary (không phải mary sến) mà dân Hà Nội gọi là tiểu thư Mê Ly, cô có đi xem không ?

Cô Thoa đáp :

- Dạ có ạ. Con đi xem để Coppé -bi kiểu tóc của tiểu thư Mary. Đó là kiểu tóc có những lọn buông lỏng thòng hai bên như những chùm nho, nhưng nghe nói hồi thập niên 60, giới trẻ đâu có uốn tóc mà thích hay không thích. Còn bây giờ thì họ không thích kiểu đó. Nó không hợp thời trang nữa, mà họ thích kiểu mới nhập cảng từ Mỹ !

Cô Thoa lấy ca-ta-lô ra đưa cho bà Dương và nói tiếp:

- Bà xem, đây là kiểu tóc được áp dụng cho thanh niên lẫn thiếu nữ. Tóc cắt cao như bàn chải và đánh rối tung lên, những ngọn tóc bồng bềnh khô cứng tua như một rừng chông nho nhỏ. Kiểu này cũng còn gọi là kiểu xipô-môdec.

Bà Dương đang xem thì một bà khác bước vào. Cô Thoa chào hỏi như khách thường không thân ái như bà Dương. Bà này bới tóc theo kiểu Lào trông rất khéo.

Tuy lần đầu bà đến, nhưng cô Thoa làm thân ngay. Và bà này cũng đáp lại tấm thanh tình. Bà gọi cô Thoa bằng cháu ngọt, rồi bà giải thích cái sự đi đến Mỹ viện của bà bằng tiếng Việt Nam rành rẽ và hài hước :

- Đế quốc Mỹ bỏ bom B Năm Hai kỳ đó phá nát cả khu Khâm thiên dài theo đường Nam Bộ, lên tới bờ Hồ. Nhà tôi ở trong khu vực đó, sập hết. Tôi bị vùi thây trong đồng gạch vụn. Hai ngày chẵn không ăn hông uống, cũng không làm cái gì khác hơn ngoài sự cầu Trời khẩn Phật thầm trong bụng theo thói quen. Một người dân thường, cư ngụ trong khu vực gần nhà tôi sống sót. Anh ta khai thật với công an, chớ không chối quanh co, rằng anh ta đi ăn trộm, lúc đi moi đồ trong nhà người ta đổ nát, thời may gặp tôi.

... Tôi vốn cao 1.68, bề ngực 86, vòng eo 64, vòng hông 98 như vậy là vượt tiêu chuẩn hoa hậu, nhưng sau trận bom tàn ác đó bề cao của tôi mất đi bộn. Bề ngực thun lại còn 82 phân 4 ly, vòng eo lại phình ra 82 phân và vòng hông còn có 79 phân. Mặt tôi ngày trước sần sùi như da cóc nhưng bị mảnh bom gọt và khói ung nên bây giờ nó như da ếch và nám đen nhiều vệt giống như bà con với anh Ba mặt nám. Vì những lý do trên, tôi đến yêu cầu mỹ viện làm cho tôi trở lại hình thể cổ hữu của tôi. Màu da mặt của tôi phải được nồn nà như da ếch, ủa, da cóc. Nếu có thể xin hai cánh tay tôi thun lại được dẫn ra 6 phân để tôi có thể với đánh địch thủ ở xa gần và chữa những ngón tay tôi cho hết chuột rút để tôi có thể châu tướng một cách nghệ thuật.

Cô Thoa thấy nhan sắc của bà Lào không đến đâu. Chung Vô Diệm xưa kia đâu có hơn thế này nhưng họ Chung có tài phép cho nên vua Tề không yêu cầu cũng phải phong chức Chánh cung hoàng hậu, nhờ vậy mà nước Tề lúc bấy giờ thành cường quốc, chinh phục được các lân bang như lấy đồ trong túi. Bây giờ đứng trước bà khách nợ, cô Thoa càng thấy nghề mình vụn vụn. Mà dù có bất lực cũng nhận lời. Đối với khách không nên từ chối một yêu cầu nào. Đẹp thì ai cũng thích. Đẹp là vấn đề tương đối và vô biên.

Bà Lào vẫn với giọng hài hước, nói tiếp :

- Xưa kia tóc của tôi đẹp lắm. Nó có thể làm ổ cho chí rận, ngay cả khi chồn cũng tạm trú được. Nhưng B-52 đã bốc xối cả lên, mảnh bom xén mất đi một góc, cho nên bây giờ nó mới xơ xác và vô trật tự như cư xá Mai dịch vậy đó. Sẵn đây tôi yêu cầu Mỹ viện uồn nóng xong uồn lạnh luôn để giữ cái hình thức sóng gào. Chả là nước bên ông nhà tôi không có biển, nên ông ấy thích tôi có những nét sóng cồn, sóng gợn, sóng lăn tăn. Ông ấy không mấy thích biển lặng sóng êm.

Cô Thoa lại ngạc nhiên về lối diễn đạt cao kỳ hóm hỉnh và đầy hình tượng của bà nhưng cô cũng hiểu, cô bèn lấy tờ giao kèo đưa cho bà khách yêu cầu điền vào các khoản trống.

Bà khách rút trong bóp ra chiếc bút máy nắp vàng choé kê tờ giấy lên đùi viết ngay rồi đưa cho Thoa. Cô cầm lấy liếc qua thì giật mình, nghĩ bụng : thảo nào bà ta bói đầu Lào. Lâu nay Thoa vốn nghe tiếng bà Hoàng người Việt này, nay mới có dịp diện kiến. Cô bèn cầm bút chỉ điểm các mục trên giấy và nói :

- Dạ thưa bà, giá tất cả là 17 tỷ tiền mỹ phẩm và tiền công ạ.

Cô biết có những khoản không thể chữa được nên đưa ra một giá bất khả nhận, nhưng chẳng ngờ bà khách cứ tỉnh bơ, bà hỏi lại :

- Bao giờ thì cô bắt đầu ?

- Dạ xin bắt đầu ngay ạ !

- Cô nên nhớ rằng Mỹ viện phải giữ chữ tín nghe !

- Dạ, tôi đâu dám sai lời. Dạ xin bà đặt trước cho một phần ba. Khi chữa được một phần thì xin bà cho thêm một nửa. Còn phần cuối thì xin bà cho nốt khi mọi việc hoàn thành mỹ mãn.

Bà khách khẽ xua tay :

- Tôi trả tất cả một lần, hôm nay, bằng tiền nặng, và boa cho cô 15 tê ngay bây giờ.

Nói xong bà khách viết chi phiếu đưa cho cô Thoa. Cô nhận lấy với hai bàn tay run run. Giọng cô cũng run run :

- Xin bà ngồi đợi để tôi ra sau chuẩn bị dụng cụ rồi sẽ bắt đầu ngay. Cô Thoa đi chừng 1 tiếng đồng hồ mới trở lại.

Bà khách cười nhạt :

- Cô bé sợ séc ma nên lại nhà băng kiểm chứng phải không ?

Cô Thoa giật mình đáp như máy :

- Dạ không ạ, không đâu ạ ! Con ở đằng sau chuẩn bị dụng cụ đấy chứ !

Bà Dương bước lại rỉ tai Thoa. Thoa vẫn cứ chối đây đây :

- Dạ không ạ, không đâu ạ ! Con không có đi nhà băng nào hết.

Bà Dương cười và nói to lên :

- Cô không phải lo ! Chủ nhà băng nào trông thấy cái séc đó cũng ửng ửng bạc ra ngay. Cả đến các nước láng giềng cũng thế. Số tiền này so với chi phí của ông Cố

Duẩn đồ xăng máy bay đi Trung Quốc thăm vợ bé hằng tháng và đưa gia đình ông gồm trên 30 người đi Liên Xô trước kia ăn chơi xem hội Ôn-lem-pích lem piếc gì đó chưa được 1 phần 3 mà.

Rồi nom sắc mặt rừng già hững hờ của bà Lào, bà Dương cố ý nói to thêm để mọi người cùng nghe :

- Đây là bà Hoàng Xu pha na đô la đấy, cô rất hân hạnh phục vụ bà.

Cô Thoa buột mồm nói ngay :

- Con xin chào bà Hoàng Xu... đô la. Dạ con xinh hân hạnh phục vụ bà gấp đôi đấy ạ. Nghĩa là thay vì sửa một, con sửa hai. Tuy sửa hai nhưng chỉ xin ăn tiền một thôi ạ. Máy bà «Việt Kiều về nguồn» đến đây lột da mặt cho biết ở bên Mỹ có lối làm như thế rất ăn khách.

Bà Hoàng nói :

- Họ câu khách mạnh nhờ quảng cáo láo cô em à !

Cô Thoa tiếp :

- Dạ Mỹ viện tôi xin hoàn tất giao kèo trước thời hạn. Ngoài ra...

Bà khách không đợi cô Thoa dứt lời, nói luôn và nhắc lại :

- Không có «ngoài ra trong vô» gì hết ráo, tôi sẽ trả tất cả tổn phí một lúc, cho cô thêm tiền boa 15 tê ! Tất cả qui ra tiền nặng.

- Dạ, thế thì có đến cả chục triệu đô là ít đó thưa bà.

- Cô không phải lo. Số tiền này chưa bằng tiền ông tôi đi máy bay thăm vợ bé hằng tháng bên Trung quốc và tiền chở gia đình đi chơi 1 tháng xem hội Ôn lem gì đó với gia đình ông Duẩn.

Bà khách móc trong bóp ra tập séc viết viết và xé cái rọc đưa cho cô gái. Thoa cầm lấy, run tay run giọng nói:

- Dạ bà ngồi nghỉ cho khỏe. Con ra phía sau chuẩn bị dụng cụ rồi tiến hành.

- Làm càng sớm càng tốt, nếu ngoài 8 giờ vàng ngọc tôi sẽ trả thêm cho.

Cô Thoa lại lần đi chừng gần một tiếng đồng hồ mới trở về. Bà khách hát hàm :

- Sợ séc ma nên cô lên đi nhà băng kiểm tra lần nữa hả ? Cô cứ tin đi. Nếu ngân khố không rách khổ thì tôi cũng có đủ tiền trả cho cô mà.

Cô Thoa nói :

- Dạ, Ngân hàng vẫn mở cửa nhưng séc của bà ghi lộn đầu ạ !

- Đầu ở dưới, dưới ở trên đầu thời buổi này như con tôm đi thụt lùi và mang cút trên đầu ! Có ai phân biệt dưới với đầu đầu mà bắt lỗi tôi viết lộn đầu !

Cô Thoa nói :

- Dạ thưa bà, con không dám mè nheo, chắc lép với bà đầu ạ ! Ông chủ nhà băng vừa thấy chữ ký của bà là xuất tiền ngay.

- Đã bảo mà !

- Nhưng tiền ngân hàng hôm nay không đủ để chi cho người cầm ngân phiếu này ạ !

- Thôi, bắt đầu đi. Nè trong lúc cô đi vắng, có một người khách. Đây là bà Tuyết, bạn của tôi..Có lẽ bà ấy không đội B52 nên không chữa nhiều bằng tôi.

Thoa cúi đầu chào rất lịch sự, bụng thầm nghĩ : «đây cũng là khách xịn», bèn hỏi :

- Thưa bà, bà định cho chúng tôi cái vinh dự làm đẹp thêm bộ phận nào trên ngọc thể ạ ?

- Tôi chỉ cần «tút» qua loa thôi.

- Dạ xin bà cho biết rõ hơn để chúng tôi chuẩn bị dụng cụ ạ !

- Tôi chẳng nói giấu chi cô, tôi vừa ngã ở sàn nhảy nên tẹo cổ chân tí thôi. Chả là nhảy tuýt ấy mà ! Người nhảy «tuýt» phải có hai cổ chân khỏe và linh động, xoay xong phải lắc (Bà Tuyết không phải dân Linh Bình hay Hà Lam nên phát âm tiếng «lắc» đúng 100%). Tôi đã chơi cái điệu này lâu rồi, nhưng lần này không hiểu sao tôi vừa xoay xong, lắc nhẹ có một phát lại bỏ nhào.

Thoa khẽ hỏi :

- Bà dùng «thuốc lắc» ?

- Không, không, không ! - Bà khách đáp bằng miệng lẫn tay - Tôi bảo tôi nhảy tuýt. Cái điệu này nó cường độ hơn «xà uynh», và xì lô xộp. Nó chỉ «Lắc» nhẹ thôi! Chớ không phải tôi xài «thuốc lắc».

Cô Thoa xuýt xoa :

- Xin lỗi bà, con nghe nhầm nên suýt gọi bà là bà Tuyết Bà Lào đỡ lời ngay :

- «Tuýt» cũng không khác «Tuyết» bao nhiêu. Cô đừng sợ lắm. Thì cũng như Thoa với Tha vậy mà. Bà

khách vui vẻ tiếp luôn :

- Cô nghe nhầm thế cũng không hại ai. Có những kẻ nghe nhầm «vô sản» ra «tư bản» thì mới thật hại và bây giờ thay vì dùng hai chữ vô sản thì người ta dùng chữ tư bản là đúng phóc. Nhưng đó không phải là công việc của chúng tôi.

- Chúng con mới vừa học được công thức «tiếp khách» của tư bản.

- Tôi biết rồi «Buy one get one free» ấy mà ! Nhưng họ khôn lắm. Mua một tặng một với các món rẻ không trên 1 đô la như chanh, rau, ngò, giấy chùi tay kia. Chớ xe hơi, nước hoa thì không có mua một tặng một đâu. Nên nhớ rằng một của họ là ăn giá hai rồi, nên coi như tặng mà không có tặng gì hết.

Cô Thoa nghe nói thì ngớ ra, thậm phục sự hiểu biết của bà Tuýt. Cô bèn rướn cái lập trường lên :

- Tư bản nó mới thế chứ mình là xã hội chủ nghĩa, con xin làm cho bà hai tiết mục thật nhưng chỉ ăn tiền dõm một thôi.

Bà Hoàng lẫn bà Tuýt cùng cười. Bà Tuýt nói :

- Cảm ơn cô nhưng tôi chỉ có một thì cô làm sao tút hai được ?

Thoa vẫn không chịu thua :

- Dạ cái tiết mục độc nhất đó khó lắm, cho nên tút một coi như hai, nhưng con chỉ ăn nửa giá thôi thì khác nào mua một tặng một ạ !

- Cô bé thông minh thật ! Nhưng cô nên nhớ rằng tiết mục đó khó tút lắm nhé. Tút xong phải hơn lúc chưa tút đấy !

- Dạ, thưa bà, nếu Mỹ viện này vạn nhất không hoàn thành kế hoạch năm trăm phần trăm được thì con xin giới thiệu bà đến phố «Hàn nôi» ạ !

- «Cái nôi» của tôi chưa có bể, tôi không cần phải đi hàn.

- Dạ không ạ. Đây là tên một hàng phố mới nổi dài phố Hàng Bạc ra đến bờ sông đấy ạ. Ở đó có trung tâm «trau dồi đạo đức» giá rất hời. Cán bộ nhà đã chiếm đến bảy mươi lăm phần trăm tổng số khách đấy ạ ! Chứ con không dám trèo leo bảo cái nôi của bà bể ạ !

- Thế chắc nó hấp dẫn không kém cái «Mỹ viện» của cô ! Bà Hoàng, bà Tuyết và cô Thoa cùng cười hồ hởi.

Câu chuyện càng ngày càng toả rộng ra có vẻ vô tận và đụng đến nhiều người lâu nay không ai được đụng và chạm đến cả những phạm nhân tặc tử tự đặt mình ngồi trên bàn thờ và bắt người khác vái lạy... Thấy thế, bà Tuyết kết luận :

- Nếu cô sửa chữa cho bà Hoàng có kết quả, tôi sẽ boa mấy tờ báo Thủ đô này và Thủ đô ông nhà tôi, viết bài quảng cáo rồi cho báo Nhân dân bình luận ké luôn.

- Dạ, không dám ạ !

- Không sao ! Không sao ! Bài ngắn thôi không phải trả tiền nhuận bút như xưa kia thằng cha nào đó viết hàng ngày và ký tên DX hoặc CB chừng nửa cột báo mà tòa soạn phải trả gấp đôi một bài bút ký dài cả trang báo.

Vừa đến đây thì có chuông điện thoại reo. Cô Thoa bắt lên nghe và đưa cho bà Tuyết. Bà Hoàng được cơ hội giới thiệu bà Tuyết với cô Thoa một cách gián tiếp :

- Có ai hỏi thăm bà đây, bà Ủy viên Ủy ban bảo vệ sức khỏe Trung Ương. !

- Ủa sao người ta biết tôi ở đây kìa ? - Bà Tuyết hỏi.

Bà Ủy viên vừa nói vừa đi đến cầm ống nghe :

- Allô tôi đây ! Làm sao ? Đi lên Hoà Bình à ? Dạ trên đó có đại hội các Hoa pan cần có bà trong ban tuyển chọn. Được rồi, tôi sẽ bàn với Chị Hai Thanh Xuân sau. Không nhất thiết phải có mặt tôi.

Nói xong bà Ủy viên gác máy và cầu nhàu một mình :

- Các ông già Rô này luôn luôn đòi của lạ. Tiền công quỹ tuôn ra như nước cho hoa Cúc hoa Hồng rồi bây giờ lại đòi tới hoa pan.

Cô Thoa thấy vấn đề có vẻ quan trọng nên lẫn vào ở luôn trong buồng rồi ém quân luôn. Bà Tuýt đến ngồi bên bà Hoàng rũ rĩ :

- Chị giúp em một tay nhé ! Bên chị thiếu chi «nhân lực». Các ông ấy được voi còn đòi tiên. Chị giúp em rồi khi chị cần em sẽ trả công lại.

Tuy bà Tuýt lớn tuổi hơn nhưng không dám gọi bà Hoàng bằng em. Bà tiếp :

- Người ta bảo già sanh tật đất sanh cỏ, đúng đây chị ạ ! Bây giờ mấy ông FM đầu bạc đã đòi với hoa Hồng hoa Cúc, rồi đòi tới hoa pan, hoa Champa đó !

Bà Hoàng đáp :

- Bên ông tôi đâu có Ủy Ban Bảo vệ Sức khoẻ như bên này đâu mà có sẵn bọn Champa !

- Chị chưa biết thôi ! Chớ sao không có. Cùng là vua chúa với nhau thì ở đâu cũng thế. Chắc chắn họ sẽ phổ biến kinh nghiệm cho nhau. Ông Hoàng về bên thế nào lại khỏi dùng cái món cây nhà lá vườn. Đàn ông mà chị! Bên này chúng em giữ như giữ tù mà còn «sống «đấy ! Có ông nào không có «bộ phóng» bí mật đâu. Nếu chị đồng ý thì... tâu với hoàng thượng trao đổi văn hóa. Thà mình tổ chức còn hơn để họ vô tổ chức thành ra bừa bãi rồi mang tiếng lẫn chị ạ.

Bà Hoàng ngẫm nghĩ một hồi rồi thở dài. Bà nói tiếp :

- Tôi vẫn biết thế nhưng cũng đành chịu thôi. Chị em mình đã đến tuổi này rồi đâu còn quyền lực đối với các ông ấy nữa !

Bà Hoàng đưa tay quạt nước mắt rồi lấy khăn ra lau :

- Chị tưởng em làm «vợ vua» sung sướng lắm sao? Ông ấy không coi em như vua Trụ đối với Khương Hoàng Hậu nhưng em chẳng sướng gì hơn Chiêu Quân. Một năm ông ấy ở bên nhà hết hơn nửa năm. Tình nghĩa đâu có mặn nồng - Bà Hoàng như bực nước mắt bị chích

vở toang ra - Các ông ấy bảo là em nên hi sinh cho giai cấp vô sản tức là làm cho tình hữu nghị hai nước láng giềng keo sơn. Bởi vậy nên bây giờ em mới khổ. Tiền đâu có xoá được nỗi cô đơn.

Bà Hoàng cũng xưng «em» lại với bà Tuyết. Thành ra hai người đều là em cả, chẳng ai chịu làm chị ai. Bà Tuyết cũng mũi lòng thương người bạn có chồng là ông Hoàng ngoại quốc. Bà Hoàng nói tiếp :

- Mình là người Việt Nam lại không được nói hoặc không nói được tiếng Việt nam, mà phải đi nói ngọng tiếng người. Em có về bên đó một lần. Chiêu trái đàng, vàng phết cửa ngõ, kẻ hầu người hạ, nhưng em chán lắm chị ơi ! Em là người đàn bà thứ 8 trong hoàng cung.

- Chị cũng không nên buồn. Số phận đàn bà là bị đàn bà cướp mất hạnh phúc và bị đàn ông khinh rẻ. Một khi họ đã say mê xác thịt rồi thì lý tưởng họ cũng bỏ chứ đừng nói chi vợ tào kang. Em làm «công tác» này em có dịp hiểu bụng họ cặn kẽ. Ở đây chỉ có hai chị em mình, em kể cho chị nghe một vài câu chuyện chơi vui.

Một cô bé học sinh trường Trung Vương được tuyển chọn vào Ban Phục vụ Sức khỏe Trung ương. Chị thừa biết cái ủy ban này gồm những ai và nó phải làm những gì rồi. Sau một thời gian «phục vụ sức khỏe» cho Trung

Ương, cô nàng được đền bồi bằng cách cho cô đi học Liên Xô. Hồi đó Liên Xô chưa đổ. Chỉ ba năm có học hay không học, cô ta cũng về nước với bằng Phó Tiến Sĩ (đại khái là Phó Tiến Sĩ Vật Lý, Sinh Hoá hay cái gì mình có biết đâu). Nhưng khổ đời là một ông già đã từng được cô ta «phục vụ» đưa ra sân bay rồi khóc lóc đến ngất xỉu lúc cô ta lên máy bay. Người ta phải gọi xe «Chữ Thập đỏ» tới chở ổng vô bệnh viện cấp cứu. Nhưng ông không khoẻ lại. Chuyến đi Liên Xô của cô bé phải hoãn chờ cho ông ấy mạnh lại rồi cô sẽ đi. Nhưng ông ấy bảo nếu cô ấy đi ông sẽ chết. Để cứu một ông trung ương đáng tuổi ông nội cô bé người ta đình hoãn chuyến du học của cô vô thời hạn. Cô bé không thất tình mà thất cơ lỡ vận không lập được công danh nên đã treo cổ tự vận.

- Công danh gì chị ơi ! Đàn bà chúng mình lấy công danh của chồng làm công danh của mình. Chớ tự mình có làm nên được cái gì ? - Bà Hoàng hỏi ngược lại - Rồi con nhỏ tự vận có chết không ? Tội nghiệp chưa ? Con cái nhà ai vậy ?

- Khi bố nó hay được thì cái xác đã xanh lét rồi. Máu từ đầu ngón chân rơi xuống đất đọng vũng. Chuyện xảy ra lâu rồi. Chắc ! Máy ổng ác lắm !

Sau khi buông ra câu nói, bà Tuyết ngưng lại một lúc lâu :

- Con nhỏ đẹp nhưng nghèo nên phải nhận làm «nhí cho mấy ông để lấy phiếu mua thực phẩm đặc biệt và tiền chu cấp hằng tháng để đi học và nuôi gia đình.

Bà Hoàng bỗng bật ra tiếng khóc tức tưởi. Bà Tuyết nhìn bạn, như ân hận đã làm cho bạn khóc. Bà vỗ nhẹ vào vai bà Hoàng :

- Thôi đừng khóc nữa. Người nào cũng khổ hết á, chẳng riêng gì chị. Khổ và nhục nữa chứ có phải chỉ mà thôi đâu.

Bà tiếp :

- Sau vụ đó chúng tôi không dám lộ mặt đến các trường nữ nữa. Họ biết nên gọi bọn này là các mục «tào kê». Làm cái công tác này tội lắm. Không làm không được mà làm thì bị chửi như vậy đó. Và lòng mình lúc nào cũng nặng nề, cảm thấy như mang gông. Chị biết không ? Mỗi lần tuyển được một đứa đem về giao cho Chị Hai Thanh Xuân, em về nhà không dám nhìn mặt con cái. Em tự hỏi nếu con gái mình cũng sa vào hoàn cảnh đó thì mình nghĩ sao ?

Bà Hoàng rút chân lên ghế và đưa tay ôm gối như sợ bị con gì cắn chân. Bà thở dài sườn sượt :

- Chị có con, còn có được niềm vui. Còn em thì trụi lủi.

- Quê chị ở đâu ?

- Thôi hỏi làm gì chị ơi ! Tôi nghe chị nói mà nhớ lại tôi. Hồi đó hồng biết sao tôi ngu vậy. Tôi đang học trường Miền Nam.

Bà Tuýt nhìn bạn. Bà Hoàng hình như muốn lướt qua nên không đề cho bà Tuýt hỏi sấn thêm. Bà nói :

- Em không hiểu sao Chị Hai Thanh Xuân lại ác vậy. Đi làm chi cái việc thiếu âm đức này. Một tay chị ấy vùi dập biết bao cành hoa tươi tốt.

Bà Tuýt nói :

- Không phải chỉ tự nguyện đâu chị à ! Con người có ai muốn làm chi điều ác. Nhưng làm được lần đầu rồi làm mãi, không còn biết đó là điều ác nữa. Chớ không phải ham làm. Em ở gần chị Hai, em hiểu tâm sự của chị. Chỉ không nói ra nhưng em đoán được. Không phải chỉ muốn lên chức đâu. Chức gì nữa ? Bây giờ chỉ là người có quyền cao nhất nước chớ không phải mấy ông

đâu. Chỉ muốn gì mà không được. - Bà Tuýt kể tai bà Hoàng nói nhỏ một lúc.

Bà Hoàng kêu lên :

- Thật vậy à ?... Em có nghe vụ Đường Sơn oán ! Lâu quá rồi, ai còn nhớ nữa !

- Mình quên chứ chỉ đâu có quên. Người ta nói : «tốt mái hại trống». Họ muốn đổ lỗi cho chị em mình.

- Ồ phải ! Hèn chi có câu ca dao :

Trời xanh nước chảy qua sân
Em lấy ông lão qua lần mà thôi
Mai kia ông lão châu trời
Thì em lại lấy một người trai tơ

Bà Tuýt nói đến lần thứ một trăm câu nói :

- Phải kêu cái Ủy ban của chị Hai là Ủy Ban Phá Hoại Sức Khỏe Trung Ương thì mới đúng. Nhưng trên đời này có những việc làm sai mà cứ lặp đi lặp lại hoài làm cho người ta tưởng đó là đúng. Khô hơn nữa có những người làm sai mà cứ tưởng rằng mình đúng. Và càng khô hơn nữa có những kẻ biết mình làm sai mà vẫn cứ làm rồi bắt người khác nghĩ rằng đó là đúng !

Bà Hoàng nhìn bạn :

- Chị nói lần thân cái gì vậy ?

Bà Tuýt cười :

- Chính cuộc đời nó lần thân như thế mà mình phải sống chứ không phải tôi lần thân đâu chị à. Như cái việc đi đến Mỹ viện này, cái sự gặp gỡ của chị em mình ở đây hôm nay, tất cả, tất cả góp lại thành một cái vòng lần thân quay cuồng cuốn hút mình vào, không vùng vẫy được.

Bà Hoàng nuốt ực rồi nói :

- Như em bây giờ lỗ đèn mà cũng lỗ trắng. Biết được thân phận mình thì Dương quý Phi mới hay mình đã mượn và mượn chén thuốc độc để lại cái xác cho tình quân.

- An Lộc Sơn bây giờ còn không ? Ở đâu ? - Bà Tuýt hỏi bằng một giọng sâu thẳm.

- Chết rồi ! Anh ấy có lẽ buồn tình vô Không quân đi học Liên Xô về lại Mig 21 đánh với Thần Sấm rồi hi sinh. Chị nghĩ coi co mới biết lái mà làm sao đánh lại với tụi Mỹ. Lúc anh đi học Liên Xô về có mấy đứa bạn gặp em, chúng nó đùa : mày coi chừng thằng Đ...

nó lái phản lực nó cho máy ăn một trái bom tấn đó ! Tôi nghiệp ông già ảnh, cây một trái. Bây giờ nghe nói ông được thêm 1 sao và cho về hưu rồi ở trong Nam. Con không quân. Cha cũng «không quân».

Bà Tuyết buột miệng :

- Máy ông lớn toàn phồng tay trên, toàn cướp vợ hoặc người yêu của cấp dưới không hà.

Trong thời kháng chiến khoảng 1950-51 trong Nam Bộ các đoàn thể được tổ chức theo hệ thống từ tỉnh lên. Nam Bộ thuộc quyền lãnh đạo bề dọc của trung ương và được lãnh đạo ngang với cấp ủy đảng Trung ương. Ban chấp hành Phụ Nữ Cứu quốc tỉnh Cần Thơ có một nữ cán bộ rất đẹp, nước da trắng, gương mặt như đầm gọi là Bạch Cúc. Vào thời kỳ này có một phái đoàn trung ương từ ngoài Bắc vào do Lê Đức Thọ làm trưởng đoàn gồm có Lê Đức Thọ đại diện trung ương đảng, Dương Quốc Chính đại diện Bộ Tổng Tư Lệnh, Bác sĩ Phạm Ngọc Thạch đại diện chánh phủ và một số cán bộ quân dân chánh trong đó có cán bộ văn nghệ : Lưu quý Kỳ. Anh Mười Kính ở trong Nam nhưng được đặc cử ủy viên dự khuyết Trung ương đảng họp ở Việt Bắc năm 1951. Việc đầu tiên sau khi đặc cử và được radio báo tin anh Mười bèn đi ghe 4 chèo xuống công tác ở Cần Thơ, vô ngay cơ quan PNCQ tỉnh, đóng ở nhà má

Hai trong Rạch Long Nia đề «thảo luận» với cô Bạch Cúc về vấn đề gì đó ai mà biết được !

Cô Cúc là vị hôn thê nghĩa là vợ chưa cưới của một cán bộ Thanh niên Cứu quốc tên là Lượng, nhưng không biết sao sau khi ông Kính đi, thì nàng Bạch Cúc cũng đi. Chẳng những đi công tác mà đi luôn về Trung Ương cục của ông Kính đóng ở Tân Bằng và rồi người ta thấy cô nàng đi chung ghe bốn chèo với ông Kính. Kế đến tập kết, ra Hà Nội, người quen thấy cô Cúc Cần Thơ đi với anh Mười chung một xe Volga. Kế đến nữa thấy anh Mười được bổ nhiệm làm Đại Sứ đặc mệnh toàn quyền của nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà tại Mạc Tư Khoa, nàng Cúc có về Hà Nội chơi và được người quen gọi là Chị Mười. Cán bộ bu lại hỏi thăm và nhờ anh đầu bếp Sáu Ú mua đồ bên Liên Xô gửi về.

Lúc bấy giờ ở Hà Nội có hai chị Mười : chị Mười già trầu là chị Mười Thập, chủ tịch hội Phụ nữ Cứu Quốc Toàn quốc Việt nam; còn chị Mười trẻ là Mười Cúc, tức bà đại sứ, vợ của ông đại sứ Việt Nam ở Liên bang Xô Viết, tức cựu hôn thê của anh Lượng cán bộ Thanh Niên Cứu Quốc tỉnh Cần Thơ. Lượng không thèm đi tập kết vì hận đời. Thì cũng là một cái sự đời đáng hận.

Vào thời kỳ này cán bộ nhón cưới vợ khá rộn ràng. Võ Quang Anh, tục gọi là Anh Lế, Tư Lệnh miền Tây (thay Nguyễn văn Trấn đi Trung Ương họp, có đi mà không có về). Ở trong này Tư Lệnh Lế cuôm vợ chưa cưới của chàng Sơn Lâm Trung đội phó là nàng Thu Hồng. Anh Hai Hùng cưới vợ địa chủ là cô Mai Khanh; Lê Đức Thọ quơ con ở của nhà Hội đồng ở Bạc Liêu (mà tưởng nhầm là con gái địa chủ). Tư Lệnh Lế ra Hà Nội gặp số đen bị nàng Thu Hồng đá cho một phát văng dên nhưng ông Lế vẫn quơ được một cô nữ sinh 18 cái xuân xanh của trường Trưng Vương, mặc cho báo Quân đội Nhân dân la ồm tỏi, chàng Lế vẫn cuôm được chức Ủy viên Ủy ban Kế hoạch nhà nước ngang với cấp thứ trưởng nghĩa là được tiêu chuẩn lãnh xe Volga và villa như thường. Còn cỡ không bự lắm (Trưởng phòng Chính trị, Phó ban tuyên huấn khu...) như Đinh Ngọc Thủy thì được giao làm Trưởng Phái đoàn Triển lãm của nước VNDCCH đi khoe thành tích ở bên Đông Âu, Tàu, Liên Xô. Riêng ông kẹ mặt nám đáng lẽ sánh vai với bà già trầu Mười Thập thì xứng đôi biết mấy, cỏi này chà ầy đặc biệt vô sản thì quét vắn ra biết bao nhiêu vô sản con đẻ phục vụ đảng, thế nhưng anh Ba nhường cái của quý ầy lại cho anh Sáu Thọ để quơ em Nga học sinh thành hấp dẫn hơn, còn anh Sáu thì lại vãi cả mủ để cho chị Mười ở không mút mùa, mà đi tìm

«con gái địa chủ» như đã nói ở trên.

Trở lại vụ các kẻ cỡ thường thường bậc trung như ông Thủy thì cũng hoạt động mạnh lắm. Anh ta đứng kế anh Ba mặt nám chó đầu phải cách tới vài tầng. Anh Ba là giảng viên chính trường Nguyễn Ái Quốc 2 đặt ở Chùa Miên (Ngan Trăn) thì anh Thủy cũng là giảng viên phụ chó đầu có vừa. Nhờ cái vị trí này mà anh ta bỏ người vợ tào khang có một bầy con ở đầu Kinh Cựu 13 (xã Hồ Văn Tốt) và cuỗm được một nữ tỉnh ủy viên thường vụ Sa Đéc tên Hồng đến trường này thụ huấn Mác Lê rồi hai bên nắm tay nhau bay qua lộ Đông Dương lên tuốt trên miền Đông, chàng thì được anh Sáu phong cho làm trưởng phòng chính trị Bộ Tư lệnh Nam Bộ, còn nàng thì thường vụ PNCQ. Người khôn lấy được chồng quan là thế !

Nhưng con người ta có cái số. Ông Thủy làm trưởng phái đoàn Triển lãm VNDCCH đi sang tới Đông Âu, xứ Rumania thì «hạ cánh» không được an toàn. Số là Thủy ta nom thấy một nàng bồi phòng xinh như mộng bèn bỏ ngón «xang xừ lúu, chẳng ngờ đó là nữ đoàn viên Kôm Sô Mô Lê Nin. Cô em quyết bảo vệ cái lập trường bèn báo cáo với đại sứ VNDCCH ở Bucarest là ông Nguyễn Thành A. Ông A không thể che lấp được nên báo cáo về Hà Nội thành thử ra ông Thủy rơi đài. Ông bị gởi trả về

Hà Nội. Nàng Hồng năm xưa ra đón. Chàng đòi tự vận nhưng chỉ «đòi» cho cân bằng với tội lỗi, chứ thực ra thì «người sống, đồng vàng». Bà Hồng cũng nghĩ tình xưa nghĩa cũ mà xí xoá đi.

Nói có trời làm chứng, tôi không hề thêm thắt thêm dặt chút nào, bớt đi dùm thì có. Đây là «chuyện tự nó», tôi chỉ ghi lại thôi. Có lẽ còn nhiều người sống biết những giai thoại này.

Trong số mấy ông kẹ, có một ông đảng hoàng. Đó là ông Phạm Trọng Tuệ. Ông Tuệ có một thời thay cho ông Bảy Tuần làm chính ủy khu IX tức miền Tây Nam Bộ và là chiến khu chót của nước ta trong thời kỳ kháng chiến chống Pháp.

Ông từ Côn Đảo trở về năm 1945 cùng với ông Huỳnh Thủ chỉ huy một phân đội vệ quốc đoàn võ trang rất thô sơ, đóng ở miệt Cây Dừa, Thầy Qươn, Cái Núa. Phân đội có một chị nuôi. Anh Tuệ, tục gọi là anh Bảy rất đẹp trai, chỉ huy trưởng, lại có «cây súng dài 7 diêm hộp quẹt» cho nên mới có cái thứ 7 là do giai thoại ấy. Chị nuôi rất hào hiệp... Nhưng tới phiên anh Bảy thì chị nắm lưng. Anh Bảy muốn giữ uy tín cá nhân và sự đoàn kết của đơn vị nên không dây dưa gì hết. Khi tập kết ra Hà Nội, anh Bảy vẫn trọng nghĩa tào khang đem chị nuôi nghèo hèn ngày xưa về ở villa như thường và không

phụ rẫy như các đồng chí chém chạy của anh thời kỳ đó và cả về sau. Kể viết truyện này lấy làm khâm phục anh là một nhà cách mạng hiếm có trong thời đại cộng sản nhỏ nhẻ này. Nhưng chị Bảy vốn thuộc giai cấp cơ bản, cho nên mặc dù anh Bảy làm tới ủy viên Trung ương suýt vô Bộ Chính Trị (và đang là Bộ Trưởng), chị vẫn đi xe đạp chớ không hề ngồi xe Volga.

Đó là ông lớn duy nhất - mà tác giả truyện này được biết - giữ được đạo đức luân thường mặc dù có thừa điều kiện để phá hoại đạo đức luân thường. (hoặc anh có phá mà kín nhem không ai biết)

Còn nhiều nữa, nhưng thôi, kể ra thêm thì nó cũng thế thôi mà người kể lại bị mang tiếng là «bôi xấu cách mạng». Có thể tóm tắt một câu : sắc đẹp, con gái là một vũ khí lợi hại phi thường, một mối câu cá nào cũng dính từ thường dân trở lên, từ vua chúa trở xuống. Người Pháp có câu : «không phải sự thực nào cũng nói ra được» (Toute vérité n'est pas bonne à dire) nhưng mà tôi không nói thì mọi người cũng biết, vậy không phải chỉ một mình tôi nói. Cho nên cái sự thực ấy rất cần được nói ra.

Hôm nay tại trụ sở «Chầu tướng Trung Ương» có một buổi họp để bàn chương trình phục vụ đại hội do Chị Hai Thanh Xuân, chủ tịch Ủy ban Bảo vệ Sức khỏe

Trung Ương triệu tập miệng. Bởi vì cái ủy ban này không có xài giấy tờ mộc meo như cơ quan đảng hay nhà nước. Tuy vậy sức bật mạnh mẽ vô cùng. Cuộc họp bao giờ cũng đầy đủ nhân số. Hội viên làm việc rất hồ hởi. Vừa «chầu tướng» vừa bàn công chuyện. Coi như chơi mà kết quả vô cùng. Danh từ «Chầu Tướng» rất thông dụng, dù người ngoài Ủy ban nghe cũng biết đó là Tướng, Sĩ, Tượng, Xe, Pháo, Ngựa trong bộ bài tứ sắc.

Tứ sắc tức là loại bài 4 màu : xanh, đỏ, vàng, trắng.

Một sòng tứ sắc phải có 4 tay ngồi 4 góc chiếu. Mỗi bàn gọi là một chén. Không rõ tiếng chén có từ đâu. Ta vẫn thường nói «Đứt chén» tức là thua hết tiền trong túi hoặc thất bại trong việc làm. «Đậu chén» nghĩa là bỏ tiền ra chơi hoặc nghĩa là thành công.

Một chén tứ sắc kết thúc ngắn hay dài tùy theo các tay nghề cao hay thấp. Một chén gồm có nhiều bàn. Có khi thua gần hết, gắp bài tốt lại tới, lấy vốn trở lại và ăn luôn cả chén. Không phải như bài cào, một chén tứ sắc có khi kéo dài cả ngày, người thua rồi gỡ lại chớ không vừa nhanh như bài cào.

Đậu một chén nhiều hay ít tiền tùy theo giá trị của 1 lệnh. Thời kỳ lúa 2 đồng 1 gia thì 2 xu một lệnh, đậu 5

đồng 1 chén là cao rồi. Còn bài cào, cách tê thì 1 đồng, 5 cắc cũng chơi được. Đánh tứ sắc dùng mưu trí nhiều hơn bài cào, thua hay ăn cũng chậm. Bốn tay chơi bỏ tiền ra bằng nhau tùy theo sự lớn nhỏ của sòng bài gọi là đậu chén. Nếu một trong bốn tay chơi thua hết số tiền bỏ ra thì gọi là đút chén. Muốn chơi tiếp, mọi người lại phải bỏ ra số tiền bằng nhau gọi là đậu chén mới.

Bà Dương ở trong Mỹ viện đi ra, lòng rất chi là hồ hởi, phấn khởi, đồng khởi và đổi mới với lời hứa hẹn của Mỹ viện mà bà ghi khắc từng chữ trong tâm.

- Mình sẽ có một cái sắc đẹp, tuy không nghiêng thành đổ nước như Thúy Kiều làm Từ Hải chết đứng nhưng cũng giảm bớt được ít nhiều chi tiêu của đức lang quân ở phố Hàng Phì Phạch.

Bà nhìn phố xá thấy vui tươi hẳn lên. Mưa không còn rơi trên mây cờ đỏ và đời tròn lặn quá hòn bi nữa. Cặp chân của bà như được tra đôi hài nghìn dặm. Ở đâu vui cho bằng Hồ tìm Kiếm. Bà bèn bách bộ trở lại Hồ, không phải để tìm gánh bún bò của bà Béo mà để xem cảnh vật.

Bà không đi trên vết chân củ đã mòn nhẵn rêu phong mà đi lối khác. Nhưng lối nào rồi cũng ra bờ Hồ. Mà bờ Hồ thì vui nhất có hai nơi. Đó là Thủy Tạ và cổng đền

Ngọc Sơn. Bà còn thừa sức khoẻ để đi mấy vòng bờ Hồ nhưng trước tiên hãy đến Nhà Bưu Điện rồi băng qua đường là ngang chóc cổng vào cầu Thê Húc- chiếc cầu bắc liền với đại lộ và đền Ngọc Sơn hay nói rõ ra muốn vào đền Ngọc Sơn, phải qua cầu Thê Húc.

Thôi thì cái nào dễ ta đi trước. Nghĩ vậy bà băng qua đường. Chưa chi đã gặp các cụ ngồi quanh mu rùa chó khách tới. Các cụ «thiền» ở quanh Tháp Bút và gốc đa lập quốc. Cụ nào cũng mang kính đen nhưng cụ nào cũng tự hào rằng mình nhìn khắp năm châu bốn biển và thấu suốt quá khứ vị lai. Bỗng nghe tiếng gió reo lật phật trên đầu. Bà bèn ngó lên thì thấy một băng- đơ- rôn khổng lồ giăng ngang qua đường với dòng chữ đỏ nét to «CHÀO MỪNG ĐẠI HỘI X». Bà lấy làm ngạc nhiên - Mới vừa đại hội V I I I xong lại đại hội X, sao lại nhảy cóc một cái ? Chắc là có chuyện gì bất thường khẩn cấp! Mà có chuyện gì khẩn cấp bất thường bằng chuyện bán đất tổ tiên đâu, nhưng chuyện đó mặc cho mấy lão đầu bạc kiến nghị, biểu tình phản đối rồi cũng êm re như bao nhiêu chuyện khác. Bà Dương dừng chân nhìn kỹ lại thì trên băng có dấu... Như vậy là hồ bị tróc chữ bay đi hết một nét số làm cho số IX thành số X chứ không phải nhảy cóc. Ôi, mà nói cho cùng, cả tờ giấy đen nghệt chữ người ta còn chẳng đếm xia chi, sá gì một nét ! Nghĩ vậy bà Dương lại rảo bước. Nhưng rồi

bà thấy trên mọi thân cây đều hiện nét vôi trắng, cũng CHÀO MỪNG, CHÀO...

À ra thế, gần đến ngày đại hội, người ta phải chào để cho dân chúng cùng chào hoặc nếu họ không chào thì cũng biết. Có khi biết mà chẳng chào hoặc chào mà chẳng biết tại sao. Thôi kệ ! Khẩu hiệu là khẩu hiệu.

Ở gốc đa lập quốc, ông «Tù Mậu Công» đang tựa lưng vào một cái rễ cuộn lên khỏi mặt đất mà tính nhâm vận mệnh đất nước chẳng ? Ở phía bên kia, ngòi quay lưng lại với ông là ông «Phạm Tăng» đang đốt nhang có lẽ cầu Trời khấn Phật cho Hạng Võ ngồi trên ngai báu bền vững hồng đức minh vương.

Còn ở đằng chân Tháp Bút thì cụ «Trương Lương» đang cuốn gói xách traps lên tay, sửa soạn di dời, mà miệng lầu bầu : «tưởng hấn là chân chúa, ai dè chỉ chân chúa lúc hàn vi, lên được ngai cao thì trở thành bạo chúa !»

Bà Dương mặc kệ mình quân hay bạo chúa, miễn viện Thẩm mỹ thành công giúp cho cái mũi bà dễ thở thì thôi. Đang nện gót guốc trên những hòn cuội cứng thì bỗng bà khựng lạ. Hai ba con bò vàng ở đâu xuất hiện thình lình rồi tiếng chân rộp rộp. Chúng đang làm rập đây chẳng ? Bà Dương xem thường nhưng cũng nép

mình bên gốc đa rồi bước nhanh lên chiếc cầu mới sơn đỏ loét, định sẽ thông thả vào đền như khách viếng đền vào ngày cận Tết, nhưng đám bò vàng lại khóa ngang đường vào làm những người đang đi trên cầu chỉ vào đền chứ không trở ra được. Bà Dương cũng không nao. Cái thứ bò vàng này nhẩn mặt quá ! Bò gì không chịu ăn cỏ. Quả thật chúng đang ráp. Gần đến ngày đại hội, ngành nào cũng lo lập công dâng lên... Cây cối còn phải mang khẩu hiệu trắng toát kia.

Đám áo vàng bắt đầu lục soát bóp đầm và túi quần túi áo của người đi đường. Bóp đầm chỉ chứa son phấn giấy lộn trong đó chứ có cái gì mà xét ? Tuy vậy chúng cũng banh ra và tịch thu rất hồ hởi món này món nọ mà chúng thành tâm một cách giả tạo là dấu hiệu «diễn tiến hòa bình» và «đi chệch đường lối xã hội chủ nghĩa».

Mà cũng phải thôi... Nơi đây là «tụ điểm «của mọi thứ dân bụi, dân chơi, dân hiệu, ca sĩ tìm «sô », chuyên gia tấu hài. Ai muốn thứ gì đều có thể kiếm ra thứ nấy ở đây không khó lắm !

Một anh áo vàng kêu lên với giọng hể hả :

- Đây rồi ! Nó đây rồi !
- Cái gì thế ? Ma túy à ?

- Không ! Ông «Ca bột lốt». ba bốn ông nằm trong bốp đầm.

Một chú khác chạy đến thở hỏn hển dập chân báo cáo thủ trưởng một cách nghiêm túc :

- Ở đằng ven hồ có con nhỏ áo xanh đáng nghi là bò lạc, tới xét ngay nhưng chỉ có mấy cái bong bóng chưa thổi. Một đứa trong tổ giành lấy phòng mồm thổi một hơi rồi thất cuống lại tung lên ! Kia thủ trưởng xem, ba-lông đang bay lơ lửng ngoài đường rồi tấp vào tấm băng-đờ-rôn. Thằng bé muốn bắt lấy, một cái bạy tạt ra giữa hồ.

- Tầm bậy. Đó là «ca-pôôt». Tiếng cách mạng ta gọi là bao cao su. Ấy chết nó che bít chữ trên tấm băng-đờ-rôn.

Một chú bò khác thấy một bà già đi nhanh vào đền bèn chặn lại :

- Xin cụ cho cháu khám !

- Tôi không phải là bệnh nhân. Bộ chú là bác sĩ hay sao đòi khám ?

- Dạ cháu khám cái bốp của cụ a ! Nó no phòng kia, đáng khám lắm !

- Tôi không có cái gì bí mật nguy hiểm ma phải khám!

- Dạ đó là lệnh trên. Bọn xấu đang len lỏi phá hoại Thủ Độ tươi đẹp của ta đây ạ !

Rồi anh chàng khẻ kéo chiếc bóp từ tay bà già. Anh ta bối bối và bước lại đập chân báo cáo thủ trưởng :

- Dạ em khám ra món này ! - Chú bò cầm lấy tang vật run run.

- Món gì thế ? - Vị thủ trưởng nhăn nhó, quay mặt.

- Dạ em không biết ạ !

- Thừa biết lại bảo không ! Vũ khí âm mưu «diễn tiến Hoà Bình» chứ còn gì mà không biết ! Tịch thu ngay gửi về cấp trên làm tang vật. Giữ bà kia lại - Ô kìa, đúng là vũ khí hãm thanh bắn không nổ !

Nhưng bỗng thủ trưởng quát :

- Toàn đơn vị, chuẩn bị chiến đấu ! Ba mũi giáp công!

Trong khi các đội viên tản hàng thì viên thủ trưởng bước tới trước mặt bà già :

- Xin bà cho coi chứng minh thư ạ !

Bà già chằm rãi bảo :

- Nó ở trong cái bóp nhỏ. Chú lấy ra mà xem. Lựa là tôi phải nộp cho chú ?

Vị thủ trưởng móc tấm chứng minh thư nhân dân ra đưa lên mắt lằm nhằm đọc rồi bồng cúi đầu, có lẽ cảm thấy chưa đủ lễ, anh ta khoanh tay rạp người xuống :

- Xin bà xá tội cho. Chúng con có mắt không trông, xúc phạm danh dự của bà lớn. Bà muốn đến tụ điểm, ủa, địa điểm nào, chúng con chở bà đến tận nơi ạ.

- Tôi đi bộ mặc tôi ! Từ rày đừng có láu ta láu táu nữa. Cái ngữ ấy mà gọi là «diễn tiến hòa bình» à ?

Mấy đứa bò vàng trắng mắt liếc nhau. «Bà lớn gì ở đâu thế ?»

- Đã bảo bà lớn... còn hỏi lớn gì lớn ở đâu ? Ăn gì mà ngốc thế. Ở đằng cuối hòn đảo sau Đèn Ngọc Sơn.

Hai chú áo vàng đang giữ một tốp thanh niên và ráo riết hỏi cung :

- Các anh làm gì ở đây ?

- Chúng tôi ngắm cảnh ạ !

- Cảnh gì ở đây mà ngắm ?

- Đất nước ta có nhiều cảnh đẹp, chúng tôi thích đâu thì ngắm đó chứ.

- Chế độ dân chủ mà !

- Dân chủ hừ ! Các anh xem trên thân cây kia, những gì tua tủa như lông nhím, còn ông thì ném đầy đất thề kia ?

- Kim chích đấy ạ !

- Các anh vừa chóac xong phải không ?

- Vâng ạ ! Nhưng đó không phải của chúng tôi.

- Của các anh đâu ?

- Đây là của tụi khác. Của chúng tôi ném cả dưới hồ. Chúng tôi không dùng nhiều đến thế. Ba đứa chỉ ba cây thôi !

- Anh kia đang chóac. Mũi kim còn ghim trong mạch máu kia. Anh không sợ nguy hiểm à ?

- Không ạ. Tới cơn em vừa đi vừa tiêm mới kịp. Như ăn cơm. Đâu có gì là nguy hiểm !

- Tất cả về đồn - Anh áo vàng ra lệnh.

- Vâng em xin đi, nhưng xin cho em tiêm hết liều cho phê, kéo nó hành, chết sướng hơn.

- Còn các anh kia ?

- Chúng nó ở đâu đến tụ điểm này, em không quen ạ !

- Còn ở đâu nữa không ?

- Dạ chúng em chỉ biết tụ điểm này và tụ điểm Bảo Tàng Cách mạng thôi. Nhưng ở đây kín hơn.

Ở đằng kia vị thủ trưởng vẫn năn nỉ bà già :

- Xin bà vui lòng cho ạ. ! Đây là công tác của chúng tôi. Xin bà cảm phiền.

- Đã bảo là tôi không có phiền hà gì hết, tôi biết đây là các anh lập thành tích mừng đại hội.

- Dạ không đâu ạ ! Đây là công tác thường xuyên của đội phòng chống tệ nạn thành phố. Ngày nào cũng vậy chứ không phải chờ đại hội mới ráp.

- Vậy cũng tốt. Các anh cứ tiếp tục bắt đám chích chóac kia đi. Tôi trông thấy họ còn nấp trong đèn nữa !

- Dạ không ạ. Đó là những cậu bị tóm xét xong, đã tịch thu tang vật, chúng tôi cho cả vào đó, chờ xe tới

chở về đồn đây ạ ! Không có đủ phương tiện nên xe tới chậm đây ạ !

- Đông thế cơ à ?

- Dạ ngoài hàng ba chỉ ít thôi. Bên trong mới đông. Bà vui lòng cho biết sẽ đi đâu để chúng tôi chở bà đi ạ !

- Tôi mà ngồi chung xe với lũ ấy à ? Các anh coi tôi là ai ?

- Dạ bà là bà lớn ! Chúng tôi không dám nhăm lấn đâu ạ !

- Thôi được rồi, để tôi đi bộ «tập dưỡng sinh» và ngắm cảnh luôn. Vị thủ trưởng đi bàn nhiệm vụ một chập quay lại :

- Xin bà thông cảm cho. Chúng tôi không bao giờ dám thế nữa ạ !

- Các anh làm thế cũng đáng khen chứ có gì mà xin lỗi mãi.

- Dạ còn tang vật, con xin giả lại cho bà đây ạ.

Bà Dương nhìn cái bọc giấy bóng bên trong lộ lộ cái tang vật màu da người, tay cầm lấy và dứt nhanh vào bóp đầm, mặt sượng sùng đỏ rần.

Bỗng một chú bò kêu lên :

- Báo cáo thủ trưởng em bắt được hai tên phản động
ngụy thành phố Bác ạ !

- Ngụy nào còn ở được đây !

Hai người bị đưa tới, áo quần lấm lem, đầu cổ bù xù.
Một anh bò vàng báo cáo :

- Đây là hai mẹ con ruột đây ạ. Họ ở trong Nam ra
đây.

Người thủ trưởng hỏi :

- Tại sao họ bị trói vậy ?

- Dạ họ biểu tình đòi đất ạ !

- Đất gì ở đâu mà đòi ? Đã ký hiệp ước với người ta
rồi, đòi sao được ?

- Dạ đó là đất của họ cán bộ nẩy lên họ đòi lại chớ
không phải đất nước ta ạ ! Nói xong người lính trở về
vị trí cũ.

Người thủ trưởng hỏi hai người bị trói :

- Các người ở tỉnh nào ? Bị lấy đất ra sao kể lại tôi
nghe !

Người đàn bà đáng tuổi mẹ chiến sĩ nói :

- Tôi ở tỉnh Bến Tre, cán bộ lấy ngang đất của tôi, bán cho người khác giá gấp mười.

- Thế ra bà ở tỉnh Đồng Khởi à ?

- Dạ tui chẳng biết Đồng Khởi đồng khọt gì hết ráo. Tôi ở Bến Tre từ nhỏ tới lớn thì nói ở tỉnh Bến Tre.

- Tại sao đất của bà bị lấy ?

- Dạ đất của má tui ở gần đất nhà thờ. Cán bộ lấy đất của nhà thờ rồi nài lý do là xưa kia đất của nhà thờ ăn ra tới đất của tui nên lấy luôn. Tôi đòi họ không trả mà đem bán cho người khác.

- Ai mua đất đó ?

- Dạ cũng cán bộ. Dạ ở xã tui ở cán bộ giựt đất của dân nhiều lắm chứ không phải một gia đình tôi. Bà con đòi họ hứa trả nhưng không trả chúng tôi lên tỉnh đòi, nhưng tỉnh lại bình tụi ăn cướp nên chúng tôi phải ra Trung Ương đòi.

- Đất ở trong đó Trung Ương có ăn cướp được đâu mà đòi Trung Ương ?

- Dạ Trung Ương không ăn cướp thì Trung Ương phải xuống lệnh cho tụi ăn cướp trả lại cho dân.

Người thủ trưởng hỏi :

- Rồi sao các người bị trói ?

- Dạ trói đây là mấy người áo vàng đó mới trói. - Bà già tiếp - Áo vàng Thủ đô hiền hơn áo vàng Thành Phố Bắc. Áo vàng Thành Phố Bắc đánh chúng tôi tét da bằng roi điện. Ở thủ đô họ chỉ trói thôi.

Người thủ trưởng nói :

- Biểu tình chống nhà nước là sai luật pháp. Vậy xin mời bà con về đi rồi chánh phủ sẽ giải quyết sau.

- Dạ chúng tôi được chánh phủ trả lời rồi, nhưng chúng tôi chờ kết quả lấy đất lại.

- Chánh phủ trả lời thế nào ? Cụ thể là ai nói ?

- Dạ, ông Phó Thủ tướng, ông Tạng ông Tan gì đó thay mặt chánh phủ nhà nước.

- À, Phó Thủ Tướng Nguyễn Công Tạn. Ông ấy nói làm sao ?

- Dạ ông ấy hứa sẽ trả đất lại cho chúng tôi và cách chức cán bộ làm bậy.

- Vậy thì được rồi ! Bà con cứ về đi. Về tới tròng thì công văn cũng vào tới !

Nói xong người thủ trưởng bước lại mở trói cho hai mẹ con bà kia. Nhưng người con nói :

- Tôi đã kinh nghiệm rồi. Cán bộ ăn cướp thì dễ, nhưng đòi lại thì khó lắm. Ngàn năm một thuở mới lấy lại được. Chúng tôi đọc báo thấy nhà nước bảo rằng các vụ cướp đất, phần sai chủ yếu là thuộc về cơ quan nhà nước. Có nơi sai không nhận. Có nơi nhận mà không sửa. Có nơi sửa mà không đến nơi đến chốn, điển hình là các vụ Thái Bình, Nam định. Tờ báo tôi còn cất giữ, còn câu nói của nhà nước thì chúng tôi thuộc nằm lòng. Sống để bụng, chết đem theo, chứ không khi nào quên.

- Như vậy là tốt lắm, đừng nên biểu tình là phạm chính sách.

- Chính sách gì lại ăn cướp rồi còn trói chủ nhà. Chúng tôi đòi đất và đòi chánh phủ phải giải thích tại sao trói chúng tôi ?

- Tại vì bà con biểu tình !

- Không phải chỉ có hai mẹ con tôi mà cả ngàn người đang ở đằng chỗ Ba Đình gì kia, đây đâu trói cho hết? Không phải biểu tình đòi đất thôi, mà còn biểu tình chống tham nhũng nữa kia. Nếu dân biểu tình chống ăn cướp và chống tham nhũng mà bị trói thì nhà nước cứ cho cán bộ ăn cướp rồi trói dân thì chúng tôi đồng khởi làm chi ?

- Trói đây là thuộc tội ngu bậy mất mỹ quan của Thủ Đô chứ không phải trói vì biểu tình. Thôi bà con đừng giận chánh phủ, cứ việc nằm ăn, đừng có no để chánh phủ no ! Tôi bảo đảm chánh phủ no xong hết !

Vừa đến đây thì một công an viên lại tới dập chân :

- Bá cáo thủ trưởng. Chúng em bắt được «thuốc nắc» ạ !

- Sao đồng chí biết ?

- Dạ hai cậu thanh niên khai đúng nà «thuốc nắc» đây ạ !

- Họ khai nằm thao ?

- Dạ họ bảo họ mới mua được. Sắp đi ba đề nắc đây ạ !

- Bao nhiêu viên ? Đem cả đây ?

- Bá cáo có 2 viên thôi ạ ! Đồng chí tổ trưởng đã tịch thu rồi ạ !

- Bảo đem nộp đây nhanh lên đề tôi nộp biên bản, nhập kho tang vật của Bộ.

Người đội viên đi một lát trở lại :

- Bá cáo thủ trưởng, đồng chí tổ trưởng đánh mất cả rồi. Đang tìm nhưng chưa gặp.

- Nó nằm trong túi áo túi quần của đồng chí ấy. Nếu không có thì trong ví một viên, còn một viên thì chính đồng chí đang giữ. Hồng tin thì đưa túi đây tôi xét.

- Dạ không ạ. Em không có giữ viên nào cả đâu.

- Mỗi viên trị giá 500 ngàn, qui ra 50 đô ấy, có muốn này thì trả tiền đây.

- Dạ, hai cậu thanh niên khai họ mua đến 70 đô nện ạ !

- Gọi cả lại đây, tôi giải quyết cho rốt ráo !

Ở trên đường Quan Thánh có một số villa dùng làm chỗ ở cho viên chức Pháp thời xưa, gọi là quartier des fonctionnaires français. Sau ngày bác đảng về Thủ đô, chia cho một số ủy viên Bộ Chính Trị Trung Ương

đảng như Lê Duẩn, Lê Đức Thọ, Phạm Hùng... Ủy viên thường và Bộ trưởng thì không được nhập khu đó mà phải ở chỗ khác. Như Phan Trọng Tuệ thì ở đảng Hàng Chuối, Ung Văn Khiêm thì ở đường Khúc Hạo gần Chùa Một Cột v.v...

Có một cái villa số 82 đường Quan Thánh thì dùng cho Ủy Ban Bảo Vệ Sức Khỏe Trung Ương. Hàng rào sắt lại bọc thêm một lớp tôle để người đi đường không nhìn thấy bên trong. Người ta biết đây là nhà của chị Hai Thanh Xuân.

Ở đây đang có cuộc họp của Ủy Ban này. Một bà cầu nhàu như ở giữa chợ cá :

- Tôi có gọi nhưng thằng chả bảo số siếc gì đọc không ra. Giám với chả đốc. Số người ta viết như vậy mà đọc không ra là cái ý nghĩa gì ?

Bà Bạch Cúc hỏi :

- Cô viết thế nào ?

- Thì bảy tỷ, viết con số 7 với mấy con xi-rô

- Em viết mấy con ?

- Bốn năm con gì đó. Xi-rô là không có nghĩa gì hết, viết mấy con mà không được.

Bà Bạch Cúc cười, nhưng bà Tuyết vẫn cau có :

- Thế mà cũng làm giám đốc ngân hàng. Có chết người không chứ ! Cho nên bao nhiêu mồ hôi nước mắt của dân cứ chảy đi đâu hết.

- Chuyện đó còn có đó, bây giờ ta bắt đầu gày sòng đi. Chị em mình quen nhau cả, xin giới thiệu nghe ! Bà Hoàng, bà Dương, bà Tuyết (tức là Tuyết) và tôi. Nhưng tôi bận nên xin vắng mặt.

- Không được, Tứ sắc phải 4 tay ! Chớ 3 tay hay tới hổ lắm !

Vừa đến đây thì chị Hai về tới. Nhìn vẻ mặt hốc hác của chị, ai nấy đều lo ngại. Chị Mười hỏi :

- Chắc chị «hợp» Trung Ương sáng đêm qua hả ?

Chị Hai bị xoi xĩa bèn cường điệu :

- Hợp hai ba đêm liền chớ phải một đêm đâu ! - Rồi chị nói lướt qua - Khối lượng công tác kỳ này thật nặng nề. Đối ngoại phải có cho đủ số phục vụ 4 phái đoàn Trung Quốc, Bắc Triều Tiên, Cu Ba, Nam Tư. Tuy so với trước thì đại biểu các đảng bạn thưa đi hết 96 phẩy 9% nhưng vô sản ta vẫn mạnh hơn tư bản.

Bà Dương nói :

- Quan trọng là số đại biểu từng phái đoàn ! Chị Cúc ở Liên Xô lâu năm nên kinh nghiệm họp hành quốc tế. Ta cần phải biết số đại biểu của mỗi phái đoàn là bao nhiêu. Nếu cần thì ta tìm hiểu cá tính của trưởng, phó phái đoàn để phục vụ cho đạt yêu cầu. Như vậy họ mới cứu nguy đảng mình nhiều hơn. Thí dụ như kỳ mình sang phục vụ bên I xà lắc, mình biết thằng Kong- Le mê con Tvi hát bài Hoa Champa mình cho cô ta tiếp xúc với nó. Sau hội nghị nó nói om ra nên thằng vua Bù Hóc mời văn công mình sang biểu diễn và định tái nạm con nhỏ.

Bà Dương và phu nhân thiếu tướng Bò Vàng tuy nói bắt quàng nhưng các bà có biết đây là đâu nên cũng tỏ ý thán phục. Các bà có đi qua nước thẳng cha vua Bù Hóc không ? Tụi này ăn mắt mà bốc tay ghê bỏ bố ! Bà Dương được trón tiếp :

- Mình bây giờ từ 81 đảng còn có 4 đảng phục vụ số ít. Ta đi sâu đi sát hơn chứ có sao !

- Tôi nghe phái đoàn Bắc Cực gồm hơn 100 người đó! Họ không đòi phải cho đủ số cho họ đâu, nhưng mình phải biết điều.

- Cứ trưng dụng hai trường nữ Trung Vương và Đoàn thị Điểm là được rồi. - Nhưng còn mấy anh chà chóp nữa.

- Tụi này có ăn thua chi mà tới đại hội.

- Chúng nó có gởi thơ phản đối lên trung ương đã bắt nhiều nữ sinh Trung Vương đẹp đi phục vụ, nên chúng nó mất nguồn an ủi lúc ly hương. Do đó công việc kiểm soát đình chiến bê trễ mà có nhiều vi phạm về phía ta. Ủa... ủa, chuyện đó...

- Chị lộn rồi. Chà chóp cuốn gói đi khỏi Hà Nội gần 30 năm rồi !

Chị Hai biết mình lộn lèo nói hớ, bèn chữa lại :

- Đó là phần phục vụ các phái đoàn đảng bạn. Còn vấn đề phục vụ nội bộ cũng nặng lắm. Đoàn đại biểu Nam kỳ trên 150 người. Toàn là dân hũ chìm và thành tích bất hảo, các em các cháu nghe nói đều ớn và xin đi phục vụ mục tiêu khác. Sau cùng là phục vụ người nhà. Các cụ nhà mình phần đông hom hem cả rồi, nhưng khổ thế, càng già càng thích trẻ con 15 -17. Nhưng cũng chẳng nên trách. Vì các ông ấy nhiễm nặng đạo đức của bác Hồ, kể cả mùi cà muối mắm ngoé.

Đang nói chuyện này bà Dương bắt quàng sang chuyện khác. Bỗng nhiên bà gầm lên :

- Kỳ này tôi phải lột da vài con bò vàng mới được !

Mọi người đang tản mác nói chuyện «thập ký ninh» bỗng thấy bà Dương phóng ra một chương thì có người hỏi :

- Chuyện gì vậy hả chị Cả ?

- Bô tiên sư nó mắc mớ gì mà nó xét ví tay tôi chứ ?

- Ai xét, xét ở đâu ? Chị Cả đi bộ không có cận vệ hay sao ?

- Nhân lúc đẹp trời tôi đi phát phố nhân tiện tập dưỡng sinh ấy mà ! Tôi định vô đền Ngọc Sơn để dạo chỗ Giao thừa này đi hái lộc chẳng ngờ bò vàng làm «ráp». Trời đất ơi nó xét cái ví của tôi.

- Chị đừng cái gì ở trống ? - Bà Hoàng hỏi

- Thì cũng ba cái đồ té nhuyển phẩn son chóe hồng lẻ ông «Ca bột lột». Ông ấy về hưu lâu rồi mà ! - Sao chị biết ảnh về hưu ?

- Thì ảnh không ứng cử đảng khóa vừa rồi, không về hưu sao ? Bà Dương vẫn càu nhàu.

- Xét gì thế mà xé... ét ? Hết người xét rồi sao nó xét tôi ? Nó gặp má nó nó cũng xét nữa sao ? Quân vô kỷ luật ! Quân chết dẫm !

- Rồi chúng nó có tịch thu món gì của chị không ? -
Một bà khác lại hỏi.

- Có cái gì trong đó mà tịch ? Đã bảo là...

- Thôi đừng có đùa nữa, chị Cả đang giận. Chị không đậu chén thiếu tay gầy sòng bây giờ.

Trong lúc chị Hai và chị Cúc bàn việc quốc sự thì bà Tòa và bà Tuýt, cả hai đều là ủy viên của Ủy ban bảo vệ sức khỏe Trung Ương, đang hợp ca bài «ghè tương mắm trỡ» ở ngoài sân. Bà Tòa huênh tay nói năng như đàn ông bụi ở chỗ không người.

- Đi sửa cho vui vậy chứ. Sắc đẹp tôi đã như vậy mà nó sửa rồi cũng y như vậy chớ có lên đời tí nào đâu ! Thế mà nó chặt tôi 3 tỷ. Thế tôi có bỏ tù cả nút nhà nó có được không ?

Bà ủy viên Tuýt can :

- Bớt nóng đi cô ! Công tác nó chưa hoàn thành, tại chị gấp đi nên mới thế. Nếu không vừa ý thì chị bảo nó rút lại. Muốn cái gì hẹp lại thì phải banh ra trước rồi

mới hàn nhỏ lại sau.

Bà Tòa nhảy tung lên

- Chị tưởng của tôi cũng như của ai hay sao mà «rộng hẹp»? Thằng chả làm tòa thì mới phải dùng nó chớ tôi có tà... đâu !

Bà Tòa định nói cái mồm loa của ông Tòa nhưng bà Tuýt lại hiểu ra cái khác. Cho nên bà Tòa hơi tự ái.

- Chị đi để may cái của chị cho nó hẹp lại đi. Chớ còn em rộng hẹp mà làm gì nữa. Em «thất nghiệp» lâu rồi. Nhưng lần này thì em quyết định sửa «mặt tiền» sao cho thằng chả nhìn ngứa mắt hết chạy theo mấy con nhí.

Bà Tuýt nói :

- Chính trang là khi nào phe ta làm chủ tình hình chăm phần chăm kìa !

Bà Tòa càng dấy nẩy như bị chạm nọc :

- Thằng chả xử vụ bài trừ ma túy nào cũng hái được năm bảy tỷ tệ. Vụ thằng Vũ Xuân Tề thằng chả cầm 100 tỷ để chạy cái án tử cho nó, nhưng ăn xong thì lại bị ở trên ra lệnh phải xử tử, thằng chả cứ ngậm nghe, không có ý kiến gì hết, chị coi có ác nhân không ? Ác lai ác

báo ! Xong rồi tiền đâu có đem về nhà, thằng chả lại quay ra dùng câu con nhí của thằng Huỳnh Long, còn lại bao nhiêu tóm đi đâu hết, đưa cho tôi có tí tẹo hà. Giời ôi là giời, chồng con gì chồng con thế !

Bà Tuyết dỗ ngọt :

- Thế sao tôi nghe con Mỹ viện nói chị trả cho nó 7 tỷ ?

- Ôi giời ôi ! Thế thì lộn..lèo rồi ! Bầy tê làm cái tóc mà đầu óc tôi để ở đâu lại nhầm đầu nhầm đuôi thế ? Bây giờ làm sao hả chị ? Tỷ với chả tê !

- Hãy còn kịp chán ! Chị em ta cứ vào châu tướng đi ! Tôi sẽ bảo ông nhà tôi lấy lại cái một. Không mất mát đi đâu mà sợ. Nhưng chắc ông chỉ đi công thức 4/6 thôi.

Bà Tuyết càng không tin ở thánh giác của mình nên nói ăn trét, lạc đề xa lắc :

- Chị nghĩ nhầm rồi. Chính mấy cái đồ chơi đó đứng trên Bộ Chính Trị. Chị không biết bà Nguyễn thị Phình thị Phèo gì đó chỉ chịu cho ông mặt lừa cây một mầm sống mới ở bên Paris là chiếm được cái ghế Bộ Trưởng của thằng tác giả Giải phóng miền Nam «đấy. Thằng chả đang làm Bộ Trưởng của ông Phát thì sang làm Bộ Trưởng của ông Đồng là chắc ba bó một gia rồi, ai ngờ

lại hực giò. Thằng chả bắt măn tìm đường vượt biên bị công an tóm lại đây. Ồi giào, đến giờ này mà bà Tòa thân mến của tôi còn làm bộ ngây thơ đến thế hay sao ? Đáng cái đời, làm bài hát không lo làm bài hát để kiếm ghê ngồ

- Sao chị lại biết những chuyện cách mạng hay ho nứt tường đổ vách thế ?

- Tôi ở trong Ủy ban bảo vệ sức khỏe Trung Ương đã 6 năm rồi. Chuyện gì nữa chứ, còn ba cái sự đời đen đỏ đó tôi chứa đầy một bụng.

- Còn chuyện gì nữa nào nào ?

- Máy ông nhà văn ngu bỏ cha đi. Đề tài tôi đựng cả thúng đây không đến tôi phát cho, để moi móc ở mấy cái lỗ rò mà còn bị mất mạng. Nay, tôi bảo cho cô biết, cái ông tòa nhà chị nay mai rồi sẽ đeo con nhí của thằng Huỳnh Long bỏ lại đó cho coi. Cái quạt của nó chành ra xếp lại một phát là đi đời một ông kẹ đấy, bảo cho ông tòa nhà chị liệu mà giữ hồn.

- Rồi sao nữa ?

- Ai biết hồi sau ra sao. Phải chờ xem.. Người ta đem nó tuốt lên Hoà Bình để gài bẫy con «heo rừng». Thôi đi vào đậu chén kéo chị Hai trông.

Bà Tuyết nhỏ giọng lại một cách thân thiết

- Em nói đề chị đề phòng cái con quỷ cái mình xà uồn khúc đi. Nó đã hại tiêu tùng thằng Huỳnh Long. Thằng cha nào rớ tới nó cũng bị nọc của nó mà trào đờm. Cô về mà trói chặt cái ông Tòa của cô lại. Nếu không khéo rồi đây biết đâu quan tòa lại đi chung xường với... với, ủa mà thôi, tôi không biết đâu, tôi không biết gì hết. Nãy giờ hồng biết thần thánh ma quỷ nào mà khai khẩu khai nhãn tôi như vậy. Cô bỏ qua cho tôi đi nhé. Nếu cô đổ cho tôi thì tôi chối, cô chịu trách nhiệm đấy. Thôi đi vô nhà.

Bà Tuyết vừa quay lưng đi thì bà Tòa nắm vai lôi lại góc sân xa nhà hơn, ấn bà ta xuống chiếc băng đá bên chậu hoa còi, bảo :

- Chị còn gì nữa nói cho em nghe.

Bà Tòa xưa nay mới xưng «em» với bà Tuyết lần đầu.

- Em sẽ boa cho chị. Chị cần gì em sẽ bảo nhà em nó xử cho đúng chính sách của em.

- Boa gì mà boa. Chị em mình chung số phận hết cả. Ông nhà tôi công lao hãn mã từ thời kỳ bí mật, ở nơi gốc đa Tân Trào với ông Văn là đã có nhà tôi một chân trong đó. Ông Giáp là phân đội trưởng, ông Tấn là phân

đội phó, còn ông nhà tôi là tiểu đội trưởng một a (tiểu đội). Mãi cho tới khi giải phóng miền Nam, nhà tôi đã 50 ngoài mà họ cũng đưa vô R đánh Mỹ. Khi giải phóng xong miền Nam thì nhà tôi được Bác Hồ xét công lao số 1, trên cả Lê Trọng Tấn và Trần Độ. Đúng ra ông Độ cũng được phong đại tướng một lượt với ông Tấn và nhà tôi. Nhưng ông Độ mắc khuyết điểm hủ hóa với bà Ba Định trong cương vị Phó Tư Lệnh Bộ chỉ huy R. Chỉ có chút đó mà rụng mất hai sao. Tôi bảo là cái hoa ti gôn độc địa lắm. Hể phát qua phát lại vài lượt là có kẻ rơi sao. Trong hàng tướng không tay trong sạch đạo đức bằng ông nhà tôi và ông Độ. Nhưng mà rồi ông Độ cũng cảm chân con tí ngẩn không nổi đến đời phải bị cái bê hê Nam kỳ hốt hồn. Chả là bà Phó gần 70 nhưng da dẻ còn hồng hào, thân hình còn phốp pháp. Ở trong rừng thì bà ta là nàng tiên so với đám khỉ cái, thì dễ gì các ông đực rựa tha tào ? Thôi, đại khái là như vậy, kể ra hết thì dài dòng nhưng cái sự ấy cũng chỉ thế ấy thôi. Và thế rồi ông Độ chỉ đeo 2 sao !

Bà Tòa buột miệng :

- Ai không biết nó như «dậy», nhưng mà sao không tránh đi !

Bà Tuyết kêu lên :

- Trời ơi, bảo tránh không được mà ! Nếu tránh được thì con Rồng Vàng không sút móng ! Vững lập trường như ông đại tướng... ý mà thôi bứt dây động rừng ! Không khéo tôi bị chị Hai quở trách và mất tín nhiệm khó mà sống lắm chị à ! Bà Tòa nằn nì : - Ở đây có hai chị em mình với cội hoa còi kia ai biết được mà chị lo dữ vậy. Có bề gì em bảo nhà em phê trắng án cho chị mà ! Hồng lẽ em vô ơn hay sao ?

Bà Tuyết còn giữ trong bụng biết bao nhiêu chuyện chết thì đem theo chó chưa nói với ai. Ở trên cũng khôn. Cho bà ăn xôi chùa để bà ngậm miệng. Cục xôi chùa là cái ghế ủy viên Ủy ban bảo vệ sức khỏe Trung Ương của Chị Hai Thanh Xuân. Bữa nay gặp người đồng bệnh, và lại ngứa miệng nên khui ra bộn bâng. Bà ngưng một lúc, suy nghĩ, rồi nói, giọng thân mật hơn :

- Một người biết thêm cũng chả đến nỗi vỡ tung Bộ Chính Trị, huống chi chị cũng không muốn giữ trong bụng em à ! Thôi, trời xui đất khiến cho chị gặp em ở đây trong cái thời buổi nhiều nhượng này, âu cũng là định mệnh. Năm nay chị cũng đã cổ lai hi rồi. Năm 1943 chị mới có ngoài hai mươi đi lên chiến khu làm giao liên bí mật, ham làm cách mạng lắm tuy chưa biết nó là cái gì. Chỉ thấy cái bóng thôi mà đã tưởng Mỹ Nhân, chó đâu biết Mỹ Nhân chỉ là cái áo khoác bên

ngoài con quỉ dạ xoa. Nếu biết thế thì đã không nhảm. Bây giờ biết đã nhảm thì quá muộn. Em nghĩ ở tuổi của chị bây giờ còn làm được gì ngoài việc kiếm ăn. Không phải chị hèn hạ trước chén cơm manh áo đâu em, chị mong em đừng hiểu chị như thế. - Không, em không bao giờ hiểu chị như thế - Bà Tòa nói. - Chị còn biết rõ ông Trường Chinh báo cho mật thám Tây bắt ông Hoàng Văn Thụ hồi năm 1942. Chị hồi đó đâu phải như bây giờ. Cuộc họp Trung Ương nào không có chị dự ? Chị là con én của mùa Xuân Cách mạng mà. Chính Bác Hồ đã gọi chị như thế ! Cách Mạng hồi đó vui và hào hùng lắm chứ không ti tiện chó má như bây giờ. Cái đám thằng Phiêu thằng Phiếu hồi đó đâu có được nấu nước cho hội nghị uống. Ông Giáp hồi đó ồm nom nhưng không điêu tàn như bây giờ. Chỉ huy có 21 người nhưng oai hùng hơn lãnh đạo cả triệu quân. Tướng tá hồi đó dũng cảm kiên cường cho nên mở chiến dịch nào là thắng to chiến dịch ấy. - Ông Sáu Di hồi đó ở đâu hả chị ? - Ông ở đâu chị không biết mãi đến gần chiến dịch Điện Biên thì chị mới nghe Bác nói : «Chú Thanh ở ngoài tiền tuyến mãi như rứa không góp được ý kiến hay cho Bộ Tổng Tư Lệnh. Đi gọi chú ấy về. Chính chị đã lặn lưng lá thư của bác gọi ông ấy ra tận tổng hành dinh của ông ở Thái Nguyên chứ ai. Ông Thanh và ông Giáp hồi đó là tướng cánh của Bác. Việc gì cũng hỏi hai

ông ấy rồi mới đến ông nhà chị.

Bà ủy viên rung rung nước mắt, húp môi nhưng vẫn kể :

- Chị nói thật với em, ai chết thì cũng thế thôi. Không thành thần thì ra ma quỷ, chứ có ai sống đời. Nhưng mà chết làm sao, chết cách nào. Chết như Thủ Khoa Huân, như Trần Quốc Toản cũng là chết. Chết như Trần Ích Tắc, như Lê Chiêu Thống cũng là chết ! Còn chết như ông nhà chị, thật chẳng giống ai. Không phải Thủ khoa Huân mà cũng không phải là Trần Ích Tắc ! Thật đau đớn quá. «Người ta giết tôi» Đó là tiếng nói cuối cùng của một nhà cách mạng, của một viên đại tướng, một công thần kỳ cựu của cách mạng Việt Nam. Trời đất ơi, làm cách mạng để được cách mạng đối xử như vậy đó! Máy cái giỡ rồi, chị không cúng kiến chi hết, cúng thì vái làm sao ? Vái vong hồn ông ấy về bề cổ vắn hòng cái đám này à ? Hu... hu... hu... Chị buồn quá nên chị đi bụi cho quên hết chứ từng tuổi này mà nhảy nhót uốn éo có ai coi cho !

Bà Tuyết bỗng oà lên khóc to như nước vỡ bờ. Bà Tòa hoảng hốt ôm riết mái tóc bạc của bà ủy viên vào ngực mình kêu lên khe khẽ :

- Chị ơi, chị đừng khóc to thế. Mấy bà kia hay đổ bể ra tùm lùm rồi chị phiền em đấy. Họ đến đậu chén đủ tay rồi. Thôi, lau nước mắt cho khô rồi đi vô. Chị, chị !

Có tiếng bên trong gọi :

- Hai bà kia còn hai tay cho các bà này !

Nhưng bà Tuýt vẫn không dứt tiếng hu hu. Bà Tòa đồ dành mãi cũng không kết quả, bà Tòa năn nỉ :

- Thôi đi chị, đừng có khóc nữa. Chị em mình đi vô Châu tướng là quên hết ! Bữa nay có con hùm cái Hồ Tây với con cọp cái Hồng Đà nữa kìa (Hồng đà là Hà Đông ám chỉ bà Đại tướng Văn Xuống Vững) ý mà có mụ Chè Tàu nữa (ám chỉ vợ của đương kim Nguyên soái nhà Lê) còn lố nhố vài ba cái bông hồng héo nữa. Đi vô đi chị. Bữa nay ủy ban họp trừ bị song song với đại hội đảng nên các ủy viên đều có mặt. Chà, chắc có vấn đề gây cần !

Bà Tuýt ngẩng đầu lên :

- Gây cần nhất là vụ con nhí của thằng Huỳnh Long. Chỉ có một, giao cho ai ? Chẳng lẽ bắt thăm ? Nhưng đàn ông là thế, thế cả. Thằng này chết trên cây ma thằng kia nhưng ngấm cho cùng thì mình chính là kẻ tạo nên dấu chân cho họ sụp chôn cây họ nên không

trách được và có trách cũng không ai nghe cho. Bằng chứng là cụ Lê Khả Phiêu mở chiến dịch «tự phê» một năm, lấy ngày sinh nhật của Bác để đánh dấu nhưng có ai phê tự phê gì đâu ! Cả cái kẻ đề ra chủ trương này cũng không biết đó là cái gì và do ai dựng nên. Tôi nghiệp mấy ông Thanh Giang, Hoàng Minh Chính, Bảo Cự, Dương Thu Hương và nhiều đảng viên cao niên khác tưởng thật viết kiến nghị gửi lên Trung Ương 9 điểm 10 điểm rớt cuộc đều được ngâm chua. Tôi nghiệp bà Tề đấu tranh cho chồng là ông Huỳnh cho đến lúc ông Huỳnh chết và bà thì kiệt sức cũng chết theo chồng không thấy ai xét xử. Đó là những vụ gây chấn nhưng không bằng việc con nhí của thằng chúa tham nhũng Huỳnh Long đâu. Để rồi xem, con nhỏ này thuộc về ai, và ai sẽ giết ai, ai sẽ hại ai vì con nhỏ này. Xưa kia trong Nam kỳ có một cô Ba Trà nhưng hai công tử Bạc Liêu chiếm đoạt, ngày nay miền Bắc ta có một con nhí mà cả chục người tranh ngấm.

Chị Hai Thanh Xuân nghe giọng ai quen quen cứ lải nhải ngoài sân thì bước ra. Không ngờ đó là ủy viên của mình bèn bảo :

- Thôi vô đây họp. Hôm nay nghỉ châu tướng một bữa đi để làm việc trừ bị đại hội. Kéo lằng nhằng mất hết thì giờ mà không giải quyết được gì cả !

Nghe lời chủ tịch mời, bà ủy viên Tuýt và bà Tòa nặng nề cất hai cái thân hình ồm tong lên, đi vào thì thấy trong nhà đã đông nghẹt những người quen kẻ lạ nhưng ai nấy đều ăn mặc sang trọng và đeo đồ trang sức rợp trời. Bà Tuýt nghĩ : «mấy con đĩ hà năm này đi trình diện để được chị hai ghi danh sách để mấy lão già lựa chọn chứ gì ? Rõ dơ và hèn quá đi mất. Con cái, vợ bé, vợ mọn nhà ai như vậy ? Thật đáng xấu hổ cho gia đình và cho cách mạng».

Bỗng bà thấy trong đám lô li ta đang lúm xúm ngoài sân, có một đứa quen quen. Dường như vừa trông thấy bà nó lẩn đi. Bà bước nhanh đến gần, thì ra là con Ngọc Toàn. Bà chóang váng mặt mày. Con gái bà cũng tới đây nữa sao ? Quả mẹ là ủy viên con gái làm tiếp viên. Vậy cũng «hài hòa» lắm ! Bà vừa chua chát nghĩ vừa gọi khẽ. Ngọc Toàn quay lại. Vừa trông thấy bà thì nó lủi đi ngay. Cha làm thầy con bán sách. Bà ức quá, bà đuổi theo kịp và níu tay nó, gắt :

- Sao con đến đây ?
- Sao mẹ đến đây ? - Nó gắt trả lại ngay.
- Mẹ đến có chuyện.
- Con đến cũng có chuyện !

- Chuyện gì ?

- Chuyện của con, mẹ không cần biết !

Mấy bà ủy viên trong nhà đồ ra. Kê khen Ngọc Toàn đẹp, kẻ bữu môi bảo rau nào sâu ấy. Riêng Chị Hai Thanh Xuân thấy Ngọc Toàn có thể thay được cho con bồ nhí của Huỳnh Long, bà gọi Ngọc Toàn vào nhà, vào hẳn trong phòng riêng. Một chốc trở ra, cả hai đều có vẻ mặt hớn hở. Các bà ủy viên kê thì nghĩ «tiêu con nhỏ », kẻ lại cho rằng nó được dịp may để tiến thân «Qua cái cửa ấy thì đi ngoại quốc dễ như chơi «

Từ lâu bà Tuýt biết con gái đi theo đám bụi, bỏ học, đeo theo thằng học trò ngổ ngào bị án treo rồi lại lấy chồng là một tay chơi nổi tiếng ở các bar. Thằng rể quý, từ ngày cưới con gái của bà không hề đến nhà bà để chào mẹ vợ hay đốt một cây nhang trên bàn thờ ông bố vợ - có lẽ nó muốn trả thù bà mẹ vợ không đi đám cưới chúng nó chẳng ? Bà biết con gái bà lấy chồng nhưng không yêu chồng mà lại lém phéng công khai với ý trung nhân là thằng học sinh bị án treo nọ. Đã vậy nó còn thay kim đổi đĩa với đám Oải Sài gòn mới ra Hà Nội. Trên danh nghĩa thì nó là vợ thằng Tuấn, con trai ông tướng Hoàng Su Phì nhưng nó vẫn quan hệ nhăng nhít với thằng tù bị án treo và tên Oải trưởng Sài gòn. Bây giờ nó đến đây, nói chuyện kín với chị Hai. Chuyện

gì thì không chắc chứ còn vào tay chị Hai thì chắc chắn nộp thịt cho chẳng.

Bà Tuýt bỗng kêu nhức đầu và xin vắng mặt ở buổi họp. Các bà ủy viên bàn luận qua loa còn phần chính của chương trình phục vụ hội nghị thì do chị Hai vạch ra trước rồi, các bà chỉ cần gật. Chẳng có gì khó khăn trong việc phục vụ. Hình hài các em đã chụp hình xong, chị Hai đã dán vào album và đã nộp cho ban trù bị đại hội cả tuần trước cho có lệ thôi. Còn các bông hoa tươi thắm thì đã có phần. Chị Hai đã cắt đặt xong rồi. Chỉ cần đem nộp.

Theo yêu cầu của Chín Ủi thì Tư Hồng Kỳ cho thông qua cả danh sách, bảo đảm không có vấn đề chính trị. Riêng con nhí của Huỳnh Long thì cần đưa về Bộ để điều tra thêm (dĩ nhiên là do Phan Minh Hợi trực tiếp lấy khẩu cung).

Còn về sự đòi thưởng thức hoa pan hoặc những hoa lạ Champa thì Tư Hồng Kỳ giao cho Chín Ủi lo. Có khó gì, cho các em ăn mặc theo lối miền núi. thì các em sẽ trở thành hoa pan, hoa Champa. Còn muốn có hoa Pháp, hoa Đông Âu thì uốn quăn tóc, mặc áo xẻ rộng ngực như áo 1. trâu là thành lay ơn, mồm chó chó có khó khăn gì. Nhà thơ số 2 dân tộc có câu :

«Giả trông như thật, khác chi mô» mà !

Chương 21

Thế giới kỳ cục để ra những chuyện bất ngờ. Ở giữa Hồ Tây về phía Tây Nam ngó sang làng Yên Thái và đê Yên Phụ, bỗng nhiên người ta trông thấy một cái cồn nổi lên khỏi mặt nước. Lạ hơn nữa cái mặt cồn lại đầy vỏ ốc. Cho nên theo lô gích Mác Xít người ta gọi đó là Cồn Ốc như cái Thia, cái Nai, Cồn Rừng, Cồn Ngao, Cồn Hến trong Nam kỳ.

Kẻ đến cư ngụ đầu tiên trên Cồn Ốc là một người tự xưng là Thầy Sò. Thầy thứ Ba nên gọi là thầy Ba Sò, như Ba Duẩn, Sáu Thọ, Tám Kiệt đương thời. Tuy có khác nhau là tên «Thầy Sò» mang đầy tính chất bình dân, nên ai gọi công khai cũng vẫn được anh ninh trường thọ chứ không như Ba Duẩn, Sáu Thọ hét ra lửa mửa ra khói.

Người Hà Nội không biết gốc gác thầy Ba Sò nhưng danh tiếng của thầy lại nổi lên bất ngờ như... Cồn Ốc. Nghe nói trước kia thầy Ba ở trên Chèm. Thầy đang ở trong nhà thì một trái bom tấn của đế quốc Mỹ ở đâu không biết lại rơi xuống ngay giữa nhà và tịt ngòi, nghĩa là không nổ như những quả bom khác. Ấy thế mà lại hay ra phết.

Không có ông văn sĩ nào bịa đặt truyện thần thoại nhưng Thầy Ba Sò lại tự nhiên thành nhân vật thần thoại nhân gian. Người ta thêu dệt ra thành câu chuyện «Thầy Ba Sò có phép làm cho bom không nổ được» hoặc «bom nổ nhưng không chết» rồi từ đó :

Thầy Ba Sò hô phong hoán vũ, sai đậu thành binh;
Thầy Ba Sò coi quẻ biết việc bá niên tiền, bá niên hậu;
Thầy Ba Sò mặc áo bằng vỏ sò, ăn cơm với ruột ốc.

Kịp khi có mấy ông kỹ sư đi học bên Liên Xô về mang theo loại Ốc Bưu Vàng bảo rằng giống ốc này đã làm giàu cho Liên Bang Xô Viết. Chỉ một đôi ốc bưu, mỗi con to bằng nắm tay, vỏ vàng vàng nâu nâu, trong mấy năm đã đẻ đặt cả đáy hồ Tây. Mà quả thật dân chúng quanh hồ xây nhà gạch nhờ bắt ốc bán ở chợ Đồng Xuân. Rồi dân Nam Kỳ cử đại biểu ra khênh về mấy thùng thả xuống đồng ruộng Cái Bè Mỹ Tho làm thí điểm. Chỉ trong vòng mấy tháng «vàng» đã bò qua sông Cửu Long xuống xây dựng cơ sở ở miền Tây. Đất phù sa trộn vỏ ốc vàng, dân các tỉnh miền Tây giàu nứt đố đổ vách, giàu đến nổi tiền bạc ra tro, giàu ho ra bụi trong lúc Thầy Ba Sò vẫn luyện thêm phép. Rồi thầy di cư về cái Cồn Ốc hoang vu với mấy cái lá sen che chở. Thầy tu một mình, không có chùa, thầy toạ trên nhưng đóng vỏ ốc vỏ sò. Rồi do nhân dân phong tặng mà thầy

trở nên giáo chủ Đạo Sò.

Ông Đạo Sò tu tiên và truyền đạo từ Cồn Ốc một cách uy nghi. Dần dà có dăm ba người tự nguyện theo ông làm đệ tử. Đạo Sò có ý liên lạc với Đạo Dừa ở Bến Tre để kết thành một nền đạo chân chính cho đất nước nhưng nhà nước biết được ý định «phản cách mạng» này nên đã giết ông Đạo Dừa và thiêu hủy những di tích của ông ở Cồn Phụng. Nhưng đối với ông Đạo Sò thì nhà nước lại bất lực. Chánh quyền đã thi hành nhiều biện pháp từ khắc nghiệt đến tàn ác bắt nạt như cắt phiếu thực phẩm- nhưng ông Đạo đâu có cần thực phẩm của xã hội chủ nghĩa. Ông chỉ ăn ốc ăn rong dưới đáy hồ mà vẫn khỏe mạnh. Chánh quyền không cho ông đi bệnh viện thì ông lại chẳng cần, ông có bệnh gì đâu mà phải đi bệnh viện. Bác sĩ ở bệnh viện Việt Xô xin đến tham quan ông thì thấy ông quả là một kẻ siêu phàm. Ngày trước có ông bác sĩ Ba Lan chuyên môn trị mạch máu cho các ủy viên Trung Ương đề phòng các bệnh tim mạch, nhồi máu cơ tim như Nguyễn Chí Thanh (!), nhưng ông Đạo Sò bảo mạch máu của ông làm bằng ngó sen, Liên Hoa hóa thân như Na Tra - không bị nghẹt bao giờ ! Nay thì tóc ông Đạo bạc như mây, người ta hỏi ông bao nhiêu niên kỷ, ông cũng không rõ. Ông chỉ nhớ mang máng rằng hồi thời Nguyễn Thái Học bị hành quyết thì ông còn trẻ. Chính cái lần cụ Nguyễn

bị dân canh làng Chèm Vẽ bao vây thì ông là một dân đinh trong đám đó, nhưng ông lại không biết Nguyễn Thái Học là ai ? Nhưng may mắn cho Nguyễn Thái Học thoát nạn nên ông không mang tiếng giết hại nhà cách mạng.

Bây giờ ông Đạo Sò có nhiều đệ tử, trong số đó có cô Năm Hên là đệ tử đầu tiên đã bắt ốc hái sen nuôi ông từ những ngày chưa thành đạo cho tới tận bây giờ. Khách càng ngày càng đông. Ông Đạo bói quá khứ vị lai như thần, nói đâu trúng đó. Cái ngày cụ Hồ đau nặng rồi qua đời, Đạo Sò khóc ngất, ông bảo :

- Cụ Hồ không phải chết vì bệnh tật mà vì kẻ thân cận giết lén.

Tiếng đồn khắp Hà Nội. Bộ trưởng Công An Trần Quốc Hoàn cho người đến bắt ông bỏ Hoả Lò. Chúa ngục bảo ông phải cải chính câu đó. Ông viết một câu : «Cụ Hồ chết vì bệnh. Ký tên Đạo Sò ». Bộ Chính Trị cho báo Nhân Dân đăng trang đầu, đóng khung cẩn thận. Nhưng thói đời có những chuyện càng dính chính tức là càng thú nhận. Như việc nghị sĩ Dương Bạch Mai chết, cả Hà Nội mua hết sách hoa phúng điếu, rồi cụ Hồ đến truy tặng huân chương xong lại khóc kể, như «Chú Mai» đau tim mà chết thật. Nhưng càng làm rình rang để khoả lấp tội sát nhân thì người Hà Nội vẫn tin là kẻ

sát nhân chính là kẻ khóc kẻ đó, đã khéo léo giết «Chú Mai» bằng tay người khác.

Kẻ có bàn tay giết chú Mai ngày nay trở lại bị giết. Không cần nói ra nhưng người ta vẫn biết ai giết cụ Hồ. Một trong những cái sự đời lạ đời. Cho nên câu nói của Đạo sò cần phải được cải chính trên báo Nhân Dân, cơ quan ngôn luận nói láo nhất thế giới, cái mồm giấy của Đảng Cộng Sản Việt Nam. Nhưng câu cải chính của Đạo Sò lại có tác dụng ngược lại ý định của kẻ bắt Đạo Sò cải chính. Quả báo của nhà Phật có thật chứ không đùa. Kẻ giết cụ Hồ trên giường bệnh lại bị trừng phạt. Ấu là nói quách ra cho xong, dù đây là lần thứ mấy thì cũng cứ nói. Trần Quốc Hoàn được cụ Hồ tin cậy cho vô Bộ Chính Trị và giữ chức Bộ Trưởng Công An, thay vì giao cho Lê Giản hoặc Vũ đình Huỳnh. Ít lâu sau Hoàng văn Hoan không chịu nổi sự lằng lộn của Lê Duẩn bèn xin đi Liên Xô dưỡng bệnh. Chính Trần Quốc Hoàn ký giấy cho đi. Khi ra khỏi nước, Hoan bèn chuồn sang Trung Quốc và chửi vọng về Việt Nam, gọi Lê Duẩn là Thái Thượng Hoàng. Duẩn bèn hạ ngục Hoan một cách tàn bạo, bắt Hoan phải đứng trong bùn ngập tới nửa ống chân đến chết.

Rồi đến phiên Lê Duẩn cho người đến tặng Trường Chinh mấy nhát búa vào cái đầu hói của Chinh, để làm nổi bật ý nghĩa của lá cờ búa liềm, đồng thời để trả mối thù : anh Khu không giờ tay bỏ phiếu cho ta làm Tổng Bí Thư kỳ đó. Trường Chinh cực chẳng đã phải giờ tay oam oam nửa chừng vì trong bụng không phục anh chàng mặt nám nhưng vì bác đã bảo «đi thì phải đi». Bác bảo bỏ cho ai thì phải bỏ. Dám cãi thì chỉ để tổn nước mất như bác đã tổn cho Chú Mai. Rồi tới anh chàng mặt nám bị ông thầy thuốc Nam chuyên trị bệnh trĩ hay ai đó bóp dái chết.

Ác báo ác lai ! Chúng nó giết lẫn nhau ! Ông Đạo Sò tiết lậu cơ mưu nên phải cải chính là vậy đó. Chuyện vòng vo Tam Quốc cũng đã dài. Bây giờ xin trở lại Cồn Ốc ở Hồ Tây.

Từ ngày Đạo Sò dựng xong «nền đạo» thì khách thập phương đến rợp trời. Nhà thuyền Hồ Tây trước đây là nơi cho thuê thuyền du ngoạn (périssoire) ít lâu nay trở thành bến Đạo Sò, có nghĩa là khách thuê thuyền để ra viếng Cồn Ốc xin quẻ bói của ông Đạo Sò.

Nhưng không đủ thuyền cho thuê ! Khách phải đi đường cù lao Nghi Tàm.

Nghi Tầm là một con thoi đất phóng từ đất liền ra Hồ Tây cắt mặt hồ làm 2 phần như 2 tấm gương thiên nhiên phản chiếu trời Hà Nội nơi còn văng vẳng dư âm của câu thơ «Cô ở Tây Hồ bàn chiếu gon.»

Có một hồi nhà nước định xây Thủy Cung ở Hồ Tây nhưng chuyện bất thành nên cái cung này không thấy mọc lên chỉ thấy be bờ đắp đê chung quanh hồ và một công ty ngoại quốc nào đó xây chung cư ở nền khách sạn cũ Bồng Lai, nơi quảng cáo thuốc lậu của Victor Ban do Xuân Tóc đỏ làm phụ tá rao bán bằng một chiếc loa thiếc rỉ sét. Chuyện này gợi nhớ người xưa, cho nên nữ sĩ Ngân Giang, người được cụ Hồ xướng họa thơ văn ở Việt Bắc, có mấy câu thơ bất hủ sáng ngời từ hơn nửa thế kỷ qua :

«Hôm nay ôn lại chuyện non sông,
Nghe sóng nghìn xưa vỗ bến lòng»

Xin trở lại Cồn Ốc lần nữa.

Trong số khách thập phương đến yết kiến ông Đạo Sò có không ít các nhân vật nổi tiếng hiện thời. Ngoài ra còn có các bà mệnh phụ. Hết chữa tóc tai, mũi mắt thì châu tướng. Châu tướng xong thì đi coi bói coi tướng chó còn việc gì khác ? Ban đêm đôi khi loan phụng hòa minh thì các bà mới đưa ý kiến lãnh đạo đất nước cho

chồng lãnh hội để ban bố cho toàn đảng toàn dân thi hành. Ai bảo đảng cộng sản độc tài là nhầm to. Đảng chỉ hò hét tung cờ quạt khẩu hiệu loè loẹt thôi, còn quyền bính thì nằm trọn vẹn trong Ủy Ban Bảo Vệ Sức Khỏe của chị Hai. Cũng như Tổng Thái Tổ và Hàn Tổ Mai vậy. Đời nay lẫn đời xưa đều giống nhau. Ở chỗ là vua ngồi trên ngai vàng trị nước nhưng hoàng hậu lại trị vua.

Tổng Thái Tổ phong cho Hàn Tổ Mai - người bạn nối khố của ngài từng ở lâu xanh nay về lâu hồng - làm hoàng hậu. Đó là chuyện phá công thức của lịch sử Đông Tây kim cổ.

Trong một lần xĩn, bệ hạ bèn bị hoàng hậu cầm tay phê chiếu giết ông bạn công thần là Trịnh Ân.

Bây giờ Việt Nam đi vào bánh xe đồ đó. Chị Hai chưa phải là Hàn Tổ Mai nhưng biết đâu cái sự đời vốn nhiều ngã rẽ !

Ông Đạo Sò ơi ! Làm sao ông tiên tri được vận mệnh của nước non này nay mai cái Thủy Long cung bắt thần mọc lên thì đèn điện sẽ át hẳn cái hào quang của Cồn Ốc Đạo Sò ta ?

Bà Tòa hôm nay đi châu tượng xong lại đi cúng miếu Đạo Sò để xin một quẻ về vận mệnh tương lai.

Bà Tòa không quen cung kính ai, chỉ quen được kẻ khác cung kính. Nhưng bước lên Cồn Ốc bà thấy không khí thánh thần bao trùm vũ trụ và bà thấy mình nhỏ bé lại. Sự linh thiêng chỉ cảm thấy do mình tạo ra chứ không nhìn thấy được.

Bà mạnh dạn bước vào một ngôi miếu trên một con đường lát bằng vỏ sò. Hai cánh cửa hình vỏ sò mở rộng ra, bên trong nghi ngút khói hương và đông nghẹt khách. Một ông già ngồi trên bậc đầu bậc như bông. Khách lần lượt đến bỏ tiền tổ và tên họ nghề nghiệp của mình vào một cái vỏ sò to trước mặt ông lão mà bà đoán là Đạo Sò. Ai cũng chỉ nói một câu :

- Xin ông Đạo đoán cho công việc làm ăn trong năm.
- Xin ông Đạo đoán cho vận mệnh tương lai
- Xin ông Đạo đoán cho cuộc tình duyên sắp tới v.v...

rồi cứ thế, hết người này đến người khác thỉnh cầu xong thì bước ra ngoài chờ đợi nghe kết quả do một đồng nhi tức là cô Năm Hén tuyên đọc.

Bà Tòa bỏ tiền và cả một loạt thỉnh cầu về tất cả mọi việc làm ăn, tình duyên, bè bạn, địa vị thăng trầm, hào tử tôn cùng với một số tiền nặng gấp trăm lần người khác trong một chiếc hộp riêng chuẩn bị từ ở nhà mang đến đây như một bầu tâm sự nhờ ông Đạo Sò giải kết.

Khách ra ngoài chờ đợi đi loanh quanh ven cầu chó không dám đi xa vì nếu lời tiên đoán đọc ra không có mặt mình ở đó thì phải chịu, không được hỏi đi hỏi lại làm mất thời giờ người khác. Nếu muốn xem lại thì phải chờ đến ngày mai hoặc một cơ hội sau.

Ông Đạo xem tới một tờ giấy tên họ của người thỉnh cầu thì cất sang một bên. Buổi hôm nay có đến 4 người khách gặp trường hợp này, nên được mời ở lại sau cùng để nghe ông Đạo giải đáp. Bữa nay Cô Năm mặc toàn đồ trắng, mắt quầng đen, đầu tóc bới cao sau gáy, đứng trước miếu đọc kết quả bồng ngã nhào xuống đất dẫy đành đạch sùi bọt mép. Ai nấy hoảng hốt lùi ra xa. Ông Đạo đứng bật dậy ghé mắt nhìn và quát :

- Đệ tử làm gì thế ? Hãy giữ lễ độ với bá tánh !

Cô Năm ngời bật dậy, đầu tóc xỏ dài xuống lưng áo trắng. Cô quay đầu vun vút làm mớ tóc quay cuộn như một làn khói xanh đen bao quanh đầu. Bồng cô ngưng lại trợn mắt và làm những cử chỉ khác thường :

- Ta không phải là Cô Năm nào hết. Ta là nữ thần ngự ở đáy hồ này.

- Nữ thần danh tánh là gì, xin cho bản đạo được rõ. - Ông Đạo hỏi.

- Ta là mẫu nghi thiên hạ đây.

Nghe vừa dứt lời, ông Đạo vụt quỳ sụp xuống :

- Kính chào hoàng hậu nương nương. Bản đạo dám hỏi nương nương ở quốc gia nào ngự đến ? Bản đạo không hay nên bê trễ việc tiếp nghinh. Xin nương nương thứ tội.

- Ta ở đây. Ta ở tại vương quốc này ! - Giọng nói sang sảng rõ ràng.

- Dạ, có lẽ nương nương đã lạc địa dư rồi chăng ? Đây là xứ Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam chứ không phải là vương quốc nào hết.

- Xã hội chủ nghĩa nhưng còn vua. Ta là vợ của vua vì thế ta mới dám xưng là bậc mẫu nghi thiên hạ.

- Dạ, xứ này đã xoá bỏ chế độ dân chủ từ lâu, làm gì có vua ạ !

- Chế độ quân chủ thì xoá bỏ để lập nên chế độ khác nhưng vẫn còn vua, không những một vua mà nhiều vua.

Đạo Sò suy nghĩ một chặp rồi tiếp :

- Dạ lời nương nương ban ra thật bần đạo không dám cãi nhưng không hiểu nổi. Xin phán dạy cho rõ thêm !

- Người ở đâu làm gì mà ngu đần thế ? Ta là oan hồn về báo oán đây ! Gốc điệp số 4 bên phải từ dốc Yên Phụ đổ xuống chính là mộ của ta !

Đạo Sò nghe buốt lạnh xương sống nhưng ráng nói tiếp :

- Dạ, bần đạo cũng chưa rõ nguồn cơn về cái gốc điệp...

- Người ta giết ta ở bệnh viện Việt Đức bằng cách trùm đầu ta với một tấm ra trải giường rồi đập đầu ta bằng cái búa xong đem ném xác ta ở gốc điệp cho xe cán rồi tri hô lên là ta bị xe cán chết. Nhưng thực ra là xe chỉ cán cái tử thi... Ô kìa ta lạnh quá ! Sao ta run thế này ?

Đạo Sò hỏi :

- Sao hoàng hậu lại run rẩy thế kia ?

- Ta là con thị tỳ của hoàng hậu chứ không phải hoàng hậu. Hoàng hậu đi cho con bú rồi ! Ta đang ở dưới đáy sông Bồ Giang, bị neo đá nặng qua leo lên bờ không được, bị trằm mình dưới nước đã 42 năm rồi.

- Ủa sao có chuyện lạ đời vậy ?

- Người xưng là thầy bói thông đạt cả quá khứ vị lại mà sao không biết ta ? Ta tên là Hoàng, em tử muội của Nông hoàng hậu đây. Ta là người ở trên Cao Bằng xuống Hà Nội để giữ cháu cho chị ta. Ta biết hết những chuyện mà người đời không ai biết.

- Vậy xin kể qua cho biết sự tình, kẻ ngu này sẽ trình cho thần dân rõ !

- Chị ta ở với Hồ Đại vương từ trên hang Pắc Pó. Khi về Hà Nội thì Thừa Tướng Trần Đăng Ninh đã qui địa phủ rồi. Ông ấy bị bệnh lây cả da không năm được ròng rã 6 tháng rồi mới bị quỷ sứ bắt đi nhưng Hồ Vương vẫn cho rước chị ta về ở số 6 đường Hàng Bông Răng đen. Ngôi nhà này có nhiều người ở, được chia cho hai chị em ta hai căn vì lúc đó chị ta đã sanh một hoàng nam. Chị ta gọi ta xuống ở cho vui và trông nom thái tử. Chúng ta bị tên Hoàn đầu vương quân thủ. Thỉnh thoảng nó đem xe nhà binh rước chị ta vô dinh Toàn Quyền ở đêm, sáng hôm sau cận vệ quân mới đưa về.

Đạo Sò thừa lúc hồn ma ngưng, bèn nói :

- Những chuyện đó, xin lỗi cô, trẻ con Hà Nội cũng biết. Vậy xin cô vui lòng nói những chuyện mà thiên hạ ít biết hoặc không biết kia.

- Ta không biết chuyện nào người Hà Nội biết, chuyện nào người Hà Nội không biết. Vậy ta cứ kể hết đầu đuôi. Số là chị ta xin với Hồ Vương cưới hỏi như vợ chồng những người khác nhưng đức vua bảo còn đợi quần thần quyết định. Nhưng đợi mãi chị ta không thấy quyết định gì hết.

Đạo Sò nói :

- Tôi xin hỏi bà, có ai biết những chuyện đó nữa không ?

- Chị tôi đã sanh con rồi nên gọi tôi xuống trông cháu cho chị. Ai cũng biết chị tôi là hoàng hậu cả. Chúng tôi không dám đùa với chị như trước nữa nhất là sau khi chị đã sanh hoàng nam. Bỗng một hôm nọ, tên đầu vương tới. Mãi về sau tôi mới biết hắn là ai và tên gì. Hắn gọi chị tôi vô buồng rồi rút trong túi ra một sợi dây thừng mà người ta bảo là dây nhảy dù chắc lắm, trói lộn cũng không dây nổi.

- Bà có thấy sợi dây đó không mà biết chắc !

- Hắn buộc tay và cổ chị tôi vào giường và hiếp chị. Chị dẫy dụa nhưng không đứt. Hắn còn lấy súng trong túi quần ra dọa, nếu la chống cự hắn sẽ bắn. Một lần nọ hiếp xong hắn bảo «Để cho thanh niên phục vụ cho không thích hơn ông già à ?»

- Ông già nào - Đạo Sò hỏi - Vậy ra còn ông già nào lén phéng với hoàng hậu nữa à ?

- Ông già là Hồ Vương, còn thanh niên là hắn đây chứ ai. Hồ thánh thượng lúc ấy đã 68 xuân xanh, hắn chừng 50 ngoài gì đó, còn chị tôi thì vừa tuần cập kê.

- Sao cô biết rành hết vậy ?

- Mỗi lần bị hắn gọi vô phòng trở ra, chị đều kể lại cho tôi nghe rất ráo. Chị khóc lóc và kêu nhục quá nhưng không biết nói với ai ngoài tôi. Chị bị canh giữ rất kỹ không đi đâu và cũng không nói chuyện với ai được. Một bữa nọ chị trao ấu vương cho ta với những giọt nước mắt. Chị bảo : «em ở lại nuôi cháu cho chị, chắc chị đi lần nay không trở về gặp lại em được» thì y như rằng sáng hôm đó chị được xe hơi chở đi và hôm sau người ta đến báo với tôi là chị bị xe đụng chết, xác đưa vô nhà thương Việt Đức, họ bảo tôi có đến viếng thì đến. Tôi bỗng cháu bé đến thì người ta bảo đã chôn rồi. Ta trở về phòng về phòng với cháu bé. Hôm sau người

ta bắt đứa bé và cho tôi về Cao Bằng làm việc ở bệnh viện tỉnh. Được ít lâu có giấy đến cho tôi đi học lớp y tá, nói là để đền ơn tôi giúp đỡ cho chị bấy lâu nay. Tôi từ giả bệnh viện, đi về nhà để sửa soạn đồ đạc đi học. Khi đến cầu sông Bồ Giang thì có người phục kích đập tôi bằng búa rồi neo đá ở chân tôi, vớt tôi xuống sông, con sông Bồ Giang ở quê tôi trên Cao Bằng. Tôi lạnh quá, nhưng bị hòn đá treo ở chân tôi tới bây giờ không lên bờ được.

Đạo Sò ngăn người ra. Té ra chuyện xâm xì quanh Hà Nội lâu nay là có thật. Cái hồn oan này là người trong cuộc nên mới biết rõ vậy. Bèn hỏi :

- Cô có kể cho ai nghe những chuyện cô vừa kể không?

- Em về đến Cao Bằng thì đi tìm người chồng chưa cưới của chị em. Anh ấy là thương binh trong trận Điện Biên Phủ - Cô Năm bỗng xưng «em» và ôm ngực ho sù sụ.

Đạo Sò nói :

- Như vậy chị của bà hứa hôn với anh chiến sĩ năm 1954-55 gì đó. Và chị ấy bị tai nạn xe hơi năm 1958. Tại sao hứa hôn lâu vậy mà không cưới hỏi nhau ?

- Lúc đó ông Trần đăng Ninh đến đoàn Dân Công bảo chị em đi công tác đặc biệt. Còn anh của em thì không về nhà được vì tham gia chiến dịch Điện Biên. Rồi sau khi Hoà Bình lập lại thì chị em lại được gọi về công tác đặc biệt ở Thủ Đô. Người chồng của chị thì bị thương nặng, sống vất vưởng gần chết còn mong gì cưới vợ. Em tìm gặp anh ấy, em kể cho anh nghe hết mọi việc, anh cũng không dám thừa thốt ai hết. Mãi cho đến lúc anh thấy không thể sống được thì anh mới viết đơn lên triều đình, nhưng quân thần cũng không nói gì tới. Ôi, lạnh quá, em cứng hàm không nói được nữa. Hù hù...

Đạo Sò lấy một tấm chăn đắp trên người cô Năm và hỏi :

- Bớt lạnh chưa ?

- Dạ cũng còn lạnh. Nước sông Bò ở chân núi nên lạnh lắm ạ !

Đạo Sò lại hỏi :

- Bây giờ cô muốn tôi giúp đỡ như thế nào ?

- Em thương chị em lắm. Em muốn được gần đứa bé.

- Năm nay cháu cũng đã lớn rồi nhưng ai biết nó ở đâu mà tìm giúp cô ?

- Dạ trước kia người ta gởi nó cho ông Hùm Tấn nuôi trên núi gì ấy ! Khi nó được 12 tuổi thì giao cho một tên cấm vệ quân của Hồ đại vương nhận làm con nuôi.

Đạo Sò nói :

- Thành ra thái tử lưu lạc làm con nhà họ Chu rồi đến họ gì ấy không lấy được họ cháu ! Khổ, cha làm vua mà không nuôi được con.

- Đau đớn lắm ông ơi ! Hu Hu Hu..mẹ con cũng không sum họp được nữa là chị em.

Đạo Sò lại hỏi :

- Ở trong triều đình có ai biết chuyện này căn kè hơn bà không ?

- Chắc là triều thần phải biết rõ hơn tôi chứ ! Nhưng không hiểu tại sao lại có chuyện giết vợ và không nhìn con như vậy ? Đời xưa chỉ có Trụ Vương, đời nay thì có Hồ Vương. Hù hù... tôi lạnh quá rồi. Xin ông Đạo làm phúc đức đưa tôi lên bờ và cho hôn chị tôi về quê để sum họp với chồng chị trên ấy.

Cô Năm bỗng thở khi một tiếng dài và vụt đứng dậy ngơ ngác nhìn chung quanh :

- Tôi ở đâu đây ?

- Cô đang ở Cồn Ốc

- Tôi ở dưới sông Bồ Giang lên đây. Hừ hừ... Ông Đạo cho xin ít lá khô đốt lửa để hơ.

Ông Đạo nhìn chung quanh thấy khách đông nghẹt. Không khí im phăng phắc. Họ lắng nghe. Bỗng trong đám đông thấy lẩn mấy cái áo vàng. Ông Đạo nói ngay một thôi dài :

- Đây là chuyện đồng bóng dị đoan, bà con ta không nên tin. Tôi không ngờ có bàn tay lẫn lộn trong này phá hoại tự do tín ngưỡng mà Hồ Chủ tịch đã long trọng tuyên bố trong hiến pháp dân chủ cộng hòa. Chính tôi được nghe tận tai ở vườn hoa Ba Đình kia kìa !

... Mọi người lặng lẽ ra về. Xuồng ghe bơi chèo rộn nước. Không khí trở lại nặng nề huyền bí. Ba người khách đặc biệt lúc nãy được mời vào bên trong miếu để nghe ông Đạo phán dạy. Bỗng cô Năm hét lên một tiếng rồi lắc lư thân hình mảnh dẽ của cô và giơ tay lên, vừa đánh nhịp và hát : «Ai yêu bác Hồ Chí Minh hơn chúng em nhi đồng... cô ! Một hai !» Đám khách nhìn nhau, kinh hãi. Nhiều người khách từ Nghị Tầm, Yên Phụ mới ra đến ven cồn bỗng kêu lên «Bác về ! Bác về! trở lại nghe bác nói gì !»

Chừng vài mươi người rùng rùng trở lại, còn số đông thì xuống thuyền bơi về. Cô Năm khoan thai đưa tay lên vuốt râu tưởng tượng, cười khục khục :

- Tôi xin thân ái chào quyết thắng Xin ông Đạo rộng lượng cho phép tôi đứng trên đất cồn thiêng này để bày tỏ tâm sự. Tôi nói đồng bào có nghe rõ không ? Từ ngày tôi theo những người bạn hiền Mác Lê đến nay tôi bị thằng Mặt Nám nhốt trong hòm kính và cho lính canh chừng nghiêm nhặt quá nên tôi không sao thoát ra được để sống chung với đồng bào. Hôm nọ nhờ mấy chú lính canh đi Đêm Màu Hồng nên tôi lén chui ra khỏi hòm đi ra ngoài. Ôi, người xưa cảnh cũ tiêu điều một cách quái gở. Khu đất thiêng liêng Ba Đình nơi tôi đứng đọc tuyên ngôn độc lập trở thành mặt biển nhấp nhô xương trắng và đầu lâu. Còn bốn chung quanh là quán bia và tiệm nhảy đầm, đèn đóm lặc lè, nhạc nhọt đình tai nhức óc, son phấn loè loẹt nặc nong. Tôi cố vẫy tay kêu một chiếc xe máy đến bảo nó chở tôi đi đâu cứ đi, miễn ra khỏi khu Ba Đình thì thôi.

Người chở tôi là một cháu gái bảo tôi ôm chặt eo ếch nó để khỏi bị簸 lộn nhào. Tôi nhắm mắt lại nghe gió rít bên tai. Khi mở mắt ra thì thấy đèn đóm, son phấn còn đông đặc hơn. Tôi hỏi đây là đâu ? Cháu gái bảo là một góc thiên đường ngày xưa khi tôi còn lặn lội ở

nước ngoài mơ ước dựng lên. Thì đây rồi, giấc mơ một đời của tôi đã thành sự thật. Quê hương nghèo đói của tôi đã trở thành thiên đường. Thiên đường là đây rồi chứ đâu nữa mà phải ước mơ tìm kiếm. Con Hồng cháu Lạc 4000 năm văn hiến nay đã trở nên non nước màu hồng...Tôi nói đồng bào có nghe rõ không ?

Tất cả đều đồng thanh đáp lại :

- Thừa bác rõ ạ !

Ông Đạo lụm cụm đi nhắc chiếc ghế gỗ đến đặt bên cô Năm và nói :

- Chẳng mấy khi ngàn năm có một lần. Xin bác ngồi lên đây mà huấn từ càng lâu càng tốt kéo mỗi chân !

Nói xong ông Đạo gọi qua Nghi Tàm, Yên Phụ. Phép thần thông đã đánh thức dậy cả hai vùng dân chúng kéo nhau tới rần rần xuống ghe. Chẳng bao lâu Cồn Ốc trở thành cồn người. Thiên hạ đứng chen nhau như đũa trong ống.

Ông Đạo nói :

- Chư vị đến đây trong một thời khắc thiêng liêng. Tôi xin chữa lại Cồn Ốc là Cồn Tiên vì Bác đã đến đây. Xin hãy giữ trật tự. Xin thỉnh Bác ban huấn thì tiếp cho

đồng bào và cán bộ Hà Nội.

Cô Năm nói giọng đàn ông học theo giọng cụ Hồ ngày xưa :

- Thừa quý đồng bào. Tôi mơ ước một thiên đàng trên mặt đất cho dân tộc ta không phải như cái góc thiên đường Hà Nội này. Đây là nơi khuyến khích chuyện tội lỗi và sa đoạ. Thằng Mặt Nám đã giết tôi để thực hiện một địa ngục trần gian. Nó là tên sát nhân và là con quỷ dâm dục nhưng tôi nhận phần lỗi của tôi là đã giao đất nước này trong tay nó. Tôi đã nhầm tưởng nên đã tôn thờ cái búa và chiếc liềm. Chiếc búa là để chặt cây hoặc đóng đinh, chiếc liềm là để cắt lúa cắt cỏ chứ không ai thờ phượng. Vì tôn sùng những dụng cụ phạm tặc trong đời sống nên thiên hạ và đồng bào tôi đã bị đập đầu và cắt cổ bằng búa liềm. Tôi nằm trong hòm kính ngó ra ngoài thấy đất nước điêu tàn mà khóc thầm, nhưng còn làm sao được. Tôi xin lấy mấy câu Kiều để nhận tội tôi :

... Ma dặt lối quỷ đưa đường
 Lại tìm những nỗi đoạn trường mà đi.
 ... Oan kia theo mãi với tình
 Một mình mình biết một mình hay
 ... Xét mình công ít tội nhiều
 Dầu cho sấm sét búa rìu cũng cam..

Tôi nghe những tiếng chửi mắng đủ giọng đủ ngôn ngữ. Điều đó chứng tỏ rằng đồng bào cả nước Nam Trung Bắc oán hận tôi... hu... hu... hu...

Cô Năm đang nói bỗng té khụy xuống đất khóc rống lên. Ông Đạo vội đỡ cô dậy đặt ngồi lên ghế lau nước mắt và nói :

- Xin Cụ cứ định thần trở lại và nói tiếp. Đồng bào đang ngóng nghe lời cụ ở khắp cả nước.

Cô Năm tức tưởi tiếp :

- Tôi đã gặp Mác Lê bị xiềng ở dưới âm phủ. Hai cụ ấy cũng lấy làm ân hận vì đã truyền bá một chủ nghĩa ngu xuẩn cho thế gian. Sự sụp đổ của Liên Xô đã làm cho 2 cụ ấy sáng mắt sáng lòng và nhận ra một chân lý vĩnh cửu : «Tất cả những chủ nghĩa đều trở thành màu xám, chỉ có cây đời mãi mãi xanh tươi »(1). Tôi xin chúc dân tộc Việt Nam chiến đấu thắng lợi và mong những kẻ thừa hưởng sự nghiệp của tôi từ bỏ độc tài dân chủ giả hiệu.

Cô Năm im bật một lúc cựa quậy mấy cái rồi im luôn. Chờ mãi không thấy cô nói gì thêm, ông Đạo bảo :

- Như thế là cụ Hồ đã thắng rồi ! Nhưng không biết cụ có trở về hòm kính không ?

Dân chúng và khách dần dần tản lui trong im lặng. Không khí trên cồn trở lại bình thường. Ông Đạo nói :

- Đây là một việc bất thường rất lạ lùng trong đời sống nhân dân Hà Nội và của dân tộc. Trước nhất để đánh dấu những phút giây lịch sử vừa qua tôi xin bà con hãy ghi lòng tạc dạ những lời nói trên mảnh đất này.

Ông Đạo muốn ngưng ngay mọi cuộc bói quẻ nhưng những người khách đặc biệt lúc này lại muốn được nghe những lời tiên tri của ông Đạo nên không chịu về. Ông Đạo bảo cô Năm cho mới từng người vào bên trong. Tất cả gồm 4 người : 2 nam, 2 nữ.

Người thứ nhất, phái nữ ăn mặc rất sang trọng nhưng không theo một kiểu cách thời trang nào. Áo ngắn cùn cốn, quần jean bó sát mà chân lại mang giày cao gót loại 8 phân tây, tay xách bóp đầm da cá sấu, đặc biệt đầu tóc rối bời hai ba tầng như cái tháp Thiên Mụ ở Huế, móng tay sơn cái đỏ cái xanh, trong túi áo lại đựng mấy bộ bài cào, bài tứ sắc, bài tới, con đầm rô lộ mặt ra ngoài như cười tình với ông Đạo.

Xin mời quý khách an tọa.

Ông Đạo không biết gọi bằng gì cho đúng tiếng. «Bà» thì không đáng mặt.. «Cô» thì không thể vì khách

không còn là choai choai hoặc trẻ. «Nàng» thì càng không đúng đắn. Vậy nên gọi là quý khách thì đẹp nhất. Quý hay không quý thì tự họ biết lấy, còn mình thì cũng được tiếng là không vô lễ. Tiên học lễ, hậu học văn, sách xưa có dạy.

Người đàn bà nhìn chung quanh thì không thấy nơi nào có thể ngồi được, vì không có cái ghế mà ngồi lên, tức là cái ghế. Còn phòng thì cũng không phải là cái phòng vì nó không kín đáo, nếu người ngoài nhìn vào thì thấy hết cả bên trong, người ở trong nhìn ra thì thấy cả mǎng đê Yên Phụ và một phần mủi cù lao Nghi Tàm và mấy dãy nhà lổ xổ của người ngoại quốc mới dựng lên làm chung cư cho công nhân viên của họ. Nhưng mà thôi, ở đời thiếu chi cái có tên mà không có thực. Như cái chủ nghĩa xã hội rất dơ bản mà dân vẫn quen mồm gọi nó là thiên đường; như cái lăng Bác đứng ra là nơi bán bánh mì rẻ tiền của quốc doanh ăn uống để câu khách tới đông rồi chụp hình đăng báo rêu rao rằng dân đi viếng lăng Bác vô vàn kính yêu; như cái tượng Lê Nin thì ngày nay chỉ còn trông thấy cái chóp nón lá rách nhô lên một núi rác gồm bao thuốc lá, tàn thuốc và «áo đi mưa» và áo đi mưa với - cả hai thứ này là dụng cụ mùi mẫn. Cái trước để bao đầu thẳng bé ngựa bệnh «bánh đạ». Cái thứ hai để trùm kín đôi oan ương ngồi đồng - khi kế hoạch nhà nước đạt 100% rồi em ơi, thì

cả hai loại áo mưa này hết xài trở thành rác góp phần đáng kể vào Đống Rác Mới cao xấp xỉ tượng Lê Nin đúc bằng đồng, nặng 4 tấn rưỡi mà dân chơi, dân bụi, dân oải lẫn cán bộ các ngành hùn tình cảm lại sáng tác ra câu vè bất hủ :

«Lê Nin ở tận bên Nga
Mà sao đứng gác vườn hoa của mình»

Người khách nói :

- Bản thân ta là phu nhân của ông Tòa án nhân dân đến tối mới cao, lại có chân trong ủy ban bảo vệ sức khỏe Trung Ương, nhưng thực ra cái ủy ban này do Sáu Lừa bày ra chỉ chuyên môn phá hoại sức khỏe Trung Ương. Còn các ủy viên của nó thì hợp hành công tác thì ít mà «chầu tướng» thì nhiều. Như các ông ủy viên Trung Ương làm việc cho dân thì chẳng bao nhiêu mà tìm cách ăn trộm ăn cắp ăn cướp được bảo vệ và mang danh là hạm vắn, hạm chín đầu, năm đuôi, lót ổ đào hang ở Ba Đình ngay bên cạnh cái gọi là lăng Bác. Ôi ôi, ở cái xã hội suy nghĩ bằng chân, đi bằng đầu này, Trụ Vương trở thành Khổng Tử để ra luân lý, ai muốn đảo chánh cái nón để lấy cái quần thay vào càng được hoan nghênh. Ở cái xã hội mà những ngài tỷ phú chống gậy đi ăn xin, nơi những tên ăn xin nướn vàng khối bằng mồm tỷ phú cũng chẳng ai lấy làm lạ gì, nơi bàn thờ tổ

tiên bị đá văng ra sân để thờ những tên cướp, nơi con người là con ngọm cũng được, muốn gọi Hà Nội là Hàn Nồi cũng chả ai có gan phản đối thì ông Đạo gọi ta là «quý khách» là quý rồi, còn ngồi ở chỗ nào mà không được miễn trên đầu của mình không có đít của người khác thì tốt rồi !

Dòng tư tưởng của bà Quý khách đang miên man chảy ron rót, tung bọt trắng xóa như sóng vỗ ven hồ thì bỗng nghe có tiếng nhắc nhở :

Xin mời quý khách ngồi.

Vị khách quý bèn ngồi khuyu xuống trên nền đất lót đầy vỏ ốc mà ông Đạo vừa đổi tên Cồn Ốc ra Cồn Tiên. Còn riêng bà thì thêm cái dấu huyền : Cồn Tiên. Có Tiên mua Tiên khó gì. Ôi, kỳ diệu thay là tiếng Việt Nam.

Quý khách ngồi trước mặt ông Đạo. Ông Đạo ngó bà quý khách thì thấy trước nhất bà tướng ngũ đoản : tay ngắn, ngón tay ngắn, mũi ngắn, mặt ngắn. Còn mắt thì hầu như - tức là mắt khỉ, lông mày thưa ít (nhưng bà ta kẻ rất đậm, mới nhìn giống như thanh đoản kiếm cũng có thể gọi là thanh mi.) Còn mắt thì tròn có hai vệt long lanh như sóng - loại mắt đa tình và thông minh, mí mắt dưới cũng có sóng (đúng là loại mắt đa tình) tròng

đen ẩn một phần vào mí trên cách mí dưới một khoảng lớn. Con ngươi có nhiều vết hợp lại như hình bánh xe quay (xa luân).

Khỉ tuy là cùng loài với vượn, nhưng mắt lại khác nhau. Đàn bà có mắt vượn là kẻ đa dâm, nhưng quý tướng gọi là «viên nhãn «khác với «hầu nhãn «. Viên nhãn mí trên có ba bốn vết sóng tàng ẩn vào nhau. Phần đuôi mắt sa xuống chụp lên mí dưới như mu bàn tay khum. Nhìn chung, đây là cặp mắt mơ màng biểu hiệu sự khao khát dâm dục không khi nào thỏa mãn. Đàn ông gặp phải tay này thì yếu mạng vì người đàn bà cứ đòi hỏi dục tình hòai hòai càng ái ân càng hưng phấn yêu đòi.

Ông Đạo ngó thoáng qua là biết hết tâm tính người khách quý ngồi trước mặt, có cặp hầu nhãn, tức là đôi mắt khỉ. Mắt khỉ đi đôi với ngũ đoản thì người đàn bà ăn nói bốp chát, hành động không ổn định hay thay đổi bất thành hình, tính tình rất phiêu lưu, tham lam, nhưng quả cảm, gan dạ, không nịnh bợ, không tiểu nhân.

Ông Đạo kinh nghiệm bản thân, muốn được khách mến thì chỉ nói phần tốt mà lờ đi phần xấu,. Ông nói :

- Năm nay quý khách có dịp làm giàu to. Nhưng hãy cẩn thận không nên tới nơi đen đỏ thường mà mất hết

lộc trời cho,

- Dạ cảm ơn ông Đạo !

- Thôi bấy nhiêu cũng đủ thấy tương lai của quý khách rồi.

- Tôi muốn ông Đạo xem phần địa vị xã hội của tôi.

- Địa vị của quý khách thì tuy có mà không, tuy không mà có. Có quới nhân phù hộ. Lợi lộc đến đều đều, cuộc sống không lo lâu. Quý khách nên chú ý phần tử, tôn nôi dòng.

- Dạ, nghĩa là sao ạ ?

- Từ từ cuộc sống sẽ giải thích cho quý khách. Còn ngoài ra thiên cơ bất khả lậu Bà khách chào cảm ơn và nói :

- Nếu quả như lời tiên tri của ông Đạo xảy đến cho tôi thì tôi xin xây một ngôi đền lớn nơi cồn thiêng, ủa Cồn Tiên này.

Ông Đạo xua tay khe khẽ :

- Bần đạo xin cảm ơn quý khách, nhưng sự tu hành không cần nhà to cửa rộng, không cần cao lương mỹ vị, chỉ cần một mái lều con và hạt muối mặn, ngọn rau

xanh và tắc lòng thành. Xưa kia Trần Đoàn lão tổ tu thành tiên là nhờ nước suối và bàn cờ. Như quý khách vừa nghe cụ Hồ phán dạy người đời qua câu Kiều và qua kinh nghiệm đời Cụ đó ! Tranh đua suốt đời rồi than thở như nàng Kiều mà thôi : «Oan kia theo mãi với tình! và Xét mình công ít tội nhiều...» Quý khách về nhà cũng nên ngẫm ngợi cho ra cái lẽ ở đời. Để khi nằm trong hòm khỏi phải ăn năn như Cụ. Oan gì và Tình gì? Công ít ! Tội nhiều !

Người thứ hai được mời vào diện kiến ông Đạo. Ông Đạo nhìn ra thì thấy một người đàn ông không cao lớn, tướng chồn, vó hùm, mũi huếch thuộc loại Khai phong ty gần giống như Trường nhược ty nhưng khác ở chỗ Khai phong ty có nhiều lông mũi thò ra còn Trường nhược ty thì không có lông thò ra. Cả hai loại này là biểu hiện của tâm tính xấu xa còn thân thể thì có nội tật, chớ không lành mạnh như người thường. Người có hai loại mũi này thì suốt đời chỉ là dã tràng xe cát mà thôi. Nếu có làm ra tiền muôn bạc vạn thì cũng tiêu tan. Còn nếu có lập nên công trạng gì thì cũng cho người khác hưởng, suốt đời chỉ làm mọi cho thiên hạ, làm trâu ngựa cho người cỡi. Về tâm tính thì giàu tự ái, nhưng can đảm đến liều mạng. Nghèo nàn, ăn bám người khác nhiều, không có tài sản danh vọng riêng.

Tuy vậy ông Đạo vẫn vui vẻ mời ngồi và gọi là «quới nhân». Ông đạo thấy hai bàn tay to thô bạo và trên trán có một vết sẹo bằng ngón tay :

- Quới nhân trước đây làm nghề gì ? - Ông Đạo hỏi.

- Dạ, tôi hiện nay đã về hưu.

- Bàn đạo hỏi nghề nghiệp của quới nhân kia !

- Dạ trước kia tôi làm nghề nông !

- Trong trường hợp nào quới nhân có cái sẹo trên trán ?

- Ông Đạo tự xưng là tiên tri sao còn hỏi ?

- Tôi hỏi là hỏi vậy thôi. Chớ tôi biết quới nhân đã từng can tội giết một người. Người đó làm nghề gì tôi cũng đoán ra.

- Nghề gì, ông Đạo nói thử nghe !

- Tôi có thể kể lại vài nét về việc cách đây 100 năm.

- Ông là nhà tu hành nên tôi nể đó nghe. Tôi sợ phạm luật tôn trọng tín ngưỡng của nhà nước, nếu không tôi đập bằng cái Cồn Ốc này xuống đáy hồ.

- Xin quới nhân đừng nổi giận để bản đạo phân trần. Chuyện sát nhân của quới nhân trên 50 năm qua còn để lại làn ám khí trên mặt chưa tan đâu. Nó chỉ mất đi khi nào quới nhân nhận một hình phạt tương xứng. Người khách ngồi bất động, nét mặt trở nên xám ngoét.

Ông Đạo tiếp :

- Con đường tiền thân của quới nhân rất nhanh chóng nhưng có khi nó như hoa nở mà cũng có lúc nó sẽ như bọt xà phòng. Năm nay quới nhân sẽ được một danh vọng to nhưng cái ghế của quới nhân ngồi vẫn cứ ở trong xó hóc.

Một người khách đi cùng với quới nhân chờ tới phiên mình, tiến tới nói :

- Thưa ông Đạo, đây là ông Cục Trưởng Bảo vệ Trung Ương khóa tới đây ạ.

Ông Đạo vẫn ung dung nói :

- Tôi chỉ xem tướng thôi. Quới nhân nên bỏ nghiệp dĩ mà đi cầu tự đi thôi. Kẻo muộn rồi đó. Đến tuổi này mà chưa lập gia thất. Một đ ứa b é ra đ ời sẽ xoay chuyển hướng đi của bố nó. Tôi thấy rõ chỉ có con của quới nhân mới cứu nổi quới nhân thôi. Thời giờ đã cấp bách.

- Nghĩa là sao ạ ? - Người khách hỏi.

- Cứ làm như tôi tiên đoán thì may ra còn kịp.

Ngẩng lên nhìn thấy người đứng sau ông Cục trưởng Bảo vệ Trung ương, ông Đạo liền hỏi :

- Xin lỗi ngài, kế hoạch buôn vua của ngài đi đến đâu rồi ? Ngài đã đọc hết quyển truyện của người bạn ngài đưa cho chưa ?

Người khách bỗng sụp xuống lạy ông Đạo :

- Tôi là kẻ có mắt không trông. Tôi định đến đây chất vấn ông Đạo đôi điều.

- Tại sao ngài có ý nghĩ đó ? Mời ngài ngồi rồi ta nói chuyện với nhau. Ý nghĩ của ngài thật táo bạo, xin ngài cứ việc chất vấn tôi về những vấn đề nan giải của ngài. Chất vấn phê bình là những sinh hoạt tiến bộ trong bất cứ giới nào. Ai có tai thì nên nghe người khác nói. Cụ Mao có dạy : «Người nói không có tội, còn người nghe lấy đó răn mình» (2)

Người khách chấp tay nói với giọng cung kính tối đa:

- Tôi còn mang ý định đó từ mấy phút trước đây, nhưng bây giờ tôi không còn giữ nó nữa.

- Tại sao ?

- Thưa ông Đạo, vì tôi được chính mắt thấy một đấng tiên tri.

- Tại sao ?

- Dạ, chính ông Đạo đã nhận thấy tận tim đen của tôi.

- Là cái gì ?

- Dạ, cái ý định buôn vua của Lã Bất Vi trong truyện tàu làm cho tôi dẫn vật suốt ngày đêm. Tôi muốn phát lên bằng con đường Lã Bất Vi.

- Ngài đã thực hành được đến đâu rồi ?

- Dạ không biết !

- Đó là một kế hoạch tuyệt vời nhưng phải có những điều kiện quan trọng sau đây mới thực hiện được :

Một là Mỹ Nhân. Mỹ Nhân thì dễ tìm nhưng tìm được mỹ nhân rồi phải có sự đồng tâm nhất trí. Nàng Triệu Cơ là Mỹ Nhân hấp dân thái tử Tần Bang, đành rồi nhưng nàng phải vâng lời Lã Bất Vi thì mới thành công được.

Kế đó Hoàng Hậu phải là người được vua yêu vì hơn hết các phi tần và là người đàn bà khao khát tình mẫu tử.

Những điều kiện trên đây là sự quyết định thành công của kế hoạch.

- Dạ thưa ông Đạo, tôi tin rằng tôi có thể trở thành Lã Bất Vi thời nay.

- Ngài cứ kiên nhẫn mà làm, không nên đem kế hoạch mà bàn bạc với hai người. Nhưng có một điều kiện quan trọng nữa là Trời giúp vận. Ngài nên nhớ kỷ trong truyện có nói rằng Triệu Cơ đã có thai 3 tháng khi Lã Bất Vi đem gả nàng cho Thái Tử Dị Nhân. Nếu là trường hợp bình thường thì Dị Nhân biết đưa con trong bụng Triệu Cơ không phải là con mình, nhưng Trời giúp cho Lã Bất Vi nên sau 12 tháng đúng ngày Triệu Cơ mới sanh con. Thành ra Dị Nhân không nghi ngờ gì hết nên phong cho con Triệu Cơ chức Đông cung Thái tử. Do đó Lã Bất Vi đạt kế hoạch 500% (xin xem lại lịch sử ở đầu quyển I)

Người khách nói :

- Xưa nay nhân định thắng thiên cũng nhiều. Gian tà thắng chính nghĩa cũng không ít. Bọn bán nước buôn

dân lại tự khoác cho mình tấm áo ái quốc ái quần thì nhan nhản trước mắt ta đây. Dù tôi có thất bại cũng tại Trời không giúp vận.

- Nước mình có nhiều con buôn, có vua Tần nhưng không có hoặc chưa có Lã Bất Vi ! Hay có rồi mà mình chưa biết ? Ồ... ờ - Tôi e có rồi lắm chứ, nhưng Lã Bất Vi lại không biết mình là Lã Bất Vi.. Thiên Vọng khôì khôì sơ nhi bất lậu. Lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt !

Ông Đạo nói xong cất tiếng cười vang rồi đứng dậy sắp đi, nhưng một người khách níu tay ông lại nói :

- Khoan đi đã ! Lời nói của ông Đạo cứu dân độ thế, sao không nhân cơ hội này nói thêm lại bỏ đi đâu ?

Ông Đạo quay lại nhìn người khách rồi hai người nhìn nhau. Trong một giây tương đắc, hai người dường như trở thành đôi bạn cố tri. Rồi ông Đạo hỏi :

- Chẳng hay quý khách cần điều chi ?

Người khách nói :

- Tôi là người ông Đạo hứa xem cho một quẻ đây.

Ông Đạo cười và nói :

- Người có chí mà không có trí. Này giờ tôi đã bói điều quan trọng nhất cho quới khách rồi đó. Và dùng hơi men vui lấp ưu phiền. Đó là lời tiên tri của tôi, có phải vậy không ?

Người khách đáp :

- Ông Đạo bói hay lắm. Vậy xin mời ông Đạo vào Hội Ba Phải của tôi.

- Tại sao ?

- Bói toán mà như vậy thì thằng con nít cũng làm được, mưa dùng danh hiệu Đạo Sò ! Thôi dẹp đi, đừng bày trò dối thế nữa.

Ông Đạo cười ngất ngưỡng :

- Hay hay hay ! Đây là lần đầu tiên tôi bị một người khách mắng vào mặt như tát nước. Nào mặt tôi đây cứ tát thêm vào, nước sông, nước giếng, nước hồ, nước cống, nước ao, nước gì cũng được tôi sẵn sàng hứng tất cả.

Người khách quát;

- Lão già điên ! Thế mà lâu nay tôi có lòng ngưỡng

mộ, nay rõ mặt thì chẳng qua là một kẻ mang hào quang giả.

Ông Đạo cười khặc khặc :

- Cứ nói tiếp đi ông bạn, ủa ông khách. Xin ông hãy ngồi rón lại rồi tôi sẽ giảng giải lời của tôi về ông.

Người khách ngồi xuống đất một cách giận dữ :

- Ông Đạo giảng đi.

- Hi... hi... Ông có chí tức là ông có nghĩ ra việc lớn. Nhưng ông không có trí để đeo đuổi để làm việc ấy cho thành. Như vậy có thể nói là hữu chí bất hữu trí thì cũng coi như là không có chí. Còn quý khách nói tôi là người điên. Tôi xin nhận lời... ấy. Và chẳng thánh nhơn có nói rằng người điên là người hiểm. Khi xưa Quỷ Cốc tiên sinh bày kế cho Tôn Tản thoát chết bằng một chữ «Cuồng». Tôn Tản đã làm theo và đã thoát khỏi bàn tay độc ác phản phúc của Bàng Quyên. Có phải không ? Nay tôi hân hạnh được quý khách tặng cho chữ ấy nữa, tôi e rằng tôi không xứng đáng chữ !

Người khách bỗng sụp lạy ông Đạo và nói :

- Tôi là người có mắt không trông. Xin ông Đạo thứ cho.

- Tôi không dám xưng tôi là đạo sĩ. Chỉ vì người đời gọi tôi rồi quen miệng đấy thôi. Tôi cũng không có làm nên kinh thánh gì để dựng nên một nền đạo. Đến như một bậc vĩ nhân như cụ Hồ Chí Minh còn bảo rằng mình không có tư tưởng gì, nữa là một người dốt nát như tôi.

Ông Đạo tiếp :

- Ông khách bảo tôi điên, thì có thể là tôi điên thật đấy. Điên nên mới tách khỏi khỏi những người khôn ra đây sống cô độc một mình. Điên nên mới từ bỏ phiếu thực phẩm cơm trắng cá tươi ra đây ăn rong ăn ốc mà sống cảnh thiếu thốn bần hàn. Điên cho nên mới có nhiều người đến cầu khẩn xem dùm tương lai quá khứ. Điên nên nhận lời phê bình của nhân gian, ai ghét ai thương đều nghe hết. Thuốc đắng dã tật. Thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi. Vua Trụ mất ngôi vì bọn nịnh thần Vưu Hồng Bì Trọng lúc nào cũng hòa theo với Đắc Kỷ ton hót đầy tai, đến khi lên ngôi trên giàn hoả bảo cấm vệ quân châm lửa mới ăn năn, thì chuyện đã rồi. Nhà Thương đã mất.

Người khách ngẩng đầu lên nói :

Nay tôi mới thấy lời nói của ông Đạo là quý giá. Ông Đạo điềm đạm :

- Thiên hạ thường bảo : «Làm người khó, làm chó dễ». Nhưng ngẫm ra làm chó khó hơn làm người. Bởi vì làm người như Trần Ích Tắc, như Lê Chiêu Thống, như Đỗ Mười thì dễ lắm.

Ông khách giật mình chặn ngang :

- Sao ông Đạo dám phạm thượng xếp cụ Cố ngang với Trần Ích Tắc và Lê Chiêu Thống ?

- Đó là lịch sử xếp chớ tôi đâu dám phạm thượng phạm hạ chi đâu. Cũng như người dân tôn sùng đức Hưng Đạo Đại Vương là đệ nhất anh hùng Việt Nam còn Đức Quang Trung Nguyễn Huệ là Nã Phá Luân Việt Nam do lòng dân tôn sùng nào phải tự mình leo lên bàn thờ rồi bảo người khác đốt nhang sùỵ sụp lạy. Nếu người ta lỡ lạy một thời gian rồi khi nhìn lên bàn thờ thấy con quỷ chớ không phải ông thần thì người ta không lạy nữa. Có người im lặng quay lưng, có người đá lật cái bàn thờ. Vậy thôi ! Như Đức Thánh Trần và Đại đế Quang Trung thì dù trải bao sương tuyết cũng vẫn hiển hách anh linh. Người ta thường nói vật đổi sao dời, ruộng dâu hóa ra biển cả nhưng uy linh của Đức Thánh và của Đại đế muôn đời trường cửu như sông núi Việt nam không ai có thể sánh bằng và cũng không có ai xuyên tạc được.

Ông Đạo vừa dứt lời thì có tiếng nói :

- Thưa ông Đạo, tôi là một trong bốn người khách được ông Đạo hứa sẽ xem cho. Nhưng tôi nghe qua những lời của ông thì tôi...

Ông Đạo nhìn lại thì thấy một người đàn bà quý phái, bèn nói ngay :

- Thưa bà, như bà đây thì tiền bạc giàu sang, mệnh môn như biển, nhưng ưu phiền lại chồng chất bằng non. Giàu sang không xóa lấp được ưu phiền. Tay bà hái bạc, miệng bà khạc ra vàng nhưng lòng bà không lúc nào vui.

Bà khách đứng chết trân, đôi môi run run không thốt thành lời. Ông Đạo tiếp :

- Số của bà là sao Cửu Khúc. Càng về khuya càng rạn vỡ. Bà nhờ cái hào quang ấy mà tiền tài công danh có thừa nhưng ưu phiền nặng nề khó cởi. Càng già càng đeo mang.

Bà khách lí nhí :

- Xin ông Đạo đoán cho tôi về hào tử tôn.

- Cây có nhiều nhánh thì càng hứng mưa nắng bụi bặm nhiều. Mỗi con người đều có số mạng riêng. Người phàm chỉ biết được thôi, chứ không tránh được.

Đêm khuya canh chầy nhìn về Hà Nội phố phường ngủ im với những con mắt sáng nhấp nháy như nhìn cuộc đời đang diễn tiến muôn màu muôn sắc trên vạn vật. Nước sông Hồng rì rào vỗ chân đê Yên Phụ. Hồ Gươm, Hồ Trúc Bạch, Hồ Thiền Quang... tất cả hồ đều yên giấc. Chỉ Hồ Tây còn thao thức trong tiếng rao bán chiếu gòn hòa cùng tiếng suối Phi Khanh chảy từ nguồn nước xa xăm.

Chương 22

Bà Tòà về nhà uể oải cả tứ chi, sau một đêm châu tướng đứt 3 chến, lại bồi thêm một buổi đi coi bói. Ông Đạo Sò linh thật. Ông bảo phải chú ý hào tử hào tôn kéo muộn thì đúng y như rằng ứng nghiệm.

Con Sen thuật lại :

- Thừa bà anh xe đến lúc bà vừa ra khỏi ngõ.

- Nó nói cái gì ?

- Dạ anh ấy bảo con về thưa lại với bà nay đã có rồi. Vậy bà chịu khó ở nhà trong ngày hôm nay, anh ấy sẽ đến !

Vừa dứt lời thì ngoài cổng có người vào ! Thì đúng là cái thằng «ôn dịch» đó. Thằng xe vào, tay ôm một cái bọc và nói một hơi :

- Bà đợi hoài, nay mới có. Mà con trai bà ạ. Cả con lẫn mẹ. Được không ?

- Được nhé ! Tôi đem đến cả hai kia kìa ! Tôi đã đến đây hai lần. Bà đều đi vắng. Bà ba bảo đem xuống chợ «Bầu Bí» ở Giãng Võ phức đi. Bà không muốn chứa gái chữa hoang trong nhà.

Bà Tòa hát hàm;

- Của ai vậy ?

- Nó đi làm ở một chục quán bia ôm, ai biết được của ai. Chỉ biết là không phải của tôi. Của ai thì của, miễn nó khóc oe oe vui cửa vui nhà bà như bà mong muốn thì thôi.

- Coi chừng nó khóc tiếng đui cà then, tiếng Quăng Đông thì chết bố tao đây !

- Tôi bảo đảm là nó khóc tiếng «Hà Nội» 100%. -
Thằng xe vừa nói vừa bước lại để cái bọc trên bàn.

Bà Tòa gọi con Sen lên, bảo :

- Mày mở ra coi.

Con Sen mở cái bọc cùng lúc tiếng khóc oe oe cũng bật ra. Bà Tòa nhìn vào và nói với thằng xe :

- Trông nó giống mày đão đẽ !

- Dạ... không có đâu bà !

- Bà Ba nói sao ?

- Dạ, nói sao là nói sao ?

- Bả định sẽ cho con Mùi ở nữa không ?

- Dạ chắc cho chứ ạ !

- Sao bảo là bả không muốn chứa gái chữa hoang trong nhà ?

- Dạ, bà đã nhận con của cô ấy rồi thì cô ấy đâu phải là chữa hoang !

- Tao nhận là nhận mua thôi, chứ... chứ... - Bà Tòa chớ với không nói hết câu.

- Dạ thì bà nhận mua nó làm con thì nó là con của bà thì ông là cha nó, bà là mẹ nó. Vậy cô Mùi đâu có chữa hoang.

- Mà y chắc là bà Ba không phiền hà gì tao chớ !

- Dạ bà ấy còn mừng.

- Thôi được, bao nhiêu ?

- Dạ hai triệu rưởi.

- Con như vậy mà 2 triệu rưởi à ? Tao cho nó 4 triệu đấy ! Thằng nhỏ đẹp thế ! Có cần giấy tờ gì không ? Nên nhớ ông là tòa nghe. Vặn vẹo thì ông gõ chày lên đầu.

- Dạ, nó không dám đâu bà !

- Bây giờ ai nuôi thằng nhỏ đây ?

- Dạ thì xin bà để cho mẹ con nó ở đây luôn.

Bà Tòa ngẫm nghĩ không đầy nửa giây rồi gật đầu.

- Thôi cũng được. Nếu tao có thêm một đứa con nữa thì cũng tốt.

Thằng xe trở ra thấy con Mùi nằm thiêm thiếp trên xe. Nó biết con Mùi giả bộ chó sanh ba ngày rồi, ở nhà quê người ta lợi ruộng chó xe hơi đâu mà đi. Nó nắm tay Mùi lắc lắc :

- Dậy, dậy đi vô nhà !

- Ư... ư...

- Bà chịu cho em ở rồi !

Mùi vùn vùn :

- Em hông ở đâu ! Ở gì kỳ vậy ??

- Sao mà kỳ ? Em ở nuôi con luôn. Bà Ba không muốn em về đặng đâu. Rồi thằng xe đỡ Mùi ngồi dậy, nhét tiền vô túi áo ngực của Mùi :

- Được hai tề, sường muốn chết, còn vờ !

- Em nói thiệt chứ không vô đầu. Em ôm con em đi về nhà quê.

- Có thật không ? - Thằng xe thọc tay vào túi - Thế thì đưa tiền lại đây giả cho người ta.

- Đem con em... đây !

- Đã bán rồi lại còn hỏi !

- Em không làm chuyện thất đức đó !

- Ở với em nó sường hay ở với người ta nó sường hơn?? Mùi làm thỉnh.

- Thôi dậy đi vào nhà mau lên ! Rõ nỡm. Không thôi mất tiệt hai triệu và mất cả con đây. Người ta là quan tòa đây nhé !

Mùi nắm đầu thành băng đứng dậy. Thằng xe thò tay vào nâng ngang nách phải rê Mùi xuống đất. Mùi bật khóc :

- Con tôi đâu ? Anh là đồ tàn nhẫn. Quân chó má !

- Câm cái mồm nghe, không tôi nện cho gãy răng !

Rồi thẳng xe vừa dắt Mùi vừa lôi đi vào nhà. Mùi lét mắt nhìn qua thì thấy ngôi nhà đồ sộ không kém nhà Bà Ba. Nó yên tâm sẽ gặp con nó. Nhưng nó tự hỏi : «Nuôi thẳng bé nhón lên rồi đi đâu ?» Nó bước ba bậc lên thêm vào nhà. Bà chủ nhà bảo :

- Con mày ở trong phòng kia. Vào đây nghỉ một tẹo rồi tao bảo !

Công việc của Mùi gồm có 2 phần. Phần nào cũng khoẻ nhẹ, nó thừa sức làm. Phần thứ nhất là nuôi thẳng bé con hay nói khác ra nuôi con mình bằng cơm gạo người. Phần thứ hai để cho ông bà một đứa và tiếp tục nuôi nó (như) con Mùi.

Bà Tòa không ngại nói ra ý muốn của mình, nhưng bà cũng có lòng xót ngọc thương hoa :

- Con ở với bà được không ?

Con Mùi nghe câu hỏi tưởng chiêm bao. Đáng lẽ câu đó phải là : «Mày đi ra khỏi nhà tao tức khắc !» thì : «Con ở với bà được không ?» Nhưng người ta là quan quyền đâu có ăn nói thô lỗ như vậy. Ngọt mật chết ruồi mà ly. Con Mùi nói không ra lời. Nước mắt đầm chan..

Bà Tòa hiểu, như vậy là nó đồng ý rồi. Bà bèn dần thêm bước nữa :

- Thằng Cu này cũng cần có em chơi với nó chứ !
Con Mùi lại làm thính.

Bà tiếp :

- Trong nhà có anh có em mới vui con ạ !

Con Mùi còn mù mờ không hiểu bà nói gì. Thì bà ước mửa :

- Con để cho bà đưa nữa nghe. Bà nuôi cả hai cho con. Cả con, cả mẹ của con. Con không phải làm gì động móng tay.

«Nhu thế nghĩa là sao ?» Con Mùi tự hỏi. Bà Tòa tiếp luôn :

- Phúc lộc là của trời cho. Không phải mình muốn mà được !... Nếu không có con đến thì bà đi chợ Giăng Vỡ một phiên là xong. Con nít bây giờ người ta bán như bán lợn con vậy. Nhưng bà không muốn đem một đứa trẻ về nhà mà không biết mặt mẹ hoặc bố nó. Bà biết con và mẹ con ở với Bà Ba, bạn của bà. Mẹ con đều phúc đức. Bà muốn biết căn cơ.

Con Mùi làm thính. Nó thẹn quá. Phúc đức mà chữa hoang ? Mà lại chữa hoang không biết với ai thì còn căn cơ nổi gì ? Nó không biết nói thế nào. Chỉ làm thính

là thượng sách. Thì ra là thế. Bà Tòa đã có chồng trên 20 năm mà không đẻ được đứa con nào. Bà khao khát tiếng khóc trẻ con. Bà muốn chồng bà có con nối dòng. Với ai cũng được miễn là con của chồng bà, nghĩa là không phải do bà đẻ ra. Nói trắng trợn là bà muốn thuê con Mùi để cho bà một đứa con. Bà sẽ coi nó là con.

Bây giờ thì Mùi hiểu rồi. Ngày xưa ở thôn quê có nạn vợ cả vợ bé làm inh lên cả hàng xóm. Chế độ ta ngày nay đã giải quyết được cái nạn đó một cách êm thấm. Người vợ thuê cho chồng một người đàn bà vừa ý. Hai bên ký giao kèo với nhau, để xong giao con là không còn tình nghĩa gì nữa. Như công cấy công gặt, khi cấy gặt xong, người chủ trả tiền là xong. Như vậy cũng tiện, không phải đến chợ Giăng Võ mua trẻ, như mua lợn con mà bụng sơ lằm nái. Còn cách nào hơn ? Khỏi phải đi dắt lợn nòi thuê, được ăn trắng mặc trơn và được một ông «Vua» coi là «Vợ» ít nhất trong một năm - Vợ chỉ ở trong buồng - còn được trả công đẻ, được tiền thưởng nếu đẻ con đẹp.

Mùi không suy nghĩ nhiều. Số phận con sen con đòi đã thế thì nhận thế.

Ở đằng nhà bà Ba vui như hội. Con Mùi đi rồi, bà Ba nhẹ gánh. Cô Thu lại nhận được thư của ông Phó Giám Đốc nhà băng bên Mỹ gọi về. Cô Thu tươi như hoa. Cô

không như con ốc rút đầu vô vô suốt ngày không ló ra nữa. Cô ca hát, cô nhảy nhót. Và cô cảm thấy thương người, cô xót cho đời Mùi. Cô đau đớn đời con gái của Mùi. Nó mất hết rồi. Nó không biết tình yêu như mình. Nó chỉ quanh quẩn xó bếp, đi làm thuê, bia ôm, bia vống cho nên ra thế ấy. Cô đọc từng chữ của người tình trên giấy, nét bút run run, làn mực mới vừa khô, thì những giọt nước mắt của cô lại tưới lên ngập lụt.

Em yêu dấu, yêu dấu, muôn ngàn lần yêu dấu...

... tình hình có chiều bất lợi cho nước ta. Ở bên này, người VN thấy con cái cán bộ cao cấp sang học Đại học mỗi năm càng đông thêm. Người ta bàn tán rằng chánh phủ và đảng ta khôn ngoan nên không đợi nước tới trôn mới nhảy. «Người ta» mua nhà ở Mỹ và Canada nhiều lắm. Có cái tới mấy triệu đô la, trả bạc mặt...

... Em nói với bố mẹ nên tính trước, để bắt cập không trở tay kịp. Người Mỹ không có tính chung thủy như người mình. Vợ chồng thì nay cưới nay mai ly dị. Rất khó kiếm một đôi vợ chồng ăn ở với nhau 30 năm. Về mặt xã hội đã vậy, trên chính trường họ càng như vậy. Nay liên kết, mai phá bỏ. Nay ôm hôn mai quay mặt, lạnh như tiền, lại còn đâm sau lưng. Vụ gạt bỏ Đài Loan năm 1949 và rút khỏi VN năm 1975 đủ làm bằng chứng hùng hồn cho bản chất thực dụng của người Mỹ. Nơi

nào có lợi thì họ bắt tay, nơi nào coi bộ khó xơi thì họ «rút lui trong danh dự» Anh tin rằng họ sang đầu tư giúp đỡ nọ kia cho nước mình không phải vì họ thương người mình đâu mà thương sao cho nổi cái kẻ đã vừa đánh vỡ mặt mình hôm qua ? Bữa nay vết sẹo đã lành rồi chẳng ? Dối trá tất. Họ sang nước ta là vì họ kiếm được lợi nhuận và họ có chỗ máng cái mũ của họ, họ chơi bời rẻ tiền, họ tha hồ được bọn dân chơi tung hô vạn tuế. Họ kiếm được lợi to ở thị trường Trung quốc nên tên cáo già Nixon vội vàng tìm cách «rút quân trong danh dự». Dân Mỹ này coi hẩn như một chính trị gia lỗi lạc nhưng anh coi đó là một tên điểm già cầm đầu đám điểm Mỹ.

... Có lẽ nhà nước ta khôn ngoan không chơi với Mỹ hết lòng, chỉ giả vờ cặp bồ để móc túi nó thôi. Nhưng hãy coi chừng, tên điểm bầy da này. Những ông bà lớn Sài gòn ngày trước vì quá tin tên đồng minh bip mà ngày nay sống dở chết dở nhưng không trách ai được.

... Anh không muốn viết ba lăng nhăng về chính trị, chính trị Mỹ là chính trị Đông Châu Liệt Quốc, chính trị tiền. Cái chính trị thời nào cũng dơ bản điểm đảng. Anh muốn em khuyên ba má hãy nhìn xa phía trước và ngoái nhìn lại tấm gương Sài gòn năm 1975 mà lo liệu trước. Anh tin chắc rằng những nhà băng Mỹ không

bao giờ từ chối người VN đem tiền ký thác vào ngân hàng của họ...

Thu xem đi xem lại lá thư. Rồi đọc cho mẹ nghe và bàn luận «con đường tương lai». Thu bao giờ cũng có ý kiến mạnh dạn. Bà Ba đem bàn lại với bố nó. Ông tướng Ba Sao lập trường vững như núi Trường Sơn. Ông gạt bỏ những ý kiến mạnh nha «chạy sang Mỹ, tẩu tán tài sản chương mục nhà băng sang Mỹ».

Ông phủ quyết một cách hùng hồn bằng câu nói không biết của ai mà ông cho là danh ngôn :

- «Đàn bà tham gia việc nước là hỏng hết ! Họ chỉ là thiên tài trong bếp»

Bà Ba không cãi lại công khai, chỉ âm thầm bàn luận với cô con gái sắp lấy chồng là chủ nhà băng bên Mỹ. Ông ta làm ô dù cho bà trở thành con hạm cái Ba Đình nổi tiếng nhân đức nhưng ăn miếng to - ăn không xuể thì nhả bớt ra nên được tiếng nhân đức. Án tử hình bà chạy cũng khỏi. Những ai mang phải án này ? Đại úy Võ Xuân Tê là loại xoàng. Người ta bị bắt quả tang mấy tấn á phiện kia. Năm bảy cái án tử hình chồng lên còn chưa phỉ kia, nhưng bà Ba đã con Ba Ngôi Sao che chở và có bạn tâm giao là bà Tòa kia. Các tay «Cò' thấy bà Ba có ô dù lớn thì đua nhau xin làm cò cho bà. Cò cỡ

bự là Chín Ủi đó ! Chín Ủi đã siết ngoặc được với Tư Hồng Kỳ. Hai bên dựng lên kế hoạch lật đổ con lợn Minh Hợi để ông Ba Sao ngồi ghế đó. Cục mỗi là con nhí của thằng chủ tịch Bài trừ tham nhũng bỏ lại. Chín Ủi đã tái ngộ bạn «buôn vua» là ông Đạo Sò. Chính anh Chín rỉ tai ông Đạo «đòi bí mật của con Kiến Hồng Kỳ» để nắm chặt tên này trong việc thi hành âm mưu lật đổ con Heo nói trên. Nhưng con bồ nhí siêu sao đã làm tròn nhiệm vụ một cách khá xuất sắc. Nàng đã được thay hình đổi dạng và thâm nhập được văn phòng con lợn, đã làm rùm beng lên. Vợ tên Hối cũng đã tới la ó... nhưng gốc của heo qua bự nên thay vì mất ghế, nó được đưa lên ghế cao hơn. Và ông tướng Ba Sao lại được đảng đặt dưới đất nó.

Bà Ba Sao ức lắm. Bà biết cây dù lớn của nó là cụ Cồ, bố vợ nó. Cho nên lần này bà Ba tìm cách gỡ hàm răng giả của cụ Cồ để cụ hết ăn.

Bà Ba đã vẽ trước cho mình một tương lai huy hoàng không thua chi con hạm cái gốc «Huệ» lừng danh khắp nước. Nếu lật đổ được cụ Cồ thì tướng Ba Sao sẽ tranh chức Tổng Bí Thư, thì Phan Minh Hối, các tỉnh ủy, quan tòa, Bộ trưởng chỉ là nha trảo, râu ria lông lá của ông bà Ba Sao.

Nhưng than ôi ! Bà Ba bây giờ mới học được bài học «cạo lớp rong trên viên gạch củ» là rất khó. Có lúc trượt ngã gãy bảng hòng.

Cho nên bà cũng chỉ là «cô bán sữa với cái bình sữa» như bao nhiêu người khác ôm hận mà thôi. Nhưng người ta nói : «Không gì làm ta vui bằng tiền !»

Câu đó mới nghe qua thì trắng trợn, nhưng ngẫm cho cùng thì đúng quá đúng. Không câu nào nói về tiền một cách bộc trực như câu này.

Ca dao nói :

Vai mang túi bạc kè kè
Nói khuếch nói khóac người nghe rần rần

hoặc :

Thỏi bạc đâm toạc tờ giấy

Nguyễn Du :

Trong tay sẵn có đồng tiền
Mặc lòng đổi trắng thay đen khó gì

Shakespeare :

Đồng tiền là con đĩ của thế gian

Những tư tưởng về đồng tiền - Đông Tây, Kim Cổ - gặp nhau một cách tương đồng. Không ai chối bỏ địa vị đồng tiền, trái lại càng chứng minh cho địa vị của nó.

Nhà văn số một của Cộng Sản thời Tố Hữu làm vua tuyên huân là Nguyễn Khảo đã viết một bài đăng trên một tờ báo Hà Nội : «Lý tưởng của Đảng : Tiền !» ; không phải của riêng Đảng mà của khắp bâng dân thiên hạ.

«Có tiền mua tiên cũng được». Bây giờ thì : «Có tiền thành tiên cũng được». Vậy không nên trách những kẻ kiếm được tiền. Bà Ba Sao không có lý luận lý lợt như kinh tế thị trường, kinh tế chỉ huy, bà chỉ thấy rằng không có tiền thì bức bối, khó chịu lắm. Có tiền bà tức thì chẳng khác nào đi trên mây. Vậy nên bà chạy chọt kiếm tiền. Bà kiếm không khó nhưng cũng không dễ. Bà gõ cửa cả Trung ương, các cụ Cố, các cơ quan có chức năng làm ra tiền, các tòa án, các tỉnh ủy, các vụ buôn lậu, các đường dây chạy hàng qua biên giới. Biên giới VN dài 2000 cây số giáp với Trung quốc, Lào, Miên, Thái Lan. Có 1500 cửa khẩu, có biết bao nhiêu là cò trắng cò đen, rồi sân bay, hải cảng, có bao nhiêu cò vàng, cò bạc. Tất cả những chú cò bầy cò phải chịu núp bóng con hạm cái Ba Sao để kiếm ăn.

Một công ten nơ qua lọt phải nộp một tỷ bạc. Dem vô được nội địa nó hóa ra 1000 - 1500 tỷ một kí lô bạch phiến, phải nộp cho cò nửa ký. Đôi khi tịch thu bốn năm trăm kí một lúc. Tịch thu rồi đem đi đâu ?

Các đường dây buôn đàn bà qua biên giới phải nộp tiền mãi lộ cho ai ?

Những dịch vụ buôn thuốc hút, bia ngoại, trứng gà, đồ vật dụng như xe đạp, xe máy, phích nước, nồi chảo, áo quần, đường cát, vải vóc, xe hơi cũ, xe hơi mới v.v... v.v... tất cả đều có giá biểu. Cứ coi theo đó mà bang giao mà hữu nghị theo kiểu nhà thơ Tố Hữu tiên đoán 20-30 năm qua :

«Tình nghĩa ngày nay có khác xưa
Nghĩa tình e nắng sớm chiều mưa
Chợ trời thật giả đâu chân lý
Hàng hóa lương tâm cũng thiếu thừa»

Lương tâm vô sản ngày nay biến thành thuốc lá, thành bia Vạn Lịch, thành áo đi mưa, thành thuốc kích thích, thành tất cả những gì có thể dùng được, ăn được, chơi được ùn ùn vượt qua các cửa khẩu, cười tình và lót tay đầm mồm cò đề đi vào đất Xã hội Chủ Nghĩa Việt Nam anh em, biến nó thành thiên đàng dưới địa ngục, hay địa ngục trên thiên đàng.

Từ ngày xông vào trận tuyến đô la và doll, Bà Ba say mê, lút mình ngập đến chót mũi giữa vũng bùn tanh mùi giấy xanh giấy đỏ. Bà tự nhủ : «Bùn không tanh. Không có bùn nào tanh sốt ! Bùn thơm, Bùn trắng như râu bác Hồ. Bùn đỏ như cờ đảng, bùn vàng như sao vàng. !»

Bà Ba tự trách mình nhập cuộc quá trễ. Nhưng trễ mà vẫn không mất phần, bởi vì giống hạm sinh sôi nảy nở như ruồi. Nơi nào có chất tanh, nơi đó hạm tới va làm ổ. Bà Ba tuy công việc hạm bễ bộn nhưng bà không cần một người nào hết. Bà cũng chưa rành bốn phép toán nhưng bà chỉ dùng toán cộng và trừ thôi. Cộng mồm, cộng miệng, tê cộng với cây cũng ra đúng số thành, tỷ tê là gốc, thứ gì cộng với thứ gì mà không ra tỉ tê ? Đất ném xuống nước càng dễ ra tỉ tê và nhiều vô kể.

Từ khi cứu được anh chàng thợ vẽ khỏi án chung thân, uy tín của bà lên như gió. Các cơ quan trung ương có việc rắc rối muốn gỡ cho nhanh, chạy đến bà, các nhân vật muốn chột vô trung ương phải tìm bà. Các tỉnh ủy cũng không quên tặng quà cáp cho bà ngày tư ngày Tết. Thậm chí có dư luận chạy khắp các cơ quan trung ương rằng ông Hời sẽ bị bà lật khỏi ghế... bằng tay cụ Cỏ. Thế mới ghê.

Bà Ba bận rộn túi bụi. Bà phải chia bớt mối mang cho Đốc Rắn. Bà mới vừa được nghỉ ngơi cho khoẻ một

hôm đi chơi Hồ Tây thì hôm nay lại có chuyện. Anh thợ vẽ gọi bà và nhờ cứu mạng lần thứ hai.

Số là sau khi trời đánh huyệt lần thứ nhất thì Ngọc Sơn lại vẫn chứng nào tật ấy, có phần hoạt động mạnh hơn với ô dù của bà Ba Sao. Ngọc Sơn tiếp nối đường dây củ. Phương danh những ông khách xin đã giao cho bà Ba. Đó là nguồn tài chánh khổng lồ đã làm cho bà càng say mê trong việc làm chức hạm. Đường dây «gỏi gà» cao cấp chấp nối thành hệ thống nằm trong tay Ngọc Sơn, lần này qui mô và phong phú hơn lần trước, nghĩa là lần suýt chết vì thiên lôi đánh có trời đỡ.

Một ông kẻ thuộc loại A1 ở Sài gòn có vẻ ganh tị với Huỳnh Long. Tao bảnh hơn mày, tại sao tao không hái được cái hoa tuyệt sắc nhất Hà Nội ? Hấn bảo Minh Phụng và Huỳnh Long thay phiên cấp cho hấn mỗi tháng 10 ngàn đô la để hấn du hí khi thì Hồng Kông, khi thì Thái Lan. Lần thứ nhất Ngọc Sơn bị phát giác tên của hấn có trong «bảng Phong Thần» nhưng bà Ba không có đủ lực để đụng với hấn, vì thế hấn còn sống sót với cái tật đẳng phú cho hấn : «vợ con ai hấn muốn xài và xài kiểu nào - nhà thổ hay nhân tình - thì thằng chồng đều phải vâng theo lệnh». Phần nhiều là vợ con của nhân viên, cán bộ cơ quan dưới quyền của hấn. Cho nên đành ngậm bồ hòn để giữ chén cơm.

Sau khi Ngọc Sơn thoát án chung thân, hắn lại lấp vào chỗ trống của Huỳnh Long với một bề thế vô địch hơn. Huỳnh Long chỉ có tiền. Còn hắn vừa có tiền vừa có quyền. Rừng nào cọp ấy. Tuy hắn là người của Trung ương nhưng ở Sài gòn không được ló móng quá dài ra Hà Nội. Hắn không coi cái nguyên lý ấy ra gì, nên khi thưởng hoa Hà Nội, hắn đưng nhằm ông Bộ Trưởng Hời. Ông Hời không nhỏ chức hơn, nhưng to tự ái, đứng ngồi không thấp hơn hắn và còn có ô dù gốc bự hơn hắn.

Thì cũng như ngày mới giải phóng, phe ta chơi phe mình làm sập cái Đường Sơn Oán. Lần này ông Bộ trưởng Hời cho điều tra đường dây của Ngọc Sơn. Tát một cái đĩa to để bắt 1 con cá. Khi đĩa cạn thì cá to bị tóm, cá nhỏ cũng chết tươi. Nhưng ở đây cá bé chết tươi, nhưng cá to vẫn ung dung bơi lội. Ông kẹ Sài gòn vẫn vững như tròng. Tội nghiệp cho đám «ăn theo» chết hàng lũ.

Ông thợ vẽ Ngọc Sơn đứng giữa hai thanh kiếm. Ông Bộ trưởng Hời muốn tìm tóm đường dây để lòi mặt ông kẹ Sài gòn. Còn ông kẹ Sài gòn thì muốn tố lại ông Bộ trưởng Heo rằng ông ta đã dung dưỡng cho đường dây này.

Ngọc Sơn ở giữa, không dám chống bên nào mà cũng không dám theo bên nào, chỉ biết đứng mà ngậm miệng lắc đầu. Ai thắng ai thua thì tòa vẫn dờ hồ sơ củ của Ngọc Sơn ra «ngiên cứu». Vì thế Ngọc Sơn mới đến cầu cứu bà Ba lần thứ hai. Bà Ba không cần hỏi thêm một câu, bảo :

- Chú có quyền sở... đưa cho tôi rồi về nhà ngủ thẳng giấc đi.

Ngọc Sơn bị một vố trước, nhờ bà Ba cứu như chết đi sống lại, nên tin tưởng tuyệt đối ở cái ô của chị Ba. Bèn đưa ngay quyền sở «vàng' cho chị. Nó không có to lớn dày trang như tự vị đâu. Nó chỉ bằng hai ngón tay tréo, nhưng nó mang hồn thư của hàng trăm ông kẹ A1, A2, B1, B2... ; quyền sở cứu tinh mà Ngọc Sơn luôn luôn mang nó trong người như một bộ phận của thân thể Ngọc Sơn.

Các ông lớn ông bé, khi gặp mặt hoặc khi gọi phen cho Ngọc Sơn thì muốn được ôm ấp mỹ nhân ngay, nên đâu còn nhớ lập trường vô sản vô gì, vãi, vô sản thì càng mê mẩn cái ấy. Cái ấy đền bù lại công lao của mỗi cá nhân trung thành với đảng. Cho nên Ngọc Sơn yêu cầu cho biết địa chỉ, số điện thoại chúc tước... thì đối tượng sẵn sàng xưng ra hết sức đầy đủ gió máy để giật le. Có ngờ đâu di hại về sau. Có ông lớn 57 tuổi Tổng giám

độc; có ông 48 tuổi Thứ trưởng; có ông 42 tuổi Ủy viên Bộ Chính Trị. Ngô Phù Sai mất nước cũng vì cái sự ấy của Tây Thi - ở đây các ông mất gì thì tha hồ mất, chớ đâu có mất tới Nước đâu mà lo.

Lần trước Ngọc Sơn giao quyền sở Vàng - Vàng thật đấy - cho Độc Rắn. Độc Rắn đâu có đủ uy tín để mần ai, bèn giao lại cho chị Ba để hưởng một ít hoa hồng. Thế mà chắc ăn.

Chị Ba xem qua danh sách các ông kẹ, xếp hạng và điều tra kỹ. Bởi vì có tên thật cũng có những tên ma. Chị Ba đến ngay văn phòng, bảo người long tong :

- Tôi cần gặp ông Giám Độc với lý do riêng.

Thế là ông Giám Độc tiếp chị Ba ở chỗ kín ngay. Chị Ba đưa các-vi-sít ra. Ông Giám Độc thấy phương danh Thượng Tướng Hoàng Su Phì Phu nhân thì bay mắt vía nhưng vẫn bình tĩnh. Trong lúc bà Thượng Tướng nhân danh «Phó chủ tịch phong trào Phê tỵ Phê» và nói qua tầm quan trọng của vai trò «đầu tàu» của cán bộ cao cấp thì ông Giám Độc đã tìm được đường Huê Dung đạo để thoát thân. Huê Dung Đạo nay là Huê Dung Địa.

Bà Ba đã từng bắt hồn người ta bằng quyền sở Vàng này, nghe ông Giám Độc phủ nhận khuyết điểm thì chỉ

cười nhẹ nhõm và gật gù khen :

- Nếu nhà nước vô sản ta có được giàn cán bột liềm chính như đồng chí thì công cuộc xả hội chủ nghĩa sẽ thành công rất sớm.

Nói xong bà bà Ba kiếu từ và chúc ông Giám Đốc thành công hơn nữa trong công việc lắp ráp xe củ thành xe mới và ngược lại, để phục vụ nhân dân.

Ông Giám Đốc lấy làm hồ hởi tiễn bà Thượng Tướng ra ngõ vời lời đáp từ đầy văn hoa mỹ miều. Nhưng chỉ tuần lễ sau thì có công văn ở trên đưa xuống cách chức ông Giám Đốc và hôm sau có một tổ bò vàng tới mời ông Giám Đốc lên xe đi nghỉ mát tận... Hoả Lò. Công trạng của ông Giám Đốc được báo Nhân Dân đăng tải kín một trang với những tấm ảnh minh họa rất rõ nét. người ta mới biết ông Giám Đốc đã sục hàm chông của họa sĩ Ngọc Sơn. Ông Giám Đốc tung ra 42 tê dõm 7500 đô la, một căn chung cư ở đường Nguyễn Văn Tấn tặng cho cô em siêu sao Hà Kỳ Tranh, Kỳ Oanh gì đó. Ông Đốc tạm thời vô Hoả Lò để em út bên ngoài lo chạy thuốc chờ ngày ra tòa lãnh án trắng, tất cả đều do phép của bà Ba.

Báo Nhân Dân ế lắm. Ban tuyên huấn trung ương đã phải chỉ thị cho các cơ quan trung ương mua với chỉ số

nhất định. Cơ quan cũng mua, trả tiền đầy đủ nhưng khi mua xong thì đem về đút trong kho để chờ bán đồng nát hoặc chở thả xuống chợ thập cẩm giăng võ để phục vụ vào việc khác.

Nhưng lâu lâu bán đắc không thể tả. Như số có hình đám tang cô đào Thanh Nga và bài tường thuật sơ lược bịa đặt láo toét mà dân vẫn tìm mua với giá chợ đen gấp 10 lần giá chính thức mà vẫn không có.

Cũng y như vậy số báo Nhân Dân đăng bài ông Giám Đốc Công Ty lắp ráp này.

Do đó mà «công việc» của bà Thượng Tướng được thi hành mau chóng hơn. Ông Giám Đốc nào được bà Ba đến «viếng» thì cũng đều hứa sẽ nộp hụi chết bao nhiêu, bằng tiền dorm hay nặng. Khổ nỗi bà Ba rất thương xót người cùng phái nên không bao giờ nhận đàn em đầm mồm bằng thịt sống.

Còn ông Kẹ nào cả gan sai lời hứa với bà Ba thì sẽ được yết tên lên bảng Phong Thần. Chẳng mấy chốc mà các cơ quan trung ương có tên ông đốc nằm trong quyển sổ vàng của bà Ba đều biết thân lo chạy thuốc trước. Nhiều ông phiêu lưu ký quá ư rộng rãi nên tuy không có tên trong sổ, cũng giật mình hốt một ít công quỹ đem nộp cho bà Ba không cần làm hóa đơn, miễn

bà Ba gật cho là yên tâm rồi.

Nhận quyền sổ của Ngọc Sơn, bà Ba giở ra liếc qua. Những tên tuổi đặc nghet trang đầu, trang kế, trang kế nữa rồi đến gần hết tập vở, toàn những tên tuổi chức vụ và số phon ghi rất rõ nét do chính những khách chơi ghi ra.

Đứng đầu sổ là Nguyễn Văn Thanh, giám đốc công ty đường Hà Nam, số phon...

Kế đó là một duộc dài tên họ, dấu sắc, dấu huyền, dấu nặng, bỏ rất đúng chỗ và rất rõ. Ví dụ như Nguyễn Văn Thanh, và Nguyễn Ngọc Thành, Lê Minh Toàn và Phan Chí Toàn, không có sự nhầm lẫn nào có thể xảy ra. Vì thế bà Ba tin chắc những trang sổ vàng này rất khả dụng.

Ông Kẹ cuối cùng là Phó TT, người mà Ngọc Sơn khai với bà Ba rằng ông ta bắt Ngọc Sơn phải cung ứng 10 ngàn đô la mỗi tháng thì y sẽ để yên cho, nếu thiếu, hoặc trễ thì hấn cho quan tòa giở lại hồ sơ cũ về cái án chung thân thâm hụt kỳ trước.

Bà Ba bảo :

- Chú đừng lo. Để tôi tính cho cả. Vấn đề là tiền. Chú lo chạy trước vài tỷ đi.

- Em làm gì có số tiền ấy chị Ba ?

- Em đập lại đám khách cho rớt máu. Của thổ hoàn lại thổ. Dùi đánh đục thì đục đánh sãng chú ạ. Tiền công quỹ nó hốt thì mình lấy lại. Như cái thằng nào đó. Nó ăn, mình cũng biết ăn chứ ! Bộ mình không có mồm à ?

- Kỳ này em làm kỹ lắm ! Có đến 10 hoa hồng, 12 hoa cúc, còn vạn thọ thì em có cả rừng. Siêu sao, siêu người mẫu, ca sĩ cũng có 5, 7 đứa.

- Ủa, giới này cũng vô quĩ đạo của chú nữa sao ?

- Em lừa vô cả. Bắt không kịp chị ơi. Em giao lại cho «Đêm màu hồng» một mớ. Chị biết chủ «Đêm màu hồng» là ai không ? Em lấy tiền boa khứ hồi nghĩa là của chủ tiệm 1 tê, em vào nhảy múa bùng rệu 1 tê. Chị chỉ biết thằng cha Tư Hồng Kỳ, cục phó cục bảo vệ trung ương. Nó ngồi trong buồng phía sau trông coi an ninh cho cái tiệm nhảy nhót, giải trí, kiêm động Bảy con nhên nhện trá hình đó !

- Chị biết cái ngách của nó không ?

- Thi chị cho Chín Ủi đánh du kích vô đó trước. Chín Ủi được lắm. Y vừa gan dạ vừa thông minh. Y bây giờ đi song song với Tư Hồng Kỳ rồi. Phó của Phó.

- Nhưng nếu chị nắm được mụ chủ tiệm thì càng hay.

- Ai vậy ?

- Em mới tìm được lý lịch của mụ ta đây nhờ đưa con gái bụi rơi của mụ ta. Chẳng là nó gọi em xin làm người mẫu free. Con nhỏ coi cũng ngọt lắm. Em hỏi sao cô không lấy tiền công như các cô khác ? Nó bảo : «Em có bạc tỷ, cần gì mấy xấp đầm của ông ban cho. Em chỉ thích được vô trong quyển sách album của ông sắp xuất bản. Em muốn cho mấy ông đạo diễn thuê em làm tài tử điện ảnh thôi. Mấy con nhỏ xấu như ma lem mà diễn kịch cái gì ? Nhưng em cứ ở mãi trong bóng tối vì không có người quảng cáo.» Đại khái như vậy đó rồi nó đến cho em vẽ.. ẽ. Trong lúc tâm tình nó mới thổ lộ chuyện nhà của nó. Nó là con rơi của ông Kẹt. Ủa, cháu rơi, chứ không phải con rơi. Mẹ nó là con rơi của Võ văn Kẹt. Mẹ nó là em một cha khác mẹ của thằng Võ Thái Khê.

- Ông Kẹt nào ? Khê nào ?

- Việt Nam chỉ có 1 Kẹt chứ Kẹt nào ? Còn Võ Thái Khê là con ông Kẹt, nó bị du đảng vô tận dinh thanh toán vì tranh một con siêu sao.

- Nói bậy coi chừng ử tử nghe chú em. - Bà Ba lườm ngang.

- Em đâu có biết nhưng em tin lời con nhỏ. Nó kể lại rằng ông ngoại nó đi ra Việt Bắc đầu hồi 1951-52 gì đó. Trong phái đoàn có bà ngoại nó. Chả là đi dự Đại hội đảng hay gì đó mà. Ra tới Việt Bắc thì bà ngoại nó có bầu.

- Bà ngoại nó tên gì ? Sao chú không hỏi nó ?

- Có chứ ! Nó nói bà ngoại nó trùng tên, trùng họ với cụ Hồ. Chỉ khác có chữ lót thôi.

- Vậy là sao ?

- Là vậy chứ là sao ! Chị để em kể cho rọt ráo câu chuyện. Ra tới Việt Bắc thì bà có bầu. Bà là đại biểu Phụ Nữ Cứu Quốc Nam Bộ và là đại biểu nữ duy nhất trong đại hội. Và cũng là đại biểu độc nhất có bầu. Bà đẻ ra má nó đó. Bà đặt tên nó là Phú vì đẻ ở Phú Thọ. Rồi ông ngoại nó tức là ông Kẹt đi trở về Nam. Bà ngoại nó không đi nổi, nên ở lại công tác Phụ Nữ tỉnh Hà Giang luôn đến ngày đình chiến thì con bé được 3, 4 tuổi gì đó, tức là mẹ nó.

- Chuyện lâm ly như là tiểu thuyết !

- Bà ngoại nó không có chồng chính thức mà lại có con. Nhưng người ta không biết rõ cha đứa bé là ai ?? Chỉ thấy đứa bé gái (tên Phú) mặt buồn như một giọt nước mắt, ăn cơm cơ quan hằng ngày ở hợp tác xã cạnh nhà in báo Nhân Dân ở phố Tràng Tiền. Có người bảo là con của Tám Kẹt, nhưng không hiểu sao ông ấy đã tập kết ra Hà Nội mà không đến tìm giọt máu của mình. Cũng không nhận bà ngoại nó là gì..là đồng chí cũng là người đồng hành trong phái đoàn đi Việt Bắc năm xưa.

- Có ai biết chuyện này không ? Hay là chú phịa ra đó ?

- Con bé nằm trong đường giầy của em mà. Bữa nào chị muốn gặp, em gọi nó đến cho chị gặp.

- Mấy ông lớn lang bang quá trời quá đất ! Em kể tiếp chị nghe đi.

- Cái uẩn khúc này mới khó nói.

- Thì cứ nói chứ gì mà sợ !

- Người ta bảo là con Phú có bộ mặt giống cụ...

- Sao vậy được ?

- Cho nên ông Kẹt không dám nhận nó là con của ông, vì lúc đó đại hội ăn ở chung chạ, đại biểu Nam Bộ

lại được cụ Hồ ưu đãi tiếp xúc riêng luôn cả ngày lẫn đêm.

- Có chuyện đó nữa sao ?

- Nhưng khi hòa bình lập lại thì cụ không còn nhớ chuyện ở Việt Bắc. Thiếu gì trường hợp éo le ! Rồi bà ngoại nó được gả cho một ông cán bộ trung cấp ở cơ quan trung ương là Đài Phát thanh của ông Trần Lâm, chủ tịch tỉnh Ninh Bình hồi 1946 và là người ủng hộ Việt Minh lúc cụ Hồ lên Nho Quan gặp điền chủ và trí thức. Ông Lâm được cử đi làm đại sứ ở đâu đó và lại vắng dênh vì một cô y tá Việt Nam.

- Chú nói vòng vo nghe mệt lắm. Cứ đi vào gút chính đi.

- Có vòng vo thì vô gút chính mới hay chứ chị..hì hì...

- Chú quý không hà ! Cũng tật cũ không bỏ suýt mất mạng mà cũng không tổn.

- Để em kể nốt. Bà ngoại nó được về làm ở Bộ Biên tập báo Nhân Dân và gá duyên cùng ông Vũ Tá, Vũ Tấn gì đó. Ông Tá đẹp như tài tử xi nê, thường hay đội mũ phớt, là trưởng phòng tin quốc nội của đài phát thanh Tiếng nói Việt Nam.

- Rồi sao nữa ?

- Tắt một câu con Phú là chủ nhân Đêm màu hồng. Ai che chở cho nó đứng được chắc chị không biết !

- Ai ?

- Tôi cũng không biết luôn. Chỉ biết là nó có chồng và thôi chồng rồi. Con nhỏ làm người mẫu cho tôi mang dòng máu phiêu lưu của mẹ nó pha trộn với dòng máu Nam kỳ của bà ngoại nó là Bà Cán bộ Phụ Nữ Cứu Quốc Nam Bộ - không biết bây giờ ở đâu không nghe ai nói tới nữa.

- Bà còn ở đâu đây không ?

- Chắc đã xuống dưới kia họp mặt với cụ Hồ rồi !

- Trời ơi ! - bà Ba kêu lên một tiếng như bị ai đâm hòng hời lâu mới nói được - Con nhỏ đâu rồi ? Chú kêu nó đến gặp tôi. Trời đất ơi, nghe như chuyện «Ngọn cỏ gió đùa»

- Để làm gì ?

- Ông Kẹt là bạn thân của ông nhà tôi. Lúc lên Việt Bắc ông ấy có đi trong đơn vị do nhà tôi chỉ huy. Trong một trận đánh đồn ở Lai Khê, ông ôm súng bắn như chiến sĩ. Ông bị thương nơi bắp đùi, đi cà nhót hết bốn

tháng. Sau đó lành lại, cụ Hồ bắt ông tập leo núi hai tháng mới cho về Nam lại. Tôi nhớ lộn xà ngẫu hết, nhưng ông Kẹt có quen với nhà tôi từ ở trên Việt Bắc. Sao ông không nhìn con gái và cháu ngoại ?

- Tôi không biết. Để bữa nào cháu ngoại bả đến cho tôi vẽ, tôi sẽ cho chị hay. Trời, con nhỏ đẹp lắm. Da như trứng gà bóc, môi đỏ tựa son pha.

- Chú «tha» dùm cho một dòng máu cách mạng được không ?

- Em đâu có làm gì mà «tha» với «bắt» ?

- Chú ác lắm, coi chừng trời trả báo ! Chú có mấy đứa con gái ? Nên để đức lại cho chúng nó.

- Chị mà là tôi thì chị sẽ không sợ trời trả báo gì hết. Kiếp này phải sống, kiếp sau ra sao thì sao. Chị không thấy ông Ba Dẫn đó sao ? Vợ con người ta ông cũng đâu có từ ! Ông xơi tái, xơi chín để như lấy đồ trong túi. Xơi xong khỏi cần quệt mỡ.

Bà Ba lơ đảng lật mấy trang quyền sổ vàng, bỗng kêu lên :

- Tên này là ai ?

- Thì chị tìm hiểu lấy, sao chị hỏi tôi ?

- Sao tôi nghi cái tên này là ông nhà tôi quá hà. Chú có biết mặt ông này không ?

- Theo nguyên tắc chung thì họ kêu phôn, ấn định chương trình rồi tôi cho ám hiệu hoa cúc, hoa hồng. Xong rồi tôi cho số phòng và tên hoa ông đã chấm. Thế là mọi việc đều tiến hành êm đẹp ở trong hô-ten.

- Rủ người ta quyết chú làm sao ?

- Khách «đại gia» đâu có màn chơi quyết. Vả lại trước khi nhập tiệc ông nào cũng phải đóng tiền «bảo hiểm» cả rồi. Quyết thì mất. Quyết thì lần sau tôi chặt đẹp thẳng tay. Cái hạng khách đã đến với tôi là không chỉ đến một lần. Sau đó họ cứ đến nằm ỳ ra và bắt tôi phải gọi cho họ cô này cô nọ... và trở thành khách xịn của tôi. Tôi sợ bể đường dây lắm, nhưng ông nào cũng vỗ ngực bảo mình là trời con, con trời, sẽ đưa ô dù ra che, đưa gốc bự cho ôm an toàn.

Bà Ba hỏi :

- Bây giờ nhiều trời nhiều vua hơn hồi trước. Nhưng mà vua, trời mắc bẫy thì cũng như thằng Huỳnh Long thôi. Cái thứ môi này hể câu là dính. Tôi lấy làm lạ sao giới ca sĩ mà cũng vô đường dây của chú ?

Ngọc Sơn cười :

- Ca sĩ gần với người mẫu, người mẫu trở thành hoa hậu khó khăn gì ! Ba giới đó em nắm hết. Cả Hà Nội có chừng một trăm. Em chỉ huy hết một phần tư. Còn lại thì chạy vòng vòng ổng ẹo làm bộ «em chả, em chả» rồi cũng vô. Sơn phấn loè loẹt, áo quần nhuộm nha, vậy chớ tâm hồn rách nát hà chị ơi ! Chị ném ra một tê là bắt nguyên cả lưới. Càng siêu càng dễ câu, dễ bắt, dễ.. dễ cả. Miễn là câu nhờ bằng mỗi giấy !

Bà Ba hỏi :

- Giới nào chi trả mạnh hơn hết ?

- Máy ông đảng chơi ngông nhất, bạo nhất, oai hùng nhất !

- Tại sao vậy, chú biết không ?

- Em có lên chiến khu mấy năm, nên em đoán là họ cực khổ nhiều, bây giờ gặp sướng thì họ ùa tới hưởng, như một lối đòi Cách Mạng phải trả công. Chị còn nhớ Trần Dụ Châu hồi trên Việt Bắc không ? So với bây giờ thì ăn thua chi ! Hồi đó uống một ly sữa đá là xa xỉ rồi. Bây giờ các cậu ẩm tắm bia ngoại. Nếu Trần Dụ Châu bị tử hình thì bây giờ... tội gì ? 77 tỷ của thằng Huỳnh Long là do nó khai ra. Còn bao nhiêu lần 77 nó chưa

khai ? Siêu sao đòi hỏi đủ thứ. Xe máy, nhà lầu, đồ hiệu Paris, nhảy nhót, ăn uống, nhậu nhẹt, chơi bời, ai trả nổi ngoài mấy ông Trời con ? Trời này nghịch với Trời kia. Trời xanh đua với Trời đỏ, thế là bạc tung ra như lá rụng. Con ông Duẩn là gái già mà cũng ăn chơi bạo lắm. Con ông Thanh (Nguyễn Chí Thanh) là cậu Vĩnh, con ông Phiêu là cậu Diễm, con ông Khải là vua Hoàng Tỳ..Mỗi ông lớn nuôi một ông con Trời. Con rơi ông Kẹt là chủ Đêm Màu Hồng có đưa con gái làm người mẫu cho em vẽ. Muốn thì em vẽ cho rồi đưa vào album để làm siêu sao tài tử điện ảnh. Hà Nội em chỉ cần vài cô cậu là đủ lên đời hết rồi.

Bà Ba ngẩn người ra một chập rồi thở dài :

- Lương nhà tôi chưa đủ...
- À quên còn cậu Tuấn nhà chị nữa !
- Nó đứng vô hạng nào, ông có biết không ?
- Tôi nghe mấy con nhỏ siêu sao khoe rằng cậu Tuấn là oải trưởng Thủ Đô
- Không biết tiền đâu chúng nó xài vun vít thế ?
- Con ông Duẩn bán visa bên Liên Xô 1500 đô la một cái. Cô ta bán cả chục cả trăm ngàn cái, chị tính

bao nhiêu ? Cậu Vinh bán vũ khí cũ của quân đội gồm xe tăng, súng lớn, súng nhỏ. Mới viện trợ nó cũng đem bán đồng nát trở lại cho Liên Xô. Con ông Phiêu chạy áp phe cho các công ty ngoại quốc, giấy tờ trình lên ông bố ký, ông con chở cả xe đô la ký thác vô nhà băng. Con ông Khãi qua Hồng Kông Thượng Hải gì đó cò bạc thua một đêm 50 triệu đô la, không đủ tiền chung, gọi điện về ông bố phải tức tốc gửi qua để chuộc mạng cậu ấm, nếu trễ thì nằm áp khó móc ra. Ôi giờ ơi, kể sao cho xiết chị Ba ơi ! Mình sống nhờ tụi này, nếu không có đám con ông cháu cha, mình sống bằng gì ? Mình chỉ vót cái lẻ của chúng nó thôi. Chị xem bề thế của Đêm Màu Hồng vậy đó, nếu không có ô dù thì ai che nổi. Không có thằng cha Tư Hồng Kỳ ngồi trong phòng điều khiển đàn em chạy bên ngoài thì địch thủ đốt cháy tiêu rồi hoặc các đám oải đánh nhau đổ máu thì không ma nào tới chơi nữa. Nói về chuyện chơi bời, em cho thằng Huỳnh Long không khôn lỏi nên chết ở lỗ chân heo đó chị ạ.

Bà Ba hỏi :

- Tại sao ? Không khôn lỏi mà rút được ngân ấy bạc ?

- Chị Ba ạ. Em cũng có vợ có con như nhiều người, vợ đẹp nữa là đẳng khác. Cô ta la bông hoa tươi thắm của Hà Nội một thời, nhưng rồi cô ấy bệnh mà qua đời,

em lúc bấy giờ đã ngoài bốn mươi mà em lấy một cô hai mươi bốn ở đoàn văn công Trung ương. Đoàn này đi biểu diễn ở nước ngoài. Đáng lẽ em cũng đi nhưng em đang ốm nên ở lại. Vợ em ra ngoài đó không biết thế nào khi sang Đức thì gửi thư về cho em bảo em cưới vợ. Còn cô ta thì xin tị nạn chính trị nghĩa là ở lại bên Đức luôn. - Giọng chàng họa sĩ xúc động- Em năm nay đã xế rồi, cháu ngoại của em cũng đã 20, 21, em đâu còn ngây thơ nữa, nhất là trong vấn đề đàn bà. Em nói thật với chị, nếu em không kính chị là chị, thì cỡ chị em búng tay là...

- Chú trả thù đàn bà nên lập đường dây đặc biệt đây à ?

- Em không có ý định đó đâu chị Ba. Chị đừng kết án em tội nghiệp. Nhà văn Đức- Goethe có nói rằng : «Đàn bà và rượu là cực điểm hạnh phúc thế gian. Nhờ nó mà con người lên thiên đường khỏi bước qua cửa tử» thì mắc gì em đi thù đàn bà. Em càng yêu thêm thì có ! Để tìm lối lên thiên đàng chứ chị !

Bà Ba nghe họa sĩ nói cũng bị cuốn hút, nhưng bà giật mình bảo :

- Chú lạc đề rồi, trở lại đi !

- Không đâu ! Để em nói hết cho chị nghe tại sao em làm cái công chuyện này để người ta lên án ! Vợ em bỏ em, em buồn quá ! Thang thuốc của em là lấy đàn bà trị «bệnh» đàn bà. Càng bị đàn bà đá, càng lao đầu vào đàn bà. Nhưng khác trước, em không cưới ai làm vợ nữa. Đã lỡ hai chuyến đồ rồi, trời đã về chiều, đồ có sang rước khách thường lệ nữa đâu. Mình phải đi tìm đồ thì mới mong khỏi đứng bến cô liêu.

- Chú nói thằng Huỳnh Long không khôn, ở chỗ nào?

- Nó mê gái đến mức đại gái. Em cũng mê nhưng mê rồi tỉnh ngay chứ không mê triền miên như nó. Nó chống tham nhũng, nắm trong tay hằng chục chương mục nhà băng của nhưng ông cố nội tim chứa máu đen.. Và nó bóp. Càng bóp càng gây hận thù. Ngoài ra nó quan hệ với con nhí Hà Nội này như vợ chồng. Chồng con nhỏ cũng là cán gáo bậc trung, nó đâu có ngu. Có thằng đàn ông nào vui lòng cho vợ mình công khai ngủ với người khác năm này qua tháng nọ dù cho người đó là tổng thống đi nữa. Ngoài ra nữa, nhưng con «gỏi gà» khác ganh tị. Chị biết tính tình đàn bà mà : «không chịu ai hơn mình». Ai mặc áo đẹp hơn, đi xe lujck hơn là đã nhìn nghiêng lé mắt rồi. Huống chi con nhí này được thằng Huỳnh Long tặng xe máy cáo cạnh, mua cho nhà cửa, và mỗi tháng boa ba bốn tề đều đều, xài líp

ba ga ! Thằng chồng nó lấy tiền nó đi bắt bồ, đi bia ôm, bia nhộng nên làm lơ... Không bao giờ nói một câu, đơn tố cáo thằng Huỳnh Long đem đầy văn phòng Ủy ban Nhân Dân Thủ Đô như mâm xôi. Thằng Huỳnh Long chết là vì đồ bể, đồ bể là vì ganh tị. Em không khi nào để cho một đứa đeo em dính như nhân ngãi. Ăn bánh trả tiền xong là xong. Muốn ăn nữa mua nữa và lại trả tiền, không có nói chuyện chung thủy cái con khỉ gì ráo. Thằng Huỳnh Long chết là vì chung thủy. Em yêu tất cả nhưng chẳng yêu ai. Đó là chính sách của em xài vào lúc cuối đời.

- Bây giờ chú định trả bao nhiêu. Chú tôi thấy cái vụ của chú thì phải chi tới nửa tỷ mới xong đó chú ạ ! Phải chạy đi gỏ tôi thiếu là năm cửa. Chú lại có tiền án.

Ngọc Sơn nghe nói hai chữ «tiền án» thì run gân. Hấn khúm núm :

- Chị cứ chạy cho hết thuốc đi. Còn bao nhiêu em lo.

- Phộc túi còn đâu mà lo ?

- Em xài cái «vốn tự có» của các em để đám mồm hạm. Hạm nào chê siêu sao, siêu người mẫu và ca sĩ trẻ hả chị ?

Ở trong nhà ông quan tòa.

Bà Tòa tưởng mình mua xong đứa con nít và thuê người đẻ cho gia đình một đứa trẻ là sẽ lấp được lỗ hổng trong tình cảm vợ chồng. Và mình sẽ được tự do bay nhảy. Nhưng bây giờ thì bỗng bà phát lên cơn, nổi giận đùng đùng. Bà cảm thấy bà bị bỏ rơi, chán chê bởi đức ông chồng. Bà vào buồng nghiêng ngâm;

- Ông không được dây mơ rễ má với loài khố rách áo ôm đó à ! Tôi nói cho ông biết. Ông mà lém phéng thì tôi xé xác cả hai.

Bà ta nhảy tung tung lên :

- Đàn ông gì đàn ông thế. Luật hôn nhân không cho phép ông thế đâu nhé. Tôi kêu lên tới trên đấy !

- Tôi có bảo bà làm tài khôn thuê người đẻ đâu ! Tôi chả cần trẻ con, tôi chả cần đàn bà.

Bà Tòa càng nhảy cồm lên :

- Sao ông than thở, ông rên rỉ : «Nhà không trẻ con như lòng không chim !!»

- Tôi than mặc tôi, mắc gì bà ?

- Bộ ông tưởng chỉ ông cần trẻ con thôi hả, hả ? Tôi là đàn bà tôi không cần hả hả ? Tôi không để được là tại ông, tại ông tất. Ông làm tòa, ông xử tội người ta tầm bậy ông mang cái ác nên trời phạt ông, ông ăn ăn cho cổ vào nên không tiêu đó... trời phạt ông đó.

Ông Tòa cười nhạt :

- Úi trời phạt tôi, không phạt bà, phạt một mình tôi thôi hả !

Bà Tòa nghe như bị ông chồng chọc vào «vết thương» của mình, càng lồng lên tru tréo :

- Ông đừng có nghiền ngẫm tôi. Tôi bỏ cái nhà này để ông ở với con ăn mày đó, tôi đi ra ngay bây giờ này. Tôi không bao giờ trở lại cái ổ tội ác này nữa.

- Tôi làm gì mà bảo tôi ác ?

- Ông xử tù, xử tử hình, xử án chung thân người ta. Ông không bao giờ cho án treo !

Bà tiếp :

- Đáng tử hình ông xử 5 năm, chỉ ăn cắp một sợi chỉ ông phạt 10 năm, ông cầm cân nể mực thế hả ?

- Đó là pháp luật, người có tội phải đền tội. Đó là những hình thức xử phạt đã qui định trong bộ luật xã hội chủ nghĩa có phải của tôi đặt ra đâu.

- Ông không đặt ra thì ai đặt ? Người đáng chung thân ông tha bổng, chỉ cảnh cáo. Người tội nhẹ ông phạt án 15,17 năm. Ông ăn của thân chủ rồi ông kêu án tử hình. Ông giết thẳng tình nhân để ông thậm thọt với con bò nhí của nó, ông ăn cả trăm triệu rồi ông không chịu cứu người ta. Vậy ông không ác là gì ? Luật pháp xã hội chủ nghĩa là thế đó hả ? Tội nhà báo hòa với tội nghệ sĩ tấu hài nó bêu riếu ông ăn bản trên TV, ông có dám xem không ?

- Tôi sẽ bỏ tù cả cái đám lưu manh đó.

Ông quan tòa càng chống chế thì bà càng lồng lộn lên như hổ cái. Bây giờ ông chỉ còn kêu thỉnh không :

- Đàn bà !

Nhưng sự đầu dũa gần như phoọc phe của ông lại được bà tòa trả miếng mãnh liệt gấp trăm lần. Từ vụ mua con nít, thuê người để thuê, bà nổi tam bành. Bà nói tung hê ra không chừa một chỗ ẩn náu cho luật pháp xã hội chủ nghĩa.

- Đa kim ngân phá luật lệ là đời Tây kia. Chớ đời này cũng thế nữa sao ?

Quan tòa bị dồn vào kẹt hóc bí quá phải tìm đường dẫn sanh, đánh trả lại :

- Bà mắng mỗ pháp luật bà mạt sát tôi, sao bà không tự hỏi tiền đâu bà đậu chén tứ sắc bà đi xem đồng bóng, bà đi sửa sắc đẹp cả 15, 17 triệu một phá. Bà lấy tiền đâu... bà bà... ra ngoài phố đi như gió cuốn may bay, tung tiền như lá. Tôi không làm tòa không ăn bản thì bà có được như thế không ?

- Ông đừng chạy tội. Tội của ông ngập đến cổ không có lỗi đầu thai. Tôi ra ngoài người ta dòm ngó xâm xì bà là «xây cái nại». Ông ăn ông uống mà tôi bị chửi mắng bầm gan tím ruột, ông tưởng tôi xài đồng tiền phi nghĩa của ông tôi hãnh diện lắm hả ?

Bà Tòa vừa nói vừa bỏ tới gần ông Tòa, lòng lộn như sư tử lộn lòng với ngọn roi điện vô hình đen đét phía sau.

Còn ông Tòa thì vừa nghiêng né, vừa sụt lui, miệng thì kêu khe khẽ.

- Bà này ! Ở kia cái bà này !

Bà Tòa thở hổn hển đưa tay xia xói :

- Tôi cho ông biết, mỗi tuần một lần với nó thôi đó. Đừng có mà ăn quen ! Tôi mổ họng treo cổ cả hai !

- Tôi không thềm lần nào hết. Tôi để cho bà không con !

- Ông tưởng tôi không con hả ? 34 năm rồi sao ông không làm cho tôi mang bầu được như người ta ?

- Tại bà chó tại tôi sao ?

- Bác sĩ nuốt tê của ông nói bậy. Nó phá thai lén không gây mê chết người, ông tha cho nó. Tòa cà chớn, bác sĩ lang băm tôi la lên cho thiên hạ biết.

Con sen đứng ở ngoài tự nãy giờ nghe hết. Có khách đến, nó muốn gõ cửa cho ông bà hay nhưng nó không dám. Nó ra phòng khách nói với người khách rằng ông bà sắp ra, nhưng đã 3 lần rồi, ông bà vẫn chưa xuất hiện. May qua cửa mở. Bà tòa mồm phun như ống bễ :

- Tao đi tìm dây để treo cổ lên sà nhà ngay trước mặt ông tòa...

- Thừa... bà có... khách ! - Con sen run rẩy nói không ra tiếng.

- Con đi nào đến bắt xác chồng tao đó ? Chồng tao không phải trâu cày mà cho bây bắt cày ngày càng đêm nghe chưa ?

Con sen lễ phép lập lại :

- Dạ thưa bà, đây là ông khách chứ không phải đàn bà ạ.

- Được rồi, để tao ra.

Bà quay lại xỉ xỏ vào mặt ông Tòa :

- Ông ở nhà suốt ngày hôm nay để tôi xử tội ông. Ông đừng có ra công đường ngồi ghế cao nói nhăng nói cuội bao che phe phái.

Rồi bà sửa lại tóc tai, quần áo bước ra phòng khách. Một người đàn ông đầu bạc trắng lễ phép chào bà. Bà Tòa tưởng rằng Thần Tài gõ cửa. Chả là lần nào khách đến nhà thì cũng y như rằng quan tòa có mối «làm phước» nên bà nói ngay :

- Ông nhà tôi đang nghiên cứu hồ sơ cho ngày mai họp đại hội đồng xử án đây ạ !

- Dạ tôi không dám phiền ông ạ ! Nếu bà cho phép, tôi sẽ xin trình bày với bà.

- Có mất nhiều thời giờ không ạ ?

- Dạ, chuyện này muốn dài thì nó dài, còn muốn ngắn thì nó ngắn ạ !

- Nghĩa là sao ?

- Tôi nhân danh công ty buôn trứng của Tổng Công Ty «Trau dồi đạo đức» và «Phục hồi nhân phẩm» đến đây để đặt quan hệ với bà đây ạ !

- Xin ông vui lòng cho tôi biết phương trình, phương án, phương châm và lễ lới tiếp xúc giữa đôi bên. Trước nhất ông nên cho biết trọng tâm và trọng lượng của vấn đề ạ !

- Dạ, phạm trên đời có 4 tội nặng : Phản quốc, giết người, trộm cắp và không con mà tội nặng nhất là không con nhưng điều này... này có thể giải toả được bằng khoa học hiện nay. Chúng tôi nói như cụ Đào Duy Anh là : lập trường không thay đổi được khoa học...

Bà Tòa phát câu :

- Ông có mất trí không ? Ở đây không phải là ban tuyên huấn trung ương. Ở đây là nhà riêng của ông quan tòa chánh án nhân dân đến-tối-mới-cao. Ông rõ chưa nào ? Rõ chưa ?

Người đàn ông cười, đáp :

- Dạ thưa bà chánh án tới tới tới mò... há há hí hí

- Ông đi ra ngay khỏi nhà tôi, chậm một phút ông sẽ vào Hoả Lò.

- Hoả Lò đã được đảng và nhà nước quyết định san bằng trong nay mai, sợ e tôi không có chỗ nghỉ phòng lạnh quạt trần cho kẻ bần nông vô sản này.

- Tôi bảo ông đi,... cút ngay ! cút ! Đồ thằng điên !

- Tôi đi sợ e không có ai giúp cho bà được chứ !

Bà Tòa dịu giọng :

- Ông cần giảm án tử hình xuống khổ sai chung thân hay 5, 10 năm xuống miễn tố ?

- Tôi ấy à ?

- Chứ ai nữa ! Bước chân vào đây là chỉ có thể. Nếu không thể thì đến đây làm gì ?

- Bà đòi «đắm mồm» bao nhiêu ? Mồm ông đắm khó hay là... mồm bà khó ?

- Ông vô lễ thế à ? Tôi giúp cho nhân dân khỏi tù tội mà ông gọi là «đắm mồm» à ?

- Hi hi ! Đó là luật giang hồ mà bà. Phải đâm và chịu đâm thì công tác mới trôi chảy nhanh được. Tôi xin thưa để bà rõ, trong trường hợp này bà phải đâm tôi chứ không phải tôi đâm bà đâu đấy nhé. Nhưng mà, thưa bà, cái công việc của tôi là công việc từ thiện vừa khoa học. Tôi e cục xôi của tôi không đủ tầm cỡ để đâm mồm bà.

- Cái ông này chưa khùng nhưng có tật nói lòng vòng. Ông nên biết rằng con sông Tô Lịch chỉ là một con rạch có tên tuổi trong lịch sử, là dòng nước đen sì chảy vòng quanh thủ đô chớ chẳng giúp ích được gì cho ai rõ chưa?

- Tôi muốn cho bà một đứa con. Đây ! Tôi không biết con sông Tô Lịch Tô Lươn gì cả !

Bà Tòa đỏ mặt :

- Ông muốn ở tù hay sao mà nói thế với vợ quan tòa tức là kẻ xử án và xử cả quan tòa ?

- Tôi nghĩ rằng bà sẽ ân thưởng tôi một cách «trọng thể».

- Ông chưa bỏ cái tật nói lòng vòng.

- Tôi sẽ làm cho bà mang thai, bà đẻ con mà không đụng tới da bà.

- Ông là thánh chắc ? - Bà tòa nhảy dựng lên - Vậy ông nên tìm cái miếu nào trống mà tá túc cho người ta đốt nhang thờ ông !

- Tôi là người phạm. Người phạm mới giúp bà được. Thánh chẳng bằng người phạm đâu bà !

Bà Tòa bỗng thấy thằng cha này không phải là một kẻ lảm cẩm. Bà đâm ra thích nghe nhất là nó tự khoe nó làm cho mình mang thai được. Trời ơi ! Đàn bà mang thai mới là đàn bà ! Để con đã là hạnh phúc lớn nhất của người đàn bà lẫn người đàn ông. Thế mới không uổng công Chúa tạo ra Eva ! Đàn bà khác đàn ông là ở chỗ đó. Đàn ông cần đàn bà ở chỗ đó. Loài người sinh tồn là cũng nhờ đàn bà !

Thằng cha đàn ông này làm cho mình làm được cái chức năng đàn bà bằng cách gì ? Bất cứ bằng cách gì kể cả cái cách mà người khác khó nhận hoặc không nhận, bà cũng nhận một cách dễ dàng. Miễn làm sao cho bà là đàn bà trọn vẹn, nó đụng tới gì cũng được, nữa là da !

- Ông làm sao ?

- Bây giờ bà mới hỏi tôi câu đó ? Đây tôi xin trả lời. Tôi sẽ lấy trứng của một người nào đó, con gái hay đàn bà mà bà thích nhé ! Bà hiểu chưa ? Bà bình tĩnh lại đi !

- Thì ông cứ trình hết vụ án cho tôi nghe - Bà Tòa nói tự nhiên không xấu hổ chút nào, như khi bà nói chuyện với thân chủ về cái giá của một bản án do chồng bà quyết định sau khi bà đã định rồi. Ông cứ y theo đó là tuyên án. Nếu cần, thêm chút ria mép, còn mắt mũi thì để nguyên con.

Người đàn ông tiếp :

- Ở Mỹ bây giờ người ta có chợ buôn trứng của nữ sinh, của minh tinh màn bạc và của bất luận ai muốn bán trứng. Bán cho những ai cần mua. Đó là những cặp vợ chồng hiếm muộn. Tuy không con nhưng không ưng bỏ nhau như thời phong kiến ở Việt Nam. Cưới vợ 3 năm mà người đàn bà không sanh con thì người đàn ông có quyền ly dị. Người đàn bà không muốn cũng phải đi cưới vợ bé cho chồng. Hoặc người chồng lén lút đi kiếm vợ bé để có con nối dòng. Ngày nay thì người đàn bà khỏi sợ ly dị cũng không cần đi cưới vợ bé cho chồng. Khoa học giải quyết sự rắc rối xã hội rất ổn thỏa. Tôi ví dụ như bà, ví dụ thôi nghe, bà muốn có một đứa con để đặt trên đầu trên cổ với người ta, ở vào cái tuổi của bà vẫn được. Tuy khó khăn hơn người trẻ nhưng tôi tin vẫn được !

Bà Tòa như bị chích trúng yếu huyết :

- ... Nếu tôi muốn thì sao ?

- Thì được như ý chứ có sao đâu. Vâng, tôi xin bà vui lòng liếc qua những tấm ảnh này. Bà muốn con bà sẽ mang tâm tính của cô nào (có ghi dưới ảnh), giống cô nào thì bà hầu như sẽ được như ý muốn 99% nghĩa là con số tỷ lệ cao nhất trong sinh hoạt chính trị bầu cử đây ạ !

- Nghĩa là tôi có thể có con hoặc không có ?

- Không ! Chuyện có con là chắc chắn rồi. Tôi nói có thể về tâm tính, hình dáng thôi. Bởi vì không có khoa học nào bảo đảm cho trẻ con mang hoàn toàn tâm tính của cha hay mẹ ruột nó ! Mà chỉ có thể đạt kết quả về hình dáng thôi !

- Tôi không cần chuyện đó. Miễn là tôi có thai, tôi đẻ ra được một đứa trẻ thì dù sau này nó làm tổng thống hay đi ăn cướp ăn mày cũng được ! Miễn là tôi đẻ ra.

- Nếu thế thì bà sẽ được thỏa nguyện hoàn toàn. Đây nhé. Tôi xin thừa tiếp đoạn bỏ dở lúc nãy. Ở bên bây giờ người ta buôn trứng đàn bà con gái như buôn trứng gà trứng vịt bên mình. Nó có chợ, có kẻ bán người mua, có quảng cáo, có lựa chọn, có mặc cả, có đủ cả. Đây là

lần đầu tiên cái khoa học này xâm nhập nước ta. Và bà có thể là người được thấy cái kết quả đó ngay trên bản thân của bà.

Bà Tòa cảm thấy thằng cha đàn ông này có văn hóa, có hiểu biết và có lễ độ. Bà không dám ăn nói kiêu chọe búa như lúc nãy nữa, nhưng bà cũng không tỏ vẻ nôn nao về sự có thể xảy ra này. Bà nói, như tự chữa lửa :

- Phương pháp thụ thai nhân tạo tôi cũng có nghe nói từ lâu rồi. Nhưng hình như nó không thành công lắm !

- Thừa bà đúng. Chính vì thế nên khoa học đã tìm đường tiến lên một bậc khác. Thừa bà, người ta nói rằng con người đến nay vẫn chưa được hiểu biết hết (1). Quả thật vậy, đàn ông đã vậy mà đàn bà còn khó hiểu hơn. Dân tộc ta sống bằng tập quán lễ nghi. Mấy chục năm nay khoa học thế giới tiến rần rần, nhưng tiếc thay nước ta cứ nhắm mắt đóng cửa để cho chiếc xe thô làm chúa tể ở thành thị và chiếc cày chìa vôi làm ông vua ở đồng quê. Và cứ đi vò đầu mày «tượng đá cô, cậu» ở chùa Hương để cầu khấn xin con. Ở Mỹ người ta coi việc có con dễ như ý, gần như lấy đồ trong túi áo túi quần !

Bà Tòa không kèm được ý định có con lúc nào cũng như một sự thiếu sót, một sự hờn trách - không biết hờn

trách ai - trong đời bà. Bà hỏi thẳng :

- Ông bảo không khó đối với tôi..

- Vâng, tôi cho thế.

- Xin ông giúp cho tôi được không ? (Bị mãi rồi đến lúc phải phọt ra)

- Sao lại không ? Tôi đến đây là để giúp bà. Một người bạn của bà có ba đứa con, đã biết sự khao khát của bà, nên mới mách cho tôi. Thực là một người bạn tốt của bà, một nhà tâm lý học. Bà đã xem xong tập ảnh chưa nào ? Nếu đã thì xin bà vui lòng chấm điểm ba cô bà thích nhất. Xong rồi bà chọn cô số 1 trong ba cô.

- Ba cô này, cô nào tôi cũng thích. Nhưng có lẽ tôi thích tình tình hiền hòa khiêm tốn của cô Kim Phụng. Con tôi tính tình không nên giống tôi. Vì tôi là kẻ bất hạnh và có nhiều nét xấu. Cố nhiên về hình dáng cũng không nên giống tôi luôn.

Người đàn ông nói :

- Như vậy là bà đã chọn lựa. Như chàng trai bị tiếng sét ái tình với cô Phụng. Xin bà vui lòng ký vào tờ giao kèo này, bên cạnh chữ ký của tôi. Tôi thay mặt cho công ty bảo đảm với bà vào ngày tháng trên đây bà sẽ «có»

một được trẻ chưa biết trai hay gái. Nhưng khi bà mang thai được 4 tháng thì bà có thể biết chính xác rằng công chúa hay hoàng tử sẽ chào đời. Xin bà đặt cọc trước 250 triệu để tôi đi mua trứng của cô Phụng và để thuê bác sĩ «cây» ạ !

Bà Tòa chưa kịp hỏi về việc «cây» như thế nào thì người đàn ông nói tiếp :

- Khi mua trứng xong, chúng tôi mới lại liên lạc với ông quan tòa tức là phu quân của bà để xin của ông ấy một ít tinh trùng. Xong rồi chúng tôi đem về phối hợp với những cái trứng của cô Phụng. Đợi một thời gian chừng 5, 7 ngày thấy trứng của cô Phụng và tinh trùng của ông tòa hòa hợp nhau. Nếu không hòa hợp thì bác sĩ phải làm cho chúng hòa hợp cũng như ba cái chính trị rởm của Mỹ trước kia đối với Sài gòn vậy mà. Trong y học thì không có sự ép buộc như thế được... Chuyện thì xem như đơn giản nhưng sự thực thì không đơn giản chút nào, chỉ có bác sĩ chuyên khoa tài ba mới có khả năng thay đổi cục diện thôi. Khi đã đạt đến mức yêu cầu của đôi bên rồi thì bác sĩ mới đem cái dung dịch đó mà cấy vào tử cung của người vợ, tức là bà vậy. Nghĩa là cái thai tương lai sẽ mang tính tình và hình dáng của bà một phần nào. Như vậy một đứa bé ra đời với ba luồng ảnh hưởng về thể chất lẫn tâm linh như ba nhánh sông

gặp nhau ở một xoáy nước.

Bà Tòa ngồi ngẩn ngơ, đang bàng hoàng thì người đàn ông nói :

- Xin mời bà đến «Trung tâm phục hồi nhân phẩm» và «Trau dồi đạo đức»» ở phố Hàn Nôi sáng mai để tiến hành công việc càng sớm càng tốt. Chúng tôi xin cam kết như trong giấy này. Nếu không thực hiện dịch vụ được như đã ghi trong giấy về thời gian và những điều cam kết khác, thì chúng tôi sẽ hoàn lại bà 100% số tiền mà bà đã bỏ cọc hôm nay tức là 250 triệu bằng ngân phiếu số..1567 của Quốc doanh ngân hàng.

Bà Tòa nói :

- Nếu ông thực hành đúng những lời cam kết trong giao kèo, tôi sẽ tặng thưởng đặc biệt và sẽ đem tới cho ông nhiều người bạn của tôi. Ngoài ra còn đăng lên báo.

- Tôi sẽ nhờ bà đỡ đầu hoặc làm cố vấn cho công ty.

Người đàn ông cầm lấy tám chi phiếu bỏ vào cặp không cần xem tới xem lui. Bà Tòa nhắc phôn lên gọi nhà băng nói về cái phiếu vừa trao cho người đàn ông một cách lịch sự :

- Nếu ông muốn, xin cứ kiểm tra sổ chương mục của tôi với nhà băng.

Người đàn ông khẽ xua tay :

- Tôi không cần. Tôi biết ông bà là người có uy tín lớn. Xin cảm ơn sự tín nhiệm của bà. Chắc chắn trong tương lai công ty chúng tôi sẽ còn nhờ sự giúp đỡ nhiều của bà và ông.

Người đàn ông vừa đi ra thì bà Tòa quay vô buồng, mở cửa găt :

- Này giờ ông có đi đâu không ?

Ông Tòa đang ngáy khò khò trên giường, từ từ mở mắt ra và bằng một giọng lè nhè, hỏi :

- Ở đây là đâu, thiên đường hay địa ngục ?

Bà đáp và tiếp luôn như võ sĩ áp đảo đối phương :

- Thiên đường ! Ông đừng có tưởng tôi không để được nghe ! Để rồi tôi để cho ông coi.

- Hả ? Bà nói gì ?

- Tôi sẽ để ! Tôi sẽ để !

Ông Tòa ngồi bật dậy, giụi mắt ngơ ngáo :

- Bà nói gì ? Gà đẻ ở đâu ? Trứng vàng hay trứng gì ?

- Trứng người ! Trứng của tôi ! Tôi nói cho ông biết.

- Bà tự đẻ lấy được à ? Hà hà thì cứ cứ... đẻ ! Tôi sẽ mở mắt ra trông bà đẻ bằng cách nào.

- Bên Mỹ, đàn bà không cần đàn ông mà vẫn đẻ kia cà !

- Thì cũng như bên ấy đàn ông trở thành đàn bà và vẫn có con vậy thôi ! Đàn ông lộn giống làm đàn bà; đàn bà trở lại làm đàn ông. Chuyện đó tôi biết lâu rồi lựa là bà phải nói.

- Nhưng... tôi muốn đứa bé không chỉ giống tôi mà còn giống ông nữa.

- Tôi muốn đứa bé chỉ giống bà, không nên giống tôi.

- Tại sao ? Con thì phải giống cả cha lẫn mẹ chứ !

- Nhưng trong trường hợp chúng ta nó không nên giống tôi. Vì làm cái nghề của tôi thì thà đẻ nó đi ăn mày còn hơn. Ăn mày còn có nhân phẩm hơn tôi. Tôi ngồi ghế cao, phán xét điều này điều nọ, nhưng tôi đâu phải là tôi. Người ta nói bằng cái mồm của tôi hoặc tôi

nghĩ bằng cái đầu người khác. Còn cái đầu của tôi thuộc về... trang trí. Nó nên giống bà hơn vì bà có tự do và còn ngồi trên đầu cấp cao hơn bà là tôi đây này ! Là tôi đây này !

Ông Tòa đấm ngực vỗ đầu nói càng lúc càng to. Ông đấm ngực thùm thụp rên rỉ :

- Sao tôi lại khổ thế này ! Sao Cách mạng lại phân cho tôi cái công tác này ? Người dân chỉ bị một tầng lớp thống trị bóc lột mà còn la lối phản đối đòi tự do nọ kia, còn tôi đây một cô hai ba tròn mà tôi có la được đâu hỡi trời. Tôi có còn là tôi nữa đâu, tòa ơi là tòa... !

Bà nhỏ nhẹ :

- Ông đừng kêu to. Ông mà còn làm inh ỏi tôi sẽ kêu to hơn cho ông biết ông không phải là quan tòa gì hết. Ông không có học luật học lạo gì. Ông xử án theo luật đô la theo tỷ lệ ngược. Càng nhiều đô la án càng nhẹ. Giết người, ăn cắp hàng trăm tỷ thì ông tha bổng. Còn tham ô cái nút áo thì ông cho gỡ cả chục cuốn lịch Phước Lộc Thọ. Tòa vậy tòa gì ? Ông còn la nữa thì ra đường mà la cho thiên hạ nghe với. Trước mắt ông là vụ thằng họa sĩ lưu manh tái phạm. Kỳ trước ông treo án nó, kỳ này nó có cả một đường dây với hàng trăm siêu sao người mẫu và ca sĩ thượng hạng mà ông lấy

lượng khoan hồng của Đảng ra tặng cho nó một cái án 15 năm... treo !

Ông Tòa với giọng huân từ :

- Bà khỏi lo. Tôi sẽ chồng đôi cái án của nó cho bà coi !

- Ông chồng đôi chồng ba gì thì mặc ông. Nhưng ông phải đưa cho tôi 10 tỷ đồng để tôi thuê villa ở. Trong vòng một năm tôi sẽ mang về cho ông một đứa con.

Ông Tòa ngó ra hồi lâu :

- Để gì ? Để kiểu gì mà tốn thế ?

- Kiểu gì mặc kệ tôi. Tôi để được thì thôi. Ông lo phần ông đi. 4000 kí lô thuốc phiện marijuana, 40000 hộp Hồng Phấn, Chín Con Chó, Cọp Đen, 2 công ten nơ dụng cụ làm tình bằng cao su, ông ăn được bao nhiêu ? Đưa cho tôi một nửa !

- Ở bên bộ giữ hết, tôi có làm gì được ?

- Nó không chia cho ông 3-3-3 à. Ông kêu án cả lũ nó ăn bản được không ?

- Tôi kêu án «nó» thì dễ nhưng nó sẽ cách chức tôi, bà lấy gì đi sửa sắc đẹp và châu tướng ? Đến câu này thì

bà Tòa im luôn.

Xong rồi bà ngồi nhặt quần áo rách gom lại nhét vào tủ, định lôi đồ mới ra mặc. Lúc đi ngang tấm gương to bà vụt ngừng lại. Bà nhìn trong gương. Ai đây ? Bà tưởng là ai. Con bé Kim Hoa ngày xưa đây à ? Bà Tòa đây à ? Vô lý ! Đôi vú thỏ thẹn, da bụng nhăn đùn.

Bất thần bà vác chiếc ghế choảng cật lực. Tấm gương to mua chung dọn phòng ngủ ngày xưa đã đổi chỗ ở nhiều lần nhưng bà không bỏ. Bà mang theo vì nó chứa hình hài của đôi vợ chồng từ mới cưới nhau tới tóc bạc không thiếu một kiểu nào : đứng ngồi, vui buồn, loả lổ yêu đương mê đắm. Chàng nhìn nàng, nàng nhìn chàng trong trạng thái Adam Eva trong vườn cấm. Chỉ có hai người, thân thể nhau từ nốt ruồi đến sợi lông tai không có cái gì của thân thể anh chị, ông bà mà không có trong tấm gương này.

Tấm gương bị choảng vỡ ra nhiều mảnh. Mỗi mảnh lại vỡ nhiều mảnh và mỗi mảnh nhỏ lại nát ra những mảnh những hạt li ti. Mỗi hạt mang theo một chút ngọt bụi cay đắng, một mảnh nụ cười, một giọt nước mắt của hai trái tim vàng.

Bây giờ thì không cái gì còn nguyên. Cái gì cũng vỡ nát ra, nhưng chưa tan. Tất cả còn nằm đó, dưới gạch, dưới chân bà. Bây giờ bà mới hiểu ra hai tiếng «gương vỡ» là thế đó. Như thế đó gọi là gương vỡ. Còn gương vỡ lại lành là sao ? Không thể nào, không thể nào đã vỡ lại lành được. Đó chỉ là một cách ví von, một con đi hoàn lương thì vẫn còn cốt dĩ. Một thằng điếm đội mào mang râu thừa tướng, cởi áo vứt râu đi rồi lại hoàn thằng điếm.

Bà lục tìm một cái gì bà cũng không biết nữa. Bà bối tung ra, bà vứt cả lên giường. À đây rồi, sợi giây lụa buộc ngang lưng chiếc áo ngủ mua bên Hồng Kông Hồng Queo gì !

Bà lôi lật phệt nó ra cửa gọi to :

- Tao tự vận đây này... ! Đừng có tưởng.

Con sen đang ở dưới bếp. Ông Tòa lẫn ra sau vườn. Còn con Mùi thì vùi đầu trên giường chị bếp. Thằng Cu ngủ ngon lành trong phòng sang trọng, cách mẹ nó một bức tường. Nó có khóc mẹ nó cũng không nghe. Mẹ nó có khóc nó cũng không nghe. Thế mà đâm hay. Như điếc càng tốt. Nghe mà không làm gì được thì thà điếc tốt hơn.

Mùi đã khô nước mắt. Nó tỉnh lại và nó hiểu mọi việc. Có gì là khó hiểu đâu mà không chịu hiểu. Tại nó khóc nhiều quá rồi bộ óc của nó cũng nhòe đi chẳng? Nó đẻ. Nó đẻ ngay trong phòng khách lúc cậu Tuấn dắt vợ về giới thiệu với mẹ cậu, rồi thằng xe hốt nó lên mang đi đến đây hai lần. Lần thứ ba nó mới được yên thân cả con lẫn mẹ. Con thì họ mua, mẹ thì họ thuê ở giữ con mình cho họ. Quả nhà giàu nhân đức thật.

Nó nghe nói mấy ông tỉnh ủy trung ương gì đó lắm tiền nhưng không cho dân xu nào. Trái lại họ đi cò bạc chơi bời bia ôm bia nhộng. Mùi chạy bàn các quán đó ngày đêm nghe biết bao nhiêu chuyện. Cứ đến là nghe, không nghe thì đi đâu. Thậm chí Mùi bung rượu đến cho họ... hỏi chuyện, họ cũng nói luông cho nghe như với người thân. Rượu vào lời ra, mấy ai dè dặt ? Lần đó... nhiều lần, không phải chỉ một lần. Thì cái nghề nào nó thế. Chạy trời không khỏi nắng. Đi đêm có ngày gặp ma. Phản đối sao được. Có mà ra đường ăn mày. Phản đối chỉ là một cử chỉ làm đóm để cho sự tự trọng khỏi mũi lòng, nhưng chỉ một lần thôi. Giỏi lắm là hai lần, nhưng lần sau yếu hơn lần trước 50%. Đến lần thứ ba thì không còn phần trăm nào nghĩa là kẻ bị phản đối trở thành ân nhân. Chính trị cũng thế nữa là bia ôm. Ban đầu 1 triệu đô. Em chả, em chả ! Lần kế 1 triệu rưỡi. Em chả ! Lần sau nữa miệng «Em chả» nhưng tay OK.

Thành ra bia ôm được chính trị hóa hay chính trị bia ôm cũng rất phổ biến. Thế kỷ này đâu đâu cũng dựng tượng ông thần Bia ôm. Hoặc bí mật, hoặc công khai.

«Vị thần» đã giúp cho mọi cuộc đàm phán đi đến kết quả 75 phần dầu. Bia ôm thích hợp với bất cứ trường hợp nào., tuổi tác nào, cỡ bi-di-nét nào, ngay cả bán nước người hay bán nước mình thì cũng bia ôm khai mào, khai khẩu, khai mạc, khai thông mọi trở ngại bế tắc.

Con Mùi nhớ tất cả những phút làm hoàng hậu trong xó hóc, trên bàn bia, trên băng đá, sương thật. Làm hoàng hậu mà không phải bị ai chửi đồ bà lớn nọ lớn kia, khỏi phải ghen với đám phi tần, nhưng có một điều khổ là thái tử là giọt máu của hoàng thượng nào, Mùi không biết được mà ngày nay thái tử lại làm con nuôi nhà quan tòa. Thôi thì cũng xem như yên một bề cho xuôi.

Nó đang lơ lửng tâm thần lẫn thể xác thì có tiếng gọi :

- Bà Mùi ! Bà Mùi !

Mùi không ngóc dậy khỏi đông chăn chiếu hơi hám nhưng cũng nghe cái tiếng «Bà» cao sang ấy. Từ bé đến giờ người ta, kể cả con nít, có bao giờ coi trọng Mùi đến

thế. Họ chỉ gọi «con» này «con» nọ. Thế mà mới bước vào nhà này một sáng một chiều đã lên chức «Bà».

Mùi ngóc đầu dậy. Con sen bước vào :

- Mời bà ra xơi cơm ạ !

Ồi, chết chữa. Nó nhầm sao thế ? bèn bảo :

- Bà nào ở đây.

- Bà, chính Bà đấy !

- Tao không phải là bà nào hết. Tao là đây tở. Tao là con chạy bàn bia ôm phố Hàn Nôi chữa hoang.

- Dạ không ạ, bà là bà trong nhà này.

- Ai bảo mày thế ?

- Dạ ông Tòa lẫn bà Tòa bảo chúng con thế.

- Bảo thế nào ?

- Dạ thì bảo chúng con không được gọi bà là... mà phải gọi là bà ạ.

- Rồi sao nữa ?

- Dạ chúng con chỉ biết đến thế thôi ạ.

- Còn tao phải gọi lại chúng mày bằng bà không ?

- Không ạ ! Bà là bà nghĩa là bà lớn nhất trong nhà này !

Mùi vùng nhảy xuống đất gào lên :

- Con tao đâu ? Con tao đâu ?

- Dạ bẩm, cậu đang ngủ trong buồng ạ.

- Bé nó ra đây cho tao.

- Dạ lệnh của bà, không ai được động tới cậu ạ !

- Mày bảo tao lớn nhất nhà thì còn lệnh bà nào nữa ?

- Dạ bà lớn ạ ! Bà là bà nhỏ ạ !

Đột nhiên Mùi ôm mặt ngã lên giường nức nở. Tiếng khóc vang động cả nhà. Bỗng nghe tiếng Mùi nói lên :

- Tao thất cổ đây ! Tao chết cho thằng tòa đi tù một gô... ông !

Con sen hốt hoảng gọi om lên : «ông ơi ! ông à !» nhưng trước cổng sau vườn im vắng không nghe ai lên tiếng nên nó chạy lên nhà trên.

Bà Tòa đang đứng ở cửa tay vung dải như múa rồng thấy con sen đến thì thụt vô.

- Dạ bà gọi con chi ạ !

Con sen thấy trong phòng bừa bộn đồ đạc, mấy chiếc ghế lật ngửa giờ căng chổng chơ, kính vỡ đầy đất thì mất vía, không hiểu chuyện gì. Đang ngơ ngác thì bà Tòa giờ cái dải lụa ra bảo :

- Mà xem cái gì đây ?

Con sen tiếp lấy bằng đôi tay run run. Nó không hiểu nhưng rồi nó hiểu. Trong một loáng nó hiểu cả bằng những sự việc lâu nay xảy ra trong nhà này. Nó hiểu cả. Nó cuốn dải lụa vào tay rồi chạy ra sau vườn gọi to :

- Ông ơi ! Bà đòi tự vận.

Rồi vụt trở lại giường Mùi :

- Đồ dĩ thúì, được vớt lên làm vợ bé ông Tòa còn gì nữa !

- Có thật không. Tao là bà tòa bé à, sen ?

- Tao muốn bỏ mẹ đây mà không được. Mà được voi còn đòi tiên à ? Không chớp ngay đi lại mất rồi tiếc nhé !

Nói rồi nó vọt đi lên phòng bà chủ. Ông Tòa đang ở ngoài vườn xem cá rô phi trong hồ, nghe kêu ới ới, càng lần tránh.

Cái hồ thả bèò Nhật Bồn, bèò tai tượng cho cá ăn cá ở, lâu nay không có ai ngó ngàng, nước cạn bèò héo. Vài ba con cá rô chết sinh phơi bụng trong đám bèò.

- Mẹ chúng mày, ở không ăn mà cũng sinh chuyện. Chết mặc mẹ chúng mày !

Nói vậy nhưng ông quen tính cứu người nên ông đi tìm cái vòi nước mở khóa cho nước chảy vào và đứng xem nước dâng lên.

Bỗng nghe tiếng gào to, ông hốt hoảng chạy vô. Ngang bếp ông gắt hỏi :

- Đứa nào tự vận ?

Từ nhà trên lại vang lên tiếng tru tréo gào thét. Ông tát tả chạy lên thì thấy bà Tòa đã choàng chiếc cà vạt đỏ của ông vào cổ, hai tay bà tìm môi để siết lại nhưng không biết cách nên hai môi cà vạt cứ thòng xuống như đầu đuôi con mãng xà vương lắc lư trên hai quả đồi bình nguyên của mẹ vợ.

Ông thoáng nhìn thấy hiện vật trong phòng với cặp mắt nghề nghiệp thì hiểu ngay có đại loạn tinh thần. Ông đưa tay bắt đầu con rắn đỏ định rút xuống vút đi, nhưng bà giằng lại, la hồng hộc :

- Ông thất cổ dùm tôi. Tôi không muốn sống nữa. Ông Tòa vừa lời vừa bảo một cách bình thản :

- Thì buông tay ra cho anh giúp.

Nghe thế bà Tòa càng bám chặt không buông lỏng, miệng lại hò lên thật to :

- Ồi giờ ơi, ông Tòa thất cổ tôi. Quan tòa giết vợ để lấy bồ nhí !...

Đức ông bị tố cáo bất ngờ bị cướp tinh thần nên buông cái cà-vạt ra, sợ bà Tòa có gắn ca-mê-ra tự động trong phòng để thu thập bằng chứng, bèn bỏ tay ra quay lưng lại. Bà Tòa lại càng la to :

- Quan Tòa giết vợ ! Ồi ôi !

Ông bèn vọt nhanh ra ngoài chạy về phía nhà bếp thì đụng đầu con sen. Ông vừa thở đứt quãng vừa bảo :

- Mà y vô lấy cái máy quay phim cho tao, bé chóng ngoan.

Con sen cảm thấy mọi chuyện, ban đầu nó tội nghiệp con Mùi, trong bụng nó không có ý định thừa nước đục thả câu, nhưng tiếng «bé» trong câu nói của ông Tòa làm nó sực tỉnh, nó bắt lấy đó :

- Bé mấy ?

- Phó thì có phó nhất phó nhì, chứ bé thì là bé, ngang nhau cả !

- Ông nói ông nhớ đây nhé. Trên tường phòng khách ông cho vẽ cái cân với hai chiếc đĩa thăng bằng đấy. Một cái bên trái, một cái bên phải, không nghiêng bên nào nhé !

- Xin hứa ! Xin thề !

Ông Tòa phá lên cười. Ông nói nhỏ để không ai nghe:

- Lâu nay mình muốn xé phay con gà giò này nhưng động tới nó sợ nó la, con gà mái già cục tác om lên. Thôi thà đi ở ngoài. Chẳng ngờ gà con mới đủ lông cánh lại muốn gà cồ ‘đạp’ mái, thì ta «đạp» cho.

Vừa định phản tỉnh với con sen thì một bàn tay níu lưng áo. Ông quay lại, thì ra bà. Bà nhỏ nhẹ :

- Ông muốn làm gì thì làm, chết chịu. Đưa đây số tiền lót tôi nói lúc nãy, không tôi đi báo cho thằng Hội cách chức ông. Nó đang thù ông dâm dớ con bồ nhí của thằng Huỳnh Long đấy !

- Bà làm gì ?

- Mặc tôi, ông không cần biết. Nên nhớ từ đây tới lúc tôi để mang con về cho ông, tôi bảo gì ông phải làm theo, không thì đi ăn mày. Tôi không có đùa đấy.

Chương 23

Tấn Ngựa là xếp lớn ở đây. Hấn bảo hai thằng nhân viên :

- Gần tới đại hội rồi mình làm cho hăng lên.

Hai thằng tay em đã căng xong tám băng đơ rôn suốt bề ngang mặt tiền «ĐÊM MÀU HỒNG». Tấn lùi ra ít bước ngắm nghía và gật đầu :

- Thôi được rồi, tụi bây leo xuống đi. Đọc coi, rõ không ? Nếu không rõ thì đem ra căng ngoài đường. Một đứa đọc :

CHÀO MỪNG ĐẠI HỘI ĐẢNG

BA KHÔNG : «KHÔNG TRỤY LẠC - KHÔNG THAM Ô - KHÔNG LÃNG PHÍ

Chữ vàng kim nhũ lấp lánh trên nền đỏ thắm, đúng theo mô-đen Hợp Tác Xã 25 năm trước.

Từ ngày được Tư Hồng Kỳ «tha Tào», Tấn Ngựa càng công tác «bảo vệ tích cực Đêm Màu Hồng », không có vụ nhinh đào nào đổ máu. Đêm Màu Hồng được tiếng là nơi giải trí lành mạnh bảo đảm an ninh nhất Hà Nội. Nay mai có thể được cấp bằng gương mẫu của Ban

Chống Đồi Trụy thuộc Bộ Công An. Lúc nào nó cũng dập dìu tài tử giai nhân, ngựa xe không chỗ đậu. Trước tình hình phát triển đó, Tư Hồng Kỳ được bà Phú hậu đãi hơn. Bà cấp cho Tư Hồng Kỳ một cái phòng đôi, bên ngoài để tiếp khách, bên trong là buồng ngủ. Đến nay ông đã có tới bốn bí danh : Tư Hồng Kỳ, Chín Cử Long, Ba Đồng Nai, Bảy Cối Xay, Bó Giã Cày. Anh Tư ít khi ra khách. Những vụ thường anh giao cho Chín Ủi giải quyết, còn chuyện trật tự an ninh gây gỗ lật vật thì Tấn Ngựa đủ sức giàn xếp. Lúc nào bức xúc lắm thì mới thỉnh thị anh Tư. Anh nằm phòng trong, thường đi mây về gió với nàng Tiên Nâu hoặc nghiền ngẫm truyện Đông Châu Liệt Quốc, suy cổ luận kim, đặc biệt anh thích mạn đàm và bình luận về Lã Bất Vi buôn vua với Chín Ủi. Anh Chín được dùng làm cái gạch nối giữa Tư Hồng Kỳ và Đốc Rằn, đúng hơn là cây cầu vòng vô hình mà vô cùng kỳ diệu bắt liền giữa Tổng Công Ty Phục Hồi Nhân Phẩm, Trau Dồi Đạo Đức và Đêm Màu Hồng mà bà Tiên Ba Sao đầy phép thuật đứng trên cầu vẩy tay cả hai phía.

Chín Ủi được Tư Hồng Kỳ tin nhiệm như một đàn em cận thân, nhờ «tài đức» của anh Chín và nhờ huê hồng của bà Ba lẫn chủ Đêm Màu Hồng thân tặng.

Bữa nay anh Tư hơi ể mình nên giao công việc cho Chín Ủi. Đúng 12 giờ trưa như thường lệ, cửa tiệm mở. Khách đến lại rai cho đến giờ cao điểm là hoàng hôn tím. Một tốp nam, bảy trụ, quần áo nhòm nha ở đâu kéo đến rồi ngang nhiên vô thẳng bên trong ngồi kín một bàn đã đặt sẵn chờ khách tới. Chúng cũng gọi bồi bàn, gọi thức nhắm, gọi rượu linh tinh như khách nhưng không có cô cậu nào đến phục vụ chúng. Một tên trong bọn bỗng xô ghế đứng dậy quát :

- Tại sao chậm thế ? Kìa cái cô váy ngắn đó đem rượu bia tôm khô hầm bà lẩn cho 5 người ! Mau lên.

- Đại ca gọi vậy biết cô nào ? Cô nào mà váy không ngắn ?

- Tao đã gọi thì đũa được gọi phải biết là nó được gọi chứ ?

- Nhưng mà đại ca phải cho nó cái quyền không biết vì đây là Thủ đô dân chủ.

Đám khách ngồi nhóc mõ ngó những cặp đùi và những bộ ngực cũng đủ tạm giải khát trong một thời gian rồi. Cho đến lúc khách vào ngồi đứng đi lại xôn xao khắp lòng nhà như một con sông có chục dòng nước, đầu đen lẫn trắng lảng lướt, xanh đỏ áo quần nhòm nha đồng

hồ kính dâm.

Một tiếng nổ ! Không, đó là tiếng trống của ban nhạc mở đầu mặt trời lặn để mặt trời đêm mọc thành đêm màu hồng.

Thì cái anh chàng kia lại đứng lên nói lớn;

- Quân mọi rợ ! Chúng bay không biết bọn ông đang ở đây ư ? Chúng bay không nghe ông nói gì ư ? Những cô váy ngắn bung rườm tới phục vụ các bàn đều ngăn người dừng lại.

Anh chàng kia tiếp :

- Tiên sư bố chúng mày ! Tiên ở đâu chúng mày dựng nên nhà hàng này ? Tiên sư cha chúng mày, tiên đâu chúng mày tuôn ra như nước để ăn nhậu ? Một đĩa bào ngư 200 ngàn, một chai bia 5000, một ly rượu ngoại 150 ngàn đồng. Có phải là chúng bay ăn cắp của công quỹ không ? Có phải tiên xương máu của lương dân không ?

Tất cả khách khứa bồi bàn, chủ quán đều giật mình, rồi lắng tai nghe không hiểu đây là ông Kẹ nào đã xuất phong đầu lên giọng chống tham nhũng vậy.

Thấy không ai phản ứng, người kia lại tiếp :

- Cút... ! Xéo đi cho khỏi bẩn mắt tao. Quân mất dạy, quân chó má lũ bịp thế gian. Cách mạng không cần bọn ký sinh trùng như chúng mày. Chúng mày chỉ sống chật đất mà thôi. O kìa, sao không chui đi, không biến đi, không tan ra thành cát bụi bay vào những hồ hầm dơ bẩn đi !

Bà chủ quán thấy anh chàng càng nói hăng lên như một đại diễn giả trước quần chúng thì hốt hoảng chạy vào bên trong đám cửa anh Ba Đồng Nai cầu cứu :

- Anh Ba ơi ! Anh Ba đi ra giải tán dùm em cái đám ngỗ ngáo này chút !

Ba Đồng Nai tức Tư Hồng Kỳ nghe tiếng nói oang oang từ đầu nhưng không xao xuyến. Anh Ba cứ thản nhiên kéo điếu kều ro ro và phun khói mịt mù.

- Anh Ba ơi, chúng nó xông vô quày rượu. Đó chúng đòi uống Uých-ky.

- Để coi chúng làm gì ? Cứ cho.

- Chúng đòi đốt quán để mừng đại hội.

Ba Đồng Nai uể oải ngồi dậy, chậm chạp xỏ chân vào dép mở cửa phòng trong ló đầu ra phòng ngoài, thấy

Chín Ủi đang uống rượu màu hồng ngọc.

- Rượu gì đó chú Chín ?
- Dạ hồ cốt thiết. Anh Tư làm một ly lấy gân.
- Chú ra bảo tụi nào đó lui đi.
- Tụi nào giống như lãnh tụ vậy anh Tư ?
- Ôi ! Cái đám ăn mày «mô đen» đổi mới ấy mà !

Chín Ủi trút cạn ly hồ cốt rồi mở cửa đi ra quầy rượu. Một anh chàng đang hùng hổ giật cái ly trên tay cô bán rượu sau quầy.

- Này cô nương, rượu cô nương bán không say bằng cô nương.

Anh chàng nắm cổ tay cô gái chắc cứng. Cô gái kêu thất thanh nhưng không vùng ra nổi. Chín Ủi đứng cách mấy bàn quát :

- Đi về bàn ngồi !

Anh chàng kia quay nhìn Chín Ủi như muốn hỏi «Ông là thằng nào ?» Chín Ủi quát :

- Anh Tư bảo mấy chú đi chỗ khác làm ăn !

- Hả ? Anh Tư nào ?

Anh đồng chí đứng bên cạnh trả lời thay :

- Anh Tư Hồng Kỳ, anh Ba Đồng Nai tức là anh Chín Cửu Long đó... !

Rồi kẻ tai nói nhỏ câu gì. Anh chàng kia như bị cắt gân buông tay con bé ra và quay lại bàn xua đám đồng chí lia lịa. Chín Ủi thừa thắng xông lên nhẹ nhàng :

- Anh Tư bảo mời mấy em uống cạn chai úych ky rồi hãy đi !

Chín Ủi quay lại bảo cô bán rượu :

- Pha cho mấy chú ấy 5 ly đi em ! Có uống nguyên chất không thì tớ đây xin hân hạnh cùng một phát làm quen !

Nói xong cầm lấy chai rượu rót ra «bồng mắt tỏ» đúng năm ly, không nhều một giọt nào trên mặt quày. Rồi quay lại đưa tay :

- Xin mời !

Anh chàng gật đầu đáp lễ rồi nói :

- Em xin phép với «anh Cả»

Rồi nắm chai rượu há miệng ra. Rượu ộc ộc chảy xuống dội lên một chút rồi chảy xuống đến giọt cuối cùng. Một chàng đứng bên cạnh vỗ vỗ cái đít chai bảo :

- Dzô ! Dzô cho hết đi con !

Chín Ủi gật gù :

- Được lắm ! Uống rượu như vậy mới gọi là biết uống!
Còn những người khác chỉ phá mồi !

Chín Ủi nói vừa dứt lời thì các chàng kia mỗi người nâng lên một ly. Một người mời Chín Ủi một ly rồi nâng ly khác. Tất cả há miệng đổ vào. Có người chỉ hít bằng mũi. Rồi lần lượt úp 4 cái ly quanh vỏ chai như những cái quạt chuối non đơm quanh gốc chuối mẹ.

Chín Ủi cũng uống cạn, úp cái ly trong hàng rồi quay lại bảo cô bán rượu đang đứng góc sau quày :

- Từ rày cô thấy các cậu này đến thì phải phục vụ tận tình. Ghi sổ cho tôi thanh toán. Không được tính tích kê.

Xong rồi bảo các cậu :

- Các em ở chơi nghe. Anh vô trong có chuyện.

Chín Ủi trở vào thuật lại cho Tư Hồng Kỳ. Anh Tư nói :

- Mấy đứa này nó có máu côn đồ nhưng không chơi dao búa. Chú có nghe chúng nó chửi chính trị không ? Chú chơi điệu đàn đây. Nếu đàn áp, chúng sẽ phá nát cái quán này đây ! Xử êm như vậy là đúng chính sách lắm. Tôi khen chú đây !

Bổng Tấn Ngựa vào báo :

- Có hai thằng cha nằm ngoài cửa. Chúng ở đâu không biết đẩy tới một cái xe ba bánh trên đó có một đứa bé bông băng đầy mình máu me đỏ lôm.

- Chúng nó đòi gì ?

- Dạ đòi ăn cơm và... 100 ngàn để mua thuốc !

- Ra đem đứa bé vào đây. Bảo chúng nó là nhà hàng sẽ đưa đứa bé đi bệnh viện và trả tất cả viện phí cho nó.

Tấn Ngựa đi ra trước nhà hàng. Tư Hồng Kỳ nói với Chín Ủi :

- Chú nên rút kinh nghiệm để đối phó với đám ăn mày này.

- Dạ đám ăn mày nào ạ ?

- Cái bọn đòi uống rượu chửi bới om sòm và cái xe ba bánh này đều là những tổ chức ăn mày với hình thức đổi mới. Chú ngồi đây rồi tôi nói cho nghe.

Chín Ủi ngồi xuống ghế rót rượu mời Tư Hồng Kỳ. Tư Hồng Kỳ hớp một ngụm nhỏ nhắm mặt và khề khà bảo :

- Chú Chín nó chưa có đủ thâm niên lăn lóc trong đám bụi. Chú chưa rõ tụi này đâu. Chúng đi ăn mày tinh vi lắm. Có tổ chức hẳn hoi. Ban ngày phân ra đi các cánh. Mỗi cánh mỗi hình thức, cốt sao cho đừng trùng. Tối về họp lại chia tiền với nhau dưới sự lãnh đạo của một tên huynh trưởng. Tên này có ăn chịu với đám bò vàng, có đóng hụi chết đầy đủ cho nên được làm ăn huênh hoang lắm. Chú thấy cái tên chửi bới tung hê lúc nãy đó. Hẳn ta đâu có coi ai ra gì. Nếu lỡ có ông lớn bà bé có mặt ở vũ trường thì cũng đành ngậm miệng hèn thôi ! Vì chúng căn cứ trên tình hình hiện tại mà chửi. Của đáng tội chúng chửi đâu có sai. Cho nên không có ai ra miệng chống chế. Còn chủ quán muốn yên ổn làm ăn thì tốt nhất là đầu dụi. Rồi sẽ tính sau một cách êm thấm.

Tư Hồng Kỳ hớp tí rượu khề một tiếng dài rồi nhướng mắt tiếp :

- Nhiều mảnh khóe lắm chú ơi ! Mình bắt mảnh này chúng giỡ mảnh khác. Phải biết căn thì mới đối xử trúng điệu với chúng. Nếu chú thấy một thằng ăn mày nằm trợn mắt sôi bọt mồm nằm bên lề đường, chú đừng vội thương hại. Chúng ở không mà có tiền ăn sướng quá không «ăn mày» cũng uống. Chúng nằm uõn ở nhà, nghĩ ra cách bịp. Một chút muối để dưới lưỡi đánh qua đánh lại là nổi bọt đầy mồm. Con cuốn chiếu đất vạch lá mục, gắp thiếu cha gì. Bắt một con đem nướng cho vàng, cắt làm đôi, nấu nước uống,

hôm sau mình mẩy sưng phù lên như bịnh thũng, thế là vác cái thây «phù thũng» đi xin tiền. Được kha khá đủ xài trong mười ngày nửa tháng là lại nấu nước với nửa con còn lại kia uống vào là cơ thể trở lại bình thường. Con bửa củi cũng bào chế theo lối này nhưng tác dụng khác... Chú hồng tin làm thử coi ! Nghe đồn là tác dụng hơn dân dương hoắc. Chú thử coi ! Đi ăn mày hết khu Hoàn Kiếm, chúng lại chuyển xuống khu Đống Đa, ở Hà Đông, Sơn Tây lò dò vô Hà Nội, ai mà bắt cho được? Cho nên bây giờ ăn mày sinh ra nghệ thuật. Nhưng cái lối ăn mày chửi kia tôi chỉ phỏng đoán thôi. Đây mới là lần thứ nhất. Còn các mảnh kia tôi rành từ khuya.

Đến đây thì Tấn Ngựa trở lại. Tư Hồng Kỳ hát hàm :

- Thăng bé «bị thương» đâu ?

Tấn cười om :

- Hai thằng cha kia thấy tôi bảo giao thăng bé cho tôi thì dùng dùng đẩy xe chạy tuốt, có mấy mảnh bông dính máu rơi lại, tôi lượm trình anh Cả.

Tư Hồng Kỳ cầm lấy mấy mẩu bông băng và nói :

- Máu này chưa biết là máu chó hay máu gà !

Tư Hồng Kỳ tiếp :

- Nó bỏ chỗ này nó đến chỗ khác. Khách sỡ thấy đỏ đỏ tưởng là máu thì tội nghiệp, cho tiền. Còn chủ quán thì bĩ lúi, để tổng quái đi mau mau. Ăn mày thời bây giờ cũng có Bộ Tham Mưu nghe chú !

Tấn Ngựa lại tiếp :

- Hiện giờ ở ngay cái khẩu hiệu mình vừa treo, có một nạn nhân không biết so kiếm ở đâu mà lòi ruột đang nằm thoi thóp gần cửa bên trái. Ruột nó sinh chướng lên. Tôi hỏi sao không đi bệnh viện. Hắn vừa rên vừa kể: - Bác sĩ «chê», thôi thà nằm nghe nhạc rồi chết ở đây cho mát cái thân !

Tư Hồng Kỳ bảo :

- Đâu mày chịu khó đưa nó vô đây tao kiểm bác sĩ đến cứu, kéo tội nghiệp.

Chín Ủi nghe nói bèn đứng dậy đi với Tấn khiêng bệnh nhân vào, bụng nghĩ chắc là gặp «mái xùy» nên so cựa với đôi phương mà bị đâm thủng ruột chó gì.

Bệnh nhân đưa vô, Tư Hồng Kỳ xem qua và đề nằm tốt trong xó, bảo :

- Tao cho đi rước bác sĩ, nằm tạm đó chút ! Ở đây không phải bệnh viện nên không có giường.

Nói rồi lui vào phòng trong. Tấn đi ra ngoài chỉ còn Chín Ủi ở lại với chai rượu hồ cốt và đĩa tôm khô.

Chín Ủi có ý đợi xe Hồng Thập Tự đến, nhưng nhạc ngoài sân nhảy đã dứt mấy bản lót lòng, đèn phụt sang màu tím, chuẩn bị sang phần đất sụp nhưng mãi không thấy tăm hơi. Chín Ủi có ý sốt ruột nên gõ cửa Tư Hồng Kỳ. Anh Tư mở cửa ngó vào hóc và nói :

- Không sao đâu chú đừng lo !

- Ruột lòi ra bị gió sẽ sinh chương hơn nữa đó anh Tư !

- Không sinh đâu !

- Tôi sợ thằng này chết quá anh Tư. Anh có coi vết thương không ?

- Có, tôi coi ngay lúc nó mới vào. «Nặng» lắm !

Vừa đến đó thì có tiếng gõ cửa. Chín Ủi nhanh chân bước lại mở cửa. Hai anh công an bước vào. Anh Tư cũng từ buồng trong bước ra. Hai đảng chạm mặt. Anh công an đi đầu hất hàm :

- Bệnh nhân đâu ?

Tư Hồng Kỳ đi lại xó hóc bảo :

- Ngồi dậy đi «bệnh viện» ta !

- Hừ... hừ... em đau quá đại ca. Em ngồi dậy không nổi đâu ! Tư Hồng Kỳ bước tới, tiện chân đá cho một đá, trở mặt bảo :

- Đồ con lợn ! Mày mua đùm ruột này mất bao nhiêu?

Rồi tiện tay Tư Hồng Kỳ nắm đùm ruột lôi tuột ra ném lên vách tung tóe ra, quát :

- Thế này mà đi ăn mày đấy hả ? Mấy chú làm ơn đưa nó về bót công an hỏi xem nó đã kiếm được bao nhiêu

tê với cái trò này.

Anh bệnh nhân «phèo ruột» ngồi bật dậy đập đầu lay lia như chày giả tỏi :

- Xin tha cho em. Em đói quá !

- Ai cũng đói nhưng có ai làm như mày không ?

Hai anh công an lôi «bệnh nhân» đi. Tư Hồng Kỳ ngồi phịch xuống ghé lắc đầu :

- Tình hình này, hạm đề ra nhiều bệnh quá chú em à ! Tôi làm bảo vệ cho cụ cố trong kháng chiến 5 năm, về Hà Nội làm thêm 10 năm nữa, nhưng chưa thấy lúc nào xã hội này biến tướng lạ lùng như thế này.

Bổng Tấn Ngựa vào. Tư Hồng Kỳ hỏi :

- Đám ăn mày chửi đã đi hết chưa ?

- Dạ đi hết rồi. Nhưng một gã trong bọn muốn trả cái ơn anh cho bọn nó uống rượu nên mách cho em lát nữa sẽ có một ông «cụt giò» chống nạng tới tự xưng là cựu chiến binh có giấy chứng nhận thương binh hẳn hoi để xin cứu trợ.

- Nó cũng chưa to gan lắm. Có tên dám thừa cơ nhà nước túng tiền kêu gọi dân mua quốc trái chúng cũng

tùng dẫu đi bán «quốc mặt» kia chứ. Ôi, rất lắm trò hề, trò bịp, trò cười, kể sao cho hết !

Tư Hồng Kỳ nói liên miên :

- Trên bịp, dưới cũng bịp. Trên chó, dưới cũng chó.

Chín Ủi đang ngẩn ngơ chưa biết mình đang sống thực hay sông giả thì một anh công an trở vào nói :

- Cho em giam tạm nó ở đây được không đại ca ?

- Không ổn đâu. Ở đây khách ra vào liên tục. Đại hội đảng sắp họp, anh Tư mở một ngành văn phòng bí mật của Cục bảo vệ ở đây. Sao không giam nó đằng bốp ?

Anh công an giải đầu giải tai :

- Còn chỗ đâu mà giam. Đã như hộp cá mè rồi ! Gần đại hội đảng, nhà giam càng chật.

Bổng Tấn Ngựa vào :

- Có hai nhà sư tự xưng khát thực vào xin cơm chay.

Chín Ủi bảo :

- Cho họ cơm trắng rồi kính cẩn mời họ đi.

Tấn Ngựa vừa dạ, quay đi thì Tư bảo tiếp :

- Này, chớ có nặng tiếng với những cái áo nâu, áo vàng, đầu gáo dừa đó nghe. Chính họ lật đổ chế độ Ngô Đình Diệm đấy !

- Dạ ! - Tấn Ngựa biến đi - Dạ em biết chánh phủ mình cho họ tự do tín ngưỡng. Anh công an ngồi lại, xua tay :

- Tóm cổ hai thằng nhà sư ấy mau, tẩn cho chúng một trận. Tín với chả ngưỡng. Ăn mày giả dạng đây chứ nhà sư khát con khế gì ! Đêm qua chúng đi khát đằng khách sạn, Cục phòng chống «hành động lưu manh «đã ra thông cáo cho các đồn rồi. Chính chúng tôi đã bắt gặp mấy cái đầu trọc này ở ngoài bờ hồ, tôi đòi xét giấy hành nghề thì chúng chạy quăng cả bình bát văng cả dép đấy. Đây là phục quốc cải trang đi ngấm ngấm vận động lật đổ chế độ đây đồng chí ạ. Coi chừng mắc mưu «diễn tiến Hoà Bình» của Mỹ.

Chín Ủi châm trà mời mọc. Anh bạn áo vàng tròn cổ nói tiếp :

- Ăn mày hiện giờ là một nghề rất phổ biến. Các đồng chí xem nhà sư gì lại đi vào Đêm Màu Hồng ? Để nhảy rum ba rum tư tuyết tuyết à ?

Anh bạn áo vàng tiếp :

- Nó trăm hoa đua nở, bứt bắt đảng này nó mọc đảng kia. Nhiều nơi nó dùng cả trẻ con tịt nguyên làm ăn ban đêm. Sáng về chia chát với nhau. Chúng tôi vừa phát hiện một đám ở chân cầu Long Biên. Hiện nay có một đám «bụi» lấy trụ sở ở đền Ngọc Sơn đang bỏ nghề chạy võ chuyển sang làm nghề ăn mày. Tụi này có băng đảng có chỉ huy hăn hoi và kỷ luật lắm. Thằng nào xin được bao nhiêu đều đem về nộp rồi chia đều ra. Thằng nào tham ô giấu đút riêng bị khai trừ khỏi tổ chức ăn mày của chúng.

Chín Ủi buột miệng :

- Kỷ luật sắt thép cơ à ?

- Chả là bố mẹ chúng là cán bộ nhà nước. Có đứa là cháu của chiến sĩ Điện Biên, có đứa là con ông lớn bà lớn. Chúng tôi dò hỏi tâm lý thì chúng nói báo đảng có ông tham nhũng cả chục tỷ bạc còn không tội gì kia, chúng tôi đã đến nỗi nào. Thế thì đành thả chứ còn phạt vạ gì con nít ? Có đứa cởi cả khăn quàng đỏ buộc ngang lưng để lặn vào «bụi» đấy !

Chín Ủi ngồi thừ ra như nghe chuyện thần thoại.

Bên ngoài khách vẫn đông. Xe gắn máy dựng tràn ra cả ngoài mặt đường, bị dẹp lại leo sang cả vườn hoa Hàng Đậu, bất kể những luống hoa do sở Công Chánh cho chăm sóc từ lúc Tổng Thống Pháp sang tới nay nhưng cứ qua đêm thứ bảy là phải cho sửa sang vuốt ve cho cây cỏ đứng lại.

Anh Công An tọt cốc trà rồi đứng lên cáo lỗi rút lui.

- Em phải ra nom đám trẻ thôi xe. Giấc khuya này, khách đang mê đèn nháy nhót, là chúng ra quân. Đêm nào cũng có vài ba vụ mất cắp xe, đèn xe, bánh xe. Có đám lấy đem bán. Có đám lấy rồi vứt chơi cho bỏ ghét.

Nói xong anh ta đứng dậy nói :

- Để tôi ra ngoài đó chút. Mấy con «Lô-li-ta» có thể đang ghình nhau.

Thật vậy, gian phòng đang ồn ào với tiếng cười cợt chen lẫn tiếng khua của dao bàn và muống nĩa. Ở sát vách đằng kia, một dãy TV đang nhấp nháy bất hình lên và tuột hình xuống. Cả một dãy TV đang bị những cặp mắt đốt cháy vì những hình độc.

Một tiếng la to :

- Lại đây xem ! Cái này ngàn năm có một này ! Nhưng một tiếng khác quá trả :

- Im đi, đồ con lợn, chẳng biết giữ trật tự gì hết. Có độc thì cũng gọi khẻ chứ la như cầu thế à ?

- Mà nói ai là chó ? Ông thì nên cho vỡ mặt !

- Ông thách mi đây !

Người quản lý dẩy TV lên tiếng :

- Các cậu đừng làm ồn, để xem hình ảnh.

- Ông bảo ai ăn lồn ? Cái phòng này «im» như vỡ chợ đây còn xem với chả xiếc gì !

Người quản lý đành lặng lẽ rút lui. Thì các cậu lại nghịch. Một người con gái chừng 18, đứa kia lồi 15. Cô 18 là gái hiệu tức là loại khách thường trực tới lui của quán. Còn nàng 15 thì thuộc loại «nai mới nhổ giò» đi chơi năm bảy lần thôi nhưng thuộc con nhà giàu nhờ bố làm giám đốc hay tổng giám đốc một công ty lớn có quan hệ với nhiều công ty ngoại quốc. Con bé này mới xuất hiện ở Đêm Màu Hồng nên chưa ai biết rõ danh tánh. Nhưng sự có mặt của cô ta làm các tay hảo hán chớp mắt lia từ các chàng công tử đến các vị sồn sồn, ai cũng ngửa ngáy muốn thịt con nai tơ này.

Riêng cô bạn 18 thì cảm thấy mình bị lu mờ. Lâu nay cô là mục tiêu của những cặp mắt lửa tam muội chơn hoả. Cô đã từng thiêu rụi bao nhiêu cuộc đời vì cặp hoả diệm sơn lừng danh của cô. Người dân chơi không lạ gì cái tên Minh Ánh. Minh Ánh không cần ve vãn tình yêu với những câu học lóm ở các tiểu thuyết xưa nay Âu Á Mỹ Việt :

- Em là mặt trời của anh. - Minh Ánh cười ngoảnh mặt đi - Xưa rồi.

- Em là tể bào trong huyết quản anh ! - Minh Ánh cũng cười - Em to xác như thế này lội trong ống cống mới vừa, nhốt trong huyết quản của anh sao xứng ?

- Em là tất cả đời anh ! - Minh Ánh bảo : em không làm xì líp của anh được.

- Em là máy hút đô la của anh - Ô Kê ! Nhưng không cho anh. Có nghĩa là hút đô la của anh cho em. Và hút đô la của người khác cũng cho em nốt !

Không một câu nào ướm thử vừa trái tim của nàng. Chàng công tử nào biết ý thì đi vào rón vũ trụ :

- Một dù bao nhiêu ?

- Một chuyến tàu suốt chẵn số 800 đô được không ?

- Được, nhưng điện nước tiền phòng đang ấy trả ! Và mỗi lần kéo kẹt xong phải xả hơi 1 giờ, chớ không được khur hồi ngay, thì ô kê ! Có chịu thì đi. Không cần bỏ cọc gì ráo !

Sự trả giá rất hiện thực xã hội chủ nghĩa hay thực dụng chủ nghĩa của tư bản. Thế là bồ bịch, đã set up. Đi Liên Xô hay vườn hoa Con Cóc, khách sạn... Tùy ý !

Minh Ánh là học sinh trường Nguyễn thị Minh Khai, rồi trường một cách ngang xương không cặp bồ với bạn trai, chỉ đi thẳng tới giàn TV «hình độc» của Đêm Màu Hồng. Dân chơi nhìn thấy đua nhau bắt. Gái mà ngồi xem hình độc thì loại tầm cỡ phi thường.

Dù đầu tiên Minh Ánh đòi 1000 đô. Đêm Màu Hồng đồn rùm. Loại hàng «chưa bóc tem», Minh Ánh lại đi sang Cà Phê Vĩng. Khách thấy ngon cũng thòm thèm và có kẻ bắt được với giá 1000. Lại đồn là hang xịn chưa bóc tem. Đêm sau Minh Ánh đi tuốt ra ngoại ô vài bar Lưỡng Nguyệt. Lại cũng đi dù. Rồi lại đồn hàng chưa bóc tem. Minh Ánh cứ đi hết quán này sang bar khác đều được kết quả và dư luận như nhau. «Hàng chưa bóc tem «mà chỉ 1000 thì các công tử có ngại gì ném tiền qua cửa sổ.

Nhưng không hiểu vì sao mà vừa rồi, Minh Ánh bị phát hiện là trò ma giáo. Nàng dùng bong bong cá chép để mê hoặc khách anh hùng. Người ta tìm hiểu sau một thời gian thì biết được rằng nàng đã bắt chước trong một quyển sách ngoại quốc được dịch ra tiếng Việt Nam. Số là ở một nước nọ thời xưa sống theo tập tục phong kiến gắt gao không thua gì nước ta. Gái về nhà chồng mất trinh thì lợn bị cắt tai. Còn ở cái nước đó thì khi đôi tân hôn động phòng, ở phía trước nhà, khách khứa tha hồ nhậu nhẹt đàn hát nhảy Tzigane, chờ đợi kết quả về sự trinh tiết của cô dâu do người gia trưởng đàn trai thông báo bằng mồm. Nếu cô dâu đã mất trinh thì vị gia trưởng cứ vung tay lên nói : «Mất trinh rồi» hoặc «Còn nguyên trinh». Nếu còn nguyên trinh thì đám đông tiếp tục chơi. Còn ngược lại thì tất cả cuộc vui, kèn trống múa hát đều cùng một lúc im bật với những bộ mặt ngơ ngác, bất mãn hoặc thoả mãn. Rồi ngày mai của cô dâu ra sao chưa biết : xỉ vả, đày đọa, khinh rẻ đối với gia đình chồng và của hàng xóm không lường được.

Vì thế cô dâu phải dung mị thuật để đánh lừa mọi người bằng cái bong bong cá chép nếu biết mình sẽ không có giọt máu nào thấm chiếc khăn trinh. Không biết nhà văn nào đã viết chi tiết ấy ra sách và hôm nay nàng «Lô-li-ta Việt Nam» dùng cái chi tiết ấy một cách sang tạo để mê hoặc dân chơi. Được ít lâu rồi cũng bại

lộ. Tiếng lành đồn xa, tiếng dữ đồn ba ngày đường.

Hôm nay sự xuất hiện của cô bé 15 làm cho Minh Ánh càng xuống giá, nên nàng ngồi trên băng điều khiển TV hình độc đã nóng đít rồi mà chưa có người khách xịn nào rước đi. Minh Ánh phải kên con bé này mới được.

Minh Ánh kiểm chuyện nỗ trước :

- Ê, mở thấp tông xuống cho vừa đủ nghe thôi nhé ta. Đây cốt xem hình chứ không phải nghe âm nhạc. Còn nếu chịu không nổi triệu cường thì lên lầu mặc sức lắc.

Cô bé kia không trả lời mà càng vặn máy to lên. Minh Ánh gắt :

- Lỗ-tai-đăng-ây dày cỡ nào hử ?

- Lỗ tai dày không biết nghe nhạc thì đến đây làm gì ?

Viên quản lý vừa trở ra, thấy chiến sự căng lên bèn xoa tay :

- Chú Chín Cử Long nhắc mấy cháu giữ điều lệ nhà hàng.

- Chú Chín Cử Long nào ?

- Là Chú Tư Côi Xay, ông bố giả cây của bà chủ !

- Tôi không biết chú Tư chú Tám nào hết !

- Biết Chú Tư Hồng Kỳ không ?

- Ông già đó hả ?

- Ờ, biết đó rồi thì mau mau giữ kỷ luật đi.

- Gặp «hình độc» la lên cho khách tới xem ké được không ?

- «Hình độc» này ở đâu mà ác dữ vậy ông quản lý. Coi 5 phút bằng cả cuốn phim Hồng Kông. Uớt hết ... áo

- Sao không nói uớt hết... ghê ! - Một khách bên cạnh chen vào.

- Này, nên có giáo dục tí nhé ! - Minh Ánh lườm và nghiêng răng.

- Nếu có giáo dục thì đã chẳng ngồi ở đây, quân Yamaha.

- Ngồi thì sao ? Đụng chạm gì tới ai nào ? Mà bảo ai Yamaha. Tao đã đáng má mà à ?

- Không đụng tới ai, nhưng ngồi xem ba cái hình này chứng tỏ là có giáo dục cao. - Cô bé 15 sữa môi.

- Mày nói ai vô giáo dục ?

- Ai vô giáo dục thì ra miệng ! Còn kẻ có giáo dục việc gì phải giả nhời. Quân Yamaha.

- Tao cho mày biết mày phải cút khỏi đây trong vòng 5 phút !

- Tao đếch có ngồi cùng duộc với bọn điếm không pa-tăng chúng mày !

- Mày có pa-tăng hờ ?

- Tao không làm điếm ! - Cô bé 15 nghênh mặt và đi ra cửa.

Bỗng hai chàng ăn mặc bảnh chọe từ ngoài bước vào trở mặt Minh Ánh :

- Đứa nào động tới con bé này sẽ phải chịu hình phạt. Những chàng ngồi trên băng trở mắt vào màn ảnh kêu rì rì :

- Ôi giào ! Ôi ôi ! i... i...

- Rừng Châu Phi mịt mù, không biết lối nào mà quờ !

- Suối Bà Lon vách đá rêu phong !

- Chào cờ nào ! Cột cờ bị gió giật ngã nghiêng.

- Ông thì cho mày biết... tay.

Minh Ánh đáp lời hai chàng trai :

- Thanh niên 2002 rồi mà còn đồn thế, đi ăn hiếp phái yếu...

- Mày đứng đài ở đây phải không ?

- Ở đây không có võ đài, chỉ có xem hình văn hóa thôi !

- Hình văn hóa là thế nào ?

- Thế đấy đấy ! Cần gì phải hỏi !

- Câm mồm ngay đi !

- Chế độ này mồm không chỉ để ăn !

- Trông kia, mồm để làm việc ấy nữa. Cái mồm mày đã quen chưa ?

- Thì cái mồm của chúng mày có khác gì !

- Không nói nữa. Cút đi !

Bỗng một người phái nữ ăn mặc rất nghiêm túc từ bên trong bước ra. Minh Ánh kêu lên :

- Chị Minh Hà, bọn chợ búa sắp phá cái không khí xem hình đây.

Minh Hà nhỏ nhẹ nói với những người khách đang xem «hình độc» :

- Các em vào đây để xem cái nghệ thuật của người Âu Châu. Đây là phim mới khai trương. Chưa quán nào có những «hình độc» này. Hãy cố mà thưởng thức nhé. Đừng phí thời giờ vàng ngọc. Kên nhau ích gì ?

Sau khi thoát chết vì Tấn Ngựa, Minh Hà được anh Tư cho làm xếp sòng ở vài ba quán nổi tiếng «hét» nay đã xáp trở lại với Tấn Ngựa, đàn em thấy đều biết mặt chị Minh Hà chơi bạo nhất đám nữ làng chơi. Nay Minh Hà đã bỏ tật ngỗ ngáo mà chơi bời độ lượng hơn, nên các em măng non thấy đều nể mặt. Nghe chị Minh Hà nhẹ giọng nhưng các em vẫn biết chị thừa lệnh anh Tư Hồng Kỳ nên các em im lặng giữ trật tự.

Đêm khuya kèn trống thưa dần. Các điệu nhảy chỉ còn sót lại một điệu đồng nhất là lắc lư - nói theo tiếng «Linh Bình» thì chữ «N» thay cho chữ «L». Những cặp mùi mẫn không còn đi phăng nghệ thuật nữa mà trở thành những con ngựa đã thuần, mời ngài lên.

Đèn ngũ sắc vẫn xoay như vũ trụ quay tròn trên cái trục lung lay sắp gãy. Tầng dưới thừa dần.

- Đến giờ lên thiên đàn rồi đây ! - Tấn Ngựa nói với Chín Ủi - Em phải đi rảo bên ngoài. Đêm nào cũng xảy ra vài ba chuyện, ly kỳ lắm chú Chín à ! Các cô cậu xin rồi không còn biết gì nữa hết. Thậm chí có lần hai cô cậu tự xưng là Ngưu Lang Chức Nữ, cho nên sau khi «gặp nhau» dưới gầm bàn rồi dắt tay nhau bay xuống trần gian, trốn thiên đình để hưởng hạnh phúc tiếp. Chú coi đó, ở trên lầu mà phóng qua cửa sổ thì còn gì thân thể. Ngưu Lang thì gãy hai giò. Chức Nữ cũng gãy giò, gãy tay và thêm dập phổi.

Chín Ủi hỏi :

- Sao không để sàn nhảy dưới tầng trệt ? Có phải tiện hơn không ?

- Tầng trệt cũng có sàn nhảy chứ ! Chừng 10 giờ là bàn ghế dẹp hết vào tường để mở rộng sàn nhảy. Có những cặp bốc quá độ, nhảy lên cả bàn, té xẹo giò. Vì thế bà chủ mới mở thêm tầng lầu gọi là «lên thiên đàn». Lên đó toàn những dân chơi bạo, chơi hết láng tới sáng mới về đó. Em cũng đã lên thiên đàn nhiều keo rồi, bây giờ ớn lắm ! Chú có muốn biết mùi thiên đàn thì lên chơi chút.

- Ủ để chóc nữa tao lên cho hết dốt !

- Hồng sao đâu chú. Cở tuổi chú thì sau một chuyến bay chỉ nằm mẹp hai ngày là ngóc dậy. Còn cở tuổi chú Tư thì ráng lăm cũng chỉ ngó cho ngứa mắt thôi. Bữa nay có hoàng tử Lắc ngự đến.

Trong cái xã hội đèn mờ, tia sang xanh lẫn đỏ này, con người người như sống bên ngoài vũ trụ. Tình cảm rất quái lạ không ai tưởng được. Tư Hồng Kỳ đẹp an mọi cuộc choảng nhau là nhờ uy tín cá nhân chứ không phải bằng chức vụ (giết ông thầy thuốc Nhượng Tống ở phố Huế - nhắc lại kéo độc giả quên !). Một lần hai băng đảng nghênh nhau, sắp dở trò dao búa, anh Tư sai Tấn Ngựa ra trị an không xuể, anh Tư không gọi công an, anh đích thân xuất hiện. Anh ném con dao xắt thịt ra giữa sàn gạch và bảo :

- Các em chém cho anh Tư chết trước đi rồi hãy choảng nhau. Cái nghề chợ búa này ngày xưa là của anh Tư. Anh đã từng đứng bến Long Biên giật khách cho xe đồ, năm bảy cái theo còn trong mình đây. Nhưng khi cách mạng đến, anh Tư cảm thấy xấu hổ bản thân nên bỏ nghề đi theo làm tên xách dép cho cán bộ 10 năm. Và thấy hãnh diện. Nay cách mạng đã thành công, bỏ các em được cách mạng giải phóng, bây giờ các em lớn lên nhờ ăn cơm uống nước của chế độ, thế mà các em

lại làm cái nghề hèn hạ đê nhục để mang tiếng côn đồ xấu hổ cha mẹ sao ?

Nghe anh Tư giảng giải, đám dân bụi suýt choảng nhau cụp tai lắng lẽ lĩnh mất. anh Tư quên khúc cuối của bài giảng : «... Nhưng anh không trách các em vì Cách Mạng ngày nay biến chất để trở thành một đảng cướp, nên các em đã trở thành côn đồ»

Anh Tư giải tán được những đám choảng nhau để bảo vệ cho những ổ trụy lạc mà chính anh Tư cứ tưởng rằng cách mạng còn uy tín như xưa.

Cái thiên đường đêm nay có thêm màu sắc thống nhất dân tộc.

Ở đầu cầu thang treo một tấm băng dờ rôn : «Chào mừng đại hội Đảng». Có người đứng xé vé. Mỗi vé 500 ngàn đồng. Rẻ quá. Chỉ hơn 50 đô xanh lên đó muốn làm gì làm không có sự cấm cản nào xảy ra.

Sàn nhảy ở Đại Việt tửu quán, Métropolis, Quốc Tế hẹp, chỉ vài chục cặp ôm nhau lắc lư là hết chỗ rồi. Còn ở Đêm Màu Hồng cả trăm đôi quay lộn vẫn còn thừa mặt đất.

Đêm nay có những tiết mục mới do các phái đoàn Nam kỳ mang ra.

«Xôi Bia, Dán Tem» của đất Tây Đô, quê hương của Hắc Công Tử thời xưa và thời nay.

«Giả gạo chày hai» tiết mục của Sài gòn khái thác từ vốn cổ ở Đồng Bằng Sông Cửu Long.

«Chèo đò trên Sông Hương, Cỏi Long Bào cho trầm» của đất Thần Kinh.

Chưa bao giờ cái thiên đường Đêm Màu Hồng phong phú nhộn nhịp thom tho như đêm nay với những tiên cậu tiên cô, các Thái Bạch Kim Tinh, Lý Thiên Vương râu dài tới rốn, đầu bạc như mây vẫn có mặt đua chen với Tiên đồng ngọc nữ.

Người ở tầng địa ngục (phía dưới) phải là «dân ngẫu» có hạng thì mới bay lên đây chơi chớ dân chơi «hiệu» cũng không lém phéng lên đây nổi.

Ở đây là một góc thiên đường Mác Lê Xã Hội Chủ Nghĩa vào cuối thế kỷ XX trồng cây kết quả 100% của bác Hồ.

Gót chân nhẹ nhàng tha thướt rung chuyển mặt đất. Những nữ nhạc sĩ này giờ ôm kèn phòng môm thổi bổng cảm thấy âm thanh không chứa nổi sự rạo rực của trần gian, đã vút kèn, đá trống, và tự cởi mở tới đa đề trở thành những con cá heo lượn quanh những Trư Bát

Giải. Đèn mờ thay cho nước suối nhưng không làm mờ được sự thèm thuồng của những chàng Trư đang sôi bọt mép và mắt nảy lửa.

Một đứa cháu của Adam đứng lên bàn lắc lia bốn cẳng, giọng hồ hởi run run :

- Đêm nay chúng ta được danh dự đón hoàng thượng đến làm chủ thiên đàng này. Ai có áo thì cởi áo ra, ai có mũ thì vứt mũ đội đi, ai mặc gì thì tụt nấy xuống. Đây là giờ phút thiêng liêng Cởi Mở hoàn toàn để đón chào nền kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa của cụ Cố đề ra hướng dẫn toàn dân đang phấn khởi thi hành kết quả 500% vượt mức.

Vừa đến đó thì từ trong buồng bước ra một trang nam nhi khoác áo «hoàng bào», hia mào chớp loé như vua cỏ thật. Cho nên gọi là «Minh quân». Đời nay chữ Minh có nghĩa là U Minh, là tối tăm vì mặt trời bị mặt trăng che khuất cũng như cái mặt nạ che mặt thật con người vậy.

Đáng Minh quân hiên ngang bước ra, theo sau là những hoàng hậu, một bày cung phi mỹ nữ trong trạng thái tự nhiên của Eva bu chung quanh riu rít.

Vị Minh quân đồng dặc phán :

- Hãy cởi long bào cho trẫm xuất chinh !

Đó là chiếu chỉ truyền cho khắp sơn hà nguy biến đã được toàn dân nhảy nhót tung hô bằng những tiếng nhạc «ráp» nổi lên âm âm.

Một ca sĩ gái nồn nà quì mọp dưới chân vua tàu lên lời tâm huyết :

- Nếu bệ hạ khuất phục dưới gót son kẻ thù thì xin hãy lấy...

Chín Ủi đứng ở bệ cửa thiên đàn nhìn vào bằng hai con mắt nhắm tít. Quả thật trần gian đã biến mất. Địa ngục Hỏa Lò nào đâu nữa ? Ma Vương quỷ sứ cũng không còn chỗ nấp. Chỉ thấy những mù già trầu tay quăng đi những chiếc váy đụp để trở thành những tiên cô bên cạnh những tiên ông đã cạo râu nhẵn nhụi trông trẻ như những bậc anh hào tái sinh viết lại lịch sử Việt Nam.

Nước Việt nam đang sống dưới sự lãnh đạo của đảng mình quân này. Dân tộc Việt Nam chỉ còn múa hát trên đồng hoa và ăn lót lòng bằng những mâm bo bo củ chuối đã biến thành khô lân chả phụng.

Những kiến trúc sư hãy nhìn vào đây để cóp lấy cái mô-đen Việt Nam hầu xây dựng thiên đàng cho nhân loại ngày mai ngày một cả đêm nay đêm mai và mãi mãi.

Những anh hùng dân tộc đã yên nghỉ những thế kỷ qua, hãy ngồi dậy xem con cháu tiếp tục truyền thống huy hoàng văn hiến.

Với cái thiên đàng này đang như nồi nước sôi bật nắp...

Chương 24

Bà Ba Sao đang ngồi ở phòng khách. Định đi. Sáng nào cũng vậy bà phải đi như nhân viên cán bộ đến sở làm. Nhưng bà có cái sở nào đâu. Khi thì nó là Văn phòng của Đốc Rằn, lúc thì nơi Trung Tâm Chính Hình của họa sĩ Ngọc Sơn, lúc thì tại gia. Sáng nay bà Ba phân vân chưa quyết định đi đâu thì từ bên ngoài có một người đi vào, hai bên có người đi kèm đều là nữ. Bà Ba nhìn ra thấy anh ta có vẻ sang trọng thì nghĩ bụng đây là một anh cán bộ tham nhũng buôn lậu gì đây, sắp ra tòa lãnh án nên đến đây tìm tìm «thuốc».

Thời buổi này người ta chạy «thuốc» như chạy giặc. Kẻ thầy này, người thầy khác. Nhưng tất cả thuốc cao đơn hoàn tán đều có chung một nhãn hiệu là hình bác, ngó nghiêng hay ngó thẳng gì cũng đều tốt, in trên nền nâu nâu xám xám. Còn thầy thì có khi là phái nữ, có khi lại là phái nam mang một tên chung không có cầu chứng, đó là hạm (cái) hay hạm (đực).

Bà Ba trở thành thầy thuốc trị bá chứng không biết từ lúc nào, nhưng bà bắt đầu nổi danh từ khi «cứu» được bệnh nhân Ngọc Sơn kỳ II. Rồi từ đó bệnh gì người ta cũng nhờ đến tay «bà thầy» thì chắc lành.

Bà mát tay hốt nhẹ 50 - 70 tê coi như nóng lạnh nhưc đầu. Tỷ sắp lên kia mới là trọng bệnh. Một tiếng nói của bà giá đáng ngàn vàng. Vợ ông chánh án là bạn tâm giao của bà và là người chịu ơn của bà. Cho nên bà chánh án luôn luôn tìm cách trả ơn, ngoài ơn nghĩa trả xong rồi còn lợi lộc. Trên đời này có tội nhân nào khỏi lọt qua cửa tòa. Vì thế bà Ba có bàn tay trăm ngón, ngón nào cũng móc ra tiền. Đó là điều chính yếu.

Người khách từ bên ngoài bước vào cúi chào lễ phép. Bà Ba nhìn ra gương mặt quen quen, hao hao giống cụ Oa sinh ton hết xẩy. Nghĩa là tóc dài phủ gáy cong tón lên như tóc đàn bà phi dê.

Người Việt Nam bây giờ tinh thần quốc tế cao vút mây xanh. Chủ tịch nước mình không yêu bằng Tổng Thống nước khác. Bà Ba bây giờ nhìn ai sao cũng giống cụ Oa.

- Con kính chào má ! Người đàn ông cất tiếng lãnh lót rõ ràng không run không vấp.

- Ông là ai ? Có việc gì ? Ngày nào ra tòa ? Tòa có thông báo trước áng chừng anh nằm áp bao lâu, phạt vạ bao nhiêu không ? - Giọng bà Ba chân tình và nhiệt huyết lia một tràng xã giao.

- Dạ không ạ ! Con không phải là tội phạm, không là tội phạm đã đang và sắp ra tòa.

Giọng bà Ba đổi «âm sắc» ngay :

- Thế thì anh đến đây có việc gì ? Tôi cần đi ngay bây giờ, không tiện tiếp.

- Con về thăm ba má ạ.

- Ủa, mày hả Tuấn ? - Giọng bà Ba lại đổi ra âm hưởng yêu thương- Con về đó hả Tuấn !

- Dạ, con đây má !

- Vậy mà má tưởng là ai. Má có chiêm bao không con?

- Dạ không. Con là thằng Tuấn bằng xương bằng thịt thiệt.

Người đàn ông vào ngồi lên sô pha và bảo hai người đi với mình :

- Má anh đây ! Hai em ngồi đi ! - Rồi quay sang bà Ba - Cô kia là vợ con, con mới cưới đêm qua, còn cô nọ là ý trung nhân của con đây má.

Bà Ba ngẩn ngơ, nhìn hai cô gái sắc miếu hương chùa, không hiểu ra sao cả.

- Con nói tiếng Việt Nam hay tiếng gì khác mà má nghe không hiểu.

- Dạ cô mặc áo hồng là Minh Ánh vợ của con, còn cô mặc áo xanh là ý trung nhân của con tên là Lý Phượng Tiên đó má ! Hai nàng tao ngộ với con đêm qua ở Đêm Màu Hồng. Cả hai đều yêu con và đang tranh ngôi hoàng hậu nhưng không cô nào nhường bộ cô nào nên con đem cả hai về đây cho má phân xử. Dạ con thấy đoàn thể của con toàn là nói phét. Gặp tiệc thì xung phong, nhưng gặp khó khăn thì xung phong ngược lại. Toàn là một lũ vô tích sự để dùng làm cảnh thôi, vì thế con phải dùng quyền lực mẫu tử.

Bà Ba đã không tin ở mắt, bây giờ lại không tin ở tai mình. Bà nói :

- Má đâu có quyền gì dữ vậy con. Trước kia con cưới con ông đại tướng nào đó, con đâu có để má làm chủ hôn mà nay con quan trọng hóa má vậy ?

Tuấn nói :

- Dạ con vợ trước của con là con gái của ông đại tướng thiệt đó má. Sở dĩ nó yêu con là nó muốn tựa vào

quyền lực của má để trả thù cho bố nó, nhưng nó thấy má cũng như những bà Ba Sao, Bốn Sao khác nên nó thất vọng, bây giờ nó móc ngoặc với đám xê-ô-xê-xê (COCC) Nam kỳ để rửa phụ thù.

- Xê-Ô-Xê-Xê là cái gì ?

- Dạ là con ông cháu cha đó má ! Nó bỏ con để đi theo bọn Oải Nam kỳ ra dự đại hội đảng kỳ này. Sở dĩ nó theo bọn Nam kỳ không phải nó yêu thương gì bọn ấy mà vì nó nghĩ rằng dân Nam kỳ có mối thù truyền kiếp với dân Bắc kỳ ta. Thù nhà nợ nước trả xong cùng một lúc. Chừng đó

Hoa tàn mà lại thêm tươi

Trăng tàn mà đẹp hơn mười rằm xưa

đó má ! Nghĩa là sau khi phụ thù đã trả xong thì Ngọc Toàn sẽ trở lại với con.

- Mà muốn chết sớm hay sao mà có ba vợ ?

- Dạ không sao đâu má ! Các chú các bác vợ lẽ vợ chẵn thiếu chi, còn quán trọ bên đường các chú các bác không đếm xuể mà có sao đâu ! Hơn nữa, còn có Ủy Ban Bảo vệ Sức Khỏe Trung Ương chi má !

- Người ta là Trung Ương thì mới được ủy ban phục vụ, chứ mày là cái gì ?

- Dạ con sẽ vô Trung Ương kỳ này chắc như bắt đó má ! Vì các Oải Nam Trung Bắc đều bầu cử sơ bộ, con được 99,99% tổng số phiếu. Thiếu 1 phiếu nữa đầy 100%. Người không bỏ cho con chính là người yêu của con đó má !

- Ủa, sao kỳ vậy ?

- Đâu có gì kỳ đâu má. Bác Mao Trạch Đông có dạy rằng «người yêu của ta chính là kẻ thù của ta. Kẻ thù của ta chính là người yêu của ta» vậy !

Bà Ba lắc đầu :

- Con bị hỏng thần kinh rồi. Từ rày đừng đi nhót nữa.

Hai nàng kiều nữ nãy giờ ngồi nghe và quan sát «bà mẹ chồng». Nàng Minh Ánh bỗng trề môi nói với Tuấn:

- Tôi thấy gia đình anh còn nặng mùi phong kiến quá! Chắc tôi khó sống ở đây.

- Lý do làm sao ? - Tuấn hỏi.

- Ngày nay các nước văn minh tiên tiến đều xem «hình độc» giải trí như uống nước cam tươi. Còn gia

đình anh không nhận cho anh lấy 3 vợ thì quả là cô hủ. Trong lúc đó Trung Ương có ông nào có dưới 3 vợ đâu. Trung Ương làm gương sáng mà gia đình cao cấp như gia đình anh lại không noi theo. Dân Nam kỳ xa Trung Ương có đầu óc ít giáo điều hơn. Vì thế tôi xin tự ý rút lui, không tranh cử nữa, để theo dân Oải Nam kỳ.

Lý Phượng Tiên hưởng ứng

- Môi hở răng lạnh. Chị đã đi thì em cũng không ở được. Chị làm gì bảo gì em cũng xin vâng.

Tuấn đứng bật dậy :

- Hai em đi cả thì làm sao anh già gạo chày ba ? Nếu hai em yêu dân Nam kỳ thì không thể bỏ cái truyền thống này mốc meo.

Bà Ba nói :

- Tuấn ơi, ba má có mình con là trai. Bố mày già rồi làm sao má để được nữa. Con phải có cháu cho bố bùng chứ. Con không thương bố mẹ sao ? Má nghe chú Tư thuật lại ở đằng đó, con làm vua, về nhà má không ngủ được. Bố mẹ vô phúc quá ! Hu... hu...

- Con làm vua, má làm thái hậu mà má không vừa bụng hay sao ?

- Vua gì chứ vua Đêm Màu Hồng má không ham con ời !

- Áo hồng thì má ham, còn cái gì khác hồng thì má không ham.

- Em ham xì líp hồng đó anh ! Nó tiếp với «đêm màu hồng» - Minh Ánh nói chen.

Bà Ba dẫy đành đạch :

- Con dâu gì vô lễ vậy trời !

- Tôi không phải là con dâu của bà !

- Tuấn ! Mày thấy chưa ? Vợ của mày mà không phải con dâu tao thì là cái gì ?

- Cái gì thì cái, tôi không phải con dâu của má - ủa, của bà !

Rồi hai nàng lại xóc thẳng con trai bà lôi đi. Thằng Tuấn quay lại nói :

- Vĩnh biệt máma !

- Mày đi đâu ?

- Con đi theo tiếng gọi của đảng tiền phong. Đảng vì dân ta theo đảng tung tung tung ! Quyết đấu tranh vững

bền.

Bà Ba ngồi nhìn hai đứa con gái mặc quần ngắn, váy mi ni lòì hai cặp ngọc túc bước nhanh ra ngõ, vị hoàng đế chừng như mệt lắm nên đầu ngoẹo qua vai một nàg, chân bước loạn choạng.

Bà phải đi theo chúng nó để bắt con bà lại. Nếu để nó làm vua vài đêm nữa thì bà phải nhật xác về chôn. Hai đứa con gái đùn thẳng con bà lên xe hơi một cách vất vả. Minh Ánh nói :

- Minh tưởng Yamaha này sẵn bạc, chẳng ngờ lại keo thế !

Phượng Tiên nói :

- Yên trí, ta tìm mấy con nai chà dụ khi đi Liên Xô ngồi cốt, đục gân mấy hồi !

Xe rô máy chạy vút đi. Bà Ba chợt nhớ ra rằng chạy bộ không nhanh bằng xe hơi. Bà quay vào định sẽ lái xe đuổi theo, nhưng lại đụng đầu một người khách.

- Ông chạy thuốc gì, cho ai ? - Bà gắt

- Chúng nó gọi tôi là Yamaha là con hạm già !

Bà đâm ngực thùm thụp và kêu lên :

- Tôi có hạm gì đâu. Tôi chỉ ham công tác cách mệnh.
- Dạ xin lỗi bà, tôi không chạy thuốc ạ.
- Không chạy thuốc sao vô nhà thầy thuốc ?
- Dạ con tìm xem thầy thuốc có cần thuốc gì thêm thì con giúp ạ !

Bà Ba trông ông khách này cũng hao hao giống cụ Oa. Gớm sao cái cụ Oa này lắm con nhiều cháu thế? Có khi cả dân tộc này là con cháu của cụ cũng nên. Nhưng khi nghe người kia ngỏ ý giúp mình thì bà hỏi :

- Ngài muốn giúp tôi với lương tâm nhà nghề lương y từ mẫu hay lại phản trắc như đồng minh chơi xỏ thẳng Sài gòn năm xưa ?

- Dạ không ạ. Trong chính trị thì có lắm ngón bịp nhưng trong nghề y thì chỉ chữa bệnh cứu người ! Bà Ba thăm ý, bằng con mắt nhà nghề bà nhận ra chân tướng người khách : một lương y !

- Má không nhớ con hay sao ? - Vị lương y hỏi.

Bà Ba nghĩ thầm : mình có thằng con trai vừa đi đó, còn thằng nào nữa đây ? Nghĩ vậy bà hỏi :

- Ông là ai ?

- Dạ con là chồng cô Xuân đây, má quên rồi sao ?

- Cô Xuân nào, tôi đâu có đưa con gái nào tên Xuân ?

- Má có 3 người con. Em Xuân là con gái lớn phải không ?

Đã lâu rồi, trong tâm trí bà hình dáng tên tuổi của cô Xuân rất mờ nhạt. Có ai nhắc tới nó đâu. Có nhắc trước mặt bà thì cực chẳng đã bà phải nghe. Cho nên hôm nay bà hơi ngỡ ngàng. Nhưng mà bà không thể nào cắt đứt sợi tóc của ba được, dù nó quá nhỏ, nhưng cửa ngang thì vẫn thấy đau tới tim.

Bà hỏi :

- Ông là ai mà biết tôi rành vậy ?

- Trời đất, con rể của má mà má quên rồi !

Bà Ba mới bừng nhớ ra. A, thằng «bác sĩ về nguồn!». Lâu quá không ai nhắc tới nó. Người kia không để cho bà già có thì giờ oán trách, nói ngay :

- Con về đây là để tính chuyện mở phòng mạch chính thức đó má ! Vợ con của con từ nay không phải vất vả nữa. Chắc ba má tưởng con quát ngựa chuối chạy mất

tiêu rồi hả ?

Rồi ông bác sĩ về nguồn nói tiếp :

- Con xin nói tóm tắt công việc của con như sau. Đây là việc khó khăn nhưng giúp ích cho đời rất nhiều và mang lại lợi lộc rất lớn. Đàn ông con làm thành đàn bà. Đàn bà con làm thành đàn ông được. Đàn bà không có thai, hoặc muộn màng, con làm cho mang thai được. Đây là những phát minh khoa học rất có ý nghĩa của nhân loại. Cho nên sau khi tốt nghiệp, con học tiếp hai môn này mất hết 4 năm. Con cũng xin thưa để má rõ là tại sao con không nói cho vợ con và thưa qua ba má biết. Là vì cái môn học này nhiều người không thích. Con sợ nói ra sẽ bị vợ con phản đối và ba má ngăn cản. Thôi thà để âm thầm học cho thành nghề rồi sẽ tuyên bố, cũng như xưa kia Tôn Tản lên núi tầm sư học đạo đâu có cho cha mẹ anh em biết. Đến khi thành tài rồi hạ san giúp nước Tề, nước Yên thì dòng họ và dân chúng mới hay. Bản tính con không thích huênh hoang mà chỉ làm thôi. Nói rồi lỡ không làm được thì ê mặt lắm. Nay con đã nắm được kỹ thuật khoa học trong tay rồi, nhưng con cũng chỉ nói trong vòng hạn chế. Trước nhất nếu má có người bạn nào cần đến bàn tay và khối óc của con và nếu má tin tưởng ở tài ba của thằng rể của má thì má cứ giới thiệu con. Con sẽ không làm hổ danh khoa

học nước Mỹ và lem luốc danh dự gia đình mình.

Bà Ba ngồi lặng thinh không trả lời nhưng cũng không nghe trọn vẹn những lời ông bác sĩ nói. Bà có cảm tưởng bà đang đứng trước một cảnh vật lạ lẫm làm trí óc bà rối loạn không thu nhận được như nghe truyện thần tiên, ly kỳ hấp dẫn hồi còn bé. Bà cố sức hiểu cho được.

Còn ông «bác sĩ» thì cứ thao thao bất tuyệt, không có kẻ hở cho bà mẹ vợ chen vào hỏi gì hết.

- Khoa học ngày nay đã có những thứ linh đơn linh dược linh thiêng lắm má à. Con nhờ tị nạn ở một xứ tuyệt đỉnh văn minh nên đã hấp... hấp thụ được những điều kỳ..kỳ diệu. Má có thể nào tin rằng ở Mỹ có những người con gái có đến 3 vú và có những người đàn ông có 3 tay không ? Đó là do sinh hoạt vật chất và tinh thần quá nhanh nên khoa học phải chạy theo cho kịp để phục vụ con người. Ở bên Mỹ bây giờ người ta đã lo con người không còn đủ đất sống nên đã có những công ty đầu tư trên mặt trăng và những công ty chuyên môn mai táng người trong không gian để giành đất trồng cho người sống.

- Nghĩa là sao ? - Bà Ba bắt đầu tỉnh lại và mò lần theo đường dây khoa học của ông Bác sĩ. Ông tiếp :

- Muốn hiểu khoa học hiện nay, con xin lỗi má, phải có sự hiểu biết khoa học cơ bản. Ngày xưa thuyết nhà Phật bảo là mặt đất bằng phẳng và có hình vuông, nhưng ngày nay trẻ con lớp 3 cũng biết trái đất như quả cam. Ngày nay ở Mỹ người ta đã làm được trái tim thay cho tim người. Dạ trái tim bằng cao su và thép đó má ạ !

- Trời đất ơi ! Tim bằng thép thì còn biết yêu ghét được sao ?

- Dạ con người tim thép vẫn sống vẫn ăn uống yêu thương vợ con như người thường đó má.

- Tao không tin. Mỹ hay bịa chuyện lạ trên trời lên trăng để gạt người lắm !

- Dạ. Đó là chuyện khó tin nhưng có thật. Chẳng những tim bằng cao su và thép mà nguyên cả con người cũng bằng máy nữa đó má à. Hiện nay có những nơi người ta dùng người máy xét giấy vào cửa và tiếp khách ở những nơi công cộng. Vì dùng người máy ít tốn tiền hơn thuê người thật. Người ta làm đám cưới, hỏi vợ trong vòng 15- 20 phút, người bên Ý vẫn lấy chồng bên Mỹ dễ dàng không phải tốn tiền xe tiền đồ.

- Trời đất ơi ! Sao kỳ cục vậy được.

- Dạ, bằng vô tuyến truyền hình mình gọi là Tivi và bằng internet mình gọi là mạng lưới đó má. Từ đó mới sinh ra nhiều vấn đề khoa học khác như thụ thai, dần dần sẽ giải quyết được hết. Như vấn đề đàn bà có 3 vú, đàn ông có 3 tay hiện nay đã bắt đầu thực hiện.

- Tại sao người ta muốn mình quái gở như thế. Con gái gì mà ba vú. Hai cái đã bít ngực rồi, cái thứ ba không lẽ mọc sau lưng ? Còn người ba tay. Tay thứ ba để làm gì ? Hồng lẽ nó phải kiếm vợ ba vú à ? Người ta đồn có con dã như nửa người nửa vượn, ùn ùn kéo đi coi, có quái gì đâu. Rồi tới con heo hai đầu, lại mắc điểm một keo nữa. Tao hết tin rồi. Thằng Mỹ là chúa xạo. Ai tin nó thì đồ thóc giống ra mà ăn ! Không thấy nó lừa thằng Diệm thằng Thiệu đó hay sao ? Nó giỏi sao nó không lên mặt trắng trước Liên Xô đi.

- Dạ đó là chuyện đang nghiên cứu. Một bà nọ, nếu con nhớ không lầm thì đó là một minh tinh điện ảnh loại nhất nhì thế giới. Và ấy đang thuê bác sĩ sau khi bà ấy chết thì thay cái đầu cho bà để bà được sống tiếp mà hưởng cho hết của cải của bà làm ra đó má !

- Trời đất ơi ! - Bà Ba kêu lên : - Tụi Mỹ sống kỳ cục mà chết cũng kỳ cục. Ai đời, người ta đánh cho bể mặt bữa trước, bữa sau quay lại bắt tay ôm hôn tặng tiền tặng bạc.

Ông «Bác sĩ» phải vận dụng hết trí óc ra để giải thích cho bà nhạc mẫu nghe những vấn đề khoa học như giáo sư đại học giảng bài cho trẻ vỡ lòng.

- Má ơi, thế giới này đang biến chuyển lạ lùng, không phải từ từ tồn tồn nhưng người đi bộ với đôi dép cao su đầu mà bằng đôi hài nghìn dặm. Cho nên mình phải bắt đầu thay đổi tận gốc, từ chiếc xe ba gác, cái cày chìa vôi trở đi. Những cái đầu bạc đít chai không nên cầm hết quyền lực. Con hoan nghênh và kính phục tuổi già cách mạng ngày xưa, nhưng ngày nay là ngày nay, phải sống theo khoa học. Nhà trí thức Đào Duy Anh đã nói : Lập trường không thay được khoa học. Đừng lấy lập trường để kèm chế bước tiến của dân tộc.

Ông bác sĩ hạ thấp giọng :

- Con về đây là chuyện bất ngờ đối với má và gia đình, ngay cả với vợ con nữa nhưng đây là kế hoạch lâu dài của con. Trước nhất con xin má một điều là đừng xua đuổi con. Đừng xem con là đứa vô nghi. Đó là điểm quan trọng nhất. Con ở đây thì má sẽ giàu lên và danh tiếng. Con sẽ nổi lên và làm danh dự cho gia đình ta khó ai bì kịp

- Mà lại cũng giờ giọng năm xưa. Tao đâu còn đứa con gái nào để mày bịp.

- Không phải vậy đâu má. Việc của con làm, nếu chẳng may không thành công thì con sẽ không bao giờ quay lại đây. Nhưng sở dĩ con quay lại là vì con đã thành công.

Bà Ba nghe ban đầu thì chối tai, nhức óc nhưng dần dần thì cũng thấy êm xuôi. Huống chi nội cái việc nó trở về với con gái mình thì ắt có «chuyện gì» cũng nên !

Bà cũng thấy nguôi nguôi. Ông «bác sĩ» tìm cách gây cảm tình với bà mẹ vợ. Anh ta giải thích những lý do tại sao anh ta phải bỏ vợ chưa cưới như thế, không một lá thư gởi về :

- Má à, con sợ thường tình nhi nữ bịn rịn kéo rồi con sinh ra mềm lòng nhụt chí. Sợi tóc có khi buộc chặt chân nam nhi. Trên đời thiếu chi ông tướng đầu hàng trước sắc đẹp. Má thử đọc lại truyện Thúy Kiều mà xem. Anh chàng Từ Hải có phải là anh hùng xuất chúng không ? Thế nhưng bị lời ngon tiếng ngọt của Thúy Kiều mà xuôi tay đầu hàng và chết giữa vòng tên đạn. Họ Từ chết rồi mà ba quân xô không ngã, chỉ một lời than của Thúy Kiều mà té đùng ra. Như thế mới thấy lời nói và cử chỉ của người đàn bà có sức mạnh biết bao ! Đó là người đời xưa. Nhưng đời nào cũng thế. Lời nói và cử chỉ của đàn bà có sức chuyển núi lay thành. Bởi vậy nên mới có cái qui luật bất thành văn ở đâu đó là :

Đừng để cho đàn bà tham gia chính trị. Họ sẽ làm hỏng hết mọi chủ trương.. Ở nước ta đã một thời làm được điều đó, nhưng từ thời ông Diệm tới bây giờ thì hỏng cả rồi vì có nhiều phụ nữ đang dựa vào sự quen biết với cấp cao mà thăng quan tiến tước chứ không phải nhờ tài năng. Nhiều bà vợ ông lớn lạm dụng quyền uy của chồng đứng cả trên đầu chồng hoặc bí mật hoặc công khai.

Ông bác sĩ giật mình chữa lại ngay :

- Họ giúp cho chồng công tác kết quả !

Bà Ba ngồi nghe êm ru, hết phản đối nữa. Ông bác sĩ nói tiếp :

- Con không tính chuyện làm giàu đâu má. Nếu con định làm giàu thì dễ lắm. Chỉ đầu hôm sớm mai thì con không mua kịp tử để đựng tiền. Nhưng con muốn đem chút ít khả năng ra giúp đời và giúp cho sức khỏe các ông các bà chia phần tiếp tục lôi kéo dân tộc. Việc nước trước việc nhà, má trình bày kế hoạch của con cho ba con đưa ra đại hội đảng nay mai đi, còn việc con và vợ con thông thả con sẽ giàn xếp. Nếu không êm thuận thì con sẽ nhờ tới ba má. Dù vợ con lia bỏ con cũng không sao. Miễn con thực hành được ý nguyện của con thì tốt rồi. Con có nhiều chương trình khoa học lắm. Nó

sẽ đem lại không biết bao nhiêu là tiền của và uy tín. Những người bị gán cho cái tên hạm thực ra chỉ lượm mót được một số ít thôi nhưng lưu xú ngàn đời vì đó là tiền lừa bịp bóc lột, còn con thu hoạch gấp trăm lần mà không bị tiếng xấu, ngược lại được danh thơm. Có ai lại bôi nhọ kẻ đã đem hạnh phúc lại cho mình bằng cách thực hiện giấc mơ của mình thành sự thật ?

Bà Ba nghe ông rề bác sĩ cứ nói vòng che. Bà ngồi nghe tự nảy giờ như đồng chí Lê Duẩn nghe thạc sĩ Trần đức Thảo - nghĩa là hơn một giờ đồng hồ. Nếu tính bằng phút thì hơn 120 phút. Không có ai nín thở được 120 phút ngoại trừ những ông thợ lặn có mang đồ nghề. Nhưng bà Ba vẫn nín thở nghe liên tục. Bây giờ ông bác sĩ dứt câu, bà thở phào. Tiếng nói chữ nghĩa vô lỗ tai này chui ra bên tai kia. Nhưng không phải ông bác sĩ thất bại. Trong đầu bà mẹ vợ còn lại một chữ : Tiền.

Thế là ông đã thành công. Đồng tiền vô hình nhưng nó khoa xúng xểng, nó kêu sột soạt, nó ngo nguậy, nó đánh thức những ai ngủ mê, nó làm cho những ai không ngủ sáng mắt sáng lòng. Nghĩa là đứng về phương diện tư duy thì nói rằng lời giải thích của ông bác sĩ đã tác động đến bộ thần kinh của Yamaha bằng cái nguyên tố (facteur) «Tiền». Bà Ba định đưa ra phản ứng của bà bằng ngôn ngữ học nhưng bà còn ngần ngại. Bà phải

xác định ngài bác sĩ là gì để xưng hô cho đúng với quốc tế

Mới nghe qua thì nó đơn giản... lắm ! Người với người là bạn. Đúng quá rồi. Năm 1999, nhà thơ Tố Hữu có màn bài thơ khoe : «Ta đây nay đã 79 tuổi rồi» ngoài ra còn kết luận : «Người với người là bạn. Ta sống trên đời để yêu nhau !»

Bà Ba nghĩ thế thì ta gọi ông «bác sĩ về nguồn» này là bạn quách cho rồi. Lý luận mãi đâm nát óc ra. Nhưng mà bà lại giật mình : tiếng bạn đó mòn quá đi rồi, xài nữa, e ta mắc bệnh ráo điều. Hơn nữa cái tiếng ấy bị đảng ta cưỡng dân, trá hình, nguy trang nát nước ra rồi. Bài học ai thù ai bạn đã bỏ vô nồi xúp Ba Đình ninh dừ từ khuya rồi : Bạn Việt Miên Lèo, bạn Trung quốc, và bạn... Mỹ (tiến bộ). Vậy ta phải uốn lưỡi «4 lần» trước khi gọi ông bác sĩ này là bạn. Hừ ! Nhưng mà bạn thế nào được. Nó lấy con gái ta thì gọi nó là con là rể chứ. Nhưng mà rể này quất ngựa chuối biệt tằm 4 năm ròng liên tục không ló mặt, không thư từ thì rể ở cái chỗ nào? Nhưng không lẽ nói trống trống người ngoài nghe hiểu nhầm rằng nó là ông... tướng nhà - thì con Xuân nó bảo mình hư thân mất nết.

Nhưng mà không sao. Bà Ba hồ hởi nhớ ra hai tiếng «đồng chí» nhưng bà giật nảy người : từ hai mươi mĩ năm nay cái tiếng này đã được ngấm trong nước biển đông đem về rướl bĩa hữu nghị, nay nó không ra cái màu gì, cái mùi gì nữa. Chẳng có lẽ ta lại cho thằng rẻ quí hiệu nhằm ta coi nó như đồng chí Trung quốc đối xử với ta ?

Đang bí lối, bỗng hồn ma bóng quế nào mách cho bà: tiếng Việt Nam rất giàu, đa dạng, đa nghĩa nhất thế giới cũng nên.. Bà mở miệng ra như được thần linh khai khẩu :

- «Đằng ấy» thử nói cho đằng ni nghe một vài ví dụ coi.

Tiếng «đằng ấy» như một cứu tinh cho cả đôi bên. Nó khai thông cái cổ họng bức xức của bà đang nghẹt. Còn ông bác sĩ thì lấy làm hồ hởi được «mẹ vợ» phản.. ứng. Câu chuyện tưởng đã đứt lìa cái đuôi nòng nọc nào ngờ được hàn xì chặt mối.

Ông bác sĩ nói ngay như sắp trong bụng những tờ lá sách trong bao tử trâu :

- Một ông vua ngoại ngữ tuần chưa có thái tử nối ngôi. Ngự y chạy chân không bén đất nhưng không kết

quả. Luân lý phong kiến giải thích rằng đó là do quả báo. Ở ác gặp ác.

Bà Ba gật gù tỏ ý tán thành nhưng ông bác sĩ nói tiếp:

- Ngày nay y học đã đánh đổ hoàn toàn cái lý thuyết ấy. Đó là một lý thuyết đẹp nhưng không giải toả được những uẩn khúc về khoa học. Ví dụ một đôi vợ chồng ăn hiền ở lành lấy nhau 30 năm mà không có con. Khoa học làm cho có con. Đó có phải phản luân lý không má? Đó có phải là khoa học đã cứu người không má?

- Còn gì nữa ?

- Không cần gì nữa hết, chỉ bấy nhiêu thì con cũng hốt cả ngàn tỷ rồi. Ví dụ một đôi vợ chồng triệu phú trong trường hợp này sẽ đền ơn cho bác sĩ bao nhiêu ? Bạc tỷ cũng chưa vừa. Chung quanh Hà Nội này có bao nhiêu cặp vợ chồng như thế ? Má cứ nhắm tính đi.

- Sao từ trước tới nay bác sĩ ta không làm cái việc ấy?

- Bà Ba hỏi - Chẳng lẽ bác sĩ ta ở trong nước lại không biết việc đó hay sao ?

Ông bác sĩ đáp :

- Trong một lớp cùng học một bài, do một thầy dạy, nhưng học trò có đứa giỏi, có đứa dở. Ở ngành nào

cũng có kẻ sáng người tối hết má à ! Không phải con chê bác sĩ ta nhưng nói về y học phải công nhận nước ta không đứng ở vị trí tiên phong mà là Mỹ. Đó là một thực tế phải công nhận. Nếu cần bằng chứng thì con xin nêu ra việc bốn ông bác sĩ Mỹ đã sang trị bệnh cho Tổng Thống Nga Yeltsin. Tại sao bác sĩ Nga không trị? Vì không trị được ! Về việc hiếm muộn, người Mỹ cũng đi trước ta hằng 100 năm. Con đã sang tham quan nước Liên Xô trước kia và các giáo sư Mỹ nhận thấy rằng nền y học Nga đi sau Mỹ ước chừng nửa thế kỷ. Đó là điều con nhận thấy chứ họ không viết bài đăng báo vì ai cũng có thể diện quốc gia. Vậy thì không phải là chuyện xấu hổ khi bác sĩ ta học hỏi bác sĩ Mỹ, đặc biệt trong nhiều vấn đề mà con biết được như con đã kể cho má, còn nhiều vấn đề khác, không phải chỉ Mỹ mà Việt Nam phải cùng nhau nghiên cứu để cùng tiến bước trên con đường văn minh tiên tiến.

Bà Ba nghe nói thì nghĩ thầm : cái thằng này đi đâu không biết đi đâu. Đi đâu không biết lại về nói năng nghe được lắm !

Nhưng ông bác sĩ đã buông tha cho bà đâu. Hấn tiếp :

- Giở lại lịch sử nước ta, nhiều trang làm cho con rơi lệ. Cái thời mà cụ Phan Thanh Giản đi sứ sang Pháp, trở về tâu với vua Tự Đức mọi sự quan sát của mình bằng

hai câu thơ :

«Bá bang xảo kế tày thiên địa,
Duy hữu tử sanh tạo hóa quyền»

Thật là đau thương. Cụ sang Pháp thấy xe không có ngựa kéo mà vẫn chạy, đèn treo úp xuống mặt đường mà vẫn cháy, thì lấy làm lạ vô cùng, bởi vì thời đó ở nước ta sùng thần công gọi là ông ầm, trước khi dùng phải dâng sớ xin triều đình. Khi được chiếu chỉ của vua ban thì mới được bắn. Rủi không nổ thì xin thỉnh ngự y đến chữa bệnh cho ngài, trong lúc ở dưới tàu quân Pháp bắn lên vượt mặt không kịp. Quân tan, thành mất, vua chạy khỏi hoàng cung.

Đó là vấn đề khoa học, không phải thần thánh tạo hóa nào cả. Cụ Phan cho rằng nước Pháp tài giỏi bằng trời đất trong mọi lãnh vực, chỉ riêng sự sống và cái chết là dành quyền cho tạo hóa mà thôi.

Ông bác sĩ hùng hồn tiếp :

- Nhưng ngày nay con người đã cướp quyền tạo hóa trong cả sự sống và cái chết. Thật vậy đó má ! Nước ta đóng kín cửa nên làn sóng văn minh không tràn vô được. Vì thế cái cây chia vôi làm vua trên đồng ruộng, chiếc xe ba gác còn lăn trên đường phố thủ đô bằng

sức kéo của chú bò gầy, nhiều khi chỉ bằng sức trẻ con. Thậm chí thuốc xức lác đem trị bệnh Sida, xuyên tâm liên trị bá bệnh. Ở nước Mỹ lương người rửa chén là 5 đô 75 xu 1 giờ, trong lúc ở nước ta người nông dân làm cật lực chưa chắc đã được 1 đô 1 ngày.

Bà Ba quát :

- Anh tuyên truyền cho chủ nghĩa tư bản đầy phỏng ?
Này, anh nên nhớ rằng cái chủ nghĩa ấy không thể bắt mằm ở xứ này nghe chưa ? - Bà Ba quên dùng tiếng «đảng ấy» như đã dự định,nhưng cũng không thấy ngượng mồm.

Anh bác sĩ cười cầu tài và nói :

- Con xin bỏ chính trị dờ bần kia qua một bên để trở lại quyền lực con người trong lãnh vực y học. Ở Mỹ người bệnh có quyền sống sau khi chết !

- Hả, mà nói gì ?

- Da, vấn đề không đơn giản nhưng là có thật. Người ta có thể tạo nên con người không qua sự thai nghén và sanh đẻ. Không phải như cây gặt bên ta, nhưng con có thể nói tóm tắt : nếu người ta muốn có một ông Lê Duẩn hay Trường Chinh khác nhưng giống y như hai ông ấy thì vẫn được.

- Thật vậy sao ?

- Dạ, đây là vấn đề khoa học mà má !

- Vậy có thể nào làm bác Hồ sống lại không ?

- Chuyện đó phải nghiên cứu và đòi hỏi nhiều yếu tố má à. Nhưng mà con xin thưa với má rằng chuyện cải lão hoàn đồng không còn là chuyện thần thoại nữa. Nếu má đọc truyện Phong Thần má không bao giờ quên cái đoạn Na Tra lóc thịt trả lại mẹ cha và ông thầy bẻ ngó sen biến hóa thành một Na Tra khác vẫn còn sống và gọi là «Liên Hoa hóa thân» tức là con người làm bằng bông sen ! Ngày nay còn chuyện tạo nên con người cũng gần giống như vậy đó má ! Nếu ta muốn có một bác Hồ thứ hai vẫn được. Nhưng cái xác bác đâu còn. Nó chỉ là cái hình bằng sáp... hiện giờ đã chảy hết rồi.

Sấn trón ông bác sĩ tiếp luôn :

- Còn nói gì thay tim, thay phổi, y học Mỹ làm cái chuyện đó lâu rồi. Bây giờ người ta đang tiến tới sản xuất tim gan hằng loạt như cửa hàng bán phụ tùng ô tô, xe đạp vậy. Cứ hể hỏng bộ phận nào thay bộ phận nấy. Ngày xưa khi Tần Thủy Hoàng lên ngôi, việc đầu tiên là ông cho người đi tìm thuốc trường sanh bất tử nhưng không tìm được. Cách đây vài thập niên, bên Liên Xô

cũng đã tìm ra chất Bogomoletz cho các lãnh tụ cộng sản uống để khoẻ mạnh mãi đó má, nhưng có lẽ chưa kết quả nên chưa phổ biến toàn cầu.

Bà Ba ngồi nghe cứ ngẩn ngơ. Tâm trí cuốn hút theo câu chuyện của ông bác sĩ từ chỗ ngạc nhiên đến tự nhiên như nghe chuyện chợ búa làm ăn bình thường.

Ở nhiều chặng, bà cũng muốn gạn hỏi cho ra lẽ nhưng sợ thẳng rề chê mình quê mùa. Vả lại nó kể những ví dụ quá rõ ràng thì chẳng khác nào học trò lớp chót hỏi cô giáo một với hai là mấy nên bà không hỏi gì hết mà chỉ ngồi nghe ông con rề thuyết trình về khoa học Đông Tây Kim Cổ.

Ông rề quý thấy chinh phục được bà nhạc thì càng thừa thắng xông lên nói liên miên không dứt :

- Má nhớ trong chuyện Tam Quốc không ? Bà Ba vui vẻ thân mật một cách hồn nhiên :

- Tao đâu có đọc hồi nào đâu mà nhớ !

- Truyện đó hay lắm. Các nhà quân sự chính trị của mình ngày nay vẫn còn nghiên cứu truyện đó đó má ! Lãnh vực nào cũng hay hết. Nhưng chúng con chỉ thích cái nhân vật Hoa Đà.

- Vậy à ? - Bà Ba lơ là hỏi.

- Vì Hoa Đà là một y sư hiếm thấy trong lịch sử. Thời kỳ đó, cách đây cả ngàn năm mà ông ấy đã biết dùng phẫu thuật để chữa bệnh. Ông đã mổ được bướng, ruột thừa, mổ bao tử, mổ vết thương nạo thuốc độc, và còn định mổ óc nữa.

Bà Ba đưa đẩy :

- Hồi đó mà giỏi thể cơ à ?

- Vâng, ông ta làm nghề y nổi tiếng nên Tào Tháo mời tới chữa bệnh nhức đầu cho ông ta. Hoa Đà đến xem mạch và nói : «Thừa Tướng có cục bướng trong óc nên sanh bệnh nhức đầu.» Tào Tháo hỏi làm thế nào để chữa ? Hoa Đà nói phải bổ đầu ra cắt bỏ cục bướng thì mới khỏi, chứ uống thuốc gì cũng vô ích. Tào Tháo là người có tánh đa nghi, nghe thế thì nghĩ thầm : «thằng này định giết ta đây ! Nó đã từng chữa bệnh cho tướng nhà Ngô, từng chữa vết thương cho tướng nhà Thục, nó ăn tiền của bọn ấy sang đây để hại ta một cách dễ dàng chứ óc gì lại mổ ra được ?» Và cho hạ ngục Hoa Đà tới chết luôn. Thừa má, con hầu má vòng vo Tam quốc nhiều sự cố ngày xưa. Nếu vào thời nay thì Hoa Đà không bị chết oan uổng và Tào Tháo không bị chết vì bệnh nhức đầu.

Một ngàn năm, khoa học đã tiến những bước khổng lồ nhưng phải ôn lại dĩ vãng thì mới thấy những tiến bộ đó. Chuyện mỗ óc ngày này không coi là chuyện ghê gớm nữa ! Cũng như chuyện xe không ngựa kéo mà chạy có làm ai ngạc nhiên đâu.

Bà Ba gật gù thích thú :

- Bây giờ có nhiều xe đạp, xe ngựa cũng còn nhiều, xe ba gác cũng còn bộn, nhưng không ai lấy làm lạ vì chiếc xe hơi. Bên Mỹ chắc không có xe ba gác hả... ơ ơ con ?

- Thì cũng như ngày xưa Tào Tháo bỏ tù Hoa Đà vậy má à., vì ông không tin rằng óc con người ta có thể bỏ ra được. Nhưng nếu ông còn sống đến ngày hôm nay thì ông tin rằng người ta có thể tạo ra một ông Tào Tháo khác mà không cần đến bố mẹ ông ta.

Ông Bác sĩ cảm thấy mình nói chuyện khoa học khá nhiều nên quay lại thực tế :

- Đại khái như bây giờ y học có thể làm cho ông cụ bà cụ trở lại thời xuân xanh. Có thể làm cho các cô nở ngực, nở hông (con xin lỗi má) và có 3 vú như con nói lúc nãy.

- Đây là vấn đề khoa học má hiểu rồi, con cứ nói tới đi con !

- Chuyện mệnh mông lắm má à. Nhưng tóm lại là như thế, con về đây là để đem cái khoa học phổ biến dân tộc mình. Những đồi khô đồi trọc sẽ mọc cỏ, những cội cây cằn sẽ trở hoa. Hạnh phúc vui tươi sẽ đến mọi nhà. Trăm nghe không bằng mắt thấy. Ngàn lời nói không bằng một việc làm. Con sẽ làm cho đồng bào nhìn thấy. Bắt đầu từ điểm xuất phát là Hà Nội thủ đô ta.

... Bà Ba bèn cho đi gọi cô Xuân về để tái hợp và đề bàn công việc mở một phòng mạch đặc biệt cho ông con rể «về nguồn».

Ban đầu định sẽ tìm một căn phố ở đường Tràng Tiền, nhưng ở đó bây giờ không còn chỗ trống, vả lại tiền thuê đến 500 đô la một tác vuông. Ông Bác sĩ vốn khiêm tốn nên bảo tìm một nơi ở đường Cột Cờ để cất lấy một căn biệt thự jumelet, một bên để làm tư thất, một bên để hành nghề. Cơ qua hành nghề chia làm hai ngành : một bên là y học vị nghệ thuật, một bên là y học vị nhân sinh.

Bà không vội tin ngay như bà đã tin nó trước đây. Bà gạn hỏi ba điều bốn chuyện, ông Bác sĩ trả lời xuôi rọt. Bà cũng chỉ biết gật đầu và ngạc nhiên chứ có biết đây

là đâu những cái trứng, những sự mờ xẻ, ráp ống này qua đường nọ... Và cuối cùng bà đã gọi Chín Ủi đến đàm thảo với ông Bác sĩ.

Chín Ủi theo lệnh bà ra quân lần đầu, nhằm vào mục tiêu mà bà Ba đã chằm sẵn để ông Bác sĩ thi thố tài năng, và, như các bạn đã thấy, người đàn ông đến nhà bà Tòa hôm nọ đó không ai khác hơn là Chín Ủi. Bà Tòa đã ký giao kèo để được mang thai.

Bây giờ bà Tòa phải mang ơn bà Ba. Bà đang nô nức chờ ngày đưa cái buồng trứng của một cô người mẫu trong danh sách của họa sĩ Ngọc Sơn cho ông Bác sĩ về nguồn rút vài quả để đem đi thí nghiệm phối hợp và cuối cùng, cấy lại cho bà Tòa, rồi rồi...nhiều chuyện khác nữa xảy ra chung quanh tạo một đứa con cho bà Tòa.

Ông Bác sĩ cây hiện đang ở tạm tại trung tâm «Phục Hồi Nhân Phẩm và Trau Dồi Đạo Đức» của ông Đốc Rằn.. Bố ông Rằn là người ở bên tê nên cũng biết các mảnh khoa học này. Ông thường tìm dịp để ca ngợi ông Bác sĩ con rể bà Ba rằng là người đã đem cái văn minh... tiền... tiến truyền sang xứ lạc hậu này. Ông hứa với mọi người rằng việc làm sẽ mang lại kết quả khó hơn lấy đồ ở trong túi một tí. Ông kể thêm rằng cả những người đàn ông được biến thành đàn bà vẫn «lấy chồng», vẫn

có đủ các cơ quan như người đàn bà do Chúa nặn ra. Hơn nữa vẫn đẻ con và con đẹp hơn những người đàn bà thường. Vâng, có đúng thế đó !

Ông «Bác sĩ về nguồn» được cấp cho một phòng để làm văn phòng liên lạc với thân chủ, một thư ký để giúp ông làm sổ sách và một phòng để làm việc chuyên môn.

Không quá hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau khi ký giao kèo với ông Chín Ủi thì bà Tòa được xe hơi của công ty Tà Rắn đến rước lại văn phòng ông Bác sĩ để được ông Bác sĩ rút đúng số trứng cần thiết cho vụ thụ thai.

Nhiều người khác đến, lấy số để xin cây, hoặc xin bán trứng. Ông Bác sĩ phải hẹn. Đối với những cô gái trẻ thì trước khi bán trứng phải trình cho ông giấy cho phép của bố mẹ hoặc của vị hôn phu (nếu đã hứa hôn) để tránh sự rắc rối về «pháp luật».

Ngôi biệt thự của bà Ba trở thành cửa hàng mua bán trứng. Nhiều người tưởng nhầm rằng tại sao bà thương tướng lại ra nông nổi đi bán trứng gà trứng vịt. Bà bận tíu tíu nên phải chuyển vụ buôn bán trứng sang cho ông họa sĩ. Ông này lại kẻ bảng treo lên «Trung Tâm Chính Hình và Mua Bán Trứng».

Bây giờ đến lượt ông Bác sĩ đến gặp cô Xuân để nói lại tình xưa đã dứt. Để giữ đúng tục lệ ông bà, ông Bác sĩ đem trầu rượu đến tạ lỗi với nhạc mẫu và nhạc phụ. Tội lỗi được xoá ngay. Nhất là ông thượng tướng Hoàng Su Phì vốn rộng lượng với những trường hợp lính và sĩ quan bị rắc rối với V1, V2. Ông nói :

- Đàn ông nào mà chả thế. Không thể mới lạ chứ thế là sự thường.

Bà Ba biết ông tha tội cho người cũng là tha tự bào chữa cho ông nên bà cũng nhất trí cao với ông.

Nhưng con gái ông không dễ tính đến thế. Cô xử sự như những người đàn bà bị một vô Sở Khanh : chửi bới, la ó, đuổi xua. Nhưng rồi cô cũng làm lành. «Dù sao cũng là vợ chồng có con». Khi ông Bác sĩ trương nghề bán buôn và cấy trứng, hằng ngày tiền bạc lũ lượt đi vô thì bà Ba dùng cái triết lý truyện Kiều :

Hoa tàn mà lại thêm tươi,
Trăng tàn mà đẹp hơn mười rằm xưa.

Cô Xuân không trả lời với mẹ. Bà Ba lại lấy các câu ví von nông thôn ra để chinh phục con gái :

- Rỏ rá cạp lại con ạ. Nhưng mà nếu khéo tay thì còn tốt hơn rỏ rá mới đó con à !

Cô Xuân nói :

- Con bây giờ còn thua cái rá rách, cái rổ sìa nữa đó má ! Còn xài được gì hơn vợ bèo đưng gốc rau cho lợn ăn.

- Con nói vậy sao phải con ! Bát chén trong sòng còn có lúc khua lúc động, vợ chồng sao khỏi lúc giận hờn. Mỗi lần đập cút mỗi lần chặt chân hay sao con ? Chẳng hóa ra đàn ông xã hội này đều đi một giò tay chống nạng sao con ? Nó có sai lầm thì nó về đây, ấy là nó biết sửa sai. Cách mạng lớn như trời biển kia còn có lúc sai lầm chết người. Nhưng đảng kịp thời trông thấy cả triệu quần chúng lẫn đảng viên bị xử lý oan nên bác đã khóc lâm ly rồi quần chúng cũng cho qua chớ đâu có bắt tội gì. Con nên thấy các con là những hạt cát của cách mạng.

Xuân làm thỉnh. Sáng hôm qua khi ra mở cửa hàng, Xuân thấy một tấm băng dờ rôn trắng chữ đỏ giăng ngang cửa tiệm : «Trung Tâm dược liệu và buôn trứng». Xuân giận uất người lên, nàng giật phăng tấm băng cuộn lại ném xuống đất, dẫm lên một cách phẫn nộ và quát :

- Đồ phản phúc. Đồ bịp... Đồ... đồ..

Mấy hôm nay thằng xe chạy mỗi cho nàng, lên xuống và kể cho nàng nhiều diễn biến giữa má nàng và ông rể quý Bác sĩ cây. Bà đang lo xây cái biệt thự đôi một bên là Y, một bên là Dược v.v... và Chín Ủi đang hợp tác hóa hai cái công ty của Đốc Rằn để làm một trung tâm tổng y dược ở đường Cột Cờ. Và tương lai hai cái trung tâm Trau Dồi Đạo Đức và Phục Hồi Nhân Phẩm của Đốc Rằn sẽ sáp nhập vào đây. Hơn nữa cái trung tâm Chính Hình và Bán Trúng của họa sĩ Ngọc Sơn có thể là một chi nhánh...

Nói tóm lại dân Hà Nội có thể đến đây cầu phúc, trị bệnh, không phải bới trong đồng rác củ để tìm thuốc trị bệnh lậu của Victor Ban là đã dành một nhẽ con kỳ không rồi, nhưng ngoài ra khỏi phải ôm nhang đèn quỳ bái vượt suối băng ngàn lên Chùa Hương để vuốt đầu các cô các cậu bằng đá để xin con nữa.

Sư Muông có tái thế, các vị lang băm hết mong bịp đời bằng các thứ «phù phép» nữa.

Thằng xe tha hồ làm lớn, chỉ huy hàng lô đưa đón khách mới khách cũ, lớp của các cô làng Bẹp ở Giăng Võ, lớp cho Bác sĩ cây, mỗi đầu khách phải đầm mồm nó để được đi nhanh đến nơi về chóng đến chốn, mỗi ngày nó kiếm nửa bao bạc như không. Nó đâm ra lên hương bất ngờ, nó muốn ơn đền nghĩa trả cho bà Ba

chủ nó hiện giờ và chủ nó tương lai, cho nên nó tán hoa hoè hoa sỏi cho cái trung tâm của ông Bác sĩ cây đang thành hình :

- Thế nào rồi cô cũng là Phó một của cái trung tâm này !

- Đẹp đi ! Tôi không có ham gì hết !

Nhưng thằng xe vẫn tung ra những lý thuyết hai xu sơn xì y như mới lại, vẫn còn mê hoặc đời

- Con người có hai chữ «T» thôi cô Xuân ạ ! Chữ «T» nọ xọ chữ «T» kia, ủa mà không, chữ «T» nọ yểm trợ chữ «T» kia. Có tiền là có tình. Tiền mua tiên cũng được. Thằng cha Huỳnh Long nó mua con bò nhí đẹp nhất Hà Nội này chớ nó có ve vãn gì đâu. Thờ tình của nó là chữ «đô» độc nhất. Ngoài ra không có gì khác. Nếu nó khôn, chạy thuốc sớm một chút thì nó mua hết tất cả hoa hậu hoa khôi hoa hồng hoa cúc Hà Nội. Ấy là chữ T thứ nhất : TIỀN. Tiền đẻ ra tình. Tiền tạo nên Tình là thế đó. Tôi nói cô không nghe rồi ân hận không kịp.

Cô Xuân sấn sổ trước mặt thằng xe :

- Tôi không ân hận gì cả.

Thằng xe vẫn rầm rì tiếp như nước làm rò chân dê :

- Ông ấy vừa đăng quảng cáo sơ sơ đã có một dây khách hàng đến. Toàn những bà khổ rách áo ôm không à ! Hi..hì... Áo mấy bà không mặt kín người, còn khổ thì te tua như lá chuối bị gió đập vậy. Hi..hì..Mỗi bà đóng trước nửa tê để lấy chỗ nằm sớm. Có bà hứa sẽ chồng 1 tỷ bạc khi đẻ xong. Ôi giao ! Ông Bác sĩ đang tìm một kế toán giỏi có đến 150 cô dứt đơn. Có cô dứt mạnh lắm. Tôi nói vậy cô hiểu mấy cô dứt cách nào. Cô không nằng ngay cái khúc mặt thì có người thiên mắt đó nghe.

Cô Xuân vẫn hần học :

- Tôi đã bảo tôi không màng những thứ đó, cả chủ nó. May bảo anh ta đừng bao giờ vác mặt tới nhà má tao. Còn cái trung tâm phản phúc của anh ta có xây xong thì để cho con chó nhà tao nó ỉa vào đó. Sợ nó chê chứ !

Nhưng hôm sau ông Bác sĩ cây xuất hiện ở tiệm cô Xuân. Rồi chiều hôm đó thấy một mỹ nhân đến. Một nàng đẹp, sang trọng và trẻ nữa :

- Xin lỗi, đây có phải là phòng mạch của Bác sĩ về nguồn ?

- Cô hỏi để làm gì ?

- Dạ thầy ông ấy quảng cáo là cây thai được ạ !

- Rồi sao ?

- Dạ tôi là bệnh nhân, cần Bác sĩ cây đấy ạ !

Câu chuyện còn đang qua lại thì một nàng mặc váy cùn cùn, áo lá khoe cặp xuân sơn và đôi cánh ngà bước vào bằng đôi giày gót nhọn như đinh.

- Cho tôi gặp Bác sĩ cây !

- Để làm gì ạ ? - Cô Xuân hỏi.

- Việc chuyên môn, ngoài Bác sĩ không ai nên biết ạ.

- Tôi là... ông ấy là... người làm thuê cho tôi đấy ạ.

- Tôi đang định thuê ông ấy để mở phòng cây đấy ạ. Đồng thời tôi đại lý mua bán trứng luôn - Đây, nhờ cô đưa tám danh thiếp. Tôi chờ ông ấy để lấy trứng của tôi. Đã có nhiều người xem quảng cáo của ông và ngã giá trứng của tôi.

Nói xong cô quày quả đi ra. Đôi gót giày nhọn như xéo lên tim Xuân. Tất cả người nhà bà Ba bỗng nhiên như mọc cánh - vì Bác sĩ cây tạm ngụ ở đây trong khi chờ đợi villa hoàn thành. Bà Tòa đến gặp Chín Ủi ở đây. Khách đòi cây toàn những người sang trọng đi xe

hơi Huê Kỳ đậu dọc dài ngoài đường chờ tiếp xúc với bác sĩ. Bà Ba không đủ sức khoẻ để tiếp. Bà phải giao cho Chín Ủi. Chín Ủi trở thành tay phụ tá cho vợ chồng Bác sĩ Xuân kiêm cả liên lạc viên cho bà Ba Sao.

Bác Chín Ủi nó nối thêm một đường dây với Cồn Ốc của ông Đạo Sò, người bạn cố tri từ ngày nước ngập Thủ Đô. Mấy lúc nay cái cồn này vẫn rộn rịp mái chèo từ Nghi Tàm và Yên Phụ sang. Nhà thuyền không đủ thuyền cho thuê vì con người bao giờ cũng tò mò và chuộng cái lạ. Cho nên Cồn Ốc không còn là của riêng ai mà là cái vốn văn hóa tôn giáo của những ai yêu tự do tín ngưỡng.

Chín Ủi hiểu cái tôn giáo của ông Đạo Sò. Ông tuyên bố ông không ăn gì ngoài ốc hến mò bắt được dưới đáy hồ. Đó là những loại thủy sản không có máu tanh, rất hợp với người tu hành. Thế nhưng mỗi lần đến thăm ông Đạo, Chín Ủi cũng không quên lặn lưng vài ổ bánh mì pa-tê hoặc vài gói xôi nhân xá xíu. Ông Đạo rất thèm phở nhưng không nói ra. Tuy vậy Chín Ủi là người lười đời, chuyện gì mà bác Chín không biết nên có lần Chín Ủi mua một trái dừa tươi vạc mặt đổ hết nước rồi cho phở vào đáy đem sang biếu ông Đạo. Ông Đạo lấy làm ngạc nhiên cho cái «tài» bịp đời của ông bạn. Hai người lại bàn chuyện buôn vua của Lã Bất Vi bỏ dở ngày nào

nhưng lần này ông Đạo không hăng hái với cuộc buôn bán đó nữa.

Ông Đạo nói :

- Buôn thần bán thánh dễ hơn buôn người. Cụ thể là cái Cồn Ốc này !

Chín Ủi nói :

- Vậy ta buôn cả hai tay. Ở Hà Nội mới có ông «Ông Bác sĩ về nguồn». Ông này là tay chuyên môn buôn và cấy trứng. Khách đông lắm. Toàn là mấy bà mấy cô. Vốn một lời mười. Tôi mở màn đi móc được một vụ 170 tê. Thân chủ hứa nếu có con sẽ thưởng thêm. Ba cái vụ này xét ra còn hơn Lã Bất Vi xa nghe anh Sáu Xèng - Chín Ủi bắt thần đập mạnh vai ông bạn - Ủa, ông Đạo... Sò !!!

- Nghề nghiệp gì kỳ quái và thất âm đức vậy ?

- Khoa học thay thế được lập trường. Chớ lập trường không thay thế được khoa học. Bây giờ anh tin chưa ?

- Tôi chưa thấy, tôi chưa tin !

- Thí dụ hai vợ chồng không con, người ta cấy cho có con được. Chớ ông la khẩu hiệu cả đời cũng vẫn không con. Nhưng mà này, - Chín Ủi nói nhỏ lại - Có những

trường hợp cả lập trường lẫn khoa học đều phải chịu bó tay. Ví dụ như hai vợ chồng già, hết khả năng sinh đẻ, trường hợp này phải «nhờ» đến ông Đạo.

- Bậy nào. Anh bảo tôi làm Sư Muông hay sao chứ ?

- Anh đừng tưởng Sư Muông là người phạm. Ông ấy là tướng trời sanh đấy. Ông ta cứu được nhiều bà như bà huyện không con trở thành những bà mẹ ruột.

- Thôi, anh đừng nói chơi. Tôi không là kẻ chơn tu nhưng cũng sống nhờ chiếc áo tôn giáo, mình không thể nào bôi nhọ tôn giáo được.

Chín Ủi kể tai ông Đạo rĩ rả một hồi. Ông Đạo bảo :

- Tôi đồng ý, nhưng rủi bại lộ cơ mưu thì tôi còn nơi nào tu niệm nữa

- Anh lo dữ hôn ? Trước kia anh không lập đạo ở Cồn Ốc thì anh lấy ốc đâu mà ăn ? Anh vẫn sống. Nay nếu rời Cồn Ốc thì anh lại đến Cồn Rùa. Nước ta thiếu chi còn ? Ở đó anh trở thành ông Đạo Rùa tha hồ «truyền đạo». Anh Sáu à ! Đời này có cái gì thiệt đâu. Đồ giả từ đầu tóc đến móng chân ! Giả tuốt ! Anh ở đó mà lo giữ gìn chân lý. Những thằng rêu rao chân lý chính là những tên chúa bịp. Bịp bằng chân lý. Thế mới tài !

Câu chuyện kéo dài mấy tiếng đồng hồ. Phần sau có cô Năm Hến dự. Rồi Chín Ủi ra về.

Sáng hôm sau người ta nhặt được trên dốc đê Yên Phụ những tờ giấy, mỗi tờ mang một hai câu thơ. Người ta không cần tìm hiểu ai làm ra. Có người bảo là điềm trời ứng mộng, nên đem ra Cồn Ốc đưa cho ông Đạo Sò giải đoán. Ông Đạo bỏ cả ngày mới chấp lại xong những câu thơ thành bài như sau :

Cô ở đâu đi móc hộp lon,
Chẳng hay miệng hộp méo hay tròn,
Chín điểm ba Tây bài tới nước
Sao có chồng mà chẳng có con ?

...

Cây Bù nắm sẵn xoè hay giầu
Ai biết thiên cơ chuyện mất còn

...

Trời trắng bảng lảng sông Tô Lịch
Lê tướng mài gươm cứu nước non

Người ta tin rằng bài thơ độc vận này còn thiếu nhiều câu. Nhưng tìm không thấy thêm ở đâu nữa. Ông Đạo cầm từng tờ đốt nhang lên lẩm nhẩm đọc và giải đoán. Đây là bài thơ của một người khuất mặt tiên tri về tình hình nước nhà như ngày xưa sấm Trạng cho biết trước mấy trăm năm

Bao giờ ngựa đá qua sông,
Thì dân Vĩnh Lại quận công suốt làng

Câu này ứng nghiệm đúng 100%. Thôn Vĩnh Lại, phủ Vĩnh Tường đỗ 3 tiến sĩ và làm quan trong triều đình. Khi con ngựa đá chôn bên bờ tả ngạn nước chảy bên lở bên bồi thành ra con ngựa «sang sông» và sau đó dân Vĩnh Lại thi đỗ liên tục 3 bằng tiến sĩ.

Câu đầu bài thơ trên có vẻ như nhại lại bài thơ «Cô bán chiếu gon» ngày trước ở Tây Hồ. Nhưng câu thứ hai có ý đi vào thời cuộc. Chẳng hay miệng «hộp» méo hay tròn như muốn hỏi cuộc «hộp» có được vuông tròn hay không ?

Câu thứ ba ý nói bài cao đang hên gặp chín điểm. Còn ba Tây tức là Phương Tây. Nước ta đang gặp vận hên, các nước phương Tây tới giúp.

Câu thứ tư có ý nói đã được may mắn vậy mà chẳng làm nên việc ?

Câu Bù ý nói bài cao Mười điểm tức là bù, là thua... Chẳng lẽ lại đề cập tới ông Đỗ Mười mà dân thường chế nhạo là Đỗ Bù ?

Ông Đạo tự nghĩ sấm là một loại tâm linh, kẻ đoán vậy người đoán khác, kẻ đúng người sai. Ông không dám quả quyết, nhưng cứ xem tình hình nước nhà thì rõ ràng. Đại hội đảng đang họp, kết quả méo hay tròn chưa rõ. Để hôm nào cầu cơ lên thử xem. Nhất là câu thứ bảy (Trời trăng). Trời là mặt Nhật. Trăng là mặt Nguyệt. Chữ Nhật và chữ Nguyệt hợp lại thành chữ Minh. Từ trước tới nay, người ta cho tên cụ Hồ như Nhật Nguyệt, nghĩa là sáng rõ, rạng ngời. Nay trời trăng rơi xuống sông Tô Lịch. Con sông này nhỏ hẹp và dơ dáy, nước đen ngòm, mà «trời trăng» rơi xuống đó nghĩa là sao ?

Bài thơ chỉ có mấy câu thôi hay còn nữa. Ông Đạo tự nhủ :

- Hai chữ thiên cơ lại càng có vẻ bí hiểm lắm. Ai biết chuyện mất còn là chuyện gì ? Ai mất ai còn ?

Cô Năm đi trên đê về cũng cho biết bà con trên ấy đang bàn tán về mấy câu thơ không ai giải đoán được.

Người ta chờ đợi lời tiên tri của ông Đạo nhưng ông đã lỡ mồm làm «lậu thiên cơ» như trên nên sợ thiên lôi đả bất ngờ nên đành câm miệng hến, chỉ ra dấu bảo quý khách chờ đại hội họp xong sẽ rõ như ban ngày.